STUDIA SYRIACA

seu

COLLECTIO DOCUMENTORUM HACTENUS INEDITORUM EX CODICIBUS SYRIACIS

PRIMO PUBLICAVIT, LATINE VERTIT NOTISQUE ILLUSTRAVIT

IGNATIUS EPHRAEM II RAHMANI
PATRIARCHA ANTIOCHENUS
SYRORUM

TYPIS PATRIARCHALIBUS IN SEMINARIO SCHARFENSI
IN MONTE LIBANO
MCMIV

AD LECTOREM

Clariores Europae Syrologi scripta, quae ad nos usque pervenerunt, Auctorum Syrorum ex codicibus qui in celeberrimis Occidentis bibliothecis publicis asservantur, typis vulgare jamadi pollicentur. Donec felici successu coronentur conamina, quae ad tantae molis opus perficiendum absolvéndumque a viris praedictis adhibentur, rati sumus interim nostris typis edere pretiosioru scripta nondum cognita, quae delitescunt in haud paucis syriacis codicibus, quos vel nobis ipsi conquisivimus, vel in privatis publicisque Orientis bibliothecis evolvimus.

Ampliora quidem opera majorisque momenti quae illa manuscripta volumina complectuntur edentur deinceps, Deo O. M. favente, in sepratis tomis ad constituenda diversa corpora pro quavis serie scriptorum.

Modo autem ad votis eruditorum virorum satisfaciendum consilium suscepimus publici juris absque mora faciendi nova breviora documenta atque excerpta ex commemoratis codicibus, eadem producentes collecta in fasciculis sibi bis vel ter in anno succedentibus, maluimusque ut in singulis fasciculis insererentur ex variis scriptoribus, observato generatim ordine chronologico, varia documenta de variis rei litterariæ syriacæ argumentis. In ampliorem porro communioremque utilitatem publicatorum documentorum exhibemus versionem latinam, cui subnctuimus perbreves adnotationes tum ad indicandos describendosque codices unde textus illi fueruut desumpti, tum ad illustrandas litteras ipsas syriacas, earundemque historiam, nec non ad designanda quædam præcipua loca quæ ad eruditionem sive sacram sive profanam magis faciunt. Huic nostræ collectioni titulum præfiximus " Studia Syriaca ".

In primo qui prodit fasciculo habes lector insignia documenta ex quibus hinc quædam complentur literariæ lacunæ, illinc corriguntur varii errores qui passim occurrunt de ætate, religiosa professione, lucubrationibus gestisque aliquorum syrorum scriptorum. In eo insuper præsens fasciculus præstat quod perhibeat parva fragmenta syriaca ethnici auctoris quæ sunt fere sola superstes supellex ex litteris syriacis paganis quæ Christi adventum præcesserunt.

Subsequentes fasciculi perutilia quoque suppeditabunt documenta

Berythi die 20 Februarii 1904

CAPUT I

Epistola quam Jacobus Hierosolymæ episcopus Quadrato in Italia (1) misit, ut ei significaret quid Tiberius Cæsar sanxerit de Judæis qui Christum crucifixerunt, ipsiusque salvificantem resurrectionem negarunt

Jacobus Hierosolymæ Episcopus Quadrato alumno probo fidelique discipulo salutem in Domino nostro.

Audivi gaudio affectus quantam, frater et fili, curam impendis pro Christi doctrina; quo alacri animo occurris iis, qui versantur in rectitudine et veritate; quo pacto disputas adversus Judæos ethnicosque, demonstrasque crucifixoribus ex libris (sacris) testimonia de Domino nostro.

Quemadmodum olim insurgebant adversus Dominum, dum signa et miracula operabatur, sic hodie nos contentione oppugnant.

Sed modo jam coram præside Pontio Pilato ipsorum perfidiam luculenter patefactam esse compertum est. Hannan, Caiphas, Benjamin et Nahmaël, populi Judæorum coriphaei, confessi sunt se præbuisse munus custodibus Christi sepulcri necnon satellitibus Aristidi atque Aetio, quibus suggerebant ut silentio præterirent quæ (oculis) viderunt, affirmarentque ea quæ minime adspexerunt. Ipsi quoque custodes idem hoc confessi sunt, se scilicet recepisse munus, ne declararent Dominum nostrum vere de mortuis resurrexisse.

Quibus de rebus Pilatus factus certior jussit ut adducti illi in facinorosorum hominum carcerem coniicerentur.

Porro cum ille vices ageret domini nostri Cæsaris, exarata epistola, ipsi Cæsari retulit quæ Judæi sunt perpetrati in Christum, Jesum. Quoniam vero vehementer perterrebatur cum audiret ab iisdem verba quibus coram ipso asserebant, hunc nempe Jesum esse regem Judæorum, haec quoque illis litteris consignavit. Quid ea de re jusserit Cæsar, nesciunt Judæi.

Tibi autem, frater, curandum est ut inquiras mihique nunties quid Cæsar, qui apud vos est, de Judæis sanxerit, diligenter scripto me de hoc instruens.

Epistolæ quam es mihi missurus exemplar, unum in ecclesia (2) Ephesi relinque, alterum in ecclesia Antiochiae, apud Marcum evangelistam.

---

(1) In codice ex amanuensis ignorantia erronee additur post ܐܝܛܠܝܐ vox ܡܕܝܢܬܐ (urbs)

(2) In versione armena additur " apud Joannem filium Zebedei,

Ṣaul vero qui dictus est [ܒ] Paulus jam est Thessalonicae. Equidem talia scripsi ut ab externis dignoscantur Judaeorum doli ea ratione qua nobis sunt cogniti. Phlippus autem, Senicus, Justus, Levi et Aphre (1) celebres Judaeorum legisperiti ad me accedentes in Christum crediderunt, susceperuntque baptisma, jamque adversus filios suae gentis disputant,

Summus autem illorum sacerdos Gamaliel neque negat Christum, uti populus suus, neque illum, sicuti nos, aperte confitetur; verumtamen renuit audire vel admittere dicta illorum, qui nobis crimina moliuntur, et tranquille silentium servat, praecipue a quo vidit Dominum nostrum in coelos ad Patrem ascendisse, ipsiusque praedicationem per universum orbem esse transgressam, ita ut cuncti Ipsum cum glorioso Patre Spirituque divinitatis ejus adorent, et eamdem insuper praedicationem vitam omnibus dispensare et elargiri credentibus in ipsum per mysterium corporis et sanguinis quod nobis dedit.

En ex Judaeorum gente exciderunt cessaruntque sacrificia; neque valent ipsorum sacerdotes et Levitæ, more suo pristino, sacrificia offerre, quum sacerdotium ab ipsis sublatum nobis concesserit Deus, qui promisit se esse nobiscum usque ad consummationem mundi. Salutem plurimam exhibe Nicanori, Parmenae Onesiphoro cunctisque ecclesiis quæ ibi sunt.

Salutat te ecclesia Hierosolymæ desolatæ, cujus filii aucti sunt. Attendo iis quae tibi frater scripsi responsum.

CAPUT II

[ܓ] De Paulo Apostolo

N. I

Paulus Apostolus ex Tarso erat ex tribu Benjamin (2) de secta Pharisaeorum. Post susceptum ab Hanania baptisma, Plurimas regiones majoresque civitates prædicatione collustravit, proque nomine Christi discrimina haud exigua adiit sustulitque. Demum Romam se contulit ad Petrum. Cum porro (Apostoli inter se) orbem terrarum dividerent, gentes contigerunt sorte Paulo, Petro autem Judœorum populus. Jamvero permultos uterque ad veritatem Christi pertraxerunt: Unde jussit Nero ut acerbis ictibus ambo illi interimeren-

---

(1) In versione armena additur: " et Judas „

(2) Apud Salomonem Bassorensem habetur " ex tribu Ephraim „

tur. Petrus quidem postulavit ut crucifigeretur inverso capite, ut tali ratione exhiberetur osculans calces sui crucifixi Magistri

Egressi ut interficerentur, sacerdotii manus impositionem suis discipulis tradiderunt, Petrus Marco, Paulus Lucae.

Postquam crucifixus fuerit Petrus, et Paulus interemtus cum plurimis discipulis, Lucas et Marcus noctu egressi ipsorum corpora in Urbem intulerunt. Periit autem caput Pauli inter occisorum cadavera neque reperiebatur.

Multum post tempus pastor quidam transiens per locum, ubi occisi subjacebant, invenit caput ejus (i. e. Pauli), quod extremitati baculi infixum statuit erectum prope septum ovilis sui. Nocte dein ignem succendi desuper animadvertens perrexit ad certiorem faciendum hac de re Xystum episcopum et clerum, qui agnoverunt caput illud esse revera Pauli. Xystus nihilominus inquit: vigilias precesque totam per noctem instituamus, atque extrahamus (ex urna) corpus ponamusque caput (repertum) penes pedes ejus, si caput se movens conjungatur cervici, fatendum erit Pauli esse.

Quae cum præstiterint, corpus ipsum se convertens capiti ita se junxit ut vertebra ne fere ullatenus dissecta fuisse viderentur. Qui hæc adspiciebant stupefacti Deum collaudarunt.

A vocatione sua usque ad vitæ finem computantur triginta quinque anni. Triginta quidem et unius anni spatio loca innumera perlustravit, duobus annis in Cesareæ carcere, tandem alteris duobus Romæ degit. Martyrium autem subiit anno trigesimo sexto post Salvatoris nostri passionem.

Ecce autem in magnificis Imperii ædibus Romæ maximo cum honore reconditus est, singulisque annis die vigesima nona Julii ipsius memoriam peragimus.

[۱] N. 2

Prologus libri Pauli Apostoli initio præfigendus

Cum admirer, venerabilis pater, studium tuum discendi atque persistentem tuum amorem, obsequens obediensque animum ad angustam arctamque viam narrationis elucubrandæ cogo, ut prologum præfigendum initio Pauli scripturæ conficiam. Suscepi super me onus meas vires antecellens ob timorem inobedientiæ, cum didicerim ex proverbiis filium inobedientem perditioni tradendum, obedientem vero extra perditionem constitutum esse.

Præsto autem mihi sint tuæ orationes, quæ me, veluti remi impellentes aut mihi alas addentes, vehant usque ad Deum.

Qua ratione magnus ille Moyses olim manus pandens Israel in castris constitutum adjuvabat, ita et ego (subsidio tuæ orationis) a spiritibus aërem occupantibus bellumque moventibus liberabor, ducamque pacate dicendi artis navim ad portum pacis.

Incipiam itaque rem exponere prouti est. Paulus Apostolus fuit natione hebraeus, de tribu Benjamin ex Pharisaeorum secta. A Gamaliele doctore fideli imbutus fuit lege Moysis. Idem praeterea incolebat Tarsum praecipuam civitatem Ciliciae, impetebatque Dei ecclesias persecutione atque praedatione. Exhinc praesens adstitit Stephani apostoli et martyris cædi, cui et particeps factus est, onus suscipiens custodiendi indumenta eorum, qui illum lapidabant, ut impelleret omnes ad coniiciendas suas manus in eundem occidendum. Primus inter tumultum exagitantes ille apparebat pertinaciter ubique locorum expetens delendos esse sequaces praedicationis timoris Dei. Permulta eaque gravia adversus ecclesiam moliebatur, ipsiusque furor modum excedebat, cum sic præsertim reputaret se attestari timorem Dei magnaque præstare, ut idem in sua epistola fatetur.

Lucas autem in secundo libro refert ipsum, non modo, uti alii plerique Judaei, odisse prædicationem veritatis ab illaque abhoruisse, quinimo furorem nimium vehementem præ reliquo populo adversum eandem perhibuisse. Cum dein animadverterit praedicationem jam refulgere, verbumque veritatis incrementa obtinere præ religione judaica, angore affectus est, putansque maximam esse jacturam, nisi aboleretur doctrina illa, multam operam curamque adhibuit adversus ecclesiae filios animo eosdem [ܐ] a veritate divellendi aut . . . (1) in carcere Cesareae. Insuper duo anni quos degit Romae, quibus decem addendi sunt, ita ut a sua vocatione usque ad exitum numerentur anni tirginta quinque.

Ne quis porro me arguens repudiet haec, quae contigerunt post exaratum act. apost. librum, propterea quod Lucas illa nequaquam suo scripto consignaverit, quaeratur rationabiliter ab isto: admittisne, dilecte, tempora quae post act. apostolorum librum? et ille ait: ostende Lucam narrantem martyrium Pauli. Ego vero ei respondeo, si vitam quam Paulus transegit duobus annis Romae fuisset Lucas mensus, retulissetque historiam ejusdem martyrii, investigatio nulla fieret de eventibus: quoniam autem Lucas de martyrio, quod multo tempore post scripturam illam contigit, minime scripserit, quae Eusebius de temporibus scripsit retulitque, animo consentienti libenter, dilecte, admitte. Christ isiquidem discipuli suscipientes cum persuasione et fide in suam aliorumque aedificationem traditiones doctrinasque Patrum, haeredes fiunt regni caelorum.

(1) Excidit unum folium ex manuscripto syriaco.

Martyrium Pauli Apostoli per Neronem quod evenit Romae

Sub Nerone Caesare Romanorum subiit Romae martyrium Saulus apostolus, cui caput fuit gladio amputatum . Certamen gloriosum certavit sanctus apostolus Romae die vigesima nona Julii anno sexagesimo nono Salvatoris nostri Jesu Christi adventus.

Ab anno ergo quo martyrio coronatus fuit usque ad Alexandri Macedonis annum 810, in quo hic liber fuit primo ex Graeco in Syriacum conversus, enumerantur anni quadringenti triginta sex. Accurate exhibui tempus Pauli martyrii.

[ܗ] CAPUT III

Sacerdotii in orbem terrarum transmissio per manus impositionem a singulis beatis apostolis.

Hierosolyma : susceperunt primo apostolicam sacerdotii manus impositionem Hierosolyma et universa Palæstina Samaritanorum Philistinorumque, regio Arabum, Phœniciorum Caesareæque incolæ ab apostolo Jacobo, qui magister et rector fuit ecclesiæ apostolorum quæ condita fuit in Sion: ipse est frater Domini.

Alexandria : suscepit apostolicam sacerdotii manus impositionem Alexandria, Thebais, Aegyptus interior et universa provincia Pelusii usque ad Indorum fines a Marco Evangelista, et in ecclesia quam ibidem ædificavit fuit magister et rector, atque in eadem ministerio sacerdotii perfunctus est. Est autem unus ex septuaginta Domini discipulis.

India : apostolicam sacerdotii manus impositionem suscepit universa India cum finitimis regionibus usque ad alterum mare a Thoma uno ex duodecim, qui rector et magister fuit in ecclesia quam ibidem ædificavit.

Antiochia : suscepit apostolicam sacerdotii manus impositionem Antiochia necnon Syria, Cilicia, Galatia usque ad Pontum a Simeone Petro, qui ibidem posuit fundamentum ecclesiæ, in qua sacerdotali ministerio est perfunctus usque ad diem qua Romam petiit propter Simeonem magum, qui magicis artificiis Romanos decipiebat.

Roma : apostolicam sacerdotii manus impositionem suscepit Roma, necnon Italia universa, Hispania, Britania, Gallia (1) cum ceteris locis finitimis a Si-

(1) Pro ܓܠܝܠܐ legendum est ܓܐܠܝܐ

meone Cepha, qui ex Antiochia venit (Romam) fuitque magister et rector in ecclesia, quam ibidem exstruxit.

Ephesus : apostolicam sacerdotii manus impositionem suscepit Ephesus, necnon Thessalonica, Asia, tota provincia Corinthorum et tota Achaia cum finitimis locis a Joanne Evangelista, qui recubuit super pectus Domini, quique ibidem ædificavit ecclesiam, quam rexit ministerio fungens.

Nicœa : suscepit sacerdotii apostolicam manus impositionem Nicœa necnon Nicomedia, universa terra Bithyniæ, Gothia cum finitimis regionibus ab Andrea apostolo fratre Simeonis Cephæ, qui fuit magister et rector in ecclesia, quam ibi condidit et in quâ ministravit.

Byzantium : suscepit apostolicam sacerdotii manus impositionem Byzantium, necnon Thracia et universa regio finitima usque ad flumen magnum (Danubium) quod separat regionem barbarorum a Luca apostolo uno ex septuaginta, qui ibi ædificavit ecclesiam, in qua sacerdotali ministerio gubernioque perfunctus est.

Edessa : suscepit apostolicam manus impositionem Edessa et universæ terræ adjacentes, australis regio, necnon regio quæ ad fines Mesopotamiæ est, ab Adai [1] apostolo uno ex septuaginta qui ibidem ministravit, ædificavitque ecclesiam, in quâ sacerdotali ministerio gubernioque perfunctus est.

Persia : suscepit apostolicam manus impositionem terra Persidis et Assyriæ necnon Armeni, Medii incolæque regionum finitimarum Babilonis Huzitarum et Geliorum usque ad ora Indiæ et Gog et Magog aliæque regiones undequaque ab Agai confectore vestium sericarum Abgari regis, atque discipulo Adai apostoli.

Ceteri autem socii alii nempe apostoli perrexerunt in remotas barbarorum terras transibantque ab uno in alium locum discipulos instituentes, et postquam in iisdem locis ministrarunt, ex hoc mundo migrarunt.

[ب] CAPUT IV
N. 1

Splendidi symboli, qui, menti sanae suadent mysterium adorandae Trinitatis, auctore s. Ephraemo Cithara Spiritus Sancti.

Mens mea intuetur unum, qui trinus est, cum sit unus, quique unus est cum sit trinus.

Intuetur sotem, qui suo globo praesefert imaginem Patris in sua essentia; habet et radium sibi perpetuo inhaerentem qui tamen se inclinans descendit ad nos, sicuti Filius ex sinu Patris ad nos immissus descendit, quin recesserit a Patre; habet et suae naturae consubstantialem calorem, quin tamen ipse calor dicatur sol vel cognominetur radius; sicuti et Spiritus Sanctus, qui ex Patre est, neque Patris nomine nuncupatur neque Filii, quemadmodum neque solis calor vocatur radii frater filiusve solis; ita Spiritus Sanctus non est filius Patris neque filius Filii, uti osores blasphemant.

Globus solaris dicitur simpliciter sol, sicut pater recte Pater appellatur, et radius manifeste praesefert imaginem Filii, atque Spiritus splendide præfiguratur per calorem. Globus autem solis, calor et radius, hi tres, vocantur uno nomine sol et nullum fuit tempus quo unus ex hisce tribus praecesserit socium. Simili ratione de divina essentia agentes, dicimus nullum existere initium neque Patri in suâ paternitate neque Filio in suâ generatione passiva neque Spiritui Sancto in sua processione.

Symbolus Trinitatis animadvertitur quoque in igne, videlicet ignis flamma est tamquam Patris paternitas, splendor sicuti Filii filiatio, calor autem naturalis veluti processio Spiritus Sancti.

Alio et modo : Pater benedictus est ut radix benedicta arboris, Filius sicut jucundus arboris fructus, Spiritus, est ejusdem odor et vis.

Adumbratur et Trinitate trinitate qua praedita est anima : videlicet intellectus Patrem adum adumbrat, verbum Filium, Spiritus Spiritum Sanctum.

Sufficiant hæc ad christiani fidem confimandam.

[ܓ] N. 2

Monita sancti Ephræmi ordine alphabetico disposita

Abram ex operibus fuit justificatus suis; cautus itaque, frater, esto in custodienda vera doctrina, quam a magistris discis tuis. Nihil antiquius habeas quam assiduam obtemperationem.

Incedens per forum, tuos passus modera et compositum castumque tene intuitum tuum. Ne quid comedas per forum, ne ignominia afficiatur monasticus institutus, cui addictus es.

Elige doctrinam acquirendam: tali ratione enim maximum honorem patribus, moderatoribus, spectatoribusque tuis comparabis; fratres autem tui exinde utilitatem capient, sodalesque sequentur normam rectitudinis tuæ. Doctrinam cœlestem præ auro optimo, lapidibus pretiosis, gemmis præclaris et smaragdis exquire. Cura præcipue ante quamvis rem tueri veritatem.

Esto in bonum exemplum fratribus sodalibusque tuis: in quovis negotio perhibe te addictum, obedientem atque sedulum in addiscendo.

In quovis suscepto mandato, dic quod tibi mandatum fuit dicere, nihil immutans, ne quid ægrefacias te mittentibus; tuque etiam angustiaberis. Neque iis, quæ dicenda commendata fuerunt tibi adiicias vel illis detrahas.

Perpoli juvenilem tuam mentem, et accede ad eruditionem animo integro: ea ratione evades dignus doctrina, tuique magistri te doctrina imbuent, peritusque, uti illi, eris.

Purifica te a cunctis juventutis tuæ consuetudinibus, proculque a te repelle mores adolescentis vitæ, et sic tibimet adipisceris ea quæ utilia sunt.

Bonum est tibi quod in timore tuorum præceptorum fueris educatus, quodque humilis, verecundus modestusque adoleveris, neque sis disciplinæ expers.

Decora est juventas, quam qui admiratur collaudat, cuique ipse Creator benedicit.

Corrige primæ juventutis habitus, ne isti invalescentes te opprimant: studiose cura, ne novi pristinis adiiciantur.

Ne te tædeat vitio resistere: si cupiditati indulges, vix maximo cum labore consequeris ea quæ animam tuentur.

Si jactatores invalescentes in te tanquam in puerum insurgunt, confuge ad Conditoris arcem, et ibi [ܒ] consistens illos confunde.

Mala opera hominum sunt veluti ignis devorans, infinitaque est pravitas eorumdem.

Spera in liberationem Illius ad cujus arcem confugeris, exemploque filii Jesse dicito: " doce me Domine viam mandatorum tuorum et illa servabo. „ Et " quam dilexi legem tuam, quæ tota die est meditatio mea. „ (ps. CXVIII 37 et 33)

Exercita animam tuam sacris canticis, et veluti avis laqueum venatoris effugies. Eripe tuos pedes a dolosi laqueis, legem Domini die nocteque meditando.

Venator tuus est assiduus astutusque: adest tamen Divinus Opifex, qui ab ipsius nodis te immunem servare valet.

In tuum adjutorium invoca Deum, qui te rectitudinis sectatorem efficiet

Redde benignum Deum erga te, orationi vacans sine ulla reprehensione neque loquendo neque ludendo neque ridendo, ne tandem pœnam incurras.

Lauda Deum, qui te effecit dignum instituto monastico. Ora pro institutoribus, qui insudarunt in te erudiendo, nec non pro parentibus qui te doctrina erudiendum obtulerunt eis.

Domini jusjurandum apud te sit maximo in honore præ ceteris, quæ ore profers. Inter fratres sodalesque ne dicas nisi: ita est, crede, minime ita, prorsus ita est: tali ratione coram Deo et ab hominibus honoraberis.

N. 3

[ܠ] Sancti Ehpræmi carmen adversus Bardaisanum

Unus est Ens, qui intime se noscit seque intuetur, qui in se est atque ad extra progreditur. Laus ipsius nomini.

Est ille Ens, qui, sua voluntate, ubique locorum est, arcanus et manifestus, revelatus et absconditus, sursum et deorsum est.

Se demittens deorsum conjungitur, sua gratia, inferioribus; sua essentia uti et sua gloria altissimus excelsusque est, extolliturque supra excelsos. Promptitudinem suam hinc potest cohibere, minus celerem eam reddens, illinc a cunctatione sua desistens apparet promptus.

Cum Ipse sit ante omnia, post omnia atque in medio omnium, similis fit mari in quo creaturæ omnigenæ agitantur.

Qua ratione aquæ insequuntur pisces dum illi quaqueversus se movent, similiter Deus rebus creatis adest.

Sicut aquæ circumdant undique pisces, ita et Conditor singula creata magna atque exigua.

Quemadmodum immersi reperiuntur in aquis pisces, ita altitudo et profunditas, longinquitas et proximitas cum suis incolis obruuntur in Deo.

Sicuti aquae occurrunt pisci quo is se vertit, ita Deus obviam fit cuique qua in via ille incedit. Quemadmodum aquæ concomitantur omnes pisces in suis flexibus, Deus quoque adest singulis hominibus, intueturque opera eorumdem.

Si homines a terra quae ipsis veluti sedes est nullatenus possunt se abstrahere, multo minus poterit quis a Deo, qui cunctis praesens est, recedere.

Immixtus est Deus cunctis rebus a se creatis ubique locorum, uti anima immixta est corpori et lux oculis.

Nemo a sua anima, quae ipsius informat corpus, se divellere potest, neque se abscondere valet a Deo, cui ipse inhaeret.

Quemadmodum aquae circumdant piscem qui involvitur in ipsis, ita naturae omnes creatae in Deo moventur.

Divinus Ens qui immiscetur aëri, te quoque una cum tuo spiramine penetrat; cumque sit luci conjunctus in tuos oculos per intuitum introducitur.

Tuo est Deus quoque unitus spiritui, te prouti es, introspiscit, tuam inhabitat animam, neque ipsum fugit quidquid in corde tuo delitescit.

Quemadmodum intellectus (in homine) praecedit corpus ad loca percurrenda, ita divina essentia penitus praecognoscit tuam animam antequam tu illam scrutaris.

Quemadmodum cogitatio operationem praecedit, ita divina intelligentia antecedenter praecognoscit quidquid cogitaris.

In comparatione divinae essentiae subtilitatis cum tua anima, haec quasi res corporea dicenda est, spiritusque tuus reputandus veluti creatura sensibilis. Ille qui creavit te est quasi anima tuae animae spiritusque tui spiritus.

Ipse remotus est (infinite) a cunct:s et cum hominum cunctis immiscetur, omniaque complet sua manifestatione : magnum est ejus nomen, essentiaque ipsius est admiranda, abscondita atque prorsus imperscrutabilis.

Hic est ille Ens, de cujus essentia nemo disceptare valet; est illa virtus, cujus profunditas est ineffabilis, cuique nullus ens ex visibilibus [جه] invisibilibusque aequiparari potest. Hic est ille Ens, qui ex nihilo omne quod est creavit constituitque.

Dixit Deus fiat lux; agnosce eam itaque esse creaturam; fecit tenebras, factaque est nox; agnosce illam esse effectum.

Deus est qui in lapidibus ignem atque in petris latentes aquas creavit; virtus quae eos ex nihilo suscitat una eademque est.

Neque in terra velut in receptaculo asservatur hodie ignis, quin imo ex silice quotidie elicitur.

Deus est qui ignis producendi dedit potestatem homini, qui pro libito scintillam elicit exstinguitque: increpa ergo pertinaces.

Ex ligni limatura exardet ignis late per silvam, flammaque invalescens illam comburit, donec tandem in cineres resolvatur.

Si ignem aquamque autumas divinitates esse, minime vero creaturas, eosdemque terram praecedere facis, dic quo in loco ipsorum radices reconditae delitescebant?

Qui suam vult perdere salutem os patefacit ad disserendum de cunctis rebus; qui suam odit animam, Deum ipsum limitibus circumscribere audet.

Qui in iis, quae supereminent exceduntque intellectum, sapiens esse vult, vehementer ille errat, dum enim cupit proferre quae jucunditatem afferunt, ad impietatem devenit. Proh Bardaisane cujus intellectus tumultuat, quemadmodum et ipsius cognomentum indicat tumultum aquarum.

N. 4

Sancti Ephraemi hymnus de semetipso ad tonum: Descendite fratres obsignati

Responsorium: Laus tibi, Domine, qui tuos athletas corroboras.

Natura cibum exposcente, a manducando abstinui, famemque saepenumero sum expertus, ut felicitatem jejunantibus servatam promererem.

Natura ex limo confecta aquam potandam requirebat; ego vero illam siti arescere reliqui, ut in paradisum perveniens ejusdem rore recrearetur.

Stimulis naturae magis in dies magisque invalescentibus, juventutis senectutisque meae in finem usque dies unum post alium subripere quaesivi.

Mane siquidem mihi fingebam ad vesperas me de vita migraturum, ideoque tanquam ille qui jam jam moritur, assiduam operam navabam totam per diem.

Cum advesperasceret, cogitabam animo me minime futurum usque ad matutinum advenientis diei, subindeque sedulus in oratione persolvenda diluculum usque.

Corpus cum somnum, quo indigebat, expeteret, blanditiis alliciebam, proposita beatitudine, quam Dominus pollicitus est vigilantibus.

Me Christo constitui in ecclesiam, in qua thus atque aromata opera membrorum meorum, ipsi obtuli.

Mens mea fuit ara, voluntasque sacerdos, atque me ipsum veluti in agnum insontem immolavi [[illegible]] in sacrificium.

Quum in baptismo fuerim semel oleo Spiritus Sancti perunctus, diligenter cavi ne me ullo unguento ungerem.

Cum aquis, quae in cruce ex latere Domini fluxerunt, jam fuerim ablutus magnopere effugi balneas adeundas.

Cum suscipiebam ignem sacrificii (altaris), supplex orabam ut combureret lolia spinetumque membrorum meorum.

Flammam ignis, qui ardet in meis membris, extinxit Dei sanguis, impeditque ne memetipsum illa ureret.

Corpus Dei quod suscepi in sanctuario me servavit immunem incolumemque a laesionibus illius qui adversus me pugnat.

Vespere singula mea membra Trinitatis Nominibis obsigno, ne diabolus adveniens meam virginitatem auferat.

Gloria ab omnibus tibi Trine in virtute, qui roborasti meam senectutem longos per annos in agone.

A juventute usque ad senectutem tuli, Domine, jugum tuum hilarique quotidie animo operam indesinentem navi usque ad finem.

Molestiam famis egregie vici, te contemplans inter latrones pro me fel gustantem. Sitis angorem tanquam nihil reputavi, ex eo quod te pro me in cruce acetum in hyssopo haurientem vidi.

Prae jejunio pervigilationeque vultus meus expalluit, ut resurrectionis die, sicuti Moyses propheta, te et ego adspiciens resplendescam.

Cum te perspexerim nudum ligno crucis affigi, cilicium mihi in vestem suscepi et spe tua fretus adventum tuum exspecto.

Sprevi cibos contempsique merum quoniam convivium tui regni, o Coelestis Sponse, coram me depictum contemplor.

[ܝܒ] CAPUT V

De Isaaco Edesseno doctore

N. I de Tribus Isaacis

Ejusdem Jacobi episcopi Edesseni ad Joannem Stylitam epistola,
in qua respondetur ad sequentia ipsius quæsita:

Cum fraternitas tua optaverit, ut sicuti alimentum spirituale primo loco apponeretur hoc, quaenam nempe sit causa ob quam dixit Deus ad Abraham quod semen tuum subiicietur servituti in terra aliena (gen. xv, 13)

Num ante Moysem habebatur liber scriptus...

Quid est quod dixit Deus ad satanam de Job....

An Jonas propheta fuerit viduae filius, quem suscitavit Elias propheta...

De Abdia propheta....

De Sarvia et Abigal, matre Amasae filii Jether, et de fratribus David...

Quaenam, fuerit prima lingua ...

Qnaenam sunt tria millia proverbiorum et mille et quinque cantici Salomonis ....

De decem justis Sodomae ...

Quot sunt scriptores nomine Isaaci, necnon de avi, quae concinebat " qui crucifixus es pro nobis „

Uti a senioribus, qui me praecesserunt, didici, tres nomine Isaaci claruerunt qui syriace i. e. aramaice scripserunt: duo quidem orthodoxi, tertius vero haereticus seu Chalcedonensis.

Prior, oriundus ex Amida, fuit discipulus S. Ephraemi, cum Amidæ commoraretur. Hic tempore Arcadii Romam petiit causa videndi Capitolium quod tunc fuit inauguratum. Exinde redux Byzantium venit breveque per tempus ibi in solitudinem secessit, deinque in carcerem fuit conjectus. Postea in Amidam regressus, ibi presbyteri munere functus est in illius urbis ecclesia.

[ܝܓ] Alter qui et fuit presbyter ecclesiæ Edessæ, tempore Leonis Imperatoris vivebat. Venit autem Antiochiam sub Petro Fullone, cum hæretici Nestoriani agitarent contentiones tumultusque adversus appendicem "qui crucifixus est pro nobis„. Isaac vero tunc animadvertit in foro civitatis virum fidelem ex Mediani-

tis manu gerentem avem psittacum, quae exercitatione didicerat concinere trysagium cum appendice " qui crucifixus es pro nobis„ . Cum itaque illum orthodoxum virum videret, adstante maxima turba populi inducentem avem ut trysagium caneret cum appendice "qui crucifixus es pro nobis„ Nestorianos obstinatos confundendi causa, extemplo et ille suo idiomate aramaico carmen composuit de iis quae audivit ab avi ad hæreticos contensiosos et temerarios profligandos.

Tertius tandem Isaac et ipse ex Edessæ ecclesia fuit. Initio autem sub Paulo episcopo orthodoxus erat, et orthodoxe scribebat; deinde, constituto a Chalcedonensibus in Episcopum Edessenum Asclepiade, qui haeresim nestorianam introduxit in urbem Edessæ, factus est et ipse Nestorianus, incepitque scribere tractatus juxta placita illorum quos secutus est, illudens Christo ut hominibus placeret.

[ܒ] N. 2

Complementum carminis S. Isaaci doctoris de fide, cujus initium: Etiamsi, Domine, audacia est. (1)

Cœci enim in via decumbentes clarius vident quam stulti. Illi corporali; hi cœcitate spirituali laborant. Illi clamant : fili David miserere nostri, quoniam luce orbati sumus; hi autem, qui oculos habent, quin tamen videant, nullatenus profitentur eum esse filium David. Cœci, qui persuasione intima eum agnoverunt, adepti sunt clarum lumen oculorum. Ex quo ipsum nomine, quod eum decebat, invocarunt, fuerunt ab eodem sanati, luce obtenta. Clamarunt sine intermissione: fili David miserere nostri, veriatem proclamantes. Est enim filius David et dominus David, filius quidem quoad corpus, dominus quoad spiritum.

Qui ejusdem gratiae oeconomiam negant, ab ipso Satana redarguuntur, qui hoc sub respectu iis melior est, cum nullatenus negaverit ipsius corpus, quique corpore eundem indutum animadvertens, propiusque accedens ipsum odoratus est, ratusve eundem hominem esse cum eo pugnavit ingens praelium committens. Manu ipsum tenens attigit carnem, palpansque novit eumdem corporeum esse.

Certavit, reputans se illum, cum corporeus videretur victurum. Cum autem dignoverit se de ipso nequaquam triumphare posse, incepit dissere de regno. Nisi ipsius humanitatem vidisset, nullomodo pugnam commisisset.

(1) Cf. Bickell s. Isaaci opera t. I p. 48.

Corpus humanum adspiciens ratus est se ipsum, uti ceteros permultos, victurum. Postquam vero ipsius virtutem exploraverit probaveritque, subiit ei cogitatio, illum Deum esse; proindeque ipsi dixit: si Deus es: fac ex lapidibus panem. Cui ille respondit: noli tentare dominum tuum, neque te, satana exaltare. Deus qui fuit jussus vicit in corpore infirmo satanam jubentem, qui corporeos plurimos vicerat. Si in pugna divinitas (sola) vicisset satanam, quodnam exinde emolumentum assecutus fuisset reus? et quidnam retulisset spiritualis? Nisi ille ipse qui ceciderat surrexisset et qui procuberat erectus fuisset, quænam utilitas inde emersisset reo, etiamsi quotidie satanas profligatur? Si Dominus minime in corpore illum profligasset, quamnam opem exinde Adam obtinuisset? Quis ignorat lucem cum tenebris quavis hora pugnare, illasque ab invicem fugari seque alterutras superare.

Si Deus me vincere facit, victoria non est mea; si corona alterius est, caput meum fit expers diadematis; si satanas per corpus minime vincitur [ܠܐ] nequaquam victoria, nostra est; si Dominus minime in corpore triumphavit, nullum nobis attulit fructum ipsius certamen. Diabolus, qui cum ipso congressus est, condemnet illum qui negat spiritum; qui sine corpore est, habuisse certamen cum corpore. Nos autem, fratres, dicamus ei : benedicta tua natura, quae corpus nostrum induta est, confiteamurque Patri,qui ipsum misit et Spiritui Sancto. Qoniam vero scriptis meis pinxi imaginem tuam, pinge et tu gloriam tuam super resurrectionem meam; et quoniam credidi in te et in tuum corpus, videam misericordiam tuam dum in die judicii ex sepulcro resurgam.

N. 2
2. Ejusdem S. Isaaci

Rectam viam prosequar, ut ad te, Fili Regis, perveniam: in votis habeo versus scopum tuum convertere meos oculos, ne verbum meum a te deflectat. Concede mihi ut disseram de Te, Domine, quin offendam in viis ineundis tuis. Defini limitibus milliarium mihi peragrandum ne devertam; constitueque mansiones ne defatiger.

A limine Nativitatis tuæ usque ad Crucifixionem viam emetiar. Suscipe thymiamata fidei meæ, oblationemque confessionis meæ. Tua verba veritate perfusa sint veluti condimentum dictis meis, ne aberrem, uti aberrarunt scrutantes Nativitatem tuam offenderuntque, neque vager errando, sicuti negantes veritatem corporis tui extra communionem evaserunt.

Minime tuo Patre minor es, uti Ariani effutiunt, neque Patrem malum bonumve dixi sicuti dixit Marcion, neque ad instar Bardaisani Manetisque tuam negavi Resurrectionem, imo didici te esse in tuo Patre vicissimque Patrem in te esse. Tu gratia resplendes: quis ergo permutabit veritatem tuam?

Eja, dilectissimi, intueamur Codicem, qui est prototypus, videamusque quomodo penes prophetas evolvitur Domini nostri Incarnatio per assumptionem corporis. Hæresis disputando vult nostrum Dominum corpore spoliare. O inique, qui veritatem ipsius denegas! O perdite, qui recusas suscipere gratiam tibi factam! Deus suo beneplacito adsumpsit corpus sibi inhærens; et tu corpus illud ab eo removes? In utero Mariæ, in quo mansit, induit corpus; et tu illud inficiaris? Quomodo feret Deus ejusmodi blasphemiæ crimen? Suam demisit naturam usque ad creaturam suam, et ista gratiam despicit? Natura non facta induit [ܠܒܫ] naturam factam, videlicet operam manuum suarum; induit quod suum est, ut suos liberaret, et hoc fit impervium contentioso, qui reputat rem esse prorsus difficilem, corpus fieri indumentum Domini sui. Multo revera difficilius dici deberet eundem Dominum plasmasse corpus palmis suis. Nisi autem illud plasmasset, nullatenus idem induisset. Si vero illud plasmavit, illud et induit; qui ædificium exstruit, illud et facile restaurare potest; et qui conclave constituit, illud et sine negotio inhabitare valet. Si de cœlo Eum corpus contendis induisse, quanam de causa illud terrenum dictum fuit? Si minime ex Adamo provenit idem corpus, curnam ambulavit in terra? Si nostræ naturæ minime est consors, curnam suscepit in se dolores nostros? Si nostræ naturæ minime est consors, nullo modo pati potuisset.

Si propterea quod Paulus dixerit " aliud et aliud corpus„ contentiosus extollens sese adversus Paulum movet litem, ab eodem apostolo confundatur. Pauli verba inflarunt excitaruntque superbum ut gloriaretur: ast et ejusdem Pauli verba subiiciunt ejusdem terga flagellis, humiliantque ipsum. Paulus declarat aliud esse corpus cœleste, aliud terrestre (1 Corin. xv) corpus nempe animale corpusque spirituale. O tu qui adversaris, dijudica verbum, perpendeque ejus vim: quod Paulus significare vult verbo " esse „ non de corpore Salvatoris nostri intelligendum est. Recita quæ subsequuntur et coufundere præ illis verbis quæ te, arctius quam vincula, stringunt. Ait enim: alia est cœlestis gloria, alia terrestris, ita ut stella differat a stella quoad claritatem majorem unius præ altera. Paulus dicendo " aliud „ significavit dotes quibus unum corpus ab alio differt. Nisi induerat corpus nostrum Salvator, ipsius corporis gloria nobis extranea fuisset. Hoc Paulus sua epistola intendit docere,

hominem nempe præ homine decore eminere, atque istum sese exaltando sese ostendere antecellere sodalem, dum e contra Dominus noster, ut probaret corpus suum consors esse nostri sese demissius quam quivis homo humiliavit. Audi insuper Paulum vocantem Salvatorem nostrum nomine Jesu Christi et filii hominis, corpus dein ipsius nominat velum unius Dei, qui intus est. Ne vero putares hæc dici de cœlesti corpore, audi illud quod " Jesus natus sit de Maria ex stirpe David „. Porro cujus corpus cœleste est, superflue prædicaretur ipsum ascendisse et descendisse.

Conqueramur cum Gabriele, de eo quod nempe idem angelus per Mariam terræ nuntiaverat pacem.

Eja ergo, Gabriel, expone verbis contentioso, si tamen aures audientes præbet, quodnam ad Mariam nuntium attulisti, repete videlicet verba quæ eidem direxisti. Salutationem, ait, exhibui primo Mariæ, dein ei dixi " Dominus meus tecum est „. Si porro jam indutus corpus Dominus advenerat, quomodo ex aure in sinum Virginis fuisset ingressus? Quisnam ejusdem corpus contendit fuisse spirituale, cum omnibus notum sit eumdem cum infantibus reptasse et cum pueris jocasse? Eja absolve verba tua, [[illegible]] Gabriel, forte enim saniorem ad mentem redibit contentiosus audax. Dixi, ait, eidem Virgini: Spiritus sanctus, virtusque Altissimi illabitur in te (Luca I, 35). Iamvero nequaquam in virtute Altissimi includitur corpus, cum spiritus membra nullomodo habere possit. Ubinam est ergo audax ille qui adversus Gabrielem insurgit? Alter cum altero disceptet, nosque aderimus testes. Gabriel dicit " virtus „ ille vero " corpus et virtus „ ; Gabriel " Spiritus, virtus Altissimi et Dominus meus tecum „ : tres prædicti vi pollent ad audaciam retundendam. Et tu, Thomas, quare siles? Eja profer quæ hoc de argumento dicenda habes. Et ille ait: dixit mihi, ut accedam, agnoscensque palpem manus ejus pedesque vulneraque. Gabriel autem significavit nobis virtutem, Dominum et Spiritum sanctum.

Necesse idcirco est ut desinant hæretici abuti hisce, quibus innituntur, verbis, nempe " nemo ascendit in cœlum, nisi filius hominis qui descendit „ (Joan III, 13) : tali textu gloriantur contentiosi. Ast Dominus frequenter se filium hominis dicit: " non enim, ait, venit filius hominis ad judicandum sed ad salvificandum (Luc. IX, 56. et Joan. XII, 47) et, " videte quia spiritus carnem et os non habet „. An ideo male credunt in Dominum, quia dixit: " nemo ascendit in cœlum nisi filius hominis, qui descendit? Sed et Ipsemet declaravit docuitque " natum ex carne carnem esse et natum ex spiritu spiritum esse „ (Joan. III, 6). Numquid ablata fuit divinitas propterea quod ex carne natus sit?

Adversario talia obiicienti reponimus: noli tollere Domino corpus nostrum, quemadmodum neque nos ipsius divinitatem negamus. Cum Creator noster jam corpus nostrum induerit, an adhuc contendis spiritum minime corpus induisse, eundemque mansisse sicuti erat?

Si adhuc adversarius insistens dicit, abeunte Gabriele, supervenientem virtutem habitasse in Virgine, secumque corpus adduxisse atque in ea commorasse, is prorsus Virginem beatam exhibet cohibitam in disputatione cum Gabriele, cujus verbis nullo modo consensiisset, nisi jam (Filius Dei) ingressus inhabitasset in ipsa, atque nisi ipsa sensiisset eundem nequaquam advexisse extraneum corpus. Maria mater ejus minime animadvertit ejusdem ingressum in suum sinum inhabitationemque. Si porro corpus extraneum indutus fuisset, quomodo per aurem in ipsam penetrasset? Et quomodo illum sic se penetrantem minime ipsa sensiisset?

Hæreticus undique premitur obstrictus vinculis effatorum sacrorum. Convincat eum vel ipsa computatio diei octavæ in qua nempe Christus sese legi impositæ filiis Adæ subiiciens suscepit circumcisionem. [م] Quorsum enim dies octava computatur, nisi ipse in duabus naturis esset? False diceretur eumdem ad nos venisse, nisi de nobis sumptum corpus induisset. Et quomodo nos in tantum inducti fuisssemus errorem, ut crederemus in eum qui decepit nos suo adventu ficto? Semet filium Josephi, filium David et filium Mariæ ipse cognominavit. Undenam ipsi cognomen nostri corporis derivaretur si corpus quod habet nostræ naturæ consors non esset? Si alienum fuit nobis ejusdem corpus, nequaquam ipse frater noster exstitisset, quin imo nos decipiendo decepisse dicendus esset, neque regnum cœlorum quod nobis promisit, neque gehenna quod sanxit ullomodo existerent. Porro si talia reputarentur commentitia, commentitia et essent omnino cuncta quæ prædicavit.

Si vel in sua Nativitate nos fefellisset, dicendum et nos fefellisse in sua doctrina promulganda, proindeque neganda esset corporum resurrectio, ita ut sors corporis nostri nihil aliud esset quam desperatio.

Confundatur hisce argumentis error, qui me cogit ut talia de Domino nostro proferam. Judica ergo, o homo sanæ mentis, quisnam sit verax, an hæreticus qui talia effutit, an potius fidelis ecclesiæ filius. Si Dominus immutatus fuit, quomodo discipuli immutationem minime animadvertissent? Ipsum videntes ambulantem super mare, formidine correpti arbitrati sunt eum fuisse transmutatum: ast ille animum eis addens clamavit " egomet sum, nolite timere„ (Joan. VI, 20). Si ais autem illum conspicientibus discipulis fuisse in monte

transfiguratum, ita ut claritas, quæ intus latebat, corpus ejusdem circumdederit, nullatenus dicendum est ibidem immutationem contigisse, cum claritas divinæ naturæ indumentum ipsius i. e. corpus circumdederit. Divinæ essentiæ splendores emicarunt in cacumine montis refulseruntque super homines. Radiis coruscanti occurrit extemplo desuper Elias. Duo apparuerunt unus e vivis, alter e mortuis, naturamque divinam adorarunt. Pro vivis adoravit Elias, quoniam redemptio jam jam adpropinquaverat, et pro mortuis Moyses prænuntians tempus resurgendi exortum jam esse. Discipuli qui talia contemplabantur, ibi esse cupiebant. Si porro immutatio ibidem contigisset, potius fuga ab iisdem discipulis captanda fuisset. Ille ipse ibi erat sine ulla immutatione qui alias clamaverat " egomet sum„. Seniores consortes ejusdem discipulorum naturæ, intuentes illam apparitionem, appetiverunt cum ipsis commorari. Si illud corpus, quod claruit, cœleste fuisset, cœlestes resuscitavisset. Qua autem de causa Moysem ipsum revocavit? Eliamque accivit? Ideo profecto ut hinc et inde suæ Incarnationis testes adduceret. Mortui et vivi corpus ejus inspexerunt. Confundatur igitur qui ipsum negat.

Multiplex est demonstratio nostra, et tamen manet hæreticus, uti erat. Undique præsto sunt veritatem comprobantia effata et nihilo secius plena errore atque duritie sunt corda blasphemantium. Si nostrum non est corpus ejus, qui mors illum interemit? Si nostra non est caro ipsius, cur cibo usus est? Curnam more nostro dormivit, insudavit, quievitque? Defessusque venit sedere prope puteum (Joan IV, 6): cœleste autem corpus minime defatigatur. Sitiens aquas ex urceo expetivit: si alterius fuisset generis ipsius corpus, [ܠܐ] nequaquam sitivisset. Peccatores, cum quibus manducavit, ipsum vocarunt hominem, cum interea uti Deum dimittentem peccata et debita illum viderent. Ad convivium tamquam homo, manducandi causa, ivit perpetravitque quæ propria sunt divinitatis, mutans in vinum aquas. Utpote invitatus, humano more, se contulit in domum Zachaei, atque uti Deus condonavit peccata eidem resipiscenti. Pascha quod Hierosolymis manducavit redarguat vesanum hæreticum. Si nequaquam fuit corporeus, curnam legem adimplevit?

Incarnatio ejus penes prophetas evolvitur, et error audet illam respuere? Mysteria recondita sunt in sacris Litteris, et hæreticus audientes Patri aures præbere recusat? David clamat dicens: hic natus est ibi (Ps. LXXXVI, 5) et Isaias: filius natus est nobis in veritate (Is. IX, 6) et ab eodem proclamatur vir dolorum infirmitatumque„ (ibid. L III, 3). Ezechiel inter animalia vidit tamquam manum hominis (Ezech. I, 8) et Michæas celebrans Ephratam " ex te,

ait, egredietur rex „ (Mich. V, 2). Abram ipsius diem vidit in agno, quo a morte ejus filius liberatus fuit. Isaias ait: et egredietur virga et flos ex radice Jesse et erit radix Jesse in signum populorum errantium (Is. XI, 1 et 10). Ejus incorporatio præfiguratur in cunctis mysteriis, atque ejusdem dies in omnibus symbolis latet. Si Patrem ait contentiosus sub figuris corporeis apparuisse, ipsæ figuræ redarguant illum, cum Pater in theophania speciem assumens præfigurare voluerit Filii incarnationem. Quovis Pater apparebat, suam essentiam sub corporea specie quam mutuabatur, manifestabat.

Si Pater itaque corporis expers sub mutuata corporea similitudine apparebat, quomodo audet contentiosus denegare incarnationem Filii, qui quoties se perhibebat, sese corpus præseferentem ostendebat? Cum Deus ipse prædilexerit corpus nostrum, quomodo hæresis respuet ipsius Domini nostri Filium? Si minime ex Maria Filius natus fuisset, ipse Pater diceretur incarnatus. Si minime ex Maria natus fuisset, curnam eadem Maria dicta est mater ipsius, dum recensebatur cum discipulis orationi vacantibus? " Erant enim, dicitur, perseverantes in oratione cum mulieribus et Maria matre Jesu et fratribus ejus„ (Act. I, 14). Discipuli illam vocant matrem et ipse discipulos dicit filios fratresque, eosque participes efficit suæ vitæ, quin sint nati ex sua matre. Ecce extranei ipsum incarnatum fatentur, et tu ipsum a sua matre sejungis? Ipse sibi conjunctos effecit extraneos, et tu illum tamquam alienum a Maria removes? Humanitatis suæ generatæ plures recensuit patres, et Joseph ipsius cognominatur pater, cum absque semine sit natus. Quomodo tu suo filio veram matrem destituis?

Nisi carnem ex Maria induisset, tota Evangelica prædicatio prorsus irrita fuisset. Dicitur enim Deum misisse Jesum Nazarenum virum a Deo (Act. II, 22): prius dicit " Nazarenum „ et postea " virum a Deo „; prius patriam, in qua natus est, indicat, deinde [ܡܢ] " virum Dei „ subdit. Præterea populus discipulos reprehendens ne prædicarent illum, dicebat, " numquid vultis inducere super nos sanguinem hominis istius? (Act. V, 25). An cœleste corpus sanguinem in se contineat? Ecce amici et inimici ipsum dicunt hominem virumque. Si corpus nostrum nequaquam induit, quemnam Herodes occidendum petiit? Si corpus humanum minime gerebat, quomodo tempore crucifixionis ab una in aliam civitatem migrabat?

Prophetam (ait Moyses) sicut me suscitabit vobis Deus de fratribus vestris (Deut. XVIII, 15), qui corpus induet sicuti nostrum. Ne scilicet putaretis eum ab his esse alienum, postquam eum prophetam nominavit, noluit tacens silensque

in hoc consistere, sed statim addidit " sicut me „ et " ex fratribus vestris „ ne errori locus relinqueretur. Si cupis autem scire an ista de corpore Domini nostri fuerint a Moyse dicta, id exinde patet quod noster Dominus longe excelleat Moysi, cum ille sit Dominus Moysis, et Moyses sit ipsius famulus. Illa itaque verba " sicut me „ de corpore ejus dicta agnosce. Neque solus Moyses hæc dixit, sed et Simeon discipulorum princeps, miraculum patrans eadem repetens Domino nostro tribuit (Act. III, 22). Vulgo autem non ita: alius enim dicebat " nonne hic filius Josephi fabri „ qui in medio erat? (Matt. XIII, 55); alius " numquid à Nazareth aliquid boni oritur„? (Joan. I, 48). Scriptis consignata fuerunt verba illorum, qui eum adspicientes cum ipso adoleverunt, neque fas est ea celare.

Quomodo igitur blaterans hæreticus contendit ei corpus alienum confingere? Si minime induit corpus nostrum, cur eum sequimur? Si corpus quod induit, minime consors est nostri corporis, quomodo impletur benedictio, quam benedixit Deus Abrahamo? Ubinam extra ipsum inquiremus illud: benedicentur in semine tuo omnes gentes? (Gen. XXII, 18) Non enim per Isaac fuerunt benedictæ, neque per Jacobum Isaaci filium. Per Joseph autem ipsi liberi subjugati fuerunt, et post eum universus Israel in Aegypto sub servitute jacuit. Benedictio igitur Abrahamo nunciata decurrens per generationes ad Mariam volavit, et ex ea fluxit ad gentes, quæ per eamdem fuerunt benedictæ.

Rejectis itaque blasphemiis hæreticis, eja, fratres, professionem fidemque nostram ostendamus in Filium, qui ad nos deduxit divinitatem, sursumque evexit humanitatem. Ipse est qui in sola sua natura venit [ܒܟ] ascenditque in corpore filiorum Adae. Ad nos venit in sua essentia, ascenditque ad Patrem in nostra natura. Ille est, cui nostra caro facta est tanquam indumentum et nostrum corpus veluti templum ipsius essentiæ. Venit expers nostræ naturæ, ascenditque secum evehens veluti primitias, nostrum corpus. Ipse est, qui se demisit sine corpore, ascenditque in corpore et spiritu, qui, cum nulla indigeret gloria, egenus factus est, ut nos salvaret. Ipse est, qui per Mariam matrem factus est caput nostræ prosapiae; quique cum sine corpore esset, sibi corpus ex Maria acquisivit, cumque Patri esset consubstantialis, factus est homo ex muliere. Ipsius incarnatio est divinitatis thesaurus, humanitasque facta est divinae essentiae habitaculum. Ipse est, qui cum unus esset, factus est duæ (naturæ) in una persona; qui cum esset Patris unigenitus, fuit unigenitus Mariae; quique cum existentiam aeternam haberet, habuit et humanitatem. Ipse est qui nos induit ex utero, neque moriendo exuit; qui cum ei inessent humanitas et divinitas, pependit

super lignum, qui se in sepulcro reclusit dieque tertia resurrexit, atque ex cujus latere lancea aperto fluxerunt sanguis et aqua. Huic ergo gratias pro collatis nobis beneficiis, pro conceptione sua et nativitate sua, pro infantia et adolescentia, pro circumcisione et baptisma, pro tentatione et miraculis, pro vita et crucifixione, pro morte et condimento ipsius corporis cum aromatibus, pro excitatione a mortuis et resurrectione ad vitam, pro apparitione discipulis et ascensione in cœlum, iterum iterumque peragamus pro hisce proque sessione a dextera Patris.

Post haec autem conticescamus quin quisque verbum proferre audeat.

N. 3

Aliud carmen ejusdem toni

O incomprehensibilis Deus, cujus majestas est imperscrutabilis, meam linguam abjectam lima, ut hominibus te praedicare valeam. O Deus, qui pro genere nostro factus es homo, inspira meam tenuem mentem ut mirabilia tua Domine eloquar.

Creasti in principio Adam in gloria ut in ea perseveraret; ast, cum, ob conculcatum violatumque mandatum abstinendi ab arbore, fuerit ille praecipitatus decidens a nobilis suae libertatis statu (ܨܒ), ruerit a sua celsitudine, in ipsumque ob gustatum fructum diabolus dominatus fuerit, eidem prostrato promisisti ad quinque dies restitutionem una cum uxore Heva in paradisum unde egressus est. Adimpleturus promissa facta, misit creator Gabrielem, ut nunciaret ejus conceptionem nativitatemque. Cum autem angelus puellam (Mariam)prope puteum invenerit, inclinato capite, ipsi ait: pax tecum, quoniam Dominus, descendens inhabitabit in te. Hæc illo dicente, descendit Deus ocius et habitavit in Deipara

Sileant sophistae, audiant sapientes intelligantque. Adveniens, ut salvaret homines, induit corpus ex filia hominum. Assumens sibi corpus humanum duplicatus est per naturam nostram susceptam. Induit corpus nostrum mansitque in nostra natura, et in ea judicabit nos in fine saeculorum. Cum eo super lignum crucis corpus nostrum ascendit depulitque ab orbe terrarum tenebras; cumque eo in sepulcrum descendit, confuditque diabolum daemonesque, cum eo deinde post gloriosam resurrectionem apparuit apostolis.

Natura Filii coelestis sibi sumpsit corpoream naturam, substititque in

duabus naturis. Confundantur haeretici, qui contra veritatem dicunt ipsum esse unam naturam, negantes alteram. Ast quamnam ex duabus naturis negant, sese alienos ipsi efficientes? Perfectus est in utraque natura cnm sit Deus et homo nempe habens divinitatem et humanitatem a Deo Patre creatam.

Obmutescant ergo scrutatores, desistantque illi qui doctrinae speciem praeseferentes audent dicere unam habere naturam Dominum, vel introducunt in ipso divisionem. Qui negat ejus humanitatem, negat et divinitatem. Nostra natura ei inest et ipsius natura inest nobis. Dedit nobis quod suum est, et sumpsit quod nostrum. Duas habet naturas unus Deus, qui et est homo et Deus. Duabus naturis apparuit, visusque fuit Deus et homo. Vinum operatus est, uti Deus, jejunavit esuriitque uti homo; ad vitam revocavit Lazarum, uti Deus, sopivit dormivitque uti homo. Virtutes potentias signaque multa fecit ostendens majestatis suae fortitudinem per adjutorium suae gratiae. Ascendit in coelum cum decore in corpore quod induit ex Virgine. In eodem corpore apparebit in novissimo die, micabitque in excelsis tanquam sol. Qui credit in Domino unam naturam, confundetur in fine saeculorum, eo quod audacter sustulit Domino corpus nostrum. Nos autem credidimus credimusque duas in Deo nostro naturas, nempe naturam Dei verbi, et naturam quam suscepit de Virgine. In ambabus naturis confitentes, Domini nomen collaudamus, ipsum adoramus, eum veneramur, exaltamus honorificamusque. Ipsi pro beneficiis gratias agimus, eundemque adoramus ob redemptionem, [ܒܗ] quoniam scilicet suo beneplacito inclinavit majestatem suam nosque sua crucifixione salvavit. Pater est qui Filium misit, ut nos redimeret, sepeliretque mortalitatem propter nos.

Myriades orum haud sufficiunt neque valent illum glorificare. Pro nobis omnes creaturae rationabiles et rationis expertes, aves et animalia orbis terrarum collaudent eum. Insulae quae per maria sunt interna disseminatae indesinenter ipsum concelebrent omni hora et temporis momento.

Laus a cunctis linguis creatis Trinitati, quae in novissimo die universum genus humanum suscitabit.

N. 4

Epistola venerabilium episcoporum orthodoxorum ad monachos congregationis Amidensis aliorumque quae ipsis subjacent coenobiorum

Praeclaris et venerandis Dei amatoribus presbyteris diligentibus vitam cœnobiticam, qui per parœcias Mesopotamiae degunt, necnon coetui monastico Christum amanti, qui vobiscum, freti spe Evangelii, persecutionem patiuntur, Sergius, Marion, Nonnus, Thomas et Joannes divina gratia episcopi salutem.

. . . .

Huic nostrae epistolae ex carmine Sancti Doctoris Mar Isaaci de fide adversus manicheos inseruimus fragmenta sequentia.

Ille qui ad nostram aegritudinem se demisit, quanquam fortitudo ejus minui nequit, ipse assumpsit debilitatem nostram, ut nobîs robur invictum procuraret, imbellis factus est, quamquam debilitati non obnoxius, ut nos bellatores idonei fieremus. Incorruptibilis corruptioni obnoxius factus est, ut nos a corruptione solveret et liberaret. Creator descendit ad corruptionem sed corruptio ei non dominata est, illaque eum attingere non potuit. Ipse enim interfecit corruptionem cum eam pertransiret. Debilitas nostra est corruptio, quam creator per adventum suum abstulit et roboravit virtute justitiae suae, ne rursus peccato marcesceret. In ignominia corruptionis constituti eramus. Ipse vero venit ut eam efficeret non corruptionem. Non corruptus est Deus noster cum veniret et habitaret in corruptione nostra, sed interfecit corruptionem, ne rursus feriret genus humanum. Solummodo secundum visum oculorum, non vero, si rei veritatem perscrutamur, corruptus est. Mali eum passionibus exterminaverunt secundum speciem, non secundum essentiam. Nam per plagam exterminatricem interfecit mortem occisorem. Traxerunt eum ad interitum, sed ipse per crucem suam interfecit corruptionem. Incorruptibilis nostram corruptionem subiit, ut genus nostrum inde liberaretur; nostrae debilitati se conformavit, ut aegritudinem nostram sanaret. Dominus factus est tanquàm servus, ut servitus nostra inde liberaretur . . . .

Hanc porro quam exaravimus epistolam dilectioni vestrae mittimus cum illustri presbytero et archimandrita Aha cumque presbytero Joanne qui a congregatis in urbe Amidensi amatoribus Dei venerandis presbyteris et archimandritis ad nos cum libellis delegati fuerunt.

Hortamur interim vos ut a communione eorum qui impia haeresi Juliani sunt infecti abstineatis, donec per canonicam pœnitentiam a praefato morbo sanentur. Hoc et insuper declaramus nempe cum iis qui adversus ea quæ vobis modo scripsimus sentiunt nullo pacto communionem existere nobis neque fratribus sanctis episcopis Dei amatoribus qui ubique locorum persecutionem pro veritate perpessi sunt. Cum verbis scripturalibus tandem concludimus dicentes: si haec observabitis felices eritis. Estote validi in Domino nostro.

Subscriptiones :
Sergius miseratione Dei episcopus ecclesiae Cyri orthodoxorum.
Marion miseratione Dei episcopus ecclesiae sanctae Suræ orthodoxorum.
Nonnus miseratione Dei episcopus ecclesiae sanctae Circesii
Thomas miseratione Dei episcopus ecclesiae sanctae Darae.
Petrus episcopus Rischainae.
Philoxenus episcopus Dolichii.
Thomas episcopus Germaniciae.

Finis epistolae adversus Julianum Phantasiastam.

[ܟܙ] CAPUT VI

Commentaria super psalmos
Auctore Daniele Salahensi

Epistola quam scripsit Dei amator Mar Joannes archimandrita cœnobii s. Eusebii Cphar-Barthæ ad Mar Danielem de commentario super psalmos beati David.

Doctori divino veritatem amanti, prædito scientia perfecta, Christi charitate pleno, timore Domini imbuto, orthodoxam fidem firmiter colenti, meæ pusillitatis gloriæ et decori, in se passionem Domini gerenti, Mar Danieli archimandritæ et presbytero ab infimo presbytero et archimandrita Joanne cœnobii s. Eusebii Cphar-Barthæ in ditione Apameorum in Jesu Deo et Verbo omnia sua passione perficiente salutem plurimam.

. . . .

Responsum Danielis presbyteri
Illustri Mar Joanni
De psalmorum commentario

Magno beato præclaroque patri, divinis gestis perfecto spiritualibusque decoribus omnigenis exornato, habitaculo timoris Dei, Mar Joanni presbytero et archimandritae cœnobii s. Eusebii Cphar-Barthae, Daniel humillimus tuus amator salutem in Domino.

Libri I commentarii psalmorum tractatus, primus, auctore amatore Dei Mar Daniele Doctore ex Tella urbe super psalmum I.

. . . .

Tractatus 83 super psalmum 83 de bello inter gentes et David, et de bello quod mali sipritus omni tempore adversus sanctos movent. . . . .

[ܟܚ] Quod propheta ait: consilium inierunt adversus sanctos, id interpretandum est de ecclesia contra quam exercitus adversarii bellum machinantur eam oppugnandi causa. Quemadmodum tunc temporis incircumcisi conspirabant

ad destruendos circumcisos disperdendosque, sic inferorum exercitus, conspirantes adversus sanctos, agitant consilium ut perdant illos atque haereditate sancta, quam per baptismum obtinuerunt, defraudent. Quondam insidiarunt ecclesiae per ethnicos qui apostolos excruciarunt. Dein judaei una cum ethnicis insidiantes inierunt consilium cum Ario fautoribusque, cum Paulo Samosateno Artemone, Bardaisano, Manete, Photino(1), Sabellio Libyco, Valentino, Marcione. Juliano et Eutychete. Hi cuncti veluti illi populi barbari sunt, qui continuo a malignis agitati spiritibus moliuntur bellum contra ecclesiam Dei populumque ejus sanctum, conspirantes atque dicentes: venite disperdamus eos de terra, neque memoretur nomen Israel. Ait enim propheta: quoniam cogitarunt unanimiter corde, et adversus te testamentum disposuerunt, tabernaculum Idumaeorum et Arabum. Isti enim duo populi fratres antiquitus fuerunt in gente Israelitica, cum Esau, qui idem est ac Edom, uno ventre cum Jacob conceptus et natus fuerit. Simili ratione sunt haeretici quorum coriphaei nobiscum signaculum baptismi, videlicet nativitatem adoptionis filiorum susceperunt, exemploque Esau qui, rejecta circumcisione, incircumcisos sequutus est, ita abiicientes hæretici gratiam adoptionis filiorum, quam in baptismo induerunt, quovis tempore clamant: venite disperdamus eos de gente. Sic Ariani per quadraginta et duos annos insurgentes, pugnis, caedibus usque ad sanguinis effusionem, nec non exiliis afflixerunt Israel Dei, conatique sunt orthodoxos delere. Sanguinis certamen inierunt et Nestoriani contra ecclesiam, conspirantes ab anno trigesimo regni Theodosii usque ad annum hunc, qui est annus octingentesimus quinquagesimus tertius.

/

Tractatus 150 . . . . Laudate eum in virtute ejus, laudate in multitudine magnitudinis ejus. Laudate eum in ejue distinctione, laudate in ejus virtute et debilitate, in ejus exiguitate et abjectione, quoniam ex utraque eum agnoscimus unum Filium Christum ex divinitate et humanitate unam naturam, unam unionem admirabilem, unam naturam quae dicitur incarnata et inhumanata. Ipsius sunt excelsa et demissa, divina et humana, quae tamen minime dividuntur in duas naturas vel in duas [ܒܬ] personas sed unum sunt unione nempe unius personae uniusque naturae Dei verbi, qui incarnatus est, crediturque Deus ex Patre et Filius qui factus est caro ex Virgine; quique habet aeternaliter quidem omnia quae pertinent ad Deum, et per oeconomiam habet omnia quae ad hominem spectant, idemque ipse est sine mutatione.

(1) Pro ܒܦܘܛܝܢܣܘܣ legendum ܒܦܘܛܝܢܘܣ Cf. Op. S. Eph. II pag. 485

CAPUT VII

N. 1
Epistola Athanasii patriarchae (1) ad monachos cœnobii S. Matthaei in monte Alphaph

Optimis atque Deum amantibus nostris spiritualibus filiis Mar Matthaeo presbytero atque abbati, ceterisque presbyteris, diaconis, fratribusque in Christo cunctis, qui degunt in monasterio s. Matthaei, humillimus Athanasius per Jesum Deum, qui super omnes est, gaudium adprecatur.

Verba, quae ad vos sumus modo habituri, divinus David exordiatur dicens: beati qui sunt immaculati in via, qui ambulant in lege Donini; beati qui scrutantur testimonia ejus, non enim operantes iniquitatem in viis ejus ambulant (Ps.CXVIII,1,2,3). Jamvero quinam hisce temporibus dicendi sunt immaculati in tenenda recta fide in Dominum Deum et Salvatorem nostrum Jesum Christum, qui est via ducens ad Patrem juxta indubium ipsius effatum: ego sum via ? Quinam sunt illi, qui sibi ipsis cunctisque cum fidelibus concordiae dilectionisque spiritualis vinculo conjuncti sunt, cum hoc sit ambulare in lege Domini dicentis: hoc est mandatum meum, ut vos diligatis invicem? Quinam sunt illi, qui angustias perferentes passionibus ipsius Domini fiunt participes, cum hoc sit recte scrutari ejus testimonium bonum quod, juxta scripturam, testatus est coram Pontio Pilato? Quinam sunt illi, qui ex toto corde totaque anima post Dominum currunt, odentes iniquitatem diligentesque justitiam ? Vos estis illi Dei amatores ceterique alii qui sicuti vos: quoniam estis quasi pretiosum chrisma i. e. bonus odor, uti scriptum est, in Christo, in iis qui salvi fiunt, et in iis qui pereunt: aliis quidem odor mortis in mortem, aliis autem odor vitae in vitam (2 Corinth II,15, 16). Quibusnam hisce temporibus post apostolos patresque sanctos melius congruit quod Salvator noster dixit: vos estis lux mundi et sal terrae, nisi vobis aliisque sanctis vobis similibus? Qui ad instar lucis et salis, fide sincera, operibusque [⟍] rectis hinc illuminatis qui tenebris infidelitatis obruuntur eosdem adducentes ad veritatem; inde vero infectos tabescenti virulentia tristium cupiditatum relaxatisque deditos moribus castigatis, curatisque exhibito eisdem grato timoris Dei cibo.

---

(1) Cf. Barhebr. chron. eccl. p. 261

Quis porro tam fausta de suis filiis audiens percipiensque tam laetos nuncios vehementius quam nos conscientia gaudere debet atque gestire, animoque parato magnopere confiteri, gratiasque referre Deo omnium bonorum largitori? Quoties olim de vestra monastica vivendi ratione audiebamus, multo afficiebamur gaudio: nuper vero cum redux filius noster et syncellus amator Dei presbyter Joannes certiores nos reddiderit de vestra dilectione erga omnes sanctos, maximeque erga nostram tenuitatem, de humilitate, obedientia, patientia vestra, de vigiliis, protractisque nocturnis orationibus, de jejunio, continentiaque, prae primis autem de ardore quo vos perhibetis incensos pro fide, ita ut omnia parati sitis perferre, potiusquam fides orthodoxa adulteretur, aut canones conculcentur, significaveritque quae de vobis audiebamus gradu pluries eminentiori apud vos existere se agnovisse. Delectationis causa nobis exstitistis hisce arduis temporibus.

Nos autem optantes pro nostris viribus juxta tenuitatem nostram vobis decernere congruentem retributionem, quæ designat et præffgurat incomparabilia bona quæ Deus concessurus est vobis, præcipimus hisce litteris servandis in futura sæcula, ut vobis rata confirmataque sint in posterum ea omnia quæ de venia nostra a præfato Joanne fuerunt tributa. Præcipue sancimus, uti decet, et jubemus, ut vobis et sancto cœnobio vestro sit honor et principatus super omnia cœnobia orthodoxorum in ditione Persarum, nec non ut Dei amator abbas cœnobii vestri habeat chorepiscopatum et superioritatem præ ceteris chorepiscopis abbatibusque prædictis in locis, honorque ipsi tribuatur immediate post episcopos, atque ut ille idem fruatur facultatibus et potestate administrandi, prouti convenit, in muneribus ecclesiasticis gerendis, uti fruebantur antea abbates cœnobii vestri. Ex sententia inviolabili Dei, atque ex placito inconcusso Spiritus sancti præscribimus, ut ista firmiter semperque observentur. Episcopus autem qui rite consecratur vestro cœnobio sit archipiscopus et metropolita super omnes episcopos regionis vestræ Assyriæ. Hæc sunt quæ a nobis scribenda erant vestræ præstantiæ.

[[illegible]] Porro charitati vestræ signiflcamus sanctos episcopos (1) Christophorum, Georgium, Danielem, Gregorium et Jezdephnem, qui pro ordinandis negotiis ad ecclesias vestras spectantibus, venerunt, benevole nos tanquam fratres suscepisse, postquam litteras datas ad nos a dilectione vestra perlegerimus. Iidem supplices rogarunt nos ut exerceremus jurisdictionem sollicitudinemque spiritualem vestrum vestrarumque ecclesiarum, sicuti in ecclesiis regionis nos-

(1) Cf. Barhebraei chron. eccles. T. III. p. 119

træ solemus. Quamvis autem depellere optaverimus a nobis tam difficile negotium suscipiendum, nihilominus instantius exorati vique dilectionis victi cessimus ipsorum precibus, ut, Dei ope, susceperimus rectionem et ordinationem negotiorum ecclsiasticorum vestræ regionis. Quamobrem prædicti convenientes bona voluntate elegerunt cum consensu nostro castos piosque (1) viros. Hinc Tagrito Maruthas, Margæ et Gomelo Ithalaha, Pir-Sapori inferiori et populo Tajensi extraneorum Aha in episcopos fuerunt consecrati. Christophorum autem designavimus in metropolitam Assyriæ, ut unus præesset Assyriæ. Regioni autem Arabum, aliisque regionibus ditionis Persarum, ordinis ecclsiastici fovendi causa, ope Dei, consentientibusque præfatis fratribus episcopis, instituimus Marutham Metropolitam regionis Arabum in praesidem rectoremque supremum omnium episcoporum commemoratorum, ipsorumque regionum diœcesumque, ut vices et locum nostri gereret, i. e. ut vicarius noster esset. Eumdem autem suprema hac dignitate exornatum voluimus non solum ob illius præstantiam timoremque Dei quo eminet, sed etiam ob testimonia vestra de ipso. Vos porro exoramus, ut ei sicuti vices nostras gerenti adjutores strenuos vosmetipsos perhibeatis.

Post alia

Hæc præstantes Deo placebitis, nobisque gaudium gignetis, efficietisque ut animo hilari pro vobis preces fundamus, talique ratione eritis præcipua causa ædificationis fidelium. Christus Deus noster, qui dedit discipulis potestatem conculcandi serpentes et scorpiones conterendique omnem vim inimici, concedat et vobis virtutem exstinguendi inflammatas sagittas ejus, vosque incolumes conservet a læsionibus haereticorum. Tamquam omnigenarum virtutum bonae segetes custodiamini in mundi bonum. Interim tum in theoriis tum in operibus refulgete.

[ܠܒ] N. 2

Historia scripta quae inventa est in cœnobio s. Matthaei

Post suscitatam persecutionem a Barsauma nestoriano combustumque cœnobium s. Matthaei, Christophorus Primas armenorum illuc veniens, com-

(1) In textu pro ܡܣܝܡ̈ܐ legendum ܡܕܝܡ̈ܐ

perit ibidem admodum paucos monachos, qui videbantur tamquam columbae in prominentiis. Quoniam autem una cum Babuaeo fuerunt alii occisi episcopi ipseque Bar Sahda metropolita cœnobii Assyriae et Ninives, idem Christophorus elegit virum probatum nomine Gamrai, quem in metropolitam ordinavit. Hic, durante vita, dignitatem metropolitanam transmisit Mari, qui eam transmisit alteri, qui nomine Jesu-Zcha, et hic Mar Sahdae, et iste Simeoni, qui illam transmisit Christophoro. Omnes isti ex cœnobio ipso fuerunt et quivis, dum viveret, transmisit ministerium successori. Diebus autem Christophori iterum sese subjecerunt sedi Antiochenae. Haec porro consignavimus scriptis, ut innotesceret a quibusnam eo tempore orientales manus impositionem susceperint. Cum vero Barsauma nequiverit devenire in regionem armenorum, qui ei mortem minabantur, manserunt illi in pristina professione: ideoque Assyri videntes armenos ex metu Persarum abstinuisse ab adeunda Antiochia ad suscipiendum, juxta legem, Primatem, illumque ipsi sibi constituisse, tale exemplum et Assyri imitati sunt.

Finis historiae inventae

[ܚ] CAPUT VIII

N. 1

Res gestae beati patris MarIsaaci (1) ,ubi ipsius patria indicatur, ejusdem vita exhibetur, referturque quomodo, postquam Ninives episcopus factus fuerit, dignitatem abdicavit atque in cœnobium recedens quinque conscripsit tomos de institutionibus monasticis.

Isaac iste Ninives episcopus ortum ducit a Cataraeorum regione, quae infra Indos est. Postquam in studium ecclesiae librorum commentariorumque incubuerit monachus et praeceptor in sua patria constitutus est. Cum autem illam visitaret regionem Mar Georgius (2) Catholicus (Seleuciae)ipsum in regionem Beth-Aramaeorum secum adduxit, propterea quod consaguineus esset Gabrielis ecclesiae interpretis. Porro Mar Isaac fuit consecratus in episcopum Ninives in coenobio Beth - Abensi (3): Propter vehemens autem ingenium ardentemque animum nonnisi quinque menses sustinere potuit in regenda illa diœcesi, rediitque ad solitudinem poscens a Papa (4) ut a tali onere se relevaret, quod quum Papa concessit, jussit eum ut in solitudinem apud monachos in Huzitarum monte secederet. Porro cum fuerit lumine oculorum orbatus, fratres doctrinam ejus exarabant, eumque alterum Didimum nuncupabant propter ipsius suavitatem docilitatem humiltatemque atque in loquendo lenitudinem. Nihil aliud autem manducabat, praeter quam tres panes singulis hebdomadis, paucis adjectis oleribus, quin cibum coctum ullatenus gustaret. Quinque conscripsit tomos, qui ad hodiernam diem celebrantur, quique redolent dotrinae jucunditatem. Sic testatur MarJozadak (5) in epistola quam scripsit discipulo suo Busciro, qui degebat in cœnobio Mar Saporis. Ait:"gratias Domino nostro persolvi pro cura, qua Mar Isaaci Ninives episcopi opera ad me miseris. Compertum mihi est te ita agendo tibi in vita comparasse cœlorum claves, utpote qui repleveris cœnobium nostrum doctrina vivificante. Nos autem fatemur esse Mar Isaaci

---

(1) Cf opus cui titulus ܟܬܒܐ ܕܢܟܦܘܬܐ n. 124

(2) Anno 661 Christi sedem Seleuciensem occupavit

(3) Assem. B. O. T. III p. 468

(4) Fuit Papa iste metropolita Adjabenus

(5) Cf ܟܬܒܐ ܕܢܟܦܘܬܐ n. 90

Ninives episcopi discipulos „. Ita ille, et in fine epistolae, more Ioannis episcopi ait: opera Mar Isaaci mihi sunt quasi validum fulcrum communiensque praesidium. Postquam autem senuerit Mar Isaac, migravit ad Dominum, ejusque corpus fuit reconditum in monasterio Mar Soporis. Mariae Deiparae omniumque sanctorum orationes nobiscum sint.

N. 2

Vita (1) Joannis Daliatharum (i. e vitum), cujus cœnobium in monte Cardu est

Joannis Daliatharum parentes oriundi sunt a regione Beth-Nuhadrae (2) ex vico Ardamuth (3) qui situs est ad certam distantiam a flumine Zab. Cum autem adoleverit, operam legendis libris navavit in ecclesia sui vici. Duabus autem virtutibus praecipue excelluit, jejunio nempe perenni vigilantiaque nocturna. Orandi causa quavis hebdomada se ad Afni-Maran (4) monasterium conferebat. Schema autem monasticum in Mar-Yozadaki monasterio induit, Stephanique Mar Jacobi Hazaiae (i. e. videntis) discipuli alumnus fuit. Duos habebat Joannes fratres, quorum unus Sergius, Theodorus alter; utrique monachi fuerunt. Quoties illi ei cibum oleumque volebant suppeditare minime ipse assentiebat. Porro, coenobio derelicto, majoris solitudinis amore petiit Daliatharum altos praerupte montes, qui impervii prorsus erant, ibique panis loco uva ramorum vitis vescebatur; atque idcirco ex vitibus (quae syriace Daliatha dicuntur) quae constituebant ejus cibum Ioannes Daliathensis appellatus est. Epistolas tractatusque, quos ad germanos mittebat, de vita ascetica elucubratus est. Mar Salomon (5) episcopus Hadethensis ita de eo testatur: montem quondam petii, ubi morabatur Mar Joannes Daliathensis: sed, duabus apud ipsum mensibus peractis, prae nivis frigorisque rigiditate nullatenus ulterius ibidem moram protrahere valui.

Exinde cum jam senuerit a monte Daliatharum in montes Carduenses se transtulit, ibique non procul ab oppidis Raghul et Nassur solitarius in eremo

(1) Cf. ܟܬܒܐ ܕܢܟܦܘܬܐ n. 126

(2) Assemani B. O. T. III p. II pag 769

(3) Forsan legendum est Adrama. Cf. Assem. B. O. T. III p. II Pag. 711, 712.

(4) Assem. B. O. T. III p. II pag. 878

(5) Assem. B. O. T. III p. 205

vitam duxit. Cujus famam cum nonnulli anachoretae audierint, illuc se contulerunt commoratique sunt in restaurato vetusto coenobio, quod olim Jacobus monachus et anachoreta incolebat. Ita coenobium evasit amplum celebreque, eidemque libros et superlectilem copiose illi providerunt. Mar Joannes statuta et leges elucubravit eidem coenobio more quidem populi nostri Syrorum, ibique congregati sunt quadraginta monachi. Idem Joannes volumen de ascetica vita conscripsit, quod ad germanos suos misit. Scripsit etiam de dogmate in adorandam Trinitatem ad mentem s. Synodi tercentorum et octodecim patrum. Vita functus est in suo cœnobio migrans ad Dominum. Preces ipsius sint nobiscum.

[ܓ] N. 3

Res gestae Joannis nomine Bar Phencajae, qui est Saba asceticus, cujus foetus est opus de institutis vitae monasticae, coenobiticae et perfectionis evangelicae quodque sic exorditur:

Qui linguam suam a loquendo compescit, proprium cor a passione custodit, et qui cor proprium a passione custodit, Deum continuo intuetur.

Praeclarus iste Joannes Phencaja culmen perfectionis assecutus est, postquam carnalis concupiscentiae passionum flumen perruperit aciesque iniquitatis suis precibus acceptis prostraverit.

Joannes iste cum ad Mar Joannis Camulensis (1) coenobium venerit, ab abbate Sabrjesu indutus fuit schema monasticum, et quam primum se continuit a cunctis voluptatibus. Quoniam vero lepra non nihil in corpore laborabat, eumdem praefatus abbas Mar Sabrjesus perunxit oleo candelabri ad tumulum Mar Joannis (2) et Mar Ukamae (3) suspensi, et statim sanatus mundatusque fuit. Postquam in coenobio vitae monasticae solertem operam hilari animo navaverit, egressus est in eremum se claudens in cellam: semel autem quavis hebdomada mysteria sacra suscipiebat, visitabatque monachos Mar Bassimae (4) tum ut eorum orationes expeteret, tum ut ab iisdem disceret praelium ad debellandos

(1) Cf. ܟܬܒܐ ܕܪܒܢܘܬܐ n. 7 — (2) Cf. ܟܬܒܐ ܕܪܒܢܘܬܐ n. 7

(3) Cf. eundem librum n. !4 — (4) Cf. eundem libr. n. 53

daemones. Daemonem autem blasphemiae se vexantem spatio unius anni impugnavit vigiliis jejunio et orationi vacans, consistensque in nive plurimis noctibus. Qua de re in sua epistola scripsit: quamdiu certamen istud perdurabat, tamdiu desperatio me opprimebat, proindeque nullum reperiebam in oratione vel in lectura solatium, et propter mentem conturbatam, cuncta pro nihilo reputabam, quantumvis cilicium essem indutus superque cineres sederem, usquedum Christi gratia exoriens me inviserit. De impudicitiae certamine etiam scripsit, quod per annum se immersit in nive et glacie donec ab eo liberatus fuerit. Scripsit praeterea de ceteris cunctis daemonis praeliis, eaque ventilavit. Exaravit de instituto sanctitatis prius quinque tomos, deinde duos tomos, quos nuncupavit complementum, nec non duas conscripsit elucubrationes contra haereses, unum deinde volumen de moribus, alterum de instituendis pueris, tandem aliud volumen continens [[illegible]] septem tractatus lucri (spiritualis), in quo recondidit sententias de instituto monastico. Ita claudit porro istud volumen: Marsupium pecuniae, quod in manibus mercatores (Ismaelitæ) gerebant, evasit, disponente Domino, cibus Israelitis in terra Aegypti: Marsupium illud praefigurat septem talenta discretionis. Gratias agamus Christo qui nobis concessit victoriam.

Auctor et insuper est multorum carminum, nec non tractatuum, atque etiam libri, quem vocant " initium dictorum.„ Operatus est autem miracula plurima. Qua de re narrat Joannes episcopus Carduensis dicens "Cum olim mihi de ano cadenti fracta fuerit manus, nihilque profecerit trium mensium cura per ligaturas et medicamenta, Mar Joannes Phencaja me oleo orationis ter unxit, atque ita fui sanatus.„ Insuper pluries apparuit tigris ad portam ipsius cellæ, fratresque exinde perterriti vociferebantur. Mar Joannes autem de cella egressus, baculo suo tigridem percutiens in fugam adegit ut amplius minime ibi conspiceretur.

Postquam autem in coenobio Raghulensi esset aliquod per tempus commoratus, in alterum se transtulit cœnobium, dictum Daliatharum, quod fundaverat Joannes alter cujus vita alibi exhibetur. Tandem scripsit tractatum de relaxatione vitae monasticae, et alium tractatum de perfectione instituti monastici divini. Septuagesimum tandem tertium annum vitae agens decessit, ipsiusque sacrum corpus in coenobio Mar Joannis Camulensis conditum fuit. Ipsius omniumque sanctorum, qui Deo placuerunt, orationibus digni efficiamur venia.

[ܠܐ] N. 4

Vita Abrahami Naphtariani, auctoris elucubrationum de monachis

Abraham hic dictus Naphtarianus gente Adiabenus oriundus est a vico Naphtar regionis Arbelensis, ejusque parentes christiani erant, martyriique coronam sub Sapore Persarum rege sunt consecuti. Cum idem Abraham baptismi lavacro ablueretur, radium lucis descendentem super baptizatum infantem sacerdos adspiciens dixit ipsius parentibus : puer iste magnus futurus est. Quoniam autem ipsius parentes pro Christo mar yres facti supremum diem obierant, anus quaedam ipsius affinis puerum Abraham educandum suscepit. Cumque adoleverit ecclesiam frequenter adibat ut sacros libros addisceret. Saepe autem mente revolvebat qua ratione quibusque operibus justi Deo placuerint. Hinc se contulit ad specum distantem a Napthar oppido duobus milliariis, ibique triennio vitam asceticam coluit, quin nonnisi modico pane vesceretur. Exinde migravit in Scetensem eremum Aegypti, ubi magno perfusus est gaudio contemplans sanctorum monachorum coenobitarumque ibi degentium asceticam vitam, ab eorumque exemplo plura, quae monastica instituta respiciunt, didicit. Exinde non multo post discedens, petiit Hierosolymam visitavitque loca sancta sibi ab iis benedictionem procurans. Quo peracto, rediit in pristinum specum suum, vixitque aliquamdiu in secessu ibique angeli ei cibum afferebant: tandem iterum in publicum comparuit. Tempore porro quo inclusus erat in specu quoties adibat ecclesiam ad sacra mysteria suscipienda, vestem permutabat ne dignosceretur.

Post expletum triennium in specu fuit divino motus nutu ut iter susciperet montem septentrionalem versus, vocandi causa innumeras gentes illas ad fidem. Perveniens itaque ad oppidum dictum Birai vidit incolas sub arbore congregatos solemnem diem festum celebrare in honorem simulacrorum, quae colebant. Medio itaque illorum stans Mar Abraham vehementer hortatus est ut repudiarent cultum dæmonum idolorumque. Illi vero renuerunt audientes aures praebere ipsius dictis, imo eum saevissimis ceciderunt ictibus. Sanctus nihilominus, a proposito nequaquam amotus, in crastinum diem illos iterum monebat ut ad Dominum converterentur, et in ejusdem nomen crederent, [ܠܒ] ut salvi fiant. Cui responderunt : ostende nobis signum ut credamus in Deum

(1) Cf. ܡܟܬܒ ܙܒܢܐ n. 43

tuum. Quamobrem cum ipsorum proceribus pontificibusque pactum iniit ut offerentibus illis sacrificia idolis, ipse infigeret baculum suum inter eadem idola; et si ignis de coelo descendens comburensque omnia sacrificia minime baculum laederet, tunc, tali signo viso, in Deum credere sacroque baptismate suscepto christiani fieri ipsi debent. Sanctus itaque crucem parvam baculi summitati præfigens animique compuctione lacrymisque Deum orans, clamavit: emitte Domine ignem de coelo! Qui descedens arborem atque idola consumpsit, quin ullatenus baculum attingeret, quamvis circumciter exarderet. Tunc omnes Christi fidem amplexi ejus nomine baptizati fuerunt. In loco prædictae arboris ecclesiam exstruxit summoque fuit repletus gaudio: convertit autem omnes qui in illis montibus commorabantur, eisque constituit presbyteros et diaconos, plurimosque insuper ægrotos sanavit ibidem. Inde profectus est in Adorbigianum, ubi ejus incolas ad Christi fidem revocavit, superatis debellatisque Magis exemplo Moysis filii Amran. Permultos ad monachorum atque solitariorum utilitatem libros elucubratus est, commentariis Evangelium illustravit, volumina adversus haereses conscripsit, multa docuit probavitque.

In specu Adiabensis montis ubi sanctus Abraham commoratus est tribus annis, discipulus ejus Iob(1) erexit altare exstruxitque cœnobium, quod habitarunt fratres puri et sancti. Contigit autem, ut daemon aegre ferens ut locus ille, qui erat fanum idolorum, converteretur in locum orationis et psalmodiae, ibidemque celebrarentur sacrificia et officia divina, homines qui in viciniis erant eorumque jumenta infestaverit. Tunc, nuntio misso ad Abraham, rogarunt ut pro illis intercederet. Queis ille: in Crucis victricis honorem quovis anno dicto in loco commemorationem vigiliasque agite, daemonesque in fugam abibunt. Quae cum adimpleverint numquam in posterum illic daemones visi sunt. Quocirca statuerunt ut illa solemnitas quotannis ibidem celebraretur.

Montis autem illius regulum Magi adeuntes dixerunt illi: nisi virum istum exhinc in exilium pelles, omnes nos christiani erimus. Idcirco rex misit satellites, qui sanctum prius ictibus percusserunt, deinde in carcerem conjecerunt. Ipsum martyrii coronam jam jam adepturum sperantem, regulus ille morbo correptus [ܚܠܕ] e carcere eductum ad specum in regione Adiabensi mitti cum honore jussit. Postquam illuc advenerit ibidemque aliquo tempore fuerit commoratus, benedicens regionem incolasque animam suam Deo reddidit.

Incolae magnum ibidem aedificaverunt templum, in quo maxima cum veneratione ejus corpus condiderunt. Quoties autem pestis illas infestaverat oras,

(1) Cf. ܟܬܒܐ ܕܢܟܦܘܬܐ n. 44

ad sancti tumulum omnes confugientes pulverem exinde collectam atque cum aqua mixtam bibentes valetudinem recuperabant. Cum vero concives agnoverint ejusdem decessum, fidelium quidam nomine Denha Samaritanae filius totiusque regionis Adiabenae principatum tenens, magna comitante caterva, venit extraxitque Mar Abrahami arcam, eamque perhonorifice et solemniter afferens Adiabum collocavit in templo coenobii a Jobe constructo in specu.

Finis

[م] CAPUT IX

N. 1

De Saba ascetico
ejusdem s. Sabæ fratris de hujus libri
scribendi causa prologus (1)

Inspecturum istum librum oro, ut ab auctoris reprehensione abstineat, utpote qui de mysteriis spiritus palam cum fiducia disseruerit; quandoquidem ad me ejusmodi elucubrationes ex die in diem scribebat, atque talibus admonitionibus me consolari cupiebat: quippe qui animadverterat, me ejus causa in tristitia luctuque versari, ex eo quod ille ab hominum familiaritate et conspectu segregatus, dilectamentisque orbatus, solitariam vitam amplexus fuerat in asperrimis montibus inter feras et serpentes cum labore degebat, Domino suo confidens et mortem in dies expectans. Me itaque absentia ejus contristatum, ea molestia levare conatus est, hasce litteras divinis charismatibus atque laetitiae argumentis refertas mittens, nec leviter suspicatus me illas super bene paratas membranas ad aliorum usum describendas operam navasse; monuerat enim, ne cuipiam eas monstrarem. Ego vero easdem in unum volumen collegi, consolationis mihimet per eas procurandae intentu. Quia codicem, in quo scriberet, non habebat, aliquando tabulis quandoque etiam parvis membranis utebatur, quas illi ipse afferebam, postulans ut expositas ipsi a me quaestiones scripto traderet. Compertum mihi autem erat hujuscemodi lucubrationes etsi uni mihi ab ipso fuerint scriptae, a multis lectum iri, utpote in volumen redactas. Proindeque lectorem oro ne reprehendat operis auctorem, cujus moderatio mihi bene perspecta est, et in quo nulla exstabat humanae gloriae cupiditas, sed e contrario semet aspernebatur, parvipendebat seque reum esse continuo praedicabat, sibique omnia peccata pravasque affectiones palam tribuebat. Quoties vero ad me scribebat, epistolae se porcum subscribebat: quod tamen a me expunctatum mutatumque fuit: nec enim hoc scribere consentaneum fuit. Quicumque itaque codicem istum, aut partem ejus descripserit, ne istam excusationem huic scripto praefixam praecidat, oro et quaeso ob amorem Christi, cui gloria, quique nos in sua spe confirmet. Amen

(1) Exstat arabice apud Assemani B. O. T. I p. 434

[ܡܐ] N. 2

David Phoenicius ait:

Ego humilis David cum essem olim in regionibus nostrae Syriae ad pedes presbyteri Moysis filii Makhsaphi provolutus, attulerunt ipsi codicem membraneum optime elucubratum atque nitidissime exaratum, in quo continebatur tractatus admirandus Sabae ascetici. Codex vero principio et fine mutilus erat, foliis circiter quindecim deficientibus, neque praeseferebat causam scribendi libri, neque prologum auctoris ejus. Nihilominus meus magister capitisque mei decus de illo sancto mihi narrabat dicens, perillustri cuidam familiae vici nuncupati Phenek natum fuisse quondam puerum nomine Ioannem, cui Deus inspiraverat mentem angelicum vel potius divinum schema monasticum induendi. Parvipendens ipse a parentibus aliisque interposita inpedimenta, petiit coenobium cognominatum denominatione arabica Daliatha i:e vites, ibique suscepit habitum monasticum. Sciendum autem est arabes vitem dicere " daliah „ (داليه) quae vox in syriacam linguam transiens fit ܕܠܝܬܐ ad normam ܣܠܝܬܐ et ܚܒܝܬܐ et proinde in numero plurali fit ܕ̈ܠܝܬܐ uti ܣ̈ܠܝܬܐ et ܚ̈ܒܝܬܐ. Eo equidem tempore ipsis parentibus alius natus est filius, cui imposuerunt nomen Joannis in honorem prioris Ioannis. Ast et iste secundus Ioannes cum adoleverit, ad venerandum suum fratrem sacerdotem se contulit, ibique induit monasticum habitum. Prior autem Ioannes postquam de mundanis praeclare triumphaverit, dignusque evaserit, qui nonnisi de supernaturalibus sollicitus esset, derelicto coenobio, in deserta secessit, ibique ferae ipsae immanes ex ipso quasi fragrantiam Creatoris odorantes familiarissime cum illo se habebant. Hoc quidem ipse commemoratur in suo libro, quamquam de tertia persona id narrat: more Ioannis evangelistae, qui ait: fuit discipulus qui recubuit super pectus Jesu, quemque Jesus diligebat, cum ipsemet esset ille discipulus. Item Paulus architecta sanctae peregrinae ecclesiae, quae Christo fuit desponsata ait: scio hominem in Christo raptum ad coelum, qui audivit arcana verba (II Cor. X II) cum ille ipse sit revera qui ascendit in coelum. Sanctus itaque noster refert illi qui gratia conjungitur Deo uti ignis ferro familiares fieri feras utpote quae ab ipso fragrantiam Creatoris odorantur: reapse autem ipse est ille qui talia expertus fuerit in semetipso. Haec mihi narrabat magister meus de illo sancto. [ܡܒ]. Alter autem ejus frater cum in Daliatharum cœnobio manserit,

dolebatque se esse orbatum aspectu fratris sui, ad deserta exibat, quasi ibidem ipsum videre posset. Quondam hic minor frater, epistolam ad fratrem super membranam scriptam in deserto loco relinquens, reversus est in cellam suam. Crastina die ad deserta egressus fratrem nactus est, cum ipso locutus, eumque efflagitavit, ut scriptis consignaret quae ab ipso discenda postulabat, nec non ut propter amorem Christi sibi interdum appareret. Ille autem, a fratre adactus, assensus est id polliceri: quod et factis adimplevit scribens illi, uti refert ipse frater, modo super lignum, interdum super fractas testas figulinas, quas domini projiciebant, adhibensque salivam pro atramento proque calamo virgultas tenues. Spiritus autem sancti gratia legi potuerant sic scriptae epistolae. Admonuit autem fratrem, ne hujuscemodi scripta super membranam transcriberentur, utpote quae mysticas res continent, quarum mundus conscius minime esse debet. Addebatque: tu autem unus eas lege posteaque igne combure, quin cuipiam perhibeantur, aut post te aliis in haereditatem relinquantur. Attamen frater iste felicis recordationis, quin auctorem certiorem redderet, hujusmodi elucubrationes conscripsit super membranas bene paratas quae constituunt volumen hoc quatuor capitum analogorum.

Monasterii autem Daliatharum abbas, cum istius libri notitiam acceperit, eumque inspexerit, volueritque titulum eidem tribuere, atque in numerum scriptorum sanctorum recensere, ut inter ea emicaret praedictus liber tamquam luna inter sidera advocatis monachis, ait: quisnam, fratres, tilulus huic libro tribuendus est ? Unus ex fratribus dixit: inscribatur liber Joannis cum ejus auctoris nomen sit Joannes. Ait alter : inscribatur liber Joannis Phenkensis, aut Joannis Daliatharum. Abbati vero nihil horum placuit propterea quod duo existerent fratres ejusdem nominis, ejusdem patriae ejusdemque coenobii. Visum est itaque fratribus in Spiritu sancto orationi vacare per noctem, Deumque exorare, ut praefato libro titulum ipse tribueret. Cum illi orationi incumberent juxta dicta, Spiritu sancto illuminante, visum est uni ipsorum quod auctor hujus libri dicendus sit Saba i. e doctor asceticus. Cumque illuxit, congregatis fratribus, retulit ille visionem, ideoque librum nuncuparunt Sabam asceticum, eique prorsus congruit iste tilulus. Hactenus quae retulit Moyses Bar-Makhsaph praeceptor meus decusque capitis mei.

[ܦܛ] Post aliquod tempus, ad s. Moysis florens Monasterium apud Nabc benedictum oppidum me conferens, ibidem vidi monachum nomine Jssa virum solertia, sollicitudine, amore pacis et solitudinis commendandum. Tunc ego diaconus eram, ille vero erat pater seu archiepiscopus, quamvis parum

prorsus versatus esset in doctrina ecclesiastica, scientiisque sacris, nihilominus ad dignitatem illam promotus fuerat ob vitam asceticam dotesque animi praeclaras. Me itaque qui tunc temporis quatuordecim per annos solertem scribendo operam navaveram assumpsit, ut transcriberem ipsius usui quibus indigebat, quaeque desiderabantur in codicibus, et ut coram me relegeret quosdam codices. Quamquam autem ego tunc temporis juvenis eram, nihilominus ille suscipiebat verba mea quasi redolentia fragrantiam defuncti praeceptoris mei: ipsius autem magister jamdiu vita functus erat. Quondam perlustrantes ambo monasterium incidimus in hunc librum plenum verbis vitae intelligentibus, qui tamen erat mutilus initio et fine. Cum inceperimus deinceps volumen evolvere, quæsivi ab archiepiscopo, an sciret quodnam esset opus seu liber qui prae manibus erat. Mihique proposueram, ut, si se id scire responderit, ego obviam ei occurrerem exponens quae mihi sanctus meus magister retulerat, et si se nescire dixerit, enarrem quae a praefato sanctae memoriae meo magistro audiveram. Ast ille respondit se id didicisse a suo praeceptore. Cui dixi: et quomodo se res habet ? Is non secus ac meus magister narrationem, prouti est, retulit nihil addens vel demens. Ego vero qui jam viginti novem annos natus eram, cum vehementer illum librum iterum prae manibus habere optarem, recognovi quae a duobus luminaribus istis syris audivi esse prorsus probata et vera, excepto capite, quod adjectum fuit historiae de excusatione qua sanctus auctor a scribendo se excusat, donec invitum ipsum Spiritus sanctus coegerit. Modo autem occasionem nactus ego humillimus codicem meis manibus, etsi indignis tanto honore, exaravi absolvique in utilitatem quaerentium. Interim inspecturos haec parva mea verba hujus consarcinatae historiae etiam atque etiam peramanter oro ut illa inserant in exemplaribus, quae trasncripturi sunt, atque preces fundant pro me. Hucusque Davidis Phoenicii verba. Condonet illi Deus peccata precibus omnium eorum, qui attigerunt metam auctoris hujus libri in saecula. Amen.

[ܥܕ] CAPUT X

Epistolae Rabban Davidis filii Pauli

N. 1

Hanc epistolam David dictus Rabbanensis ejusque discipulus Zacharias scripserunt in coenobio dicto Cnuschia, a 'quo ob exortum jurgium cum Ioanne opiscopo egressi sunt una cum quadraginta viris. Mansit autem David una cum Zacharia discipulo extra coenobium viginti per menses. Cum dein redierit, secum attulit centum et septuaginta cantica ecclesiastica Mar Severi, quae desiderabantur in regione orientis; attulit et canones collectionesque permultas; statuitque ut cantica dicta Maaniatha quotidie in fine ultimi nocturni dicerentur, nec non psalmus ... et pater noster post trisagium tum in nocturno, cum in officio matutino et in officio meridiei. Haec omnia ab ipso statuta fuerunt anno 1097 graecorum.

N. 2

Davidis Rabbanensis epistola, quam misit ad quemdam presbyterum cui nomen Maraba.

Emanuelis, seu Filii Dei, qui fuit nobiscum, quique se nobis univit, similisque factus est nobis, una est natura, unaque persona. Ipsius sunt excelsiora et inferiora. Nequaquam praecedenter ejusdem persona in utero fuit constituta, et exinde in ipsam venit habitare Filius Dei .... In Filio enim substitit caro quam assumpsit. Una est ipsius persona, quoniam una et est ejusdem natura indivisibilis.

[ܡܕ] N. 3

Davidis filii Pauli ad episcopum Joannem epistola, qua notum facit auctorem punctorum, quibus notati fuerunt codices Sacræ Scripturae.

Joanni episcopo cultori scientiarum omnigenarum David in Domino salutem cum desiderio eundem adspiciendi.

Quaesiisti venerande praesul, ad quid hic labor hoc opus in inquirendo de punctorum auctore, cum is in vivis jam non sit. Inventio equidem ista nota celebrisque est penes seniores regionis nostrae; quamvis cum jam, ut dixisti, decesserint illi quorum aetate narrationes hac de re referebantur, ejusque memoria penes adolescentiores hodiernos fere exstincta est; nihilominus glorior libris auctorum punctorum de quibus testantur codices ab ipsis notati, quique praeseferunt ipsorum subscriptiones, uti inferius hac eadem epistola exponam. Quapropter inspecturum hanc narrationem rogo ut patienter me audiat.

Inter majores nostros itaque notus fuit Sabroes qui est veluti arboris radix, vel gloria generationis, a qua exorta est series virorum illustrium qui claruerunt in litteris. Hic ergo Sabroes ex oppido Ramathschir, quod tuo oppido proximum est, in oppidum veniens Beth-Schehak quod in Ninives regione est, ibi scholam illustrem instituit, a qua plures doctores prodierunt. Secumque coadjutores in illo opere habebat duos filios Ramjesum et Gabrielem, qui adepti sunt celebritatem singularem in coenobio s. Matthaei, quorumque memoria occurrit plurimis in codicibus, in quibus sequens adnotatio legitur: contulit recensuitque Ramjesus; ita et Gabriel. Ramjesus autem genuit Sabrjesum, qui in eodem coenobio habitum monasticum induit, operamque in plurimis libris recensendis impendit, ejusdemque nomen notatum legitur in libris, quos accurate correxit. Postea monasticum habitum exuens prae verecundia noluit manere in regione Ninives, sed profectus est in pagum Niram dictum liberorum, quod in Marga situm est. Relicta deinceps secunda sorore, advenit in oppidum Murdani, fuitque inter incolas oppidi mei ubi et ego sum, in censu atque capitali fuit recensitus sub Hor filio Josephi.

[ܡܗ] Tempore quo Ramjesu filii erant in coenobio, monachi illi comam cum plexis crinibus gerebant, eremitamque vitam colebant, neque in coenobium servus aut adolescens admittebantur, ibique disciplina severior vigebat. Cum

autem abbas animadverteret praefatos Ramjesu filios excellere in litteris prae cunctis qui illo tempore florebant, cellulas illis in coenobio assignavit ita ut ambo sumentes eumdem librum, qui quovis puncto aut accentu lectionem indicante carebat singulique in propria cellula seorsim eundem textum punctis notabant. Exinde dum conferebantur ab utroque notata punctis exemplaria ejusdem textus, comperiebantur nullatenus ab invicem discrepare. Tali ratione plurimos notarunt libros punctis.

Ex inducta ab istis doctoribus traditione notandorum punctis librorum viri celebrati eam methodum discentes claruerunt, alii praefatorum doctorum temporibus, alii posterius; suntque Jesu-Sabran Rabbanensis, Athanasius Cukhtae, Severus Bar Zaddika, Elias Ardaia, Ephraem cœnobita aliique plurimi, qui imitati sunt doctores Beth-Rabbanenses librosque ipsorum more recensuerunt. Modo unde deflexit narratio redeat: cum itaque patrum meorum ille, a quo ego ad quintam stirpem descendo, in Ninivem venerit, moramque statuerit in oppido Beth-Schehak, juxta relata a majoribus, comperit auditores parum aptos esse ad explanate pronunciandas voces, difficulterque accuratam lectionem addiscere; ideoque excogitavit minoribus appositis punctis eosdem veluti manuducere ad congruentem prolationem vocum, cum addiscenti vices magistri seu directoris tenet appositum in libro recensito punctum quod viam regiam absque magno labore indicaret. Talis exstitit cura monachorum, quos commemoravimus, qui, ad instar lapidum indicantium milliaria viatoribus, in libris constituerunt signa comprehendenda ab intelligentibus, seu quasi magistros apposuerunt puncta nigri coloris, eaque quasi viatoribus in Civio collocarunt. Dum itaque lector notatum punctis librum aperit, illa puncta quasi ipsum legentem alloquuntur indicantque ei ut ita legat, quin lenem reddat asperam vel asperam pronunciet lenem . . . .

. . . .

ut perficerentur in omnium ipsorum (nestorianorum) locis. Beth-Edri(1) autem sicuti Beth-Lapt (2) fuit arx eorundem. Qua de re illustris ille zelo permotus, praefato oppido relicto, venit una cum filiis in Ninivem, ibique scholam instituit ad quam confluxerunt tercenti decem et octo viri, quibus praefecit tamquam ducem seu directorem proprium filium.

Qua in re imitatus est ille Abrahamum Patriarcham qui tali numero disperdidit reges, imitatusque est insuper [ܡܕ] Synodum (Nicaenam) admirandam scripsitque adversus eos (i . e nestorianos) duos libros in forma interrogatio-

(1) B O. T. III p. II. pag. 178 et 713 — (2) Ibid. p. 700

num et responsorum, nec non tria volumina super sexaginta quaesita quae ipsi obtulerat quidam cæcus illius sectae doctor. Cuncta haec opera, uti arbitror, asservantur in cœnobio Mar Maris, (1) cui eorundem corda magnopere addicta sunt.

Iidem insuper concinnarunt pro binis choris libellos continentes illius officii partem dictam Basilicon (2) solemnitatis Hosannarum, nec non Passionis; tandem propter proceres, ex studio vanitatis quod proprium est, hereticorum ordinarunt officia pro usu civitatum.

Haec fuit ratio propter quam praelaudati doctores concitati animi motu huic simili navarunt operam inveniendis signis dictis diacriticis aliisque punctis in commodum tyronum: neque in irritum labor ipsorum cessit. Orationibus tuis sanctorumque, quorum memorias illustrarunt, digni habeantur regno cælorum.

N. 4

Abbati Mar Joanni episcopo Harrani David de stirpe Beth-Rabbanensi

Harran urbi aegrotanti ulceribusque idolatriae afflictae, in qua adhuc visuntur spinae priscae obsoletae pravitatis, loliaque vesani criminis perversarum hæresum, quæque in pristinis cognominatur civitas idolorum, modo autem contigit ut illa iterum in civitatem Abraham, uti antea, reconstitueretur, atque ut quae jam cultu idolorum consenuit, modo per Christi evangelium juvenesceret.

Quoniam vero in medio tritici pullulant adhuc lolia quae inimicus seminaverat, Dominus te misit tanquam medicum idoneum restituendae sanitati, chirurgumque peritum, ut medereris per emplastrum morbo, et corpora languentia vulneribus culpae curares, donec perfectam consequantur valetudinem agnitione sanctae Trinitatis.

(1) B. O. T. III p. II p. 741 - (2) Cf. Bickell. consp. r. syr. litt. p. 91

[ܡܫ] CAPUT XI

Prophetiae philiosophorum ethnicorum synoptice

Quoniam domesticis et propriis testimoniis solent homines magis, credere majoremque habere fidem quam alienis extraneisque, curavimus, studio adhibito, testimonia coram vobis proferre ex viris sapientibus philosophisque, qui antea vixerunt, quique quasi prophetice loquuti sunt de sancta trinitate Patris, Filii et Spiritus sancti, de nativitate Filii Dei ex Virgine, de ejusdem passione, morte, resurrectione in cælumque ascensu, ita ut neque ipsi veri prophetae apertius clariusve quam illi disseruerint de Deo deque Christi oeconomia.

Quae itaque singuli effati sunt coram vobis proferamus non modo ut nullum praetextum habeatis excusationis, quin imo ut reprehensibiles merito appareatis propterea quod renueritis credere illis ipsis, qui vestri sunt quique principes censentur religionis, cui addicti estis. Si illi corporaliter in vivis mansissent usque ad Christi adventum, primi profecto in ipsum credentes baptismum suscepissent, juxta ea quae de ipso iidem praedixerant. Neque Christus eosdem voluit dimittere inanes: ad inferos enim anima sua descendens prædicavit animabus ibidem a priscis temporibus aetatibusque inclusis, uti inquit Petrus princeps apostolorum, animaeque prædictorum, quae ibidem erant, fuerunt salvatae liberataeque a vinculis per factam ipsis praedicationem

. . . .

Prophetia Babae Dei civitatis Harran.

Audite porro quae dicit Baba, qui vivebat in ipsa urbe Harran, cujus libros continuo legunt ethnici, illumque dicunt prophetam, eundemque prae ceteris philosophis sequuntur invocantque. Audite nempe quomodo is palam de Christo filio Dei locutus est, ipsumque manifestavit, ejusdemque prophetia, uti Balaami harioli, divino nutu comprobata fuit. Sic ait itaque in 1° libro, qui ab ipsis dicitur " Revelatio „

Nolui haec dicere, sed ecce invitus cogor scribere de illis quae futura sunt: luctus ploratusque dum haec accident, quum veniet super terram ignis [ܡܠܐ] qui antecedit mundum, quique in corpore terrae apparebit, nescientibus

hominibus, iterumque ascendet ad regionem suam excelsam penes illam gloriam quae est cunctis abscondita. Dum ignis versatur in sua regione, venient qui similes sunt ex filiis urbis Harran, dicentque filii urbis Sin (1) Babae insaniam esse sapientiam haustam ex cœlicolis. Impellent dein Azzuz(2) educentque ex eo ipsius incolas, eritque in locum testium; residuumque in locum ignominiae.

Ex eodem libro

Quoniam intellectus est immortalis, sacrificia incessantia, et lux incorruptibilis apparet in terra, dum eadem in coelis habitat atque in cœlo terraque imperat, per quam habent vitam omnes qui ad eam confugiunt. Filii Harran fuerunt mendaces. Ipsa (i. e. lux) est omne quod fuit et quod existit, atque ante quodvis est. In ipsa habitat commoraturque sapientia. Extra lucem nihil subsistit. Terra, terra ne ebibas errorem, sed recognosce ignem qui apparuit, qui subsistit quique haud cessabit: dum ille se erga excelsum expandit (?), annos in terra degit. Adhuc breve et exiguum tempus, venietque malum super scelus eorum, neque ipsorum pes consistet donec, ignem consipicientes apparuisse, recte illum adorabunt.

Ex eodem libro

Proferent effatum suave: venite procidamus humi adoremusque Deum ejus Conditorem. In terra templum maximum et sanctum erit, universusque populus perfecto amore Deo offeret sacrificium.

Ex libro II

Intuentur radium exorientem unde haud putabant; isque adspicietur a loco eorum atque apparebit cum luce quovis digno simul cum luce magna incomprehensibili; omnesque sedentes in orbe terrarum cognoscent claritatem splendoris, qui refulsit postquam absconditus erat. In spiritu vidi mihi quasi dici quod lucis ignisque prognenies ex terra sit nata in commodum et detrimentum, in resurrectionem et in lapsum. Vae! vae tuo delubro Deorum (3) quod ad instar Romae Capitolii magnificum et excelsum es! Post tempus lapidem

(1) Cf. infra adnotationem in cap. XI — (2) Non satis intelligitur quid significant illa verba ܪܘܣܐ ܒܗܘ ܐܘܬܢܝܢ — (3) Vide infra adnotationem in caput XI

super lapidem in eo haud relinquent. Ne conturberis: si lucem radii recognosces, terra, multa quae maxima sunt deficient. Radius Domini descendet manifeste super terram, eruntque absque signis usque ad apparitionem splendoris (1). Filii Persidis venient offerentes munera radio. Gloriosa est Divinitatis agendi ratio, admirandus est stupor qui apparebit in terra, superat dicendi modum excellitque super intelligentiam atque omnino nequit comprehendi vel ponderari. Sedebit deinceps terra paululum in pace exsurgetque regnum orientis, quod ascendet devastabitque Judaeae civitatem. Heber in captivitatem descendet; Babylon ministrabit servituti, quoniam disseruit de progenito ex miraculo in sua generatione. Praeterea [ܘ] surgent reges occidentis venientque usque ad nostram regionem, immolabuntque in templo Azzuz, in ipsoque oblationes offerent nitenturque abolere cultum, cum sic loqui haud poterunt, quoniam alii post ipsos regnabunt, qui credent.

Insuper ait Baba

Post multum temporis adveniet ex austro nomen quoddam maximum, residebitque in Azzuz, honorabitque participes suorum mysteriorum: gladius autem dominabitur in cunctos qui ejus verbis minime parent.

Ait quoque Baba de apostolis

Ejus apostoli seu cursores despectibiles sunt.

Quibus verbis demonstravit apostolos Christi abjectos idiotasque ab ipso missos mundum universum percurrisse, præsidioque Christi divino illos adjuvante, patratisque virtutibus miraculisque splendidis, potuisse eosdem trahere homines ad vitam.

Idem hariolus de eadem lucis progenie super terram hæc subjungit: prodigium quod fuit patratum super omnia (2) cunctosque latet.

Cum talia itaque de Christo testimonia, ille qui ab ipsis creditur propheta exhibeat, quomodo impudenter renuunt profiteri Christum esse Dei Filium, neque abiiciunt idolatriæ cultum? Si istum uti prophetam tenent, necesse est ut ejusdem prophetiam excipientes Christum credant Filium Dei juxta vaticinia

(1) Videtur legendum ܠܦܕܘ

(2) Una vel altera vox deest in textu

Babæ. Sin vero respuitis Christum de quo Baba vester vaticinia edidit consignavitque scriptis, oportet ut respuatis ipsum Babam tamquam falsa vaticinantem, eumdemque omnino veluti mendacem deceptoremque condemnetis atque excommunicetis. Atqui de Christo nihil dixit quod non fuit comprobatum et adimpletum ac in evangelii codice relatum. Id autem contigit quia cognoverat ethnicos populos minime suscepturos prophetarum libros eodem modo ac scripta sapientium hariolorumque suorum, ideoque istos vel invitos impulit ut loquerentur de Christo, deque ejus altera in tempore nativitate ex Virgine, ut populus crederet pareretque propriis prophetis. Baba ipse vester hariolus palam declarat se invitum adactum fuisse ut scriberet quæ futura erant in mundo. Ita et Balaam sacerdos ex Mesopotamia, divino nutu adactus, vaticinatus est quamvis invitus de Christo.

ADNOTATIONES

Adnotatio in caput I

Quae primo loco editur apocrypha epistola s. Jacobi episcopi Hierosolymae ad Quadratum, desumpta est ex quodam sat vetusto codice, qui asservatur in ecclesia oppidi Modiad (ܡܕܝܕ) in monte Turabdinensi, et ex quo fuit anno 1901 transcriptum exemplar nostrae bibliothecae. Praedicta epistola in codice immediate subsequitur primam epistolam s. Clementis ad Corinthios.

Jacobianae quam perhibemus epistolae graecus originalis textus desideratur: attamen P. Daschian mechitarista ex codice Venetiano ejusdem antiquam versionem armenam edidit (1), quam P. Vetter germanice reddidit (2).

Doctis viris judicandum relinquimus num versio armena immediate ex graeco, an vero ex nostra syriaca fuerit confecta.

Adnotatio in caput II

Documentum n. I productum extrahimus ex nostri Seminarii Scharfensis in monte Libano codice anno Christi 1368 exarato (3). Ibi brevis perhibetur notitia martyrii apostolorum Petri et Pauli, adiecta legenda de inventione capitis s. Pauli sub Xysto Papa.

---

(1) Die Lehre der Apost. Wien 1896 pag. 386 — (2) Litterarische Rundschau Sept. 1896

(3) Codex continet sermones seu tractatus (ܬܘܪ̈ܓܡܐ) Moysis Barkephae. In fine codicis legitur : ܐܫܬܠܡ ܟܬܒܐ ܕܬܘܪ̈ܓܡܐ ܕܡܘܫܐ ܒܪܟܐܦܐ ܒܫܢܬ ܐܠܦ̈ܝܢ ܫܒܥ ܡܐܐ ܘܫܒܥܝܢ ܘܬܫܥ ܕܝܘܢܝ̈ܐ ܗܘ ܕܝܢ ܫܢܬ ܐܠܦ ܘܬܠܬܡܐܐ ܘܫܬܝܢ ܘܬܡܢܐ ܕܡܫܝܚܐ ܐܠܗܢ ܦܪܘܩܐ ܕܥܠܡܐ ܕܩܕܝܫܐ ܡܪܝ ܩܘܪܝܐܩܘܣ ܘܫܢܬ ܐܪܒܥܝܢ ܘܬܠܬܐ ܕܡܫܝܚܐ ܕܝܠܝܕ ܐܬܘܬܐ ܘܡܠܟܘܬܐ ܕܦܪ̈ܢܓܝܐ.

Porro ita apud Syros pervulgata erant quae in isto documento narrantur, ut Salomon Bassorensis (1) qui saeculo XIII vivebat in suo opere cui titulus " Apis „ (2) Fere verbotenus ea inseruerit, atque in parte auctor actorum quae ex codice Musei Britanici addit. 14642 publicavit D. Nau (3).

Ex codice Novi Testamenti juxta versionem Heracleensem exarato (4) anno Christi 1168, qui pertinet ad ecclesiam oppidi Ain-Kawa in regione Adjabena edimus in nº. 2 prologum qui praefigitur epistolis s. Pauli, quique vitam ejusdem complectitur. Notandum porro est ex hac vita emanare illam, quam edidit P. Bedjan (5), proindeque ex ista facile completur (6) lacuna quae in nostra reperitur propter folium quod ex descripto codice exciderat.

Auctor prologi disertis verbis declarat s. Pauli, quam describit, vitam tribuendam esse auctori Eusebio Caesareensi, quod et confirmatur ex adnotatione in caput III.

Iuvat deinde animadvertere acta nostra testari martyrium s. Pauli contigisse sub Nerone feria quinta die vigesima nona julii anno adventus Christi sexagesimo nono, qui est annus trigesimus sextus passionis, itemque eadem acta adiicere syriacam versionem librorum N. T. quos codex continet fuisse ex graeco prima vice confectam anno Alexandri octingentesimo decimo, atque, facta supputatione, ipsa acta adnotare demum a tempore martyrii s. Pauli usque ad tempus quo elaborata fuit versio illa fuisse lapsos quadringentos et triginta sex annos. Exinde deducitur: 1º illam versionem librorum N. T. prima vice fuisse perfectam in urbe Mabbug sub Philoxeno antistite a chorepiscopo Policarpo; 2º auctorem prologi atque versionis, de qua sermo, probabiliter unum eundemque esse; 3º praedictae versionis annum, qui hic indicatur esse an. 810 Alexandri respondere ex computatione auctoris prologi, anno Christi 505; proindeque minime plenam esse fidem adhibendam indicationi codicis Parisiensis, ex quo Assemani (7) et post illum omnes asserere solent versionem Policarpi confectam fuisse an. Christi 508

(1) Cf. Assem. B. O. T III P. 309 — (2) Edit. Budge Oxford 1886 pag. 122

(3) Revue de l' Orient 1898 — (4) In fine codicis exstat nota haec :

ܐܬܟܬܒ ܘܐܬܦܫܩ ܡܟܠ ܗܘ ܠܗ ܒܡܒܘܓ ܡܕܝܢܬܐ ܕܒܝܬ ܢܗܪܝܢ ܡܛܠ... ܒܫܢܬ ܬܡܢܡܐܐ ܘܥܣܪ ܠܐܠܟܣܢܕܪܘܣ ܘܡܫܡܫ ܘܦܠܘܣ ܕܝܘܢܝܐ

(5) Vitae sanctorum T. I. P. 34 et seq. — (6) Ibid. P. 43

(7) B. O. T II p. 23

Ultimo loco sciendum est in quibusdam Calendarii codicibus legi ad diem 29 julii " Paulus Apostolus subiit martyrium sub Nerone feria quinta die 29 julii anno 69 adventus Domini „ . (1)

Adnotatio in caput III

Ex codice saeculi XIV, qui asservatnr in bibliotheca nostri Seminarii Scharfensis, exhibetur index praecipuarum sedum ab apostolis institutarum. Istud documentum, quod satis remotam atiquitatem redolet, Ebdjesus Solensis inserit in sua collectione canonum synodicorum (2)

Ab isto autem differt aliud documentum quod auctori Eusebio Caesareensi tribuitur, continetque perbreves notitias de singulis apostolis et discipulis Christi (3).

---

(1) [illegible]

(2) Cf. Mai script. vet. nova collectio T. X — (3) Sequentem praesefert titulum :

[illegible]

Adnotatio in caput IV

Inedita quaedam ex s. Ephraemo excerpta, hic damus. Nempe n° I ex codice nostro, collato insuper codice Mus. Brit. addit. 12, 170 (1), edimus fragmentum soluta oratione quo s. Doctor mysterium s. Trinitatis per analogicas imagines desumptas ex sole, igne, arbore, nec non ex spiritu hominis mirifice explanat.

In n° 2 exhibentur ex codice Mossulano (2) adhortationes ejusdem s. Ephraemi ad monachos novitios, quae adhortationes sunt alphabeticae.

In n° 3 ex recentiori codice nostro, cujus apographus exaratus anno Christi 1609 (3) exstat penes D. Eliam Mellus antistitem Mardensem, hausimus carmen s. Ephraemi metri dodecasyllabi adversus Bardaisanum. Totus est s. Doctor hic ut praedicet Dei attributa, praesertim omniscientiam, immensitatem, æternitatem, imperscrutabilitatem et simplicitatem; deinde vero ut contra Bardaisanum (4) arguat lucem, tenebras, ignem atque aquam esse creaturas, minime vero entia aeterna aut terram praecedentia.

Tandem in n° 4 hymnum (5) quem de semetipso dixit s. Ephraem producimus ex pluribus liturgicis codicibus, adnotatis in margine variantibus lectionibus. Insignia ibidem occurrunt testimonia de sacrificio missae, de s. chrismate nec non de una persona filii Dei incarnati.

---

(1) Folio 242 — (2) Exstat ad calcem codicis carentis notà temporis, in quo continetur liber Barhebraei dictus liber ethicorum (B. O. T. II P. 270)

(3) In fine codicis legitur haec nota: ܫܠܡ ܡܐܡܪܐ ܡܠܦܢܐ ܗܘܐ ܕܒܣܘܓܝܐ ܒܫܢܬ
ܣܛܡܐ ܒܫܢܬ ܐ̄ ܘܬܫܥ ܒܝܪܚ ܐܒ ܘܐܬܟܬܒ ܒܡܕܝܢܬܐ ܐܡܕ ܕܒܓܙܝܪܬܐ .

(4) De doctrina Bardaisani de istis elementis Cf. s. Ephr. adversus haereses hym. LIII; Theodor. Bar-khuni XI. P. 123. edit. Pognon inscriptions mandaites des coupes de Khouabir 1899; Moses BarKepha in Hexameron, cujus fragmentum editum est ex codice biblioth. nat. fond. syr. 241. a F. Nau. ad calcem opusculi: Le livre des lois des pays. 1899.

(5) Canitur hic hymnus in II nocturno diei festi ejusdem Doctoris qui a syris celebratur primo sabbato quadragesimae.

Adnotatio in caput V

In n° I editur ex bibliothecae nostrae codice Jacobi Edesseni ad Joannem Stylitam epistolae pars, quae agit de tribus apud syros scriptoribus, qui nomine Isaac olim claruerunt: idem documentum exstat in pervetusto codice Mus. Brit. addit. 12, 172, quod Wright exhibuit compendiose in pag. 603 sui catalogi.

Post tam accurate notatam distinctionem habendam inter diversos tres Isaacos, mirum est adhuc post Assemani (1) recentiores omnes qui de re syrorum litteraria scripserunt (2), passim tres illos Isaacos immerito confundere. Paulisper insistendum est in praefato documento illustrando.

I Ex traditione itaque quam ait Jacobus Edessenus a majoribus se accepisse, trium auctorum nomine Isaac apud syros prior vetustiorque est Isaac Amidensis seu ex Amida oriundus, qui recensetur inter discipulos s. Ephræmi. Cum autem, teste eodem Jacobo Edesseno, hic Isaac non prius factus fuit discipulus s. Ephraemi nisi post annum 363, quo hic, egrediens Nisibi jam a Joviano Persis cessa, Amidam advenerit, ibidemque aliquod per tempus commoratus fuerit, concludendum est Isaacum istum fuisse natum ante medium saeculum quartum. An deinde s. Ephraemum in Edessam proficiscentem secutus fuerit, haud liquet. Zacharias Rhetor vel antiquissimus auctor historiae miscell. a Land (3) editae ex cod. Mus. Brit. addit. 17, 202 refert ipsum habitasse coenobia Syriae. Cum eodem scriptore convenit Jacobus Edessenus narrans Isaacum hunc sub Arcadio Imperatore (395-408) Romam petiisse, ut inaugurandi Capitolii spectaculo adesset. Hoc idem narrat Pseudo-Dionysius ad ann. 1565 ab ortu Abrahae (4) cum ibidem pro ܦܐܠܕܝܘܢ legendum sit ܩܦܝܛܘܠܝܘܢ. Subjungit idem Jacobus Isaacum exinde transiisse in Byzantium, ibidemque in carcerem fuisse conjectum, nulla ejusmodi facti commemorata causa. Aliquod post tempus Isaac rediens Amidam ibidem sacerdotali officio perfunctus est. Videtur ex Pseudo-Dionysio (5) colligi eundem usque ad annum 418 in vivis mansisse, cum ad praedictum annum ipsum commemoret. Porro,

(1) B. O. T. I pag. 165 et pag. 207 seqq.

(2) R. Duval litterat. syr. p. 340, 437

(3) Anecdota syriaca T. III p. 84

(4) B. O. T. I p. 209.

(5) Apud Assem. B. O. T. I p. 208

teste auctore historiae miscell. apud Land, noster Isaac " scripsit super Sacram Scripturam (commentaria) ad mentem s. Ephraemi ejusque discipulorum„ (1).

II Secundo loco praedicta Jacobi Edesseni epistola docet apud syros floruisse scriptorem nomine Isaac a priore diversum, illum nempe quem idem documentum tradit fuisse presbyterum ex ecclesia Edessae. Jamvero in hymnis qui sunt foetus hujus Isaaci, quem post Assemani erronee cognominant Antiochenum, occurrunt haud pauci loci, qui satis clare indicant ipsum fuisse patria Edessenum. Cf. ex. g. ejusdem hymnum de expugnata ab Arabibus civitate Beth—Hur (2), quae sita est prope Edessam. Animadvertendum porro est, auctorem Chronici Edesseni referre istum Isaacum minime fuisse presbyterum simplicem, sed abbatem cujusdam cœnobii, utique ditionis Edessae, illumque claruisse anno Christi 452 (3). Exinde autem nec non ex infra dicendis merito infertur Isaaci ortum minime post annum 430 collocandum esse. Quo animadverso, improbabile prorsus videtur hunc Isaacum fuisse discipulum Zenobii, qui fuit discipulus s. Ephræmi, quod ceteroquin nemo ex antiquis tradidit, proindeque non tanti est facienda epigraphe, quae exstat ad calcem codicis continentis hymnos ejusdem Isaac ex codice apographo patriarchae Bar-Schuschan (4) hoc asserens. Ex laudata Jacobi Edesseni epistola patet insuper hunc Isaacum ad majorem pervenisse celebritatem sub Zenone Imperatore (474-491), eumdemque, cum Antiochiam sub Petro Fullone (circa annum 485) adierit, prolixum carmen seu hymnum de ave in foro civitatis appendicem Trisagii canente edidisse, cujus initium est ܐܘܟܝ ܕܗ ܡܕܝܢܬܐ ܒܫܘܩܐ ܡܐܘܡܢܐ ܕܩܠܐ ܕܡܙܡܪܐ (5)

Quaestio autem, quae majoris est momenti, de fide nempe Isaaci quoad Incarnationem Verbi dirimitur ex hymno praefato atque ex aliis locis. Nimirum Isaac, de quo agimus, se monophysitam proculdubio prodit, non solum dum tuetur appendicem crucifixionis adjectam trisagio, sed insuper cum aperte adversus diophysitas vehementer declamat illos immerito accusans quod " per duas naturas quas excogitaverunt duas adorationes induxerint„ (6). Et in hymno de fide cujus initium: ܗܝܡܢܘܬܐ ܐܠܦܬܢܝ (7) disertis verbis suam fidei professio-

(1) Land anecdota T. III p. 84
(2) ܥܠ ܒܝܬ ܚܘܪ ܡܕܝܢܬܐ ܕܐܬܟܒܫܬ· ܡܫܘܚܬܐ ܕܒܥܝܬܐ ܘܐܠܦ
(3) ܡܠܟ ܡܟܬܒܢܘܬܐ ܘܥܠܝܡ ܘܐܬܟܠ ܥܠ ܡܪܝ ܐܝܣܚܩ ܡܫܟܢܐ ܘܡܕܥܢܐ ܘܐܬܝܕܥ ܗܘܐ edit. Hallier p. 151 — (4) B. O. T. I p. 214 — (5) Edit. Bickell T. I p. 84
(6) ܒܟܝܢܝܢ ܒܟܝ̈ܢܐ ܕܐܬܦܪܫܘ ܢܣܡܘܢ ܠܬܪܬܝܢ ܣܓܕ̈ܬܐ — (7) Ibidem p. 54.

nem in Filium Dei incarnatum proclamans ait „ una est natura Unigeniti, unaque persona composita sine mutatione „(1).

An vero quae Gennadius (c.66) scribıt de Isaaco, quem dicit Antiochiæ presbyterum (2) sint referenda ad istum, nihil est quod huic sententiae opponatur. Potuit enim Gennadius Edessenum Isaacum minus recte sic denotare ex fama scilicet quam obtinuerat post adventum suum in Antiochiam. Sciendum est porro eundem Isaacum passim in suis hymnis impugnare cum Nestorianis et Eutychianos: minime tamen exinde deducitur quod contendit Assemani (3) eundem professum fuisse duas in Christo naturas juxta definitionem Synodi Chalcedonensis. Imo ex superius allatis colligitur eundem ad instar Xenajae (4) professum fuisse unam in Christo naturam et personam compositam.

Quo vero anno Isaac vivere desiit, nemo ex scriptoribus id commemorat: attamen ex hymno inscripto de passibilitate et impassibilitate Dei verbi incarnati ܥܠ ܚܫܝܐ ܘܠܐ ܚܫܘܫܐ (5) videtur adhuc in vivis fuisse post annum 519 cum exorta fuerit disceptatio“de uno ex Trinitate incarnato Deo et passo „.

Eidem Isaaco tribuendi sunt saltem omnes hymni quos in unum collegit volumen Barschuschan patriarcha (6), exceptis nonnullis hymnis s. Epyraemo restituendi. Minime autem constat an eidem sint tribuendi alii hymni quorum indicem perhibet Bickell (7). Hymnos vero seu carmina de duabus Christi naturis composuit tertius Isaac de quo agendum restat.

III Tertius Isaac claruit Edessae sub episcopo Asclepiade, qui in sede illius urbis a catholicis suffectus fuit expulso Paulo circa annum 523 (8). Hic Isaac orthdoxus fuit, id est, fatentibus, praeter Jacobum Edessenum, scriptoribus celebrioribus monophysitis Michaele patriarcha et Barhebraeo (9), fuit definitionis dogmaticae Chalcedonensis synodi defensor. Hinc est quod ex istius scriptis nonnisi pauci hymni fuerunt a Maronitis solis conservati. Hujus itaque Isaaci Edesseni orthodoxi sunt carmina I, II, III, IV quae Bickell tom. I op. s. Isaaci ex cod. vat. 368 edidit, nec non duo fragmenta quae ibidem sub num. V et VI fuerunt edita ex sic dicto libello fidei Maronitarum.

---

(1) ܚܕ ܗܘ ܟܝܢܗ ܝܚܝܕܝܐ ܩܢܘܡܐ ܡܪܟܒܐ ܕܠܐ ܫܘܚܠܦ ibid. p. 72.

(2) “ Isaac presbyter Antiochenæ ecclesiæ scripsit syro sermone longo tempore et multa, præcipua tamen cura adversum Nestorianos et Eutychianos. Ruinam Antiochiæ longo carmine planxit, eo auditores imbuens sono, quo Ephræm diaconus Nicomodiae lapsum „. — (3) B. O. T. I p. 219 — (4) B. O. T. II p. 25

(5) B. O. T. I p. 223. — (6) Ibid. p. 214. — (7) Initio tomi I

(8) Cf. Chron. edess. edit. Hallier'o. — (9) Chron. eccles p. 165

N. 2 damus complementum memorati carminis III; n [is] 3 et 4 duo nova ejusdem Doctoris carmina, quamvis ejus nomen desideratur in titulo carminis quod n° 4, publicantur.

In cunctis praedictis hymnis non modo Nestorianos et Eutychianos passim carpit, sed et demonstrat veritatem corporis quod Verbum Dei in sinu Beatae Virginis sibi adsumpsit, probatque adversus monophysitas, non paucis allatis argumentis, duas esse in Christo Domino naturas in una persona.

Notandum praeterea est unum vel alterum versum ex edito carmine sub n° 3 ab auctore libelli fidei maronitarum esse citatas (1), et ex eodem carmine plures strophas reperiri apud eosdem maronitas in officio festi Circumcisionis Domini ad completorium (2) in precatione ephræmitica, nec non ad matutinum (3) in ode ad tonum ܒܓܘܢܐ ܕܚܕܐ ܕܢܝܚܬܐ : ex officio maronitarum nonnullae ex dictis strophis transierunt in breviarium chaldaicum.

Sub n° 5 ex codice nostro editur fragmentum hymni Isaaci de fide desumptum ex epistola (cujus pervetustum exemplar asservatur in cod. Mus. Br. addit. 14663 fol. 2) quam initio saeculi VI nonnulli episcopi syri miseruntad abbates monachosque congregationis Amidensis. Episcoporum nomina initio epistolae sunt: Sergius episcopus Cyri, Marion Surae, Nonnus Circesii, Thomas Germaniciae et Joannes Tellae (4). In fine epistolae praeter nomina superius commemorata subscribentes perhibentur: Thomas Darensis, Petrus Reschainensis, Philoxenus Dulichii (qui fuit nepos ex sorore Xenajae Mabbugensis). Nomen Joannis Tellae deest in subscriptione. Hi autem omnes, Philoxeno (5) excepto, fuerunt Iustini jussu in exilium pulsi, propterea quod renuerint suscipere Synodum Chalcedonensem (6).

Tota epistola autem in eo est ut defendat adprobetque librum de incorruptibilitate sanctissimi corporis Emmanuel editum a Severo patriarcha monophysita adversus Julianum Halicarnassi qui haeresim phantasiastarum proclamavit post discessum Severi ab Antiochia. Jamvero cum in praefata epistola illi episcopi summis laudibus commemorent Severum tanquam adhuc viventem, eumque persecutionem subeuntem perhibeant, cumque iidem vita decesserint ante Severum, uti testatur Barhebraeus (7), dicendum est epistolam hanc fuisse exaratam inter Christi annum 519 et annum 533.

(1) Cf. in textu syro p. ܟ n. 1,2 — (2) ܨܠܘܬܐ ܕܫܘܠܡܐ — (3) ܨܠܘܬܐ ܕܨܦܪܐ

(4) Cf. cod. Mus. Brit. addit 14, 533 fol. 687

(5) Philoxenus Dulichii fuit ad orthodoxam fidem conversus. Vid. Barheb. chr. ecc.p 215

(6) Joan. Asiæ in chron. Michæl. patr. tract. IX c. 12 — (7) Chron. eccl. p 213.

Adnotatio in caput VI

Ex nostrae bibliothecae codice recentiori producimus ex Danielis Salahensis commentariis super psalmos loca excerpta, ad statuendam ejusdem tum aetatem tum religiosam professionem.

Post Assemani (1) omnes qui de re litteraria syrorum scripserunt usque ad R. Duval (2) asserunt Danielem nostrum vixisse saeculo VII exeunte aut VIII incipiente. Jamvero in edito fragmento ex commentario super psalmum 83 laudatus auctor declarat se scribere suum opus anno graecorum 853 (3) i. e. Christi 542.

Praeterea ex fragmento edito desumpto ex comment. super ps. 150 colligitur eundem inter scriptores monophysitas recensendum esse, cum apertis repetitisque verbis profiteatur unam in Christo naturam.

Quod ad Danielis patriam attinet, si vera est inscriptio capitis seu tractatus I ejusdem commentarii, ille ex urbe Tella (4) oriundus est, sed postea fuit dictus Salahensis ex quodam coenobio, in oppido Salah (5) in Turabdino haud procul ab urbe Modiad sito, cui factus fuit abbas. Notandum tandem est commentario praemitti duas epistolas, quarum primam scripsit Joannes abbas coenobii s. Eusebii Cphar-Birtae in regione Apameorum Danieli, secundam rescripsit ipse Daniel ad Joannem. Jamvero inter abbates coenobiorum qui, jussu inperatoris Justini, in exilium pulsi sunt propterea quod suscipere renuerint Synodum Chalcedonensem, nominatur adamussim Joannes abbas Cphar-Birtae (6).

---

(1) B. O. T. I p. 465

(2) Litt. syr. p. 77.

(3) Hæc legerat Bickell (consp. litt. syr p. 40) in mutilo suo codice, ignorans tamen opus illud foetus esse Danielis Salahensis.

(4) Chron. edess. edit. Hallier p. 149

(5) B. O. T II in diss. monasterium s. Jacobi Salahensis

(6) Cf. Land anecdot. syr. T. III p. 246

Adnotatio in caput VII

Documenta quae in n is 1 2 hujus capitis eduntur desumpta sunt ex codice nostro chronici Michaelis patriarchæ jacobitarum. Primo loco perhibetur epistola, quam patriarcha Athanasius cognomento Camelarius (614 — 644) scripsit monachis cœnobii s. Matthæi prope Ninivem, postquam illos circa annum Christi 629 Ioannes presbyter (1) ipsius patriarchæ syncellus visitaverat. Præter commemorata privilegia quæ a patriarcha celebri illi cœnobio ejusque abbati in perpetuum concessa fuerunt, sermo est de restitutione sub Patriarchatus antiocheni jurisdictione diœcesum Orientis, videlicet diœcesum regno Persarum subditarum. In præfato itque documento, tanquam sub uno capite et patre communi (2) i. e. Marutha (3) primate sedis Tagritensis (4) qui insuper habet titulum metropolitæ Beth-Arabensis, ordinantur et constituuntur tanquam suffraganei Christophorus metropolita (5) Assyriæ, cujus sedes in coenobio s. Matthæi sita est, et episcopi Georgius Sigarensis, Daniel Beth - Nuhadrensis, Gregorius Beth - Ramanensis, Jezdephnes Schahrzolensis, Ithalaha Margensis et Gomelensis nec non Aha Peroz-Saporensis (6).

---

(1) Barhebraeus in chron. eccl. T. II p. 117 dicit Joannem fuisse diaconum.

(2) Ex hisce colligi videtur minime illo tempore sed posterius datum fuisse a Jacobitis suis Primatibus titulum Maphriani.

(3) Diligentur distinguendus est s. Maruthas episcopus Maipherkensis, qui sub Arcadio imperatore claruit quique auctor est actorum martyrum hymnorumque seu odarum in ipsorum laudes, ab isto Marutha Tagritensi primate Jacobitarum, qui auctor est commentarii in evangelium et anaphoræ. Apud Assemani erronee ambo in unum confunduntur B. O. T. I p. 174 et seqq.

(4) Urbs Tagriti fortiter restitit Barsaumæ Nisibeno chron. eccl. T II p. 67, immunisque evasit a nestorianismo donec monophysitarum haeresim secuta est.

(5) Nullam suffraganeam sibi subditam diocesim habebat metropolita residens in coenobio s. Matthaei, sed ipsemet regebat diœcesim Assyriae seu Ninives. Vide Pognon Aphorismes d' Hippocrate p. I pag. XIX in nota

(6) Cf. Barh. chron. eccl. T II p. 123, apud quem adduntur alli episcopi qui eo tempore subjacebant primati Tagritensi nempe Maaltajensis, Arzunensis, Carmensis, et episcopus Arabum Taglibentium degentium sub tentoriis. Idem praeterea refert Marutham creasse tres novas sedes nempe Segestanensem Herjuensem et Adorbigianensem.

Quod attinet ad cœnobium s. Matthæi de quo agit documentum n. 2, monumenta syriaca illud fuisse paulo post medium sæculum quartum (1) exstructum tradunt a præfecto quodam Assyriæ nomine Senharib in honorem Matthæi oriundi ex oppido Abgarsatt (ܐܒܓܪܣܛ) prope Amïdam qui eremum in monte dicto Cukhta prope Ninivem eo tempore sibi constituerat (2). Zachaeus et Abraham fuerunt primi post Maetthaeum illius cœnobii abbates. Maximopere floruit prædictum cœnobium vel a suis primordiis, confluentibus ad illud monachis undique numero ingenti : hinc contigit ut præter abbatem ibidem sedem haberet episcopus qui cœnobii et Ninives seu Assyriæ episcopus dicebatur.

Circa annum 485 Barsauma immanis per orientem Nestorianismi propagator, concomitantibus jussu regis Peroz militibus, in cœnobium s. Matthæi veniens, monachisque fugientibus seseque in cavernis montis abdentibus, Bar-Sahdam episcopum atque duodecim monachos vinculis constrictos Nisibimque missos ibidem trucidavit (3) ; cœnobium autem, post captum Barsahdam, combussit : paulo posterius ad illud monachi (4) reversi sunt. Deinde Christophorus, qui anno Christi 515 factus fuit armenorum Persis subditorum metropolita seu primas, monachos visitans, quemdam ex iisden nomine Gamrai (5) in episcopum consecratum cœnobio praefecit, qui quidem Gamrai, durante vita consecravit in successorem episcopum quemdam Marim (6), et iste, dum viveret, consecravit alium cui nomen Jesuzkha, et hic Sahdam, qui consecravit Christphorum, qui juxta relata Athanasium patriarcham adiit (7).

---

(1) B. O T. II dissert. de syr. monoph. Monasterium s. Matt.

(2) Bedjan act. T. II in vita s. Behnami. 428 — 3 Barheb. chron. p. II p. 67

(4) Barheb. chron. ec. p. II p 87. - 1 Apud Barh. chron. eccl. pro ܥܡܪܝ legitur ܓܡܪܝ

(5) In editione ejusdem chro. ecc. facta ab Abeloos pro Mari ܡܪܝ legitur Tubana ܛܘܒܢܐ , et apud Assemani B.O.T. II p 414 legitur Tobia ܛܘܒܝܐ

(6) Ex dictis patet nequaquam Barsaumam occupasse coenobium s. Matthaei uti asserit Pognon in opere Aphorismes d' Hippocrate. p. I, pag. XVIII not. 4, neque idem coenobium tenuerunt Nestoriani in fine sæculi VI vel initio VII. Quod refert autem auctor chronici anonymi editi a Guidi : Nuovo testo siriaco sulla storia degli ultimi Sassanidi Leide 1891, pag. 15 Jonadabum nempe Adiabensem a rege Persarum obtinuisse edictum coenobii s. Matthaei occupandi, Gabriel medicus Sigarensis acerrimus nestorianorum hostis illud edictum effectu destitutum reddidit, uti palam testatur ejusdem chronici auctor hisce verbis ܝܘܢܕܒ ܕܚܕܝܒ ܢܣܒ ܦܘܩܕܢܐ ܡܢ ܡܠܟܐ ܕܢܫܩܠܝܘܗܝ ܠܗ
ܠܗܘ ܥܘܡܪܐ ܗܘ ܕܡܬܩܪܐ ܕܒܝܬ ܡܪܝ ܡܬܝ. ܘܗܘ ܡܢ ܡܠܟܐ ܐܬܡܠܟܬ. ܘܐܬܠܗ
ܕܓܒܪܐ ܘܡܕܪܫܐ ܐܝܟ ܕܐܢܫ ܐܚܪܢܐ. ܡܕܝܢܬܐ ܕܢܝܢܘܐ ܠܐ ܚܣܪܬ.

Adnotatio in caput VIII

Ex patriarchae jacobitarum bibliothecae in urbe Mardin codice exarato (1) anno Christi 1472 extraximus breves vitas, quae sub n [is] 1, 2, 3, 4 legunur, videlicet Isaaci episcopi Ninives, Joannis Daliathensis, Abrahami Naphtariani, et Ioannis Phenekeneis, qui celebritatem apud syros adepti sunt ob vitam asceticam quam excoluerunt, elucubrationesque quas ediderunt de institutis monasticis.

Ex notitiis, quae ibidem continentur, facile corriguntur menda quae occurrunt apud Assemani (2) et alios post ipsum (3) de praefatorum virorum gestis vel de tempore quo vixerunt.

Conferenti porro hic exhibitas vitas cum analogis quae exstant in opere ܟܬܒܐ ܕܢܟܦܘܬܐ (4), facile innotescit minime compilatorem jacobitam quem edimus transcripsisse istum auctorem, sed utrumque ex antiquiore fonte, utique nestoriano, hausisse. Iuvat easdem vitas hic summatim subnectere.

I Isaac in Cataria infra Indos natus, ibidemque monasticum habitum indutus cum Georgio (5) Nestorianorum patriarcha post annum 661 in provinciam Beth-Aramaeorum venit; exinde in cænobio Beth-Abensi (6) fuit in episcopum Ninives consecratus; post quinqne menses dignitatem illam in manus Papae metropolitae Adiabensis resignans, secessit in montes Huzitarum, et paulo post adiit celebre in illa regione coenobium Mar Saporis (7) ibidemque scribendis tomis dedit operam de re ascetica, cumque ob senectutem oculorumque amissum lumen amplius nequiverit scribere, monachi discipuli scriptis consignabant quae ipse dictabat (8). Colligitur ex dictis Isaacum dictum Ninivitam pertinere ad Nestorianam sectam; eundemque vixisse usque ad finem saeculi septimi vet initium octavi.

---

(1) In fine codicis exstat epigraphe haec : ܫܠܡ ܘܫܘܡܠܝܗ ܟܬܒܐ ܗܘܐ ܒܫܢܬܐ ܕܝܘܢܝܐ [illegible] .

(2) B. O. T. I. p. 433 etc, 444 etc, 493 etc.

(3) R. Duval Litter. syr. 232, 233, 234, 237, 295, et alibi

(4) Edit. Chabot 1896 — (5) B. O. T. III p. I p. 149

(6) B. O. T III P. I p. 463

(7) B. O. T III p. II p. 878

(8) Operum Isaaci index exstat apud Assemani loc. cit. nec non in libro edito a Chabot de vita et scriptis Isaaci Ninives

II Ioannes cognomento Daliathensis oriundus a vico Adramuth in regione Beth-Nuhadrensi frequenter coenobium Afni-Maran (1) adibat; ex hinc monasticum habitum induit in cœnobio Yozadak (2) sub magistro Stephano qui discipulus fuerat Jacobi Videntis (3) : in eodem coenobio ipsius fratres germani Sergius et Theodorus facti monachi cum ipso degebant. Majoris solitudinis amore ductus perrexit in montes dictos Daliatharum i.e vitum, ubi nempe abundabant vites quibus vescebatur, unde ipsi cognomen Daliathensis. Ipsum in praedictis montibus degentem visitavit Salomon Hadthdensis (4) episcopus (760-780). Jam senex exinde migrans in montes Cardu prope pagos Raghul et Nassur secessit: statim ex fama ipsius ad illum quadraginta eremitae convenerunt, restaurarunt-que antiquum coenobium Jacobi anachoretae, quibus Joannes regulas constitu-tionesque dedit, ibidemque vita functus est. Scripsit opera de instituto monastico deque Trinitate. Timothaeus patriarcha (780-823) quasdam propositiones con-tentas in ipsius libris damnavit. Ex dictis colligitur Joannem Daliathensem a joanne Saba de quo modo acturi sumus distinguendum , eundemque nempe Daliathensem octavo saeculo exeunte floruisse, minime vero medio septimo. (5)

III Alter Joannes cognomento Phencaja seu Phenekensis ex pago in regione Beth-Zabdae dicto Phenec seu Phœnica (6) amplexus est vitam monas-ticam in cœnobio Mar-Joannis Camulensis (7) sub abbate Sabrjesu; exinde in solitudinem secedens adiit cœnobium Mar-Bassimae (8) et tandem se contulit ad cœnobium Mar Joannis Daliathensis prope pagum Raghul, ibidemque vita functus est agens annum septuagesimum secundum aetatis. Scripsit opera de instituto monastico variaque carmina. Hic porro Joannes Phencaja idem est ac ille qui appellatur Joannes Saba uti melius innotescit ex c. IX n. 2, ejusque sunt opera quae recenset Assemani (9). Quamvis vero nota temporis quo vivebat noster Joannes in ipsius vita desideratur, colligitur tamen eundem saeculo nono floruisse ex eo quod degerit in coenobio Joannis Daliathensis.

(1) B. O. T. III p. II. p. 878
(2) Cf. ܟܬܒܐ ܕܢܟܦܘܬܐ n. 140 — (3) Cf. ܟܬܒܐ ܕܢܟܦܘܬܐ n. 90
(4) B. O. T III p. 205
(5) R. Duval Litt. syr. p. 237 nota 3 — (6) Ammianus l. 20 c. 15.
(7) B. O. T. III . p. II p. 668
(8) Cf. ܟܬܒܐ ܕܢܟܦܘܬܐ n. 53
(9) B. O T. I p. 435

IV Abraham Naphtarianus vel Naphtarius oriundus ex oppido Naphtar prope Arbelam in regione Adjabena; postquam adoleverit secessit in montes vicinos, sibique specum habitandum elegit: post annos tres iter suscepit ad visitandum Scetensem eremum atque Hierosolymam (1). Exinde rediit ad proprium eremum in specu, a quo mox nutu divino egressus est ad convertendos idolatras prius vici Biri deinde regionis Adorbigianensis. Iob ipsius discipulus qui magister fuit Bar-kosrae (2) in loco specus coenobium aedificavit. Scripsit autem Abraham de disciplina monastica, nec non commentaria super evangelium atque tractatus contra haereses. Ex dictis eruitur Abrahamum Naphtarianum fuisse Nestorianum atque floruisse circa medium saeculum sextum.

Adnotatio in caput IX

Ex codice nostro exarato (3) ante annum Christi 1576 editur textus syriacus prologi vel potius appendicis, quae ad calcem operum Sabae ascetici legitur, et in qua ipsius frater carnalis refert qua de causa et qua ratione ille scripserit opera ascetica quae is deinceps in unum collegit volumen. Eidem appendici subnectitur in eodem nostro codice cujusdam David Emiseni admonitio de Joanne nostro distinguendo a Daliathensi et de cognomine Sabae Ascetici ipsi tributo. Notandum David Emisenum aliquo tempore post Barsalibi floruisse, cum in quodam suo scripto (4) istum auctorem citans eundem magnum doctorem appellet.

---

(1) Mari in vita Marabae perperam tribuit Abrahamo Cascarensi quaedam facta quae sunt Naphtariani quod melius evidens fit ex eo quod aliter gesta Cascarensis narrat idem auctor in vita Babae patriarchae. B.O.T.III p. II p. 878.

(2) Bar-kosra floruit sub Ezechiele patriarcha nestorianorum 566-579 ,fundavitque monasterium prope Mossul.

(3) Ad calcem codicis eadem manu notatur انكتب في دير مار جبرائيل ومار شمعون ومار سموئيل
In eodem folio manus notabiliter posterior addidit : ܐܬܛܘܗܝ ܟܬܒܐ ܗܢܐ ܕܕܝܘܢܝܐ ܡܘܣܦܩ
ܒܪ ܟܢܫܐ ܒܝܫܐ ܕܐܒܘܗܝ ܡܢ ܩܪܝ ܒܣܡܐܒܘܗܝ ܒܪ ܗܘܪܝܫ . ܥܒܕܐ ܐܚܣܢ ܘܒܝܫܐ .

(4) B. O. T II p. 181

Adnotatio in caput X

Ex vetusto sed mutilo bibliothecæ jacobitarum patriarchae codice continente epistolas Davidis filii Pauli, qui cognominatur Beth-rabbanensis, edimus excerpta quæ exstant sub n^is^ 1,2,3,4; ex iis porro innotescit minime verum esse quod communiter (1) asseritur, prædictum nempe Davidem sæculo XIII vixisse vel ipsum fuisse episcopum (2).

Notamus autem Davidem, de quo sermo, modo appellari ܪܒܢ ܕܘܝܕ i. e. doctorem Davidem, modo ܕܘܝܕ ܕܒܝܬ ܪܒܢ i. e. Davidem ex stirpe Rabbanorum seu doctorum, quod ex ipsius epistola n. 3 evidens est. Ex documento porro producto n. I colligitur Davidem floruisse sæculo octavo quod anonymus auctor vitæ Mosis Bar-Kephae confirmat dum refert de eodem Mose quod appellatus fuit Moses ex nomine patrui sui patris subjungitque ipsum munus doctoris seu magistri exercuisse in ecclesia magna oppidi Beth-Schehak, eundemque exstitisse praeceptorem Davidis Beth Rabbanensis (3). Moses Bar-Kepha natus est anno 813, proindeque optime quadrat quod ipsius patris patruus vixerit sæculo octavo. Insuper ex documento edito n. 2 patet Davidem hunc fuisse Jacobitam. Præterea cum in eodem documento n. I referatur ob exortum dissidium inter Davidem et Joannem episcopum, egressum illum fuisse circa an. 784 una cum quadraginta monachis ex cœnobio Cnuschia (ܟܢܘܫܝܐ) sito in monte Sigar (4), non improbabiliter concluditur eundem natum esse circa medium saeculum octavum aut paulo ante. Ex locis indicatis nec non ejusdem epistola quæ exhibetur n. 3 patet Davidem natum in oppido dicto Beth - Shehak quod in regione Ninives situm erat, ibidemque litteris imbutum monasticum vitam degisse in cœnobio dicto Cnuschia et postea in cœnobio s. Sergii in monte sitienti (5) uti colligitur ex titulo (6) cujusdam ipsius Davidis epistolæ.

(1) Assemani B.O. T.IIp.243; R. Duval Litter. syr. p. 405

(2) Barhebraeus neque in horreo mysteriorum ܐܘܨܪ ܐܪ̈ܙܐ neque in alio opere huic Davidi filio Pauli tribuit titulum episcopi

(3) B. O. T. II p. 219. ܐܬܩܪܝ ܡܘܫܐ ܒܪܟܐܦܐ ܒܫܡܐ ܕܕܕܗ ܕܐܒܘܗܝ ܗܘ ܕܐܠܦܘܗܝ ܗܘܐ ܡܠܦܢܐ ܒܥܕܬܐ ܪܒܬܐ ܕܒܝܬ ܫܗܩ ܗܘܐ ܘܪܒܐ ܕܕܘܝܕ ܕܒܝܬ ܪܒܢ .

(4) Chr. eccl. p. II p. 151, 159 ܡܢ ܕܝܪܐ ܕܟܢܘܫܝܐ ܕܒܛܘܪܐ ܕܫܝܓܪ

(5) Initio cujusdam epistolae ita exhibet suum nomen ܕܘܝܕ ܒܨܝܪܐ ܦܫܝܛ ܠܐܒܝܠܐ ܕܡܫܬܡܗܢܐ ܒܫܡܐ ܕܝܪܝܐ ܕܛܘܪ ܨܗܝܐ

(6) B. O. T.II Dissert. de monoph. monasterium s. Sergii.

Tandem notandum est Davidem istum in quadam epistola, quam continet idem codex, dici monachum, presbyterum et abbatem cœnobii ܕܝܪܝܐ ܩܫܝܫܐ ܘܪܝܫ ܕܝܪܐ.

Ex hactenus notatis palam fit Davidem filium Pauli cognomento Beth-Rabbanensem diversum omnino esse ab alio Davide nestoriano qui fuit monachus prius in cœnobio Beth-Abensi et tandem factus est episcopus Cartuensium.

Hactenus de vita, gestis, professione religiosa et scriptis Davidis filii Pauli: modo procedendum est ad summatim hic colligendas notitias pretiosas, quas exhibet n. 3 edita, epistola, quam idem auctor Joanni episcopo (pobabiliter Sigarensi) scripsit.

1° Tempore quo vivebat David, nota erat stirps doctrina illustris dicta Rabbanorum cujus primus avus fuit quidam doctor Sabrœs (ܪܒ ܣܒܪܘܝ) a quo David descendebat ad quintam generationem. Ex qua adnotatione deducitur Sabrœm fuisse natum initio sæculi septimi, cum David filius Pauli juxta nuperius dicta natus fuerit circa medium sæculum octavum.

2° Sabrœs oriundus ex oppido Beth-Ramathscir in Assyria venit in oppidum Beth-Schehak in ditione Ninives ubi instituit celebrem scholam, ad quam convenerunt studiosi numero 318 et in qua ipsum coadjuvabant duo ejus filii Ramjesus et Gabriel ad institnendos tyrones. Idem Sabroes in fine ejusdem epistolæ commendatur tamquam auctor plurimorum voluminum adversus Nestorianos.

3° Occasione institutæ scholæ in oppido Beth-Schehak excogitavit Sabrœs puncta ad denotandam in codicibus sacris rectam lectionem accentusque ܢܘܩܙ̈ܐ ܕܦܘܚܡܐ ܘܕܬܘܪܐ. Fuit igitur Sabrœs iste inventor punctorum diacriticorum vocalium nec non punctorum Kucakh et Kuschai.

4° Ramjesus et Gabriel aliquod tempus transegerunt in cœnobio s. Matthæi, ibidemque inventum a patre systema punctorum accentuumque adhibentes nonnullos sacros codices denotarunt; qui codices usque ad tempus Davidis in prædicto cœnobio asservabantur. Hujus nostri Ramjesu tamquam auctoris punctorum mentio occurrit in codice Mus. Brit. addit. 12, 138 fol. 309 Vid. Wright in cat. cod. syr. p. 105 . Nullo autem fundamento nititur Merx in sua historia grammaticæ apud syros pag. 30 et post ipsum R. Duval in lit. syr. p. 70 dum asserunt Ramjesum auctorem punctorum fuisse discipulum Marabæ nestorianorum patriarchæ, eundemque præfuisse scholæ Seleuciensi. Sufficiat animadvertere Ramjesum quem Mari (1) inter discipulos Marabæ recenset pertinere ad sectam Nestorianam, dum Ramjesus filius Sabrœs fuit uti pater Jacobita.

(1) Edit. Gismondi in vita Marabae

5° Idem systema ab iisdem Sabrœs filiis didicerunt nonnulli monachi quorum nomina recensentur in epistola quam hic illustramus.

6° Ramjesus Sabrœs filius, relicto exinde cœnobio s. Matthæi, duxit uxorem ex qua genuit Sabrjesum qui claruit doctrina, amplexusque est vitam monasticam in eodem cœnobio s. Matthæi, sed postea exinde egressus se contulit prius in Niram (1) oppidum deinde transiit in aliud oppidum cujus nomen erat Moradni.

7° Notat autem David in cœnobio s. Matthæi, tempore quo ibidem degebant filii Sabrœs, monachos gessisse capitis crines implexos ibidemque severiorem viguisse disciplinam.

8° In fragmento mutilo quod in fine exstat epistolæ videtur alludi ad innovationes in officium liturgicum Nestorianorum introductas per Jesujabum Adjabensem (651 - 690) qui reformator liturgiæ a suis perhibetur(2).

---

(1) Cf. B. O. T. III p. II b. 762

(2) B. O. T. III p. 139

Adnotatio in caput XI

Ultimo loco ex anonymo auctore, cujus opus continetur in codice nostro quem indicavimus supra in adnotatione ad caput I, producimus excerpta, quae potissima aestimatione ideo sunt digna quod nobis fragmenta cujusdam syri scriptoris ethnici, qui ante christianam aetatem vixit, conservarunt. Anonymus itaque auctor adversus Harranitas idolatras prius citat selectas sententias veterum philosophorum graecorum aegyptiorumque, nempe Thaletis (ܬܠܐܝܣ), Orphei (ܐܪܦܘܣ), Hermetis trismagisti (ܐܪܡܝܣ ܛܪܝܣܡܐ ܓܝܣܛܘܣ), Sophoclis (ܣܘܦܩܠܘܣ), Phaetonis Pharaonis regis (ܦܘܛܝܣ ܐܘܢܝܘܣ ܦܪܥܘܢ), Platonis (ܦܠܛܘܢ), Pythagorae (ܦܘܬܓܘܪܘܣ) Porphyri (ܦܘܪܦܘܪܝܘܣ), Mileti (ܡܝܠܝܛܘܣ) ,Apollonii (ܐܦܘܠܘܢ) , Plythimi (?) (ܦܘܠܝܛܝܡܘܣ), Pindari (ܦܘܢܕܪܘܣ), Sibillae (ܣܒܠܐ) et Segi (?) (ܣܓܘܣ) : deinde insistens in suadendis convincendisque Harranitis ne veritate christianae religionis testimonia profert ex eorumdem summo doctore nomine Baba (1) , quem ipsius asseclae Numen Harran, prophetam oraculumque dicebant.

Ex eodem documento colligitur Babam in urbe Harran (2) ante Christum et post erectum Capitolium in arce Romana vixisse, eundemque codicem cui titulus" Revelatio „ ܓܠܝܢܐ duos vel plures libros complectentem de religione pagana conscripsisse, quem Harranitae crebro legere et consulere solebant.

(1) Barsalibi in suo opere ܐܪܘܟܘܬܐ ܠܘܩܒܠ ܚܢ̈ܦܐ c. 19 citat ex eodem Baba Harranita pauciora fragmenta ipsis adamussim verbis uti hic.

(2) In urbe Harran, quae passim a syris dicitur urbs ethnicorum ܡܕܝܢܬ ܚܢ̈ܦܐ cultus idolatriae diu viguit (cf. s. Ephr. carm. nisib. pag. 53) perseveravitque usque ad sæculum IX uti patet ex epistola Davidis Beth-Rabbanensis ad Joannem episcopum Harran (vid. sup. c. x n. 3). Ex eadem urbe oriundus est paganus Abulhasan Thabet Bar-Kurrah qui floruit saec IX teste Barhebraeo in Chron. edit.Bedjan.pag. 168

Notandum est porro nomen urbis Sin, quod in primo fragmento codicis Babae post nominatam urbem Harran immediate commemoratur, nihil aliud esse nisi ejusdem urbis Harran aliud nomen desumptum ex nomine divinitatis ܣܝܢ (1) quam Harranitae adorabant. Ex iisdem fragmentis colligitur ibidem templum celebre exstitisse cui nomen erat Azzuz ܥܙܘܙ (2) quodque sua celsitudine et magnificentia æmulabatur Capitolium urbis Romae.

---

(1) Jacobus Sarugensis in carm. de idoiis dicit daemonem in errorem induxisss Harranitas per cultum Dei Sin. ܐܛܥܝ ܠܚܪܢ ܒܣܝܢ B.O.T.1p.327; Isaac Edessenus in carm. ds expugnato Beth·Hur oppido Harranensi ait illos incolas adorasse solem et Sin ܘܣܓܕܘ ܠܫܡܫܐ ܘܠܣܝܢ penes Michaaelem prtriarcham cod.nost. fol. 177 refertur Julianum apostatam ingressum Harran adorasse ibidem idolum Sin ܗܘ ܕܝܢ ܝܘܠܝܢܘܣ ܣܓܕ ܒܚܪܢ ܠܣܝܢ ܦܬܟܪܐ

(2) In celebri كتاب الفهرست sub die 4 Canun primi ubi sermo est de idolatria in urbe Harran, commemoratur cultus Azzuz دين عزوز Cf. Chwhlson die Saabier und der Saabismus, T. I 324 et T. II 246.

INDEX

Pag.	Lin.	Errata	Corrige
2	2	dignoscentur	dignoscerentur
6	4	Corinthorum	Corinthiorum
7	7	sotem	solem
7	27	adumbratur et Trinitate	adumbratur et Trinitas
7	28	Patrem adum adumbrabat.	Patrem adumbrat
7	29	confimandam	confirmandam
8	7	monasticus institutus	monasticum institutum
11	30	usque	usque fui
12	13	nominibis	nominibus
13	28	tempore Leonis	tempore Zenonis
14	3	trysagium	trisagium
14	27	ratusve	ratusque
15	12	seque	easque
15	20	Qoniam	Quoniam
20	7	Quovis	Quoties
24	11	manicheos	manichæos
26	25	interpretandum	intelligendum
27	27	ejue	ejus
28	10	Donini	Domini
29	15	præffgurat	præfigurat
29	27	Archipiscopus	Archiepiscopus
33	4	Mar Soporis	Mar Saporis
34	4	superlectilem	supellectilem
37	7	discedens	descendens.
40	12	inpedimenta	impedimenta
21	21	tilulus	titulus
43	6	opiscopo	episcopo
44	27	quod in Marga	qui in Marga
45	4	singulique	singuli
45	5	notarunt	notarent
45	23	civio	bivio
48	28	excelsum es!	excelsum est!
59	36	Hallier o	Hallier 154
61	20 et 23	Cphar - Birthæ	Cphar - Barthæ
63	15	monachi (4) reversi sunt	monachi reversi sunt
63	17	Gamrai (5)	Gamrai (4)
63	19	Marim (6)	Marim (5)
63	21	adiit (7)	adiit

Errata	Corrige	Pag.	Lin.
ܒ	9	ܘܡܫܩܠܐ	ܕܡܫܩܠܐ
ܛ	4	ܐܬܪܘܬܐ ܫܒܝ̈ܠܬܐ	ܐܬܪܘܬܐ ܫܒܝ̈ܠܐ
ܕ	4	ܘܒܡܬܡܫܡܢܘܬܐ	ܘܒܡܫܡܫܡܢܘܬܐ
ܕ	24	ܐܡܝ̈ܪܐ	ܐܡܝ̈ܪܬܐ
ܗ	2	ܕܐܬܦܪ̈ܝܐ	ܕܐܬܦܪܝܐ
ܘ	17	ܦܓܠܝܠܐ	ܦܓܠ ܐܟܠ
ܘ	27	ܘܡܫܪܐ	ܘܡܫܪ
ܘ	15	ܚܙܝܐ	ܚܙܘܐ
ܚ	15	ܘܐܟܠܗ̇	ܘܐܟܠܗ̇
ܝܐ	7	ܘܗܘ ܒܗܘܘ	ܘܗܘ ܒܗ
„	„	ܫܘܒܚܐ	ܫܘܒܚܐ
ܝܒ	8	ܘܠܐܟܘܬ	ܘܒܗ ܠܐܟܘܬ
ܝܚ	12	ܫܒܝܚܐ ܫܡܝܐ ܘܐܪܥ	ܫܒܝܚܐ ܫܡ̈ܝܢ ܘܐܪܥ
ܝܛ	19	ܠܗܘܢ	ܠܗ
ܟܒ	12	ܕܦܠܚܝܢ	ܦܠܚܝܢ
ܟܒ	17	ܕܠܗ ܘܫܘܠ ܕܐܝܢ	ܕܐܠܗ ܘܫܘܠ ܕܐܝܢ
ܠ	17	ܒܠܚܕ	ܒܠܚܘܕ
ܠܚ	2	ܦܪܝܫܐ	ܦܪܝܫܐ
ܠܛ	2	ܒܫܠܐ ܢܫܝܓܐ	ܒܫܠܐ ܢܫܝܓܐ
ܡܘ	2	ܡܫܬܥܠܐ	ܡܫܬܥܠ

ܦܘܪܝܒܒܣ

ܒܐܠܗܘܬܗ ܡܠܟܝܢ ܡܫܪܪܐ ܘܫܠܡܐ ܕܫܘܐ ܠܐܒܐ. ܘܕܘܟܐ ܕܗܘܐ ܒܢܦܫܗ. ܘܕܘܟܘ
ܡܫܡܠܝܐ ܒܦܓܪܗ. ܘܒܗܘ ܕܒܐܠܗܘܬܗ ܕܐܒܐ. ܟܕ ܗܘܐ ܠܐ ܒܢܦܫܗ ܕܡܠܬܗ.
ܐܝܟ ܐܢܫܐ ܕܒܐܘܪܚܗ ܒܡܠܟܗ ܟܕ ܒܢܦܫܗ ܀

ܘܗܟܢ ܐܡܪ ܒܟܠܐ ܕܒܬܪ ܐܟܘܬ ܦܓܘܕܐ ܐܠܐ ܡܫܠܐ ܚܕ ܙܒܢܐ ܡܢ ܐܢܫܐ. ܘܕܘܟܘ
ܕܒܗܘ ܡܫܡܠܝܐ. ܘܟܠܗ ܐܟܘܬ ܡܫܡܪ. ܘܟܠ ܕܒܡܠܟܘܬܗ ܠܐ ܡܢܗ ܢܚܬܐ ܒܗ
ܡܫܠܡܢܐ ܀ ܗܟܢ ܐܡܪ ܒܟܠ ܥܠ ܡܫܝܚܐ ܀ ܡܢ ܦܘܠܘܣ ܡܫܠܡܢܘܬܐ ܐܝܬܝܗ ܒܦܓܪܗ ܀
ܒܦܓܪܐ ܥܠ ܡܫܝܚܘܬܐ ܕܡܫܝܚܐ ܘܐܠܗܘܬܗ ܡܫܠܐ ܘܦܓܪܗ ܘܚܙܐ ܐܝܟ ܘܙܘܦܐ
ܒܟܠܗ ܡܠܟܐ ܘܟܕ ܚܙܐ ܠܐܠܗܐ ܕܡܫܝܚܐ ܕܢܫܬܡܠܐ ܗܘܐ ܒܗ ܠܒܫܗ ܕܦܓܪܗ ܒܟܠܗܘܢ
ܒܢܦܫܐ ܚܝܐ ܒܡܦܘܪܩܢܘܬܐ ܗܘܐ ܚܙܐ ܘܐܦܪܘܫܘܬܐ ܡܫܝܚܐ ܀ ܗܟܢ ܕܝܢ ܐܦܫܪ ܗܘ ܦܓܘܕܐ
ܘܐܡܪ ܒܟܠܗܘܢ ܕܡܠܐ ܕܢܘܗܪܐ ܒܠܘܩܒܠ ܗܟܢܐ ܡܢ ܟܠ ܦܓܘܕܐ ܒܟܠ.
ܠܐܘܡܢܘܬܐ ܗܝ ܕܐܣܬܟܠܬ ܀

ܟܕ ܗܟܢܐ ܒܟܠܗܘܢ ܦܘܪܫܢܐ ܥܠ ܡܫܝܚܐ ܐܣܬܟܠܘ. ܡܢ ܗܘ ܕܢܒܝܐ ܒܗ ܐܬܚܙܝ.
ܐܢܒܐ ܠܐ ܒܦܘܪܫ. ܕܡܫܝܚܐ ܒܪܗ ܕܐܠܗܐ. ܠܐ ܨܒܐ ܒܡܫܡܠܝܘ. ܘܡܫܡܠܝܐ ܓܒܝܬܐ
ܚܙܝܬܐ ܕܒܗ ܐܬܚܙܝ ܀ ܐܝܟ ܗܘܐ ܒܗܘܢ ܓܝܪ ܕܐܬܘ ܕܢܒܝܐ ܒܢܒܝܐ ܕܝܢ ܕܐܝܟܢܐ
ܐܬܚܙܝ ܒܡܫܡܠܝܘ ܒܢܦܫܗ. ܘܡܫܡܠܝܘ ܒܡܫܝܚܐ ܒܪܐ ܕܐܠܗܐ. ܐܢܒܐ ܕܗܘ ܒܟܠܗ
ܒܟܠܗܘܢ ܐܬܚܙܝ. ܐܝܟ ܒܡܫܝܚܐ ܠܐ ܓܝܪ ܡܫܡܠܝܢ ܐܢܘܢ. ܕܟܠܗܘܢ ܗܘ ܒܟܠܗ ܢܒܝܐ
ܕܒܗܘܢ ܐܬܚܙܝ ܘܟܠܗ. ܐܦܠܐ ܡܕܡ ܒܗ ܒܟܠܗ ܢܒܝܐ ܕܒܗܘܢ ܐܡܪܗܘܢ.. ܐܡܪܝܢ
ܕܙܕܩܐ ܒܗܘܢ ܐܬܚܙܝ ܐܠܐ ܕܐܫܬܘܕܥܘ ܘܐܬܪܥܘܡܘ ܐܝܟ ܕܒܪܘܚܐ ܘܠܐܦܢܝܐ ܠܘܬ
ܐܡܪ ܒܟܠܗܘܢ ܡܕܡ ܕܡܫܝܚܐ. ܕܒܗ ܡܫܡܠܝܬܐ ܐܬܦܪܫ ܘܐܫܬܠܡܘ. ܘܐܬܐܡܪ
ܒܐܘܪܚܗܘܢ ܀ ܘܗܘܐ ܐܡܪܐ ܕܡܠܬܐ ܐܡܪܐ ܡܢ ܕܢܬܩܪܒ ܗܘܐ ܠܐܠܗܐ ܕܒܟܠܗܝܢ ܕܢܒܝܐ ܠܐ
ܡܫܡܠܝܢ ܗܘܘ ܒܡܫܠܡܐ ܚܝܐ ܐܝܟ ܕܒܟܠܗܝܢ ܕܚܝܘܬܐ ܘܦܓܘܕܐ ܕܡܠܝܢ ܒܟܠܗܘܢ ܐܡܪܝܢ
ܒܦܓܘܕܘܬܝ ܕܢܫܠܡܘܢ ܟܕ ܠܐ ܨܒܐ ܒܟܠܗܘܢ ܕܒܗ ܕܡܫܝܚܐ ܘܥܠ ܡܫܡܠܝܘ ܠܐܢܫܐ ܕܡܢ
ܒܡܠܬܐ ܒܟܢܫܐ ܐܟܝܠ. ܕܐܝܟܢܐ ܕܐܦ ܒܟܠܝܘܬܐ ܒܡܠܐ ܕܒܗܘܢ ܕܢܫܡܠܘܢ ܒܡܫܠܡܢܐ ܐܦ
ܒܐܦܝܗܘܢ ܀ ܐܝܟܢܐ ܕܐܦ ܗܘ ܒܟܠܗ ܦܓܘܕܐ ܕܡܠܝܢ ܐܡܪ. ܕܗܟܢ ܠܐ ܒܟܠܗ ܐܡܪ
ܐܢܫ. ܘܗܘܐ ܡܬܐܡܪܐ ܡܠܬܐ ܐܠܐ ܟܕ ܠܐ ܨܒܐ ܐܠܐ ܕܐܬܐܡܪ ܐܟܙܢ ܕܐܬܐܡܪ ܕܢܬܩܪܒ
ܒܟܠܗܝܢ. ܗܟܢܐ ܕܝܢ ܐܦ ܒܟܠܗܘܢ ܗܘ ܦܓܘܕܐ ܕܡܢ ܐܢܫ ܢܬܩܪܒ. ܕܠܐ ܨܒܐ ܐܠܗܐ ܗܘܐ
ܥܠ ܡܫܝܚܐ. ܟܕ ܕܐܬܐܡܪ ܡܢ ܦܘܠܘܣ ܕܝܢ ܠܐܠܗܐ ܀

ܟܐܓ

ܕܡܫܝܚܐ ܠܥܠܡܐ. ܘܐܠܗܘܬܗ ܒܦܘܡܗܐ ܕܐܪܥܐ. ܘܒܬܫܒ̈ܚܬܐ ܠܐ ܫܬܩܝܢ. ܘܐܦ ܗܘ ܦܩܕ
ܘܫܠܡܐ ܠܐܪܥܐ ܙܡܪ. ܕܗܘ ܗܘ ܫܘܒܚܐ ܕܫܡܝܐ ܡܢ ܟܠ. ܘܟܕ ܗܘ ܐܬܐ ܒܐܪܥܐ. ܢܐܬܐ
ܕܢܦܩ ܡܢ ܒܢ̈ܝ ܐܢܫ. ܘܐܠܗܘܬܗ ܒܢ̈ܝ ܡܫܝܚܘܬܗ ܕܐܢܫ. ܕܢܘܗܪܗ ܕܒܪܐ. ܡܫܝܚܘܬܐ
ܗܘ ܡܢ ܒܢ̈ܝ ܐܢܫܐ. ܘܟܕ ܠܥܠܡܐ ܕܟܠ ܢܦܩ ܒܗ ܠܓܢܣ ܕܐܢܫܐ ܡܫܝܚܐ ܒܫܘܠܛܢܗ.
ܘܐܚܝܢ (1) ܠܟܠܗ ܥܠܡܐ. ܘܡܫܝܚ ܕܐܢܫ ܠܟܠܗ ܦܪܘܩܐ ܀

ܠܘܬ ܡܫܝܚܐ ܕܐܬܐ ܡܫܬܒܚ ܡܢ ܕܢܘܚܐ ܘܠܐ ܡܬܚܐ. ܕܥܡܐ ܕܠܐ ܒܟܢܫܝܢ. ܘܢܘܗܪܐ ܕܠܐ
ܡܫܬܟܚ ܠܡܫܝܚܐ ܠܐܪܥܐ. ܟܕ ܢܚܬ ܠܫܡܝܐ. ܘܣܠܩ ܠܫܡܝܐ ܘܠܐܪܥܐ. ܘܥܡܐ ܕܗܘ
ܐܬܚܙܝ. ܠܟܠ ܕܒܗ ܡܫܬܒܚ. ܘܟܕ ܚܙܘ ܗܘܘ ܕܢܟܦܝܢ. ܟܠ ܕܗܘܐ ܐܦ ܗܘܐ.
ܘܡܫܝܚ ܠܟܠ ܐܬܐ ܗܘ. ܘܒܗ ܚܙܝܐ ܘܡܬܬܐܡܪ ܠܗ ܡܫܝܚܐ. ܘܠܟܕ ܡܫܝܚܐ ܕܢܘܗܪܐ ܡܬܚܙܐ
ܠܐ ܦܠܓ ܀ ܐܪܥܐ ܐܪܥܐ ܠܐ ܠܐܬܬܐ ܒܫܠܡܐ. ܐܠܐ ܕܒܗ (2) ܠܢܘܗܪܐ ܕܐܠܗܘܬܗ ܐܦ ܫܡܝܐ
ܘܠܐ ܠܟܪܝܐ. ܟܕ ܠܗܘܢ ܢܘܗܪܐ. ܘܠܟܠܗ ܠܐܪܥܐ ܫܡܝܐ. ܫܡܥܠܗ ܘܠܗܘܢ. ܐܠܐ ܒܫܡܝܐ ܟܠ
ܒܗܘܢ. ܘܢܟܦܝܢ ܠܐ ܠܗܘܢ. ܒܗܝܐ ܕܢܘܗܪܐ ܒܟܘܢܝ ܕܐܠܗܘܬܗ ܘܐܦ ܡܢ ܠܗ ܒܬܫܒܘܚܬܗ ܀

ܠܘܬ ܡܫܝܚܐ ܕܐܬܐ ܘܐܠܗܘܬܗ ܡܬܚܙܐ ܒܫܘܒܚܐ. ܠܗ ܢܚܬ ܟܠ ܐܪܥܐ ܘܒܫܘܒܚ
ܠܐܬܪܐ ܒܫܘܒܚܐ. ܘܗܘܐ ܠܐܪܥܐ ܫܡܝܐ ܐܪܥܐ ܘܫܡܝܐ ܘܡܫܒܚܝܢ ܒܗ ܒܟܠܗ ܦܪܘܩܐ
ܠܐܬܪܐ ܒܫܡܝܐ ܡܫܬܒܚܐ ܀

ܡܢ ܡܛܠ ܕܐܢܫ ܀ ܢܚܘܬܗ ܒܦܘܡܐ ܕܢܦܩ ܡܢ ܐܪܥܐ ܕܠܐ ܫܒܩܝܢ. ܘܡܢ ܕܟܠܗܘܢ
ܢܚܬܐ. ܘܡܢ ܟܠ ܕܫܪܐ ܒܗ ܢܚܬܐ ܒܢܘܗܪܐ ܐܪܥܐ ܕܠܐ ܡܬܕܪܟ. ܘܡܢܗܘܢ ܢܚ̈ܬܐ ܠܥܠܡ
ܢܚܬܘܢ ܒܡܫܝܚܐ ܐܝܟܢܐ ܕܫܡܝܐ ܗܘܐ ܘܐܬܚܙܝ ܀ ܘܫܡܝܐ ܒܐܪܥܐ ܐܝܟ ܕܐܬܚܙܝ ܠܗ.
ܘܡܢ ܕܢܘܗܪܐ ܘܢܘܪܐ ܡܢ ܐܪܥܐ ܐܬܚܙܝ. ܒܥܠܡܐ ܘܡܫܝܚܐ. ܒܫܡܝܐ ܘܡܫܒܚܢܘܬܐ ܀
ܘܗܘ ܕܐܬܐ ܐܬܐ ܒܗ ܠܥܠܡܐ ܕܒܗ. ܕܡܫܝܚ ܘܢܘܗܪ ܐܝܟ ܗܘ ܕܐܬܚܙܝ ܠܗܘܢ ܕܢܘܗܪܐ.
ܒܗ ܟܠ ܒܗ ܒܗ ܠܐ ܢܚܙܘܢ ܀ ܠܐ ܠܐܬܚܙܝ. ܕܠܐ ܠܐܪܥܐ. ܒܢܘܗܪܐ ܕܫܡܝܐ. ܒܫܡ̈ܝܐ
ܫܡ̈ܝܐ ܕܢܘܗܪܐ ܀ ܢܚܬ ܫܡܝܐ ܕܚܙܝܢܗ ܕܐܢܫܐ ܟܠ ܐܪܥܐ. ܘܢܘܗܪܗܘܢ ܕܠܐ ܐܬܚܙܝ
ܒܫܡܝܐ ܒܫܡ̈ܝܐ ܒܫܡܝܐ. ܘܠܐܬܪ ܒܢ̈ܝ ܫܡܝܐ ܡܢ ܡܫܝܚܘܬܐ ܡܫܒܚܝܢ ܒܫܡܝܐ.
ܫܡܝܐ ܕܒܪܗ ܕܐܠܗܐ. ܘܠܡܫܝܚ ܠܐܪܥܐ ܕܒܐܪܥܐ ܒܫܡܝܐ. ܐܦ ܡܢ ܡܫܝܚܐ ܘܐܬܚܙܝ
ܟܠ ܡܢ ܗܘܐ. ܘܫܡܝܐ ܠܐ ܡܬܕܪܟ ܘܠܐ ܡܬܚܙܝܐ ܀ ܘܠܘܬ ܠܐܪܥܐ ܐܪܥܐ ܒܫܡܝܐ ܡܫܒܚ
ܘܐܠܗܐ ܡܫܝܚܐ ܡܫܝܚܐ ܀ ܘܐܦ ܘܐܬܚܙܝ ܠܡܫܝܚܘܬܗ ܗܘܐ ܀ ܠܫܡܝܐ ܒܫܡܝܐ ܢܚܬ.
ܘܒܟܠ ܒܫܡܝܐ ܠܐܪܥܐ ܡܢ ܕܢܘܗܪܐ ܡܢ ܠܐܪܥܘܬܐ ܒܫܡܝܐ ܐܡܪܝܢ ܀ ܘܠܘܬ

(1) In cod. ܘܐܚܝܗܘܢ (2) In cod. ܕܒܗ

XI

ܬܘܒ ܠܘܬ ܒܢܝ̈ܐ ܕܦܝܠܘܣܘ̈ܦܐ ܚܢ̈ܦܐ ܐܝܟ ܕܒܣܘܦܝܣܛ̈ܐ

ܐܠܐ ܡܛܠ ܕܒܣܘܦܣܛܘܬܐ ܒܢ̈ܝܬܐ ܕܝܠܗ ܐܡܪ ܡܬܚܫܒܝܢ ܘܡܬܐܡܪ ܐܢܫ. ܠܒܪ ܡܢ ܕܒܘܠܒܪ̈ܝܐ ܘܟܪ̈ܝܐ. ܡܦܝܣܢܘܬܐ ܘܡܬܟܬܫܢܘܬܐ ܗܘܬ ܠܗܝܢ. ܘܐܦ ܡܢ ܐܢ̈ܫܐ ܚܟܝ̈ܡܐ ܘܦܝܠܘܣܘ̈ܦܐ. ܗܢܘܢ ܕܐܬܝܗܘܢ ܗܘܘ. ܢܐܬܐ ܘܢܣܝܡ ܦܬܓܡܝܗܘܢ ܫܪܝܪܘܬܐ ܘܢܚܘܐ ܠܟܠܢ. ܘܐܦ ܗܢܘܢ ܠܗ ܡܛܠ ܕܝܢ ܐܝܟ ܕܒܥܒܕܘܬܐ ܡܫܬܥܒܕܝܢ ܗܘܘ ܠܗ ܠܚܟܡܬܐ ܦܪܝܫܬܐ ܕܐܝܟ ܕܒܪܐ ܕܪܘܚܐ ܦܪܝܫܐ. ܘܟܠ ܡܫܬܒܗ ܕܒܪܐ ܕܐܠܗܐ ܕܡܢ ܒܬܘܠܬܐ. ܘܟܠ ܚܝܘܗܝ. ܘܟܠ ܡܕܡ ܕܥܠܘܗܝ. ܘܟܠ ܦܘܠܚܢܗ ܘܟܠ ܫܘܒܚܗ ܕܒܫܡܝ̈ܐ. ܗܢܘܢ ܕܐܦܠܐ ܢܟܝ̈ܐ ܗܘܘ ܕܒܣܪܐ ܡܛܠܗ ܕܝܕܥܬܗ ܘܦܪܝܫܘܬܗ ܟܠ ܠܐܘܡܢܘܬܐ ܟܠ ܡܕܒܪܢܘܬܐ ܕܡܫܝܚܐ ܠܒܪ ܡܢܗܘܢ. ܟܕ ܚܙܘ ܕܟܠܗ ܥܠܡܐ ܡܢܗܘܢ ܦܪܝܫܝܢ ܗܘܐ ܡܬܚܫܚܝܢ. ܐܝܟܢܐ ܕܒܣܪܬܗ ܠܗܘܢ ܠܐ ܡܨܝ ܒܪܘܚܐ ܘܡܫܝܚܐ. ܘܠܐ ܠܗܘܢ ܡܕܡ. ܐܦܠܐ ܠܗܘܢ ܕܐܬܝܗܘܢ ܒܢ̈ܝܬܐ ܘܟ̈ܐܡܐ ܕܪܘܚܐ ܕܝܠܗܘܢ. ܗܢܘܢ ܕܟܠܗ ܐܬܬܟܝܠܘ ܗܘܘ ܒܚܝ̈ܐ ܕܥܠܡܐ. ܒܝܕ ܒܫܘܠܡܐ ܕܡܫܝܚܐ. ܦܪܝܫܐ ܡܬܚܫܚܝܢ ܗܘܘ ܒܗ ܘܡܬܒܝܢܝܢ ܗܘܘ. ܐܝܟܢܐ ܕܐܦ ܗܢܘܢ ܦܪܝܫܝܢ ܘܡܟܠܗ ܠܟܠܗܘܢ. ܠܐ ܕܝܢ ܐܬܬܪܝܡܘ ܡܢܗ ܦܪܘܫܘܬܐ. ܟܕ ܫܪܝܪ ܢܛܪ ܗܘܐ ܒܥܒܕܘܗܝ ܒܢܝܫܗ. ܐܝܟܢܐ ܒܫܘܠܛܢܐ ܗܢܘܢ ܕܐܦܝ ܐܢܫܝܢ ܗܘܘ ܡܢ ܐܒ̈ܗܝܢ ܘܢܘܚܐ ܦܪܝܫܐ. ܐܝܟܢܐ ܕܐܡܪ ܦܘܠܘܣ ܥܠܝܐ ܕܟܢܫܝܐ. ܐܦ ܒܩܛܠܗܘܢ ܕܝܠܗܘܢ ܐܬܦܪܫܘ ܘܐܬܪܚܩܘ ܡܢ ܐܘܪܚܐ ܗܝ ܕܚܘܝܘܬܐ ܕܝܠܗܘܢ ܀

. . . .

ܒܥܘܬܐ ܕܒܬܒܐ ܠܟܠܢ ܕܝܢ

ܐܠܐ ܗܟܢܐ ܡܛܠ ܐܡܪ ܒܬܒܐ ܗܘ ܕܐܦ ܒܗ ܒܝܫܝܢ ܚܝܪ ܗܘܐ. ܗܘ ܕܐܬܡܫܚܬ ܒܬܒܘܪܝܢ ܚܝ̈ܐ. ܘܒܝܬܐ ܡܢܗܘܢ ܡܬܬܡܪܗ. ܘܐܡܪ ܡܢ ܟܠܗܘܢ ܦܝܠܘܣܘ̈ܦܐ ܐܢܫܝܢ ܠܗ. ܘܟܗ ܡܬܓܘܫܝܢ. ܕܐܝܟܢܐ ܟܕ ܓܒܠܬ ܠܟܡܫܝܚܐ ܒܪܗ ܕܐܠܗܐ ܡܟܠ ܘܢܗܘܐ. ܟܕ ܡܢ ܚܝܠܐ ܕܐܠܗܐ ܐܬܓܫܡ ܒܢܘܠܗ. ܒܝܕܘܗܝ ܒܟܠܡ ܗܘ ܦܪܘܩܐ ܀ ܘܐܡܪ ܒܬܒܗ ܗܘ ܦܪܝܫܐ. ܗܘ ܕܓܒܠܐ ܠܗ ܡܫܝܚܝܢ. ܒܗ ܒܫܠܡܬܐ ܗܘܝܐ :

ܗܟܝܠ ܠܐ ܒܟܢܫܐ ܐܡܪ ܐܢܫ. ܘܗܘܐ ܡܬܬܡܠܟ ܐܠܐ ܟܕ ܠܐ ܙܒܢܐ ܐܠܐ ܕܒܬܡܝܢ ܐܠܗܘܬ ܗܟܝܠ ܕܠܗܬ̈ܝܢ ܕܝܘܩܢ̈ܝܢ. ܘܐܝܟܐ ܦܓܪܐ ܡܢܐ ܕܢܬܪܡܐ. ܡܢܐ ܕܐܬܐ ܒܒܪܐ ܠܐܪܥܐ. ܗܘ

ܗ̇ܘ ܠܡܫܝܚܐ. ܘܥܒܕ ܒܟܫܝܪܘܬܗ ܦܬ̈ܓܡܐ ܠܐܢܫ ܕܫܐܠܐ ܘܕܒܥܝܐ. ܘܠܘܬ ܦܠܫܬ̈ܐ
ܠܐܠ ܕܥܒܕ ܟܠ ܫܘ̈ܐܠܐ ܫܐܠܝܢ ܕܐܬܡܨܝܐ ܠܗ ܡܢ ܚܕ ܫܡܥܐ ܡܠܬܐ ܕܝܠܗܘܢ. ܘܗܟܢ
ܦܬ̈ܓܡܐ ܐܬܝܗܘܢ ܒܟܘܢܫܐ ܕܥܒܪ ܡܠܘܐ ܐܝܟ ܕܩܕܡ ܐܬܐ. ܗܟܢ ܕܐܦ ܐܫܪ ܗܘܐ ܒܟܬܒܗܘܢ.
ܘܥܒܕܘ ܒܫܘܬܦܐ ܕܒܫܝܢܘܬܐ ܐܘ ܕܐܘܡܢܘ̈ܬܐ ܘܕܝܫܐ ܠܐܢܫܝܢ ܚܢ̈ܘܦܝܢ. ܘܐܬܒܥܘ
ܐܘ ܠܡܫܡܫܬܐ ܡܫܝܚܝܬܐ ܗܟܢ ܢܦܩܐ ܘܡܬܚܘܝܢܘܬܐ ܕܐܦܝܣܩܘ̈ܦܐ ܀ ܗܘܝܐ ܘܒܗܝܢܐ
ܝܗܒ ܐܬܝܗܘܢ ܠܡܫ̈ܝܚܐ ܕܢܥܒܕܘܢ ܒܥܝ̈ܢܐ ܐܘ ܒܫ̈ܩܐ ܕܡܦܩܝܢ ܠܡܓܠܝܐ. ܘܠܗ ܓܝܪ
ܐܦܠܐ ܠܐܝܬ ܡܢܝ̈ܢܐ. ܕܒܝܬܘܬܐ ܘܕܡܢ̈ܝܐ ܘܕܡܫ̈ܠܡܢܐ ܕܢܗܘܐ ܕܫܒ̈ܝܚܝܢ ܕܢܗܘܘܢ
ܒܡܫܠܡܢܘܬܐ ܕܫܡܝܐ. ܐܡܝܢ ܀

4

ܠܐܝܟ ܡܢܐ ܡܬܝܕܥ ܕܗܘ ܚܝܢ. ܕܗܝܕܝܢ ܢܛܪ ܒܥܠܡܐ ܕܒܫܡܗ ܢܥܝܡ

ܚܢܢ ܡܫܝܚܝܐ ܡܢܚܡܢܐ ܘܡܫܡܫܝܢ ܒܫܘܪܝܐ ܕܚܝܘܬܐ. ܗܘ ܕܒܥܒܕܗ ܟܠ ܐܢܬ
ܠܗ ܒܟܠ ܕܫܘܬܦܐ ܫܡܝܢܐ. ܘܐܝܬܝܗ ܕܫܘܬܦܐ ܢܘܗܪܐ ܕܐܬܢܨܚ ܡܫܝܚܝܬܐ. ܘܗܟܢܐ
ܕܡܫܝܚܝܐ ܦܬܓܡܐ ܐܠܐ ܐܬܐ ܠܗ ܒܫܘܒܚܐ ܡܫܝܚܝܬܐ. ܗܟܢ ܕܐܝܟ ܡܠܟܘܬܐ:
ܡܫܝܚܝܘ ܕܐܡܪܝܢ ܐܝܟ ܕܡܢ ܡܢܗ ܠܐܢܫܐ ܫܡܝܐ ܕܒܗܘܐ ܒܫܪܪܐ. ܘܐܬܟܪܒ
ܒܫܡܝܢܘ ܘܗܟܢ ܕܒܥܒܕ ܡܢܗ ܚܙܐ ܫܘܚܠܦ ܐܘ ܐܢܫܐ ܕܐܬܐ ܒܡܫܒܚܐ. ܐܫܟܚ
ܡܫܒܚܢܐ ܘܡܢܗܪܐ ܡܫܝܚܝܐ ܕܐܬܝܠܝܕ. ܗܢܘ ܡܫܝܚܐ ܕܐܫܬܟܚ ܡܠܟܘܬܐ ܘܐܫܬܘܬܦ
ܠܚܝܘܬܐ ܕܫܡܝܢܐ ܕܫܘܬܦܐ ܒܗܝܡܢܘܬܐ. ܐܝܟܢܐ ܕܡܫܒܚܢܐ ܡܫܝܚܝܐ ܢܗܘܘܢ ܒܡܫܝܚܝܬܐ
ܕܠܥܠܡܝܢ ܫܡܝܢܝܬܐ ܀

ܘܡܣܬܟܠܬܐ ܕܗܘܘ ܕܟܠܗ ܢܦܫܗܘܢ ܠܡܘܬܪܐ. ܕܢܦܠ ܕܝܠܗ ܕܠܡܘܬܪܐ ܒܓܙܪܬܐ
ܠܝܬܝܗܘܢ ܗܘܘ. ܘܐܝܟ ܐܢܫ̈ܐ ܡܢܟܦܝܢ ܗܘܘ. ܘܟܕܒܐ ܘܦܓܠܐ ܠܐ ܡܬܬܟܝܠܐ ܗܘܐ ܒܗ
ܠܡܘܬܪܐ. ܘܡܫܬܪܝܢ ܕܒܬܪܐ ܠܝܬܝܗܘܢ ܗܘܘ. ܘܟܕ ܚܙܐ ܢܦܫ ܕܗܪܐ ܕܡܠܟܝܢ: ܠܝܬ ܡܢ
ܕܢܝܚ̈ܐ ܕܠܟܠܗܘܢ. ܢܗܘܐ ܠܗܘܢ ܡܫܬܐܠܐ ܒܗ ܠܡܘܬܪܐ. ܘܡܫܩܠܝܢ ܗܘܘ ܠܐܚܝܗܘܢ ܡܢ
ܟܠܗ ܕܒܗ ܒܗ ܢܘܦܠܐ ܡܕܡ ܕܡܦܩܬܐ ܐܘ ܕܠܘܬܐ. ܘܟܕ ܡܪܝܗܘܢ ܚܠܦ ܗܘܐ
ܠܡܠܟܘ. ܘܡܫܩܠ ܗܘܐ ܡܢ ܢܦܫܗ. ܘܟܕ ܡܬܚܙܝܢ ܗܘܘ ܠܘܬܐ ܕܐܚܝܗܘܢ. ܟܠܗ ܗܘܐ
ܠܘܩܒܠܬܐ ܚܢܝ ܡܢ ܚܕ. ܘܗܘܐ ܐܦ ܒܟܠܗ̈ܝܢ ܒܝ̈ܫܬܐ ܠܟܕܘ ܀

ܐܦ ܡܢ ܡܬܟܬܫܢܘܬܗܘܢ ܗܘܘ ܐܝܟ ܕܢܟܣ̈ܐ ܠܗܘܢ. ܘܒܬܪܗܘܢ. ܢܦܫܗ ܕܡܢ
ܩܕܡ. ܘܐܬܦܫ ܕܟܘܠܐ. ܘܦܠܘܓ ܒܝܬ ܕܝܢܐ. ܘܐܟܠ ܐܙܕܝܠ. ܘܐܦܩܝܡ ܕܢܦܠ. ܘܐܣܬܠܩ
ܫܪ̈ܒܐ. ܕܐܦ ܗܢܘܢ ܠܗܘܢ ܐܬܚܙܝܘ ܒܓܘܫܡ ܩܕܡ. ܘܐܝܟ ܦܘܫܩܗܘܢ ܠܐܪܙܐ ܐܦ ܗܢܘܢ ܀

ܐܠܐ ܟܕ ܗܘ ܕܥܒܕܗ ܐܦܠܐ. ܟܕ ܕܝܢ ܟܠ ܐܚܐ ܕܡܠܟ ܒܟܢܝܫܘܬܐ. ܗܘ ܕܡܢܗ ܐܢܐ
ܒܫܡܝܐ ܕܩܕܡ ܗܘܝܘ ܗܘܐ. ܟܕ ܕܝܢ ܚܙܐ ܗܘܐ ܒܟܢܫܐ ܫܘܫ ܐܝܟ ܠܘܝܐ ܕܥܒܕܘ ܡܢ
ܐܒܗ̈ܘ. ܐܥܒܕ ܐܢܘܢ ܒܫܘܟܢܐ ܕܒܠܐ ܡܢ ܟܠܐ ܡܦܬܐ ܕܒܙܝܢ ܠܟܘܢܝܐ. ܘܡܣܘܪܬܐ
ܐܠܝ ܗܘܐ ܟܠܐ ܢܒܥܘܬܐ ܘܟܠܐ ܡܢܬܐ ܫܠܝܬܐ. ܘܐܬܓܒܘ ܕܟܢܘܫܬܐ ܡܢܝܢ ܐܒ̈ܗܬܐ
ܢܝܕܥܘܢ ܐܢܘܢ ܟܕ ܒܗܘ ܕܦܬܚ ܐܘܒܠܐ ܢܟܒ ܒܗܘܢ. ܐܝܟ ܗܕܝܢܐ ܐܬܚܘܝ ܢܟܫܐ ܐܒܪܐ
ܕܗܡܡ ܠܐܘܪܚܐ ܘܡܚܣܢܐ ܐܘܪܚܐ ܡܫܠܡܬܐ. ܘܠܐ ܒܟܠܐ ܫܪ̈ܒܐ ܘܒܒܪܝܬܐ ܗܘܐ ܝܕܥܘ ܗܢܘܢ
ܗܠܝܢ ܕܢܦܠ ܕܥܕܡ ܢܦܫܗ. ܘܡܠܟܘ ܘܡܫܟܚܘ ܡܬܠܐ ܒܟܠܗ̈ܝܢ. ܘܫܡܥܘ ܒܝܘܡܝ ܢܫ̈ܐ
ܕܠܝܒܗܘܢ ܒܫܒܝܩܘܬܐ. ܘܐܬܠܟܘ ܐܝܟ ܟܘ̈ܫܐ ܐܒܗ̈ܬܐ ܐܝܟ ܩܪܒܐ ܒܟܠܗܝܢ. ܘܐܬܚܙܝܘ
ܐܝܟ ܟܠ ܦܬܓܡ ܐܘ̈ܡܢܬܐ. ܕܝܗܘܘܢ ܠܐܝܠܝܢ ܕܢܕܝܢ. ܘܡܟܠ ܕܡܬܦܠܚ ܡܠܬܐ ܕܡܬܠܘ
ܠܗܘܢ. ܐܝܟ ܗܘ ܕܐܦܢܝ ܡܬܟܠܠܝܢ ܒܗܘ ܕܡܪܐ. ܘܐܬܦܢܝ ܠܗܘܢ ܕܢܗܘܐ ܦܠܚ ܟܕ ܠܐ
ܦܪܥܝ ܦܘܪܥܢܐ. ܘܐܦܠܐ ܡܬܦܢܐ ܢܦܫܗ . . (1) . . . .

ܕܠܐܒܝ̈ ܒܟܠܗܘܢ ܕܩܪ̈ܝܬܐ ܕܝܠܗܘܢ. ܟܠܗ ܟܕܢ ܐܝܟ ܟܠܗ ܠܟܘܦ ܒܡܫܠ ܗܘܐ.
ܘܡܫܟܚ ܗܘܐ ܐܬܬܚܝܕ ܒܓܘܫܐ ܗܘ ܢܦܫܐ. ܘܕܝܢ ܟܢܘܫܐ ܘܡܟܡ ܠܡܢܬܐ. ܘܡܟܠܡ
ܟܢܝܫܐ. ܘܡܢܗ ܠܐܡܣܬܟܠ ܠܐܬܕܟܪ ܘܚܢ ܒܚܝ̈ܐ. ܘܐܦܩܘ ܠܟܠܗܘܢ ܕܡܫܡܫ . . (2)
ܒܪܗ. ܘܐܬܕܟܪ ܠܡܫܚ ܐܒ̈ܗܬܐ ܐܒܪܗܡ ܕܝܗܒ ܡܥܠܐ ܐܘܟܝ ܠܡܠܟ̈ܐ. ܘܐܘܟ ܠܡܫܝܚܘܬܗ

---

(1) Unum vel plura folia ex codice exciderunt

( ) Unum verbum legi nequit in codice

3

ܕܝܠܗ ܕܝܘܚܢܢ ܕܝܢ ܦܘܠܘܣ ܒܗܠ ܢܘܚܝ ܐܦܝܣܩܘܦܐ ܕܗܠܝܢ ܕܐܡܬܐ

ܐܘܟܝܬ ܦܘܬܒܐ ܕܐܬ ܒܟܬܒܐ ܩܕܝܫܐ

ܘܡܫܝܐ ܕܡܢܗ ܠܟܝ ܐܢܘ

ܬܫܥܝܬ ܡܕܒܪܢܘܬܐ ܕܒܬܠܐ ܕܚܣܝܐ ܡܪܝ ܝܘܚܢܢ. ܗܘ ܕܒܬܠܐ ܥܠܡ ܘܐܬܢܝܚ ܀

ܐܦ ܗܢܐ ܚܣܝܐ ܡܠܦܢܐ ܕܟܢܫܐ ܕܒܝܬ ܗܘ ܘܡܫܒܚܢܐ ܕܗܠܝܢ ܢܘܟܪܝܐ. ܕܗܘܐ ܠܐ
ܐܬܘܗܝ ܡܢܗ ܕܟܘܠܐ. ܘܗܕܐ ܠܗ ܒܟܠ ܐܘ ܚܣܝܐ. ܘܡܬܒܥܬܐ ܗܝ ܒܫܬܐ ܡܢܗܝ
ܢܘܟܪܝܐ ܕܠܬܪܬܝܢ. ܐܦ ܗܘܐ ܡܢܗ ܐܝܟ ܡܠܟܐ. ܕܟܠܗ ܥܡܗ ܕܒܝܬܗܘܢ ܗܘܐ ܠܗܝܢܐ.
ܕܟܕ ܡܢܟܐ ܡܢ ܡܒܝܬܐ ܕܗܘܐ ܀ ܐܠܐ ܟܕ ܕܒܬܠܐ ܕܝܠܗܘܢ ܡܬܠܟܕܘ ܙܢܐ. ܕܗܢܘܢ ܕܟܘܠܗܘܢ
ܟܕܝܘ ܒܟܬܒܐ ܕܝܠܗܘܢ ܘܠܐܢܫܝ ܐܝܬܝܗܘܢ ܢܦܫܝ ܠܗܘܢܗܘܢ. ܐܟܢܐ ܕܗܟܝܠ ܐܢܐ ܕܐܫܟܚܬ
ܕܗܘ ܠܦܪܨܘܦܐ ܗܘܐ ܡܢܗ ܡܢܟܐ. ܟܕܐ ܐܢܐ ܕܒܠܐܪܥܐ ܢܘܡܐ ܢܡܟܟ ܐܦ ܟܠ
ܕܡܫܬܡܫܠ ܠܗܘܢ ܀ (1) ܟܕ ܕܝܢ ܡܬܦܪܢܣ ܢܦܫ. ܒܫܢܬ ܐܘܟܝܬ ܕܐܟܢܐ: ܘܡܢܐ
ܕܝܢ ܐܬܦܘܡܐ ܗܘ ܕܡܢܗ ܗܘܐ ܡܡܠܠܬܐ ܕܩܒܠܐ ܗܝ ܕܡܬܦܪܫܐ ܘܡܬܠܟܕܘܢ ܒܟܬܒܐ
ܐܦ ܒܠܗܘܢܐ. ܟܕ ܕܝܢ ܗܘܐ ܡܢ ܒܝܬ ܢܡܘܣܐ ܡܕܝܢܬܐ ܕܡܕܝܢܐ ܒܡܕܝܢܬܐ ܡܠܟܐ
ܒܒܝܬ ܡܘܡ ܡܕܝܢܬܐ ܗܝ ܕܒܝܬܐ ܐܦܣܩܘܦܐ ܒܡܕܝܢܬܐ ܒܟܝ ܟܢܗ. ܗܝ ܕܐܦ ܩܕܝܫ
ܡܫܬܐ ܗܘܐ ܡܢܗ. ܘܐܬ ܗܘܐ ܒܟܝܢܗ ܠܐܝܟ ܒܠܘܩܝ. ܢܡܘܣܗ ܡܫܬܐܠܐ. ܗܘܢ
ܕܡܫܬܐ ܗܘܐ ܒܡܕܝܢܬܐ ܕܡܕܝܢܐ ܡܢܗ ܟܠܗ. ܘܐܦ ܐܬ ܒܗܘܢ ܒܗܘܢܐ ܒܟܬܒܐ ܡܫܬܐ
ܕܢܦܩ ܒܟܘܠܗܘܢ: ܦܢܝ ܘܐܘܪ ܢܡܘܣܗ: ܘܗܟܢܐ ܐܦ ܒܬܪܐܠܐ. ܘܐܬܡܢܥ ܐܘܟܝ
ܒܡܕܝܢܬܐ. ܘܗܘܐ ܠܡܫܟܚܐ ܕܕܝܢܐ ܕܗ ܕܡܕܝܢܬܐ. ܘܒܟܬܒܐ ܡܫܬܐ ܒܟܠܐ. ܐܦ
ܢܦܩ ܡܢܗ ܒܟܬܒܐ ܐܟܢ ܕܡܫܬܐܠܬ ܠܐܪ. ܘܒܫܢܬܐ ܐܪܥܐ ܡܢ ܐܦܣܩܘܦܐ ܘܡܠܟ
ܕܗܘܐ ܡܢ ܠܡܫܬܡܠܬܗ. ܠܐ ܟܕ ܒܠܐܪܗ ܢܡܘܣܐ. ܘܐܢܐ ܒܫܢܬ ܕܐܬܪܐ ܗܝ ܕܒܡܕܝܢܬܐ.
ܘܡܢܗ ܡܢ ܐܠܗܐ ܡܫܟܚܬܐ. ܘܟܠ ܒܕܘܡܠܠܬܐ ܕܡܢܘܢܝ. ܘܗܘܐ ܠܗܢ ܒܡܕܝܢܬܐ ܒܫܢܬܐ
ܕܝܢ. ܘܐܬܠܐܟ ܒܟܘܡܝ ܢܦܫܐ. ܒܠܟܠ ܕܡܢܝ ܒܢ ܢܘܡܘܣ ܀

(1) Lacuna exstat unius verbi

X

ܐܓܪ̈ܬܐ ܕܪܒܢ ܕܘܝܕ ܒܪ ܦܘܠܘܣ

1

ܐܬܟܬܒܬ (1) ܡܢ ܕܘܝܕ ܪܒܢ ܘܐܒܪܗܡ ܠܚܡܝܢܘ : ܒܒܘܟܪܐ ܕܒܠܘܡܐ. ܟܕ ܗܘܐ ܠܒܘܪܝ
ܒܥܠܐ ܒܗ ܝܘܚܢ ܐܦܣܩܘܦܐ. ܘܢܦܩܘ ܠܐܪܒܥܝܢ ܝܘܡ̈ܝܢ ܡܢ ܒܘܟܪܐ. ܘܗܘܘ ܒܫܪܝܢ
ܡܬܘܡܝ ܗܘ ܘܠܚܡܝܢܘ ܐܒܪܗܡ. ܘܟܕ ܐܬܐ ܐܢܐ ܒܥܘ̈ܬܬܐ ܕܠܐ ܘܡܒܥܝܢ ܒܝܬ̈ܝܬܐ ܘܝܡܪܝ
ܫܠܘܪܐ ܕܒܟܬ ܗܘܐ ܒܥܠܝܬܐ ܡܕܝܢܬܐ. ܘܐܟܠ ܡܠܘ̈ܐ ܘܒܥܘ̈ܬܐ ܫܓܝ̈ܐܬܐ. ܘܫܡܥ
ܕܐܬܐܡܪ̈ܝ ܡܒܥܝ̈ܬܐ ܒܐܦܣܩܘܦܘܬܐ ܐܚܪܢܝܬܐ ܕܟܠܗ ܒܒܬܘܢ. ܘܡܬܐܡܪܐ ܗ ... ܘܐܟܡ
ܕܒܥܕܢܐ ܒܬܪ ܦܝܫܬ ܠܟܠܐ. ܒܟܠܠܐ ܘܒܦܢܝܐ ܘܒܥܠܝ̈ܬܐ ܕܝܘܡܐ ✠ ܘܗܘܝܢ ܡܕܐܬܬ
ܫܡ ܐܝܟ ܒܥܠܬ ܠܟܠ ܘܠܒܝܢ (ܘܡܒܥܝ ?) (2) ܕܝܘܡ̈ܬܐ ✠

2

ܐܚܪܬܐ ܕܝܠܗ ܕܪܒܢ ܕܘܝܕ ܠܘܬ ܐܢܫ
ܥܡܠܐ ܕܡܟܝܢ ܡܪܕܠ

. . . .

(ܒܪܐ ܕܠܟܠܗܘܢ) ܕܗܘܐ ܒܥܡܝ ܘܐܬܚܫܒ ܠܝ ܘܐܬܝܗܒ ܠܝ. ܡܢ ܗܘ ܟܠܗ ܘܡܢ ܗܘ
ܡܠܘܡܗ ܕܒܥܡܠܝܠܐ. ܘܕܝܠܗ ܐܝܟ ܐܦ ܬܘܟܬܐ ܐܦ ܡܒܥܬܐ. ܠܐ ܐܬܡܢܝ ܐܬܪܒ ܗܘܐ
ܡܠܘܡܗ ܒܒܪܫܐ. ܘܒܬܪ ܗܢܝܢ ܐܬܐ ܒܥܢܐ ܒܗ ܒܪ ܠܟܠܐ ... ܒܗ ܓܒܪ ܒܒܪܐ ܗܘܐ
ܡܢܟܗ ܕܒܥܕܐ ܕܝܫܒ. ܘܡܢ ܗܘ ܡܠܘܡܗ ܕܡܢ ܗܘ ܟܠܗ ܘܠܐ ܡܬܦܠܓ . . . ✠

---

(1) Ista adnotatio exstat ad calcem primi folii codicis

(2) Dubium est an legendum ܠܒܝܢ vel ܡܒܥܝ

ܘܒܬܪ ܐܒܠ ܡܕܡ. ܐܠܐ ܕܒܢܝܐ ܡܕܝܢܬܐ ܕܫܒܝܠ ܡܢܝ ܡܢܝܢܐ ܕܡܢܝܢ ܠܟܠܗܘܢ
ܦܪܝܐ ܡܕܝܢܬܐ. ܘܐܦ ܒܗ ܒܪ ܕܡܢܐ ܒܟܠܐ ܡܫܘܚܬܐ ܒܦܣܬܐ ܚܟܡܐ ܢܚܫܐ. ܘܡܛܠܗ ܬܕܝܪ
ܒܫܡܐ ܕܒܗܘܢ ܢܦܩܬܐ ܐܠܐ ܡܫܡܫ ܗܘܬ ܒܫܡ ܡܫܡܫܢܐ. ܗܘܘ ܕܡܢܝܢܐ ܗܘܐ ܐܟܐ.
ܐܘܟܝܬ ܡܚܒܪܘܬܐ. ܘܒܡܥܒܕܢܐ ܕܟܝܐ ܘܦܪܝܫܐ ܕܟܠܗܝܢ ܦܘܫ ܡܫܡܠ ܗܘܐ. ܐܠܐ ܡܛܠ
ܦܘܠܘܣ ܒܫܘܠܛܐ ܘܫܘܦܪܐ ܕܢܦܫܗ ܕܐܠܗܐ. ܟܠܗܘܢ ܒܝܕܥܬܐ ܗܘܬ. ܐܠܐ ܕܐܝܟ ܐܠܗܐ
ܗܘܬ ܒܡܫܬܒܚܢܘܬܐ ܕܒܢܝܐ ܝܗ. ܘܡܫܒܚܝܢ ܒܟܠܗ ܐܦܝܫܩ ܕܐܠܗܘܢ ܒܗ ܡܫܡܫܢܐ.
ܕܡܕܝܡ ܕܫܡܝܫ ܗܘܐ ܠܟܠܗܘܢ. ܘܐܦ ܕܒܒܪ ܦܪܘܫܝ ܒܟܠܗܝܢ ܡܕܝܡ ܡܕܝܡ. ܒܪ ܐܠܐ ܡܢ
ܐܒܕ ܗܘܬ: ܐܠܐ ܐܒܗܝܢ ܕܡܢ ܦܢܝܐ ܕܦܪܫ ܢܣܝܢ ܢܫܡܐ ܫܠܡ ܗܘܐ ܡܢ ܦܘܫܝܢ ܒܫܡܝܐ
ܗܝ ܕܐܡܪ ܗܘܬ ܠܗ. ܡܛܠ ܕܦܪܝ ܕܢܒܗ ܡܫܡܫܢܬ ܗܘܐ ܡܢ ܒܪܗ ܀ ܒܫܡܝ ܡܢ ܚܫܘܫܝܐ
ܒܪ ܒܫܡܗ ܡܫܒܚܝܢ ܗܘܬ ܕܒܢܝܐ ܐܚܫܝܡ ܠܗܘܢ ܟܠܗ ܒܠܐ ܚܝܠܐ ܕܦܘܫ ܠܒܪ ܡܫܚܬܐ. ܒܪ
ܐܦ ܗܘ ܡܫܡܫ ܗܘܐ ܡܢ ܦܘܠܘܣ ܘܡܢ ܦܢܝܬܗ ܀ ܘܒܪ ܐܠܗܝܢܘܢ ܠܒܢ ܕܡܫܪܐ ܒܗ.
ܘܡܛܠܗ ܕܦܪܝܫ ܐܠܗ ܒܢ ܐܘ ܐܒܘܗܝ ܡܢܘܗܝ ܟܠ ܐܠܗܘܢ ܗܘܐ. ܒܪ ܦܫܝܛܐ ܗܘܬ ܒܟܠܗܝ.
ܕܐܦ ܢܐܡܪ ܐܡܪ. ܐܢܐ ܐܢܐ ܐܡܪ ܕܫܡܫ ܠܗ ܕܒܪ ܒܫܡܗ ܒܠܐ. ܘܐܦ ܢܐܡܪ ܠܐ. ܐܠܗܐ ܠܗ ܐܢܐ
ܗܘ ܡܠܐ ܕܫܡܫܬ ܡܢ ܗܘ ܒܗܘܢ ܒܫܡܗ ܦܘܫܐ. ܗܘ ܕܐܡܪ ܐܡܪ: ܫܡܫܬܗ ܡܢ ܦܢܝ ܀
ܐܡܪܬ ܘܐܚܝܠ ܗܘܬ. ܀ ܗܘ ܕܐܡܪ ܠܐܒܘܗ ܠܐܠܗܘܬܐ ܐܡܪ ܦܢܝ ܘܡܫܡܫܝܢ ܒܪ ܠܐ ܐܘܫܦ
ܐܫܐ ܒܪܘܪ ܀ ܐܠܐ ܕܐܡܪ ܒܪ ܒܫܡܫܝܐ ܗܘ ܡܫܠܡ. ܕܗܘܐ ܫܡܝܐ ܐܠܗ ܒܗ ܒܪܘܟ ܘܦܠܚܐ ܗܘܬ
ܕܐܠܗܘܬܗ ܒܫܡܝܐ ܠܐܢܫܐ. ܒܪ ܚܝܠܗ ܐܒܝܫܬ ܒܟܠܐ ܗܟܝܢ ܕܡܢܗ ܀ ܕܡܫܬ ܡܢ
ܗܟܝܢ ܠܐܦ ܢܦܫܐ ܕܫܘܬܦܐ ܕܫܡܝܢ ܘܡܫܬܝ. ܦܠܓ ܡܢ ܗܘ ܕܐܒܕܪܘ ܒܠܫܡܫܬܐ
ܡܠܬܐ ܕܡܫܬܐܠܢܐ ܕܦܪܝܫܐ ܡܢ ܕܒܫܡܫܬ. ܘܕܗܘ ܪܘܫܐ ܦܪܝܫܐ ܒܝܬܐ ܐܠܗܘ
ܒܗܘܐ ܒܪ ܠܐ ܝܕܥ. ܘܗܘܐ ܗܘܐ ܒܗ ܦܠܓܐ ܡܕܝܡ ܘܡܠܟܬܗ ܒܫܡܫܬܐ ܐܠܐ ܒܐܝܩܪܐ
ܒܡܠܬܐ ܕܐܝܬܘܗܝ. ܐܦܝ ܠܐ ܗܘܐ ܗܘܬ ܒܗܘܐ ܐܠܐ ܡܠܐܟܐ. ܐܠܐ ܡܛܠ ܫܡܫܐ
ܕܐܝܬܐ. ܒܗܘܐ ܒܒܝܬܐ ܘܡܠܟܬ. ܘܐܠܗܐ ܡܠܟܐ. ܒܪ ܢܟܐ ܐܠܐ ܒܫܡܫܐ ܘܐܝܬܘܬܐ ܡܢ ܡܠܟܘܬܗܘܢ
ܦܓܪܐ ܕܒܗܘܢ ܡܠܟܘܬܐ ܕܐܠܗܘܬܐ ܗܘܐ ܡܠܟܘܬܐ. ܒܓܘ ܡܠܟܘܬܗܘܢ ܢܫܡܬܗܘܢ ܘܡܠܟ
ܕܡܢ ܢܓܕܗܘܢ ܀ ܒܕܡܐ ܒܗܘܢܐ ܡܠܟܘܬ ܐܢܫ ܕܗܘܝܢ ܦܘܫܘܢܐ ܢܫܡܐ ܒܗ ܐܠܗܐ
ܫܡܫܘܢ. ܒܓܘܐ ܟܠ ܕܐܠܗܘܬܐ ܒܫܡܫܬܐ ܕܡܠܟܘܬܗ ܕܟܠܐ ܗܘܐ ܐܫܬܠܡܬ
ܐܫܡܝ

ܘܟܕ ܚܙܐ ܗܘ ܐܣܘܡܘܢ ܐܣܝܐ ܦܫ ܠܗ ܒܕܝܪܐ ܗܢ ܕܫܡܥܘܢܐ ܕܝܪܝܐ. ܘܟܕ ܐܬܓܒܪ
ܘܐܬܓܪܝ ܡܢ ܚܝܠܐ ܐܣܘܡܘܢ ܢܦܫ ܗܘܐ ܠܓܒܪܐ ܐܚܪܢ ܕܢܚܠܡܘܢ ܘܠܐ ܡܫܐ ܗܘܐ ܠܗ.
ܘܟܕ ܡܢ ܡܘܟܬܐ ܥܠܝ ܗܘܐ ܐܝܟ ܗܘ ܡܬܓܒܠ ܐܘܟܝܬ ܒܪܢܫ ܐܓܪܬܐ ܠܘܬ ܐܣܘܡܘܢ
ܘܫܕܪܗ ܒܝܕ ܒܪܢܫܐ ܘܐܬܐ ܠܡܫܡܫܘ. ܘܟܬܒܗ ܕܢܬܠ ܢܦܫ ܘܐܬܩܝܡ ܘܫܠܛ ܠܟܢܘ.
ܘܐܬܟܢܘ ܕܢܬܠܘܢ ܠܗ ܡܢܝܢ ܡܢܝܢ ܕܢܬܠܛ ܗܘܐ ܡܢܗ. ܘܕܬܡܝܐ ܠܗ ܐܒܗ̈ܬܐ ܡܛܠ
ܣܘܟܠܗ ܕܡܫܝܚܐ. ܗܘ ܕܝܢ ܦܝܫܐ ܒܝ ܐܬܓܒܝ ܡܢ ܐܣܘܡܘܢ. ܐܝܟ ܕܗܘܐ ܢܫܡܥ ܠܟܠܗ.
ܗܢ ܕܐܦ ܠܟܝ. ܘܢܬܠ ܗܘܐ ܠܗ ܐܝܟ ܕܐܬܟܠܝ ܗܘ ܐܣܘܡܘܢ ܥܠ ܦܝ̈ܫܐ ܘܥܠܝܗ ܥܠ
ܚܝ̈ܠܐ ܕܡܬܠܒܫܝܢ ܗܘܘ ܘܡܫܬܐܠܝܢ ܡܢ ܡܕܡܝܘܬܗ. ܘܟܠܗܝܢ ܐܒܝ ܐܘܪܚܐ ܡܫܠܠ ܗܘܐ ܕܐܘܬ
ܡܕܝܢܬܐ. ܘܡܬܦܪܫܐ ܕܦܝܫܐ ܘܕܟܡܝܬܐ ܕܐܘܬ ܚܙܐ. ܘܟܕ ܕܚܠܬܗ ܗܘ ܕܐܘܪܚܐ ܦܝܫܐ.
ܘܡܬܦܪܫܝܢ ܗܘܘ ܠܓܒܪܐ ܘܡܬܢܟܪܬܐ ܕܢܬܠ ܗܘܐ. ܘܡܟܡܟܝ ܗܘܐ ܠܗ ܠܐܣܘܡܘܢ ܕܥܠ
ܦܘܠܚܢܐ ܠܐ ܢܬܠܟܝܢ ܗܘܝܢ. ܡܛܠ ܕܐܬܐ ܐܒܘܗܝ ܘܠܐ ܡܬܚܐ ܕܢܓܪܦ ܒܗܘܢ ܒܥܠܡܐ. ܐܠܐ ܐܢܬ
ܒܟܠܗ ܗܢܐ ܐܒܘܗܝ ܘܐܘܟܝ ܒܪܘܚܐ. ܘܠܐܝܟ ܐܣܝܪܝܢ ܠܐ ܢܬܗܘܢ. ܘܡܬܬܢܝܢ ܠܐ ܢܬܚܙܘܢ.
ܐܠܐ ܐܢܬ ܒܟܠܗ ܀ ܗܘ ܕܝܢ ܐܝܟ ܫܪܐ ܠܡܬܒܪܢܘ ܐܬܐ ܗܘܐ ܘܢܬܠ ܗܘܐ ܠܗܘܢ ܥܠ ܦܘܠܚܢܐ
ܒܝ ܠܐ ܡܬܦܪܫ ܗܘܐ ܠܐܣܘܡܘܢ ܥܠ ܗܕܐ. ܘܗܘܝܐ ܚܕ ܗܘܐ ܒܝܘܡܐ ܕܐܬܒܪܟ ܗܘ ܬܠܬܐ
ܗܘ ܠܚܘܒܐ ܐܘܪܚܐ ܕܚܝܝ̈ܐ ܒܡܫܡܠܝܘܬܐ ܕܦܘܫܩܐ ܀

ܒܬܪ ܕܝܢ ܐܪܒܥܐ ܐܬܚܙܝ ܫܪܝܘ ܕܢܬܠ ܗܘܐ ܠܚܢܫ ܕܢܫܐ ܗܢ ܕܝܪܝܐ. ܘܫܡܥܘܗ
ܘܫܐܠܘܗܝ ܘܐܡܪ: ܙܕܩ ܐܢܐ ܕܐܦܪܘܩ ܫܡܐ ܠܒܬܠܐ ܗܢܐ. ܘܐܬܦܩܘܣ ܥܠ ܦܝ̈ܫܐ ܕܐܒܗ̈ܬܐ
ܦܝ̈ܫܐ. ܡܠܟܘܗܝ ܕܢܚ ܘܕܝܗܘܐ ܡܬܡܫܚ ܒܫܡܗܘܢ ܐܝܟ ܫܘܪܐ ܒܡܫܬ ܒܘܟ̈ܠܐ ܀
ܐܠܐ ܚܠܦ ܐܢ̈ܫܝܢ: ܡܢܐ ܢܬܪܥܘܢ ܠܒܬܠܐ ܗܢܐ. ܡܢ ܐܢܐ ܐܡܪ. ܐܝܟܢ ܢܬܪܥܘܢ ܬܠܬܐ
ܕܢܫܝܢ ܐܡܪ: ܗܢܐ ܕܬܠܬܗ ܢܫܝܢ. ܐܡܪ ܐܣܝܐ ܕܢܫܝܢ ܦܬܓܡܐ ܐܘ ܕܕܝܪܐ ܕܝܪ̈ܝܬܐ ܀
ܘܗܘ ܪܫܡ ܕܝܪܐ ܠܐ ܙܕܩ ܗܘܐ ܒܗܢܘܢ. ܡܛܠ ܫܘܡܠܐ ܫܡܐ ܕܐܒ̈ܗܘܢ ܐܢ̈ܫܐ ܘܕܫܪܬܗܘܢ
ܘܕܝܪܝܗܘܢ ܀ ܗܢܝܢ ܐܬܡܠܟܘ ܐܢ̈ܫܐ ܡܠܟܐ ܚܝ ܒܓܘܐ ܕܪܘܚܐ ܦܝܫܐ. ܕܐܬܘ ܕܝܠܐ
ܒܠܠܐ ܗܘܐ ܕܐܬܐ. ܘܢܒܠ ܡܢ ܡܢܝ. ܕܗܘ ܬܠܬ ܠܟ ܫܡܐ ܕܢܬܪܥܘܢ ܒܬܠܐ ܗܢܐ.
ܘܟܕ ܗܘܝ ܒܡܬܪܚܬܐ ܕܐܝܟ ܗܘܐ. ܐܬܓܒܝ ܒܪܘܚܐ ܦܝܫܐ ܚܕ ܡܢܗܘܢ ܕܗܢܐ ܫܡܐ
ܡܬܠܒܫ ܕܬܠܬ ܫܡܐ ܕܢܚ ܪܘܚܢܐ ܀ ܘܟܕ ܐܬܓܢܝ܆ ܐܬܐ ܐܢ̈ܫܐ. ܐܡܪ ܗܘ ܐܝܟܐ ܡܢܝܢ
ܕܐܬܚܙܝ ܠܗ. ܘܟܘܝܢ ܦܪܘܩܘܢ ܫܡܐ ܪܘܚܢܐ. ܘܦܪܝܫܬ ܫܡܐ ܗܘ ܪܘܚܢܐ ܗܘܐ.
ܗܟܢ ܒܬܪ ܐܬܚܙܝ ܪܚܡ ܘܥܠܝܐ ܕܪܘܚ ܦܝܫܐ ܡܟܝܠ ܒܝܘܡ ܡܛܠܝܘܬ ܀

2.

ܕܡܢ ܦܘܫܩܐ ܐܡܪ :

ܐܢܐ ܡܢ ܡܫܝܚܐ ܒܪܒܝ ܒܐܬܪܘܬܐ ܕܡܨܪ ܗܘܐ ܕܝܢ ܕܦܘܪܫܐ ܒܪ ܐܬܝ ܗܘܬ ܒܥܕܬܐ
ܩܕܡܘܗܝ ܕܗܘܝܐ ܡܘܡܐ ܒܪ ܡܥܡܕܢ . ܡܢ ܗܟܝܠ ܕܘܟ ܐܝܬܘ ܥܠ ܦܘܠܚܢܐ ܗܢܐ
ܘܬܫܒܘܚܬܐ ܡܫܬܠܡܬܐ . ܘܐܝܬ ܗܘܐ ܒܗ ܡܫܡܠܝܘܬܐ ܗܘܬ ܠܡܥܡܘܪܐ ܕܗܝܟܠܐ ܪܘܚܢܝܐ . ܒܬܪ ܡܢ
ܦܘܪܫܐ ܘܡܫܘܚܬܐ ܕܟܠܐ ܦܫܝܛ ܗܘܐ ܡܒܝܢ ܡܒܝܢ ܘܡܟܠܐ ܘܒ̈ܝܬܐ ܕܟܠܗ ܐܝܟ ܗܘ̄ ܠܥ̈ܘܩܐ
ܡܫܡܫ ܗܘܐ . ܘܟܠܗ ܗܘܐ ܒܗ ܠܐ ܠܟܠܗ ܕܟܠܐ . ܘܠܐ ܡܟܘܫ ܒܪܘܚܐ ܕܡܬܟܠܐ . ܐܠܐ
ܒܬܪ ܗܘ ܪܒܐ ܘܡܟܬܒܢܐ ܘܠܟܠ ܕܪܘܫ ܗܘܝܐ ܐܡܪ ܗܘܐ ܒܗ ܠܟܠܗ ܕܟܠܗ ܕܦܘܪܫܐ ܗܘܐ:
ܘܐܝܬ ܗܘܐ ܡܢ ܡܟܘܪ ܐܘܡܢܐ ܠܐܝܣܢ̈ܐ ܪܘ̈ܚܐ ܕܦܘܪܩܢܐ ܡܢܐ ܕܡܫܡܫܢܐ ܦܠܚ ܗܘ ܕܡܟܠܐ ܐܝܬ
ܗܘܐ ܒܗ ܡܘܡܝܢ . ܘܗܝܕܐ ܗܘܐ ܒܗ ܡܥܡܕܐ ܠܟܗܢܐ ܕܐܬܠܝ ܢܟܠܗ ܐܫܟܚܐ ܘܠܟܠܗܘܢ
ܡܠܐܟܐ ܘܐܡܪ ܠܟܗܢܐ ܕܕܝܪܘܬܐ . ܘܒܬ ܠܐܟܘܗ̈ܝ ܒܐܝܕܝܟ ܗܘܐ . ܘܡܟܘܢܝܢ ܕܗܘܘ
ܐܡܪܝܢ ܗܘܘ ܠܐ ܡܫܬܟܚ . ܐܠܐ ܢܟܠܗ ܒܕܝܢܐ ܡܢܐ ܕܡܫܡܫܢܐ ܕܝܢܐ ܕܕ̈ܝܢܬܐ . ܘܗܟܢܐ
ܗܘ ܐܡܪܐ . ܗܘܐ ܕܝܢ : ܕܝܢܐ ܕܟܘܫ̈ܦܐ . ܘܐܝܬܐ ܦܢܝ ܠܟܬܒܬܐ ܕܟܠܗ . ܗܘ ܕܒܢ
ܡܬܚܫܒܢܐ ܐܢܐ ܕܟܠܬܐ . ܐܝܟ ܣܢܝܩܬܐ ܘܡܟܝܟܬܐ . ܒܟܘ ܕܝܢ ܕܟܘܫ̈ܦܐ ܦܠܐܬܐܝܬ
ܡܬܟܢܫܐ ܒܚܠܡܐ . ܐܢܐ ܕܟܬ̈ܬܐ . ܐܝܟ ܣܢܝ̈ܩܬܐ ܘܡܟܝ̈ܟܬܐ ܀ ܘܒܢ ܗܘܐ ܒܗ ܒܪܒܝܐ ܡܒܝܢ .
ܐܬܟܢ ܠܐܒܗܘ̈ܗܝ ܒܪܐ ܐܚܝܢܐ ܗܘ ܕܡܢ ܢܦܫܬܗܘܢ ܒܦܘܪܫܐ ܡܫܡܫܢܘܬܐ ܟܠ ܥܡܗ
ܡܘܫܝܢ . ܐܦ ܗܘ ܒܢ ܡܪܢ . ܐܠܐ ܢܟܠܗ ܐܫܟܚܐ ܗܘܐ ܡܫܬܪܐ ܒܟܠ ܐܝܘܢ ܡܥܘܪܐ
ܦܘܫܩܐ . ܗܘ ܕܝܢ ܦܪܘܫܐ ܒܢ ܟܟܠܗܘܢ ܕܟܬܒܐ ܒܡܪܢܝܬܐ ܐܚܐ . ܘܡܟܘܢܝܢ ܕܟܬܒܐ ܡܢܐ
ܒܫܪܒܐ ܐܠܗܘܢ . ܟܪܝܐ ܗܟܘ ܘܡܬܥܕܪܐ ܒܪܗ . ܘܒܢܝܗܘܢ ܡ̈ܢܘܬܐ ܕܟܪ̈ܝܗܬܐ ܗܘܢܝ
ܕܠܗܪ ܟܪܝܢܝܢ ܒܢ ܟܪܝܗ ܒܪܘܚܢܝܢ ܡܒܝܢ ܦܝܫ̈ܝܢ ܗܘ̈ܝ : ܒܟܘܢ ܡܫܬܠܡ̈ܢ ܗܘ̈ܝ. ܐܝܟ
ܕܐܦ ܐܢܐ ܒܒܬܪܗ ܕܠܗܘ . ܐܦ ܟܠ ܐܝܟ ܐܚܪܢܝܢ ܐܡܪܝܢ . ܕܟܠܐ ܕܝܢ ܐܡܪ ܐܢܐ ܒܗܘܢ
ܕܡܘܫܝܢ ܐܘܪܫܠܡ . ܘܐܝܬ ܗܘܐ ܡܢ ܡܢ ܠܥܕܬܐ ܒܟܘܠܗ ܕܡܫܘܚ . ܗܘ ܕܪܚܡ ܗܘܐ
ܡܫܘܚ . ܒܢ ܗܘ ܐܬܘܗܝ ܗܘܐ . ܘܡܟܠܐ ܗܘ ܠܟܗܢܐ ܐܪܒܥܐ ܕܒܪܐ ܦܝܫܬܐ ܒܟܬܒܬܐ
ܒܪܘܚܬܐ ܕܐܬܟܠܬܗ . ܒܟܘܫܝܐ ܐܡܪ . ܡܢ ܐܢܐ ܕܒܪܐ ܒܟܘܫܝܐ ܕܗܟܘ ܠܟܘܫܝܐ .
ܘܟܠܗ ܡܟܠܐ ܘܠܐ ܡܬܡܠܟܢ . ܒܢ ܗܘ ܐܬܘܗܝ ܗܘܐ ܗܘ ܕܟܠܗ . ܗܘ ܕܝܢ ܗܘܐ ܦܝܫܐ
ܐܬܟܢ . ܕܗܘ ܕܗܘܐ ܒܗ ܠܟܠܗ ܒܫܘܚܐ ܐܝܟ ܢܗܘܐ ܒܦܪܐܠܐ . ܡܫܬܠܡܢ ܒܟܘܠܗ ܡܢܘܬܐ
ܕܟܪ̈ܝܗܬܐ ܕܦܝܫܢ ܡܟܠܗ ܢܦܫܐ ܕܒܪܘܚܢܝܢ . ܒܢ ܗܘ ܐܬܘܗܝ ܗܘܐ ܗܘ ܕܡܫܘܚ ܗܘ
ܒܟܘܠܗܘܢ ܒܦܪܐܝܟ ܗܟܢܢ ܀ ܗܟܢܢ ܐܬܟܢ ܥܠ ܗܘ ܦܝܫܐ ܕܗܟܠܐ ܗܘܐ ܒܗ .

IX

1

ܫܒܐ ܪܘܚܢܝܐ

ܠܘܬ ܡܫܡܫ ܒܪܘܚܐ ܕܒܥܐ ܠܡܫܡܥܘ ܕܫܒܐ ܡܢܝܚܐ ܥܠ ܥܠܬܗ ܕܫܠܝܐ ܗܢܐ ܕܫܠܝܢ ܡܢ ܟܠ

ܡܦܝܣ ܐܢܐ ܠܟܠ ܕܦܓܥ ܒܫܠܝܐ ܗܢܐ ܕܠܐ ܢܒܛܠ ܒܡܫܠܝܢܘܬܐ. ܒܗܘ ܕܫܠܝܬ ܡܠܟ ܥܠ ܐܬܪ ܪܘܚܐ. ܘܒܦܪܘܣܐ ܡܢܗ ܕܫܠܝܐ ܥܠܘ ܫܒܐ ܗܠܝܢ ܝܘܡ ܒܝܘܡ. ܐܒܐ ܕܒܪܝܫܗ ܕܫܠܝܐ ܐܡܪܢܝ. ܕܟܕ ܗܠܝܢ ܙܒܢܐ ܗܘܐ ܕܒܫܠܝܢ. ܕܡܢܝ ܗܘܐ ܕܐܫܠܝ ܗܘܬ ܡܫܠܝܘ ܕܫܠܝܐ ܗܘ ܡܢ ܒܝܫܐ ܘܡܢ ܚܫܐ ܕܐܝܬ ܘܢܫܝܐ. ܘܒܫܡܫܘܬܐ ܕܟܠ ܒܪܢܫ ܕܢܛܪ ܒܫܬܩܐ ܡܫܬܪܝ ܗܘܐ ܒܫܠܝܢ ܚܝܘܬܐ ܘܚܝܘܬܐ. ܒܡܠܟܘܬܐ ܕܟܠ ܡܢܪܗ. ܘܒܫܘܒܚܐ ܒܫܡܝܢ ܕܡܠܐ. ܘܗܠܝܢ ܕܐܝܟ ܗܢܘ ܒܠܒܗ ܟܕ ܫܬܩܐ ܗܠܝܢ ܡܠܟܢ ܫܡܥܐ ܘܚܕܘܬܐ. ܙܒܢܐ ܕܢܫܬܦ ܠܫܠܡܐ ܕܚܠܡܘܗܝ. ܘܠܐ ܚܕܝ ܗܘܐ ܕܟܠ ܦܘܚܢܐ ܥܠܘ ܗܘܬ ܠܗܘܢ ܒܢܝܐ ܕܐܚܝܐ. ܘܡܢܗܪ ܗܘܐ ܠܗ. ܕܐܡܪ: ܕܫܠܝܐ ܐܝܟ ܢܝܚܐ ܠܒܠܒܝ ܫܦܝܪ ܡܠܝܢ. ܘܐܢܐ ܒܢܦܫܝ ܘܡܫܬܐ ܐܝܟ ܒܫܠܝܐ. ܕܢܗܘܘܢ ܠܗ ܠܚܘܫܐ ܀ ܐܠܐ ܘܐܦ ܫܒܐ ܠܒܘܬܐ ܐܝܟ. ܒܗܘ ܕܠܐ ܫܒܝܩ ܗܘܐ ܠܗ ܡܕܡ ܕܢܬܠܘܬ ܠܠܘܗܝ. ܘܒܠܥܕ ܟܠ ܫܘܩܐ ܥܠܘ ܗܘܐ ܘܡܥܒܪ ܗܘܐ ܠܗ. ܘܒܠܥܕ ܟܠ ܡܬܠܐ ܠܒܘܬܐ ܕܡܢܟܠ ܗܘܬ ܠܗ. ܘܡܦܝܣ ܗܘܬ ܠܗ ܕܢܬܠܘܬ ܠܗ ܫܒܐ ܟܠ ܐܡܝܢ ܕܐܡܪ ܗܘܬ ܠܗ. ܘܡܢܝ ܐܢܐ ܕܐܦ ܐܢܐ ܐܝܟ ܕܠܗ ܥܠܘ ܐܝܟ ܠܚܘܕܝ. ܠܐ ܡܟܝܠ ܕܠܐ ܢܛܠܘܢ ܠܫܬܩܐ ܥܠ ܕܫܠܝܐ ܠܐܦܠܐ. ܐܠܐ ܠܐ ܐܝܟ ܢܦܫܟ ܒܫܘܡܠܝܗ ܕܫܠܝܐ. ܡܦܝܣ ܐܢܐ ܒܫܬܩܘܗ. ܘܕܠܐ ܗܝܡܢ ܗܘ ܐܘܠܐ ܕܟܢܐ ܫܘܒܚܐ ܐܢܫܐ. ܐܠܐ ܕܢܫܬܐܠ ܗܘܐ ܒܫܘܠܡܗ. ܘܡܦܝܣ ܟܠ ܢܦܫܗ. ܘܗܘ ܠܟܠܗܘܢ ܟܠܗܘܢ ܚܘܫܒܐ ܡܦܪܫ ܗܘܐ. ܘܟܠ ܫܘܡܠܝܗ ܠܗ ܗܘܐ ܟܠ ܚܘܫܐ. ܘܟܠ ܚܫܐ. ܘܟܠ ܐܬܪܝܢ ܕܠܗ ܗܘܐ ܠܗ: ܚܝܠܐ ܫܠܡ ܗܘܐ ܫܒܩܗ ܠܒܝܬܐ. ܘܐܢܐ ܫܡܥܬ ܠܗܘܢ. ܡܛܠ ܕܠܐ ܐܪܗ ܒܫܠܝܐ ܗܢܐ. ܒܟܠ ܐܢܐ ܕܝܢ ܡܢ ܟܠ ܕܠܗ ܒܫܠܝܐ ܗܢܐ. ܐܝ ܠܟܠܗ ܠܗ ܡܦܣܠܢܐ. ܘܠܝ ܡܢܗ. ܠܐ ܢܫܬܡܫ ܪܘܚܐ ܗܢܐ ܡܦܝܣ ܒܪܘܚܐ ܕܚܙܝܐ ܫܠܝܐ ܕܫܠܝܐ. ܡܛܠ ܚܘܒܗ ܕܡܫܝܚܐ. ܕܗܘ ܫܘܒܚܐ ܘܥܠܝܢ ܢܗܪ ܒܫܒܝܠܗ ܐܡܝܢ ܀

ܘܡܚܝܠ ܚܒܪ ܐܦܝܘ ܠܡܘܒܠܐ ܡܢ ܒܝܬ ܐܒܗܬܐ. ܘܡܫܪܝܘ ܠܡܬܕܒܪܘ ܒܐܘܪܚܐ ܠܐܬܪܐ
ܕܡܝܢܟ. ܘܟܕ ܫܩܠ ܡܝܢܐ ܠܡܬܕܒܪܘ ܒܬܪ ܐܒܘܗ. ܒܕܢܚ ܠܐܬܪܐ ܘܡܫܡܫܢܘܬܗ. ܘܐܫܬܡܠܝ
ܙܘܢܗ ܠܡܬܕܒܪܘ ✤

ܒܬܪ ܐܬܪܐ ܕܢܚ ܐܬܒܝܢܘ. ܘܟܕ ܚܙܐ ܪܒܬܐ. ܘܫܡܥܘ ܠܡܠܟܘܬܗ ܒܢܝܗ.
ܟܠ ܐܦܝܐ ܪܒܐ. ܘܟܠ ܐܢܫܝ ܕܡܫܬܟܚ ܡܢܗܘܢ ܒܐܬܪܐ ܗܘ ܐܬܝܢ ܘܡܦܩܝܢ ܡܢ
ܒܝܬܐ ܕܠܐ ܡܢܝܢܘ ܕܡܝܢܐ. ܘܡܬܦܢܝܢ ܒܟܢܫܐ ܘܡܠܟܝܢ ܘܡܬܚܫܒܝܢ. ܘܟܕ ܫܡܥܘ ܒܢܝ
ܐܬܪܗ ܒܡܘܒܕܢܗ. ܡܕܝܢܬܐ ܚܕ ܕܫܡܥܘ ܗܘܐ ܕܚܝܠ ܒܪ ܫܡܪܬܐ ܕܢܦܠ ܐܪܥܐ ܕܟܠܗ ܐܬܪܐ
ܕܡܝܢܘܟ. ܫܡܠ ܟܠܗܘܢ ܒܢܝܐ ܦܫܬܐ. ܘܐܬܠܟܘܢ ܠܦܘܠܡܘܣܘܢ ܕܡܢܝܢ ܐܒܪܗܡ
ܡܢ ܐܡܪܐ ܕܐܬܚܙܝ ܗܘܐ. ܘܐܬܝܢܘܢ ܒܐܘܪܚܐ ܘܒܐܬܪܐ ܕܒܪܐ ܠܚܝܝܢܟ. ܘܐܬܬܚܫܒܘ
ܒܡܘܟܠܐ ܕܫܡ ܡܢܝ ܐܝܟ ܒܡܫܪܝܘ ܒܝܬܪܗ ✤

ܫܠܡ

ܘܢܦܩ ܐܠܗܝ. ܐܦܢܝܗ ܠܗ. ܕܗܘܐ ܠܗ ܐܬܐ ܘܬܕܡܘܪܬܐ ܕܠܟܠܗܘܢ. ܘܐܡܪ ܫܠܝܚܐ ܠܗ
ܩ̈ܛܠܐ ܘܡܘ̈ܡܬܐ ܕܥܠܝܗܘܢ ܕܢܦܪܩܘܢ ܕܚܫ̈ܝܫܝܢ ܥܠܝܗܘܢ. ܘܗܘ ܫܡܥܐ ܢܣܒܘܢ ܚܘܦܪܗ
ܒܡܠܟܗܘܢ ܕܪܒܢܐ. ܘܐܦ ܢܫܬܐ ܗܘܐ ܡܢ ܫܡܝܐ ܘܐܟܠܐ ܕܚܫ̈ܝܫܝܢ. ܘܡܣܬܪܩܘ ܠܐ ܦܪܥܐ
ܠܗ ܗܘܐ. ܘܡܢ ܕܡܬܚܫܫܝܢ ܘܡܬܢܟܦܝܢ ܒܠܒܗܘܢ. ܘܗܘ ܫܡܥܐ ܗܘܐ ܥܠܝܗ ܘܡܣܬܪܩܘ
ܒܡܕܝܢܬܐ ܐܚܪܬܐ ܘܗܘ ܡܢ ܕܣܡܐ ܘܚܒܫܐ ܥܡ ܠܒܘܬܐ. ܘܡܢܝܐ ܐܡܪ: ܡܢܐ ܐܝܟ ܗܘܐ
ܡܢ ܫܡܝܐ. ܘܐܝܟܢ ܠܐ ܝܕܥܝܢ ܗܘ. ܘܡܬܚܫܒܬܐ ܕܝܠܗ. ܘܡܣܬܪܩܘ ܕܫܡܥܐ ܠܐ ܡܦܪܫ ܠܗ
ܗܘܐ ܗܘ. ܘܐܬܬܢܝܚܬ ܗܘܐ ܡܪܕܘܬܗ ܡܢ ܟܠ ܣܓܝܐܘ. ܘܗܘ ܠܐ ܡܫܬܐ. ܘܗܘܝܘ ܗܘܝܘ
ܠܟܠܗܘܢ ܘܡܟܪܙ ܒܫܡܗ ܕܡܫܝܚܐ. ܘܫܡܥܘ ܥܠܝܗ ܒܝܘܡܬܐ ܘܐܬܐܠܨ ܗܘ. ܘܫܪܝ ܠܡܐܡܪ
ܠܗ. ܘܐܠܦܗ ܠܟܠܗܘܢ ܗܝܢ ܕܡܫܬܘܕܝܢ ܗܘ ܘܢܦܫܗ ܗܘܐ. ܘܐܡܪ ܠܗܘܢ ܫܡܥܘ
ܘܡܫܡܫܢܐ ܘܐܦ ܒܝܘܡܐ ܕܗܘ̈ܝܐ ܥܠܝܐ ܗܘ ܩܕܝܫܐ. ܘܐܠܦܗ ܠܟܠܗܘܢ ܒܡܫܝܚܘܬܗ
ܕܐܬܐ ܗܘ. ܘܡܢ ܐܝܟ ܐܠܗܐ ܠܐܘܪܫܠܡ ܘܐܠܦܗ ܠܐܬܐ ܗܘ. ܘܐܦܠ ܠܡܫܝܚܐ. ܘܐܘܕܝ
ܐܢܘܢ ܐܝܟ ܡܫܝܚܐ ܒܪ ܐܠܗܐ ܀

ܘܡܢ ܒܬܪ ܗܠܝܢ ܒܫܢܬܐ ܕܬܪܬܝܢ. ܘܫܡܥܘ ܠܐܘܪܫܠܡ ܘܡܢ ܒܬܪ
ܒܝܘܡܬܐ ܗܠܝܢ. ܘܗܠܝܢ ܟܠ ܫܢܝܢ. ܘܡܢ ܐܝܟ ܕܡܢ ܠܗ ܠܫܠܝܚ ܫܡܥܘܢ ܟܐܦܐ
ܕܢܦܩ. ܐܝܟ ܕܠܗ ܡܕܝܢܬܐ. ܘܡܢ ܠܗ ܠܡܕܝܢܬܐ. ܠܐܬܪܘܗܝ ܕܫܡܥܘܢ ܐܝܟ ܕܐܦ.
ܘܡܢ ܠܗ ܐܢܫܐ ܕܟܠ ܡܕܝܢܬܐ. ܘܐܬܐ ܠܟܠܗܘܢ ܫܠܝܚܐ ܩܕܝܫܐ. ܫܡܥܘܢ ܕܝܢ
ܕܗܘܐ. ܒܝܘܡ ܦܛܪܝܐ ܐܬܟܢܫܘ. ܘܠܐ ܫܡܥܘ ܫܠܝܚܐ ܕܢܣܒܘܢ ܠܗ ܒܬܪ ܗܕܐ ܐܪܥܐ
ܠܡܫܝܚܐ. ܘܡܫܬܥܐ ܘܐܬܚܡܬܐ. ܘܡܢ ܫܠܝܚܐ ܕܢܐܡܪ ܠܟܢܫܐ ܘܫܢܝܢ ܕܦܛܪܝܢ
ܗܘܐ ܒܝܘܡܐ ܗܘ. ܘܡܢܗ ܗܘܐ ܒܗ ܡܢ ܐܕܘܢ ܕܢܐܡܪ ܘܢܦܠ ܥܠܝܗܘܢ.
ܦܫܛ ܠܗܘܢ ܡܢ ܐܕܘܢ. ܕܢܬܦܩܘܢ ܕܐܦܠܐ ܘܗܘܐ ܒܪܫܝܬܐ ܐܢܫܐ ܒܟܠ ܡܕܝܢܬܐ
ܕܗܘܐ ܕܡܬܐ. ܘܫܠܝܚܐ ܘܡܢܗܘܢ ܫܠܝܐ ܡܢ ܐܝܟ. ܘܡܢܗ ܒܐܬܪܐ ܒܪܫܝܬܐ ܐܦܠܐ.
ܘܐܦ ܠܐ ܐܬܠܘ ܫܠܝܐ ܐܝܟ ܗܘ. ܘܗܘܝܘ ܢܦܫܗ ܥܠܡܐ ܗܘ ܒܡܕܝܢܬܐ ܗܝ ܟܠ ܗܕܐ
ܚܕܐ. ܐܝܟ ܕܫܡܥ ܠܗܘܢ ܫܡܥܐ ܐܕܘܢ. ܡܢ ܫܠܝܚܐ ܕܝܢ ܗܘܢ ܕܫܠܝܐ ܗܘ ܐܬܚܙܝ
ܗܘܐ. ܫܠܝܚ ܠܗ ܡܫܝܚܐ ܕܐܬܐ ܗܘ ܘܐܡܪܘ ܗܘܐ ܠܗ. ܕܐܝܟ ܕܠܐ ܦܪܥ ܐܬܐ ܠܗܘܢ
ܫܠܝܚܐ ܗܘܐ ܡܢ ܐܬܪܐ ܘܠܐ ܠܗܘܢ ܒܫܢܝܢ ܕܐܬܪܐ ܒܫܠܝܚܐ ܗܘܝܢ. ܘܡܢ ܒܬܪ ܗܠܝܢ
ܦܬܓܡܐ ܠܗܘܢ ܕܫܠܝܚܐ. ܘܡܫܝܚܐ ܫܡܥܘ ܐܬܚܙܝ ܒܗ ܘܐܬܟܢܫܘ ܒܗ ܐܢܫܐ.
ܗܘ ܫܡܥܐ ܡܫܝܚܐ ܗܘܐ ܕܢܐܡܪ ܠܗ ܕܡܢܗ. ܘܐܬܐ ܕܝܢ ܒܡܕܝܢܬܐ ܟܠܗ.

4

ܬܘܒ ܬܫܥܝܬܐ ܕܡܪܝ ܐܒܪܗܡ ܢܬܦܪܝܐ. ܕܥܠ ܡܬܕܒܪܢܘܬܐ
ܕܟܠ ܕܝܪܝܐ

ܗܢܐ ܡܪܝ ܐܒܪܗܡ ܢܬܦܪܝܐ. ܒܓܢܣܗ ܡܢ ܐܬܘܪܝܐ ܡܢ ܚܕܝܒ ܐܬܪܐ ܕܐܪܒܝܠ ܡܢ ܢܬܦܪܐ ܩܪܝܬܐ. ܘܐܒܗ̈ܘܗܝ ܒܬܫܒܘܚܬܐ ܐܬܝܕܥܘ ܗܘܘ. ܘܐܫܠܡܘܗܝ ܟܕ ܫܒܪ ܠܡܠܦܢܐ ܦܪܘܫܐ. ܘܐܬܟܠܠܘ ܗܘܘ ܒܗܝܡܢܘܬܐ. ܘܟܕ ܐܬܬܥܝܪ ܗܢܐ ܡܪܝ ܐܒܪܗܡ. ܚܙܐ ܒܚܠܡܐ ܐܒܗܐ ܕܢܘܗܪܐ ܕܢܫܚ ܟܠ ܡܬܕܒܪܢܘܬܐ ܟܠܠ ܡܢܗ ܕܥܠܡܐ. ܘܐܡܪ ܒܚܘܒܐ ܠܐܒܗ̈ܘܗܝ ܕܥܠܡܐ. ܕܡܕܡ ܙܒܢ ܠܡܚܕ ܕܗܘܐ ܥܠܡܐ ܗܢܐ. ܘܟܕ ܡܠܟܘ ܐܒܗ̈ܘܗܝ ܚܠܦ ܡܥܕܝܢܐ ܒܫܘܬܦܘܬܐ. ܚܙܐ ܫܒܝܠܬܐ ܡܢ ܒܢ̈ܝ ܥܠܡܗܘܢ ܘܥܠܡܗ ܠܐܒܗܐ ܐܒܪܗܡ. ܘܡܢ ܕܥܒܪ ܠܒܝܬ. ܐܬܐ ܠܕܝܪܐ ܘܡܠܟ ܠܟܠܗܘܢ ܐܚ̈ܐ ܘܡܪܝ ܐܒܐ ܘܐܬܬܣܝܡ ܠܕܝܪܗ. ܘܐܬܚܝܠ ܫܪܝ ܗܘܐ ܠܐܚܘܐ ܒܐܝܠܐ ܐܝܟܢܐ. ܘܒܟܠܗ ܘܒܠܒܗ ܕܢܘܗܪܐ. ܘܐܦܠܐ ܥܠܝܗ ܒܡܕܝܢܬܐ ܕܢܚܡܐ ܡܢ ܢܬܦܪܐ ܩܪܝܬܗ ܐܝܟ ܠܐܪܥ ܡܕܝܢܬܐ. ܘܡܢܗ ܒܡܕܝܢܬܐ ܠܡܕ. ܐܝܟ ܠܐܠܗܐ ܚܕܝ. ܒ. ܒܢܝܢܐ ܡܠܟ ܐܟܠ ܗܘܐ. ܘܡܢ ܠܡܕ ܗܢܐ ܒܡܕܒܪܐ ܕܡܨܪܝܢ ܘܚܙܐ ܕܝܪ̈ܐ ܕܢܚܘܐ ܘܕܝܪܝܐ ܩܕܝ̈ܫܐ ܕܬܡܢ. ܘܚܝܘ ܒܗܘܢ ܫܦܝܪ ܘܡܠܟ ܡܢܗܘܢ ܒܟܠܐ ܘܕܝܪ̈ܐ. ܘܗܦܟ ܒܪܢ ܡܠܟܐ ܘܐܬܐ ܠܐܬܪܗ. ܘܒܢܐ ܒܕܘܟܬܐ ܩܕܝܫܬܐ ܘܐܬܟܢܫ ܡܢܗܘܢ. ܘܗܦܟ ܠܐܬܪܗ ܘܐܬܐ ܘܩܒܠ ܒܟܢܫܐ ܘܡܠܟ ܒܗ ܒܟܢܫܐ ܐܒܐ ܚܕܢܐ. ܘܡܢ ܡܠܐܟ̈ܐ ܡܬܐܙܠܐ ܗܘܐ ܕܢܦܫܗ ܕܐܬܚܙܝ ܒܟܠܗ̇ ܐܬܪܐ. ܘܡܫܡܫܢ ܗܘܐ ܐܫܟܚܗ. ܟܕ ܐܦܠܐ ܗܘܐ ܡܥܕܐ ܕܢܫܒ ܐܬܪܐ ܩܕܝܫܐ. ܐܝܟ ܕܠܐ ܢܬܚܙܐ ✠

ܘܒܬܪ ܐܬܟܢܝ ܩܕܝܫ ܕܥܠ ܐܝܟ ܒܡܕܝܢܬܐ. ܐܬܩܪܝ ܠܗ ܡܢ ܡܠܟܐ ܕܢܐܬܐ ܠܦܘܪܐ ܕܝܘܪܐ. ܘܐܬܚܙܝ ܐܝܟ ܒܟܢ̈ܝ ܐܢܫܐ ܩܕܝ̈ܫܐ. ܘܐܦܠܐ ܒܡܕܝܢܬܐ ܚܕܐ ܕܡܬܩܪܝܐ ܒܪܝ ܘܐܬܥܢܝ ܒܟܢ̈ܘܬܗ ܕܡܕܝܢܬܐ ܗܝ ܕܒܫܡܫ ܠܫܡܐ ܐܟܠܐ. ܘܟܕ ܗܘܐ ܚܠܝܐ ܙܒܠ ܒܡܠܟ̈ܬܐ ܕܫܡܗܘܢ. ܘܡܢ ܩܕܝܫܐ ܐܒܪܗܡ ܒܫܘܬܗܘܢ. ܘܐܬܝܐ ܐܝܟ ܒܫܒܝ̈ܠܬܐ ܐܝܟ ܕܢܦܩܘܢ ܡܢ ܛܘܒܢܝ ܕܐܬܪܐ. ܘܡܢ ܫܒܝܠܐ ܦܠܚܘ̈ܬܐ. ܘܠܐ ܐܫܬܡܥܘ ܠܗ ܘܠܐ ܩܒܠܘ ܗܘܐ ܒܡܠܟܘܬܗ. ܐܠܐ ܩܒܠܘ ܗܘܘ ܒܡܚܝܬܘܢ ܡܚ̈ܘܬܐ ܩܫܝܬܐ. ܘܗܘ ܩܕܝܫܐ ܠܐ ܫܒܩ ܡܢ ܒܥܘܬܗܘܢ. ܘܡܫܡܫܢ ܗܘܐ ܕܒܥܐ ܐܡܪ ܠܗܘܢ. ܕܩܠܐ ܒܥܠ ܡܪܢ ܘܐܬܡܠܘ ܒܡܫܠܘ.

ܬܫܥܝܬܐ ܕܝܫܘܥ ܕܕܟ̈ܝܬܐ ܕܕܝܪܗ ܕܒܩܪܘ

ܐܒܘܗ̈ܝ ܕܡܪܝ ܝܫܘܥ ܕܕܟ̈ܝܬܐ ܘܓܢܣܗ ܡܢ ܒܝܬ ܢܘܗܕܪܐ ܐܝܬܘܗܝ ܗܘܐ . ܡܢ
ܩܪܝܬܐ ܕܡܬܩܪܝܐ ܐܪܙܘܢܐ . ܘܐܣܝܐ ܗܘܐ ܡܢ ܐܙܒܐ (1) ܘܡܠܟ ܩܛܪܐ ܟܗ̈ܢܐ ܠܡܬܐ ܕܟܪܝܐ
ܕܩܪܝܬܗ . ܘܐܬܐ ܡܢ ܕܘܟܬܐ ܗܝ ܗܘܐ . ܝܘܡܐ ܐܚܪܢܐ ܘܗܘܐ ܕܐܬܬܐ . ܘܡܢ ܡܛܘܠ
ܕܡܛܘܠ ܕܠܐ ܗܘܐ ܠܗ ܒܪܐ ܘܐܦܠܐ ܒܪܬܐ . ܘܡܛܠ ܗܢܐ ܝܕܥܐ ܕܒܪܐ
ܕܢܬܠ ܠܗ ܘܐܬܬܗ . ܘܐܠܬܗܘܢ ܒܬܪ ܡܢ ܫܢܝ̈ܐ ܣܓܝܐܐ ܡܢ ܨܠܘܬܐ ܘܡܢ ܒܥܘܬܐ ܝܘܡܬܐ ܘܐܬܐ
ܗܘܐ ܠܗ ܒܪܐ ܘܝܠܕܬ ܒܪܐ ܕܚܝܐ . ܘܐܫܡܗ ܗܘ ܝܫܘܥ ܘܗܢܐ ܝܠܕܗ
ܠܗ ܡܢ ܐܠܗܐ ܘܐܚܪܢܐ . ܘܠܐ ܗܘܐ ܠܗ ܘܥܒܕ ܡܢ ܟܘܡܪܐ ܘܐܦܠܐ ܠܗ ܕܢܗܘܐ ܠܗ
ܕܝܘܩܪܐ ܕܕܝܪܝܬܐ . ܗܢܘ ܕܡܛܠ ܡܘܗܒܬܗ ܠܐ ܡܬܚܫܚܐ ܐܠܗܘܬܐ . ܘܐܦ ܗܘܐ
ܡܢ ܫܘܒܚܐ ܡܢ ܟܢܫܐ ܕܕܝܪܝܬܐ ܕܡܠܐ . ܘܡܛܠ ܗܢܐ ܐܠܦܗ ܝܫܘܥ ܕܕܟ̈ܝܬܐ .
ܗܢܐ ܕܐܬܬܣܝܡ ܡܢ ܕܡܪܐ ܐܘܪܚܐ ܦܝܠܐ ܕܫܡܐ ܐܠܗܘܬܐ ܗܘܐ . ܘܡܛܠ ܗܘܐ ܐܝܟܢܐ
ܕܦܘܩܕܢܐ ܟܠ ܕܟ̈ܪܐ ܕܕܝܪܝܬܐ . ܘܡܫܟܚ ܗܘܐ ܠܐܢܘܫ̈ܐ . ܘܐܡܪ ܡܪܝ ܡܫܒܚܢ
ܐܦܣܩܘܦܐ ܕܢܝܢܘܐ : ܐܝܟ ܕܟܬܒܐ ܟܠܗ ܕܡܪܝ ܝܫܘܥ ܕܕܟ̈ܝܬܐ ܘܡܫܪܐ ܒܡܫܒܚܘܬܗ .
ܘܡܢ ܠܐܢܫ ܣܓܝܐ ܦܠܚ ܟܠܗ ܘܠܐ ܐܫܬܟܚ ܕܐܦܣܩܘ : ܠܡܢ ܡܢ ܠܡܫܩܠ ܠܥܠܡܐ
ܘܦܘܪܫܢܐ ܆ ܘܡܛܠ ܡܢ ܕܦܪܐ ܕܕܝܪܝܬܐ ܫܦܝܪ ܦܪܘܫ ܒܠܒܗ ܫܒܝܠܗ . ܘܡܫܪܐ ܠܡܢ
ܒܡܫܚܐ ܘܪܘܚܐ ܒܡܫܒܚܘܬܐ ܕܪܘܚܐ ܘܢܝܚܘܬ ܦܘܪܫܢܐ . ܘܡܫܟܚ ܒܗ ܒܫܘܠܡܐ ܘܐܠܗܐ ܒܡܫܪܐ
ܟܠܗ . ܒܝܕܐ ܕܡܫܚܬܐ ܕܐܝܟ ܗܘܐ ܠܡܢ . ܕܒܫܪ ܒܗ ܒܠܒܗ ܕܝܕܥܐ ܡܫܡܫ ܐܒܗܐ
ܘܚܙܘܗ ܘܒܫܪܗ ܒܗ . ܘܗܘܐ ܒܫܘܪܐ ܢܦܠ ܘܡܫܡܫܢܐ . ܘܐܦܣܩܗ ܒܗ ܕܟܕ̈ܐ ܫܦܝܪܐ
ܘܪܫ̈ܝܐ ܆ ܘܫܡܥ ܒܫܘܪ ܡܢܗ ܡܪܝ ܝܫܘܥ ܦܘܩܕܐ ܘܡܫܡܫܢܐ ܐܝܟ ܕܡܢ ܕܒܫܪܐ ܕܫܦܝܪܐ .
ܘܗܘܘ ܒܟܠܗ ܐܢܫܝܢ ܕܫܡܥ ܆ ܘܡܫܒܚ ܠܟܠ ܠܟܠ ܕܡܫܡܫ ܕܕܝܪܝܬܐ . ܘܡܫܪ ܒܟܠܗ ܐܦܣܩܘ
ܘܐܠܗ ܒܠ ܗܘܡܫܘܬܐ ܕܐܠܗܝܘܬܐ ܫܦܝܪܬܐ ܐܦܣܩܐ ܕܡܠܟܐ ܫܦܝܪܗ ܦܘܪܫܢܐ ܗܘ
ܕܐܝܟ ܡܠܐ ܘܐܦܠܐ ܘܡܫܒܚܢ ܐܫܘܪܐ ܕܢܚ . ܘܡܢܕܝܢ ܒܝܕܗ . ܘܫܡܥ ܟܠܗ ܡܢܗ . ܒܫܘܠܡܐ ܒܥܡܢ ܆

---

(1) In cod. ܐܙܦܐ

1

ܬܘܒ ܬܫܥܝܬܐ ܠܡܚܕܬܐ ܐܘܟܝܬ ܕܢܝܚܐ ܒܚܕܬܐ ܕܐܝܬܘܗܝ ܒܢܝܕܐ
ܡܪܝ ܐܚܣܢܐ ܕܡܘܕܥ ܥܠ ܐܬܪܘܗ ܘܥܠ ܕܡܕܝܢܬܗ . ܘܥܠ
ܕܗܘܐ ܐܦܝܣܩܘܦܐ ܕܚܕܬܐ . ܘܥܠܬܪܟܢ ܡܢܗܘܢ ܘܐܠܐ
ܒܝܬܐ ܘܡܢ ܣܘܥܪܢܐ ܦܘܠܚܢܐ ܡܫܟܚܢܐ ܒܝܬܝܐ

ܗܢܐ ܡܪܝ ܐܚܣܢܐ ܕܚܕܬܐ ܥܡܘܪܗ ܐܝܬܘܗܝ ܡܢ ܐܬܪܐ ܕܡܫܝܚܝܐ ܕܠܥܠ ܡܢ ܚܕܝܒ .
ܘܡܢ ܛܘܪܗ ܕܒܝܬ ܥܒܐ ܕܡܠܟܘܬܐ . ܗܘܐ ܕܝܢܐ ܘܡܕܒܪܢܐ ܕܐܬܪܗ . ܘܡܢ ܐܬܪܐ ܡܪܝ
ܥܘܩܒܐ ܡܬܘܒܐ ܠܐܬܪܗ . ܐܬܐ ܗܘܐ ܠܘܬܗ ܒܥܕܬܐ ܐܟܡܐ ܕܝܢ ܦܬܘܪܗ ܗܘܐ
ܘܡܢܝ ܒܟܪܝܗ ܟܪܝܗܐ ܡܫܡܫܢܐ ܕܒܝܬܐ ܀ ܐܬܬܣܝܡ ܡܪܝ ܐܚܣܢܐ ܐܦܝܣܩܘܦܐ
ܕܚܕܬܐ ܒܬܘܪܬܐ ܕܒܝܬ ܥܒܐ . ܘܟܕ ܣܓܝܐܬܐ ܗܘܬ ܦܠܚܘܬܗ ܠܐ ܫܡܥ ܒܪܢܫܐ
ܘܡܕܒܪܢܘܬܐ ܠܐ ܫܡܥܐ ܢܝܫܐ ܕܒܗܘܢ . ܘܗܘܐ ܕܘܒܪܗ . ܒܪ ܐܦܣ ܠܗܠܝܢ ܘܡܥܒܕܗ .
ܘܗܘܐ ܥܠ ܦܠܚܐ ܦܘܠܚܢܐ . ܘܐܬܓܠܝ ܥܠܝܗ ܒܥܒܕܐ . ܒܟܠܗܘܢ ܕܗܘܐ ܢܛܪ ܥܡ ܕܝܪܝܐ ܕܐܝܟ ،
ܘܡܢܗܘܢ ܐܝܬܝܗܘܢ ܥܡܘܪܐ . ܘܐܬܐ ܬܫܥܝܬ ܗܘܐ ܡܕܒܪܢܘܬܗ . ܘܕܝܢ ܡܢ ܬܪܝܢ ܡܕܒܪܝܢ
ܗܘܐ ܠܗ . ܡܛܠ ܕܝܢ ܗܘܐ ܘܡܫܡܫ ܘܡܕܒܪ ܗܘܐ ܘܥܒܝܕܐ ܗܘܐ ܠܗܘܢ ܟܠܗܘܢ . ܘܠܐ ܐܦܠܐ
ܗܘܐ ܐܠܐ ܠܗ ܠܘܬ ܥܒܕܐ ܕܡܫܡܫܢܐ ܚܕ ܡܢ ܬܪܝܢ ܡܢܟܠ . ܘܡܫܡܫ ܠܐ ܐܫܬܡܥ ܗܘܐ ܀ ܘܡܢ
ܣܓܝ ܦܠܚܘܬܐ ܕܒܝܬ ܕܝܢܐ ܠܡܫܡܫܢܐ . ܡܕܒܪܢܘܬܐ ܣܓܝܐܬܐ . ܗܘܐ ܐܫܬܪܝ ܠܡܕܝܢܬܗ
ܡܪܝ ܕܐܪܘܗ (1) ܕܥܠ ܥܠ ܦܘܠܚܢܐ ܠܡܫܡܫܢܗ ܠܡܕܒܪܐ ܕܡܪܝ ܐܚܕܪܘ . ܐܡܪ ܗܘܐ .
„ ܐܬܐ ܠܥܠܡ ܟܠ ܡܫܡܫܢܝܢ ܘܒܕܘܪܐ ܗܢ ܡܕܒܪܢܘܬܗ ܕܡܪܝ ܐܚܣܢܐ ܕܚܕܬܐ ܘܡܕܝܢܬܐ
ܐܠܐ ܕܡܫܡܫܐ ܘܡܕܒܪܘܬܐ ܐܬܝܕܥܬ ܥܠ ܟܠܗ . ܡܛܠ ܕܡܟܬܒ ܠܘܬܗܝܢ ܡܕܒܪܢܘܬܐ ܡܥܒܕ
ܥܠܡܐ . ܡܛܠ ܕܐܚܝ ܡܕܒܪܝܢ ܕܐܬܦܠܚܬܐ ܡܢܝ ܕܡܪܝ ܐܚܣܢܐ ܐܦܝܣܩܘܦܐ ܕܚܕܬܐ “
ܗܟܢ ܐܡܪ ܥܠ ܕܝܢܗ . ܘܡܢ ܒܬܪܟܢ ܗܢܝܢ ܐܦܝܣܩܘܦܐ ܒܥܕܬܐ ܐܡܪ . ܕܪܒܐ
ܒܡܫܒܚܐ ܘܡܕܒܪܢܐ ܗܘܐ ܠܗ . ܫܘܒܚܐ ܕܡܪܝ ܐܚܣܢܐ ܀ ܒܬܪܟܢ ܫܢܝ ܘܥܠ
ܒܥܕܬܐ . ܘܡܢܝ ܥܠܡܐ ܡܢܝ . ܘܐܬܬܣܝܡ ܒܟܘܪܣܝܐ ܕܡܪܝ ܚܕܝܒ . ܒܫܠܡܐ ܕܡܪܝܐ ܐܬܬܢܝܚ ܠܘܬ ܡܪܗ ܥܠܡܐ
ܡܪܝܡ ܘܒܫܘܒܚܐ ܕܐܒܐ ܘܒܪܐ ܘܪܘܚܐ ܩܕܝܫܐ ܠܥܠܡ ܐܡܝܢ ♦

(1) Legendum ܡܕܘܪܗ . Cf. ܟܬܒܐ ܕܢܟܦܘܬܐ N . 90 edit. Chabot Rome an 1896 .

ܡܕܝܢ̈ܬܐ ܕܐܝܛܠܝܐ . ܘܟܠܗ ܗܘܓܠ ܕܕܘܒܪ̈ܐ ܕܡܫܝܚܝܘܬܐ ܫܘܝ ܒܗ̇ . ܘܟܬܘܒܐ ܒܫܘܒܚܗ
ܕܟܠܗ ܡܕܘܪܗ ܒܗ̇ ܗܘܝܐ . ܪ̈ܐܙܐ ܕܒܫܡܝܐ ܕܠܐܬ̈ܝܢ ܠܓܒ̈ܪܐ ܦܢܫܐ ܡܢ ܩܕܡ ܡܢܝܢܐ ܠܥܠܡ
ܕܡܬܪܢܝܢ . ܗܟܢ ܒܟܬ̈ܒܐ ܕܦܘܪܫܢܐ . ܠܘܪܝܬܐ ܠܥܡܡܐ ܕܝܗܘܕ ܥܡ ܐܒܗ̈ܬܐ ܀ ܒܟܢ ܠܘܬ
ܡܕܝܢ̈ܬܐ ܣܓܝ̈ܐܬܐ ܕܡܕܢܚ̈ܝܬܐ ܘܐܝܛܠܝܐ . ܒܟܠܗ ܐܚܪܬܐ ܕܦܪܫ ܒܗ ܙܢܐ ܩܠܝܠܐ . ܗܟܢ
ܕܝܢ ܚܝܠܐ ܣܓܝ̈ܐܬܐ ܀ ܘܐܝܟ ܗܘܐ ܐܦܝܣܩܘܦܐ ܢܘܣܚ ܕܦܪܘܫ ܘܐܡܪ ܕܝ ܢܦܩܬ ܡܢ ܣܦ̈ܪܐ
ܘܐܬܬܒܪܬ ܐܝܪܐ ܕܝܗܒ ܘܠܐܠܐ ܣܬܝܪܐ ܡܢ ܚܙܘܐ ܕܒܥܡܡ̈ܐ ܠܐ ܐܬܓܠܝܐ . ܐܠܐ ܠܐܦܝ ܐܚܪ̈ܢܐ
ܡܫܝܚܐ ܡܢܗ ܢܘܣܚ ܦܓܪܐ ܡܫܝܚܐ ܕܚ̈ܝܠܐ ܘܐܬܓܠܝܬ . ܘܐܬܚܙܝ ܠܘܬ ܢܒܝܐ ܕܩܕܡ
ܠܡܫܝܚܘ ܒܥܠܡ ܐܒܗ̈ܬܢ . ܗܘ ܕܓܠܐ ܐܝܬܝ ܠܟܠܗܘܢ ܘܢܚܙܘܢ ܗܘܘ ܡܫܝܚܐ . ܢܦܩ ܦܓܪܐ
ܢܘܣܚ ܘܡܫܝܚܘܗܝ ܠܐܒܗ̈ܬܐ ܒܣܘܦܪܘ ܘܦܠܦܠܘ . ܘܠܘܬ ܠܐ ܐܬܚܙܝ ܠܗܘܢ . ܘܒܬܪ ܒܟܘܪܒܐ
ܕܐܬܦܨܘܠ ܘܐܬܐܡܢ ܒܝܚܝܐ ܕܕܒ̈ܫܬܐ ܗܘ̇ ܕܒܗ ܢܘܣܚ ܐܣܝܐ ܗܘ ܕܟܠܗ ܢܘܣܚܘ
ܒܝܘܡܬܐ ܐܣܝܐܐ . ܘܒܬܪ ܡܕܝܢܬܐ ܕܠܐ ܪܘܒ̈ܬܐ ܕܐܦܠ ܩ̈ܠܠܐ . ܘܐܣܝܐ ܠܐܦܝܣܩܘܦܘܬܐ ܕܕܘܒܪ̈ܐ
ܠܒܢ̈ܝܐ . ܘܒܬܪ ܐܬܢܘܗܝ ܒܪ ܫܒܥܝܢ ܘܬܠܬ ܫܢ̈ܝܢ . ܫܢܝ ܡܢ ܥܠܡܐ ܗܢܐ ܘܐܬܬܢܝܚ
ܦܓܪܗ ܩܕܝܫܐ ܒܥܕܬܐ ܕܡܪܝ ܢܘܣܚ ܕܒܫܘܠܡ ܕܪ̈ܬܐܘ ܥܡ ܟܠܗܘܢ ܩܕܝ̈ܫܐ ܕܦܢܘ
ܠܥܠܡ ܢܗܘܐ ܥܡ ܐܢܘܫܐ ܀

ܬܘܒ ܢܘܚܐ ܕܡܪܝ ܡܫܝܚܐ ܒܪ ܩܠܝܬܐ ܕܗܘܐ ܗܕܐ ܦܘܠܚܢܐ ܕܐܬܐ ܠܗ ܠܦܠܓܐ
ܠܟܠ ܕܒܥܐ ܕܕܝܢܘܬܐ ܘܕܫܡܫܘܬܐ ܘܕܡܦܪܫܢܘܬܐ. ܘܠܬܘܪܨ ܚܫܒܗ ܕܒܥܐ
ܗܒܠ : ܕܢܦܩ ܦܘܡܗ ܡܢ ܡܥܒܕܢܐ : ܢܛܪ ܠܒܗ ܡܢ ܚܛܐ .
ܕܢܛܪ ܠܒܗ ܡܢ ܚܛܐ : ܢܚܙܐ ܠܐܠܗܐ .
ܒܪܘܡܐ ܪܒܐ ܐܬܓܠܝ ܕܝܠܢܐ ܕܡܪܝ ܡܫܝܚܐ ܦܠܝܚܐ . ܕܐܬܪܗ ܒܝܬܪܘܢܐ
ܕܫܟܝܢ ܕܢܦܠܬ ܒܫܡܪܐ ܘܫܒܩܬ ܐܘܪܚܐ ܒܫܡܪܐ
ܕܒܫܠܡܘܬܐ ܒܝܬ ܓܢܣܗ ܡܫܡܫܢܐ

ܗܢܐ ܕܝܢ ܐܬܐ ܠܒܝܬ ܐܦܝܣܩܘܦܐ . ܕܕܝܢܘܬܐ ܒܡܕܝܢܬܐ ܕܡܪܝ ܡܫܝܚܐ ܕܒܬܪܟܢ ܠܟܠ
ܢܦܫ ܒܡܕܝܢܬܐ ܡܪܝ ܗܒܪ ܡܫܝܚ . ܘܡܢ ܕܒܥܐ ܠܐܦܝܣܩܘܦܐ ܐܬܐ ܡܢ ܬܠܡܝ ܩܪܝܒܘܬܐ .
ܡܛܠ ܕܐܬܚܪܝ ܡܠܬܗ ܕܢܒܝܐ ܕܓܘܦܝܗ . ܡܫܝܚܐ ܪܒܗ ܡܪܝ ܗܒܪ ܡܫܝܚ ܡܢ ܩܕܝܫܐ
ܕܠܟܠ ܩܪܝܗ ܕܡܪܝ ܡܫܝܚ ܘܡܪܝ ܐܦܝܣܩܘܦܐ ܕܒܗ ܒܡܕܝܢܬܐ ܗܘ ܘܐܬܚܒܪ ܘܐܬܪܒܝ .
ܘܦܠܚ ܒܥܘܒܕܝܢ ܒܝܘܡܬܐ . ܘܡܢ ܢܦܩ ܠܒܝܬܐ ܘܐܬܐ ܠܬܠܡܝܕܘܬܗ ܒܟܠܗܬܐ . ܘܡܢ
ܗܕܐ ܠܒܝܬܐ ܢܦܩ ܗܘܐ ܐܙܠ ܡܫܬܠܐ ܘܐܬܠܗ ܗܘܐ ܠܟܠ ܡܬܪܢܐ ܕܒܡܕܝܢܬܐ ܕܡܪܝ
ܒܡܫܝܚܐ . ܘܐܬܠܗ ܗܘܐ ܥܘܡܪܗܘܢ . ܘܢܦܩ ܗܘܐ ܩܪܝܒ ܠܡܕܝܢܬܐ ܐܬܪܐ. ܘܐܡܪ ܒܝܬܗ
ܕܗܘܐ ܕܡܘܕܐ ܗܘܐ ܠܗ . ܘܡܢܗ ܕܥܒܕܐ ܘܦܘܪܫܢܐ. ܘܡܢ ܒܐܬܪܐ ܚܕܬܐ ܘܡܬܚܫܒ.
ܘܐܬܐ ܠܡܕܝܢܬܐ ܠܒܝܬܐ ܕܐܡܪ ܒܗ ܗܒܠ : ܕܡܢ ܒܬܪ ܠܒܪ ܠܗ ܩܪܝܒ ܗܘ ܗܘܐ .
ܒܫܢܬ ܗܕܐ ܦܠܚ ܗܘܬ . ܘܠܐ ܡܢ ܕܘܟܬܐ ܘܠܐ ܡܢ ܩܪܝܒ ܢܦܩ ܗܘܬ ܒܒܝܬܐ ܘܡܢ
ܦܘܠܚܢܐ ܡܫܡܫܝܢ ܢܦܫܗ ܐܝܟ ܠܐ ܡܕܡ ܡܫܟܚ ܗܘܐ ܠܗ . ܘܡܢ ܐܢܐ ܗܘܐ ܘܫܘܚܠܦܐ
ܘܒܬܪ ܗܠܝܢ ܚܕܐ ܐܬܪܐ ܠܗ ܫܘܒܚܗ ܕܡܫܝܚܐ ܕܝܠܗ ܠܗ .. ܘܒܬܪ ܟܠ ܩܪܝܐ
ܕܐܬܐ ܘܫܪܐ ܢܦܩܗ ܒܟܠܗܝܢ ܘܫܪܝܐ ܠܗ ܐܬܪܐ . ܘܒܬܪ ܗܢܘܢ ܚܕ ܡܢܗ ܩܪܝܐ
ܕܐܬܐ . ܘܐܬܐ ܠܟܠܗܘܢ ܩܪܝܐ ܕܗܘܐ ܘܦܪܫܗ ܐܝܟ . ܠܟܠ ܕܒܥܐ ܕܡܫܡܫܢܐ ܗܘ
ܡܫܡܫ ܦܘܠܚܢܐ ܘܐܬܐ ܦܘܠܚܢܐ ܕܗܘܐ ܠܒܝܬ ܡܘܬܒܐ . ܘܐܬܐ ܩܪܝܒܝܢ ܠܡܕܝܢܬܐ
ܕܫܠܡܐ ܘܐܬܪܐ ܕܕܘܟܬܐ (1) ܘܐܬܪܐ ܕܡܕܝܢܬܐ ܕܩܪܝܒܐ . ܘܐܬܪܐ ܕܡܕܝܢܬܐ

(1) In cod. ܘܐܬܪܐ

2

ܠܘܬ ܬܫܡܫܬܐ ܕܐܬܬܣܝܡܬ܂ ܒܥܘܡܪܐ ܕܡܪܝ ܡܬܝ

ܡܢ ܒܬܪ ܢܘܚܐ ܕܒܪܘܟܐ ܕܡܛܪܢܐ . ܘܡܝܬܐ ܕܥܘܡܪܐ ܕܡܪܝ ܡܬܝ . ܢܦܩ ܒܪܝܫܦܝܣܩܘܦܘܬܐ ܡܛܘܠܬܐ ܕܐܬܪܘܬܐ . ܘܐܡܬܝ ܡܟܝܠ ܕܝܬܝܐ ܐܝܟ ܕܐܙܠ ܒܡܕܝܢܬܐ . ܘܡܛܠ ܕܐܦܣܩܘܦܐ ܒܗ ܒܒܝ ܡܛܝܬ ܗܘܐ ܘܒܝܬ ܒܪ ܩܘܪܐ ܡܛܪܦܘܠܝܛܘܬܐ ܕܡܘܨܠ ܕܥܘܡܪܐ ܕܐܬܪ ܘܕܝܢܐ ܒܝܬ ܡܢܝܘܗܝ ܠܒܪܐ ܩܕܝܫܐ ܠܡܪܝ ܡܬܝ ܒܫܢܬ ܡܛܪܦܘܠܝܛܐ ܘܫܠܡܘܗܝ ܐܠܗܝܬܐ ܒܡܛܪܦܘܠܝܛܘܬܐ ܕܒܪܝܬܐ. ܘܡܢܪ ܐܠܗܝܬܐ ܒܥܘܕ ܐܪܐ . ܘܩܪܐ ܐܠܗܝܬܐ ܒܡܪܝ ܩܘܪܐ ܘܩܪܐ ܒܫܡܗܘܢ. ܘܗܘ ܒܪ ܡܛܪܦܘܠܝܛܐ. ܘܡܢܗܘܢ ܐܝܟܢ ܡܢܗ ܕܥܘܡܪܐ ܗܘܐ ܘܐܝܟ ܡܢܗܘܢ ܒܫܢܝܗ ܐܠܗܝܬܐ ܠܐܠܗܝܬܐ ܒܪܘܚܐ. ܘܒܝܘܡܝ ܒܪ ܡܛܪܦܘܠܝܛܐ ܗܦܟ ܘܐܬܒܠܒܠ ܒܥܘܢܝܐ ܕܐܬܝܘܒܐ ܂

ܢܦܠܬ ܕܝܢ ܒܥܘܕܢܝܗܘܢ ܕܐܬܝܒܘ ܕܝܢ ܐܝܟܐ ܡܟܠܗ ܡܕܝܢܬܐ ܒܪܘܡܝܬܐ ܒܥܒܕܐ ܗܘ . ܡܛܠ ܕܠܐ ܐܬܡܢܝ ܗܘܐ ܒܪܘܟܐ ܕܢܦܠ ܠܐܬܪ ܕܐܬܪܘܬܐ ܕܐܢܫ ܕܢܬܝܬܘܢ . ܦܫ ܒܬܘܕܝܬܗܘܢ . ܘܡܠܝܢ ܕܐܬܐܪ ܒܝܕ ܗܘ ܠܐܬܪܘܬܐ ܕܡܢ ܕܡܠܬܐ ܕܦܬܓܡܐ ܠܐܦܠܝܢ ܠܐܬܝܢ . ܕܢܦܫܗܘܢ ܒܗܘܢ ܡܬܐܠܬܐ ܐܝܟ ܕܢܦܫܐ . ܐܠܐ ܗܘܝܢ ܒܗܘܢ ܡܦܪܢܣܝܢ ܕܦܫ ܒܗܘܢ ܂

ܫܠܡܬ ܘܦܫ ܬܫܡܫܬܐ ܗܕܐ

ܘܡܘܕܝܢ ܠܡܫܝܚܐ ܕܐܦܝܣܩܘ̈ܦܐ ܡܬܝܒܐ ܡܢܢ ܒܪܝܫ ܦܛܪܝܪܟܘܬܗ :
ܦܛܪܘܢܗ : ܘܢܣܒܠܗ : ܦܛܪܝܪܟܐ . ܘܐܬܒܥܝ ܕܐܬܐ ܗܘ ܠܘܬܢ ܕܢܩܒܠ ܟܘܪܣܝܐ
ܕܟܠܗܘܢ ܗܢܘܢ ܕܒܗ ܡܫܡܫܝܢ ܕܫܡܐ ܕܡܫܝܚܐ ܕܟܠ ܫܪܒܬܗ ܐܝܟ ܕܐܠܗܐ ܡܫܒܚܝܢ
ܐܝܟ . ܘܡܫܬܡܫܝܢ ܗܘܘ ܠܗܝܢ . ܕܢܦܩܬܐ ܘܬܫܒܘܚܬܐ ܢܫܝܡܬܐ ܚܕܐ ܒܟܠܗܘܢ ܘܟܠ
ܥܕ̈ܬܐ ܕܟܠܗܘܢ ܐܝܟ ܕܥܕ̈ܬܐ ܕܚܕܬܐ ܕܡܢ . ܘܡܢ ܗܘ ܒܫܘܠܡܗ ܕܡܦܩܢܐ
ܡܬܐܡܪܝܢ ܗܘܝܢ ܘܒܝܬ ܗܘ ܐܬܐܡܪܝܢ . ܐܬܝܕܥ ܡܢ ܦܛܪܝܪܟܐ ܕܢܘܒܠ . ܒܝܘܡ
ܐܬܦܢܝܢ ܠܡܦܢܝܘ ܕܒܗ ܐܠܗܐ ܢܒܥܐ ܘܡܛܠ ܗܘܝܢ ܟܪ̈ܣܝܐ ܕܟܠܗܘܢ ܀ ܘܡܢ
ܗܘܐ ܒܗ ܟܠܗܘܢ ܒܢܝܢ ܩܪܝܒܐ ܛܒܐ ܒܬܫܡܫܬܐ ܕܝܠܗ ܒܓܘܗ ܓܒܝܬܐ ܕܓܒ̈ܝܐ
ܢܒ̈ܝܐ ܘܡܫܝܚܐ ܘܐܬܦܪܫ ܡܢ ܡܪܘܬܐ ܠܦܛܪܝܪܟܐ : ܘܐܬܟܢܫܘ ܒܐܬܪܘܬܐ ܘܓܒܝܘܗܝ :
ܘܐܝܟ ܒܥܒܕ̈ܘܬܐ ܠܡܫܬܘܬܐ . ܘܒܫܢܬܐ ܛܝܒܐ ܕܢܘܒܠܐ ܀ ܘܐܦܪܝܫܘ ܡܦܛܪܝܪܟܘܬܐ
ܠܟܢܫܐ ܕܢܦܛܪܝܪܟܘܬܗ ܠܐܦܝܣܩܘ̈ܦܐ ܕܐܬܪ ܒܡܪܢ . ܘܝܘܡܐ ܚܕ ܢܘܦܐ ܒܢܗܘܢ
ܠܐܦܝܣܩܘ̈ܦܐ ܕܐܬܪ ܘܒܢܝ̈ܐ . ܘܐܬ̈ܪܘܬܐ ܡܫܝܚ̈ܝܐ ܕܒܗ ܦܝܫܐ . ܗܘ ܡܬܚܫܒܐ
ܕܥܕ̈ܬܐ . ܐܦܪܝܫ ܒܗܢ ܡܢ ܒܥܕܬܐ ܕܐܬܐ ܘܡܫܬܡܫܢܘܬܐ ܕܐܝܬ ܐܦܝܣܩ̈ܦܐ ܕܐܬܪܝܢ .
ܠܥܕܬܐ ܡܪܘܬܐ ܕܦܛܪܝܪܟܘܬܐ ܡܢ ܕܒܗ ܥܕ̈ܬܐ . ܢܫܒ ܘܡܕܒܪܢܐ ܓܘܢܐ
ܕܒܗܘܢ ܐܦܝܣܩ̈ܦܐ ܐܚܪܢܐ ܕܒܡܫܝܚܘܬܐ . ܘܕܦܫܝܛܐ ܘܐܦܪܝܫܘ ܕܠܗܘܢ ܐܚܕܐ
ܕܦܪܘܣܐ ܘܢܘܟܪܝܐ ܕܡܢ ܢܒܥ ܒܟܠܗܘܢ ܐܝܟ ܦܛܪܝܪܟܘܬܐ ܕܡܢ . ܒܗܘܢ ܕܝܢ ܐܦܝܣܩ
ܕܢܬܡܠܐ ܗܘܐ ܢܡܘܣܐ . ܗܘ ܒܟܠ ܗܘ ܡܬܚܪܪ ܕܓܒܪܐ ܕܢܚܬ ܐܠܗܐ ܕܒܗ . ܐܠܐ
ܗܘ ܦܘܩܕܢܗܘܢ . ܘܡܫܬܡܫܝܢ ܒܗܘܢ ܕܦܫܝܛܐ ܐܦܐܐ ܠܗܘܘ ܒܗ ܐܝܟ ܕܟܠܗ ܕܢܘܒܠܐ
ܕܡܢ ܀

ܘܒܬܪ ܐܢܬܒܬܐ ܀ ܒܗ ܗܘܝܢ ܠܐܘܪܗܝ ܠܐܠܗܐ ܠܢܣܝܢ . ܗܢ ܕܝܢ ܚܕܘܬܐ ܠܐܒܗܝܢ .
ܘܡܫܝܚܐ ܓܒ̈ܝܐ ܕܢܦܩܘܢ ܠܟܠܗܘܢ . ܘܡܬܡܘܡܝܢ ܪܘܒܬܐ ܠܟܠܗܘܢ . ܡܫܝܚܐ
ܐܠܗܐ ܕܢܦܩ ܕܢܘܒ ܠܡܬܡܠܟܘܗܝ ܒܥܒܕܗ ܟܠܐ ܡܢ ܡܘܗ̈ܒܬܐ ܘܡܬܝܒܠܐ ܘܟܠ ܢܟܣܘ
ܡܢܗ ܕܒܥܒܕܐ ܢܟܠ ܒܗܘܢ ܕܓܠܝܘܬܗ ܡܬܬܐ ܠܐܒܗܘܢ ܘܡܢ ܡܬܝܒܘܬܐ ܕܐܬܦܠܓܘ
ܠܡܬܘܬܗܘܢ . ܘܐܝܟ ܐܬ̈ܪܐ ܛܒ̈ܐ ܕܡܬܦܪܫܐ ܓܘܢܐ ܐܢܫܐ ܠܡܦܩܢܐ ܐܬܦܠܓܘܢ . ܒܗ
ܒܬܐܬܪܐ ܘܡܫܬܘܬܐ ܡܬܓܘܢ ܐܢܘܢ ܘܢܦܩܐ ܀

ܠܐ̈ܦܝܐ. ܒܗܘܢ ܡܢ ܕܢܫܡܬܐ ܕܠܐ ܡܝܘܬܘܬܐ ܐܝܬܝܗܘܢ. ܡܬܒܕܪܝܢ ܐܢܘܢ ܘܡܬܦܢܝܢ ܒܟܠ
ܐܬܪ: ܒܗܘܢ ܕܝܢ ܕܒܡܫܝܚܝܘܬܐ ܗܝܡܢܬܐ: ܕ̈ܩܕܝܫܘܬܐ ܒܫܘܡܠܝܐ ܘܒܕܘܒܪ̈ܐ ܦܫܝܛܐ ܐܝܬܝܗܘܢ.
ܡܬܢܝܚܝܢ ܐܢܘܢ ܘܡܬܦܪܥܝܢ ܐܢܘܢ ܒܦܘܪܥܢܐ ܡܠܝܐ ܕܝܘܡܐ ܐܚܪܝܐ ❖

ܡܛܠ ܗܕܐ ܕܝܢ ܚܟܝ̈ܡܐ ܡܫܝܚ̈ܝܐ ܕܐܝܟ ܦܠܛܘܢ ܗܟܢ. ܡܥܒܪܬܐ ܠܢ̈ܦܫܬܐ ܕܐܝܟ
ܦܠܛܘܢ ܡܦܠܓ ܠܓܢ̈ܣܐ ܕܐܢܫܐ. ܚܕܐ ܓܝܪ ܡܢܗ ܐܘܪܐ ܒܛܪܘܢܘܬܐ. ܘܡܠܟܐ ܦܠܓܝ
ܒܡܫܪܘܬܐ ܠܐܪܥܝܬܐ ܘܒܬܠܬܐ ܫܡܝܐ ܒܡܬܘܡܝܘ ܒܙܢܐ ܗܠܝܢ ܕܟܠܐ ܘܡܬܡܬܚܐ ܠܠܥܠ ܡܢܗ
ܕܟܠܗܝܢ ܠܒ̈ܬܐ. ܒܬ ܒܬܠܬܝܢ ܐܠܦܝܢ ܫܢܝܢ ܠܐ ܡܬܗܦܟܝܢ ܘܡܬܬܦܢܝܢ ܫܢܝܢ ܚܡܫܐ.
ܐܠܐ ܡܬܒܠܒܠܝܢ ܕܡܠܒܝܢ ܐܝܟ ܠܦܠܛܘܢ. ܡܦܝܢ ܒܡܘܫܐ ܕܗܢܐ ܕܡܢ ܘܡܫܡܫܝܢ ܘܐܦ ܠܒ
ܟܠ ܡܫܒܚܝܢ ܕܟܠܗ ܒܢܝ̈ܗܝܢ ܦܪ̈ܝܫܐ. ܘܡܬܬܠܝܐ ܒܗܠ ܒܢܝ̈ܢܫܐ. ܘܟܠ ܡܫܒܚܢܘܬܗܘܢ
ܘܡܬܚܫܚܢܘܬܗܘܢ ܘܡܫܬܒܗܪܢܘܬܗܘܢ. ܘܡܬܪ̈ܐ ܘܡܫܬܐ ܐ̈ܦܝܐ ܕܫܡ̈ܝܐ ܐܘܠܨܢܐ ܘܠܝܬܪܘܬܐ.
ܘܡܬܪ ܡܢ ܟܠܗܝܢ ܦ̈ܓܪܝܗܘܢ ܡܬܚܠܦܝܢ ܕܢܦܩ ܡܬܚܘܝܢܐ ܘܡܫܬܘܕܥܝܢ ܐܢܘܢ ܕܐܝܟܢ
ܐܘ ܕܐܝܟ ܡܬܚܘܝܢܐ ܠܐܝܟ ܡܢ ܠܐܪܥܐ ܡܫܒܚܐ. ܐܘ ܡܫܒܚܐ ܒܐ̈ܠܗܘܬ. ܘܐܟܠܐ ܕܡܫܒܚܝܢ
ܗܘܝܢ ܠܟܠܗܘܢ. ܒܐܟܠܐ ܡܫ̈ܪܐ ܚܙܐ ܒܗܠܝܢ ܘܐܬܚܫܚܝܢ ܒܗܘܢ ܒܗܘܢ ܐܟܠܐ
ܡܫ̈ܝܐ ❖

ܒܗܝܢ ܚܢܢ ܒܡ̈ܠܐ ܒܬ ܡܬܒܝܢ ܕܒܩܘܪ̈ܒܢܐ ܕܚܫܟܝܢ ܢܒܠܒܗܘܢ ܐܝܟ ܚܟܝܡ.
ܗܢܘܢ ܕܠܗ ܐܒܘܢܐ ܡܬܚܫܚܝܢ ܘܡܬܦܣܩܝܢ ܦ̈ܓܪܐ ܠܐ ܡܬܡܫܚܠܦܢܘܬܐ ܕܡܬܚܝܝܢ ܐܢܘܢ
ܕܐܫܬܘ ܡܢ ܠܐܠܗܐ ܦܪܝܫܝܢ ܘܐܦ ܗܘܐ ܒܦܘܪ̈ܢܣܐ ܕܡܬܚܙ̈ܝܢ ܒܢ̈ܝܐ ܕܐܝܬܝܗ ܕܐܡܪܝܢ ܕܡܢ
ܢܦܫܐ ܐܠܐܡܪܝܢ ܒܗܘܢ ܐܝܟ ܡܫܬܡܠܝܢ ܐܦܝܢ ܕܝܢ ܗܘܝܢ ܒܬ ܗܘܝܢ ܦ̈ܢܝܬܐ ܐܘ ܡܢ
ܗܠ ܡܒܘܠ. ܡܬܪܐܬ ܡܢ ܦܓܪܐ ܘܢܦܫܐ ܕܐܝܟ ܡܬܚܙ̈ܝܢ ܒܒܗܘܢ ܒܦܘܪܫܐ ܐܫܬܪܐ.
ܘܡܦܘܪܬܐ ܡܝܬܐ ܕܒܒܗܘܢ ܢܦܩܝܢ ܒܗ ܐܫܬܪܐ. ܘܢܫܡܬܐ ܠܟܠܗܘܢ ܒܡܦܪ̈ܬܐ
ܕܐܝ̈ܬܘܪܘܦܝܣ ܕܒܗ ܦܘܪܫܢܐ. ܘܡܬܪܚܡ ܠܐܠܗܐ ܐܝܟ ܕܒܢܝ̈ܗܘܢ ܠܐܬܓܪ ܒܗܘ
ܒܐܦܝܣܩܘܦܘܬܐ ܘܢܫܡܬܐ ܠܟܠܗܘܢ ܒܒܗܘ̈ܢ ܐܦܣܩ̈ܘܦܐ ܘܩ̈ܫܝܫܐ ܕܡ̈ܫܪܝܐ ܕܒܐܬܪ̈ܘܬܐ
ܕܐܡܪܝܢ ܘܐܡܫܪܐ ܠܐܪܥܐ ܒܬܪ ܗܘ ܕܐܦܣ̈ܩܘܦܘܬܐ ܘܦܪܢܣܐ ܘܡܕܒܪ̈ܢܘܬܐ ܗܟܢ
ܕܢܫܩܘܢ ܠܗ ܒܫܘܡܠܝܐ ܒܐܬܪ̈ܐ. ܐܝܟ ܕܐܝܬ ܗܘܐ ܒܬܫܡܫ ܕܝܬܐ ܕܒܡܫܪܬܗܘܢ. ܗܟܢ
ܒܡ ܦܘܠܐ ܕܠܐܠܗܐ ܠܐ ܡܬܗܦܟܢܐ. ܘܒܡܠܐ ܕܪܘܚܐ ܩܕܝܫܐ ܠܐ ܡܬܕܒܪܢܘܬܐ ܐܬܩܝܠܬ
ܠܡܬܝ ܕܒܐܠܝ̈ܢ. ܘܐܦܝܣܩܘܦܐ ܕܡܬܩܒܠܬ ܡܬܠܒܫܢ ܠܒܪܢܫܐ. ܕܗܘܐ ܐܝܟ
ܐܦܝܣ̈ܩܘܦܐ ܘܡܬܟܘܪܦܘܣܩܘܦܐ ܠܟܠܗܘܢ ܐܦܝܣܩܘܦܐ ܕܦܠܛܘܢ ܠܐܪ. ܗܟܢ ܡܢܝܢ
ܒܡܬܬܪܘܢܘܬܗܘܢ ✝

ܡܬܩܪܝܢ ܐܠܐ ܚܕ ܐܝܟ ܒܚܝܠܘܬܐ ܗ̄ ܕܝܢ ܡܬܩܪܝܐ ܘܚܕ ܚܝܠܐ ܕܐܠܗܐ ܡܛܠ ܕܐܬܒܪܝ .
ܘܡܬܝܠܕܐ ܠܐܠܗܐ ܕܐܬܘܗܝ ܡܢ ܐܒܐ . ܘܒܪܐ ܡܛܠ ܕܗܘܐ ܒܣܪܐ ܡܢ ܒܬܘܠܬܐ . ܘܐܦ ܒܗ
ܠܐܢܫ̈ܐ ܡܬܘܡܠܟܬ ܘܐܢܫ̈ܐ ܡܬܒܪܝܬ . ܘܗܘ ܟܕ ܗܘ ܕܠܐ ܫܘܚܠܦܐ .

VII

1

ܐܓܪܬܐ ܕܐܬܐܢܣܝܘܣ ܦܛܪܝܪܟܐ ܠܡܨܪ̈ܝܐ

ܠܚܒܝ̈ܒܬܐ ܘܪ̈ܚܡܝ ܠܐܠܗܐ . ܒܢ̈ܝܐ ܕܝܠܝ ܪ̈ܚܝܡܐ . ܦܪܝܫ ܗܘܝ ܡܫܡܫܢܐ ܘܦܪܝܣܐ
ܘܩܫ̈ܝܫܐ ܘܡܫܡܫ̈ܢܐ ܘܐܚ̈ܘܬܐ ܟܠܗ ܕܒܡܨܪܝܢ ܕܒܡܕܝܢܬܐ ܕܡܕܝܢ ܗܘܝ :
ܐܬܐܢܣܝܘܣ ܒܥܢܘܝܐ . ܒܫܡܗ ܠܐܠܗܐ ܕܟܠ ܟܠ . ܚܕܘ ܀ ܒܡ̈ܠܐ ܕܒܫܘܠܡܗܘܢ ܗܘܐ
ܬܒܝܥܝܢ : ܕܡܢ ܠܐܠܗܐ ܢܦܩܐ ܠܗ ܒܝ ܐܡܪ . ܦܘܩܕ̈ܢܐ ܐܝܠܝܢ ܕܐܬܦܩܕܢ ܐܝܟ ܕܠܘܬܟܘܢ .
ܐܝܟܢ ܕܙܕܩ ܒܡܫܡܫܘܬܗ ܕܡܪܢܐ . ܦܘܩܕ̈ܢܐ ܐܝܠܝܢ ܕܦܢܝܢ ܒܟܬܒ̈ܘܬܐ ܕܝܠܗ . ܗܘ ܓܝܪ
ܒܟܬܒܝ ܟܘܠ ܒܠܘܬܢܘܬܐ ܕܝܠܗ ܦܬܚܝܢ . ܐܝܠܝܢ ܐܬܟܬܒܘ ܒܠܒܐ ܗܢܐ . ܗܟܢ ܕܠܐ ܡܫܡܫ
ܐܚܝܕܝܢ ܒܡܫܡܫܢܘܬܐ ܠܐܪܥܐ ܡܫܒܚܐ ܕܒܫܡܝܐ ܘܠܐܠܗܐ ܘܦܪܘܩܢ ܢܦܫܢ ܡܫܝܚܐ . ܗܘ ܓܝܪ
ܐܬܘܗܝ ܐܪܥܐ ܕܡܫܠܡ ܠܟܠ ܐܒܐ . ܐܝܟ ܕܒܢܐ ܦܠܐ ܕܡܠܗ ܠܐ ܕܟܠܐ . ܐܡܪ ܓܝܪ . ܕܐܬܐ
ܐܬܐ ܐܪܥܐ . ܐܚܝܕܐ ܘܡܚܝܠܝܢ ܒܠܘܝܬܐ ܘܡܚܘܒܠ ܪܘܚܢܐ . ܒܟܠ ܡܚܝܕܐ ܘܡܟܠ ܦܓܪܘܗܝ
ܡܗܝܡܢ̈ܐ . ܗܕܐ ܐܬܝܗ ܡܪܕܝܬܐ ܕܒܫܡܫܗ ܕܡܪܢܐ . ܐܡܪ ܓܝܪ ܕܗܘܐ ܦܘܠܘܣ
ܕܐܝܬܝܗܘܢ ܚܕ ܒܚܕ . ܠܘܬ ܕܝܢ ܘܡܫܡܫܢܝܢ ܐܘܟܝ̈ܬܐ ܘܡܫܬܠܦܝܢ ܒܫܡܫܘܗܝ .
ܗܕܐ ܐܬܝܗ ܒܓܠܐ ܚܠܛܬܐ ܕܫܘܕܥܬܐ ܫܦܝܪܬܐ . ܗܘ ܕܐܝܟ ܕܟܬܒ ܐܫܬܕܪ ܦܝܫ
ܦܘܠܘܣ ܫܠܝܚܐ . ܘܪܘܓܙ ܒܠܒ ܡܪܝܐ ܡܢ ܟܠܗ ܠܒܟܘܢ ܘܡܢ ܟܠܗ ܢܦܫܟܘܢ .
ܗܢܝܢ ܒܟܠ ܘܪ̈ܚܡܝܢ ܕܐܝܬܘܗܝ ܐܠܐ ܐܢ ܐܝܬܝܟܘܢ ܘܟܠ ܕܐܟܘܬܗܘܢ ܪ̈ܚܡܝܢ ܠܐܠܗܐ ܗܘܝ
ܕܒܝܬܐ ܡܠܘܪܝ ܦܫܛ ܕܡܠ̈ܐ . ܢܦܫܐ ܐܝܬܝ ܒܣܡܝܟܐ ܒܠܥܘܬܢܐ ܐܝܟ ܕܐܡܪ . ܒܠܒܝܢ
ܕܚܝ̈ܠܝܢ ܘܒܠܒܝܢ ܕܐܬܒܢܝܢ . ܒܠܒܝܢ ܦܓ ܕܢܦܫܐ ܕܚܝ̈ܐ ܒܫܡܝܐ . ܘܒܠܒܝܢ ܕܢܦܫܐ ܕܡܘܬܐ
ܠܡܘܬܐ ܀ ܒܡܘܬܟܘܢ ܒܠܒܝܐ ܗܠܝܢ ܒܐܪܥ ܡܠܟܘܬܐ ܘܐܒܗ̈ܬܐ ܩܕܝ̈ܫܐ . ܒܢܝܐ ܗܘ ܕܡܢ
ܦܪܘܩܢ ܐܬܐܡܪ . ܕܐܝܬܝܗܘܢ ܐܝܟ ܢܒܝܐ ܕܟܠܗܘܢ ܘܡܠܐܟܘܗܝ ܕܐܪܥܐ ܐܠܐ ܠܒܢܝ ܡܠܘܟܝܢ
ܕܐܬܟܠܝܢ ܩܕܝ̈ܫܐ . ܗܢܘܢ ܕܒܡܕܝܢܬܐ ܢܗܘܪܐ ܘܡܠܟܐ . ܒܡܫܡܫܢܘܬܐ ܫܪܝܪܬܐ ܘܒܝܕ̈ܥܬܐ

. . . . ܡܛܠ ܕܢܒܠ ܐܡܪ . ܕܠܐ ܡܕܝ̈ܢܬܐ ܐܬܡܠܟܘ .
ܕܠܐ ܒܕܠܗ ܕܐܠܗܐ ܡܫܝܚ ܚܝ̈ܘܬܐ ܕܕܡܘܬܐ ܒܡܠܟܘܬܗ . ܐܦܠܐ ܕܗܘܝܢ ܒܢܦܫܢ
ܗܘܘ ܒܥܘ̈ܠܐ ܒܡܫܝܚ ܘܒܡܘܟܒܗ ܟܠܗܝܢ . ܗܟܢܐ ܐܦ ܚܝ̈ܘܬܐ ܡܬܦܪ̈ܫܢ ܒܢܒܝ̈ܐ
ܐܝܟܐ ܘܡܬܡܠܟܝܢ ܠܐ ܡܕܝ̈ܢܬܐ ܒܡܘܟܒܗ ܐܝܟ ܡܢ ܚܙܘܬܐ ܡܕܝܢܬܐ ܕܡܠܟܘ ܒܗ̇
ܒܥܕܢܐ . ܘܒܠܚܘܕ ܦܘ ܒܝܢܝ̈ܐ ܦܪܨܝܢ ܕܐܦܪܗܘ ܐܘܪ̈ܚܐ ܠܐ ܡܕܝ̈ܢܬܐ . ܒܬܪ ܕܝܢ ܡܘ̈ܬܐ
ܘܡܬ̈ܐ ܒܥܠܡܐ ܘܡܫܟܢܐ ܐܬܐ ܒܢ ܐܢܫܐ ܘܟܝ̈ܢܐ ܠܗܘ ܘܠܘܬ ܘܒܬܠܐ ܡܬܡܫܚܐ .
ܘܟܠܐܦܝܣܐ . ܘܟܢܪܝܢ . ܘܟܝܘܠܝܐ . ܘܟܦܘܦܝܣܐ . ܘܡܟܠܘܗ ܒܥܘܠܐ .
ܘܟܘܟܠܦܝܣܐ . ܘܟܢܪܐܘܣ . ܘܡܟܠܘܗ . ܘܟܠܘܦܘܟܐ . ܗܠܝܢ ܟܠܗܘܢ ܒܥܠ̈ܡܐ
ܒܢܒ̈ܝܐ ܕܡܬܐܟܠܝܢ ܒܥܠܡܐ ܡܢ ܦܘܡܐ ܕܕܡܘܬܐ . ܘܗܠܝܢ ܦܢܝܢ ܠܐܘܟܠ
ܒܕܠܗ ܕܐܠܗܐ ܡܟܡܗ ܡܕܝܢܐ . ܘܦܠܓܝܢ ܐܬܐ ܘܐܡܪܝܢ . ܕܠܗ ܢܟܒ ܐܝܟ ܡܢ ܐܢܟܐ . ܘܠܐ
ܠܕܒܪ ܡܟܡܗ ܕܡܫܢܠܐ . ܐܡܪ ܓܝܪ ܢܒܝܐ ܡܛܠ ܕܠܐܪܥܐ ܐܟܝܢܐ ܟܠܗܘܢ ܘܟܠܝܢ
ܐܡܪܘ ܦܢܝܢܐ . ܡܟܡܠܐ ܕܐܘܪ ܘܒܢܝ̈ܢܐ . ܗܠܝܢ ܓܝܪ ܡܢ ܡܕܝܢ ܐܝܟܢܐ ܗܘܘ ܕܒܢ̈ܝ
ܐܢܫܐ . ܒܗܘܢ ܓܝܪ ܕܐܬܘܗܝ ܐܘܪ ܒܝܢ ܡܢܒܠܐ ܐܠܒܝܟ ܘܐܬܐ ܒܗ ܡܟܘܢ .
ܕܐܝܟ ܗܟܢܐ ܗܘܘ ܗܦܟܘ . ܒܗܝ ܡܕܝܢܬܐ ܢܘܡܝܐ ܕܡܬܩܪܝܐ ܦ̈ܠܓܘܬܗܘܢ ܡܢܟܝܐ
ܕܡܫܝܚܐ ܒܢܝ̈ܐ . ܐܠܐ ܐܝܟ ܕܒܡܟܘ ܐܡܪ ܒܓܠܝܢܐ ܘܐܦ ܒܗ̇ ܒܟܪܝܟܘܬܐ . ܗܟܢܐ ܐܦ
ܗ̈ܦܟܘ ܡܢܗ ܒܓܠܝܢܐ ܕܡܫܝܚ ܒܢ̈ܝܐ ܗ̇ܘ ܕܟܠܗܘ ܒܡܕܝܢܐ . ܘܗܠܝܢ ܒܒܠܕܢ
ܐܡܪܝܢ ܠܗ ܢܟܒ ܐܝܟ ܡܢ ܒܥܕܢܐ . ܕܐܝܟ ܗܟܢܐ ܡܟܘ ܐܬ̈ܘܬܐ ܐܢܟܢ ܘܐܬܐ ܡܫܝܚ .
ܒܠܘܬ̈ܗܐ ܕܡܛܠ ܘܕܝܘܢܐ ܘܐܒܕܘܬ̈ܐܝܬܗ ܒܥܘܠܐ ܡܫܢܐܠ ܕܐܠܗܐ . ܒܪ ܡܟܝܢ
ܗܘ ܒܡܫܝܚ ܠܬܟܝܢ ܡܫܝܚܐ . ܗܟܢܐ ܡܟܘ ܒܠܓܘܠ ܕܕܝܢܐ ܒܡܦܘܪܢܘ ܘܡܫܟܢܐ
ܐܬܐ ܡܢ ܡܠܟ ܠܬܠܝܢ ܕܡܟܠܘܬܗ ܘܡܟܠܐ ܠܐܘܪܫܠܡ . ܘܟܕ ܒܥܕܬܐ ܗܘܐ ܕܐܬܐܡܪ
ܠܡܫܝܚܐ ܘܡܫܟܢܝܢ ܘܠܬܝܗ . . . ⁘

ܡܠܟܐ ܩܡ . . . ܡܫܝܚܘܢ ܒܫܠܝܚܘܬܗ . ܡܫܝܚܘܢ ܒܡܠܟܘܬܐ ܕܢܒܝܘܬܗ .
ܡܫܝܚܘܢ ܒܡܦܪܣܝܘܬܗ . ܡܫܝܚܘܢ ܒܫܠܝܚܘܬܗ ܒܡܫܝܚܘܬܗ . ܘܟܠܒܪܢܫܘܬܗ
ܘܡܫܝܚܘܬܗ . ܟܕ ܢܒܝܢ ܠܗ ܡܢ ܠܐܠܗܘܬܗ ܗܘ ܒܪܐ ܡܫܝܚܐ ܡܢ ܐܠܗܘܬܐ ܘܡܢ ܐܢܫܘܬܐ
ܗܘ ܒܗܠܝܢ . ܚܕܐ ܡܢܝܢܐ ܒܠܒܪܢܫܘܬܐ . ܗܘ ܒܗܠܝܢ ܡܠܟܐ ܕܡܫܝܚܐ ܘܡܫܝܚܐ . ܘܢܒܝܐ
ܐܝܟ ܦܘܡܐ ܘܡܠܟܘܬܐ ܘܡܫܝܚܘܬܐ ܘܐܢܫܘܬܐ . ܟܕ ܠܐ ܡܬܦܠܓܝܢ ܠܐܢܫܐ ܒܟܠ ܐܢ ܠܐܢܫ

VI

ܡܠܬܐ ܕܦܘܩܕܢܐ ܕܡܠܟܘܬܐ
ܕܒܝܬܠܐ ܕܝܢܐ

ܐܓܪܬܐ (1) ܕܪܫܡ ܠܐܠܗܐ ܡܪܢ ܡܫܝܚ ܪܒ ܕܢܐ ܕܡܪܢ ܐܘܫܥܢ ܕܟܬܒܐ ܕܒܝܬܐ
ܒܫܢܬ ܕܐܝܬܠܗ ܡܠܟܘܬܐ ܗܟܢ ܦܘܩܕܢܐ ܕܡܠܟܘܬܐ ܕܬܘܒܢܐ ܕܗܘܢ ܀
ܠܡܫܡܫܢܐ ܕܐܠܗܐ ܘܪܫܡ ܒܪܐ. ܗܢܐ ܚܝܠܐ ܡܫܡܫܢܘܬܐ. ܡܠܠ ܚܘܒܐ ܕܡܫܝܚܐ.
ܚܣܡ ܒܝܬܐ ܡܪܢܘ. ܘܡܫܪ ܠܟܠ ܗܡܢܘܬܐ ܠܐܪܥܐ ܗܘܒܐ. ܚܘܠܬܗ ܘܗܘܒܐܘܬܗ
ܕܒܪܘܟܬܐ. ܓܒܪ ܚܝܐ ܕܡܪܢܘ ܒܬܘܟܠܢܗ. ܡܪܢ ܕܐܝܬܠܗ ܪܒ ܕܢܐ ܘܦܘܩܕܢܐ. ܡܢ
ܒܪܘܟܐ ܘܦܘܩܕܢܐ ܘܪܒ ܕܢܐ ܡܫܝܚ ܕܒܘܟܪܐ ܕܡܪܢ ܐܘܫܥܢ ܕܟܬܒܐ ܕܒܝܬܐ ܕܒܝܬܐ
ܘܐܦܝܣܐ. ܒܫܡܗ ܠܐܠܗܐ ܗܠܝܢ ܓܒܪܐ ܟܠ ܚܝܐ ܕܡܠܟܘܬܗ ܓܒܗ ܗܠܝܢ ܀

. . . .

ܐܓܪܬܐ ܕܦܘܩܕܢܐ ܕܟܬܒ ܕܐܝܬܠܗ ܦܘܩܕܢܐ ܠܡܫܝܚܐ ܡܪܢ ܡܫܝܚܢ ܗܟܢ ܦܘܩܕܢܐ
ܕܡܠܟܘܬܐ ܀
ܡܠܬܐ ܘܡܠܐ ܬܘܒܐ ܐܝܟ ܓܒܗ ܕܝܢܐ ܘܡܥܢ ܠܐܡܘܬܐ ܘܡܫܡܫܢܐ ܒܟܠ ܗܘܦܟܝ
ܦܘܩܕܢܐ ܘܐܘܠܐ ܕܕܝܠܗ ܠܐܠܗܐ. ܡܪܢ ܡܫܝܚ ܦܘܩܕܢܐ ܘܢܗܝܪܐ ܕܒܘܟܪܐ ܕܡܪܢ ܐܘܫܥܢ
ܕܟܬܒܐ ܕܒܝܬܐ. ܕܐܝܬܠܗ ܒܪܘܟܐ ܡܫܒܚܝܢ ܒܫܡܗ ܗܠܝܢ ܀

. . . .

ܡܠܬܐ ܦܫܝܛܐ ܕܦܘܩܕܢܐ ܕܡܠܟܘܬܐ. ܡܠܟܘܬܐ ܦܫܝܛܐ ܕܐܡܪ ܒܫܡܗ ܠܐܠܗܐ ܡܪܢ
ܕܐܝܬܠܗ ܡܠܟܘܬܐ ܕܡܢ ܐܠܐ. ܟܠ ܡܠܟܘܬܐ ܠܟܠ ܦܫܝܛܐ ܀

. . . .

ܡܠܟܘܬܐ ܦܝ̈ܠ. ܟܠ ܡܠܟܘܬܐ ܦܝ̈ܠ ܟܠ ܡܠܬܐ ܕܗܘܐ ܠܟܬܒ̈ܐ ܒܫܡ ܕܗܢܐ.
ܘܟܠ ܡܠܬܐ ܕܗܘܐ ܠܟܬ̈ܒܐ ܕܕܘܟܪܢܐ ܒܫܡ ܦܫܝ̈ܛܐ ܒܟܬܒܝܢ ܀

(1) Cf. Wright cat. of the syr. manuscripts of the British mus. pag. 305

ܒܪܘܚܗ ܡܟܠ ܐܝܟܢܐ . ܘܐܦ ܡܫܡܫܢܘܬܗ ܒܪܘܚܐ (1) ܘܡܣܒܪܢܗ ܒܫܡܝܐ ܘܒܐܪܥܐ .
ܘܐܝܟ ܒܡܫܝܚܘܬܐ ܠܐ ܐܬܟܠܐ . ܒܪܒܝܐ ܗܘܝܘ ܕܡܟܠܐ (2) . ܐܦ ܡܟܝܢܘ ܘܠܐ ܡܟܠܐ ܀ ܠܐ ܐܬܡܟܠ
ܠܟܘܢ . ܘܐܦ ܡܟܝܢ (3) ܒܡܟܠ . ܐܠܐ ܕܡܬܚܙܐ ܒܡܟܠܐ . ܘܐܝܟ ܠܐ ܕܢܟܢܗ ܠܐܝܬܘܬܐ ܀
ܒܐܝܬܘܬܐ ܕܒܢ̈ܝܐ ܡܬܒܥܐ ܗܘܐ . ܘܡܟܝܢܘܬܐ ܠܐ ܐܬܡܟܠ ܀ ܡܛܠܗܘܢ ܒܡܫܚܐ ܕܡܢ ܢܓܕܐ .
ܒܢܝܐܐ ܘܠܐ ܒܡܢܝܐ . ܕܡܢ (4) ܢܓܕܐ ܡܬܒܥܝܢܐ . ܡܛܠܗ ܒܡܬܝܐܐ ܦܓܪܐ . ܢܓܕܘܗܝ
ܗܘܘ ܒܡܟܠܐ . ܘܒܐܝܬܘܗ ܡܛܠ ܒܡܟܠܐ (5) . ܗܘܐ ܒܗ ܡܟܝܢ ܠܐ ܡܟܠܐ . ܘܐܬܡܢܪܐ
ܒܗ ܐܝܬܘܬܗ . ܗܘܐ ܡܟܪܐ ܒܒܪܢܫܘܬܗ . ܕܝܗܘܐ ܐܢܫܐ ܒܒܪܢܫܘܬܗ . ܗܘܐ ܐܝܟ ܒܒܝܬܐ ܒܪ
ܡܪܐ ܗܘ . ܘܐܬܡܢܪ ܒܗ ܒܒܝܬܗ ܀

ܗܟܢ ܡܟܝܢ ܒܪܘܚܐ ܠܐܠܗܐ ܕܒܟܘܢ ܟܠܢܫ ܡܡܠܠܐ ܐܝܟ ܡܫܝܚܐ ܘܪܒܝܢܐ .
ܘܡܫܡܫ ܡܫܝܚܐ . ܗܟܢ ܘܐܬܒܪܘܢ ܟܠܗ ܒܢ ܡܫܒܚܬܐ ܕܒܟܘܢ ܡܢ ܒܪܘܫܐ ܕܩܕܡ
ܠܐܠܗܐ ܡܫܒܚܬܐ ܘܡܫܝܚܐ ܘܩܕܡ ܕܢܝܐ ܘܐܡܝܢ ܡܬܢܝܚܐ . ܒܪ ܡܫܡܫܢ ܒܫܒܚܬܐ ܘܐܠܗܘܢ
ܘܐܬܐܡܢ ܡܢ ܡܫܡܠܐ ܘܐܟܢ ܘܟܠܐܘܢ ܢܦܫܬܐ ܕܡܫܝܚܐ ܒܪܘܚܝ . ܒܪܝܟܐ ܕܒܢ
ܠܢܟܐ ܡܫܝܚܬܐ ܡܫܒܚܬܐ ܒܫܡܝܐ ܠܩܕܡܘܗܝ ܡܫܡܫܝܢ . ܒܪ ܡܒܟܝܢ ܗܘܐ :
ܘܠܐ ܐܝܟ ܡܫܩ̈ܠܐ ܘܐܝܟ ܕܕܒܫܬܐ ܗܟܢ ܕܡܢ ܒܟܘܢ ܐܬܐܡ̈ܢ ܡܫܡܫܝܢ . ܘܠܐ
ܐܢܫ ܡܢ̈ܝܐ ܘܩܢܘܢ ܠܐܠܗܐ ܦܫܝܛܘܬܐ ܕܟܠ ܐܬܪ . ܙܪܘܥܐ ܕܝܗܒ ܗܢܐ ܫܡܥܗ .
ܘܒܬܟܠܬܐ ܠܡܫܢ . ܘܒܪ ܗܟܢ ܠܦܪܘܩ ܫܡܥ ܠܗܘܢ . ܗܘ ܫܪܝܪ ܒܫܡܝ ܀

ܪܡܫ ܐܚܝܐ

ܫܪܝܪܐ ܕܒܬܫܡܫܬܗ ܕܐܠܗܐ ܦܫܝܛܬܐ ܕܒܝܬܐ ܕܐܬܠܬܝܒܘܬܗ ܕܡܫܪܘܗ ܀
ܡܪܝܡ ܕܒܬܫܡܫܬܗ ܕܐܠܗܐ ܦܫܝܛܬܐ ܕܒܝܬܐ ܡܝܬܐ ܕܐܬܠܬܝܒܘܬܗ ܕܫܘܪܐ ܀ ܢܘܚܐ
ܕܒܬܫܡܫܬܗ ܕܐܠܗܐ ܦܫܝܛܬܐ ܕܒܝܬܐ ܡܝܬܐ ܕܐܬܠܬܝܒܘܬܗ ܕܦܪܘܫܘܗܝ ܀
ܠܐܘܡܬܐ ܕܒܬܫܡܫܬܗ ܕܐܠܗܐ ܦܫܝܛܬܐ ܕܒܝܬܐ ܡܝܬܐ ܕܐܬܠܬܝܒܘܬܗ ܕܕܪܐ ܀
ܦܠܛܪܐ ܦܫܝܛܬܐ ܕܪܘܚ ܒܢܝܐ ܀ ܡܬܒܫܡܢܘܬܗ ܦܫܝܛܬܐ ܕܕܒܝܬܐ ܀ ܠܐܘܡܬܐ
ܕܡܫܪܝܢܘܬܐ ܀

ܫܠܡܬ ܗܕܐ ܕܒܫܡܫܬܐ ܫܡܝܢܐ ܘܦܢܝܬܐ

---

(1) Ibidem ܒܪܘܚܝ - (2) Ibidem additur ܘܐܦܠܐ ܗܘ ܟܠ ܐܦ̈ܝܢ . ܕܒܪܐ ܐܠܗܘܬܗ ܕܡܟܠܐ
(3) Ibidem ܘܡܟܪ - (4) Ibidem ܕܒܗܘ
(5) Ibidem additur ܢܓܕܘܗܝ ܗܘܘ ܘܐܬܡܟܠ . ܘܗܘܝ ܡܛܠܗ ܒܡܟܠܐ

ܕܟܠ ܘܐܪܥ ܙܒܠܗ ܘܦܪܩ ܠܢ ܒܐܘܢܓܠܝܘܢ. ܟܕ ܐܡܪ ܚܙܘ ܠܦܘܪܩܢܢ. ܘܡܫܬܘܕܐ ܡܟܪ:
ܡܠܟܬܐ܀ ܙܕܩ ܦܘܠܚܢܐ ܠܐ ܫܦܩܝܢ. ܕܠܐܝܟ ܫܦܝܪܐ ܐܦܠܐ ܡܙܝܢ. ܢܥܒܕܝܢ ܚܠܦܝܢ
ܕܝܢܬܐ. ܡܟܠܐ ܘܡܬܡܗܠܬܐ. ܘܦܬܘܪܬܐ ܐܦ ܚܝܠܐ. ܕܐܝܬ ܗܘ ܒܐܘܪܚܬܐ. ܘܢܥܒܕܝܢ
ܠܗ ܓܠܝܐ. ܕܡܥܒܕܐ ܓܘܢܐ. ܟܕ ܘܡܟܕܝܢ ܢܥܒܕ. ܘܡܢ ܠܡܫܝܚܘ ܠܐ ܢܥܒܕ.
ܫܘܒܚܐ ܠܐܠܗܘܬܐ. ܡܢ ܟܠ ܦܘܠܚܝܢ ܕܒܪܝܬܐ. ܕܗܘ ܡܫܡܫܐ ܒܫܘܒܚܐ ܕܚܝܠܐ.
ܠܥܠܡ ܓܘܢܐ ܕܐܝܬܘܬܐ܀

ܫܠܡ

4

ܐܓܪܬܐ(1) ܕܐܠܟܣܢܕܪܘܣ· ܡܢ ܣܢܝܐ ܐܦܝܣܩܘܦܐ ܕܐܬܐܘܕܘܪܘܣ
ܠܕܝܢܐ ܕܒܢܘܫܝܐ ܕܐܬܝܢ ܘܒܥܝܢ ܫܘܓܢܝܗܘܢ

ܠܡܬܠܬܐ ܘܩܢܘܡܝ ܠܐܠܗܐ ܡܫܝܚܐ. ܐܠܐ ܕܒܠܘܦܪܟܣܘܣ ܕܒܡܫܘܚܬܐ:
ܡܫܝܚܐ ܘܩܢܘܡܝ ܕܝܪܬܐ. ܘܐܢܫܐ ܢܦܫܗ ܠܡܫܝܚܐ ܕܒܫܡܗ ܩܢܘܡܝ ܥܠ ܫܒܪܐ
ܕܐܘܓܠܝܢ. ܫܪܝܪܘܢ ܘܡܪܢܝܢ ܘܢܘܪܐ ܘܐܠܗܐ ܘܢܘܚܐ ܕܒܦܓܪܘܬܐ ܕܠܐܠܗܐ
ܐܦܝܣܩܘܦܐ.

. . . .

ܦܠܓܘܬܐ ܠܐܠܗܐ ܡܢ ܚܝܠܐ ܡܠܟܐ ܡܢ ܐܢܫܘܢ ܫܡܝܢ ܒܠܓܪܝ ܗܘܐ ܡܢ
ܡܠܟܪܐ ܕܡܫܝܚܐ ܕܫܡܗ ܠܗ ܠܟܠܗܘܢ ܡܫܝܚܐ܀

ܗܘ (2) ܕܐܬܐܚܕ ܠܦܘܪܩܢܢ ܒܝ ܫܡܥܘ ܠܐ ܐܬܟܪܙ. ܗܘܠܐ ܒܗܘܢܘܬܐ ܒܪܢܫܘܬܐ
ܕܢܦܫ ܫܠܝܐ ܐܡܝܢܐ. ܗܘܐ ܡܫܝܚܐ ܒܝ ܠܐ ܐܬܩܪܐ. ܕܫܠܝ ܢܗܘܐ ܡܬܒܠܒܠ. ܗܘܐ ܒܫܒܠܐ
ܕܠܐ ܫܒܠܐ. ܕܚܫܚܢ ܢܩܦܘܠ ܫܒܩܝܢ. ܚܝܠ ܒܫܒܠܐ ܒܪܘܚܐ ܘܫܒܠܐ ܠܐ ܥܠܡ ܗܘܐ ܒܗ(3).
ܕܠܐ ܐܬܚܙܝ ܫܒܠܐ ܕܒܝܬܘܗܝ. ܗܘ ܓܒܪ ܦܠܓܗ ܒܫܒܠܐ (4). ܒܝ ܒܒܪ ܒܗ ܒܫܒܠܐ܀

(1) Cf. Wright cat. of the Syr manuscripts of the British mus. pag. 691 et pag. 918
(2) Hoc fragmentum edidit Bickell S. Isaaci antioch. T. 1 p. 176
(3) Apud Bickell additur ܒܫܠܘܗ ܫܒܠܗ ܒܫܒܠܐ
(4) Apud Bickell ܗܘ ܓܒܪ ܦܠܓܗ ܒܫܒܠܐ

ܘܐܬܡܟܢ ܡܢ ܢܡܘܣܗ . ܘܐܫܬܠܛ ܒܗ ܒܥܠܕܪܐ : ܟܠ ܕܐܟܠ ܗܘܐ ܡܢ ܦܬܐܐ . ܘܡܢ
ܕܒܟܠ ܐܫܬܘܕܝܬ ܠܗ : ܠܫܡܫܐ ܢܣܩܘܢ ܠܥܠܐ ܠܗ . ܒܦܪܢܣܐ ܕܢܦܫ ܥܡܗ :
ܘܚܫܘܐ ܗܘ ܒܢܐ ܐܘܓܪܗ . ܘܒܪ ܐܫܬܟܚ ܣܘܓܐܐ : ܕܐܫܬܘܕܝ ܠܗ ܒܪܘܚܐ . ܠܓܒܪܐ ܐܬܠ
ܒܢܐ ܚܕ . ܘܒܓܠܝܘ ܘܡܘܡܒܝܘ ܚܕܢ . ܐܡܚܝ ܠܦܠܠܐ ܠܟ ܒܠܕܐ . ܘܐܪܚܝ ܗܘܐ ܢܫܡܗ
ܒܢܐ . ܘܐܡܪ ܒܗ ܡܠܟܡܠܐ ܠܡܠܟܢ . ܕܡܢܐ ܢܫܠ ܦܢܐ ܒܒܢ . ܘܒܡ ܡܠܟܘ ܢܫܠ
ܠܟܘܐ . ܘܦܢܐ ܒܥܢܪܐ ܠܟܘܐ ܀

ܢܟܠܝ ܡܒܠܠ ܕܪܘܡܐ . ܡܨܥܘ ܘܐܫܬܟܠܘ ܦܪܘܡܐ . ܠܟܡ ܦܓܪܐ ܡܢ ܒܢܐ
ܐܢܫܐ . ܒܪ ܐܬܐ ܕܢܦܪܘܩ ܐܢܫܐ . ܘܦܓܪܐ ܕܐܢܫܐ ܐܬܦܓܥ . ܒܥܠܡܝܢ ܕܠܟ ܐܬܒܥܦ .
ܠܟܡ ܦܓܪܝ ܘܡܘܢ ܒܝܢܟ . ܘܒܣܢܐܐ ܒܗ ܕܐܠ ܠܟ . ܘܦܓܪܝ ܠܥܢܘ ܠܥܘܢܐ ܡܠܟܘ :
ܠܫܡܠܐ ܡܢ ܐܝܟܠ ܐܒܪܘ . ܘܦܓܪܝ ܠܥܢܘ ܠܥܢܒܐ ܢܫܠ . ܘܡܬܐܪܐ ܘܪܝܫܐ ܐܒܘܐ .
ܘܐܬܢܘܗܝ ܠܥܢܫܘܬܐ . ܒܠܝܪ ܡܢܘܡܝܐ ܘܡܬܢܫܠܬܐ ܀ ܒܢܫܘ ܕܐܒܫܐ (1) ܡܥܢܫܐ . ܡܟܠ
ܠܗ ܒܢܫܐ ܦܓܪܬܐ . ܘܡܘܢ ܗܘܐ ܒܠܐܢܝ ܒܢܝܢ . ܢܒܗܠܝ ܐܟܝܢ ܕܟܗ ܕܐܬܚܢܟ .
ܘܐܡܪܝܢ ܕܐܬܘܗܝ ܡܢ ܒܢܫܐ . ܘܒܐܬܚܢ ܠܗ ܠܗܘ ܠܐܢܫܐ . ܐܢܫܐ ܕܢܬܚܠܢ ܡܢ ܗܟܢ
ܘܗܘܘ ܡܠܟܘ ܢܒܬܢܝܢ . ܡܫܬܟܚܝܢ ܒܠܐܢܫܝܢ ܐܬܘܗܝ . ܠܟܘܐ ܘܐܢܫܐ ܐܬܘܗܝ .
ܠܗܘܐܐ ܘܐܢܫܘܬܐ . ܕܒܪܐ ܠܗ ܐܟܐ ܒܢܬܐ ܀ ܢܒܗܠܝ ܡܒܠܠ ܒܪܘܡܐ . ܘܠܐ ܢܟܡܢܝܢ
ܦܪܘܡܐ . ܘܢܐܡܪܘܢ ܕܐܬܘܗܝ ܡܢ ܒܢܫܐ . ܘܡܫܠܛܝܢ ܠܟܠܗܘܢ ܦܓܘܡܫܐ . ܐܢܫܐ ܕܐܬܚܡ
ܐܢܫܘܬܗ . ܐܬܚܡܘ ܠܐܟܘܬܗ . ܒܢܝܢ ܒܗ ܘܒܡܢܝ ܒܝ . ܢܩܠܝܢ ܕܠܗ ܘܡܟܠ ܕܐܟܝ . ܠܐܢܝ
ܒܢܝܢ ܡܢ ܠܟܘܐ : ܕܐܬܘܗܝ ܐܢܫܐ ܘܠܟܘܐ . ܒܠܐܢܝ ܒܢܝܢ ܐܢܫܘܢ . ܠܟܘܡܒܪܝܐ ܐܢܫܝܢ .
ܒܕܝ ܡܟܢܐ ܐܝܟ ܠܟܘܐ : ܘܡܢ ܘܡܦܠ ܐܝܟ ܒܢܝܢܫܐ . ܦܢܐ ܠܠܐܪ ܐܝܟ ܠܟܘܐ : ܘܡܢ ܘܡܬܡܟܢ
ܐܝܟ ܒܢܝܢܫܐ . ܦܢܐ ܢܫܠܐ ܦܓܪܘܬܐ . ܘܐܬܬܐ ܦܓܪܬܐ . ܘܡܘܢ ܠܘܡܫܐ ܕܢܡܘܣܗ . ܒܢܝ
ܠܥܘܕܪܐ ܕܦܓܪܘܬܗ . ܦܠܟ ܠܫܡܠܐ ܒܠܐܥܡܢܘܬܐ . ܦܓܪܐ ܕܠܟܡ ܡܢ ܒܠܐܘܬܐ .
ܘܦܓܪܐ ܒܢܫܐ ܕܢܫ : ܘܐܝܟ ܡܫܡܠܐ ܒܪܘܡܐ ܪܚܡ . ܐܢܫܐ ܕܡܟܘܐ ܡܢ ܒܢܫܐ ܢܗܘܐ
ܒܢܫܐ ܡܟܗܘܐܐ . ܕܒܢܝ ܠܦܓܪܝ ܡܢ ܡܢܝ . ܘܐܘܒܪ ܒܢܘܦܗ ... (2) . ܢܫܝ ܐܘܪܚܝ
ܘܡܘܪܚܝ . ܒܠܐܢܝ ܒܢܝܢ ܠܟܗܝ . ܒܢܫܘ ܕܠܟܘܐ ܡܟܐܐ . ܘܒܢܫܐ ܕܢܡܟ ܡܢ ܒܠܐܘܬܐ .
ܒܠܐܢܫܝܢ ܗܘ ܡܘܪܚܝ . ܘܡܫܡܥܘ ܕܡܢܐ ܡܫܡܥܝܢ . ܘܠܗ ܢܣܓܘܕ ܘܠܗ ܢܫܡܫ .
ܘܠܗ ܢܟܠܗ ܘܢܘܪܐ . ܘܢܫܡܫܘܢ ܠܟܠ ܒܘܪܢܝܗ . ܘܢܣܓܘܕ ܠܗ ܠܟܠ ܦܘܪܫܢܗ .

(1) Sic in cod. sed legendum ܒܢܫܘ ܕܒܢܐ

(2) Deest in cod. unum verbum.

ܘܫܠܡ ܒܫܘܪܐ ܕܟܠܗ ܐܝܟ. ܕܒܝܠܕܗ ܐܠܐ ܪܐܝܡ: ܘܐܠܐ ܒܝܠܕ ܟܠ ܐܒܘܗܝ.
ܗܢܘ ܕܗܘܐ ܠܒܘܫܗ ܦܓܪ: ܘܡܫܡܫ ܗܘܐ ܠܬܠܡܝܕܘܗܝ. ܗܢܘ ܕܢܣܒ ܠܐ ܒܕܝܢ.
ܘܐܬܒܠܥ ܒܡܘܬܗ ܡܘܬܐ. ܗܢܘ ܕܐܬܝܠܕ ܕܠܐ ܦܓܪܐ: ܘܐܬܝܠܕ ܒܦܓܪ ܒܒܪܢܫ (1)
ܗܢܘ ܕܠܐ ܡܬܚܙܐ ܗܘܐ ܠܟܠ ܒܪܝܬܐ: ܐܬܚܙܝ ܡܢ ܦܪܨܘܦܢ. ܗܢܘ ܕܗܘܐ ܗܘܐ ܡܢ ܩܕܡ
ܐܒܘܗܝ: ܘܗܘܐ ܦܓܪܐ ܢܣܒ ܒܣܘܦ. ܗܢܘ ܕܐܬܝܠܕ ܗܘܐ ܕܠܐ ܦܓܪܐ: ܘܢܣܒ ܦܓܪܐ ܡܢ
ܡܪܝܡ. ܗܢܘ ܕܐܬܝܠܕ ܒܪ ܐܠܗܐ: ܘܡܢ ܒܬܪ ܐܢܫܐ ܗܘܐ ܐܢܫܐ. ܗܢܘ ܕܗܘܐ
ܦܪܘܩܐ: ܒܗ ܠܐ ܕܐܬܗܦܟ. ܗܢܘ ܕܗܘܐ ܠܗ ܐܢܫܐ: ܒܗ ܡܬܒܥܐ
ܠܐܠܗܘܬܗ. ܗܢܘ ܕܐܬܝܠܕ ܚܝܐ: ܘܗܘܐ ܠܒܝܫ ܒܢܝ ܦܪܨܘܦܐ (2). ܗܢܘ ܚܝܐ
ܕܡܢ ܐܒܐ: ܕܗܘܐ ܚܝܐ ܡܢ ܡܪܝܡ. ܗܢܘ ܕܐܬܐ ܗܘܐ ܒܗ ܐܠܗܘܬܐ: ܘܗܘܐ ܠܗ ܒܗ ܐܦ
ܐܢܫܘܬܐ. ܗܢܘ ܕܚܒܫ ܠܗ ܡܢ ܒܪܝܬܐ: ܠܐ ܫܒܩ ܠܗ ܐܦܠܐ ܒܡܫܘܬܐ. ܗܢܘ ܕܐܬܐܠܨ ܗܘܐ
ܠܟܠ ܡܫܘܬܐ: ܘܒܗ ܐܢܫܘܬܐ ܘܐܠܗܘܬܐ. ܗܢܘ ܕܒܥܒܪܐ ܢܫܡܬܗ ܢܦܩ: ܘܡܠܟܘܬܐ ܢܣܒܪ̈
ܡܢ ܗܘܐ. ܗܢܘ ܕܐܬܚܙܝ ܒܒܝܬ ܒܪܘܫܠܡ: ܘܐܚܕ ܟܫ̈ܢܐ ܕܪܐ ܡܢܗ. ܒܗ ܒܟܝܢܗ ܠܟܠ
ܒܪܝܬܐ: ܠܟܠ ܒܪ̈ܝܬܗ ܕܒܟܠܗ. ܠܟܠ ܟܝܢܗ ܘܟܠ ܡܢܗ: ܘܟܠ ܡܫܡܫܢܘܬܗ ܘܟܠ
ܐܝܬܘܬܗ. ܘܟܠ ܛܒܥܘܬܗ ܘܡܢܝܢܗ: ܘܟܠ ܢܦܫܗ ܘܐܢ̈ܫܘܬܗ. ܘܟܠ ܡܢܝܢܘܗܝ̈
ܘܡܫܡܫܢܘܬܗ: ܘܟܠ ܡܬܠܘܬܗ ܘܟܠ ܚܝܠܘܬܗ. ܘܟܠ ܢܦܫܗ ܘܡܫܡܫܢܘܬܗ: ܘܟܠ
ܚܝܘܬܗ ܘܟܠ ܡܫܡܫܢܘܬܗ. ܘܟܠ ܗܘ ܕܠܟܠ ܡܫܘܬܐ: ܘܟܠ ܡܬܠܘܬܗ ܕܡܢ ܢܦܫܐ.
ܘܡܢ ܠܥܠ ܕܝܠܗ ܡܠܬܐ: ܘܠܐ ܐܝܟ ܢܦܫܗ ܘܡܫܠܟ ⁘

3

ܠܘܬ ܡܕܒܪܢ ܐܚܪܬܐ ܕܝܢ ܒܡܘܬܐ ܢܒܝܐ

ܠܐܝܬ ܕܠܐ ܡܬܚܡܝܢ: ܘܠܐ ܡܬܕܪܟܢܐ ܢܒܘܥܗ. ܟܕܒܩ ܗܝ (3) ܟܡܐ ܚܝܠܐ: ܕܐܬܚܙܝܢ
ܒܒܪ̈ܝܬܐ. ܠܐܝܬ ܕܗܘܐ ܐܢܫܐ: ܗܘ ܕܒܫܡ ܚܝܠܐ. ܐܦ ܟܠ ܒܪ̈ܝܬܗ ܕܗܘܐ: ܕܐܠܗܐ
ܠܡܫܬܘܕܥܘ ܡܢܗ. ܡܢ ܒܪܝܬܗ ܒܬܕܡܘܪܬܐ ܠܐܝܟ: ܕܗܘܐ ܒܬܘܕܝܬܐ ܐ ܚܝܠܐ.
ܘܒܗ ܢܘܗܪܗ ܠܟܠ ܐܬܚܙܝ: ܘܐܦ ܡܒܥܐ ܠܟܠ ܦܘܪܩܢܐ. ܡܢܗ ܘܢܦܠ ܡܢ ܚܝܠܘܬܗ.

(1) Citatur ab auctore libelli fidei Maronitarum apud Bickell S. Isaac op. om. T. I. P. 50

(2) Citatur in praefato libello fidei Maronitarum. Cf. Bickell S. Isaac op T. I p. 50

(3) In cod. ܟܕܒܩ ܠܟܠ ܟܡܐ

ܓܒܪܐ ܦܪܐ ܠܗ . ܘܥܒܕܐ ܗܘܐ ܒܝ ܪܥܐ ܠܗ : ܠܡܫܡܫܘܬܗ ܘܠܐ ܢܦܠܛܘܢܗ . ܐܡܪܘ
ܗܘܘ ܕܗܘܐ ܙܒܢܬܗܘܢ : ܕܕܥܘ ܕܓܒܪܐ ܥܠܡ ܠܗܘܢ . ܐܝܟ ܦܓܪܐ ܡܥܝܢܐ : ܕܕܥܐ ܐܠܗ ܠܗ
ܒܡܥܡܕܘܬܗ . ܕܗܘܐ ܡܫܡܫܘܬܗ ܘܒܡܫܡܫܢܘܬܗ ܒܪܢܫܐ ܓܒܪܐ ܡܪܐܘܗܝ . ܐܦ ܗܘ ܕܦܓܪܗ
ܠܐ ܠܒܫ ܗܘܐ : ܠܒܫ ܒܟܠ ܕܢܦܫܠܐ ܐܢܪܝܫ . ܐܠܐ ܒܟܠܗ ܐܫܡܠܗ : ܕܡܢ ܒܪܢܫܐ
ܠܒܪܢܫܐ ܫܪܝ . ܢܒܐ ܠܟܡ ܕܐܫܠܡ ܢܦܫܗ ܠܟܘܢ : ܕܠܟܠ ܦܓܪܐ ܐܝܟ ܕܢܠܒܫ . ܘܡܢ
ܐܢܫܝܢ ܕܠܐ ܠܐܪܥܐ : ܕܡܢ ܗܪܟܐ ܐܢܫܐ ܐܬܐܘܗܝ . ܠܐ ܙܒܢܐ ܕܠܐ ܡܢ ܕܢܒܐ : ܢܬܐܘܢ
ܘܢܦܠܐ ܒܢܫܡܬܗܘܢ . ܐܠܐ ܡܢ ܗܘܢ ܘܐܡܪ ܗܘܐ : ܒܐܬܪ ܗܘܐ ܠܐܬܐܝܗܘܢ . ܗܢܘ ܕܐܫܠܡ ܗܘܘ
ܕܐܢܫܝܢ : ܕܠܐ ܢܗܘܐ ܐܠܐ ܠܡܫܠܡܘ . ܘܐܦ ܗܘ ܙܒܢܐ ܕܠܡܐܬܐܘܗܝ : ܕܟܠ ܦܓܪܗ ܕܡܢ
ܐܡܪܗ . ܗܐ ܡܢ ܠܗ ܐܝܟ ܡܥܡܕܐ : ܗܘ ܕܗܘܐ ܡܪܐ ܕܡܥܡܕܐ . ܒܟܕܐ ܠܟܡ ܓܝܪ ܡܥܡܕܢܐ
ܗܘܐ ܀ ܡܢܐ ܕܡܩܒܠ ܗܘܝܬܘܢ ܕܐܫܠܡ : ܐܠܗܘܬܗ ܠܟܘ ܕܕܦܓܪܐ ܗܘ . ܠܗ ܓܝܪ ܡܥܡܕܢܐ
ܕܟܠܢܫܘܬܗܘܢ : ܐܡܪ ܠܟܘܠ ܦܠܓܘܬܐ . ܐܦ ܡܥܡܕܢ ܪܘܚ ܠܡܥܡܕܬܐ : ܠܢܦܫܗ ܗܘ ܐܡܪܗ
ܠܟܠ ܡܢܢ . ܘܒܝ ܗܘܐ ܡܢܐ ܒܠܐܘܬܐ : ܘܟܠ ܐܝܟ ܠܗ ܗܘܐ ܐܡܪ ܗܘܐ . ܕܠܐ ܗܘ ܗܘܐ ܒܪ
ܢܡܘܣ : ܒܪ ܓܝܪܐ ܡܓܝܒܐ . ܠܗ ܠܟܡ ܗܘ ܕܡܢ ܢܒܝܐ : ܢܦܩܘܢ ܡܢܟܡ ܕܢܚܝܐ . ܗܟܢ
ܕܐܠܗܘܬܗ ܡܚܝܐ : ܘܪܒܐ ܠܒܢܝܢܫܐ ܒܟܠ ܡܕܡ . ܢܦܠܘܢ ܐܝܟ ܡܠܟܘܬܗ : ܘܢܬܚܝܒܘܢ
ܠܐ ܡܓܝܒܐ ܀

ܐܡܪ ܙܒܐ ܡܪܘܒܐ : ܕܦܓܪܐ ܐܢܫܐ ܢܚܒ ܠܗ . ܐܦ ܦܓܪܗ ܠܐ ܐܬܚܫܒ : ܠܡܥܡܕܗ
ܡܢ ܕܪܝܫ . ܘܐܦ ܠܐ ܡܢܝܢ ܠܥܡܕܗ ܗܘܐ : ܒܝܘܡ ܡܢܐ ܕܡܢܗ (1) ܒܡܥܡܕܢܘܬܐ . ܕܒܪܝ ܠܟܠܗ
ܠܒܪܝܬ : ܐܝܟܐ ܢܥܡܕܘܢ ܗܘ ܕܐܡܪ . ܠܒܪܢܫܐ ܒܡܥܡܕܐ [ܒܐܪܒܥ] (2) ܗܘܐ ܒܐܢܫܘܬܐ
ܠܐ ܐܬܒܪܝ . ܐܦܠܐ ܒܡܥܡܕܢ ܒܪ ܐܢܫܘܬ . ܢܫܡܫ (3) ܕܗܘܐ ܡܫܒܚܐ : ܕܐܦ ܒܢܝ ܚܝܘܬܐ
ܡܥܡܕ ܗܘܐ . ܘܒܠܚܘܕ ܗܘܐ ܕܡܪܢ : ܒܗ ܒܟܠ ܐܠܗܘܬܗ ܀ ܐܬܥܒܕܬ ܕܐܝܟ ܟܠ
ܕܗܘܐ : ܒܡܥܡܕܢܘܬܗ ܕܐܡܪ ܙܒܝ ܡܢܢ . ܘܡܢܗ ܐܢܫܐ ܘܡܠܟܐ : ܟܠܐ ܒܡܥܡܕܐ ܕܐܬܒܪܝܘ
ܒܗ ܀

ܢܦܩܘ ܕܝܢ ܗܟܢܐ ܐܡܪ : ܗܦܟܬܐ ܕܒܥܘܬܐ . ܘܟܠܒܪܐ ܢܫܘܐ ܠܘܬܗܝ
ܘܗܘܡܐ ܕܗܢܐ . ܟܠܗ ܕܐܝܟ ܠܟܘܠܐ : ܘܐܦ ܟܕܘ ܐܢܫܐ . ܕܐܠܐ ܒܝܘܡܗ ܡܢܝܐܝܬ.

---

(1) Sic in cod. forsan legendum ܒܝܘܡ ܗܘ ܡܢܗ ܒܡܥܡܕܢܘܬܐ

(2) Ex conjectura

(3) Videtur legendum ܘܐܦܠܐ ܒܡܥܡܕܢ

ܙܘܥܐ . ܚܝ̈ܘܬܐ ܕܐܟܣ ܟܕܝܢ : ܐܝܟ ܕܒܪܢܫܐ ܡܬܪܘܝܗ ܗܘܐ . ܘܐܝܟ ܐܠܗܐ ܚܐܪ ܗܘܐ .
ܕܟܣ ܚܘܒܐ ܘܚܝ̈ܘܬܐ . ܒܫܠܡܘܬܐ ܡܫܬܥܒܕܝܢ ܐܢܘܢ . ܘܐܠܐ ܗܘܐ ܐܝܟ ܒܪܢܫܐ . ܒܕܝܢ
ܕܝܢ ܗܘ ܕܐܠܗܘܬܐ ܘܚܝ̈ܠܐ ܒܡܫܪܐ ܡܫܬܟܚ ܗܘܐ . ܒܕܡܘܬ ܐܕܡ ܩܕܡ ܢܦܩܘ : ܘܐܝܟ
ܒܪܢܫܐ ܐܠܐ ܗܘܐ . ܘܐܝܟ ܐܠܗܐ ܚܕܬܗ : ܗܕܐ ܕܗܘ ܘܩܕܡ ܡܢ ܟܠܐ . ܦܪܫܐ ܕܐܠܐ
ܒܐܘܪܚܐ : ܗܘ ܕܡܫܝܚܐ ܕܢܗܘܐ ܡܬܩܒܠ (1) . ܕܐܢ ܦܓܪܐ ܠܐ ܐܬܚܙܝ ܗܘܐ : ܢܬܒܣܡ
ܒܒܝ ܡܠܟܝܢ ܗܘܐ . ܡܛܠ ܦܓܪܗ ܒܟܢܫܐ : ܘܬܘܟܝܣ ܪ̈ܓܫܐ ܕܐܬܡܠܟ ܒܗ . ܬ̈ܐܐ
ܛܟܣܝܢ ܒܥܠܬܐ : ܚܫܐ ܠܐ ܙܐ ܠܐܒܘܗܝ (2) . ܘܡܢ ܗܟܐ ܕܗܘܐ ܐܬܚܙܝ ܠܒܝܫ . ܘܐܬܒܢܝ
ܕܡܟܐ ܕܚܝܐ : ܐܬܚܙܝ ܡܢ ܒܥܒܪܐ . ܦܓܪܐ ܕܫܟܠ ܘܕܠܝ̈ܠܐ : ܐܬܦܫܛ ܒܡܢ ܒܟܢܫܐ :
ܘܡܬܚܫܚܠ ܒܗ ܚܫ̈ܐ . ܚܫܐ ܐܝܟ ܐܚܪܐ ܕܒܪܢܫܐ . ܠܐܦܪܐ ܐܦܝ [ܡܟܝܟܐ] (3) :
ܕܡܟܢܝܢ ܡܢ ܕܪܥ ܡܬܟܠܐ . ܐܒܪܡ ܒܐܬܪܐ ܚܠܐ ܡܬܩܪܐ : ܘܦܪܫ ܟܬܒܪܗ ܡܢ ܡܟܘܠܐ .
ܘܢܦܩ ܚܘܛܪܐ (4) ܘܢܦܩܬ ܡܢ ܨܠܝܒܗ ܕܐܝܣ . ܘܗܘܐ ܒܫܪܗ ܕܐܝܣ : ܐܠܐ ܟܕܟܡܬܐ
ܨܐ̈ܬܐ ܀ ܒܟܬܒܘܢ [ܬ̈ܐܐ] (5) ܪܫ ܦܓܪܗ : ܒܟܬܒܘܢ ܬ̈ܐܐ ܛܟܣܝܢ ܡܬܩܪܐ . ܘܐܢ ܠܐܘܟ ܕܝܢ
ܐܡܪ ܕܐܟܝܠ : ܒܗܝ ܕܡܘ̈ܬܐ ܐܬܚܫܒܬ ܀ ܗܘܝܢ ܗܟܝܢ ܕܡܘ̈ܬܐ ܕܐܟܣ ܐܟܝܠ
ܢܦܫܘܬܗ . ܕܐܦ ܒܕܡܘܬܐ ܐܬܚܙܝ : ܕܐܦ ܦܓܪܐ ܕܒܪܗ ܙܐܪ . ܟܠ ܐܝܟܐ ܐ̈ܡܗܐ ܕܡܘ̈ܬܐ
ܒܦܓܪܐ ܚܫܝܢ ܠܐܬܚܘܝܘ . ܒܕ ܛܒ ܡܬܠܠ ܡܠܠ ܗܘܐ : ܕܡܘ̈ܬܐ ܕܟܒܫ ܘܡܫܚܐ ܀ ܘܐܢ
ܐܝܟ ܒܕܠܐ ܦܓܪܐ : ܕܡܘܬܐ ܕܦܓܪܐ ܡܠܠ ܗܘܐ . ܒܪܐ ܕܟܒܫܗ ܒܦܓܪܝܢ ܡܟܠܒܫ : ܡܢ
ܒܬܪ ܚܫܐ ܒܗ . ܟܠ ܐܝܟܐ ܕܡܫܬܐ ܗܘܐ : ܕܡܘܬܐ ܕܦܓܪܐ ܡܫܘܐ ܗܘܐ . ܚܒܫ
ܦܓܪܝ ܠܐܠܗܐ : ܘܬܘܟܝܣ ܒܦܪܐ ܒܒܪ ܡܢܝ . ܠܐܝܟ ܦܓܪܐ ܐܬܚܙܝ ܗܘܐ : ܐܢ ܡܢ ܡܪܝܡ
ܠܐ ܐܬܚܙܝ . ܐܝܟܘ ܒܟܠ ܐܬܪܐ : ܘܡܢ ܠܟܠܡܬܐ ܐܬܚܙܝܬ . ܘܐܬܚܙܝ ܗܘܐ ܚܕܘܬܐ .
ܒܡܢ ܢܦܠ ܒܡܢ ܘܡܢ ܡܪܝܡ : ܐܝܟܘ ܕܡܫܬܚ ܘܡܢ ܐܚܘܗܝ . ܠܟܠܡܬܐ ܐܝܟܐ ܗܝܕܝܢ :
ܘܟܬܒ ܘܐܚܪ̈ܢܐ ܗܕܐ ܐܝܟܢ . ܒܪ ܡܢ ܐܝܟܘ ܠܐ ܡܬܒܥܝܢ : ܡܛܠ ܐܝܟܢ ܒܚܫܘܒܗ . ܗܐ ܡܬܚܙܝܢ
ܠܗ ܢܒܥܝܐ : ܘܐܬܐ ܦܢܗ ܐܬܐ ܡܢ ܐܝܟܘ . ܗܘ ܢܒܥܝܐ ܡܘܠܕ ܠܗ : ܘܐܬܐ ܢܒܪܬܗ ܡܢ
ܡܪܝܡ . ܗܟܢ ܠܗ ܡܫܘܬܐ ܨܠܝܒܐ : ܘܐܟܘܬܗ ܟܠ ܐܬܚܫܒܬܗ . ܘܒܪ ܗܘ ܡܫܒܚ ܘܠܐ ܐܬܒܠܐ :
ܢܣܒ ܐܟܘܬܗ ܐܠܗܝܐ . ܘܐܡܪܝܢ ܐܝܟܘ ܕܡܪܝܐ : ܡܬܚܙܝܢ ܐܬܐ ܠܗ ܡܢ ܡܪܝܡ . ܐܠܐ ܠܟܠܡܬܐ
ܡܢ ܡܪܝܡ : ܟܠ ܒܪܬܗ ܕܐܬܚܙܝܘ . ܗܐ ܠܟܠܡ ܢܣܒ ܢܦܫܐ : ܠܟܠܢܫܐ ܕܐܠܗܐ ܗܦܟܗ .
ܚܠܐ ܕܗܦܟ ܠܟܠܗ ܢܦܫܐ : ܘܡܢ ܕܟܢܫܐ ܕܡܢ ܐܠܗܐ . ܡܟܝܢ ܐܬܐ ܕܡܫܒܚ ܒܟܠܗ : ܘܗܘܝܢ

(1) In cod. ܡܬܩܒܠܐ - (2) In cod. ܡܢ ܚܫܐ ܙܐ ܐܒܘܗܝ - (3) Additur ex conjectura - (4) Lacuna unius vocabuli. (5) Ex conjectura

ܒܬܪ ܕܒܢܝ̈ܢ ܒܗܬܘܢ : (2) ܠܒܫ ܐܠܗܐ ܢܦܫܐ ܡܠܝܠܬܐ . ܐܦ ܦܓܪܐ ܠܐ ܒܠܥܕ ܡܢܗ :
ܕܓܠܐ ܗܘ ܐܦ ܡܬܠܬܠܗ . ܘܐܝܟ ܓܒܪܐ ܘܐܢܫ : ܠܐܢܫܐ ܕܐܬܐ ܘܕܓܠܐ ܒܝ . ܟܕ ܢܦܫܗ
ܒܪ ܢܦܫܗ : ܒܪ ܕܐܝܬ ܘܒܪܗ ܕܒܪܢܫܐ . ܐܦ ܒܐܠܗܘܬܗ ܦܓܪܗ ܦܓܪܝ : ܡܛܠ ܕܦܓܪܝ ܡܢ
ܐܢܫܐ ܒܗ . ܐܦ ܦܓܪܗ ܢܦܫܝ ܡܢܝ : ܐܦ ܗܘ ܐܢܫܐ ܠܐ ܗܘܐ ܒܝ . ܘܡܛܠܬܗ ܕܓܠܐ
ܒܝ . ܒܗܬܐ ܡܬܒܘܬܐ ܕܐܠܗܘܬܗ : ܘܠܐ ܒܗܘܝܐ ܕܠܒܟ ܒܝ . ܐܦ ܗܕܐ ܠܐ ܡܫܪܪܐ : ܟܠ ܡܛܠ
ܕܐܒܪܐ ܕܓܠܐ ܗܘ . ܕܐܦ ܗܘ ܒܟܢܘܫܗ ܐܠܨܝ ܒܝ : ܐܦ ܒܡܘܬܒܘܬܗ ܒܪܒ ܒܪܝ . ܘܠܐ ܐܠܐ
ܡܢܝܢ ܠܢܦܫܐ : ܘܦܫ ܦܓܪܝ ܒܩܡܝܥ ܡܟܪܐ ܀

ܒܗܘܐ ܢܦܫܐ ܕܒܪܐ ܠܗ : ܕܢܟܝܢ ܐܘܟܪ ܠܠܡܟܪܝ . ܫܠܝ ܦܪܘܫܐ ܡܢ ܡܕܝܢ : ܗܘ
ܓܒܐ ܕܐܟܪܐ ܗܟܝܢ . ܐܘ ܡܕܝܢ ܗܘ ܒܪ ܡܒܐܐ . ܐܦ ܐܬܐܡܢܝܢ ܐܝܟܢܐ : ܠܐ ܫܬܐܣܝ ܗܘܘ
ܠܡܟܪܝܬܐ . ܫܠܐܘܗܝ ܕܐܟܪ ܠܠܡܟܪܐ : ܘܡܢܟܘ ܕܡܒܪܘ ܕܐܬܐܡܢܝܢ . ܡܛܠ ܒܗܠܐ ܘܡܟܪܒ
ܐܟܝ : ܕܐܢܐ ܐܢܐ ܠܐ ܠܕܡܟܝ . ܐܦ ܠܐܟܪ ܠܗ ܕܓܘܪܐ : ܐܬܐܡܢܝܢ ܗܘܐ ܘܫܐܠܘܗܝ .
ܡܟܪܝܐ ܒܦܓܪܗ ܐܟܪܝ ܗܘܐ : ܗܘ ܕܒܦܓܪܗ ܒܟܠܐ ܗܘܐ ܠܗ . ܠܗ ܡܟܪܝܐ ܗܘܐ ܠܗܝ :
ܕܠܒܟܝܗ ܒܢܦܫܗ ܒܪܟܝ ܗܘܐ . ܗܓܝܣ ܗܘܪܝܬܐ ܕܐܬܠܬܐ : ܒܪܝܫ ܓܘܐ ܠܟܠ ܒܪ
ܓܘܫܡܗ . ܘܡܢ ܕܐܬܝܬܐ ܒܐܟܬܐ : ܟܟܠܐ ܐܠܐ ܒܟܠܗܘܢ . ܫܡ ܫܠܐ ܘܐܢܫܝܢ ܡܟܬܐ : ܐܠܐ
ܘܦܓܪ ܠܐܬܐܬܗ . ܦܓܪ ܠܟܠܐ ܫܠܟ ܫܠܐ : ܕܦܓܐ ܗܘܐ ܗܘܐ ܦܫܘܩܐ . ܘܦܓܪ ܡܫܘܚܐ
ܫܠܟ ܡܫܬܐ : ܕܒܟܠ ܟܗ ܐܟܝ ܢܦܫܐ . ܠܡܟܪܝܬܐ ܕܫܐܠܗ ܗܟܝܢ : ܕܢܗܘܘܢ ܠܗܘ ܙܒܢܝ
ܗܘܘ . ܐܦ ܡܫܟܚܐ ܗܘܐ ܠܗܘ : ܕܢܦܫܗ ܡܟܪܗ ܐܢܫ ܗܘܐ . ܘܗܘܘܢ ܕܗܟܠ ܡܢ
ܠܩܪܝܡ : ܕܐܢܐ ܐܢܐ ܘܠܐ ܐܬܐܡܢܝܢ . ܒܪܝ ܒܫܡܝܗܘܢ ܕܦܢܝܡ ܕܘܐ : ܫܐܠܘ ܘܐܬܐܡܪܘ
ܠܡܟܪܝܗܘܢ . ܕܐܦ ܦܓܪܐ ܗܘ ܡܟܝܢܐ : ܢܦܫ ܕܐܝܢ ܠܡܟܝܢܐ . ܡܢ ܡܬܒܠܥ ܗܘ ܡܟܬܒܐ :
ܘܡܢ ܕܢܦܫܗ ܗܘܐ ܠܟܠܐ . ܡܢ ܠܐܝܢ ܓܒܝܢ ܐܠܗ ܒܢܦܫܗ : ܡܘܬܐ ܕܢܗܘܘܢ ܟܠ ܦܓܪܗ .
ܡܟܬܐ ܘܫܠܐ ܫܠܗ ܦܓܪܗ : ܢܒܗܘܐ ܐܢܫܐ ܕܟܦܪ ܒܗ ܀

ܗܐ ܓܠܝܐ ܠܢܦܫܬܝ : ܘܫܪܝܪܐ ܐܝܟ ܕܐܬܠܘܗܝ ܗܘܐ . ܗܐ ܦܬܓܡܐ ܡܢ ܟܠ ܕܗܘܝ :
ܓܠܝܐ ܡܟܬܒ ܒܟܬܒܐ . ܘܡܟܬܒܗ ܠܟܠ ܡܛܠ ܓܘܫܡܗ : ܘܡܟܬܒܗ ܗܘܐ ܘܠܐ ܐܬܓܠܐ ܀ ܐܦ
ܦܓܪܗ ܠܐ ܗܘ ܦܓܪܝ : ܡܟܠܐ ܡܛܠ ܐܝܟܢܐ . ܐܦ ܓܘܫܡܗ ܠܐ ܗܘ ܓܘܫܡܝ : ܡܠܒܘܫܐ
ܡܢ ܐܬܠܒܫ . ܫܠܒܐ ܘܠܐܬܐ ܘܢܦܫܐ : ܒܟܝܢ ܐܬܐ ܗܘ ܠܗ ܐܝܟ ܕܟܝܢ . ܘܠܐ
ܘܐܬܐ ܠܟܠ ܒܐܪܐ : ܡܟܝܢܐ ܠܐ ܐܝܬ ܗܘܐ . ܕܗܘܐ ܒܟܝܢܐ ܕܡܢ ܡܫܠܡܐ : ܦܓܪܐ ܐܢܫܝܐ ܠܐ

(2) Hic versus citatur in libello fidei Maronitarum Cf. Bickell S Isaaci antioch. op. om. T. I pag. 50

ܓܒܪܐܝܠ : ܒܒܪ ܡܬܚܒܒ ܡܫܝܚܐ . ܐܡܪܐ ܠܗ ܕܕܘܝܐ ܕܡܘܒܕܐ : ܘܚܝܠܐ ܟܠܗ
ܬܠܝ ܒܒܢ . ܒܚܝܠܐ ܟܠܗ ܦܓܪܐ ܠܥܠܡ : ܐܦܠܐ ܠܒܪܘܚ ܓܙ ܗܘܕܥܐ . ܐܡܟܐ ܗܘܟܐ
ܡܢܝܚܐ : ܢܗܘܐ ܠܟܘܠܟܘܢ ܓܒܪܐܝܠ . ܢܬܠܒܘ ܘܢܬܠܡܠܟܘܢ : ܘܚܢܢ ܢܗܘܐ ܡܩܒܠܐ .
ܓܒܪܐܝܠ ܐܡܪ ܚܝܠܐ : ܘܗܘ ܐܡܪ ܦܓܪܐ ܘܚܝܠܐ . ܕܘܚ ܡܦܘܪܩܐ ܘܚܝܠܐ ܟܠܗ ܚܝܠܐ :
ܘܡܪܝ ܒܥܒܕܝ ܐܡܪ ܗܘܐ ܠܗ . ܘܗܘܐ ܠܬܠܡܝܕܘܗܝ ܚܕܝܬܐ : ܘܦܩܕ ܠܗ ܒܥܡܪܝܬܐ ܀
ܐܘ ܠܘܩܒܠ ܡܢ ܥܠܡܐ ܐܢܬ : ܐܡܪ ܠܗ ܡܢ ܐܡܪ ܐܢܬ . ܐܡܪ ܠܗ ܕܐܬܐ ܓܒܪܐ ܘܚܝܠܐ : ܐܝܟ
ܘܩܪܒܗ ܐܬ ܡܫܩܠܐ . ܓܒܪܐܝܠ ܗܘ ܐܡܪ ܠܗ : ܚܝܠܐ ܘܡܪܐ ܘܦܘܪܩܢܐ ܀

ܗܘܝܐ ܐܘܦ ܬܠܡܝܕܐ : ܗܘ ܦܬܓܡܐ ܕܒܬ ܒܢܝ . ܘܠܐ ܐܝܟ ܗܠܝܢ ܠܥܠܡܐ : ܐܠܐ ܒܪܗ
ܕܐܠܗܐ ܕܚܝܐ . ܗܘ ܦܬܓܡܐ ܐܬܘܗܝ : ܐܝܟ ܡܫܒܚܘܬܗ ܕܡܪܢܝܐ . ܗܘ ܒܟܠ ܕܘܟܐ ܗܪܐ
ܗܘܐ : ܡܢܝ ܢܫܡܬܗ ܒܪܢܫܐ . ܠܐ ܓܝܪ ܐܠܐ ܒܪܗ ܕܐܠܗܐ : ܠܥܠܡ ܐܠܐ ܠܥܡܢܘܐܝܠ . ܘܚܝܠܐ
ܠܘܬ ܟܠ ܕܘܟܐ : ܒܗܢ ܠܗܘ ܒܣܪܐ ܐܘ ܓܒܪܐ . ܐܦ ܗܟܢܐ ܕܐܡܪ ܡܢܝ : ܗܘ ܦܬܓܡܐ
ܡܬܟܢܝ ܠܗ . ܘܠܐ ܠܡ ܐܝܟ ܗܠܝܢ ܠܥܠܡܐ : ܐܠܐ ܒܪܗ ܕܐܠܗܐ ܕܚܝܐ . ܗܘܝܘ ܘܗܘܐ
ܐܡܪ ܗܘܐ : ܘܗܘܝܘ ܒܪ ܗܘ ܡܘܪܝܐ ܗܘܐ . ܕܢܦܩ ܡܢ ܒܣܪܐ ܒܣܪܐ : ܘܝܠܕ ܡܢ ܕܘܟܐ
ܕܘܟܐ ܗܘ . ܕܐܬܝܠܕ ܡܢܝ ܡܢ ܒܣܪܐ : ܢܬܟܢܝܢ ܠܗ ܠܐܠܗܘܬܐ . ܐܦ ܐܡܪ ܗܘ ܗܦܟܐ :
ܐܝܟ ܡܢ ܗܘܐ ܕܐܬܐܡܪ ܠܗ . ܠܐ ܓܝܪ ܗܘ ܕܢܬܟܢܝܢ ܦܓܪܝ : ܘܠܐ ܚܕܐ ܢܬܟܢܝܢ ܠܗܘܢ . ܘܒܪ
ܗܘܝ ܐܦܠܐ ܗܘܐ : ܕܒܠܥ ܦܓܪܝ ܠܒܠܘܢ . ܠܐ ܠܒܠܥܬ ܕܘܟܐ ܡܢܗܘܢ : ܘܗܘܝܘ ܐܠܗܘ
ܐܝܟ ܐܠܗܘ ܀

ܘܐܦ ܠܘܬ ܬܠܡܝܕܐ ܗܘܝܐ : ܕܒܗܘ ܕܐܠܐ ܓܒܪܐܝܠ . ܐܠܐ ܚܝܠܐ ܡܢܟܢ ܒܗ : ܘܐܬܐ
ܦܓܪܐ ܘܢܦܫܐ ܒܗ . ܠܗܘܢ ܠܒܢܝܢܫܐ ܚܕܐ ܗܘܝܐ : ܒܪ ܕܘܝܐ ܐܝܟ ܓܒܪܐܝܠ . ܘܠܐ
ܡܫܒܚܐ ܕܠܐܡܪ : ܠܗܠܐ ܕܠܢܦܫܐ ܒܗ . ܘܐܠܗܘܬܐ ܕܠܐ ܗܘ ܠܒܢܝܢ . ܐܝܟ ܦܓܪܐ
ܢܘܟܪܝܐ . ܠܐ ܢܓܥܬ ܡܢܗܘܢ ܐܡܪܘ . ܒܪ ܠܢܦܫܐ ܦܓܪܐ ܠܒܢܝܢ . ܘܐܝܟ ܒܗ ܠܠܐܡ
ܐܘܠܐ : ܠܥܠܡ ܦܓܪܐ ܘܠܐ ܢܓܥܬ ܒܗ ܀

ܢܒܝܐ ܗܘ ܠܟܠܗܘܢ ܚܙܝܐ : ܘܡܒܪ ܒܒܠܐ ܕܦܬܓܡܐ (1) . ܢܦܩܝܢ ܚܝܠܐ
ܠܡܫܝܚܐ : ܕܐܦ ܒܗܘܢ ܘܐܟܠ ܠܗ . ܘܐܝܟ ܐܠܐ ܓܠܝܬܐ : ܡܬܢܒܝܢ ܕܒܗ ܐܝܟ . ܐܝ

(1) In cod. post haec habetur versus ܡܢܝܢ ܚܕܝܐ ܕܦܓܪܝ ܐܬܬܠܗܘܢ quin sensum connexum praeseferre videatur.

ܟܝܠ ܒܒܝܬܐ ܕܒܪ ܐܝܪܘܬܐ . ܒܬܪ ܕܝܠܗ ܘܫܪܘ ܕܝܠܗ : ܘܐܦ ܠܐ ܦܣܩܬ ܡܫܪܝܬܐ .
ܒܥܠܬܐ ܒܟܘܫܝܢ ܗܘܐ : ܘܦܓܪܐ ܕܝܠܗ ܒܒܥܠ ܡܪܗ . ܒܥܠܬܐ ܗܝ ܡܛܝܢ ܠܗܢ : ܟܕ ܟܠ
ܦܣܩܬܗ ܕܟܠܗ ܗܘܐ . ܐܠܐ ܕܟܠܗ ܠܐ ܒܟܣܝܗ : ܘܐܝܟܢ ܕܟܠܗ ܐܘ ܒܟܣܝܗ ܀ ܐܝܠ
ܕܒܝܠ ܕܝܠܗ . ܦܣܩ ܠܗ ܚܝܠܐ ܕܝܠܗ . ܘܟܕ ܕܡܫܟܠܠ ܡܕܝܢܬܗ : ܦܣܩ ܠܗ ܕܢܗܪܐ
ܕܡܕܝܢܬܗ . ܘܐܦ ܡܢ ܗܢܐ ܒܟܣܗ ܗܘܐ : ܐܝܟ ܒܬܪ ܐܬܠܒܪ . ܘܐܦ ܠܗ ܦܓܪܐ ܡܢ
ܐܝܟ : ܠܐܝܟ ܒܥܝܢ ܗܟܢ ܗܘܐ . ܐܦ ܡܢ ܕܝܢ ܠܐ ܐܬܠܘܗܝ : ܚܠܦ ܕܝܢ ܒܥܠܝ ܗܟܠ .
ܕܐܦ ܕܝܢ ܠܐ ܐܬܠܘܗܝ ܗܘܐ : ܐܦܠܐ ܡܢܗ ܚܠܦ ܗܘܐ ܀

ܘܐܦ ܡܛܠ ܕܐܘܪܚ ܦܘܠܘܣ : ܦܓܪܐ ܐܝܬܝܐ ܡܫܬܒܗܪ . ܢܦܩ ܚܝܠܐ ܟܠ
ܦܘܠܘܣ ܘܡܛܠܗ ܗܘܐ ܐܘ (1) ܚܘܒܗ . ܡܛܠܗ ܕܦܘܠܘܣ ܡܫܒܚܘ : ܒܫܬܐܣܐ ܘܗܘܐ
ܡܫܬܒܗܪ . ܡܛܠܗ ܕܦܘܠܘܣ ܡܛܠ ܠܗ : ܒܫܘܪܐ ܕܦܓܪܐ ܘܡܫܬܡܥܢ . ܐܘܪܚ
ܦܘܠܘܣ ܕܐܝܬ ܦܓܪܐ : ܢܦܫܐ ܐܘ ܐܝܟܢܐ . ܕܐܝܬ ܗܘ ܠܗܢ ܦܓܪܐ ܕܢܦܫ : ܘܐܝܬ ܗܘ
ܦܓܪܐ ܕܢܦܫ ܐܬܠܘܗܝ ܀ ܐܘ ܗܦܟܢܐ ܕܝܢ ܡܛܠ : ܘܡܢ ܚܠܦܘ ܐܝܟܢ ܗܘ . ܕܐܝܬ ܕܦܘܠܘܣ
ܦܘܠܘܣ ܠܟܢܫܐ : ܠܗ ܟܠ ܗܘ ܕܦܪܘܫ . ܐܝܟ ܒܬܪܗ ܘܒܗܘܢ ܡܛܠܗ : ܕܝܢܝܢ ܗܘ
ܦܓܪܗ ܡܢ ܟܠܠ . ܘܒܬܪ ܘܐܝܟ ܗܘܠܐ : ܐܝܢܝܢ ܢܦܫܐ ܢܦܫܐ . ܘܐܝܢܝܢ ܢܦܫܬܐ
ܐܝܟܢܐ . ܒܝܘܡܐ ܕܩܝܡܬܐ ܡܢ ܒܘܝܒܐ : ܡܬܚܙܝܐ ܢܦܫܗ ܡܢ ܦܓܪܗ . ܟܕ ܕܐܝܬܝ
ܕܐܝܢܝܢ ܢܦܫܐ : ܠܗܢ ܕܦܓܪܐ ܡܢ ܦܓܪܐ . ܘܐܦ ܕܝܢ ܠܐ ܟܠܗ ܗܘܐ : ܢܦܫܐ ܕܦܓܪܗ
ܕܐܝܬܝܗ ܗܘ . ܗܕܐ ܒܟܠ ܦܘܠܘܣ ܕܠܡܪ : ܟܕ ܡܢܐܐ ܗܘܐ ܠܦܓܪܝܗ . ܕܐܘ ܒܢܝܫܐ ܡܢ
ܡܕܝܢܬܗ : ܐܝܟ ܕܡܫܟܚ ܠܐܬܚܒܪܗ . ܘܗܘܐ ܐܢܫܐ ܕܒܝܬ ܡܢ ܡܕܝܢܬܗ : ܒܪܘܚܢܝܬܐ ܡܫܬܐ
ܢܦܫܗ . ܘܡܢ ܕܢܫܐ ܦܓܪܝ : ܡܢ ܟܠ ܒܢܝܫܐ ܐܠܗܝܢ ܀ ܢܦܫܗ ܟܕ ܡܢܐ ܠܗ ܢܦܫܗ :
ܘܡܫܬܚܠܦ ܐܘ ܒܢܝܫܐ . ܡܢܐ ܠܦܓܪܗ ܐܝܟ ܠܐܝܟܐ : ܕܗܝ ܠܟܠܗܘܢ ܠܦܓܪܗ ܡܛܠܗ . ܘܕܠܐ
ܠܡܫܪ ܟܠ ܦܓܪܐ : ܢܦܫܐ ܢܦܫܐ ܗܟܢ . ܢܦܫܗ ܗܝ ܕܐܠܗܝ ܒܢܦܫܗ : ܡܢ ܡܕܝܢ
ܕܟܠܗ ܕܝܢ . ܡܢ ܕܦܓܪܗ ܢܦܫܐ ܗܘ : ܡܫܡܫܗ ܘܡܫܡܠܝܗ ܠܗ ܀

ܬܘܒ ܢܦܫܐ ܠܦܓܪܐ : ܕܢܦܫܝܢ ܠܗ ܡܠܐܟܐ . ܡܛܠ ܠܐܝܟܐ ܡܟܪ ܗܘܐ : (2)
ܐܠܐ ܦܘܠܘܣ ܕܢܦܫܐ ܠܦܓܪܐ : ܠܡܫܪܝܬܐ ܐܝ ܢܦܫܗ ܠܗ . ܐܝܟ ܠܒܝܫܝܢ ܦܓܪܐܝܬ : ܐܝܟ
ܟܠܐ ܘܐܡܫܠܗ . ܡܛܠ ܠܒܝܫܝܢ ܚܘܒܬܐ ܠܗ : ܘܗܟܢ ܐܦܣܝܢܐ ܕܡܢ ܒܟܣܗ ܀ ܐܦ
ܦܓܪܐ ܠܟܠܗ ܗܘܐ ܘܐܠܐ : ܐܝܟ ܟܠ ܗܘܐ ܡܢ ܐܝܠ . ܘܝܗܒܗ ܢܦܫܐ ܦܓܪܗ : ܗܘܐ ܡܟܠܗ
ܚܝܐ ܗܘܐ . ܕܐܝܟ ܡܛܠܬܐ ܡܫܬܘܕܥ ܗܘܐ : ܐܘ ܠܗܢ ܡܢܝܢܐ ܡܫܬܠܛܝܢ . ܡܕܒܪ ܡܬܚܙܝ

(1) In cod . ܐܘܡ - (2) Videtur hic deesse versus pars .

ܒܫܡܐ : ܠܐܗܘܐ ܕܢܚܬ ܐܒܘܠܐ . ܐܢ ܡܫܬܡܥܐ ܠܐ ܐܟܠ ܡܢܢ : ܠܐ ܒܥܘ ܠܟܘܢ ܠܫܠܡܘܬܗ .
ܡܛܠ ܕܐܡܪ ܒܡܬܠܐ : ܗܘ ܕܢܩܫ ܠܗ ܒܬܪܥܐ . ܕܒܗ ܦܬܝܚܐ ܗܘܐ ܠܫܠܡܘܬܗ : ܕܗܘ̇
ܪܘܚܐ ܕܠܐ ܡܬܦܠܓܐ ܀ ܚܠܦ ܕܐܝܬ ܐܢ̈ܫܝܢ ܠܡܪܝ ܢܩܫܝܢ ܠܗ . ܒܪܢܫ ܒܥܝܢ ܕܢܒܥܐ ܦܬܚܐ .
ܘܗܘܐ (1) ܠܗ ܠܐܠܗܐ ܕܫܡܥܗ . ܘܒܪܘܚ ܩܘܕܫܐ ܠܐܒܐ ܘܠܒܪܐ ܀ ܕܢܬܠ ܚܘܝܢ ܒܝܬ ܡܠܟܘܬܗ .
ܙܘܪ ܐܢܬ ܡܫܒܚܝܢ ܟܠ ܢܦܫܢ . ܘܬܘܕܝܬܐ ܒܝܢ ܘܒܪܝܢ : ܐܦܠܐ ܚܝܝܢ ܒܢܦܫܬܐ .
ܡܢ ܡܢܝܢ ܒܢܦܫܬܐ ܕܚܝܐ ܀

2

ܕܝܠܗ ܒܗ ܕܡܠܦܢܐ ܕܡܪܝ ܐܝܣܚܩ

ܐܘܪܚܐ ܕܡܫܝܚܐ ܒܪ ܡܠܟܐ : ܠܟܢ ܐܢܐ ܕܐܬܐ ܠܘܬܝ . ܒܫܡܝ ܕܐܡܪ ܙܟܝܐ ܐܢܐ :
ܡܠܟܐ ܡܪܝ ܠܐ ܐܬܦܠܓ . ܡܠܟܘܬܗ ܡܪܝ ܕܐܡܪ ܡܢܟܘܢ : ܘܠܐ ܐܬܒܪܝܬ ܒܡܫܝܚܝܢ .
ܡܢܘܬܗ ܠܟܘܢ ܡܢܐ ܕܠܐ ܐܬܦܠܓ : ܘܫܡܥܬ ܐܢܐ ܕܠܐ ܐܠܐ . ܐܘܕܐ ܡܢ ܠܗܘܢ ܡܫܠܡܝܢ :
ܕܝܪܐ ܠܟܘܒܐ ܕܙܟܝܢ . ܡܚܕܐ ܦܢܝܐ ܕܡܫܝܚܘܬܗ : ܘܗܘ ܡܫܪܝܐ ܡܢ ܠܘܬܗ .
ܒܗܢܘܢ ܦܠܓ ܡܠܟܝܢ : ܘܗܘܘ ܡܫܬܪܝܢ ܦܠ ܙܒܢܝ . ܘܠܐ ܙܟܐ ܐܢܐ ܐܝܟ ܗܢܐ : ܕܒܗ ܘ
ܡܫܝܚ ܘܐܬܒܪܝܬܗ . ܘܠܐ ܚܙܐ ܐܢܐ ܐܝܟ ܐܝܠܐ : ܕܙܟܝܘܗܝ ܦܓܪܝ ܘܐܬܒܪܝܬܗ . ܘܠܐ
ܕܡܢܐ ܐܢܬ ܡܢ ܐܒܘܝ : ܐܒܐ ܕܐܡܪ ܐܝܫܐ . ܘܠܐ ܫܒܩܬܗ ܒܫܡܐ ܠܐܒܘܝ : ܘܠܐ ܙܒܢܐ ܐܝܟ
[ܡܢܫܡܘܢ ?] (2) . ܘܠܐ ܒܦܓܪܐ ܒܗ ܒܡܫܝܚܝܢ : ܐܝܟ ܒܪ ܕܝܢܝ ܘܐܝܟ ܡܠܝܢ .
ܒܫܘܬܐ ܕܫܡܥܬ ܕܐܬܝܢ : ܐܢܬ ܠܐܒܘܝ ܘܐܒܘܝ ܗܘ ܒܝ . ܐܢܬ ܢܘܗܪ ܐܢܬ ܙܟܝܘܬܐ :
ܡܢ ܕܡܫܡܠܝ ܠܗܢܘܢ ܀
ܠܐ ܢܒܥܐ ܚܒܝܒ̈ܐ : ܒܫܠܡܐ ܐܝܟ ܕܙܟܝܘܬܐ . ܘܚܝܐ ܐܢܬ ܐܬܒܪܝܬ : ܦܓܪܗ
ܕܡܢ ܒܫܡܝܐ . ܕܗܘܐ ܙܟܝܘ ܫܒܚܝܢ ܒܦܘܡܗ : ܠܡܪܗ ܦܓܪܝ ܡܢ ܡܢܢ . ܠܐ ܒܢܦܫܐ
ܡܫܒܚܐ : ܕܗܘܐ ܒܫܡܥܗ ܗܘܐ ܒܫܘܢ ܐܢܬ . ܠܐ ܙܟܐ ܕܠܐ ܙܟܐ ܢܫܡܥܟ : ܒܫܡܝܐ ܕܐܬܒܪܝܬ .
ܒܗ . ܠܟܘܢ ܙܟܐ ܘܐܫܡܥܗ ܠܗ : ܘܗܘ ܡܢ ܡܢܗ ܡܠܟܘܬܗ . ܠܟܘܢ ܦܓܪܐ ܒܒܪܝܫܐ
ܕܡܢܝܢ . ܘܐܢ̈ܫ ܒܗ ܗܘܐ ܒܫܡ ܒܗ ܀ ܐܝܟ ܢܫܡܥ ܠܟܘܢ : ܘܫܡܥܗ ܕܗܘܐ ܠܓܒܪܐ .
ܕܙܟܝܘܬܗ ܒܫܡܗ ܠܐܝܠܝܢ : ܘܡܢܗ ܦܓܪܐ ܡܫܡܠܝܐ . ܒܫܡܐ ܠܐ ܒܫܡܝܐ ܠܟܘܢ ܗܘܐ :

(1) Apud Bickell S . Isaaci antioch . T . I. pag . 22 et seq . hac ipsa conclusione absolvitur carmen ejusdem doctoris, cujus initium ܒܪ̇ܝܬ ܠܗ ܡܪܢ ܕܐܬܐ ܫܠܡܬܐ

(2) In Codice deest unum verbum, quod ex conjectura supplevimus .

2

ܡܐܡܪ ܡܠܐܟܐ ܕܡܪܝ ܐܝܣܚܩ ܡܠܦܢܐ ܕܥܠ ܗܝܡܢܘܬܐ
ܕܐܬܘܗܝ ܢܦܫܗ : ܐܦ ܡܢܝ ܡܢܝܘܬܐ (1)

ܡܣܬܠܐ ܐܢܬ ܕܠܐ ܪܚ ܐܘܪܚܐ : ܡܫܬܐܠܐ ܠܡܘܬܐ ܠܒ ܡܢ ܩ̈ܠܠܐ. ܫܡܥܝܢ ܗܘܝ ܦܘܪܫܢܗ :
ܘܗܘܝ ܕܝܢ ܢܘܚܠܬܐ. ܗܘܝ ܫܡܥܝܢ ܒܢܘ ܕܕܘܝܢ : ܢܫܡ ܠܠܟܝܢ ܕܫܡܥܬܝܢ. ܗܘܝ ܕܢܚܝܢ
ܘܠܐ ܚܙܝܢ : ܠܐ ܐܡܪܝܢ ܕܒܪ ܕܘܝܢ ܗܘ. ܫܡܥܬܐ ܕܢܚܡܘܗܝ ܘܐܬܓܫܘ ܒܗ : ܫܡܥܘ ܘܐܬܠܘ
ܢܘܗܪܐ ܠܚܝܐ. ܕܡܪܘ ܒܫܡܥܐ ܕܚܠܐ ܠܗ : ܫܡܥܘ ܣܘܟܠܐ ܘܢܗܘܪ ܒܝܗ. ܢܫܡ ܠܠܟܝܢ
ܒܪ ܕܘܝܢ : ܫܡܥܝܢ ܗܘܘ ܠܗ ܘܠܐ ܚܙܝܢ. ܠܠܐ ܕܢܚܙܘܢ ܐܡܪܝܢ ܗܘܘ : ܐܬܚܘܝ ܡܪܢ ܘܒܪ
ܕܘܝܢ. ܒܪܗ ܒܦܓܪ ܘܒܪܘܚ ܡܪܢ ܗ ܡܢ ܫܡܝܐ ܠܫܡܫܘܗܝ : ܐܠܝܢ ܕܠܒܫܝܢ ܦܓܪܗ ܠܗ.
ܕܦܓܪ ܗܘ ܡܪܢܘܗܝ ܒܗ ܒܗܘܐ : ܕܠܐ ܦܓܪܗ ܠܗ ܡܢ ܦܓܪܐ. ܢܚܬܘܗܝ ܗܘܐ ܕܡܫ̈ܡܫܢ
ܒܫܡܫܐ : ܡܪܢ ܘܐܘܪܚ ܥܘܠ ܕܐܢܫܐ ܗܘ. ܐܬܓܠܝܬ ܠܒܪ ܗܘܐ ܠܫܡܥܗ : ܘܙ̈ܕܩܐ ܐܚܝܕ
ܗܘܐ ܦܓܪܐ. ܠܟܠ ܕܐܝܬ ܘܚܙܐ ܘܚܙܝܢ : ܒܗ ܗܘܐ ܘܚܙܐ ܕܡܢ ܒܫܡܫܐ. ܐܬܚܙܝ
ܘܫܡܥܬ ܕܡܪܐ : ܠܠܐ ܕܚܙܐ ܕܦܓܪ ܐܬܚܙܝ. ܘܡܢ ܕܚܙܐ ܘܠܐ ܢܫܡܥ ܠܗ : ܡܢܝ ܡܫܪܝܢ
ܡܫܡܥܬܐ. ܘܐܬܠܘܐ ܚܙܐ ܐܬܚܙܝܘ : ܐܦܠܐ ܕܐ ܐܚܝܕ ܗܘܐ. ܚܙܐ ܦܓܪܐ ܘܐܢܫܐ ܘܪܒܐ : ܕܐܟܠ
ܗܘܐ ܠܗ ܐܝܟ ܫܡܫܐ. ܘܡܢ ܕܢܫܡ ܘܟܠܐ ܚܙܝܗ : ܡܢܝ ܕܢܪܐ ܕܠܟܘܐ ܗܘ. ܐܦ ܠܟܘܐ ܗܘܐ
ܐܠܐ ܐܡܪ ܠܗ : ܠܟܠ ܠܟ ܠܫܡܫܐ ܡܢ ܠܐܦܐ. ܠܐ ܠܫܢܐ ܠܡܪܢܐ ܡܪܝܡ : ܠܐ ܠܐܪܟ ܐܢܐ
ܦܓܪܐ. ܠܡܫܡܫܘ ܡܪܢܘ ܦܫܝܛܐ : ܐܬܚܙܝ ܗܘܐ ܒܦܓܪܐ ܚܝܠܐ. ܠܗܘ ܕܐܟܠ ܠܡܫܡܫܐ
ܕܦܓܪܐ ܀ ܠܟܘ ܐܢܬ ܠܡܫܘܬܘ : ܐܬܠܘ ܠܒܫܬܐ ܒܦܪܟܐ. ܚܝܠܐ ܡܢ ܐܬܟܪܝ : ܘܪܘܚܝܬܐ
ܡܢܗܝ ܒܗ ܡܫܠܠ. ܐܢ ܐܢܬ ܗܘ ܕܢܫܠܠ ܠܐܦܩ : ܘܗܘ ܕܡܢܐ ܠܐ ܐܝܟ ܡܫܡܫܘܗܝ. ܡܢ
ܢܘܪܐ ܒܡܢܟܐ : ܐܢ ܠܟ ܢܘܪ ܢܦܠ ܒܡܫܐ. ܐܢ ܒܦܓܪܐ ܠܐ ܐܫܬܘܝ ܡܢܢ : ܐܝܟ ܡܢܐ
ܐܬܟܪܝ. ܡܢ ܠܟܝ ܐܢܬ ܕܡܫܪܝ ܢܘܗܪܐ : ܟܡ ܫܡܫܐ ܠܟܠܗܝ ܕܐܬܘܗܝ. ܠܟܠܗܝ ܫܡܫܝܢ
ܚܕ ܡܢ ܚܕ : ܘܠܟ ܗܘ ܐܚܝܕ ܚܕ ܡܢ ܚܕ. ܐܢ ܠܟܠܐ ܡܫܠܠ ܐܢܬ : ܐܟܘܬܐ ܠܗ ܕܫܡܥ ܐܬܘܗܝ.
ܘܐܢ ܠܟܠܐ ܕܐܫܬܪܝܢ ܐܬܘܗܝ : ܫܡܫܐ ܗܘ ܢܘܗܪ ܕܫܡܥ ܡܢ ܠܫܠ. ܐܢ ܒܦܓܪܐ ܠܐ ܡܫܬ

(1) Istud carmen edidit Bickell (S. Isaaci Antiocheni opera omnia Tom. I pag. 32 - 48). Complementum carminis, quod ibidem desideratur, ex codice aleppensi exhibemus.

ܗܘ ܕܝܢ ܕܡܬܐ ܐܒܘܗܝ ܗܘܐ ܐܦ ܗܘ ܩܫܝܫܐ ܡܢ ܒܝܠܐ ܕܐܘܪܗܝ . ܗܢܐ ܡܬܝܠܕ
ܗܘܐ ܒܒܢܝܐ ܕܐܒܘܝ ܡܠܟܐ . ܘܫܠܡ ܠܐ ܐܬܬܘܪܡ ܒܠܒܘܗ ܕܦܬܓܡܐ ܗܘ ܩܪܝܐ . ܐܠܐ
ܕܒܟܪܝܡ ܗܘܘ ܐܪܗܘܛܐ ܕܡܬܘܒܢܐ ܚܝܠܐ ܘܡܘܬܐ ܡܘܡܬܐ ܒܡܘܬܟ ܒܪܐ ܡܠܐ
ܗܝ ܕܐܬܟܬܒܬ ܚܕܡܝܢ . ܘܚܙܐ ܠܗܢ ܒܡܘܬܐ ܕܡܝܬܘܬܐ ܒܪܐ ܡܬܘܡܬܐ ܡܢ ܡܝܬܐ .
ܕܟܡܝܢ ܗܘܐ ܟܠ ܐܝܟ ܦܪܝܫܬܐ ܗܝ ܕܡܬܡܪܢܐ ܦܫܬܐܝܬ ܕܪܕܝܐ ܗܘܐ ܘܡܬܩܠܐ
ܕܐܬܡܪ ܠܡܒܘܝܬܐ ܗܕܐ ܠܒܬܬܐ ܦܘܕܡܐ ܘܐܬܡܪ ܒܗ ܐܦ ܗܝ ܕܐܬܟܬܒܬ ܡܠܬܗ .
ܗܠܝܢ ܚܠܝܗܝ ܗܘܐ ܟܝܒܪܐ ܗܘ ܡܗܝܡܢܐ ܕܦܠܚ ܒܡܘܬܐ ܟܝܢܐ ܒܪܝܐ ܕܒܫܝܐ . ܘܒܝ
ܚܝܪܝܢ ܗܘܘ ܒܗ ܡܠܟܝ ܒܗ ܒܦܪܝܫܬܐ ܗܝ ܕܐܬܒܥ ܦܝܡ ܟܠܝܗ ܠܡܒܘܝܬܐ ܗܕܐ
ܘܐܬܡܪ ܕܐܬܟܬܒܬ ܡܠܬܗ ܘܒܗܕܐ ܡܟܘܢܐ ܒܡܫܬܘܕܝܐ ܒܢܝܬܐ . ܘܒܟܝ ܐܦ ܗܘ ܡܒܚܕܐ
ܡܠܡܪܐ ܒܡܫܟܢܐ ܐܪܡܝܐ ܗܘ ܕܝܠܗ ܒܒܝܬܐ ܕܐܬܟܬܒ ܚܝܠܐ ܦܘܡܪܝܢܐ . ܟܠ ܗܘ
ܡܢ ܕܡܫܟܚ ܡܢ ܒܪܐ ܡܠܐ ܗܝ ܕܦܪܝܫܬܐ ܀

ܗܘ ܕܝܢ ܕܬܠܬܐ ܐܠܗܘܗܝ ܐܦ ܗܘ ܡܢ ܒܝܬܐ ܕܐܘܪܗܝ . ܘܡܢ ܫܘܪܝܐ ܒܡܫܟܢܐ ܕܦܠܘܬܐ
ܐܦܝܣܩܘܦܐ . ܘܡܗܝܡܢܐ ܐܠܗܘܬܗ ܗܘܐ . ܘܡܗܝܡܢܘܬܗ ܡܟܠܠܐ ܗܘܐ . ܒܬܪܟܢ ܒܠܒܘܗ
ܕܐܫܬܒܫܫ ܗܘ ܕܗܘܐ ܐܦܝܣܩܘܦܐ ܥܠ ܒܝܬܐ ܕܐܘܪܗܝ ܡܢ ܟܠܗܝܢܝܬܐ . ܘ ܐܟܠ
ܐܪܝܣ ܕܡܬܚܪܝܢܘܬܐ ܠܐܘܪܗܝ . ܗܘܐ ܐܦ ܗܘ ܕܡܬܚܪܢܐ . ܘܡܟܠܠ ܗܘܐ ܗܘܝܢ
ܡܠܡܪܐ ܐܝܟ ܠܪܒܬܐ : ܕܗܘܝ ܕܒܗܘܢ ܫܠܡ ܘܐܬܬܠܦ . ܒܝ ܡܬܟܢܫܐ ܒܫܡܝܐ
ܘܡܬܬܦܪ ܒܒܢܝܢܐ ܀

V

1

ܕܝܠܗ ܕܚܣܝܐ ܝܥܩܘܒ ܐܦܝܣܩܘܦܐ ܕܐܘܪܗܝ
ܥܠ ܝܘܚܢܢ ܐܣܛܘܢܪܐ ܟܕ ܡܩܒܠ ܠܡܘܪ̈ܐ ܗܠܝܢ ܕܫܡܥܝܢ
ܕܐܬܝܗܘܢ ܗܠܝܢ :

ܟܕ ܓܒܪ ܗܘܐ ܠܓܘܡܐ ܢ̈ܓܕܐ ܐܣܘܪܝ ܕܐܬܟܬܫ ܒܪܝܫܐ : ܫܐܠܬ. ܟܕ ܐܡܪܬ
ܕܡܢܐ ܥܡ ܐܬܝܗ ܒܥܠܬܐ ܗܝ ܕܣܛܢܐ ܐܡܪ ܠܟܠܐ ܠܐܒܝܘܢ ܕܢܬܬܥܝܩ ܐܪܝܟ ܠܘܬܟ
ܕܠܐ ܕܢܟܘܢ ܀ .....

ܡܛܠ ܗܝ ܕܐܢ ܐܝܬ ܗܘܐ ܫܦܝܪܐ ܦܘܩ ܡܢܗܝ ܀ ....

ܡܢܐ ܗܘ ܗܝ ܕܐܡܪ ܡܪܢܐ ܥܠ ܫܦܠܐ ܡܛܠ ܐܝܟ ܀ ....

ܕܡܢ ܥܒܕܘ ܒܥܠܬܐ ܕܐܝܟ ܀ ....

ܕܐܢ ܡܦܩ ܢܒܝܐ ܗܘ ܐܬܘܗܝ ܒܪܐ ܕܐܘܪܫܠܡ ܗܘ ܕܐܝܟ ܟܠܗ ܢܒܝܐ ܀ ....

ܡܛܠ ܒܡܒܪܐ ܢܒܝܐ ܀ ....

ܡܛܠ ܙܘܓܐ ܘܥܝܢܐ ܐܒܘܗ ܕܒܩܝܡܐ ܒܪ ܫܢܝ ܘܐܡܪܘܗܝ ܕܕܘܝܕ ܀ ......

ܐܝܟܐ ܐܬܘܗܝ ܒܥܠܐ ܦܪܝܩܐ ܀ ....

ܡܢܐ ܐܬܝܗܘܢ ܠܗܠܝܢ ܠܟܠܗܝܢ ܥ̈ܡܠܐ ܘܠܬܘ ܗ̄ܘ ܠܡܥܒ̈ܕܢܘܬܐ ܗܠܝܢ ܕܡܛܠ
ܡܬܥܒܕܝ ܀ ....

ܡܛܠ ܒܣܦܪܐ ܕܢܒ̈ܝܐ ܕܐܬ ܒܥܝܢܝܢ ܀ ......

ܕܒܥܠ ܓܒ̈ܪܐ ܩܫܝ̈ܫܐ ܕܡܬܬܩܢܝܢ ܒܥܠܡ ܗܘ : ܐܬܬܩܢ : ܗܘܝ. ܘܡܛܠ
ܦܪܝܫܬܐ ܗܝ ܕܐܡܪܐ ܗܘܬ ܕܐܬܟܠܬ ܡܢܗܝܢ :

ܠܟܠܐ ܓܒ̈ܪܐ ܗܢܘܢ ܩܫܝ̈ܫܐ ܒܥܠܡܐ ܗܘ ܫܦܝܪܐ ܐܘ ܐܪܥܢܐ . ܕܡܬܬܩܢܝܢ
ܒܥܠܡ ܗܘ : ܐܬܬܩܢ : ܐܝܟܐ ܕܢܦܩܬ ܡܢ ܓܒ̈ܪܐ ܩܕ̈ܝܫܐ ܘܦܪܝܫܐ . ܠܐܝܟ ܡܬܬܩܢܝܢ .
ܘܝܢ ܒܦܘܪܫܢܐ . ܐܪܬܩܘܬܐ . ܘܗܘ ܡܢ ܦܪܝܫܐ ܐܬܘܗܝ ܗܘܐ ܡܢ ܩܕܝܡ ܡܬܬܩܢܝܢܬܐ .
ܘܐܬܬܩܢ ܗܘܐ ܒܦܪܝܫܐ ܩܕܝܫܐ . ܟܕ ܒܥܕܢ ܗܘܐ ܠܘܩܒܠ . ܗܘ ܕܒܥܠ ܕܐܪܩܝܢܩ
ܡܛܠ ܗܟܢ ܕܝܘܐ ܒܠܥܠܡܬܐ ܗܘ ܕܒܪܝܘܗܝ ܡܬܩܢܝܢܬܐ : ܡܛܠ ܕܒܠܥܘܗ
ܐܬܬܠܝ . ܟܕ ܗܘܐ ܡܢ ܠܡܬܥܒܕ ܒܥܠܡܐ ܡܛܠ ܐܝܟ ܒܥܠܡܬܐ . ܘܐܬܬܠܝ
ܠܡ ܒܥܠܡ ܐܦܪܐ . ܗܘ ܗܘܐ ܦܪܝܫܐ ܒܥܠܐ ܕܐܘܪܝ ܡܢ ܒܪ ܕܒܠ ܀

ܡܘܪܒܐ ܀ ܘܠܐ ܐܬܡܨܝ ܡܫܝܚܐ . ܐܡܪ ܗܘܬ ܕܠܐܫܒܐ . ܡܛܠ ܕܐܬܢܨܚܬ . ܚܕܐ ܐܚܪ
ܒܟܡܒܐ . ܒܚܡܝܫܐ ܕܢܘܗܪ ܡܘܕܝܐ ܀ ܘܠܐ ܐܬܚܙܝܐ ܒܟܠܐ . ܟܕ ܡܢܝܐ ܗܘܬ . ܕܡܫܝܚܬ
ܥܡ ܟܠ ܡܟܢܐ . ܕܢܨܚܘ (1) ܡܢ ܕܩܕܡ . ܘܡܚܝܢܝ ܒܐܘܡܢܐ ܀ ܢܗܪܐ ܕܡܘܪܒܐ . ܐܠܗܐ
ܕܫܡܫܐ ܗܘܬ ܗܘܐ ܗܘܬ . ܒܟܠܗ . ܘܠܘܬܝ ܐܚܪܢܐ . ܘܡܢܐ ܕܗܘܕܥܘ ◆ ܢܗܪܐ ܕܡܫܝܚܐ
ܗܘܬ . ܐܝܟ ܕܗܘܕܥܘ ܒܝܕܗ ܕܐܠܗܐ . ܘܒܗ ܒܐܠܗܘܬܗ . ܘܠܐ ܬܘܬܒ ܒܬܘܟܘܬܗ ܀
ܦܪܘܩܐ ܕܐܠܗܐ . ܘܡܛܠ ܟܠܗ ܡܘܕܝܐ . ܗܘ ܢܦܪܘܩ ܒܬܘܟܘܬܗ . ܡܢ ܟܠ ܢܒܝܐ̈ .
ܘܡܢ ܗܘ ܕܐܡܪܬ ܒܟܘܢ ܀ ܒܪܢܫܐ ܫܠܝܡ ܗܘܬ . ܒܟܝܢ ܗܘܕܥܘ . ܒܡܫܝܚܐ ܠܐܠܗܐ . ܘܠܐ ܢܬܬܐ
ܒܢܫܐ . ܢܣܬܟܠܘܢ ܒܒܪܘܬܗ ܀ ܡܫܝܚܐ ܒܟܝ ܡܢ ܟܠ . ܡܠܐ ܠܒܪܢܫܐ . ܕܢܬܠܘܬܗ
ܒܡܫܝܚܘܬܗ . ܒܠܝܘܬܐ ܪܒܐ . ܢܦܪܘܩܐ ܕܡܫܝܚܐ ܀ ܡܢ ܦܪܘܩܘܬܗ ܒܡܫܝܚܘܬܗ . ܢܗܪܝܢ
ܡܛܠ ܗܢܐ . ܘܡܫܝܚܐ ܕܠܐ ܡܘܠܕ . ܒܫܡܝܢ ܚܝܠܬܐ . ܒܝܬܐ ܒܡܫܝܚܐ ◆ ܦܘܪܩܢܐ
ܕܒܫܠܐ . ܡܫܝܚܐ ܘܒܟܠܗܘܢ . ܘܚܠܦܝܢ ܕܐܒܗܬܐ . ܒܪܘܪܐ ܡܩܠܝܬܗ ܕܒܠܬ ܦܩܘܕܐ ܀
ܠܐܦܪܘܩܐ ܕܢܗܪܐ . ܡܫܝܚܘܬܗ ܐܝܟ ܕܒܛܠܘܬܗ . ܕܡܠܟܬܐ (2) ܕܦܘܪܩܢܐ . ܐܠܗܐ ܐܠܗܐ ܡܫܝܚܐ .
ܡܠܐ ܒܐܦܘܩܝܐ ◆ ܦܘܪܩܢܐ ܘܒܡܘܪܐ . ܐܦ̈ ܐܠܗܐ . ܕܒܗܘܢ ܢܦܫܬܐ . ܐܝܠܝܢ ܐܝܟ
ܡܘܫܐ . ܢܒܝܐ ܘܐܪܝܐ ܀ ܡܠܟܝܢ (3) ܕܒܟܝܢ ܐܠܗ . ܒܪܢܫܐ ܟܠ ܡܫܝܚܐ . ܘܡܠܟܐ
ܒܟܘܢܝܢ ܡܢܐ . ܘܡܠܟܬ ܟܠ ܡܟܢܝܢ (4) . ܘܡܠܟܘܬ ܒܐܠܗܘܬܗ (5) ܀ ܐܘܟܝܬ
ܡܠܟܘܬܐ . ܘܡܢ ܡܫܝܚܐ . ܕܢܗܪ ܡܢ ܒܟܝܢ . ܘܡܫܝܚܘܬܗ ܡܠܟܘܬܗ . ܡܠܟܐ ܡܫܝܚܐ (6) ܀

(1) ܕܪܝܘ

(2) ܒܥܕܢܐ ܕܐܬܬܩܢ ܥܠ ܒܐܦܘܩܝܐ . ܘܦܘܪܩܢ ܡܫܝܚܘܬܗ

(3) ܘܡܠܟܝ ܒܥܕܢܐ ܕܒܟܝܢ ܒܪܢܫ

(4) ܘܡܢܐ

(5) ܘܒܐܠܗܘܬܗ

(6) Additur ܗܘ ܟܝ ܡܫܝܚܐ ܡܠܟܐ ܕܐܠܗܘܬܗ ܒܫܡܝܢ ܘܡܫܝܚܘܬܗ ܒܟܠܗܝܢ ܦܘܪܩܢܝܢ
ܕܒܟܠܝܢ ܡܠܟܘܬܝܢ ◆

ܒܕܡܘܬ̈ܐ ܐܝܬ ܕܡܫܡܫܬܗ . ܗܘ ܕܒܪܐ ܘܐܬܩܢ ܟܠ ܕܐܝܬ ܡܢ ܠܐ ܡܕܡ ܀ ܐܡܪ ܠܟܝܢܐ ܕܢܗܘܐ
ܢܗܘܐ . ܘܠܐ ܕܒܪܝܬܐ ܗܘ . ܒܟܕ ܡܫܡܫܢܐ ܗܘܐ ... (1) ܕܝܢ ܕܒܟܝܢܐ ܗܘ ܀ ܢܗܘܐ ܒܪܐܫܐ
ܡܛܠ ܕܒܡܘܬܐ ܒܪܐ ܐܝܟ ܐܠܗܐ . ܡܢ ܗܘ ܣܟܠܐ ܕܢܐܡܪ ܐܡܪ ܡܢ ܠܐ ܡܕܡ ܀ ܗܐ ܐܦ ܣܘܦ
ܒܐܝܕܗ ܢܗܘܐ ܓܡܝܪܐ ܒܐܝܕܝܐ . ܕܐܦ ܟܠ ܡܕܡ̈ܝܢ ܗܘ ܡܫܬܡܠܝܐ ܡܢ ܫܘܠܛܢܐ ܀ ܗܘ
ܐܠܗܐ ܕܫܡ ܐܬܘܬܗ ܒܢ ܐܣܘܪܗ . ܙܒܢܐ ܡܢ ܕܝܢ ܒܗ . ܙܒܢܐ ܡܬܒܕܩ ܒܗ ܓܠܝܐ ܒܟܠ
ܕܓ̈ܠܐ ܀ ܒܫܘܦܐ ܕܫܡܫܐ ܒܒܒܐ ܘܐܦ ܢܗܘܐ ܦܪܫܬ . ܐܘܟܝܬ ܒܡܠܬ ܡܬܡܪܟܢܬܐ ܠܐܝܢܐ
ܘܫܡܫܬ ܀ ܠܝ ܐܠܗ̈ܐ ܐܝܟ ܢܗܘܐ ܘܡܫܡ̈ܫܢܐ ܘܠܐ ܗܘܐ ܒܪܢܫܐ . ܘܡܢ ܐܡܪ ܐܘܒܠ ܐܣܟܠ ܛܒܝܒ ܗܘܐ
ܒܡܫܝܚܘܬܗ ܀ ܕܒܗ ܡܫܡ̈ܫܢ ܐܝܟ ܦܘܡܗ ܕܠܐܡܪ ܟܠ ܟܠ . ܕܗܢܐ ܢܦܫܗ ܘܠܐ ܠܐܒܘܐ
ܙܒܢܐ ܕܢܣܒܗ ܀ ܕܐܝܟ ܒܫܡܝܐ ܒܐܬܪܐ ܕܫܡܝܢ ܡܢܗܝܢ . ܘܠܝ ܡܬܐܡܪܐ ܡܕܝܢ ܒܡܠܬܗ
ܡܛܠ ܒܡܫܝܚܐ . ܐܘ ܒܪܝܫܢ ܕܐܡܪ ܗܘܘ ܐܝܟ ܒܫܡܝܐ ܀

3

ܡܐܡܪܐ ܕܐܡܪܗ ܡܪܝ ܐܦܪܝܡ ܥܠ ܢܦܫܗ
ܒܡܠܠ ܚܘܠܐ ܐܝܟ ܦ̈ܬܓܡܐ

ܒܐ : ܫܘܒܚܐ ܠܟ ܡܪܝ ܡܫܝܚܐ ܠܐܠܗܘܬܟ :
ܒܦܪܫܬ ܒܟܠܐ ܐܒܝܫܐ . ܕܚܝܝ ܐܝܟ ܗܘܐ . ܘܐܠܐܟܬ ܘܠܐ ܐܟܪܬ . ܕܐܠܗܘܬ ܠܗܘ
ܛܘܒܐ . ܕܛܝܪ ܒܛܘܒܐ . ܡܠܝܐ ܒܫܘܠܡܐ ܀ ܐܟܪܝ ܒܝܢ ܛܒܐ . ܘܐܘܦܝܬܗ
ܕܐܟܡ . ܕܐܠܟ ܘܡܦܪܝܢ . ܒܛܠܘ ܕܦܪܕܝܣܐ ܀ ܘܡܛܠ ܡܠܐܟ̈ܘܗܝ . ܕܛܝܒܘ
ܒܟܠ ܒܢ . ܛܠܘܠܝ ܘܡܫܡܫܢܝ . ܓܒܪܬ ܚܝ ܚܝ ܡܘܡ . ܒܪܝܐ ܒܡܫܡܫܢܐ ܀
ܕܦܪܐ ܐܢܐ ܗܘܝܬ . ܘܟܕ ܐܦܪܐ ܐܦܪܐ . ܘܐܝܟ ܒܪܐ ܕܟܠܐ . ܦܪܝܫܬ ܘܠܐ ܡܘܛܠ . ܒܪܝܗ
ܐܟܪܝܐ (2) ܀ ܒܐܘܪܚܐ ܗܘܐ ܫܘܡܠܝ . ܕܓܦܪܐ ܠܡܠܬܝ . ܘܡܚܝܪܐ ܕܢܦܫܗܘܬܐ .
ܡܟܪܬ ܗܘܐܬ . ܘܡܟܝܢ ܒܓܝܠܬܐ ܀ ܘܡܢ ܐܟܪܝ ܦܓܪܐ . ܡܠܬܐ ܠܟܣܘܝܘܗ .
ܕܒܝܬܗ ܒܟܣܝܬܐ . ܒܗܘ ܛܘܒܐ ܕܢܗܘܐ ܗܘܐ . ܡܢܝ ܠܒܗܢܝܡ ܀ ܐܠܐ ܠܗ ܟܒܪܐ . ܒܪܐܐ
ܠܟܡܫܐ . ܘܡܪܒܬ ܠܗ ܓܝܪܗ . ܒܡܫ̈ܚܐ ܘܡܘܪ̈ܘܢܐ . ܒܟܠܐ ܕܗܘܪܘܗܝ ܀ ܡܢ ܕܒܫܐ
ܗܘܐ ܢܦܫܗ . ܘܚܘܒܐ ܗܘܐ ܙܒܢܝܗ . ܘܐܝܟ ܐܡܪܐ ܕܐܟܠ . ܕܚܘܫܬ ܐܠܐ ܡܠܘܡܗ . ܘܡܢܟܬ

(1) Deest unum verbum - (2) In aliis codicibus ܟܠ ܡܘܡܝܢ ܡܢ̈ܝܢ .

ܬܘܒ ܕܝܠܗ ܕܡܪܝ ܐܦܪܝܡ. ܡܐܡܪܐ ܕܠܘܩܒܠ ܒܪ ܕܝܨܢ

ܡܢ ܗܘ ܐܠܗܐ ܕܗܘ ܚܝܠ ܟܠܗ. ܘܗܘ ܟܠܗ ܚܝܠܐ. ܘܗܘ ܒܗܘ ܫܪܪܐ ܘܡܟܝܠ ܚܝܠܗ. ܡܫܟܚܢܘܬܐ
ܠܒܢܝܗ ܀ ܐܠܗܐ ܗܘ ܕܒܪܝܗ ܟܠܗ ܕܡܢ ܐܝܬܘܗܝ. ܘܕܒܥܠܡܐ ܟܠܗ. ܕܝܢ ܡ̈ܫܘܚܬܗ
ܟܠܗ ܗܘ ܘܫܠܡܘܬܐ ܀ ܘܡܫܠܡܢܘܬܐ ܡܟܝܠ ܒܗ ܦܘܪܫܢܗ ܕܡܢ ܠܥ̈ܠܡܐ. ܐܦ ܘܡܫܟܚܢ ܐܢܫ
ܠܡܒܥܬܗ ܡܢ ܟ̈ܝܢܐ ܀ ܠܐ ܡܫܟܚ ܗܘܐ ܕܢܒܥܐ ܠܗ ܒܡܫܒܚܘܬܗ. ܘܠܐ ܡܫܟܚ ܦܠܓ
ܡܢܗ ܕܢܬܒܪܘܬܗ ܀ ܕܡܬܝ ܟܠ ܗܘ. ܘܕܠܐ ܟܠ. ܘܕܡܬܝܠ ܟܠ. ܒܗܝܐ ܕܦܠܓ ܒܢ
ܕܠܐ ܒܗ ܟܠ ܒܥܠܬܐ ܀ ܐܝܟ ܕܡܫܟܚܝܢ ܦ̈ܠܓܐ ܠܒܪܝܬܐ ܒܟܠ ܦܘ̈ܪܫܢܝܗܘܢ: ܗܟܢ ܡܫܟܚ
ܐܦ ܠܐܠܗܐ ܠܟܠ ܒܥܠܬܐ ܀ ܘܐܝܟ ܕܡܫܟܚܝܢ ܦ̈ܠܓܐ ܠܒܪܝܬܐ ܒܟܠ ܡܢ̈ܝܢܗܘܢ: ܠܡܫܟܚ
ܕܢܗܘܐ ܠܟܠ ܕܐܬܐܡܪ ܡܢ ܦܘ ܒܠܥܕܘܗܝ ܀ ܘܐܝܟ ܕܦܠܓܝܢ ܠܦ̈ܠܓܐ ܒܗ̈ܝܐ: ܦܠܓܝܢ ܠܒܪܝܬܐ
ܕܗܘܝܐ ܘܡܫܡܫܐ ܕܡܫܡܫܐ ܘܡܫܪܝܐ ܘܡܫܡ̈ܫܢܘܬܗܘܢ ܀ ܘܐܝܟ ܕܐܦܠܓ ܒܗ ܡܢܐ ܒܪܝܬܐ ܟܠ
ܒܪ ܕܐܬܐ: ܗܟܢ ܐܦܢ ܐܦ ܠܐܠܗܐ ܠܟܠ ܕܡܫܟܚ ܀ ܘܐܝܟ ܕܡܫܟܚ ܠܗ ܡ̈ܢܐ ܒܪܝܬܐ ܒܟܠ
ܗܘܦܟܝ̈ܗܘܢ: ܒܗܘ ܐܦ ܠܐܠܗܐ ܘܡܫܐ ܠܟܠ ܐܝܟ ܟܠ ܡܫܟܚܢܘܬܗܘܢ ܀ ܠܐ ܡܢ ܐܦܠܐ ܐܝܬ
ܡܫܟܚܝܢ ܕܢܦܘܩܘܢ ܗܘ: ܘܠܐ ܡܢ ܟܠܗ ܐܝܬ ܡܫܬܟܚ ܕܡܫܬܡܠܐ ܗܘ ܀ ܟܠܗ ܗܘ ܦܠܓܐ
ܟܠ ܡܫܟܚܘܗܝ ܕܟܠ ܦܠܓܝܢ: ܐܝܟ ܕܡܫܠܠ ܢܦܫܐ ܒܦܓ̈ܪܐ ܘܡܦܢܐ ܒܗܕ̈ܡܐ ܀ ܠܐ ܡܢ
ܢܦܫܗ ܡܫܐ ܐܝܬ ܕܢܦܩ ܕܡܢܗ ܐܠܗܝܗ: ܘܠܐ ܡܢ ܦܓܪܐ ܐܝܬ ܡܫܬܟܚܐ ܕܢܦܫ ܗܘ
ܟܠܗ ܀ ܐܝܟ ܕܡܫܬܡܫ ܡܢܗ ܒܟܠܗ ܦܓܪܐ ܟܠܗܘܢ ܗܕ̈ܡܐ: ܗܟܢ ܦܓܪܐ ܐܦ ܒܠܥܕܘܗܝ ܒܢ̈ܝܢܐ
ܒܟܠܗܘܢ ܀ ܡܫܟܚ ܗܘ ܒܠܐܦ ܡܟܝܢܘ ܕܡܫܟܚ ܦܓܪܐ ܟܠܗ: ܡܠܝܢ ܒܢ̈ܝܢܐ ܐܦ
ܒܫܠܝܢ ܒܟܠܗ ܡܢܐ ܀ ܦܠܓܝܢ ܗܘ ܒܢܦܫܢ ܡܢܢ ܒܢ ܦܓܪܐ ܘܐܦܢ ܐܠܗܝܢ. ܒܢܦܫܢ
ܟܢܫܐ ܘܠܐ ܒܗܠܐ ܡܢܗ ܟܠ ܕܒܠܥܕܘܗܝ ܀ ܐܝܟ ܕܡܫܟܚ ܗܘ ܗܘܐ ܠܦ̈ܓܪܐ ܠܟܠܗ ܐܢܫܝܢ:
ܗܟܢ ܡܫܟܚ ܦܓܪܐ ܒܟܠܗܘܢ ܒܠܐ ܠܦܓܪܗ ܀ ܘܐܝܟ ܢܦܫܐ ܕܡܫܡܫܐ ܦܓܪܐ ܡܫܟܚ: ܗܟܢ
ܡܫܟܚ ܦܓܪܐ ܡܢ ܡܫܡܫܢܘܬܗ ܡܢ ܕܐܠܗܐ ܀ ܠܡܫܡܫܢܘܬܗ ܕܢܦܫ ܦܓܪܐ ܗܘ ܕܢܦܫܗ
ܒܡܫܡܫܢܘܬܐ. ܕܢܦܫܐ ܕܢܦܫ ܕܢܦܫܐ ܕܢܦܫܢ ܐܠܗܐ ܕܒܪܝܢ ܀ ܐܝܟ ܡܢ ܟܠ ܡܫܟܚ ܒܗ
ܟܠ ܘܕܒܠܥܕ ܟܠ ܟܠ. ܡܫܟܚ ܕܝܢ ܠܦܓܪܐ ܕܢܦܫܐ ܕܠܐ ܡܫܬܟܚ ܀ ܗܘܐ ܕܝܢ ܐܠܗܐ
ܘܠܐ ܐܝܬ ܕܢܗܘܐ ܟܠ ܐܠܗܘܬܗ. ܗܘ ܕܝܢ ܘܠܐ ܡܫܬܟܚܐ ܒܡܫܡܫܢܘܬܗ. ܠܐ ܒܫܠܝܢ̈ܐ ܘܠܐ

ܝ

ܡܫܘܪ ܐܝܟ ܀

ܒ ܢܘܪܐ ܐܝܟ ܐܟܠܬܐ ܠܥܒܪܐ ܒܩܝ̈ܣܐ ܕܒܣܝ̈ܡܐ. ܘܕܡܐ ܗܟܢܐ ܠܥܡܠܐ ܕܡܥܒܕܢܐ ܠܗܘܢ ܀

ܓ ܗܟܢ ܒܡܦܘܠܬܗ ܕܗܘ ܕܠܐܬܪܗ ܢܦܩ ܐܢܬ. ܘܐܡܪ ܐܝܟ ܒܪܐܢܫ ܠܡܫܝܚܐ ܡܪܝܐ ܐܠܗܐ ܕܫܘܒܚܗ ܘܐܬܪ ܐܝܟ. ܘܐܝܟ ܐܡܪ ܡܐ ܕܐܬܚܙܝ ܠܡܫܝܚܐ ܘܥܕܡܐ ܠܗܘܢ ܢܘܪܐ ܀

ܕ ܟܠܗ̇... ܢܦܩܢ ܒܐܝܣܪܝܐܝܠ ܡܢܫܝ̈ܬܐ ܗܘܐ ܡܫܬܡܥܢ ܐܢܬ ܐܝܟ ܕܡܪܐ ܡܢ ܦܘܠܚ ܕܢܘܪܐ ܀

ܗ ܦܠܚ ܬ̈ܠܡܝܕܝ ܡܢ ܢܡܘ̈ܣܘܗܝ ܕܢܒܝܐ. ܟܕ ܡܬܚܘܝܢ ܐܢܬ ܒܢܡܘܣܗ ܕܡܪܝܐ ܐܠܗܐ ܘܟܠܡܐ ܀

ܘ ܙܕܝܩ ܐܢܫ ܘܙܕܝܩ. ܗܘ ܠܗܘܢ ܐܢܘܢ ܠܐܠܗܐ. ܘܗܘܐ ܡܫܡܫ ܢܦܩܝܢ ܡܢ ܢܒ̈ܝܘܗܝ ܀

ܙ ܡܢܐ ܠܐܠܗܐ ܠܐܢܫ ܗܘܐ ܚܙܝ ܟܕ ܠܥܠܡܐ ܕܠܥܠܡܝܢ ܀

ܚ ܐܚܠ ܠܐܠܗܐ ܒܥܠܡܐ ܘܒܥܠܡܝܢ. ܟܕ ܠܐ ܡܬܢܫܐ ܐܢܬ ܟܕ ܡܢ ܐܒܗ̈ܬܢ. ܒܡܬܟܠܢܐ ܕܫܡܝܐ ܐܘ ܕܐܪܥܐ ܘܠܐ ܒܫܡܝܐ ܒܪܝܐ ܠܥܠܡܝܢ ܀

ܛ ܒܫܡ ܠܐܠܗܐ ܕܐܒܘܢ ܠܥܠܡܝܢ. ܘܠܐ ܟܠ ܬܒܥܝܢ ܕܠܗ ܟܕ. ܘܟܠ ܐܒ̈ܗܝܢ ܕܒܪܝܢ ܒܫܡܥܬܐ ܀

ܝ ܠܥܠܡܐ ܡܫܒܚܝܢ ܕܫܡܝܐ ܢܦ̈ܫܬܢ ܟܠܗܝܢ ܠܗ ܡܢ ܡܠܟܘܬܗ. ܕܐܝܟܢ ܒܫܡܝܢ. ܘܠܐ ܬܗܘܐ ܡܠܟܐ ܒܟܠ ܐܝܬܝ ܘܒܥܬܝܕ. ܐܠܐ: ܐܝܟܢܐ ܐܢ. ܘܫܡܝܢ ܠܐ ܡܫܡܫ: ܘܐܢ ܐܡܪ. ܕܡܫܠܡ ܦܪܩ ܠܐܠܗܐ ܗܘ ܒܫܡܝܐ ܠܐܠܗܐ ܀

ܓ

ܬܘܒ ܬܘܕܝܬܐ ܕܡܪܝ ܐܦܪܝܡ ܘܡܠܦܢܐ ܥܠ ܠܒܐ ܕܝܠܗ

ܐ ܐܒܪܡ ܕܡܢ ܒܢ̈ܘܗܝ ܐܬܝܠܕ . ܐܝܟ ܐܬܪ ܒܡܬܟܬܒ ܫܦܝܪܐ . ܕܡܢ ܩܕܡܝܢ
ܡܩܒܠ ܐܢܬ . ܡܕܡ ܩܕܡ ܒܢܝܢ ܠܐ ܗܘܐ . ܐܠܐ ܐܢ ܡܬܟܬܒܢܘܬܐ ܐܣܝܢܬܐ ܀

ܒ ܒܟܘܠܗ ܕܡܟܘܢ ܐܢܬ . ܐܘܪܚܐ ܡܬܟܬ̈ܒܢܝ ܘܦܓܪܐ ܢܦܫܝ . ܘܟܠܗ ܚܠܠܝ .
ܘܠܐ ܠܟܠ ܡܕܡ ܒܟܘܠܐ . ܘܠܐ ܢܦܩ̈ܢ ܠܡܬܟܒܪ ܀

ܓ ܟܕ ܐܢ ܦܢܝܬܐ ܚܣܝܪܘܬܐ ܕܡܟܬܒܢܐ . ܐܡܪܐ ܕܟܠ ܗܘܐ ܚܕܐ ܠܐܟܘܬܝ
ܡܬܬܒܥܝܢ ܘܡܠܝܢ . ܘܠܐܪܥܐ ܡܢܝ ܐܣܝܢ . ܘܡܬܬܒܝܢ ܢܦܫܗ ܕܟܘܟܒܐ ܕܐܠܗܘܬܝ ܀

ܕ ܕܗܘܐ ܦܬܐ ܦܬܐܐ ܡܬܬܢܝܚܐ ܘܦܬܟܐ ܦܬܐ ܘܡܬܬܙܝܥܐ ܡܟܠ ܕܐܬܬܘܗ
ܢܡܟܠܢ ܡܟܠܢ . ܘܟܪܝܗ ܒܢܘܗܝ ܡܬܬܝܢ . ܡܢܝܐ ܐܠܗܘܬ ܟܢܫܐ ܀

ܗ ܗܘ ܕܡܟܢܐ ܡܟܢܝܐ ܠܐܝܬܝ ܘܡܬܬܝܢ . ܘܠܗܘܐ ܠܝ ܡܬܟܬܒܢܘܬܐ ܐܦܝܢܬܐ
ܒܟܠ ܙܒܢ . ܘܦܬܝܟܘܬܐ ܕܟܠ ܢܡܟܠܢ ܀

ܘ ܘܐܢ ܒܡܟܢܘܬܐ ܠܘܬ ܠܐܬܪ ܡܕܡ ܕܡܬܐܡܪ ܠܝ ܗܘ ܐܡܪ . ܠܐ ܐܬܐܡܪ ܡܕܡ
ܢܩܦ ܡܕܡ ܘܐܝܟܐ ܦܝܢܐ ܟܡܟܬܒܢܝ ܘܐܬܬܦܣ . ܠܐ ܕܝܢ ܠܐܘܦܣ ܘܠܐ ܠܟܪܙ ܀

ܙ ܗܐ ܦܢܝܬܐ ܕܦܓܥܬܝ . ܘܐܬܦܢܝ ܒܡܟܬܒܢܐ ܡܢܬܝܬܐ ܘܐܬܬܢܝܐ ܒܡܬܟܬܒܢܘܬܐ
ܕܩܕܡܝܢ . ܘܗܘܝܢܐ ܕܐܢܝ ܗܘܝܢ ܠܐܠܦ ܀

ܚ ܡܢܐ ܢܦܩܝ ܡܢ ܟܠܗܘܢ ܕܟܬܐ ܕܟܬܒܬܝ . ܘܐܟܬܒ ܡܢܝ ܒܟܠܗܘܢ ܒܟܬܒܐ
ܕܦܓܥܬܐ . ܘܐܟܬܒ ܦܬܟܐ ܒܟܠܗܝ ܀

ܛ ܦܬ ܗܘ ܐܢ ܕܢܝܚܠܐ ܕܩܕܝܢ ܐܠܗܬܐ . ܘܗܘܬ ܡܟܝܢ ܘܢܟܝܢ
ܘܦܓܥܬܗ . ܘܠܐ ܠܗܘܐ ܕܠܐ ܡܬܕܘܪܐ ܀

ܝ ܠܝܠ ܦܓܥܬܐ ܕܡܬܟܢܫܐ ܡܢ ܢܦܫܗ ܘܡܬܬܟܢܫܐ ܡܢ ܒܢܘܗܝ ܀

ܟ ܟܠ ܟܬܒܐ ܕܦܓܥܬܐ . ܟܠ ܢܦܩܘܢ ܠܟܝ ܘܡܬܬܢܝܚܝܢ . ܘܢܦܩ ܡܬܦܢܝܬܐ ܕܡܢ
ܕܠܐ ܐܢ . ܠܐ ܡܬܟܬܒ ܠܐܘܡܬܗ ܀

ܠ ܠܐ ܐܢܫ ܡܢ ܕܟܬܒܗ ܒܟܠ ܦܬܓܡܐ . ܘܐܢ ܐܠܐ ܢܦܩܝ ܒܟܬܒܐ .
ܒܟܬܒܗ ܒܟܠܗܘܢ ܦܬܐ ܐܬܬܐ ܟܘܠ ܢܦܫܐ ܀

ܡ ܦܠ ܕܢܦܩܘ ܒܟܠܗܝ ܡܬܟܬܒܐ ܐܢܝ ܕܟܠ ܦܬܐ . ܗܘܦ ܠܐܬܪ ܒܢܘܗ . ܘܐܢܫ

I

ܠܘܬ ܛܘܦܣ̈ܐ ܢܡܘ̈ܣܐ ܕܝܠܗ̈ܝܢ ܡܡܫܡܫܝܢ ܠܬܒܥܐ ܕܒܢ̈ܝܐ
ܟܠ ܠܡܬܬܠܘܬܐ ܡܫܝܚܐ ܡܢ ܟܿܠ ܕܐܬܚܙܝ ܠܟܗܢ̈ܐ ܐܦܪܝܡ ܒܢ̈ܝܐ ܕܪܘܚܐ ܕܩܘܕܫܐ

ܐܠܐ ܕܝܢ ܡܢ ܐܡܪܬ ܒܟܝ . ܕܟܕ ܚܕ ܗܘ ܠܬܠܬܐ ܗܘ . ܘܟܕ ܠܬܠܬܐ ܗܘ ܠܘܬ ܚܕ ܗܘ . ܡܿܢܐ
ܒܫܡܝܐ ܕܐܬܘܗܝ ܗܘܐ ܦܓܪܗ ܐܝܟ ܐܢܐ ܒܠܬܘܬܗ ܘܠܬ ܟܝܢܐ ܕܡܬܬܘܡ ܚܕܘ
ܘܡܬܝܕܥ ܘܡܬܚܙܐ ܠܟܠ . ܐܝܟ ܒܪܐ ܕܡܢ ܚܕܘ ܕܐܬܘܗܝ ܠܬܠܬܗ ܘܡܬܚܙܐ ܠܟܠ . ܗܘ ܡܢ
ܕܝܢ ܐܬܘܗܝ ܠܐ ܫܠܝ . ܘܠܬ ܚܕ ܠܘܬ ܫܡܫܐ ܕܡܬܚܙܝܐ ܒܪ ܫܡܝܐ . ܒܪ ܠܐ ܒܫܡ
ܫܡܫܐ ܡܬܦܪܫܐ ܘܠܐܬܘܢ ܐܬܘܬܐ ܡܬܦܫܐ . ܐܝܟ ܪܘܚ ܩܘܕܫܐ . ܕܟܕ ܐܦ ܗܘ ܡܢ ܐܬܐ
ܗܘ . ܠܐܬܘܢ ܐܬܐ ܡܬܦܪܫܐ . ܐܦܠܐ ܒܫܡ ܒܪܐ ܡܬܚܙܝܐ . ܐܝܟ ܕܐܦ ܡܬܝܕܥܢܘܬܗ
ܕܫܡܫܐ . ܠܐܒܪܐ ܐܬܘܬܐ ܡܬܦܪܫܐ . ܘܠܐ ܡܚܐ ܡܬܒܥܐ . ܘܠܐ ܒܪܐ ܫܡܫܐ ܡܬܚܙܝܢܐ .
ܐܦܠܐ ܒܪܐ ܐܘ ܒܪܐ ܒܪܐ . ܐܝܟ ܕܡܫܬܘܕܥ ܡܬܦܫܩܐ ܐܠܐ ܡܬܦܪܫܐ ܠܡܫܠܡ ܫܡܫܐ
ܦܫܝܛܬ . ܐܝܟ ܐܬܐ ܡܬܝܕܥܬ . ܘܐܬܘܬܐ ܐܝܟ ܒܪܐ ܢܗܝܪܬ . ܘܪܘܚܐ ܐܝܟ ܡܬܝܕܥܐ
ܐܬܠܬ . ܫܡܫܗ ܕܫܡܫܐ ܘܡܬܝܕܥܘܬܗ ܘܐܬܘܬܗ ܡܬܦܪܫܝܢ ܠܬܠܬܗܘܢ ܒܚܕ ܫܡܫܐ ܗ̄
ܫܡܫܐ ܘܐܝܟ ܕܫܡܫ ܐܬܒܠܐ ܕܐܬܘܗܝ ܗܘܐ ܚܕ ܡܬܚܘܢ ܫܝܢܡ ܡܬܐܪܗ . ܗܟܢܐ
ܡܬܝܕܥܝܢ ܐܦ ܟܠ ܐܬܠܬܐ . ܟܕ ܐܬܦܪܫܝܢ . ܕܫܡܫܬ ܫܘܪܝܐ ܠܐܬܐ ܒܠܬܘܬܗ
ܘܠܐ ܠܒܪܐ ܒܡܬܝܕܥܘܬܗ . ܐܦܠܐ ܠܪܘܚ ܩܘܕܫܐ ܒܫܘܦܥܘܬܗ ܀

ܠܘܬ ܕܝܢ ܘܐܦ ܒܝܘܡܐ ܡܬܝܠܐ ܗܘ ܛܘܦܣܐ ܕܠܬܠܬܘܬܐ . ܗ̄ ܒܪܐܬܠܬܗ . ܐܝܟ
ܐܒܘܗ̄ ܕܐܒܐ . ܘܐܘܪܗ ܐܝܟ ܒܪܘܬܗ ܕܒܪܐ . ܘܡܬܝܕܥܘܬܗ ܒܫܡܫܐ ܐܝܟ ܕܫܘܦܥܗ
ܕܪܘܚ ܩܘܕܫܐ ܀

ܠܘܬ ܒܠܝܐ ܐܝܬܝܐ . ܐܬܘܗܝ ܐܒܐ ܒܪܢܫܐ ܐܝܟ ܒܫܡܫܐ ܒܪܢܫܐ ܕܐܬܒܠܝ .
ܘܒܪܐ ܐܝܟ ܦܐܪܗ ܡܢܗܝܐ ܕܐܬܒܠܝ . ܘܪܘܚܐ ܐܝܟ ܪܝܚܗ ܘܡܬܚܘܗ ܀

ܠܘܬ ܕܝܢ ܡܬܬܪܝܐ ܗܘ ܠܬܠܬܘܬܐ ܐܦ ܒܬܠܬܘܬܐ ܕܐܬ ܒܢܦܫܐ . ܗ̄ ܕܝܢ ܗܘܢܗ
ܐܒܐ . ܘܡܠܬܗ ܒܪܐ . ܘܪܘܚܗ ܪܘܚܐ ܕܩܘܕܫܐ . ܗܟܢ ܕܐܝܟ ܕܬܫܪܝܬܐ ܗܡܬܝܕܥܘܬܗ
ܕܬܫܡܫܬܐ ܗܢܘܢ ܀

ܗܟܝܠ ܚܕ ܡܢ ܝ̄ܒ . ܕܗܘ ܗܟܘܬ ܗܘܐ ܠܡ ܘܟܝܠ ܟܕ ܐܬܐ ܠܡ ܘܫܡܥ ܘܚܙܐ
ܒܡܕܒܪܢܘܬܗ ܦܪܫ ܡܠܬܐ· ܐܝܟ ܕܒܗܘܢܬܐ ܕܗܟܝܠ ܐܪܒܥ ܕܦܪܫ ܟܠܗܘܢ ܘܐܬܬܪ
ܘܐܬܦܪܫܘ ܘܡܬܦܪܫܐ ܘܐܬܬܪܬ ܕܡܫܝܚܐ ܕܟܠܗ ܘܟܠܗ ܗܘܬܐ ܘܟ̈ܠܗ ܒܝܬ ܠܡܫܝܚܐ
ܕܗܢܘ ܒܝܬ ܠܡܫܝܚܐ ܟܠܗ ܘܡܟܠܟܠ . ܘܐܬܬܪܬ ܠܗܘܢ ܐܝܢܐ ܕܡܢ ܟܠ ܟܠܗ : ܡܢ
ܠܗܘܢ ܒܟܪ ܗܠܬܝܢ ܕܐܬܝܢ ܡܠܟܐ ܕܐܪܥܐ ܠܡܫܝܚܐ ܕܐܬܐ ܡܫܝܚܐ ♦ ܡܢܟܠ ܕܝܢ
ܕܡܫܬܡܗܘܢ ܐܝܬܝܗ ܕܡܫܝܚܐ . ܐܠܗܐ ܠܐܬܐܬܐ ܡܚܝܢ ܕܒܕܝܢܐ . ܘܡܢ ܕܗܟܝܠ ܒܟܠ ܒܕܘܟܐ
ܡܠܟܘܬܗ ܗܘܐ ܘܟܕܝܢ . ܘܐܡܪ ܗܟܘܬ ܘܫܡܥܘ ܡܢ ܟܠܗܘܢ ♦

ܠܘܬ ܫܡ ܐܚܐ ܕܒܗܘܬܐ ܕܐܬܡܠܟܘ ܒܟܬܒܐ ܟܕ ܐܝܟ ܐܝܟ ܡܢ ܡܫ̈ܝܚܐ ܦܪ̈ܢܓܝܐ

ܩܕܡܝܬ ܐܘܪܗܡ ܡܠܟܐ: ܐܚܐ ܕܒܗܘܬܐ ܕܡܫ̈ܝܚܐ ܐܘܪܗܡ ܘܟܠܗ ܐܬܪܐ ܕܦܠܣܛܝܢܐ
ܘܒܝܬ ܡܩܕܫܐ ܘܒܝܬ ܦܠܛܝܬܐ ܘܐܬܪܐ ܕܒܪ̈ܝܬܐ ܘܦܘܪܣ̈ܛܝܐ ܘܟܠܗ ܡܕܝܢܬܐ. ܡܢ ܐܝܕ̈ܝ
ܛܝܝ̈ܐ ܗܘ ܕܗܘܐ ܦܫܝܛ ܘܡܬܕܒܪܐ ܒܚܝܠܐ ܕܡܫ̈ܝܚܐ. ܕܐܬܟܢܫܘ: ܒܝܘܡܝ. ܕܗܘܝ
ܐܝܟ ܕܡܢ ܠܡܫܬܪܝܘ ܡܠܟܐ: ܐܚܐ ܕܒܗܘܬܐ ܕܡܫ̈ܝܚܐ ܠܡܫܬܪܝܘ ܘܐܬܟܠܝܘ
ܘܡܬܪܝܡ ܫܘܠܛܢܐ ܘܟܠܗ ܐܬܪܐ ܕܦܠܣܛܝܢܐ ܒܝܕܐ ܠܡܫܝܚܐ ܕܚܝܘ̈ܬܐ. ܡܢ ܡܕܝܢܬ
ܡܫܒܝܢܐ. ܕܗܘ ܗܘܐ ܦܫܝܛ ܘܡܬܕܒܪܐ ܒܚܝܠܐ ܕܒܠܐ ܗܘܐ ܠܡܢ. ܘܫܢܝ ܗܘܐ ܠܡܢ.
ܘܐܬܟܢܫ ܚܕ ܡܢ ܡܢܝܢ ܠܡܫܬܪܝܘ ܕܡܢ ܗܘܝܘ ܡܠܟܐ: ܐܚܐ ܕܒܗܘܬܐ ܕܡܫ̈ܝܚܐ
ܗܘܝܘ ܘܟܠܗܘܢ ܐܬܪ̈ܘܬܐ ܕܟܠܗ ܘܚܝܠܘܗܝ ܒܝܕܐ ܠܟܪܟܐ ܐܚܝܕܐ. ܡܢ ܐܝܕ̈ܝ ܠܬܘܪܟܝ̈ܐ
ܚܕ ܡܢ ܬܘܪܟܝ̈ܐ. ܕܗܘ ܗܘܐ ܡܬܕܒܪܐ ܘܦܫܝܛ ܒܚܝܠܐ ܕܒܠܐ ܗܘܐ ܠܡܢ
ܐܡܠܪܝܟ ܡܠܟܐ: ܐܚܐ ܕܒܗܘܬܐ ܕܡܫ̈ܝܚܐ ܐܡܠܪܝܟ ܘܫܘܪܝܐ ܘܡܫܝܚܝܐ
ܦܠܣܛܝܢܐ ܒܝܕܐ ܠܡܫܝܚܝܘܬܐ. ܡܢ ܡܫܟܢܘܗܝ ܒܐܦܝܐ ܕܗܘ ܫܡ ܗܘܐ
ܡܠܟܘܬܐ ܕܒܠܐ ܠܡܢ. ܘܫܢܝ ܗܘܐ ܒܗ ܘܒܢܘܗܝ ܗܘܐ ܠܡܢ ܒܝܕܐ ܠܟܪܟܐ
ܕܫܠܡ ܗܘܐ ܠܫܘܪܝܐ: ܘܗܠܝܢ ܫܡܥܘܗܝ ܫܪܝܐ ܗܘ ܕܡܫܬܠܛܐ ܗܘܐ ܠܗܘܢ ܠܟܠ̈ܗܝܢ ܐܘܪܚܝ
ܒܫ̈ܦܘܠܘܗܝ ܐܘܪܚܝ ܡܠܟܐ: ܐܚܐ ܕܒܗܘܬܐ ܕܡܫ̈ܝܚܐ. ܐܘܪܚܝ ܡܬܝܠܕܐ ܘܟܠܗ ܐܬܪܐ
ܘܐܦܝܐ ܘܦܪܘܛܐ ܕܡܫ̈ܝܚܐ (sic) ܘܫܠܝܛܐ ܒܗܘܢ ܡܬܠ ܕܐܬܪܐ ܕܒܝܕܝܗܘܢ. ܡܢ ܡܫܟܢܘܗܝ
ܒܐܦܝܐ ܕܫܠܡ ܗܘܐ ܡܢ ܐܡܠܪܝܟ ܘܗܘܐ ܠܡܢ ܦܫܝܛ ܘܡܬܕܒܪܐ ܒܚܝܠܐ ܕܒܠܐ ܗܘܐ
ܠܡܢ ܐܦܘܠܩܘܣ ܡܠܟܐ: ܐܚܐ ܕܒܗܘܬܐ ܕܡܫ̈ܝܚܐ ܐܦܘܠܩܘܣ ܘܐܬܫܠܛܘܗܝ ܘܐܦ ܐܢܫܐ
ܘܐܬܪܐ ܟܠܗ ܕܫܘܪܝܬܐ ܘܐܬܪܐ ܟܠܗ ܘܒܝܕܘܗܝ. ܡܢ ܢܘܪܐܠܕܝܢ ܐܘܪܢܛܘܟܝܐ ܗܘ ܕܡܫܠܠ
ܗܘܐ ܠܠܡܝܢܗ ܕܡܢܝ. ܕܗܘ ܒܠܐ ܗܘܐ ܕܒܠܐ ܠܡܢ ܘܫܢܝ ܗܘܐ ܠܡܢ ܒܡܬܕܒܪܢܘܬܗ
ܢܫܠܝܐ ܡܠܟܐ: ܐܚܐ ܕܒܗܘܬܐ ܕܡܫ̈ܝܚܐ ܢܫܠܝܐ ܘܢܫܦܘܬܝܐ ܘܟܠܗ ܐܬܪܐ ܕܒܝܬܘܢܝܐ
ܘܕܟܘܪܝܐ ܘܦܠܣܛܝ̈ܢܐ ܕܒܝܕܘܗܝ. ܡܢ ܐܝܕܘܗܝ ܐܚܘܗܝ ܕܫܠܡܘܗܝ ܒܐܦܐ. ܕܗܘ ܗܘܐ
ܦܫܝܛ. ܘܡܬܕܒܪܐ ܒܚܝܠܐ ܕܒܠܐ ܗܘܐ ܠܡܢ ܘܫܢܝ ܗܘܐ ܠܡܢ ܒܐܢܛܝܟܝܐ ܡܠܟܐ:
ܐܚܐ ܕܒܗܘܬܐ ܕܡܫ̈ܝܚܐ ܒܐܢܛܝܟܝܐ ܘܐܬܪܐ ܘܟܠܗ ܐܬܪܐ ܕܒܝܕܘܗܝ ܒܝܕܐ ܠܟܪܟܐ ܪܒܐ
ܕܦܪܝܫ ܒܗ ܒܬ̈ܪܝܢܐ. ܡܢ ܠܟܪܟܐ ܡܫܝܚܐ ܚܕ ܡܢ ܝ. ܕܗܘ ܒܠܐ ܚܝܠܐ ܠܡܢ ܘܫܢܝ
ܘܫܢܝ ܘܕܒܪ ܒܗ ܕܦܫܝܛܘܬܗ ܐܘܪܚܝ ܡܠܟܐ: ܐܚܐ ܕܒܗܘܬܐ ܕܡܫ̈ܝܚܐ ܐܘܪܚܝ
ܘܐܬܪ̈ܘܬܐ ܕܟܠܗܘܢ ܕܒܝܕܘܗܝ ܘܐܬܦܫܛ ܘܫܠܡܐ ܕܟܠܗ ܕܟܠܗ ܢܛܪܝܢ. ܡܢ ܐܝܕ

ܕܡܕܪܐ ܕܢܚܫܘܒ ܐܝܟ : ܐܘ ܕܚܝܠܐ ܕܚܝܠܐ . . . . (1)
ܒܡܠܬ ܐܠܗܐ ܕܐܬܩܪܝܬ ܀ ܘܐܘܦ ܡܢܐ ܠܐܚܪܢ ܗܟܢ ܕܟܕ ܒܪܘܡܐ ܘܒܩܘܪܝ ܗܟܢ
ܒܗܢ ܡܢܐ ܐܣܪܛܐ . ܐܝܟ ܕܗܘܘ ܡܢܐ ܟܬܒܝܢ ܡܢ ܩܪܝܬܐ ܕܟܠܗ ܘܟܕ ܫܡܥܘ ܒܡܫܝܚܘܬܗ
ܠܐܠܗܐ ܘܡܫܚܘ ܀ ܐܠܐ ܠܐ ܐܝܟ ܗܟܢܐ ܗܟܢ ܕܢܚܝܢ . ܘܒܫܠܐ ܠܒܢܝܢ ܕܐܬܚܬܢܢ
ܒܬܪ ܟܠܐ ܕܦܘܪܣܘܣ ܒܗ ܐܡܪܢ . ܕܟܘܠ ܗܟܢ ܠܐ ܫܡ . ܘܫܠܘܟ ܠܗ ܓܒܪ ܐܝܟ
ܠܟܠ ܒܟܘܠܗ . ܐܘ ܢܦܫܢ : ܠܐ ܡܫܒܩ ܐܢܬ ܠܒܢܝܢ ܕܒܬܪ ܦܘܪܣܘܣ . ܐܠܐ
ܐܡܪ ܠܗ ܕܢܐ ܠܗ ܕܢܦܫܬܐ ܠܟܘܠ ܠܣܗܕܘܬܗ ܕܦܘܠܘܛܘܣ . ܕܟܘܠ ܗܘ ܡܫܝܚܐ
ܐܝܠ . ܕܐܬܐ ܠܟܘܠ ܒܢܦܫܢ ܠܐܬܪܝܢ ܗܢܐ ܒܢܦܫܗ ܡܢܦܫ ܡܢ ܚܝ̈ܘܗܝ ܕܦܘܠܘܛܘܣ
ܕܒܪܘܡܐ . ܘܐܬܬܒܝܢ ܡܢ ܟܠ ܣܗܕܘܬܗ . ܐܟܠܐ ܚܝܕ ܒܡܫܒܐ ܕܟܠ ܐܦ̈ܝܗ ܡܫܒܚܐ
ܗܘܐ . ܐܠܐ ܗܟܢ ܕܟܠ ܣܗܕܘܬܗ ܗܘ ܠܐ ܐܬܒܥ . ܒܬܪ ܓܒܪ ܐܦܠܐ ܓܙܐ ܕܡܫܬܒܚܢܘܬܗ
ܗܘܐ . ܐܬܓܠܝ ܡܫܒܚ ܠܐܘܣܝܡܘܣ ܗܘ ܕܐܒܬܗ ܟܠ ܐܦ̈ܝܐ ܘܬܫܒܚܬܐ ܒܓܝܢܐ
ܢܓܠ ܐܘ ܢܦܫܢ ܦܬܟ . ܠܡܫܒܚܘܬܗ ܓܒܪ ܕܡܫܝܚܐ . ܒܪ ܕܦܪܢܣ ܘܒܣܡܝܟܘܬܐ
ܐܝܟ ܕܟܬܝܒܐ ܕܡܢܗ ܘܐܝܩܪܐ ܒܡܫܒܚܢܘܬܐ ܘܐܒܗ̈ܬܐ ܕܡܠܟܘܬܐ ܡܫܒܚܝܢ
ܕܪܘܬܐ ܗܢܘܢ ܕܡܠܟܘܬܐ ܕܡܫܝܚܐ ܀

ܫܠܡ ܡܐܡܪܐ ܕܐܠܐ ܕܐܬܦܣܩ ܒܦܘܪܣ ܒܬܪܗ ܕܦܘܠܘܛܘܣ ܩܫܝܫܐ ܀

ܣܗܕܘܬܐ ܕܦܘܠܘܛܘܣ ܩܫܝܫܐ ܕܗܘܐ ܒܪܘܡܐ ܒܝܘܡܝ ܛܪܝܢ

ܒܫܢ̈ܝ ܛܪܝܢ ܩܣܪ ܕܪ̈ܘܡܝܐ . ܐܣܝܪ ܒܪܘܡܐ ܦܘܠܘܛܘܣ ܩܫܝܫܐ . ܒܪ
ܐܬܪܐ ܕܝܢ ܒܡܫܝܚܐ . ܒܫܢܬܐ ܓܒܪ ܕܐܠܗܐ ܘܫܡܗ ܕܦܪܘܣܝܐ .
ܐܝܟ ܡܫܪܐ ܐܬܟܢܫ ܒܪܘܡܐ ܒܫܒܬܐ ܒܬܪܝܢ ܠܚܘܪ ܒܡܫܪܝܢ ܘܠܡܫܠ
ܗܘ . ܘܐܬܬܠܝܘ ܡܫܝܚܐ ܦܪܝܩܐ ܒܣܗܕܘܬܗ ܒܢܝܬܐ ܕܫܠܝܢ ܘܠܡܫܠ
ܕܐܬܬܠܝܘ ܕܦܪܘܣܝܢ ܢܦܫܗ ܡܫܝܚܐ ܀ ܐܠܦܘܗܝ ܗܘܠܟ ܠܗ ܐܒܘܐ ܡܢ ܒܪ ܐܦܘܗܝ
ܘܡܪܝܡܐ ܒܫܢܬܐ ܕܐܬܦܢܝܬܐ ܘܒܝܪܐ ܕܐܬܒܣܪܘܣ ܡܫܝܚܐ . ܕܒܗ ܒܬܪܐ ܗܘ ܡܢ
ܢܝܫܐ ܒܦܘܪܣܐ ܐܬܦܫܩ . ܒܬܪܬܐ ܦܘܠܘܛܘܣ . ܦܢܝܐ ܐܬܒܫܠܐ ܘܐܬܠܝܢ ܘܫܒܬ ܀
ܫܒܬܬܐ ܐܘܪܚܬ ܐܒܐ ܕܣܗܕܘܬܗ ܕܦܘܠܘܛܘܣ ܀

(1) Lacuna in codice adest unius folii

ܫܪܒܐ ܕܡܬܐܡܪ ܒܫܘܪ ܥܠܬܐ ܕܦܘܠܘܣ ܫܠܝܚܐ

ܟܕ ܒܪܫܝܬܐ ܫܘܒܚܐ ܘܝܘܩܪܐ ܕܫܘܒܚ ܡܬܝܕܥ ܐܠܐ ܐܟܡܐ ܫܦܝܪܐ. ܒܒܘܫܝܐ
ܘܒܬܫܡܫܬܐ ܡܬܒܥܝܐ: ܘܒܫܘܒܚܐ ܐܟܝܪܐ ܘܡܫܡܠܝܐ ܕܐܬܡܫܚܬܐ ܢܦܫܢ
ܡܫܦܪܐ ܐܠܐ. ܕܫܪܒܐ ܗܢܐ ܗܝܟܢ ܡܕܒܪܢܘܬܗ ܕܦܘܠܘܣ ܐܫܟܚ. ܘܡܠܦܢܐ ܕܝܠܢ
ܐܦ ܡܢܗ ܡܫܬܥܝܬܐ. ܠܠܘܝܢܬܗ ܗܝ ܠܐ ܡܬܡܠܠܢܝܬܐ ܕܒܝܬ ܕܫܪܒܗ ܒܢܘܗܝ ܘܒܫܒܝܠܐ
ܡܬܐܡܪܐ. ܕܒܪܐ ܠܟܡ ܠܐ ܡܬܡܠܠܢܐ ܠܐܒܝܠܐ ܢܬܟܠܡ. ܗܘ ܕܝܢ ܕܡܬܡܠܠ
ܠܒܪ ܡܢ ܗܢܐ ܢܗܘܐ. ܐܠܐ ܕܝܢ ܙܒܢܝܢ ܗܟܢܐ. ܕܟܕ ܒܪܘܚܐ ܒܟܠܗ ܡܫܟܚܐ ܘܡܟܠܐ
ܒܟܠ ܢܦܫܬܐ ܠܡܩܪܒ ܒܝܬ ܐܠܗܐ. ܐܝܟ ܕܐܦ ܗܪܟܐ ܡܫܝܚܐ ܗܘ ܙܒܢܐ
ܐܝܪܘܢ ܦܪܘܣ. ܟܕ ܡܢܪ ܕܒܝܢ ܠܐܣܪܐܝܠ ܕܝܠܗ ܡܣܪܒܬܐ ܐܡܝܢܐ ܕܐܦ ܐܠܐ ܟܕ ܡܢ
ܩܕܡ ܕܐܬܐ ܕܡܬܦܪܫ ܐܬܚܙܝ: ܘܡܫܬܠܚ ܐܪܙܐ. ܠܟܠܗ ܕܡܬܟܢܫܐ ܟܢܘܫܬܐ ܕܡܫܝܚܐ
ܐܬܒܢܝ. ܟܕ ܡܫܪܐ ܐܠܐ ܗܘܠܦ ܒܥܘܠܡܐ. ܗܟܢܐ ܐܝܟ ܕܐܡܪܢ ܒܫܪܪܐ ܡܫܬܡܠܝܐ ܀

ܦܘܠܘܣ ܫܠܝܚܐ ܒܒܪܢܫܐ ܦܝ ܐܬܘܗܝ ܗܘܐ ܒܓܒܪܗ. ܡܢ ܫܒܛܐ ܕܒܢܝܡܝܢ
ܦܪܝܫܐ ܕܝܢ ܒܐܘܪܚܗ ܕܐܒܘܗ. ܘܗܟܢ ܡܬܩܪܐ ܡܢ ܡܠܦܢܐ ܓܡܝܪܐ. ܒܢܡܘܣܐ
ܕܡܘܫܐ ܐܬܪܒܝ. ܟܡ ܕܝܢ ܗܘܐ: ܒܓܪܣܗ ܕܐܬܝܗ ܟܡܐ ܕܫܡܝܫܐ ܚܫܒ ܗܘܐ
ܙܕܩ ܗܘܐ ܕܝܢ ܘܟܠܐ ܠܟܢܘܫܬܐ ܕܐܠܗܐ. ܘܠܐܗܘܐ ܐܦ ܪܕܝܦ ܗܘܐ ܒܦܓܪܗ
ܕܐܦܘܠܘܣ ܫܠܝܚܐ ܘܫܗܪܐ ܘܡܬܠܦܐ ܐܬܘܗܝ ܗܘܐ ܕܪܕܝܦ ܒܦܓܪܗ. ܟܕ ܡܟܠ
ܠܟܠܗܝ ܒܟܠܢܫ ܬܠܬܐ ܕܒܗܘܢ ܐܢܫܝܢ ܕܢܦܫܝܢ ܗܘܘ ܒܗ. ܘܐܢܫܐ ܕܒܗܘܢ ܢܬܠܐ
ܒܗܝ ܦܓܠܐ. ܘܦܪܫܐ ܒܗܝܢ ܦܓܘܫܐ ܡܬܚܫܒܐ ܗܘܐ. ܒܗ ܕܝܢ ܒܫܦܝܪ ܒܦܠܚܢܝܢ.
ܕܒܒܝܬ ܡܠܐ. ܕܕܚܠܬܗ ܠܐܠܗܐ ܢܚܫܘܒ. ܘܦܓܠܐ ܐܬܘܗܝ ܘܙܘܕܝܬܐ ܗܟܝܢ
ܕܒܢܗ ܒܦܘܠܘܣ ܒܝܬܐ ܗܘܝܢ ܗܘܘ. ܟܕ ܒܟܢܐ ܗܘܐ ܦܪܘܫܘܬܐ ܐܦ ܒܐܒܘܗܬܐ. ܗܘ
ܕܒܗ ܬܫܪܬܗ ܡܫܡܫ ܗܘܐ ܕܫܟܝܠܐ ܕܢܬܠ ܠܐܠܗܐ ܘܡܬܪ ܙܘܕܩܬܐ. ܐܝܟ ܕܐܦ ܗܘ
ܒܠܓܪܬܗ ܡܫܪܐ. ܘܡܫܡܠܐ ܠܗܘܢ ܡܬܢܬܠ ܒܬܬܠܐ ܕܐܬܝܢ ܡܬܚܫܒܗ. ܕܒܗ ܒܢܦܫܗ ܐܝܟ
ܦܘܓܠܐ ܕܦܘܠܘܣ ܐܬܢܬܐ: ܦܫܝܛ ܗܘܐ ܘܓܒܪ ܡܢ ܒܪܘܚܘܬܐ ܕܫܪܪܐ. ܐܠܐ ܐܦ ܪܘܓܙܐ
ܕܫܢܝ ܡܫܡܠ ܗܘܐ ܠܬܪ ܡܢ ܒܚܘܒܗ ܒܥܠܡܐ. ܟܕ ܓܒܪ ܚܝܠܐ ܠܒܪܘܚܘܬܐ ܕܐܬܡܫܚܬ.
ܘܡܫܡܠܝܐ ܕܫܪܪܐ ܕܡܫܝܚܬܐ: ܘܬܠܬ ܡܢ ܡܫܬܡܠܝܢܘܬܐ ܕܡܬܢܬܠܐ ܐܫܝܢܐ: ܫܡܥ ܡܠܟܐ ܗܪܐ.
ܘܟܕ ܫܡܥ ܗܘܐ ܒܗ ܕܘܪܫܬܗ ܡܬܠܟܡ ܐܫܘܗܝ ܘܡܬܒܠܗܘܢ ܠܐ ܢܬܒܥܠ.
ܡܫܬܓܠܝܢܘܬܐ ܘܐܬܡܫܚܬܐ ܒܦܘܠܘܣ ܒܢܝ ܟܒܝܪܐ ܗܘܐ ܐܝܟ ܕܐܦ ܡܢ ܡܫܬܡܠܝܐ

1

ܦܘܠܘܣ ܫܠܝܚܐ ܡܢ ܛܪܣܘܣ ܐܝܬܘܗܝ ܗܘܐ. ܡܢ ܫܪܒܬܐ ܕܒܢܝܡܝܢ. ܦܪܝܫܐ
ܒܢܡܘܣܐ ܕܝܠܗ. ܘܟܕ ܫܡܥ ܡܢ ܚܢܢܝܐ. ܐܬܬܠܡܕ ܫܦܝܪܐܝܬ ܘܡܒܝܢܘܬܐ ܙܗܝܪܬܐ
ܠܡܫܝܚܐ. ܘܡܬܝܕܥܢܘܬܗ ܕܠܐ ܒܠܒܘܫ ܫܒܝܠ ܘܡܫܒܚ ܢܫܝܟ ܫܒܝܠܗ ܕܡܫܝܚܐ. ܘܟܫܝܪܬܐ
ܕܪܘܫܗ ܥܠ ܦܛܪܘܣ ܐܦܠܐ. ܘܟܕ ܦܘܠܘܣ ܕܐܬܚܙܝ ܠܚܕܝܢ ܗܘܐ. ܡܫܠܡܬܐ
ܕܥܡܡܐ ܠܦܘܠܘܣ ܠܗ ܐܬܚܙܝ. ܠܦܛܪܘܣ ܕܝܢ ܥܡܐ ܕܝܗܘܕܝܐ. ܘܡܫܝܚܘܬܐ ܐܦܝܣ
ܠܡܪܗ ܕܡܫܝܚܐ. ܦܘܠܘܣ ܕܝܢ ܕܡܫܝܚܘܬܐ ܡܫܝܚܝܬܐ ܢܦܩܘܗܝ ܠܐܬܪܘܬܗܘܢ. ܘܦܛܪܘܣ
ܥܠ ܕܐܝܠܝܢ ܕܢܝܚܝܢ. ܘܢܦܩ ܡܢ ܥܡܐ ܕܥܠܝܗ ܐܦܠܐ ܕܝܢܗ. ܘܟܕ ܢܦܩܘ
ܘܠܫܘܥܝܗܘܢ. ܐܝܟ ܕܝܢ ܐܚܪܢܐ ܕܫܘܠܛܢܐ ܠܫܠܝܚܘܬܗܘܢ ܦܛܪܘܣ ܠܫܪܪܐ
ܘܦܘܠܘܣ ܠܥܡܡܐ. ܟܕ ܕܝܢ ܐܬܝܘ ܦܛܪܘܣ ܘܐܬܦܪܫ ܦܘܠܘܣ. ܘܫܠܝܚܐ
ܠܥܡܡܐ ܡܢ ܐܠܗܐ ܕܐܬܓܒܝܘ ܠܗܘܢ. ܢܦܩܘ ܠܥܡܐ ܘܡܫܪܪܘܗܝ ܒܟܠܢܫ. ܘܐܝܟܢܐ
ܦܛܪܘܣ ܠܡܫܝܚܘܬܐ. ܢܦܩܘ ܕܝܢ ܕܦܘܠܘܣ ܐܦ ܟܕ ܦܛܪܐ. ܘܠܐ ܐܬܚܙܝ.
ܘܟܠܗ ܐܪܥܐ ܫܠܡܐ. ܟܕ ܢܦܩ ܠܥܡܡܐ ܒܝܘܡܬܐ. ܐܠܐ ܕܫܪܪܐ ܐܬܚܙܝ. ܐܠܐ ܟܕ
ܟܪܘܙܘ. ܘܡܠܟܘ ܒܢܘܗܝ ܠܦܛܪܘܣ. ܘܐܦܠܐ ܫܡܥܘ ܟܠܗ ܡܢ ܦܛܪܐ ܕܝܠܗ. ܘܟܠܟܠܗ
ܚܙܐ ܟܕ ܡܢ ܓܠܝܐ ܥܠ ܫܡܥܘ. ܘܠܐ ܐܢܫ ܠܡܫܝܚܘܬܗ ܐܦܝܣܩܘܦܐ
ܘܡܫܝܚܝܢ. ܘܐܬܩܪܝܘ ܒܫܡܗܘܢ. ܕܐܡܪ ܕܦܘܠܘܣ ܐܠܗܘܬܗ ܢܦܩ. ܐܡܪ ܠܗܘܢ
ܒܟܘܝܠܘܬܐ. ܢܦܩ ܗܘܐ ܘܫܠܡܐ ܟܠܗ ܥܠܡܐ. ܘܦܘܫܩܗ ܠܗܢܐ ܘܡܫܡܫܢܘܬܗ
ܒܝܬ ܥܠ ܢܦܫܗ. ܘܐܦ ܗܦܟ ܘܡܬܚܫܒ ܠܡܫܝܚܐ. ܘܡܫܝܚܘܬܐ ܕܦܘܠܘܣ
ܐܠܗܘܬܗ. ܘܟܕ ܗܘܐ ܒܟܠܗ ܐܬܗܦܟ ܠܗ ܦܛܪܐ ܘܐܬܚܙܝ ܒܫܡܐ. ܐܝܟ ܗܘ ܕܠܐ
ܐܬܦܠܓ ܡܫܝܚܐ ܡܫܝܚܘܬܐ. ܘܐܬܚܙܝ ܕܢܦܩ ܠܡܫܝܚܐ ܘܡܫܝܚܘ ܠܥܠܡܐ ✣ ܗܘܐ ܕܝܢ
ܡܢ ܡܕܝܢܬܐ ܒܫܡܥܘܢ ܫܡܥܘܢ. ܠܡܫܝܚܐ ܘܡܫܝܚܐ ܫܡܥ. ܠܡܫܝܚܐ ܘܫܠܡ ܟܕ ܠܡܫܝܚܐ
ܥܠ ܕܝܢ. ܘܐܬܚܙܝ ܒܫܡܗ ܐܦܝܣ ܕܐܬܦܢܝܘ. ܘܐܬܚܙܝ ܒܥܘܡܩܐ. ܘܐܬܚܙܝ ܒܫܠܡܘܬܐ
ܕܐܬܚܙܝ ܘܡܫܝܚܐ ܕܫܠܝܚܘܗܝ. ܗܘ ܕܝܢ ܗܘܐ ܒܫܡܐ ܕܡܫܝܚܐ ܕܡܫܝܚܘܬܐ. ܒܪܘܚܐ
ܒܫܡܝܐ ܢܦܩ ܥܠ ܟܠܗ ܡܫܝܚܐ ܒܫܡܝܢ ܘܐܬܦܠܓ ܒܫܡܝܐ (1) ܒܫܡܝܐ ܕܡܫܝܚܘܬܗ
ܡܫܝܚܝܢ ✣

(1) In margine additur ܕܒ ܫܠܝܚܝܢ

ܦܘܠܘܣ ܗܘ ܐܠܗܘܬܗ ܒܐܬܐܠܗܘܬܗ . ܘܗܟܢ ܕܡܠܟܘܬܗ ܡܢ ܕܝܠܗ ܠܡܫܝܚܐ
ܒܟܝܢܗܘܢ ܕܐܠܗܐ . ܐܝܟܢܐ ܕܐܦܝܣ ܡܫܝܚܐ . ܦܪܫܘܗ ܕܝܢ ܘܣܝܡܘܗ
ܘܢܣܬܝܒܘܢ ܡܠܘܗܝ ܘܦܪܝ ܣܦܪܐ ܡܫܡܗܬܐ ܕܐܠܗܐ ܐܠܐ ܠܐ ܐܬܐ ܘܬܘܕܝ ܠܗܘܢ ܒܫܡܝܐ .
ܘܡܫܟܢ ܡܟܝܢܐ ܕܐܬܐ . ܘܗܘ ܕܢܣܒ ܠܟܝܢܐ ܒܢܝ ܠܒܢܝܢܗܘܢ . ܠܐܬܐܠܘܬܐ ܕܝܢ ܕܡܝܐ
ܕܒܢܝܢܗܘܢ ܠܐ ܡܟܝܢ ܒܗ ܒܫܡܝܐ ܐܝܟ ܒܢܝ ܟܝܢܐ . ܘܐܦܠܐ ܡܟܝܢܘ ܡܟܝܐ ܠܐܬܐܠܘܬܐ
ܐܠܗܐ . ܐܠܐ ܐܦ ܐܝܟ ܕܢܣܒ ܕܢܦܫܗܘܢ ܠܡܫܝܚ . ܠܐ ܡܫܟܚ ܠܗܘܢ ܘܠܐ ܡܟܝܢܐ
ܡܫܝܚܘܬܗ . ܐܠܐ ܒܐܬܐܠܘܬܐ ܐܠܗܘܬܐ ܡܠܟܘܬܐ . ܐܬܪܐܝܬ ܕܝܢ ܕܡܢܐ ܕܡܫܟܚ ܡܢ ܠܟܝܢܐ
ܠܟܠ ܐܠܗܘܬܐ . ܘܐܝܟܢܐ ܦܪܫܬ ܡܫܪܪܘ ܒܟܝܢܗ ܒܪܬܐ . ܘܗܘ ܡܫܡܫܬܐ ܡܢ
ܟܝܢܐ . ܡܢ ܡܠܘܗܝ ܡܫܝܚܐ ܘܪܘܚ ܐܠܗܘܬܗ . ܘܡܫܟܚܐ ܚܝܠܐ ܘܡܘܬܐ ܠܟܠ ܐܢܫ
ܕܡܬܝܕܥܝܢ ܒܗ . ܒܐܪܐ ܕܟܝܢܗ ܘܪܡܝܗ ܕܗܘܝܢ . ܘܗܘ ܒܠܒܘ ܕܚܝܐ ܘܡܫܬܟܚܐ
ܡܢ ܟܝܢܐ ܕܐܠܗܐ . ܘܠܐ ܡܬܟܢܫ ܒܗܘܐ ܡܟܝܢܐ ܕܡܠܟܘܬܐ ܐܝܟܢܐ ܕܢܦܫܗ ܕܚܝܐ
ܒܢܦܫܗܘܢ ܡܫܝܚܐ . ܡܛܠ ܕܫܡܥܘ ܒܝܬܗܘܢ ܒܟܝܢܘܬܐ . ܘܡܟܝܢܐ ܡܢ . ܘܐܫܬܡܥܘ
ܡܢ . ܕܟܠܡ ܗܘ ܒܪܢܐ ܕܫܡܥ ܠܡܠܐ · ܗܘ ܫܡܥܐ ܗܘܐ ܒܡܫܝܚܘܬ . ܘܡܟܢܫܢܘܬܐ .
ܘܐܝܬܝܗܘܢ ܘܡܟܝܢܘܬܐ ܒܟܝܢܐ ܕܐܝܟ . ܫܠܝܐ ܡܟܝܢ ܘܡܫܠܡܐ ܕܐܬܪܘܗܝ ܙܕܩܐ
ܕܗܘܐ ܡܫܝܚܘ . ܡܫܡܗܬܐ ܐܝܬ ܠܗܘܢ ܕܡܠܟܘܬܗ ܡܢ ܐܝܟܢ ✦

I

ܬܘܒ ܐܓܪܬܐ ܕܟܬܒ ܫܡܥܘܢ ܐܦܝܣܩܘܦܐ ܕܒܝܬ ܐܪܫܡ ܥܠ ܡܕܘܪܘܓܘܣ ܠܐܝܓܕܠܐ
ܡܕܝܢܬܐ ܕܢܨܝܒܝܢ ܗܘܐ ܡܢܐ ܦܩܕ ܗܘܐ ܛܝܒܪܝܢܘܣ ܩܝܣܪ ܠܐ ܢܬܪܣܐ ܗܢܘܢ ܕܐܦܝܣܩܘܦܐ
ܗܘܘ ܒܡܠܟܘܬܐ ܘܫܠܝܛܘ ܗܘܘ ܥܠ ܡܠܟܘܬܐ ܕܦܪܣ

ܡܢ ܫܡܥܘܢ ܐܦܝܣܩܘܦܐ ܕܒܝܬ ܐܪܫܡ ܠܟܠܗܝܢ ܐܦܝܣܩܘܦܐ ܐܪܬܕܘܟܣܘܣ ܠܚܣܝܐ
ܡܗܝܡܢܐ ܕܒܟܠ ܕܘܟ ܘܕܘܟ ܕܒܟܠ ܐܬܪܘܬܐ ܐܝܟ ܕܐܝܬܝܗܘܢ ܒܡܪܢ ܫܠܡ ※ ܢܕܥܬܐ ܬܗܘܐ ܠܚܘܒܟܘܢ
ܥܠ ܡܢܐ ܕܗܘܐ. ܕܐܝܟܢܐ ܦܠܓ ܗܘܐ ܒܪܨܘܡܐ ܐܦܝܣܩܘܦܐ ܕܢܨܝܒܝܢ ܠܥܕܬܐ ܕܡܢ ܩܕܝܡ ܘܐܘܪܚܐ.
ܘܐܝܟ ܒܪܨܘܡܐ ܐܦܝܣܩܘܦܐ ܘܩܫܝܫܐ ܘܡܫܡܫܢܐ ܐܝܟ ܕܗܘܘ ܥܡ ܐܦܝܣܩܘܦܐ ܡܢ ܟܠ ܦܢܝܢ
ܘܡܢ ܐܬܪܘܬܐ ܕܟܠ ܚܕ. ܐܝܟ ܕܐܝܬ ܠܢ ܕܢܒܥܐ ܗܘܐ ܚܕ ܐܬܪܐ ܠܐܬܪܐ ܘܕܝܢܐ. ܘܐܡܪܝܢ
ܗܘܘ ܥܡܗܘܢ: ܕܐܦ ܥܒܕܐ ܗܘܐ ܐܡܪܝܢ ܕܐܦ ܥܠܝܢ ܒܬܪܗܘܢ. ܘܗܟܢܐ ܕܢܫܐ
ܡܪܝܐ ܘܐܝܟ ܕܐܠܗܐ. ܗܘ ܕܡܫܝܚܐ ܗܘ ܕܠܐ ܡܬܚܫܚܐ ܗܘܐ ܦܓܪܐ ܡܢ ܦܪܨܘܦܐ ܦܪܨܘܦܐ
ܐܝܬܘܗܝ. ܘܐܡܪܝܢ ܗܘܘ ܚܕ ܦܪܨܘܦܐ ܘܒܪܢܫܐ ܘܐܠܗܐ ܬܪܝܢ ܩܢܘܡܐ ܕܡܫܝܚܐ.
ܘܐܝܟ ܡܢ ܩܢܘܡܐ ܒܪܐ ܕܐܠܗܐ ܘܒܪܢܫܐ ܗܘܐ ܦܪܨܘܦܐ ܚܕ. ܟܕ ܐܡܪܝܢ ܗܘܘ
ܘܐܡܪܝܢ ܥܠ ܩܢܘܡܐ ܕܐܠܗܐ ܘܒܪܢܫܐ ܗܘܐ ܢܣܒ ܕܐܡܪ ܘܐܬܢܒܝܘ ܡܢ ܩܕܝܡ ܕܠܐ
ܢܘܟ. ܘܐܦ ܗܘܐ ܡܬܥܒܕ ܒܬܪܗ ܕܐܠܗܐ ܗܘܐ ܒܪܢܫܐ. ܘܠܐ ܢܬܦܪܫ ܗܘܐ
ܕܡܬܝܠܕ ܡܢ ܡܪܝܡ ܐܠܐ ܒܪܢܫܐ ܡܢ ܟܠ ܡܢܬܐ ※ ܘܟܕ ܢܣܒ ܗܘܐ ܦܓܪܐ ܗܢܐ
ܕܐܠܗܐ ܕܝܠܗ. ܗܢܘ ܗܘܐ ܘܐܡܪ ܐܢܐ. ܘܦܓܪ ܗܘܐ ܕܐܬܝܠܕ ܕܡܢܗ ܒܢܝܢܐ
ܒܪܢܫܐ ܕܡܬܝܠܕܐ. ܘܗܟܢܐ ܕܐܬܦܪܫ ܗܘܐ ܦܓܪܐ ܡܢ ܐܠܗܐ ܕܠܐ ܐܬܪ
ܗܢܐ. ܐܝܟ ܗܘܐ ܒܗ ܐܠܗܐ. ܘܡܛܠ ܗܘܐ ܐܡܪܝܢ ܠܐ ܐܝܟ ܕܒܪܢܫܐ ܗܘܐ ܢܣܒ
ܒܪܢܫܐ ܢܣܒ. ܐܝܟ ܕܗܟܝܠ ܗܘܐ ܕܐܠܗܐ ܗܘ ܐܠܐ ܗܘܐ ܡܢ ܗܘܐ ܐܝܟ ܗܘܐ ܕܐܬܝܠܕ
ܠܗ. ܕܗܘܐ ܢܣܒ ܦܓܪܐ ܗܘ ܕܐܬܝܠܕ. ܘܐܬܝܠܕ ܗܘܐ ܠܐܠܗܐ ܠܡܠܬܐ ܗܘܐ. ܘܠܐ ܡܬܚܫܚ
ܐܬܝܠܕ ܡܢ ܒܪܐ ܦܓܪ ܗܘܐ ܕܗܘܐ. ܐܝܟ ܕܗܘ ܚܝ ܗܘܐ ܐܡܪܝܢ ܘܐܡܪܐ
ܘܐܬܝܠܕ. ܐܝܟ ܕܐܡܪܝܢ ܗܘ ܗܘܐ. ܡܢ ܦܓܪܐ ܡܢܗܘܢ ܐܡܪܝܢ ܡܢ ܗܘܐ.
ܘܐܬܝܠܕ ܐܦ ܐܬܝܠܕ ܒܬܪܗ. ܘܦܓܪܐ ܕܐܠܗܐ ܕܐܡܪ ܐܢܐ ܠܗ ܥܒܕܐ ܕܒܪܐ
ܘܐܦܝܣܩܘܦܐ ܘܟܗܢܐ ܕܐܬܚܙܝ ܠܗ ܡܢ ܩܕܡ ܡܢܘܬܐ. ܗܠܝܢ ܕܝܢ ܕܐܡܪܝܢ

STUDIA SYRIACA

FASCICULUS II

APOCRYPHI

HYPOMNEMATA DOMINI NOSTRI

SEU

ACTA PILATI

ANTIQUA VERSIO SYRIACA

QUAM NUNC PRIMUM EDIDIT LATINE VERTIT
ATQUE NOTIS ILLUSTRAVIT

IGNATIUS EPHRAEM II RAHMANI
PATRIARCHA ANTIOCHENUS
SYRORUM

TYPIS PATRIARCHALIBUS IN SEMINARIO SCHARFENSI
IN MONTE LIBANO
MCMVIII

Ad lectorem

Libelli apocryphi inscripti "hypomnemata Domini nostri„ et magis noti sub titulo "acta Pilati„ vel etiam "evangelium Nicodemi„ textus originarius graecus juxta duplicem recensionem A, B pluries, nominatim vero a C. Tischendorf in opere "Evangelia apocrypha„ typis editus fuit. In praefato volumine adiectae quoque fuerunt ipsius libelli antiquissimae interpretationes tum coptica ex foliis papyraceis fere saeculi V, tum latina quam exhibet codex palimpsestus item saeculi V vel VI. Tandem anno 1896 dicti apocryphi versionem armenam in lucem vulgavit F. Conybeare in studia biblica t. IV.

Cum autem, sedula investigatione praemissa, iampridem innotuerit nobis exstare in duobus praestantissimis codicibus illius scripti apocryphi vetustam syriacam versionem, postquam curavimus eosdem exscribendos usui nostrae bibliothecae, sumus arbitrati gratam nos allaturos utilitatem christianae antiquitatis cultoribus, edendo typis illam versionem ex praedictis codicibus una cum latina interpretatione quam ex syriaco fideliter elaboravimus. Prior autem syriacus codex apographus ex quo depromitur textus noster exstat in urbe Mossul et refertur ad saeculum XIV, alter, qui custoditur in ecclesia sanctae Samonae in oppido Mediad in monte Masio prope Mardin, est membranaceus litteris estrangelis exaratus, uti videtur, sæculo VIII. Videntur autem ambo isti codices videlicet Mossulanus et Mediadensis ex uno edemque vestustiore apographo directe procedere. Id deducitur non solum ex eo quod in textu, quem ex iisdem hic edimus, paucae tantum deprehendantur lectiones variantes quae adnotantur in pagina ܟܒ praesentis editionis, sed praesertim ex eo quod in utroque codice desint libelli prologus, nec non cap. I a n. 1 usque ad medium n. 2, ita ut post praefixum titulum ibidem exor-

diantur acta ab abrupta phrasi "Egressus vero cursor„. Proinde concludendum est codicem vetustiorem ex quo duo illi olim exscripti fuerunt mutilum fuisse.

Porro eo majori aestimatione habenda est syriaca, quae nunc primum in lucem prodit, versio, quod illa primigenium textum exhibere videatur. Dum enim tres antiquissimae versiones coptica latina et armena, paucis admodum exceptis, graecum textum juxta recensionem A undequaque pressius sequuntur et cum eo conveniunt, nostra e contra versio, quae graeco textu in forma concisior est, plura manifesta praesefert indicia, ex quibus, uti in prolegomenis disputabitur, iudicandum est ex originali graeco, ex quo interpres syrus illam confecit, efformatum fuisse quarto probabiliter saeculo ad finem declinante graecum textum qui ad nostras pervenit manus in recensione A.

Ex dictis itaque apparet quanti sit momenti edere versionem istam syriacam, quae sola exhibet primigeniam formam huius apocryphi scripti, quod prodiit aliquo intervallo ante tempus Theodosii I et Valentiniani II.

Non abs re praeterea erit animadvertere istam syriacam versionem plures exhibere ex s. Scriptura et praecipue ex N. T. allegationes, quarum nonnullæ coalescunt ex sententiis depromptis ex pluribus evangelistis simul inter se connexis. Neque semper illae allegationes scripturales verbatim respondent textui graeco vel syriacae versioni evangeliorum. Occurrunt quoque ibidem citationes quæ referunt variantes quae in qnibusdam codicibus vel vetustissimis versionibus N. T. leguntur.

Habes exempla eiusmodi citationum collectarum ex variis membris versuum diversorum evangelistarum cum variantibus lectionibus vel omissionibus in cap. IV n. 1 ubi citatio scripturalis desumpta est ex Ioan. XVIII, 38 et Luc. XXIII, 22; et in cap. IX n. 1 ex Ioan. XVIII, 39, Math. XXVII, 16, 21 Luc XIII, 18, Math. XXVII, 22, 23, Luc. XXIII, 23; et in cap. XI n. 1 ex Luc. XXIII, 44 Math. XXVII, 45 Luc. XXIII, 45 Math. XXVII, 51, 50.

Ideo autem haec volumus notanda ut luculenter appareat quam inmerito nonnulli moderni ex detectis minimis fragmentis N. T. v. g. in papyro Fayumensi (Resch ausserc. paralleltexte zu den Evangelien t. II p. 28) arguere

gaudent exstitisse evangelia anteriora nostris quae synoptica dicuntur.

Tandem ad calcem praefatae versionis visum est addere tamquam appendices cum interpretatione latina omnia illa apocrypha documenta, quae leguntur in iisdem codicibus nostris syriacis, quaeque referuntur ad commercium epistolare quod fingitur evenisse Herodem inter et Pilatum et vicissim, vel inter Pilatum et Tiberium de Christo Domino.

In seminario Scharfensi die I. iunii anni salutis MCMVIII

Prolegomena

Ut aequum proferatur iudicium de valore syriacae versionis, quam in lucem modo edimus, libelli hypomnematum de Domino nostro, quaedam breviter nobis expendenda sunt in distinctis paragraphis.

1. De titulo libelli

In syriaca versione ex subscriptione, quae ad calcem apponitur, excerptus fuit brevis titulus praefixus libelli initio, qui sic exprimitur : hypomnemata (i. e. memoriae) Domini nostri Jesu Christi. Ampliorem ex prologo depromptum titulum graecus textus istum praesefert: Υπομνήματα του Κυριου ημων Ιησου Χριστου πραχθεντα επι Ποντιου Πιλατου„ . Huic similis est titulus qui vetustissimae ejusdem operis copticae interpretationi praemittitur : commentarii Salvatoris nostri conscripti sub Pontio Pilato. In codicibus latinis plerisque legitur sequens titulus : gesta Salvatoris nostri. Huic titulo in nonnulis exemplaribus additur: quae invenit Theodosius magnus in praetorio Pilati. Ejusmodi autem additio minime cohaeret cum prologo, in quo declaratur quemdam nomine Aeniam vel Ananiam invenisse illa gesta atque eadem ex hebraico in graecum sermonem interpretatum esse. Tandem communius inscribitur : gesta vel acta Pilati. Quae inscriptio non alio sensu accipienda est quam : gesta vel acta Jesu Christi sub Pilato.

Hisce breviter indicatis, praestat adnotare nullatenus cum opere, de quo disserimus, confundendum esse illud scriptum ad quod s. Iustinus m. in sua apolog. I, 35, 48 bis appellat sub nomine "acta de Christo sub Pontio Pilato„. Ibi enim significantur acta in publico instrumento consignata et ex antiqua consuetudine (Cf. Euseb. h. eccl. II, 2) Romam ad Caesarem transmissa.

De quibus iuridicis scriptis exstat disertum testimonium Tertulliani in apolog. 21, ubi quidem primo narrat verbo a Christo daemones ex hominibus fuisse excussos, coecos reluminatos, leprosos purgatos, paralyticos restrictos, mortuos vitae redditos, procellas compitas etc. Dein subdit Iudaeorum primores magistrosque videntes ingentem multitudinem ad eum deflectentem, obtulisse eundem Pontio Pilato a quo extorserunt ut daretur eis in crucem tollere eundem Iesum, et, cum spiritum verbo dimisit, medium orbem sole signante, lux subducta est. Hinc narrat quamvis corpus fuit conditum in sepulcro et a militibus diligenter custoditum, ne discipuli suspectos fallerent ablato cadavere, tertia tamen die, concussa terra, mole quae obstruebat sepulcrum revoluta, et custodia pavore disiecta, nullis apparentibus discipulis, nihil repertum fuisse in sepulcro, exceptis exuviis eius. Inde concludit postquam cum discipulis quibusdam in Galilaea ad 40 dies egit docens eos, ordinavitque illos ad praedicandum per orbem, ipsum circumfusa nube in coelum fuisse receptum. Quibus expressis, subdit "Ea omnia super Christo Pilatus, et ipse iam pro sua conscientia christianus, Caesari tunc Tiberio nunciavit„. Iam vero luculenter patet, neque omnia quae de Christo in recitatis verbis Tertulliani referuntur, neque eodem ordine quo ibidem exponuntur, contineri in nostro libello "hypomnemata Domini n. J. Ch.„. Imo evidens est ibidem Tertullianum designare relationem authenticam scriptam ab ipso Pilato et datam ad Tiberium super Christi miracula, doctrinam, adductionem ad tribunal, crucifixionem, mortem, resurrectionem et ascensionem.

Item neque in nostro libello adamussim deprehenduntur singula quae s. Iustinus martyr in duobus superius notatis locis apologiae I scribit iuxta prophetias Isaiae et Davidis expleta fuisse in Christi adventu et in ipsius crucifixione. Proinde nullatenus designat ibidem nostrum libellum cum post dicta statim subdit "addisci posse ea gesta esse ex actis confectis sub Pilato„.

Postremo loco concludimus a nonnullis libellum nostrum quoque appellari "evangelium Nicodemi„, quae quidem appellatio, quamquam in nullo codice eidem veluti titulus praeposita reperiatur, nihilominus desumpta fuit ex secunda

parte prologi, qui initio praefigitur. Ibi enim refertur "Nicodemum omnia quae principes sacerdotum et reliqui Iudaei egerunt adversus Salvatorem scriptis mandasse literis hebraicis„.

Censenda tamen videntur ista verba ab interpolatore serius inserta in fine prologi, cum eius initio diserte affirmetur eadem hypomnemata a Iudaeis fuisse scriptis consignata lingua hebraica. Porro iam supra monuimus in syriaca versione primam prologi partem translatam inveniri ad calcem libelli tamquam epigraphen; secundam vero partem in eadem desiderari in mutilo vetustiori codice apographo unde desumpti sunt ambo nostri codices. Hisce praemissis, progredimur ad aetatem definiendam hujus libelli apocryphi.

Eusebius non semel in hist. eccl. I, 9, 11 mentionem facit operis scripti sub nomine pseudo-hypomnematum Salvatoris nostri et Pilati testaturque IX, 5 eadem mendacia et calumniis blasphemiisque contra Dominum plena, subditque ante breve tempus in odium christianae religionis illa fuisse mendaciter plasmata, iussuque Maximini orientis imperatoris per pagos et urbes in provinciis propagata et edito mandato scholarum magistris ut illa memoriter pueri addiscerent declamarentque. Ex quo testimonio alterutrum deducendum est, videlicet vel ad appugnandum longe lateque diffusum scriptum "hypomnemata Christi Domini„ composuisse ethnicos sua pseudo-hypomnemata, vel statim ac sedata fuerit Maximini in christianos saevitia, eosdem sincera hypomnemata de Domino nostro edidisse et divulgasse ut mendacibus blasphemiisque ethnicorum memoriis ea opponerent. Prima autem hypothesis probabilior videtur.

Accedit testimonium s. Epiphanii qui in haer. L. Quartodecimanorum n 1 acta Pilati diserte commemorat, et notat variantes lectiones exemplariorum eorundem atque ex iis brevem profert citationem, quae totidem verbis hodie in secunda parte prologi reperitur.

Gregoris Turonensis in hist. Francorum 1, XX, XXIII duo producit loca ex actis nostris, et ex illis quidem quae interpolata fuerunt, prouti exhibentur in textu graeco et in versionibus ab illo derivatis. Attamen falso ipse putat

eadem esse illa atque acta authentica quae Pilatus confecit transmisitque ad Tiberium. Sic enim ibi scribit "Pilatus autem gesta ad Tiberium Caesarem mittit et ei tam de virtutibus Christi, quam de passione vel resurrectione eius insinuat. Quae gesta apud nos hodie retinentur scripta„.

Addatur iis quod cum eorundem actorum jam exstiterint antiquæ interpretationes, coptica, inquam, quam servarunt folia papyracea saeculi v, et latina quae habetur in codice palimpsesto Vind. saec. VI, dicendum est textum graecum ante elaboratas translationes jam notabili tempore prodiisse.

Quapropter ex testimonio Eusebii concludendum esse saltem paulo post initium saeculi quarti conscripta fuisse christianis hypomnemata, quae statim ita divulgarl coeperunt, ut s. Epiphanius circa an. 375 in quo edidit suum librum contra haereses ea adhibuerit, simulque notaverit variantes eorumdem exemplarium lectiones.

Ex hactenus dictis minime videtur annum quo hypomnemata primum exarata fuerint designare illa nota temporis quae inseritur in prologo secundum quam Aenias vel Ananias refert se convertisse in graecum illa acta sub imperio Flavii Theodosii anno XVIII et Flavii Valentiniani anno VIII indictione Accedit quod ista nota temporis desit in subscriptione Ananiae quae ad finem actorum apponitur. Merito igitur praesumendum est eandem notam indicare aetatem interpolationis, seu tempus quo ex pristino textu graeco quem versio syriaca exprimit efformatus fuit praesens graeca recensio eorundem actorum.

3. De lingua qua originarius libelli textus exaratus fuit

Quod Aenias asserit, in prologo vel iuxta dispositionem versionis syriacae in subscriptione, hypomnemata quae ipse graece reddidit, fuisse prius consignata litteris hebraicis, nequit solido demonstrari argumento. Haud inverisimile est verum libelli scriptorem, ut iis quae narrat de Christi Domini crucifixione resurrectione et ascensione majorem fidem conciliaret, excogitasse illum adiudicandum esse hebraeis tanquam auctoribus, et ad magis magisque

suum talem propositum confirmandum finxisse etiam eundem fuisse hebraicis litteris conscriptum.

Nihilominus ipse textus graecus prouti ad nos venit cap. I n. 4 sequentem sententiam integram non iam in hebraica sed in aramaica lingua etsi aliquatenus corrupta exhibet "ωσαννα μεμβρομη Βαρουχαμμα αδοναι„ ܐܘܫܥܢܐ ܒܡܪܘܡܐ ܒܪܝܟ ܕܐܬܐ ܒܫܡܗ ܕܡܪܝܐ "Osanna in excelsis Benedictus (qui venit) in nomine Domini„. Quidquid sit tamen de originaria lingua libelli, certum est eundem passim redolere aramaismum. Sic v. g. cum cap. XVI n. 2 eum commemoratur oblatio Christi ad Deum in templo dicitur quod "Simeon dixit ad Mariam matrem eius : nuntio tibi nuntium de puero isto. Ait : bonum (sit), domine! „ Qui modus intercipiendi simili exclamatione locutorem, cum nuntiat aliquid, viget hodie etiam apud aramaeo - arabes.

Illud quoque iuvat animadvertere scriptorem adhibuisse in textu graeco rerum vel personarum nomina latina quae per orientem, qui iam imperio Romano subiacebat, in usu erant, nem. "cursor„, "praeco„ "signa„ etc. Etiam in versionibus eadem nomina retinentur.

Quod spectat ad syriacam nostram versionem, signa plura testantur eandem ex graeco textu emanare. Sic v. g. cum in pschitta evangeliorum versione pro verbo σταυρω et derivatis ponitur ܙܩܦ, ܐܙܕܩܦ extollere (in crucem), versio actorum, ad instar Heracleensis magis ad literam reddens praedictum verbum, adhibet ubique ܨܠܒ, ܐܨܛܠܒ. Imo eadem actorum versio servat nonnulla vocabula graeca, uti in titulo ܦܪܟܣܝܣܛܐ cap. VI n. 1 ܢܝܣܩܐ νεανισκοι cap. XIV n. 3 ܣܡܐܘܢ σημειον, cap. XVI, 3 ܢܘܡܝܩܐ νομικος ܗܘܐ ܒܐܓܘܢܐ αγωνιω. Tandem probatur versionis nostrae a graeco dependentia ex eo quod in cap. 1 n. 4 interpretetur ܐܘܫܥܢܐ non iam ex hebraico "salva nos„ sed ex mendosa ratione graeco legendi "ωσαννα„ quod ait significare "gloriam„ vel potius "laudem„. Quem errorem iam notaverat (Jacobus Edess. Vid. in wrigth, catal. Brit. Mus. cod. addit. 14 599 f. 21 v.).

Etsi porro nequeat statui quo praecise tempore eadem versio, quae sane antiqua apparet, fuerit confecta, nihiolminus in cap. II n. 2 exhibetur Joan.

XIX, 10 iuxta versionem Heracleensem. Aliae citationes vero ex evangelio, quæ plerumque sunt independentes ab utraque syriaca N. T. versione, propius accedunt ad Pschittam.

Neque praetermittendum est ex nostra actorum versione explanari loca nonnulla obscura vel dubia quae occurrunt sive in textu graeco sive in versionibus copta et latina. Speciatim autem notandum est nonnulla nomina propria correctiorem orthographiam in syriaca versione praeseferre. Sic v. g. latrones vocantur "Dymas„ vel in forma diminuitivi "Dymachos„ et "Titas„. Levitae tres (cap. XIV, 1) dicuntur "Phinees, Addai et Aggai„ etc.

4. Praecipuae discrepantiae delineantur syriacam inter libelli versionem et graecum eiusdem textum praesentem

I, Prima discrepantia in eo consistit quod versio syriaca quaedam dicta quae in evangelio continentur vel exprimat verbis aliquantulum diversis ab eo et paulo liberius, vel interdum iuxta antiquiorum codicum textus N. T. aut versionum lectiones. E contra in graeco libelli textu eadem dicta magis accommodata deprehenduntur recepto evangelii textui. Ita v. g. in cap. IV n. 1 cum in syr. vers. referatur Christum dixisse "possum dissolvere templum hoc magnum„ graec. textus omittit "magnum„ quod et deest in evangelio Math. XXVI, 61. Ibidem in syr. vers. perhibetur Pilatus dicens Iudaeis "vos accedite ad istum„ huius dicti loco graec. textus substituit "vos videritis„ ex Math. XXVII, 24. Cap. VII n. 1 ubi inducitur mulier illa clamans : "mihi sanguinis fluxus erat„ additur in textu graec. "a duodecim annis„ ex Math. IX, 20. Item cap. IX n. 1 ubi habet vers. syr. "scitis quia quovis die festo est consuetudo ut unum vinctum dimittam vobis„, gr. textus post "consuetudo„ addit "vobis„ ex Joan. XVIII 39, et eodem loco ubi in vers. syr. interrogat Pilatus "quid faciam de Jesu ?„ adiicit text. gr. ex Math. XXVII, 22 "qui dicitur Christus„ Praeterea cum syr. vers. prae oculis habens Luc. XXIII, 44 etc. omittit "et obscuratus est sol„ (vid. Origenem comment. in Math.) gr. textus illam

pericopen restituit. Tandem, aliis praeteritis, duo praesertim loca proponimus expendenda et conferenda prouti leguntur in vers. syr. hypomnematum et prouti fuerunt accomodata ad evangelicum textum in gr. textu. Ea sunt cap. III n. 2 quae respondent Joan. XVIII, 34 — 37; et cap. XVI n. 2 et 6 ex Luc. II, 30 — 32, 34.

Iam vero allata exempla aliter explicari nequeunt nisi dicatur auctorem textus graeci superstitis curam adhibuisse reformandi textum quem exprimit syriaca versio illiusque allegationes textui evangelico aptandi.

II. Altera discrepantia syriacam inter versionem et textum graecum consistit in iis quae respiciunt rationem agendi Pilati quoad iudicium Christi, eiusque crucifixionem etc. Ubi enim syriaca versio hac in re nihil fere amplius de Pilato affirmat quam quae evangelia testantur, graecus e contra textus hic inserit exaggeratas sententias Pilato faventes, expungit quae minus opportunae videbantur eiusdem laudi et alibi alias castigat.

Exinde videtur concludendum textum graecum, qui ad nos venit, duo sibi proposuisse, primo, pervicaciam Iudaeorum et praecipue sacerdotum in Christi condemnatione apertius confundere eorumque incredulitatem nefariam redarguere; secundo, Pilatum a quovis reatu traditi Domini exhibere immunem, imo ipsum uti defensorem eiusdem commendare et tamquam credentem laudibus efferre. Eiusmodi interpolationibus hypomnematum textus videntur occasionem praebuisse quaedam vetustiorum apolegetarum dicta, uti illud Tertulliani apolog. 21 “Pilatus et ipse pro conscientia sua christianus„.

Hanc ob rem v. g. in textu graeco praesenti c. II n. 1 additur quod Pilatus sic allocutus sit Iudaeos “Scitis meam uxorem piam esse in Deum et addictam Iudaismo„ — Similiter in gr. text. in cap. IV post n. 3 adduntur n. 4, 5 ubi Pilatus instantibus sacerdotibus ut Christus crucifigatur obiicit se conspexisse plures Iudaeos lacrymantes, proindeque ait minime verum esse universam multitudinem expetere eiusdem mortem — Praeterea in cap. IX additur n. 2 in quo perhibetur Pilatus exprobrans Iudaeis rebellionem contra Deum post-

quam eos ex Aegypti servitute eduxerat et beneficiis cumulaverat etc. — Insuper in cap. XI inseritur n. 2 in quo prius refertur Pilatum et uxorem, cum audierint Christum spiritum emisisse, "neque manducasse neque bibisse illa die prae dolore„; deinde perhibentur Iudaei obiicientes solem obscuratum esse "ex eclipsi quae facta est secundum consuetudinem (vid. Orig. in comment. ad Math. h. l.) Tandem in gr. text. in cap. XII n. 1 Pilatus laudatur utpote qui sit corde etsi non carne circumcisus.

Demum in gr. textu amplificatur n. 1 capitis XII quo manifestius appareat obstinatio Judaeorum; et in cap. XIII n. 2 inseritur inter custodes testes resurrectionis Christi et Judaeos disceptatio quae ostendit animum istorum incredulum. Notandum est autem in ejusmodi disceptatione dicuntur custodes respondisse Judaeis "date vos nobis Joseph (ab Arimathea) et nos dabimus vobis Jesum„: quae verba allegantur a Gregorio Turon. hist. Franc. 1, XX.

III. Tandem in eo a syr. versione discrepat graec. textus quod contineat nonnulla aucta vel adiecta quae luculenter dignoscuntur fuisse posterius in primigenium textum invecta. Ita v. g. cap. 1 n. 6 perhibetur Pilatus, iuramento per Caesaris vitam emisso, declarasse signiferis prioribus se ipsis capita praecisurum, nisi ingressuro rursus Iesu signa sponte sese inclinarint Cap. V n. 1 Nicodemus discrimen inter miracula ex Deo et portenta ex hominibus illustrat hinc sxemplo miraculorum per Moysen coram pharaone, illinc exemplo signorum quae operati sunt Iannes et Iambris — Insuper in cap. VI additur n. 2 ubi coecus et leprosus testantur se a Domino fuisse sanatos, et in cap. VI inseritur testimonium de Lazaro ad vitam ab ipso Jesu revocato — Praeterea in cap. VII n. 1 postquam clamavit mulier illa hemorrhoissa ex contactu ipsius vestis se fuisse sanatam, affigitur obiectio facta a Judaeis de non admittendo mulierum testimonio.

Item in cap. X n. 1 ex evangelico passionis Christi narratione superadditur impositio coronae spinarum ipsius capiti et confixio tituli scripti in cruce.

Tandem, ut cetera praetermittamus, notare praestat aperte innotescere fuisse posterius adiecta tum quae repetuntur de Domini in cœlum ascensione, quae confirmatur ex Eliae et Elisaei assumptione (cap. XV n. 1) tum ea quae referuntur de arcessitis et seorsim interrogatis testibus ascensionis (cap. XVI, 3, 4, 5, 6)

Index

Memoriae Domini nostri
Jesu Christi (a)

(Cap. I)

(n. 1) . . . .

(n. 2) . . Egressus (b) vero cursor (c), cum viderit eum, inclinatus ipsum adoravit, et tollens fasciale quod erat in manu sua, expandensque illud super terram dixit ei : hic ambula, Domine mi, et ingredere, quia ecce praeses te advocat. Judaei autem videntes quod fecit cursor, cœperunt conclamare ad Pilatum : quare minime per praeconem jussisti ipsum ingredi, sed per cursorem ? Cursor siquidem, quem misisti, cum ipsum viderit, inclinatus eum adoravit, tollensque suum fasciale, sternensque super terram coram eo, dixit ipsi : hic ambula et ingredere.

(a) Textus graecus istius libelli, cui nomen est « ὑπομνήματα „ nec non versiones coptica, latina et armena praefigunt initio prologum, in quo quidam, qui Ananias vocatur, ait se, sub Theodosio et Valentiniano imperatoribus, vertisse ex hebraico sermone in graecum praedictum libellum, refertque deinde eundem fuisse hebraice conscriptum a Nicodemo sub Tiberio Caesare. Versio vero syriaca, quam typis edimus, epigraphen Ananiae ad finem libelli reiicit, nulla facta tamen mentione temporis confectae versionis, et sub silentio praeterit nomen Nicodemi auctoris textus originalis hebraici.

(b) Cum in utroque vetusto apographo nostrorum exemplarium desiderentur n. 1 et initium n. 2 capitis primi, videtur merito exinde concludendum eosdem codices apographos esse derivatos ex uno eodemque codice mutilo. In memorata autem lacuna agitur de principibus sacerdotum et scribis Judaeorum adeuntibus Pilatum ad accusandum Jesum de multis, et eundem praesidem rogantibus ut illum ad suum tribunal advocet atque publice audiat.

(c) Interpres syrus habet ubique ܩܘܪܡܣܘܪ pro ܩܘܪܣܘܪ

(n. 3) Ait Pilatus cursori : quid est hoc quod fecisti? Dicit cursor : cum me Hierosolymam misisti ad Alexandrum, vidi illum (i. e. Jesum) sedentem super pullum filium asinae, puerosque Hierosolymae filios suis manibus olivarum ramos tenentes, alios autem suas expandentes vestes coram ipsius via, atque eundem acclamantes : Dilecte (a) in coelis! Benedictus qui venit in nomine Domini! Hosanna in excelsis (b)!

(n. 4) Dicunt Judaei adversus cursorem : si filii Hebraeorum clamabant (hebraice), undenam tu id graece novisti? Ait eis cursor : interrogavi Judaeorum quemdam, quid est quod exclamant? Et ille mihi id interpretatus est graece. Ait illis (Pilatus) : quid est hosanna? Dicunt Hebraei : gloria. Dicit eis cursor (c) : si et vos ipsi testamini pro acclamatione filiorum vestrorum, quid ergo peccavit cursor? Siluerurntque Judaei. Ait praeses Pilatus cursori : egredere et quomodocumque volueris introduc ipsum. Cursor autem egressus introduxit Jesum modo priori.

(n. 5) Cum ingrederetur vero Jesus, viderunt eum signa (d) et incurvata sunt atque ipsum etiam adoraverunt. Judaei videntes quod factum est, adversus illos, qui signa portabant, vociferati sunt. Pilatus autem ait illis : nequaquam vos miramini quomodo signa sese inclinarint ad Filium adorandum, sed potius vociferamini adversus signa portantes, tamquam si illi inclinarint eadem signa. Dicunt Judaei : nos (e) ipsi vidimus quomodo sese inclinarunt, et eum adorarunt. Pilatus vero advocans eos, qui portabant signa, dixit illis : quid est hoc quod fecistis? Dicunt ei : tuam deprecamur magnitudinem, numquid verum tibi videtur quod nos, cum ethnici simus, adoravissemus istum? An nescit magni-

---

(a) Ejusmodi exclamatio apud neminem ex Evangelistis occurrit.

(b) Math. XXI, 9

(c) In textu gr. et in versionibus "Dicit eis Pilatus".

(d) I. e. statuae.

(e) Sic vertendus locus juxta lectionem utriusque exemplaris. Attamen contextus exigit ut corrigatur ita : ܚܢܢ ܚܙܝܢ ܕܐܝܟܢܐ ܐܪܟܢܘ ܐܢܝܢ ܗܠܝܢ ܕܣܓܕܘ ܠܗ i. e. nos ipsi vidimus quomodo (portatores) inclinarunt ea (signa quae ipsum adorarunt.

tudo tua minime id nobis licere? Profecto id nequaquam ex nostro placito factum est.

(n 6) Pilatus ait Judaeis : eligite vobis homines fortes et validos qui teneant signa. Elegeruntque homines fortes et validos duodecim viros (a). Et jussit Pilatus ut Jesus secunda vice ingrederetur : cumque secunda vice ingrederetur, signa rursus se inclinantia adorarunt Filium.

(Cap. II)

(n. 1) Pilatus vero terrore comprehensus quaerebat ex tribunali suo surgere : sed puduit ipsum surgere. Atque ecce uxor ejus misit ad illum dicens (b) : nihil sit tibi et huic homini justo, valde enim fui conturbata propter eum hac nocte. Dicunt Judaei Pilato : nonne diximus tibi eum esse magum? Mittendo misit ad ipsam (phantasma), et in somnio illum vidit (c).

(n. 2) Idem autem praeses inspiciens Jesum dixit : quid est hoc, quod modo de te testantur? Ille vero tacebat. Et rursus Pilatus ad ipsum dixit : non loqueris? an nescis potestatem mihi esse te crucifigendi, potestatemque te dimittendi (d)? Ait ei Jesus : etiamsi tibi potestas esset, nonnisi desuper data est tibi illa potestas. Unusquisque enim homo habet potestatem in ore suo bona et mala loquendi. Ast Judaei sua habent labia, atque ipsi criminantur.

(n. 3) Presbyteri (e) et scribae Judaeorum aperientes os dicunt Jesu :

(a) Interpres syrus brevius exhibet n. 6 quam graecus textus.

(b) Math. XXVII, 19. Notandum est lectionem "hac nocte„ quae exstat in graeco textu uti et in versionibus syr. cop. et lat., legi in versione copt. s. Math., nec non in nonnullis codicibus version. italae. Cf. Tischendorf Nov. Test. Edit. critic.

(c) Interpres syrus omittit quod in textu graec. ceterisque versionibus addit Pilatus : "scitis uxorem meam cultricem esse Dei et adhaerentem Judaismo„.

(d) Joan. XIX 10 Quae citatio in nostra versione accuratior est quam in textu graeco aliisque versionibus. Porro cod. noster A tantummodo habet "potestatem mihi esse te dimittendi„. cod. vero B habet integrum textum quem vertimus ܠܐ ܝܕܥ ܐܢܬ ܕܫܘܠܛܢܐ ܐܝܬ ܠܝ ܕܐܙܩܦܟ ܘܫܘܠܛܢܐ ܐܝܬ ܠܝ ܕܐܫܪܝܟ.

(e) i. e. seniores

quid nos criminamur? Primo quod tu sis natus ex fornicatione; secundo quod tua nativitas fuerit in Bethlehem, quodque infantes fuerint tui causa interempti per manum Herodis; tertio quod pater tuus et mater tua propter te aufugerint in Aegyptum, ex eo quod haud fruerentur fiducia in populo, et quod nihilominus te ipsum Filium Dei et regem ecce facis (a).

(n. 4) Ex adstantibus ibidem Judaeis nonnulli distincti viri duodecim, i. e. Lazar, Aster, Antoninus, Jacob, Hamsai, Azaaras, Samuel, Jsaac atque etiam Phinees, Agrippas, Crispus et Judas respondentes dicunt: nos minime asserimus ipsum esse ex fornicatione, imo scimus testamurque hoc eloquium vestrum nullatenus verum esse, quia facta fuerat Mariae desponsatio, cui ínterfuimus atque adstitimus, vosque universusque populus ibidem fuistis. Dicunt Judaei Pilato: isti sunt ethnicorum filii, et Jesu discipuli, ideoque bene de eo testificantur. Advocans itaque Pilatus ad se Hannan et Cajapham dixit illis: quomodo isti ethnici sunt? Dicunt ei: ethnici quidem erant, modo autem commixti nobiscum facti sunt Judaei. Ajunt duodecim illi viri qui dixerant nequaquam ex fornicatione fuisse Christum: absit! nullatenus nos ethnici sumus, quin potius filii sumus Judaeorum et vera loquimur, et desponsationi adfuimus.

(n. 5) Ait eis Pilatus: vos adjuro per vitam Caesaris, utrum verum sit quod dixistis, ipsum minime esse ex fornicatione. Dicunt ei: nos legem habemus non jurandi. Jurent idcirco ipsi per vitam Caesaris, et nos rei erimus mortis. Pilatus hinc advocans Hannan et Cajapham dixit eis: quamnam defensionem pro hisce profertis?

Dicunt ei illi duodecim: nos equidem veraces sumus cum dicimus minime ex fornicatione fuisse illum, quem populus universus ecce clamat progenitum ex fornicatione. Sunt prorsus isti mendaces. Dicunt et illum magum esse, semetque filium Dei et regem efficere: nequaquam iis fides habenda est.

(n. 6) Jussit autem Pilatus ut extra exiret universus populus, praeter illos duodecim qui pro Jesu testati fuerant, ingressusque ut esst solus, duodecim

---

(a) Ista sententia desideratur in graeco textu.

illis dixit : quodnam ob dictum petunt (Judaei) eundem interimere ? Ajunt : odio ipsum habent, quoniam in sabbato sanat. Dicit eis Pilatus : ergo propter bonum opus volunt eum interimere? Ajunt illi : ita sane est.

(Cap. III)

(n. 1) Pilatus extra praetorium egressus ait eis : juro per solem me neque unam (a) invenisse culpam morte dignam in isto viro. Dicunt ei Judaei : nisi (b) esset malefactor, nequaquam eum traderemus tibi. Dicit eis Pilatus : tollite (c) eum vos et secundum legem vestram judicate illum. Dicunt ei Judaei : non licet nobis quempiam occidere (d). Ait illis Pilatus : vobis quidem Deus dixit ne occidatis; sed numquid mihi dixit ut occiderem ?

(n. 2) Et vocans ad se seorsim Jesum dixit ei : tu (e) ipse es rex Judaeorum ? Ait illi Jesus : an ex temetipso dixisti ? aut alius homo dixit tibi de me ? Ait ei Pilatus : numquid ego Judaeus sum ? Imo gens tua testantur, principesque sacerdotum qui te mihi tradiderunt. Confitere ergo coram me quae fecisti. Respondens Jesus ait ei : regnum meum non est de hoc mundo. Si enim de hoc mundo esset, mei ministri pro me in agone stetissent ne traderer Judaeis. Nunc autem regnum meum non est de hoc mundo. Dicit ei

---

(a) Luc. XXIII, 22. Notamus in graec. text., uti in Cod. D. evang. s. Luc. legi "ουδεμιαν αιτιαν" itemque in vers. syr. pschitta ܘܠܐ ܡܕܡ ܥܠܬܐ. Attamen versio syriaca uti et versiones copta et latina habent ܘܠܐ ܚܕܐ ܣܟܠܘܬܐ "nullam culpam". Sola deinde versio nostra addit "morte dignam" prouti exstat in evangelii textu.

(b) Joan. XVIII, 30

(c) Joan. XVIII, 31

(d) Joan. XVIII, 34 — 37. graec. equidem textus actorum cum textu evangelico concordat. Syrus vero interpres variantes exhibet sequentes : 1° in vers. 34 ponit in praet. verbum "dixisti" omittit "hoc" et habet "an alius homo" pro "an alii" cf. cod. MS Π et vers. aeth. apud Tischendorf Nov. Test. edit. 2° vers. 35 aliquanto liberius adhibetur ab interperte nostro. 3° in vers. 36 omittit versio syr. repetitum "regnum meum" et pro "exhinc" "ex hoc mundo" 4° in vers. 37 pro "in hoc natus sum" habet "in hoc sum".

Pilatus : ergo rex es Judaeorum ? Ait illi Jesus : tu dicis quod rex sum . Modo autem in hoc sum atque ad hoc veni in mundum, ut omnis qui ex veritate est, audiat meam vocem . Ait ei Pilatus (a) : ergo veritas in terra non est ? Dicit ei Jesus : veritas in coelo est . Et Pilatus iterata vice ait : an veritas in terra non est ? Dicit illi Jesus : an non vides quomodo veritatem dicentes judicantur ab his qui potestatem habent in terra ?

(Cap . IV)

(n . i) Relinquens itaque Pilatus Jesum in praetorio egressus est foras ad Judaeos dixitque eis : ego (b) neque unam culpam morte dignam in ipso inveni .Ajunt illi : iste (c) dixit quod possum dissolvere templum hoc magnum, illudque in tribus diebus aedificabo . Dicit eis Pilatus : quodnam templum ? Ajunt illi : quod Salomon per quadraginta sex annos (d) aedificavit . Dicit Pilatus eis : ego (e) innocens sum a sanguine hujus innocentis . Vos accedite ad ipsum . Illi vero dixerunt ei : sanguis hujus super nos et super filios nostros.

(n . 2) Atque Pilatus etiam ad illos dixit : videte quid facitis : non enim culpam mortis ullam de ipso protulistis . Ipsi autem clamabant : crucifigatur, crucifigatur (f) .

(a) Pro interrogatione “quid est veritas ?„ interpres syrus habet “ergo veritas in terra non est ?„ — (b) Luc . XXIII, 22 . Vide notam a pag . 5

(c) Math . XXVI, 61 . Cf . Joan . II, 19, Marc . XIV, 58 . Antiquior versio syriac . evangeliorum . in cod .sinaitico addit “hoc„ post “templum„ : attamen adjectivum “magnum„ neque in evangeliis neque in textu graec . actorum neque in ceteris versionibus legitur.

(d) Cf . Joan . II, 19

(e) Math . XXVII, 24 — 25 . Porro additio “hujus innocentis„ legitur in cunctis codicibus vers . pschitta, nec non in quibusdam codicibus evangelii graecis et latinis. Notandum insuper est nostrum interpretem habere “vos adcedite ad ipsum„ pro “vos videte„.

(f) Discrepat in hoc numero versio actorum syr . a textu graec . aliisque versionibus.

(n . 3) Pilatus vero advocans Jesum dixit ei : quid faciam tibi ? Ait illi Jesus : ita (a) datum est . Dicit Pilatus : quomodo datum est ? Ait ei Jesus : Moyses et prophetae ita praenuntiaverunt de morte et de resurrectione mea . Id autem Judaei audientes dixerunt Pilato : quid amplius praeterea quam istam blasphemiam audire cupis ? Dicit eis Pilatus : si sermo hic blasphemia est, tollite (b) eum vos et secundum vestram legem judicate ipsum (c) .

(Cav . V)

(n . 1) Nicodemus vero puer quidam ex Judaeis, stans coram Pilato, dixit ei : peto a te, pie, ut dicam coram magnitudine tua pauca verba . Ait praeses : dic quod vis . Respondens Nicodemus ait : ego in synagoga dixi Judaeis, quid vultis cum isto viro ? multa enim facit signa et portenta, et nullus homo talia fecit aut facit . Sinite ergo ipsum abire, neque cogitate adversus ipsum quid mali . Si ex Deo sunt signa, persistent, sin vero ex homine, dissolventur et cessabunt (d) . Multi siquidem venerunt ex errore, et, quia a Deo non erant, perierunt ipsi et opera eorum . Et nunc dimittite virum istum : nequaquam is morte est dignus . An, quia morbos vestros sanat, vultis ipsum interimere ?

(n . 2) Dicunt Judaei Nicodemo : tu ipsius es discipulus, ex eo quod pro ipso facis verbum . Ait eis Nicodemus : numquid et ipsius est discipulus praeses, quoniam pro eo facit verbum ? Nonne Caesar illum in tali constituit potestate ? Judaei autem frementes contra Nicodemum, acuebant contra ipsum dentes . Ait eis Nicodemus : quid acuitis in me dentes ? an quia a me veritatem

---

(a) Forsitan legendum ܐܝܟ "uti„ pro ܗܟܢܐ "ita„.

(b) Joan . XVIII, 31

(c) Omittit interpres syrus tum continuationem hujus numeri, tum sequentes numeros 4 et 5 .

(d) Omittit interpres syrus explicitam mentionem miraculorum Moysis et prodigiorum Jannis et Mambris de quibus agunt textus graecus et versiones copt . et lat .

audistis? Dicunt ei : veritatem ipsius tu accipies et pro ipso morieris. Ait Nicodemus : amen accipiam, ut dicitis, amen quaeso.

(Cap. VI)

(n. 1) Ex Judaeis quidam alius exsiliens stetit rogavitque praesidem, ut verbum diceret coram eo , et jussit ipsum loqui. Aperiens ergo suum os locutus est dicens : per triginta et octo annos fui in morbo et paralyticus eram decumbens in lecto (a). Juvenes porro homines me ad ipsum introduxerunt, et, verbum illo proferente ,surrexi tollensque lectum meum ambulavi atque in domum meam ivi. Alios quoque multos sanavit cœcos, claudos et daemoniacos, atque plurimi ex iis sunt hic adstantes. Dicunt Judaei Pilato nec non illis qui locuti sunt : praecipe, Domine, ut huc iidem veniant. Et, postquam venerunt, interrogavit ipsos : quonam die sanavit illos? Et dixerunt : die sabbati. Ajunt Judaei : nonne sic et nos te certiorem fecimus? (b)

(Cap. VII)

(n. 1) Atque quaedam quoque mulier, cujus nomen Veronica, ex longinquo inter coetum clamavit dicens : mihi sanguinis fluxus erat, accedensque ad vestem ejus fui sanata (c).

(Cap. VIII)

(n. 1) Multique clamarunt quod propheta est, quoniam resuscitavit mortuos,

---

(a) Cf. Joan. V, 5 et seqq. Singulare est tamen quod contra textum evangelicum subdit juniores sciliet homines paralyticum illum attulisse coram Jesu.

(b) Deest in syr. vers. n. 2, ubi testimonium de Jesu exhibent coecus et leprosus.

(c) Omittit versio nostra objectionem contra testimonium mulieris.

et daemones ei subiiciuntur.

(Cap. IX)

(n. 1) Pilatus vero (a) advocans universum populum dixit eis (b): scitis quia quovis die festo est consuetudo ut unum vinctum dimittam vobis. Est (c) hic autem vinctus quidam nomine Bar - Abbas et iste qui adest Jesus : quemnam (d) ex iis vultis ut vobis dimittam? Dicunt ei: Bar - Abbam (e) dimitte nobis. Ait illis (f) : et quid faciam de Jesu ? Dicunt ipsi : crucifigatur (g). Dicit eis : et quid fecit quod sit morte dignum? Et adhuc aggravantes voces clamabant: crucifigatur, crucifigatur.

(n. 4) Pilatus (h) deinde accipiens aquam lavavit (i) manus suas dicens: innocens (k) sum a sanguine hujus justi, vos noscitis. Ii autem respondentes

---

(a) Graec. textus versionesque initio hujus numeri referunt Pilatum advocasse Nicodemum sociosque, eosque quid faciendum interrogavit, ad seditionem cohibendam. Interpres autem syrus hanc additionem silentio praeterit.

(b) Joan. XVIII, 39. Noster interpres omittit "vobis„ post "est consuetudo„ : quod et omittunt quidam codices versionis italae vulgatae.

(c) Cf. Math. XXVII, 16

(d) Cf. ibid. 17

(e) Luc. XXIII, 18

(f) Math. XXVII, 22

(g) ibid. 23

(h) Interpres syrus omittit n. 2, 3 et initium 4. Porro in numero 2 perhibetur Pilatus disceptans cum Judaeis ipsisque exprobrans quod eorum patres Deo, qui illos a servitute Aegypti eduxerat, beneficiisque per desertum cumulaverat, male retribuerint eundemque exacerbaverint, et exinde concluditur haud mirum esse si modo Judaei loquantur male de Pilato. Numero vero 3 inducuntur Judaei clamantes se Caesarem quidem agnoscere regem, minime vero Jesum quem cum Magi tamquam regem adorarint muneribusque honorarint, ad necem quaerendum Herodem jussisse dicunt.

(i) Math. XXVII, 24, omisso tamen "coram populo„ uti prostat in textu evangelico, vel "coram sole„ ut habet textus graec. actorum.

(k) Vide not. (d). ad cap. IV

dixerunt : sanguis hujus super nos et super filios nostros.

(n. 5) Et idem Pilatus dixit ad Jesum : populus tuus incriminati sunt te tamquam suum regem, ideoque jubeo te flagellis caedendum secundum statuta regum, et exhinc ascendes in crucem in horto, ubi capti fuerunt Dymas et Titas, latrones illi (a).

(Cap. X)

(n. 1) Fecit (b) itaque exire Jesum duosque latrones ex praetorio, veneruntque ad locum, ubi crucifixerunt ipsum duosque illos latrones, unum a dextra, alterum a sinistra ejus. Tollentes vero ejus vestes, inter se eas diviserunt, omnesque Judaei adstantes irridebant illum dicentes (c) : alios adjuvavit, semet autem nequit adjuvare. Si Filius est Dei, descendat de cruce, et credemus ei (d)

(n. 2) Unus autem ex duobus audax latro, cujus nomen erat Dymachus ait illi : (e) si tu es Christus, adjuva temetipsum et nos. Ejus vero socius aperiens os ait ei : (f) non vereris Deum tu, qui in eadem damnatione es. Et nos quidem meremur secundum opera nostra, et ecce retribuimur. Iste autem nihil mali fecit, et ecce nobiscum damnationem subit. Dixitque ad Christum (g): Domine mi, memento mei cum veneris in regnum tuum. Ait illi Jesus : amen dico tibi, quod hodie mecum eris in paradiso.

(a) Sic interpres syrus, qui ex collatione cum graeco forsan ita corrigendus est ܐܬܬܨܝܕܬ ܘܕܘܡܣ ܘܛܝܛܣ "captus es et Dymas et Titas„

(b) Interpres syrus omittit spoliationem vestium ante crucifixionem, impositionem coronae spinarum, verba Jesu pater dimitte illis, nec non porrectionem spongiae cum felle

(c) Cf. Math. XXVII, 40, 42 Notandum est autem verbum ܥܕܪ quod proprie significat "adjuvare„ adhiberi etiam sensu "sanare„

(d) Deest in syr. versione scriptio tituli, usque affixio crucis ligno.

(e) Luc. XXIII, 39

(f) Ibid. 40, 41

(g) Ibid. 42, 43

(Cap . XI)

(n . 1) Erat (a) autem hora sexta et tenebrae factae sunt super terram usque ad horam nonam, velumque templi scissum est desuper usque deorsum, et clamavit Jesus voce magna, tradiditque (b) spiritum suum (c).

(n . 3) Omnes autem qui ipsum noverant stabant a longe videbantque quod eveniebat. Atque ecce quidam ex Judaeis nomine Ioseph accedens petiit (d) a Pilato corpus Jesu, quod cum accepit, illud involvit sindone munda, deposuitque in sepulcro novo exciso, in quo nemo positus erat.

(Cap. XII)

(n . 1) Cum autem Judaei id audierint, irati sunt in Ioseph, jusseruntque eundem usque ad dominicam diem custodiendum (e).

(n . 2) Et statuerunt legem sabbato, ut cuncti invenirentur in synagoga die dominica. Et consiliati sunt inter se quali de causa interimerent Ioseph. Sedente itaque universa synagoga, praeceperunt ut adduceretur Ioseph : et,

---

(a) Ibid 44 — 46. Graec. textus actorum concordat cum evangelii textu : ast syrus interpres uti coptus omittit "fere,, ante "hora sexta,, Cf. Math . XXVII, 45 Marc. XV, 33. Interpres syrus insuper praeterit "et obscuratus est sol,, Cf. Tischendorf Nov. Test. graec. ad hunc locum

(b) Joan. XIX, 30

(c) Deest in versione syr. finis numeri 1, ubi exhibetur conversio centurionis, et numerus 2, in quo refertur Pilatum et uxorem cum audierint Dominum Jesum emisisse spiritum neque cibum neque potum sumpsisse prae dolore. Praeterea in textu gr. et versione latina perhibentur Judaei tenebras tribuere solis eclipsi

(d) Math. XXVII, 58 — 60.

(e) Brevissimus est interpres syrus capitis XII, cum graecus exhibeat Judaeos malo animo quaerentes ad mortem duodecim viros vid. cap. II n. 4, atque Nicodemo et Josepho ab Arimethea minas intendentes. Videtur legendum ܘܣܡܘ ܕܢܬܕܪܘܢ ܒܗ

aperto ostio custodiae, ipsum minime ibi reperierunt. Principes itaque sacerdotum universusque populus, id audientes, commoti sunt prae timore, videruntque sigilla esse integra, neque erat fenestra domui, in qua illum incluserunt.

(Cap. XIII)

(n. 1) Sedentes itaque mirabantur propter Ioseph (quod minime repertus fuerit in custodia). Venientes porro custodes, qui custodiebant Jesu sepulcrum, dixerunt (a) quod, magno terraemotu facto, descendens angelus de cœlo aperuit ostium sepulcri, ejus aspectus erat sicut fulgur et vestis alba sicut nix, sedebatque super lapidem atque prae timore ex eo veluti mortui facti sumus, audivimusque illum dicentem mulieribus, quae expectabant ibidem : nolite vos timere, scio enim vos quaerere Jesum, qui crucifixus est : non est hic, sed surrexit sicut dixit, venite videte locum ubi positus erat Dominus noster, et ite dicite discipulis ejus quod surrexit e mortuis et ecce praecedit vos in Galilaeam, uti dixerat vobis, et ibi illum videbitis (b).

(n. 3) Dicunt Judaei custodibus illis : ne cuipiam dicatis verbum istud; quin accipite vobis munus ingens, et, si quis vobis dixerit : quid est hoc quod factum est ? dicite quod discipuli (c) ejus venientes nocte furati sunt ipsum, et si id a praeside audietur, nos ei suadebimus vosque absque cura efficiemus. Plurimam itaque pecuniam illi accipientes dixerunt sicuti ipsos edocuerant principes sacerdotum Judaeorum. Erantque in timore et tremore propter id quod factum est.

(a) Math. XXVIII, 2 — 7

(b) Omittit versio syriaca n. 2, in quo prius perhibentur Judaei custodes interrogantes de mulieribus quibus resurrectio Jesu ab angelo fuit nuntiata, de hora resurrectionis etc. et dein referuntur opportuna responsa custodum.

(c) Math. XXVIII, 13, 14, 15

(Cap . XIV)

(n . 1) Vir autem quidam nomine Phinees et Addai et Aggai levitae venientes narrarunt sacerdotibus Judaeorum dicentes : vidimus Jesum et discipulos ejus sedentes super montem olivarum illumque eis dicentem : exite (a) praedicate et docete in universam creaturam et baptizate in nomine Patris et Filii et Spiritus Sancti . Et cum haec diceret ascendit in cœlum . Et multi qui ita audierunt crediderunt .

(n . 2) Principes autem sacerdotum et levitae videntes dixerunt (b) illis qui affirmabant Jesum ascendisse : si vos venistis ut orationem Deo daretis, orate et redite in regionem vestram . Quid statis multiplicantes eloquium ? Dicunt eis : vivus est Dominus Deus Patrum nostrorum quod ita nos vidimus.

(n . 3) Ii autem principes sacerdotum, id audientes, magno luctu luxerunt dixeruntque : quid est hoc signum, quod apparuit in Israel ? Ille enim deceptor (c) dixerat quod post tres dies resurgam . (d)

(Cap . XV) (e)

(n . 2) Haec iis loquentibus, vir quidam nomine Simeon venit et narravit

---

(a) Textus graec . et inde provenintes versiones copt . et lat . proferunt versum Marc. XVI, 15 — 18 ; nostra autem versio profert Math . XXVIII, 19

(b) Numerus 2 in textu graeco fusius exponitur additurque ibidem principes sacerdotum pecunia corrupisse illos testes atque jussisse ut in Galilaeam pergerent .

(c) Math . XXVII, 63

(d) Amplior est hic numerus in graec . textu et versionibus copt . et lat . : ibidem et additur n . 3 ubi perhibentur Hannan et Cajaphas suadentes Judaeos ne credant custodibus ex eo quod sint alienigenae .

(e) Interpres syrus omittit numerum 1 textus graeci, ubi adducitur Nicodemus commemorans testimonium Phinees et Aggai de Christi ascensione et hanc confirmans exemplo assumptionis Elisaei et Eliae .

principibus sacerdotum et Judaeis quod vidit Ioseph in sua urbe Arimathea. Audientes ergo de Ioseph commoti sunt valde, scripseruntque ad ipsum epistolam supplicem ei dicentes : scimus quod nos tamquam maledicti tibi sumus, attamen nobis morem gere, et veni ad patres tuos et filios tuos. Contristati enim sumus quod minime te invenimus. Et quoniam malum consilium consiliati eramus de te, dissipavit Deus nostrum consilium.

(n. 3) Quae scripta (a) miserunt dantes iis qui illa adferebant signum et dicentes : si ipse illa scripta legerit, venturus est; sin vero minime ea legerit, nequaquam vobiscum veniet. Homines ergo illi venerunt ad Ioseph, dixeruntque pacem ipsi atque universae ejus domui et cuncto populo. Atque is vicissim dixit eis : pax vobis. Dein tradiderunt illi epistolam et manducarunt biberuntque.

(n. 4) Exinde gaudentes venerunt Hierosolymam, et Ioseph cum eis. Nicodemus autem ipsum suscepit in suam domum magnumque fecit convivium.

(n. 5) Et die altera sedit universus populus, rogavitque Josephum ut sederet cum illis, seditque prope Hannan et Cajapham. Et nemo aliquid loquebatur. Respondens Ioseph dixit : ut quid me advocastis? Dixerunt ei : adjuramus te per legem, noli nobis quid celare, ne unum quidem verbum.

(n. 6) Is autem dixit illis : quum me die parasceve hora decima vos incluseritis, manserimque ita totam per diem sabbati, ecce media nocte, cum stans orarem, magnus factus est motus, vidique veluti fulgur terroreque correptus cecidi super terram. Jesus tunc meis manibus tenens me erexit, eduxitque ex carcere, ubi eram inclusus, atque aqua, quasi quantum pugillo continetur, deflexit ex capite meo ante pedes, odorque suavis unguenti nares meas percullit, et audivi vocem dicentem : ne timeas Ioseph. Aperiens autem oculos vidi Jesum et extimui, putavique phantasma esse; atque orans oravi. Ille vero mihi dixit : an nescis quod si daemon audit quempiam orantem fugiendo fugit? Et intellexi quae ad me loquebatur, eique dixi : Rabbi, Eliasne es? Et ait mihi : non sum ego Elias. Dixi ei : Domine, quis ergo es? Et mihi ait : egomet sum Jesus,

(a) Amplioribus verbis in textu graeco continentur numeri 3, 4, 5, 6

cujus corpus a Pilato petiisti idemque corpus sindone involvisti, et super ipsius vultum circumduxisti sudarium, illudque deposuisti in tuo sepulcro ex - ciso. Et dixi ei : ostende Domine mihi sindonem illam. Eamque mihi ostendit, cognovique ipsum esse Jesum. Dein me sua manu apprehendens constituit in mea domu, dixitque mihi : usque ad quadraginta (a) dies haud egredieris ex domu tua; ego autem vado in Galilaeam ad fratres meos.

(Cap. XVI)

(n. 1) Haec porro audientes principes sacerdotum et levitae ceciderunt super terram, jejunaruntque usque ad horam nonam. Joseph autem et Nicodemus accedentes rogarunt Hannan et Cajapham cunctosque presbyteros populi ut manducarent panem, quoniam sabbatum imminens erat ut ingrederetur : et manducarunt biberuntque et quisque in domum suam abivit.

(n. 2) Principes autem sacerdotum, levitae et presbyteri (b) inter se dicebant : quaenam est calamitas ista, quae nobis contigit? Nos enim patrem et matrem ejus noscimus. Dixit doctor Levi : sane cognosco ejus parentes qui Deum timebant et ab oratione minime recedebant decemque praecepta observabant, (c) et cum natus eis fuerat Jesus, illum in istum locum detulerunt, Deoque pro eo sacrificium obtulerunt, et Simeon archidoctor eum suis suscipiens ulnis dixit ipsi (d) : dimittis tu servum tuum in pace secundum verbum tuum, ecce enim viderunt oculi mei misericordiam tuam, et parasti lucem ante faciem tuam coram populo et coram cunctis gentibus et gloriam tuo populo Israel. Et benedixit ei Simeon et dixit ad Mariam matrem ejus : nuntio tibi nuntium de puero isto. Ait : bonum sit, Domine mi. Et dicit ei Simeon : positus est iste

---

(a) Sic in cod. B ܠܐܪܒܥܝܢ "ad quadraginta,, Cod. A erronee legit ܠܐܪܒܥܡܐܐ "ad quadringentos,,.

(b) i. e. seniores populi.

(c) Luc. I, 29 — 32

(d) in textu graec. versionibusque pro observantia decem praeceptorum habetur "ter in anno decimas offerunt.

in lapsum et in surrectionem (a) in Israel atque in signum quod dicitur contradictionis.

(n. 3) Dicunt Judaei doctori Levi : quomodo tu ista audisti? Ait eis : nescitis me ab ipso i. e. Simeone didicisse legem? Et legisperitum vocarunt, ipsumque jurare fecerunt, juravitque eis verum id esse (b).

(n. 6) Deinde Jahar ait : Moysis prophetae mortem nemo vidit, neque de ea aliquis audivit. Scriptum est enim in lege Domini (c) mortuum fuisse Moysem coram oculis Domini et non cognovit homo sepulcrum ejus usque ad hodiernam diem. Rabbi Levi ait : hic ipse est de quo Simeon dixit : ecce (d) iste positus est in lapsum et in surrectionem atque in signum quod dicitur (e) in Israel. Et Rabbi Isaac ait : scriptum est in lege Judaeorum : ego (f) mitto angelum meum ante eum, ut is eat ante faciem tuam et custodiat te in omnibus viis tuis.

(n. 7) Hannan et Cajaphas ajunt : recte protulistis quod scriptum est in lege : Enoch enim minime gustavit mortem, neque sanctus Elias.

(a) Ibid. 34. Porro post "in lapsum et surrectionem" omittit interpres noster "multorum" : qua in re convenit cum textu hujus versus uti legitur in comentario s. Ephraemi in Diatesseron. Vid. Moesinger : Evangelii concordantis expositio pag. 28.

(b) in textu graec. versionibusque copt. et lat. in fine hujus numeri 3 subditur præsides synedrii misisse in Galilaeam homines, qui arcesserent ad Jerusalem Addai, Phinees et Aggai cf. cap XIV (n. 1) ut dicerent quomodo viderint ipsi Jesum in cœlum assumptum. Hinc subsequentibus numeris 4, 5 et initio 6 ibidem refertur missos perrexisse in Galilaeam, perquisisse tres viros, eosque comitatos esse ad synedrium ubi, singuli seorsim interrogati, pari ratione testati sunt suis oculis vidisse Dominum ascendisse in cœlum.

(c) Deuter. XXXIV, 5, 6

(d) Luc. II, 34

(e) Omittitur vox. ܕܚܪܝܢܐ "contradictionis".

(f) Exod. XXIII, 20

Jesus autem verbum loquutus est Pilato, cumque vidimus ipsum, percussimus eum super maxillas, posuimusque in capite ejus coronam spinarum. Vidimus ipsum caesum quoque flagellis, a Pilato condemnationem pertulisse, cruci in Golgotha appensum (a), duobus cum eo crucifixis malis Tito et Dymacho, potasse eundemque acetum in felle, et lancea in latere transfixum, Longino milite ipsum feriente, corpusque ejus nobilem decurionem Josephum petiise : quum autem surrexit, ipse ascendit ad coelum. Audivimus quod protulit Rabbi Levi comprobans doctorem Simeonem qui dixerat : ecce hic positus est ad lapsum et ad surrectionem in Israel (b). A Domino hoc factum est et mirabile fuit in oculis nostris (c).

Sciendo porro noscitis, domus Israel, maledictum esse omnem, qui super lignum (d) appenditur. Alia lex quoque scribit docetque perire debere de terra Deos qui coelum et terram haud fecerunt.

Principes autem sacerdotum et levitae iis responderunt : quoniam ejus-modi traditionem statuitis, neque removetis a nobis memoriam ipsius, scitote quod ille tenebit usque in saeculum sibique novum populum excitabit.

Et dixerunt principes sacerdotum : maledictus omnis qui adorabit opus manuum hominum, universusque populus ait : amen (e).

(a) Ex cod. B ubi additur ܘܐܙܕܩܦ ܒܓܓܘܠܬܐ

(b) Luc. II, 34

(c) Psal. CXVII, 23; Math XXI, 42; Marc. XII, 11

(d) Deut. XXI, 23; Galat. III, 13

(e) In textu graec. nec non in versione copta absolvit libellum istum hymnus quem universus populus Deo persolvit : benedictus Dominus qui requiem dedit populo suo etc. postque hymnum decantatum additur ibidem" quisque ivit in suam domum„. In latina versione discrepat finis libelli aliquantulum a graeco textu.

(Epigraphe)

Absolutae sunt memoriae
Domini nostri Jesu Christi

Ego (a) Anaiias hebraeus legem didici, legique memoriam Jesu Christi . Factus sum dignus et ipsius baptismate fui baptizatus. Praecipiens porro eodem tempore reperi "υπομνήματα" de Domino nostro Jesu Christo, quae Judaei coram Pontio Pilato consignarunt scriptis lingua quidem hebraica. Dei autem gratia potui illa i. e hypomnemata in graecum sermonem vertere ad cognitionem illorum qui invocant nomen Jesu Christi (b).

Faciat ipse misercordias super universam creaturam, super eum qui scripsit et super peccatores qui legunt et qui audiunt : amen, amen.

(a) Subscriptio ista tamquam prologus praefigitur initio libelli tum in graeco ejusdem textu, tum in versionibus copta et latina inde derivatis.

Porro nomen ejusdem libelli ex hebraico in graecum interpretis appellatur in textu graeco Ανανιασ, in copta versione Aenias, itemque in latina; in utroque autem codice vetustae interpretationis syriacae dicitur Anaiias (ܐܢܝܝܐ).

(b) Post haec in graeco textu versionibusque copta et latina additur, interpretationem libelli ex hebraico in graecum factam fuisse ab Anania anno decimo octavo Flavii Theodosii et quinto Valentiniani indictione nona.

Appendices

Praenotanda

Una cum hic edito libello qui inscribitur "hypomnemata Domini nostri Jesu Christi„ et qui communiter "acta Pilati„ dicitur, conjunctae continentur in bibliothecae nostrae praedictis codicibus syriacis A, B duae apocryphae epistulae, quarum prior est Pilati ad Herodem, altera Herodis ad Pilatum : reperitur et ista secunda epistula in ejusdem bibliothecae nostrae alio codice characteribus nestorianis exarato anno graecorum 1920 quem litera C designamus.[a]

Binis hisce epistulis adenctitur in praefatis codicibus A, B epistula cujusdem Theodori (ܬܐܘܕܘܪܘܣ) ad Pilati, et hujus breve responsum ad illum de Jesu crucifixione.

Praeterea in codicibus A, C inter testimonia exterorum exhibetur epistula cujusdam Longini ad Caesarem Augustum, et hujus ad illum responsum de Persis Orientis qui advenerunt in Judaeam ut munera offerrent puero in ea nato.

Tandem in solo illo codice A, inter praefata testimonia exterorum de Christo, allegatio perhibetur ex scriptis cujusdam auctoris nomine Orsinii (ܐܘܪܣܝܢܘܣ) qui tempore Tiberii Caesaris vivebat quique testatur se a litteris quas Pilatus ex Judaea ad Tiberium Caesarem misit audisse de morte cujusdam viri quem Judæi crucifixerunt et de rebus horrendis quae tunc peracta sunt.

Quamoberem nobis visum est operis pretium esse apocrypha ista tamquam appendices in praesenti editione adnectere libello "acta Pilati„, etsi minime iisdem insit valor ac illi.

(a) Istae duae epistolae iam fuerunt editae a Wright in "contribution to the apocr. litter. of the N. T.„ ex cod. Mus. Brit. 14609 exarati an. 587 Domini.

De singulis pauca notanda :

1. Conficta epistula Pilati ad Herodem postquam ipsum Christi traditi crucifixioni delictum in Herodem praecipue reiicientem exhibuerit, inducit eundem exponentem quod, auditis Christi resurrectione ex mortuis et apparitione et praedicatione, prius ejus uxor Procla, deinde ipse cum illa perrexerunt in Galilaeam ad Christum redivivum adspiciendum, quem confitentes esse Deum et creatorem coeli et terrae adorarunt, atque tunc Christus ipsi dixerit: beatum te dicent omnes generationes omnesque justi.

Quod spectat ad aetatem qua confecta fuit ista epistula, etsi in vetustissimo codice graeco ad Math. XXVII, 19 de conjuge Pilati notetur ad marginem ἡ ονομα Προκλα (v. Tiscendorf Edit. N. T. crit. ad h. l.) nihilominus quae proferuntur de Pilato quod ipsum generationes dicent beatum contradicere videtur iis quae narrat Eusebius in hist. eccl. l. II c. 7 Pilatum nempe sibimet sub Cajo Caesare mrotem intulisse, divinamque justitiam eundem percussisse.

II. Sequitur epistula apocrypha Herodis ad Pilatum, in qua ille queritur de poenis a Deo justo ob patrata scelera inflictis filiae, sibi, filio et conjugi. Porro praeter manifesta indicia quae eadem praesefert suppositionis, laborat insuper vitio interpolationis ex eo quod ibidem Herodes Antipatri filius qui infantes Bethlehem trucidandos jussit (Math. II, 16), cuique successit Archelaus (ibid. 22), unus idemque efficiatur contra evangelicam veritatem cum Herode fratre Philippi, qui jussit caput Joannis Baptistae amputandum (Math. XIV, 10).

III. Nihil certi statuere nobis licet de Theodoro cujus fragmentum epistulæ ad Pilatum etc. exhibetur. In eodem quidem codice A, ex quo editionem nostram conficimus, inter exterorum testimonia de Christo exstat allegatio cujusdam auctoris nomine Petrapilii (ܦܛܪܐܦܝܠܝܘܣ), in qua celebratur quidam Philosophus Atheniensis nomine Theodorus. Sic autem scribit: ܗܘܐ ܓܝܪ ܡܠܦܢܐ ܠܐܬܢܝܘܣ ܢܫܐ ܕܡܠܦ̈ܢܐ ܕܐܬܢܝܘܣ ܬܐܘܕܘܪܘܣ ܕܫܡ ܒܪܗܐ . ܘܐܦܪܘܛܘܣ ܡܢ ܠܟܣܢܝܐ .

ܘܡܪܩܝܢܘܣ ܕܡܢ ܩܣܪܝܐ ܕܦܠܣܛܝܢܐ. ܘܪ̈ܫܢܐ ܟܠܗܘܢ ܗܓܡܘ̈ܢܐ ܟܦܪܘ ܗܘܘ ܒܐܠܗ̈ܝܗܘܢ. ܘܗܐ ܣܓܕܝܢ ܠܡܫܝܚܐ ܘܡܘܕܝܢ ܒܗ "Ecce enim sapiens Theodorus princeps sapientum Athenorum, Martinus Beroae, Africanus Alexandriae, Marcianus Caesareae Palestinae et principes cuncti praefecti jam abrenuntiarunt suis diis et en adorant Christum„. Minime tamen demonstrari potest hunc Theodorum esse eundem ac nostrum. Neque liquet an idem sit cum Theodoro philosopho cujus meminit M. Minucii octavius VIII.

IV. Longini epistulam ad Caesarem Augustum, et hujus responsum ad Longinum de Orientis principum adventu in Judaeam munerum offerendorum gratia nato ibidem puero, praeter Jacobitarum etiam codices Nestorianorum exhibent, eandemque insuper in suo chronico inseruit Michael patriarcha, qui praeterea Longinum nuncupat sapientem Romanum ܚܟܝܡܐ ܪܗܘܡܝܐ (Vid. edit. Chabot l. v, c. 10 pag. 139).

V. Ex memorato haud semel nostro codice quod litera A notavimus depromitur ultimo loco cujusdam nobis adhuc ignoti auctoris nomine Ursinii, sive Orsinii citatio, quae testatur, tempore quo idem florebat scriptor, misisse Pilatum epistulam ad Caesarem Tiberium de morte Christi a Judaeis crucifixi. De eadem epistula a Pilato ad Tiberium scripta exstant et testimonia s. Justini apolog. 1, 35, 48, Tertulliani apog. 21, Eusebii Caes. hist. eccl. IX 5, 7. Etiam praedicti Ursinii allegationem paucioribus contractam verbis profert in chronico idem Michael patriarcha Jacobitarum (Vid. edit. Chabot l. v, c. 10 pag. 144).

I

Epistula quam Pilatus scripsit Herodi tetrarchae

Pontius Pilatus Herodi tetrarchae pacem

Scias ergo et videas me, ea die, qua mihi tradidisti Jesum illum Christum, mei ipsius misertum per lotionem quoque manuum obtestatum esse me innocentem esse a sanguine illius, qui initio tertiae diei de mortuis resurrexit. Tunc tuum placitum, o Herodes, in illo exequebar, cum nempe velles ut tibi ego particeps essem in crucifixione ejus. Modo autem a centurione nec non a satellitibus, qui illius sepulcrum custodiebant, didici eum ex mortuis surrexisse. Ratum maximopere habeo quod mihi relatum est, ipsum videlicet apparuisse in Galilaea in eodem quo indutus erat corpore, in eadem figura, voce, doctrinaque, iisdemque suis discipulis, quin quid prorsus innovaret, imo eundem cum fiducia praedicare resurrectionem, regnumque aeternum, ita ut suis doctrinis exultent ecce justi et coeli laetentur et terra.

Ecce etiam mea uxor Procla credit in visionibus illis, quae ei tum apparuerunt, cum mitterem qui Jesum Christum traderent populo Israel, propter malam quæ tibi de eo voluntatem inerat. Uxor quoque mea, audiens ipsum resurrexisse et apparuisse in Galilaea, secum ducens Longinum centurionem et satellites duodecim qui illius sepulcrum custodiebant, secundum magnam visionem quam noctu vidit, perrexit ut obviam iret Christo. Vidit autem illum super agrum aratum sedentem, maxima multitudine eundem circumdante, et docentem magnalia Patris, ut omnes admiratione capti et a moerore recreati dicerent : hic, qui est mortuus crucifixusque, revera et resurrexit!

Cum autem stupefacti starent et ipsum intuerentur, respexit ipse ad nos, nobisque dixit : curnam, Procla, haud creditis mihi ? scitote quod est hoc testamentum quod dedit Deus patribus. Nam in illo dictum fuit : omne corpus, quod perierat, vivet per mortem mei ipsius, quem vidistis et modo ecce videtis

quod vivus sim, quique crucifixus fui et multa sum perpessus, eousque ut intra sepulcrum fuerim conditus. Nunc vero audite me : non omne corpus morietur. Credite in Deum Patrem meum et in me credite. Ego enim aperui mortis ruinas contrivique portas inferi. In meo adventu, qui futurus est in fine, homines eodem corpore quo induti reperiuntur resurgent et glorficabunt Patrem et Jesum Christum Deum, illum ipsum qui crucifixus est tempore Pontii Pilati.

Procla autem uxor mea talia audiens, una cum militibus qui cum ea erant, venerunt me de his certiorem facere cum flerent. Pectora autem sua quotidie percutiebant jejunantesque gemebant quod adversus illum et ipsi fuerunt, atque in mentem revocabant facinora quae milites perpetrarunt in ipsum.

Ut autem et ego uxoris meae vestigia sequerer, angustias passus decumbendi super terram, atque indumento modesto induendi, mecum una cum uxore mea adduxi milites quinquaginta et perrexi in Galilaeam ad Jesum, ut illum viderem. Cum in via itaque irem, testabar quod ea, quae fecit Herodes, in meam perniciem fecit. Reconciliatus enim mecum coegit me ut manus meas armarem in ipsum, judicaremque judicem omnium, flagellaremque justum et Dominum justorum. Dum accederemus porro ad ipsum, Herodes, rumor auditus est magnus ex coelo atque territum tonitru, commotaque est terra et exhalavit odorem suavem cui odor neque in templo Hierosolymae similis apparuit, neque usquam talis fuit. Jesus vero vidit me cum in via starem, atque ego vidi ipsum stantem et alloquentem coetum, qui in via eum circumdabat. Oravi deinde in corde meo, o Herodes, quoniam agnovi illum ipsum esse quem mihi tradidistis ut crucifigerem jussu vestro, eundemque esse Dominum creaturarum creatoremque omnium. Et cum me intueretur, lacrimavit super me et meam uxorem. Quem cum nos viderimus, omnes simul cecidimus pronis faciebus coram pedibus ejus, magnaque voce dixi: peccavi, Domine mi, cum judicaverim te, qui in aequitate omnium vindex es! Haud novi teipsum esse Filium Dei! Ego quidem adspiciebam corpus tuum, minime vero intuebar in tuam divinitatem quae est ad intus. Etenim, Domine, Herodes una cum Israel filiis coegerunt me ut malum tibi afferrem : eja ergo miserere mei Deus Israel. Mea autem uxor magna voce dixit :

tu es Deus coeli et terrae, quae tua sunt, Deus Israel. Ne mihi retribuas secundum opera mei viri Pontii Pilati, neque juxta placita filiorum Israel, neque juxta cogitationes sacerdotum : sed memorare mei viri peccatoris in tua gloria. Deus autem noster accedens erexit me et uxorem meam atque milites qui nobiscum erant. Ego autem intuitus ipsius corpus, vidi in illo vulnera quae passus est in cruce. Is vero manus suas super humeros meos ponens dixit mihi : te beatum (a) dicent omnes generationes omnesque patres justi et recti. Tu factus es dignus qui videres faciem meam, quam illi exspectabant ut ei obviam occurrerent, minime tamen eam viderunt.

Tempore ergo tuo, Herodes, Dominus temporum Filius hominis, Filius Excelsi qui est ex Excelso aeterno surrexit ex mortuis et glorificatur in excelsis ab omni creatura quam creavit et condidit in saecula saeculorum. Amen.

(a) Eusebius Caesarensis postquam in hist. eccl. l. II c. 6 narraverit ex Joseph de bello Judaico II Pilatum reddidisse Judaeos sibi maximopere infensos tum quia intulerit in templum Hierosolymae statuas Caesaris, tum etiam quoniam expendendum sacrum templi thesaurum jusserit ad construendum aquaeductum, subdit ibidem c. 7 "eundem Pilatum sub Cajo imperatore, qui successit Tiberio angustiis dictam ob causam plurimis et vehementibus vexatum sibi necem conscivisse, atque ita per manum suam ipsum recepisse poenam quam merebatur, et repente eundem attigisse justum Dei judicium„. Quae prorsus minime videntur cohaerere cum ejusmodi declaratione a Christo resurgente ipsi significata beatum nempe eum dicturas esse omnes generationes.

II

Epistola quam scripsit Herodes Pilato

Herodes Pontio Pilato Hierosolymae praesidi pacem

Cum vehementi affligar moerore ad te ista scribo, ut, cum ea audieris, commiserearis mihi. Praedilecta etenim mea filia nata ex Herodiade, cum, recreationis causa, deambularet super aquas glacie concretas, en sub ejus pedibus eaedem disruptae sunt, et illa in profundum ruit toto corpore, attamen caput ipsius divulsum super glaciei superficiem remansit (a). Ecce autem mater ejusdem illud ablatum caput super genua ad sinum complectitur! En tota mea domus maximo in luctu est! Ego vero cum audierim de homine illo Jesu, volui ad te venire ipsum tantummodo ut aspicerem, ejusque audirem verbum, videremque an hominum verbo sit simile. Sed ecce ob scelera quae in Joannem illum baptistam perpetravi, atque propterea quod Christum irrisi, debita pœna, prouti mereor, me ecce retribui jam nosco. Plurimum namque sanguinem (b) exterorum filiorum effudi super terram: ideoque justa Dei judicia sunt, ut quisque secundum opus suum recipiat.

Tu autem qui dignus fuisti ut illum Deum - hominem scires inspiceresque, sume tibimet onus legis praedicatorum sacerdotumque. Conveniens enim est

---

(a) Ex plurimis indiciis, ex quibus fit manifestum hanc epistolam Herodis ad Pilatum supposititiam esse, proculdubio censenda est poena avulsionis capitis qua confingitur ideo fuiisse mulctatam Herodiadis filiam quod ipsius rogatu (Math. XIV) decapitatus fuerat Joannes B.

(b) Dicendum est interpolatorem quemdam post commemorata facinora in Joannem B. et in Christum induxisse hic contra seriem rerum et chronologicam veritatem mentionem infantium Bethlehem quos trucidandos jusserat non jam Herodes tetrarcha cui adscribitur fictitia epistola, sed Herodes senior dictus magnus (vid. prænotanda pag. 30)

ut vos oretis, quoniam vobis datum est regnum cœlorum juxta effatum popheta-rum eorumque Domini Jesu Christi. Lysanias (a) porro meus filius in angustia horae agoniae versatur, insuper et ego in maxima angustia atque periculo sum, hydropisi (b) enim laboro graviterque prostratus jaceo, popterea quod justum illum Joannem aquae baptismi institutorem vexaverim. Justa equidem, frater, Dei judicia sunt.

Deinceps, praeter tam magnum meæ domus luctum, conjugis meae sinister oculus obcoecatus est, quoniam heu! rectitudinis oculum voluimus obcœcare. Non est pax, ait Dominus, operantibus scelera. Ex nunc magna calamitas ventura est sacerdotibus legisque scribis, ex eo quod tibi Justum tradiderint. Hic est mundi finis, quod desierint esse poplus haeres. Filii enim Judae eiicientur foras, quoniam minime observarunt ea quae de Domino atque de ejus filio praedicarunt (c).

Praecingens igitur tuos lumbos consequere justitiam, noctu diuque una cum conjuge tua Procla in memoriam referens Jesum Christum. Victoria enim et regnum erunt vestra, h. e. vobis qui estis gentes. Nos autem populus fuimus nequam, Justumque irrisimus.

Si modo locus datur preci, Pilate, cum uno eodemque tempore in potestate ambo fuimus, rogo ut sollicite domum meam sepelias. Aequum est namque ut sepeliamur a te, potiusquam a sacerdotibus illis quos post breve tempus in adventu Jesu Christi vindicta attinget, uti inquit Scriptura sacra.

Vale una cum Procla conjuge tua. Ecce misi tibi filiae meae inaures, meumque annulum, ut penes te sint retributionis memoria in die extremo.

(a) Lysanias iste qui dicitur filius Herodis tetrarchae, non est confundendus cum alio Lysania cui post mortem Herodis magni hujus regni provincia Abilene concessa fuit.

(b) Hydropisis aegritudo quae fingitur inflicta Herodi contraponitur reatui interemti ab eodem Joannis B. institutoris baptismi aquae.

(c) Iteratis verbis instat in declaranda reiectione seu reprobatione populi Judaeorum et praeeelectione gentium.

Jamdudum ex corpore meo vermes pullulare coeperunt (a) : scilicet jam hic pœnam in mundo luo, et a futuro judicio timeo. In duobus sumus judiciis coram famulis Dei vivi : ast hujus quidem sæculi judicium ad tempus est, futuri vero aeternum.

III

Epistola quam Theodorus scripsit Pilato

Sic autem scripsit Theodorus Pilato praesidi :

Vir contra quem vociferatio a filiis Hiersolymae concitata est ut in cru - cem tolleretur, si jure id illi expostulabant, quare ipsorum justae expostulationi minime tu annuisti ? Sin vero haud aeque id illi expetebant, quomodo tu legem praetergressus imperasti quod ab aequitate recedebat ?

Pilatus autem ei respondit :

Quoniam quidem prodigia patrabat, nolebam eundem in crucem extollere, quia vero ejus accusatores dixerunt ipsum semet regem vocare, eundem in crucem extuli.

(a) Videtur in isto apocrypho documento ad Herodem tetrarcham transferri quae Joseph (Antiq. XVII) narrat de horribili morbo Herodis Antipatri, scilicet ipsius verenda putrefacta scatuisse vermiculis, accedente foeda nec minus molesta tentigine non sine foetore gravissimo. Porro Eusebius hist. eccl. II, 4 refert ex Josepho (Antiq. Jud. XVIII) Herodem una cum uxore Herodiade fuisse in exilium pulsos jussu Caii Caesaris.

IV

Longinus in sectione III sui operis de bellis Romanorum et de victoria ab iis relata de Antiochia Syriae quae ipsis subiecta evasit sic scripsit Caesari Augusto:

Persae de Oriente transgressi sunt tui regni ditionem euntesque in Judaeam obtulerunt munera puero qui ibidem natus est. Quis autem ille sit et cujusnam filius, hactenus haud audivimus. Tuum ergo modo est de hoc inquirere.

Memorato autem Longino sic respondit Augustus:

Herodes, quem ibidem reliquimus satrapam, nobis scripturus est atque certiores redditurus de hoc de quo nobis scripsisti, quisnam scilicet sit ille cui miserunt munera et quemnam ob finem.

V

Ursinius quoque in tractatu 5 ait:

Maxima nobis fuit perturbatio, nosque comprehendit timor cum sol præter consuetudinem obtenebratus est, cum alias interdum, obscurabatur audivimusque terraemotum maximum factum fuisse, calamitatesque horrendas contigisse in oppidis Judaeorum: et en hodie didicimus accepimusque ex epistola quam Pilatus ex Judaea ad dominum nostrum Caesarem Tiberium misit, ut nuntiaret horrenda ista omnia quae evenerunt morte unius illius viri quem Judaei in crucem extulerunt.

Audienes ista Caesar misit amovitque a munere Pilatum, propterea quod placito Judaeorum obtemperavit, minasque denunciavit est iisdem Judaeis qui crucifixerunt Dominum nostrum.

Variantes ex cod. B.

Monitum

Postquam syriacum textum operis "hypomnemata Domini nostri Jesu Christi„ nec non epistulae Pilati ad Haerodem ex codice bibliothecae nostrae littera A notato typis edidimus, aquisivimus alterum codicem quem litera B indicavimus, et ex eo variantes lectiones tum hypomnematum tum epistolae Pilati damus

pag.	lin.	
ܕ	ܝܒ	ܠܐ ܠܗ ܘܠܗܘܬ ܠܒܪܐ ܕܝܗܒܐ
ܕ	ܝܛ	ܠܐ ܢܒܥ ܐܢܬ ܕܡܫܝܚܐ ܐܢܬ ܠܗ ܕܐܡܪܝܢ ܘܡܫܝܚܐ ܐܢܬ ܠܗ ܕܐܡܪܬ
ܗ	ܛ	ܡܛܠ ܕܐܢܬ ܠܐ ܫܠܛܐ ܘܠܐ ܚܕܐ ܡܫܠܡܘܬܐ ܐܫܟܚܬ ܠܗ ܠܓܒܪܐ ܗܢܐ ܕܢܡܘܬ ܒܥܠܬܐ
ܝܒ	ܓ	ܐܬܐ ܕܢܒ ܐܒܗܝܢ ܘܐܒܗܝܢ . ܗܟܢ ܕܐܬܡܠܝ ܥܠܝܢ ܟܠ ܕܠܐ ܐܬܡܠܝ ܠܝ . ܗܟܢ ܕܢܬܡܠܝܢ ܒܡܠܬܐ
ܝܒ	ܕ	ܘܟܠܗ ܥܡܪ ܘܡܠܟ ܠܗܘܢ
ܝܒ	ܟܐ	ܐܡܪ ܠܗ ܠܐ ܢܬܒܥܐ ܕܐܝܬܘܗܝ
ܝܓ	ܗ	ܘܐܡܪ ܠܗ ܠܐܢܫܝܢ ܡܫܝܚܐ ܠܐ ܬܗܘܐ ܡܢ ܒܬܪܝ
ܝܓ	ܝܓ	ܘܡܛܠ ܦܘܩܕܢܐ
ܝܕ	ܝ	ܘܢܗܘܐ ܐܦܣܩܦܐ ܡܢ ܦܠܛܘܣ ܘܐܬܒܥܝ ܒܢܘܗܝ ܘܐܬܒܥܝ ܒܗܘܢ
ܝܕ	ܟܒ	ܘܐܡܪ ܠܗܘܢ ܒܟܠܐ ܐܢܫܝܢ ܐܢܫܝܢ
ܝܗ	ܟܚ	ܕܗܘ ܕܗܘ ܕܐܬܚܫܒ
ܝܘ	ܐ	ܘܗܝܡܢܘ
ܝܘ	ܝ	ܒܐܘܪܚܐ ܡܫܝܚܐ
ܝܘ	ܟܐ	ܐܢܬ ܒܪ ܐܠܗܐ

V

ܐܘܪܝܓܢܝܣ ܐܡܪ (1) :

ܕܫܡܫܐ ܗܘ ܢܗܪܐ ܕܗܘܐ ܠܗ . ܘܕܡܠܐܟܐ ܗܘ ܕܐܬܚܙܝ ܗܘܐ ܠܡܠܟܐ ܒܕ ܫܡܥ ܗܘܐ ܡܫܒܚܬܐ
ܕܠܐ ܒܡܫܒܚܘ . ܕܒܥܝܢ ܗܘܐ ܒܠܐܘܡ ܐܘܡ . ܘܐܘܟܠ ܗܘ ܪܒܐ ܕܗܘܐ ܗܘܐ . ܡܓܘܫܐ ܕܝܫܬܠܐ
ܕܡܩܕܡ ܗܘܘ ܕܗܘܘ ܒܡܬܢܒܝܘܬܐ ܕܒܟܬܒܐ . ܘܗܘ ܢܘܗܪܐ ܡܠܟܝܢ ܘܡܫܡܫܝܢ ܡܢ ܐܓܪܬܐ
ܕܡܫܪ ܗܘܐ ܦܠܓܘܣ ܡܢ ܢܗܘܪ ܠܟܠܢ ܦܘܠܚܢܘܣ ܡܫܪ ܕܒܫܒܘܬܐ ܕܢܣܒ ܠܒܪܐ ܕܐܡܣܘ
ܗܘܘ ܢܩܦܬܐ . ܐܣܬܠܩܬ ܗܘܬ ܗܠܝܢ ܒܠܝܢ ܕܢܦܠܬܐ ✤
ܘܒܕ ܡܫܠܐ ܗܘ ܡܫܪ . ܚܙܐ ܘܡܢܝܢܘܢ ܠܦܠܓܘܣ ܕܒܟܕ ܙܒܢܐ ܠܟܦܢܬܐ . ܒܕ ܡܠܟܝܢ
ܐܦ ܠܟܠܗܘܢ ܕܚܙܘ ܕܐܬܚܙܝܘܢ ܗܘܘ ܠܗܘܢ ✤

---

(1) Ex cod. A — Citatur etiam istud testimonium contractis tamen verbis a Michaele patriarcha Jacobitarum in suo chronico in cod. bibl. nostrae pag. ܪܣ et in edit. Chabot l. V c. 10 pag. 143, uti sequitur :

ܐܦ ܐܘܪܝܓܢܝܣ ܒܡܠܬܐ ܕܗܿ ܐܡܪ ܗܟܢܐ : ܕܫܡܫܐ ܢܗܪܐ ܗܘܐ ܠܗ ܒܕ ܫܡܥ ܡܫܒܚܬܐ
ܘܠܐ ܐܪܓܫ . ܘܓܕܘܫܝܐ ܕܝܠܗܘܢ ܡܩܕܡ ܗܘܐ ܒܡܬܢܒܝܘܬܐ ܕܒܟܬܒܐ . ܗܘ ܢܘܗܪܐ ܡܠܟܝܢ
ܘܡܫܡܫ ܡܢ ܐܓܪܬܐ ܕܡܫܪ ܗܘܐ ܦܠܓܘܣ ܡܢ ܦܠܓܘܬܗܘܢ ܠܟܠ ܡܠܟܐ ܦܘܠܚܢܘܣ ܒܕ
ܐܡܪ ܕܒܫܒܘܬܐ ܕܢܣܒ ܠܒܪܐ ܕܐܡܣܘ ܢܩܦܬܐ ܐܣܬܠܩܬ ܗܠܝܢ ܕܢܦܠܬܐ . ܘܒܕ ܡܫܠܐ ܡܫܪ :
ܚܙܝܘܢ ܠܦܠܓܘܣ ܠܐ ܕܒܕ ܙܒܢܐ ܕܢܦܩܬܐ ܘܐܬܟܢܫܘ ܠܐ ܢܦܩܬܐ ✤

IV

ܠܐܓܘܣܛܘܣ (1) ܗܘ ܕܟܠܗ ܗܘܐ ܒܡܠܟܘܬܐ ܕܬܠܬܐ ܠܘܢܓܝܢܘܣ ܕܪܗܘܡܝܐ
ܘܐܒܐܠܗܘܢ ܠܐ ܐܣܟܝܡܐ ܕܪܗܘܡܝܐ ܕܗܘܬ. ܠܡܕܡ ܐܣܬܪܝܗܘܢ (2)

ܗܘ ܗܘܬ ܟܠܗ ܠܡܣܪ: ܐܓܘܣܛܘܣ

ܕܦܪܘܫܐ ܕܡܕܝܢܬܐ ܒܒܪܘ ܠܡܫܝܚܐ (3) ܕܡܬܟܬܒ ܘܐܬܐ (4) ܗܘܐ ܘܡܪܗ ܡܫܝܚܐ
ܒܐܪܥܐ ܕܝܗܘܕ ܠܥܠܡ ܡܟܪܐ ܕܐܬܐ ܠܗ. ܕܡܢܗ (5) ܐܝܟ ܘܒܪ ܡܢܗ ܠܐ ܡܫܟܚ ܠܡ
ܕܢܒܠܗ. ܗܟܝܠ (6) ܠܐܡܪܢ ܠܡܠܟܐ ܗܕܐ ܀

ܘܡܠܟ ܗܘܐ ܗܘ ܐܓܘܣܛܘܣ (7) ܠܗܘܢ ܠܐܓܘܣܛܘܣ

ܕܐܬܪܘܗܝ ܗܦܟܘܗܝ ܕܡܫܝܚܐ ܠܗ ܗܘ ܟܠܗ ܘܡܪܗ ܡܢ ܠܐ ܗܘܐ ܕܟܠܗ ܠܗ.
ܕܡܢܗ ܗܘ ܕܡܪܗ ܠܗ ܡܫܝܚܐ. ܘܟܠܗܝ ܠܠܐ ܀

---

(1) Ex duobus praedictis nostrae bibliothecae codicibus A, C — Michael quoque patriarcha Jacobitarum in suo chronico eandem Longini quem dicit ܚܟܝܡܐ ܕܪܗܘܡܝܐ “sapientem Romanum„ epistolam ad Caesarem Augustum et hujus ad ipsum responsum profert. Cod. bibl. nostrae pag ܗܙ et in edit. Chabot l. V c. 10 pag. 139.

(2) C ita exhibet titulum epistolae : ܬܘܒ ܐܓܪܬܐ ܕܠܐܓܘܣܛܘܣ ܦܠܛܘܣܛܐ ܚܟܝܡ ܠܡܣܪ ܗܘܢ : ܕܗܘܬ ܚܕܐ ܐܘ ܡܠܟܐ : ܕܦܪܘܫܐ ܒܒܪܘ

(3) A. B ܠܐ ܡܫܟܚܐ

(4) C ܘܐܬܐ ܠܡܬܡܠܝܐ ܘܡܪܗ

(5) C ܗܘ ܕܡܢܗ

(6) A, B haec omitunt.

(7) Deest in C responsum Augusti.

ܘܐܦܪ̈ܝܢ ܠܟܠ ܡܫܝܚܐ (1) ܒܫܠܡܘܬܗ ܕܝܫܘܥ ܡܫܝܚܐ ܡܥܕܪܢܐ ܠܟܘܢ ܠܥܠܡܐ ܀
ܗܘܬ ܡܠܟܘܬ ܟܕ ܦܪܘܫܘܬܐ ܐܬܠܬ. ܘܗܘܐ (2) ܡܪܢܐ ܠܗ (3) ܡܫܝܚܐ ܕܒܢ̈ܝܐ ܘܡܠܟܘܬܐ
ܘܡܠܟ. ܘܗܘܘ ܠܗ ܙܪܘܥ ܒܗܘܢ ܕܦܘܪܩܢܐ ܒܫܘܒܚܐ ܐܢܫܝܐ. ܘܗܘܐ (4) ܡܢ ܨܒܘ ܘܨܒ̈ܝܢ
ܡܫܡܫܢ ܠܟܠ ܕܢܩܘܡ ܡܢ ܦܘܠܚܢ. ܘܗܘܐ ܠܟܢܘܫܝܐ (5) ܗܘ ܡܫܡܫܢܐ ܐܦ ܡܢ ܗܘܦܟܐ (6)
ܘܡܢ ܕܝܠܐ ܕܠܗܘܢ ܕܡܠܬ ܐܦ. ܘܩܘܡܘ ܡܬܩܪܐ ܐܦ (7). ܕܐܬܐ ܚܝܠܐ (8) ܕܢܦܩ ܡܫܡܫܢܘܬܐ
ܡܢ ܒܥܝܢܘܗܝ ܕܠܐ ܡܫܬܐ. ܗܘ ܕܝܢ ܕܡܢ ܟܢܘܫܝܐ ܕܐܟܘܬ ܗܘ. ܗܘ ܕܝܢ ܕܠܗܘܢ ܕܝܠܐ
ܗܘ ܕܫܠܡ (9) ܀

III

ܐܓܪ̈ܬܐ (10) ܕܒܝܬ ܠܝܒܢܝܘܣ ܠܒܣܝܠܝܘܣ

ܠܝܒܢܝܘܣ ܕܝܢ ܠܘܬ ܒܣܝܠܝܘܣ ܐܦܝܣܩܘܦܐ :

ܒܫܢܐ ܗܕܐ ܕܗܘܐ ܠܟܠܗܘܢ ܒܫܘܠ ܦܓܪܝܢ ܕܐܪܘܣ ܡܢ ܒܢ̈ܝ ܐܘܪܚܬܐ . ܐܢ
ܒܐܬܪܐ ܕܝܠܟ ܗܘܘ ܠܗ ܟܬܒܐ . ܐܢ ܠܗ ܠܐ ܡܫܟܚ ܗܘܬ ܠܒܣܝܠܝܘܣ . ܘܐܢ ܠܗ
ܒܐܬܪܐ ܕܝܠܟ ܗܘܘ ܠܗ ܟܬܒܐ . ܐܢܫܐ ܒܚܝܠܐ ܢܦܫܟ ܦܓܪܐ ܕܢܝܚܘ ܡܢ
ܒܐܬܪܐ ܀

ܡܠܝܢ ܠܗ ܕܝܢ ܒܣܝܠܝܘܣ :

ܡܠܟ ܕܟܬܒ ܗܘܐ ܐܬܪܐ ܠܐ ܙܟܐ ܗܘܬ ܕܐܪܘܣ . ܕܐܬܟܬܒ ܒܦܓܪܝܢܘܗܝ ܕܐܠܗܝܐ
ܦܐܪܐ ܢܦܫܗ : ܐܦܫܬܗ ܀

---

(1) C omittit ܡܫܝܚܐ — (2) Deest in C ܗܘܐ — (3) B ܡܪܢܐ ܠܗܘܢ
(4) omittit C ܗܘܐ — (5) B ܘܗܘܐ ܠܟܢܘܫܝܐ
(6) Deest in C ܡܢ ܗܘܦܟܐ — (7) C omittit ܘܩܘܡܘ ܡܬܩܪܐ ܐܦ
(8) Deest in C ܚܝܠܐ — (9) A, B habent ܫܠܡ
(10) Ex duobis praefatis codicibus A, B

ܢܗܘܪ. ܘܡܫܐܠܢܐ ܥܠ ܡܛܠܬܗ ܠܐ ܐܢܫ ܝܕܥ ܘܠܐ ܐܢܫ ܫܡܥ. ܒܬܪ ܓܝܪ
ܒܢܡܘܣܐ ܕܡܪܝܐ ܕܡܢܬ ܡܘܫܐ ܡܢ ܠܒܘܗܝ ܕܡܪܝܐ ܘܠܐ ܥܡ ܐܢܫ ܥܠ
ܡܒܪܘܗ ܒܡܠܟܐ ܠܗܘܢ. ܟܕ ܠܘܝ ܐܡܪ. ܗܘ ܗܢܐ ܕܐܡܪ ܫܡܥܘܢ ܕܗܘܐ
ܣܝܡ ܗܘ ܠܡܦܘܠܬܐ ܘܠܩܝܡܬܐ ܕܣܓܝܐܐ ܒܐܝܣܪܝܠ. ܘܪܒܝ
ܐܝܣܚܩ ܐܡܪ. ܒܬܪ ܓܝܪ ܒܢܡܘܣܐ ܕܢܒܝܐ. ܕܗܐ ܡܫܕܪ ܐܢܐ ܡܠܐܟܝ
ܩܕܡܘܗܝ. ܕܗܘ ܢܐܙܠ ܩܕܡ ܦܪܨܘܦܟ. ܘܗܘ ܢܛܝܒ ܒܟܠܗܝܢ ܐܘܪܚܬܟ.
ܣܡ ܘܡܦܩܐ ܐܡܪܘ ܬܪܝܨܐܝܬ ܐܡܪܬܘܢ ܡܢ ܕܒܬܪ ܒܢܡܘܣܐ. ܕܢܒܝܘܬܟ
ܡܘܬܐ ܠܐ ܛܥܡ. ܘܠܐ ܡܕܥܢܐ ܐܠܗܐ. ܢܫܒܘܩ ܕܝܢ ܡܠܬܐ ܢܗܘܐ
ܠܦܠܓܘܬܗ. ܘܕܫܝܫܘܗܝ ܡܫܝܫܘܗܝ ܥܠ ܦܓܪܗܝ ܘܚܠܠܐ ܕܒܡܘܬܐ ܡܦܩܝܢ ܠܗ
ܒܪܝܫܗ. ܘܕܟܠܟ ܟܦܝ ܓܠܐ. ܘܕܢܫܩܠ ܐܦܦܐܣܩܘܦܐ ܡܢ ܦܠܓܘܬܗ. ܘܐܝܟ ܠܟܠܗ
ܒܡܗ ܬܪܝܢ ܒܢܝܐ ܦܠܓܘܬܗ ܘܕܡܬܩܪܝܢܗ. ܘܐܫܬܝ ܫܠܝܐ ܒܡܪܝܪܐ. ܘܕܟܠܠ
ܟܠܟܘ ܟܠܡܫܝܚܐ. ܠܐܠܗܘܬܐ ܘܒܢܝܫܐ ܡܫܝܚܘܗܝ. ܘܕܦܠܓܘܗ ܫܐܠ
ܡܫܝܪܐ ܢܗܘܐ ܒܠܘܩܒܠ. ܘܟܕ ܡܢ ܐܬܥܠܝ ܠܥܒܪܐ. ܘܐܡܪ ܟܕ ܠܗ.
ܘܕܟܢ ܗܦܪܐ ܫܡܥܘܢ. ܕܐܡܪ ܕܗܘܐ ܣܝܡ ܠܡܦܘܠܬܐ
ܘܠܩܝܡܬܐ ܒܐܝܣܪܝܠ. ܘܠܐܝܬܐ ܕܡܬܐܡܪܐ ܡܢ ܡܪܝܐ ܗܘܬ ܗܕܐ
ܘܬܕܡܘܪܬܐ ܗܘܬ ܒܥܝܢܝܢ. ܡܛܠ ܕܝܢ ܬܕܡܘܪܬܐ ܒܫܡܗ ܕܝܫܘܥ ܢܦܩ ܗܘ ܒܟܠ
ܕܢܬܬܠܐ ܥܠ ܡܢܘܬܐ. ܐܦ ܐܚܪܢܐ ܡܫܡܫܐ ܟܘܠ ܘܡܠܟ. ܕܐܠܗܐ ܕܫܡܝܐ
ܘܐܪܥܐ ܠܐ ܢܒܚܘ ܢܬܒܥܘܢ ܡܢ ܐܪܥܐ. ܘܐܡܪܘ ܟܕ ܒܡܘܬܐ ܘܠܡܠܟܘܬܐ
ܠܡܫܠܡܘ. ܕܗܢܐ ܡܫܝܚܢ ܐܠܗܐ ܢܨܠܐ ܘܠܐ ܡܬܚܫܒܝܢ ܐܠܗܐ ܥܒܕܗ
ܡܢ. ܡܘܬܗ ܢܣܒܬܗ ܕܠܟܝܢ ܒܬܪܐ ܠܟܠܢ. ܘܡܫܝܚ ܠܗ ܒܬܪܐ ܚܕܬܐ.
ܘܐܡܪܘ ܟܕ ܒܡܘܬܐ ܠܝܬ ܗܘ ܥܠ ܕܢܬܚܙܐ ܠܥܒܕ ܐܚܪܢܐ ܕܟܢܫܐ. ܘܐܡܪ
ܒܠܗ ܒܬܪܐ ܐܡܝܢ ܀

ܐܠܐ ܐܢܐ. ܘܐܡܪܬ ܠܗ ܡܢ ܐܢܬ ܡܪܝ. ܐܦ ܐܡܪ ܠܝ ܐܢܐ ܐܢܐ ܝܫܘܥ ܗܘ
ܕܫܐܠܬ ܦܓܪܗ ܡܢ ܦܝܠܛܘܣ. ܗܘ ܕܟܪܟܬ ܦܓܪܗ ܒܣܘܕܪܐ. ܘܣܘܕܪܐ
ܐܟܪܟܬ ܥܠ ܐܦܘܗܝ ܘܡܫܚܬܗܝ ܒܒܣܡܝܢ ܢܨܝܚܐ. ܘܐܡܪܬ ܠܗ ܡܪܝ ܫܘܢܗܝ
ܠܝ ܠܗܘ ܗܕܘܢܐ. ܘܫܘܝܗ ܠܝ. ܘܢܚܬܬ ܕܐܫܩܘܠܗ. ܘܠܒܟܝ ܒܐܝܕܗ ܘܐܡܪܬ
ܒܒܝܬܝ. ܘܐܡܪ ܠܝ ܒܪܬܐ ܠܐܪܒܥܐ ܝܘܡܝܢ ܠܐ ܬܦܘܩ ܡܢ ܒܝܬܟ.
ܐܢܐ ܕܝܢ ܐܙܠ ܐܢܐ ܠܘܬ ܐܚ̈ܝ ܠܓܠܝܠܐ ܀
ܫܡܥܘ ܕܝܢ ܬܪ̈ܝܢ ܟܗ̈ܢܐ ܘܠܘܝ̈ܐ ܘܢܦܠܘ ܥܠ ܐܪܥܐ. ܘܩܡܘ ܒܥܓܠܐ
ܠܬܠܡܝܕܝܢ. ܘܡܪܒܘ ܝܘܣܦ ܘܢܝܩܘܕܝܡܘܣ ܘܐܦܝܣܘ ܐܢܘܢ ܠܫܝܢ ܘܠܡܦܩܐ
ܘܠܟܠܗܘܢ ܡܫܝܚܐ ܕܟܗ̈ܢܐ ܕܐܟܠܗܘܢ ܠܫܡܐ. ܕܫܒܬܐ ܬܠܬܐ ܗܘܬ ܕܬܟܠ
ܘܐܟܠܘ ܘܐܫܬܝܘ ܘܐܙܠܘ ܟܠܢܫ ܠܒܝܬܗ. ܬܪ̈ܝܢ ܕܝܢ ܟܗ̈ܢܐ ܘܠܘܝ̈ܐ ܘܡܫܝܚܐ ܐܡܪܝܢ
ܒܝܢܬܗܘܢ. ܡܢܐ ܗܝ ܗܕܐ ܒܝܫܬܐ ܕܐܬܪܒܬ ܠܢ. ܕܢܚܝܢ ܠܟܐ ܗܘܝ ܐܦ
ܠܗܕܐ. ܐܡܪ ܠܘܝ ܗܦܘܪܐ ܢܚܠ ܐܢܐ ܠܐܢܫܘܗܝ ܕܗܠܝܢ ܗܘܘ ܡܢ ܐܠܗܐ. ܘܡܢ
ܡܛܠܬܐ ܠܐܡܪܝܢܝܢ ܗܘܘ. ܘܠܫܪܐ ܦܘܩܕܢܝ ܛܥܢܝܢ ܗܘܘ. ܒܪܡ ܐܬܠܝ ܠܗܘܢ
ܫܡܥ. ܘܐܬܚܙܝܬܗܘܢ ܠܗܕܐ ܕܒܫܬܐ. ܘܡܪܒܘ ܢܠܦܘܗܝ ܕܒܝܫܬܐ ܠܐܠܗܐ.
ܘܫܡܥܘܗ ܪ̈ܒ ܗܦܘܪ̈ܐ ܫܡܥܘܢ ܥܠ ܕܪ̈ܟܘܗܝ. ܘܐܡܪ ܠܗ. ܥܒܪܐ ܐܢܬ ܠܗ
ܠܠܒܕܟ ܒܫܠܡܐ ܐܝܟ ܡܠܬܟ. ܕܗܐ ܚ̈ܙܝ ܒܢ̈ܝ ܚܝܟ. ܘܦܩܕܬ ܚܘܪܐ ܩܕܡ
ܦܪܘܩܢ. ܩܕܡ ܒܢܝܐ ܘܩܕܡ ܟܠܗܘܢ ܒܢ̈ܝܐ ܘܥܘܕܪܢܐ ܠܠܒܢ ܚܡܪܐ.
ܘܟܪܟܗ ܘܐܡܪ ܠܡܪܢ ܐܡܘܗ. ܡܩܒܪܢܐ ܠܝ ܥܠ ܛܠܝܐ ܗܢܐ. ܐܡܪܐ
ܛܠܝܬܐ ܡܪܝ. ܐܡܪ ܠܗ ܫܡܥܘܢ. ܗܢܐ ܚܒܝܒ ܗܘ ܠܡܫܠܡܘܬܐ ܘܠܡܫܪܝܐ
ܒܐܝܣܪܝܠ ܘܠܐܬܐ ܕܡܬܐܡܪܐ ܕܚܝܪܐ. ܐܡܪܝܢ ܠܗ ܢܕܪ̈ܐ ܠܡܦܪܐ ܠܗ
ܡܠܝܢ ܐܝܬ ܐܡܪܢܐ ܫܡܥܬ. ܐܡܪ ܠܗܘܢ ܠܐ ܬܒܚܢܘܢ ܕܡܢܗ ܢܦܩܬ ܡܫܡܗܐ
ܘܐܬܝܬ ܒܫܘܒܚܐ ܘܐܫܒܚܘܗܝ. ܘܫܢܐ ܠܗܘܢ ܕܫܪܝܪܬܐ ܐܬܝܗ. ܘܐܡܪ

ܦܘܪܝܩܘܣ

ܐܝܟ ܡܢ ܐܪܙܐ ܕܢܡܘܣܐ . ܘܡܠܟ ܒܬܪܗ . ܐܠܗܐ ܗܘ ܓܝܪ ܠܐ ܕܐܬܚܙܝ . ܡܛܠ ܕܠܗܘܢ ܗܘ ܐܬܓܠܝ· ܡܫܝܚܐ ܕܡܫܚܐ . ܐܝܟ ܕܐܡܪ: ܠܒܪܢܫܐ ܘܫܡܥܘܢ ܟܗܢܐ ܡܪܗܘܢ ܀

ܠܩܘܣܛܢܛܝܢܘܣ (1) ܗܘ ܕܒܪ ܕܠܘܩܝܐ ܕܦܪܣܐ ܘܡܫܦܫܐ ܡܠܟ . ܐܦ ܠܗܘ ܐܬܐ ܕܠܘܩܝܐ ܪܒܐ ܘܒܪܫܢܝܬܐ . ܒܫܢܬ ܓܝܪ ܡܐܬܐ . ܘܐܬܐ ܒܪܘܡܝܐ (2) ܪܒܬܐ ܡܛܠ ܕܪܘܫܡܐ ܕܨܠܝܒܐ ܕܡܫܝܚܘܬܐ ܕܡܪܢ ܘܐܬܐ ܕܢܚܘܢ ܢܨܚܢ ܗܘ ܐܪܙܐ (3) . ܡܛܠ ܗܟܢ ܐܝܟ ܕܐܡܝܢ ܐܝܟ ܕܝܬܝܗ ܕܫܡܝܐ . ܘܐܦ (4) ܐܬܐ ܠܗܘ ܒܗܘ ܫܘܦܪܐ ܕܟܠܗ ܕܒܪܢܫܐ ܠܐܪܥܐ· ܒܝܬܗ ܘܫܡܝܐ . ܡܛܠ ܕܢܚܝܡ ܕܢܒܥܐ ܚܝܠܐ ܕܡܠܟܘܬܐ (5) . ܒܠܒܗ ܠܟܠܗܝܢ ܒܩܘܫܬܐ ܗܝܡܢ ܐܡܪ ܡܪܢܐ ܀

ܡܢ ܗܟܝܠ ܓܝܪ ܐܠܘܩܝܐ ܪܒܐ ܠܡܠܟܐ ܕܐܬܐ (6) ܠܐ ܒܠܚܘܕ ܘܠܐ ܠܡܫܝܚܘܬܗ ܢܡܘܣܐ . ܡܛܠ ܕܐܬܒܥܘ ܠܟܠܗ ܠܐܪܥܗܐ . ܗܘ ܓܝܪ ܡܫܝܚܐ ܕܡܠܟܘܬܐ (7) . ܕܐܬܒܥܘ ܕܢܗܘܘܢ ܒܡܫܚܐ ܚܕܬܐ (8) . ܒܠܥܘܕ ܓܝܪ ܕܢܗܘܘܐ ܢܬܓܠܘܢ ܠܟܘܢ . ܠܐ ܓܝܪ ܢܬܚܙܘ ܐܠܗܐ ܕܡܫܒܚܝܢ (9) ܗܘܘ ܠܐ ܡܪܝܐ ܘܠܐ ܒܪܗ ܀

ܩܘܣܛܢܛܝܢܘܣ ܐܪܙܐ ܚܙܝ ܘܩܒܠ ܠܗܝܡܢܘܬܐ . ܗܘ ܕܚܝܠܐ ܘܠܡܫܝܚܐ ܡܫܒܚ ܐܦ ܠܒܢܝܢ ܡܫܝܚܐ (10) . ܒܗ ܐܬܐ ܦܪܘܩܐ (11) . ܘܡܠܟܘܬܗ ܒܫܡܝܐ ܠܗܘܐ ܐܚܪܢܐ (12) ܘܡܫܒܚܢܐ. ܡܛܠ ܓܝܪ ܒܫܢܬ ܡܐܬܝܢ ܗܘܝܢ ܘܚܡܫ (13) ܒܚܘܒܐ ܀ ܐܚܪܢܐ ܐܦ ܐܚܪ ܠܡܠܟܘܬܗ ܐܘ ܦܠܛܘܣ (14) . ܡܛܠ ܕܚܕ ܐܢܫ ܗܘܐ ܒܦܠܛܐ . ܒܩܘܪܝܘܣ ܠܡܠܟܐ ܒܦܠܛܐ . ܒܠܬ ܗܘ ܓܝܪ ܕܡܠܟ ܠܗܘܢ . ܠܟ ܡܢ ܕܒܝܬܐ ܗܘܘ ܕܠܐ ܐܢܫ ܐܚܪܢ (15) ܐܝܟ

(1) Erronee exhibetur in tribus codicibus nomen ܠܩܘܣܛܢܛܝܢܘܣ : in A, B quidem ܠܩܘܣܛܢܛܝܢܘܣ, in C ܠܐܪܩܕܝܘܣ scribitur.

(2) A, B habent ܒܪܘܡܝܐ — (3) C omittit ܗܘ ܐܪܙܐ

(4) C ܘܐܬܐ — (5) C ܚܝܠܐ ܕܡܠܟܘܬܐ

(6) C ܐܠܘܩܝܐ ܪܒܐ ܠܐܬܐ — (7) C ܡܫܝܚܐ ܕܡܠܟܘܬܐ

(8) C ܒܡܫܚܐ ܚܕܬܐ — (9) C ܕܡܫܒܚܝܢ ܗܘܘ

(10) C omittit ܡܫܝܚܐ — (11) C omittit ܦܪܘܩܐ

(12) C ܠܗܘܐ ܡܫܒܚܢܐ — (13) C ܡܛܠ ܓܝܪ ܒܫܢܬ ܕܚܡܫ ܒܚܘܒܐ

(14) C ܐܘ ܦܠܛܘܣ — (15) C omittit ܐܚܪܢ

ܐܓܪܬܐ (1) ܕܡܪܝ ܐܢܕܪܐܘܣ ܠܐܦܝܣܩܘܦܘܣ

ܐܓܪܬܐ ܡܢ ܐܢܕܪܐܘܣ ܠܐܦܝܣܩܘܦܘܣ ܦܠܘܓܘܣ ܐܦܝܣܩܘܦܐ ܕܩܕܝܫܬܐ ܐܘܪܫܠܡ ܫܠܡ (2)

ܡܢ ܡܫܘܚܬܐ (3) ܪܒܬܐ ܐܠܗܝ ܢܟܠܐ ܐܢܐ (4) ܠܘ ܗܘܝܬ (5) ܕܗܘܐ ܕܡܫܝܚܐ ܐܝܟ ܕܐܠܘ ܠܘ ܠܟܠ . ܒܪܝܟ ܡܪܢ ܗܘ ܕܡܫܝܚܐ ܗܘܐ . ܟܠܗ ܠܘܬ ܒܪܬܐ ܐܢܕܪܘܢܝܩܐ (6) ܡܢ ܡܫܝܚܬܐ ܗܘܐ. (7) ܒܪܬܐ ܕܟܠܐ ܕܐܝܟ ܗܘܐ ܒܗܘܢ ܟܠܢܐ . ܗܘܐ ܐܬܐܡܪܬ ܠܡܠܟܘܬܗ . ܘܚܝܠܬ ܘܡܫܝܚܘܬܗ ܡܠܟܘܬܐ . ܘܐܬܡܫܚ ܪܒܘ ܘܦܨ ܟܠ ܡܢ ܟܠܢܐ . ܗܘܐ ܐܝܟ ܪܒܘ ܡܫܚܐ ܠܗ ܠܪܘܚܘ ܟܠ ܒܦܪܨܘܦܗ ܚܝܠܗ . ܗܘܐ (8) ܟܠܗ ܒܗܠܝܢ ܕܠܟܠ ܪܒܐ ܀

ܐܠܐ ܓܝܪ ܡܢ ܡܫܝܚܐ ܟܠ ܗܘ (9) ܒܪܬܐ ܢܫܡܬܐ . ܪܒܐ ܗܘܐ ܕܐܬܐ ܠܡܠܟ ܘܐܬܡܠܟܘܗܝ ܠܡܫܝܚ. ܘܐܬܡܫܚ (10) ܡܠܟܘܬܗ. ܐܝܟ ܕܗܘܐ ܠܒܪܬܗܘܢ . ܗܘܐ (11) ܢܒܝܐ ܐܝܟ ܕܟܠ ܡܫܝܚܬܐ ܫܪܝܪܐ ܕܡܫܝܚܐ (12) ܒܡܫܝܚ ܗܘ ܡܫܝܚܬܐ ܘܪܒܘܬܗ ܒܡܫܝܚܐ . ܗܘ ܡܫܝܚܐ ܐܠܐ ܦܘܪܫܐ ܕܠܐ ܐܢܫܐ ܕܗܘܐ ܐܠܐ (13) ܀ ܕܗܘܐ ܓܝܪ ܫܪܝܪܐ ܕܒܪܬܐ ܢܒܝܬܐ ܐܬܦܫܛ (14) ܠܐ ܪܒܐ . ܡܫܝܚܘܬܐ ܒܠܚܘܕ ܕܢܗܘܘܢ ܕܐܠܗܐ . ܕܟܠܗܘܢ ܐܝܟ ܡܫܝܚ (15) ܕܟܠܗ ܡܫܝܚܐ ܀

ܐܠܐ ܕܝܢ ܕܡܫܝܚܐ ܕܐܬܐ ܘܐܬܐܠܐ ܠܗܘ ܠܗ ܒܪܘܚܐ . ܡܫܝܚܘܬܐ ܕܝܢ ܡܫܝܚܘܬܗ ܠܟܠܢ

---

(1) Exstat haec epistola in duobus praedictis codicibus A, B nec non in tertio codice nestoriano quem littera C designamus .

(2) C habet ܐܓܪܬܐ ܕܡܪܝ ܗܘܪܡܝܣ ܠܘܬ ܦܠܘܓܘܣ ܐܦܝܣܩܘܦܘܣ ܗܘ ܕܝܢ: ܗܘܪܡܝܣ ܠܐܦܝܣܩܘܦܘܣ ܦܠܘܓܘܣ ܐܦܝܣܩܘܦܐ ܕܐܘܪܫܠܡ ܫܠܡ ܀

(3) C ܡܢ ܡܫܘܚܬܐ ܪܒܬܐ — (4) B omittit ܠܘ — (5) C omittit ܗܘܝܬ

(6) C ܕܡܫܝܚܬܐ ܗܘܐ ܠܗ ܗܘܪܡܝܣ — (7) C ܡܢ ܡܫܝܚܬܐ ܒܪܬܐ ܕܟܠܐ

(8) C ܘܐܬܐܡܪ ܟܠܗ ܒܗܠܝܢ — (9) C ܟܠ ܒܪܬܐ ܢܫܡܬܐ — (10) C ܘܐܬܡܫܚܘ ܡܠܟܘܬܗ

(11) ܘܢܒܝܐ ܐܝܟ ܕܟܠ ܡܫܝܚܬܐ — (12) C ܡܫܝܚܬܐ ܒܡܫܝܚ ܠܗ ܡܫܝܚܘܬܗ

(13) C omittit ܐܢܫܐ ܕܗܘܐ ܐܠܐ — (14) C ܐܬܦܫܛ — (15) C ܐܝܟ ܡܫܝܚܘܬܗ

ܡܛܠܬܗ ܫܡܥܘ ܕܝܢ ܡܛܠ ܢܦܫܗ ܘܐܬܐ ܒܪܘܟܐ ܪ̈ܒܐ ܗܘܐ ܘܒܥܬܗ
ܐܬܪܬܐ ܕܦܝܫܐ ܠܗ̇ ܢܦܫܗ ܕܐܡܪܝܢ ܠܗ. ܕܒܝܫܝܢ ܒܠܚܘܕܝܗ ܠܗ ܡܬܠܐ
ܐܬܦܠܓܘ ܘܐܬܐ ܠܘܬ ܐܒܗ̈ܝܗܘܢ ܘܒܢ̈ܝܗܘܢ. ܡܛܠ ܕܡܫܒܚܬܐ ܒܫܬܐ ܐܬܚܫܒܘ
ܠܠܝܐ. ܘܐܠܗܐ ܒܠܠܗ ܠܡܫܒܚܘܬܗ. ܘܬܒܥܘ ܘܫܒܩܘ ܘܢܗܝܪܘ ܠܗܘܢ
ܐܬܐ ܘܐܡܪܘ. ܕܐܢܫܘ ܕܦܪܐ ܗܠܝܢ ܕܬܒܥܬܐ ܐܬܬܐ. ܐܡܪܝܢ ܠܐ ܦܪܐ ܠܐ
ܐܬܐ ܠܡܒܥܘ. ܐܡܬܝ ܕܝܢ ܐܬܐ ܗܘܝܘ ܡܛܠ ܢܦܫܗ ܘܢܗܘܒ ܠܗ ܫܠܡܐ
ܘܠܒܠܗ ܒܝܬܗ ܘܠܒܠܗ ܒܢܝܐ. ܗܘ ܕܝܢ ܐܡܪ ܠܗܘܢ ܫܠܡܐ. ܘܢܗܒܘ ܠܗ
ܐܬܪܬܐ ܘܠܒܝܬܗ ܘܐܫܬܗ. ܒܪ ܢܗܪܝܢ ܐܬܐ ܠܐܘܪܫܠܡ ܘܢܗܘܐ ܒܫܠܡܗܘܢ.
ܘܡܠܠܗ ܗܘܐ ܢܦܫܗ ܕܫܢܝܘ ܒܚܝܠܗ. ܘܒܒܗ ܢܗܘܐ ܐܬܪܬܐ. ܘܠܢܦܫܐ ܐܢܫܪܐ
ܢܐܒ ܒܠܗ ܒܢܝܐ ܘܐܦܝܫܘ ܠܢܦܫܐ ܕܢܐܒ ܒܢܦܫܗ. ܘܢܐܒ ܓܒܪ ܚܝܢ ܘܡܢܦܩܐ
ܘܐܡܪ ܠܐ ܡܠܠܠ ܗܘܐ ܡܕܡ. ܘܒܢܝܐ ܢܦܫ ܘܐܡܪ. ܡܢܐ ܫܒܪܬܗܘܢ ܒܬܪ.
ܐܡܪܝܢ ܠܗ ܗܘܝܘ ܡܣܒܝܢ ܠܝ ܒܢܦܫܐ ܕܠܐ ܬܠܫܐ ܡܢܝܢ ܡܕܡ ܘܠܐ
ܡܠܬܐ ܫܒܐ. ܗܘ ܕܝܢ ܐܡܪ ܠܗܘܢ. ܒܢܦܫܐ ܕܪܘܒܬܐ ܒܪ ܒܠܫܪ
ܥܡܝ ܢܒܫܬܘܢ. ܘܦܫܬ ܒܠܗ ܢܦܫܐ ܕܫܒܬܐ. ܘܡܠܠܝܗ ܕܠܠܝܐ ܒܪ ܦܐܡ
ܐܢܐ ܘܡܣܝܒܠܐ ܐܢܐ. ܘܗܐ ܘܠܒܐ ܪܒܐ ܗܘܐ ܘܢܝܪܬ ܐܢܝܢ ܒܪܘܟܐ.
ܘܡܕܝܠܬܐ ܗܘܝܬ ܘܦܠܛܬ ܠܠ ܐܪܒܥܐ. ܘܐܝܬܝܗ ܢܦܫ ܒܐܝܕܝ ܘܐܘܝܬܝ
ܘܐܦܫܝ ܡܢ ܢܒܫܐ ܕܢܒܫ ܗܘܝܬ ܒܗ. ܘܐܝܟ ܡܠܬܐ ܕܪܐ ܡܢܐ ܐܬܐܫܒܘ
ܡܢ ܝܘܡ ܡܕܡ ܕܠܠܝ. ܘܪܫܐ ܒܫܡܝܐ ܕܡܪܘܗܝ ܡܢܐ ܒܫܢ̈ܝ. ܘܡܠܐ
ܫܠܬ ܕܐܡܪ ܢܦܫ ܠܐ ܬܕܥ. ܘܦܬܫܬ ܚܢ̈ܝ ܘܫܘܬ ܠܢܦܫ ܡܒܥܬܐ
ܫ.ܐ.ܬ. ܘܡܣܪ ܗܘܝܬ ܠܝ ܚܢܢ ܕܫܘܐ ܗܘ ܘܡܫܠܠܗ ܡܫܠܡܐ ܗܘܝܬ. ܘܗܘ
ܐܡܪ ܠܝ ܠܐ ܬܕܚܠܘܢ. ܕܐܢܫܘ ܕܥܒܕ ܫܒܪܐ ܠܐܢܫ ܕܡܫܠܡܐ ܡܠܝܘ ܠܪܘ.
ܐܦ ܕܠܬ ܕܐܡܪ ܠܘܩܒܠ. ܘܐܡܪܬ ܠܗ ܪܒܝ. ܐܠܐ ܗܘ ܀ ܘܐܡܪ ܠܝ ܠܐ

ܬܕܚܠܝܢ ܐܢܬܝܢ. ܝܕܥ ܐܢܐ ܓܝܪ ܕܠܝܫܘܥ ܗܘ ܕܐܨܛܠܒ ܒܥܝܢ ܐܢܬܝܢ. ܠܐ ܗܘܐ
ܗܪܟܐ ܩܡ ܠܗ ܐܝܟ ܕܐܡܪ. ܬܐܝܢ ܘܚܙ̈ܝܢ ܕܘܟܬܐ ܐܝܟܐ ܕܣܝܡ ܗܘܐ
ܡܪܢ. ܘܙܠܝܢ ܐܡܪ̈ܝܢ ܠܬܠܡܝ̈ܕܘܗܝ ܕܩܡ ܠܗ ܡܢ ܒܝܬ ܡܝ̈ܬܐ ܘܗܐ ܡܩܕܡ ܠܟܘܢ
ܠܓܠܝܠܐ ܐܝܟ ܕܐܡܪ ܠܟܘܢ: ܘܬܡܢ ܬܚܙܘܢܝܗܝ܀ ܐܡܪ̈ܝܢ ܠܗܘܢ ܘܗ̈ܕܝܐ ܠܬܠܡ̈ܝܕܐ
ܠܐ ܬܐܡܪ̈ܢ ܗܘܝ ܦܬܓܡܐ ܠܐܢܫ. ܐܠܐ ܗܟܢ ܠܟܘܢ ܥܡܗܝܢ ܐܝܟ ܡܠܐܟܐ
ܘܐܢ ܐܡܪ ܠܟܘܢ ܐܢܫ ܕܗܝܟܐ ܗܘ ܕܗܘܐ، ܐܡܪܘ ܕܒܠܠܝܐ ܐܬܘ
ܬܠܡܝ̈ܕܘܗܝ ܓܢܒܘܗܝ، ܘܐܢ ܬܫܬܡܥ ܠܗܓܡܘܢܐ ܚܢܢ ܡܦܝܣܝܢ ܠܗ ܘܠܟܘܢ
ܕܠܐ ܝܨܦܬܐ ܬܗܘܘܢ. ܗܢܘܢ ܕܝܢ ܢܣܒܘ ܟܣܦܐ ܗܟܢ. ܘܥܒܕܘ ܐܝܟ ܕܐܠܦܘ ܐܢܘܢ
ܘܢܦܩܬ ܡܠܬܐ ܗܕܐ ܒܝܢܝ̈ ܝܗܘܕܝ̈ܐ. ܘܒܕܝܠܬܐ ܐܬܬܪܝܡܬ ܐܫܬܡܥܘ ܗܘܘ ܥܠ ܥܡܡܐ ܕܗܘܐ܀
ܒܬܪܐ ܚܕ ܕܝܘܡܐ ܗܘ ܗܘܐ ܦܢܝܬܐ ܘܐܡܪ ܘܐܝܟ ܠܘ̈ܬܐ. ܐܬܘ ܐܫܬܥܝܘ
ܠܟܢܫܐ ܕܫ̈ܠܝܚܐ ܒܪ ܐܡܪܝܢ: ܕܣܠܩ ܠܫܡܝܐ ܘܠܬܠܡܝ̈ܕܘܗܝ ܕܢܬܟܢܫܘܢ ܟܠ
ܠܛܘܪܐ ܕܙܝ̈ܬܐ: ܘܐܡܪ ܠܗܘܢ ܕܦܘܩܘ ܐܙܠܘ ܘܐܠܦܘ ܒܟܠܗ ܒܪܝܬܐ
ܘܐܥܡܕܘ ܒܫܡ ܐܒܐ ܘܒܪܐ ܘܪܘܚܐ ܩܕܝܫܐ ܘܒܕ ܗܘ ܐܡܪ ܗܠܝܢ ܐܬܒܠܠ
ܠܫܡܝܐ. ܘܫܠ̈ܝܚܐ ܕܥܡܗ ܗܠܝܢ ܡܫܡܫܢܘ. ܫܠܘ ܕܝܢ ܦ̈ܪܩ ܒܡܕܝ̈ܢܬܐ ܘܠܘ̈ܬܐ
ܘܐܡܪ̈ܝܢ ܠܗܠܝܢ ܕܐܡܪܘ ܕܐܬܟܠܝ ܢܦܫܗ. ܐܦ ܝܘܠܦܢܐ ܐܬܝܬܐ ܕܬܠܡ̈ܝܕܘܗܝ
ܠܐܠܗܐ ܝܠܘ ܘܗܦܟܘ ܠܐܬܪܘܗܝ. ܕܡܢܐ ܡܫܡܫܢܘܬܗ ܘܡܫܒܚܝܢ ܗܘܘ ܗܕܐ. ܐܡܪ̈ܝܢ
ܠܗܘܢ ܚܕ ܗܘ ܡܪܝܐ ܐܠܗܐ ܕܐܡܗܝ̈ܢ ܕܗܘܐ ܚܙܝܢ. ܗܝܢ ܕܙܪ̈ܥ ܒܗܘ̈ܢܐ
ܥܡܗܘ ܘܓܒܘܪܬܐ ܪ̈ܒܬܐ ܐܬܚܙܝܘ. ܘܐܡܪܝܢ ܕܡܠܟܐ ܗܘ ܗܘܐ ܗܘܐ ܫܡܥܝܢ
ܕܐܬܚܙܝܬ ܒܐܘܪܫܠܡ ܐܡܪ ܗܘܐ ܓܒܪ ܗܘ ܡܫܠܝܚܐ ܕܡܢ ܒܬܪ ܬܠܬܐ
ܝܘܡܝܢ ܩܐܡ ܐܢܐ܀

ܘܗܝܕܝܢ ܒܪ ܡܫܠܡܢܐ ܗܘܐ ܗܠܝܢ. ܐܬܐ ܚܕ ܓܒܪܐ ܕܫܡܗ ܗܘܐ ܫܡܥܘܢ
ܡܢ ܝܗܘܕܝܐ ܘܐܫܬܥܝ ܠܗܢ ܒܗܪ̈ܐ ܘܠܘܬ̈ܝܗܝܢ ܕܚܙܝ ܗܘܐ ܦܢܝܬܐ ܒܗܪܬܐ

ܐܬܘܬܐ ܘܬܕܡܪܬܐ ܠܒܪܐ. ܘܕܒܪܢܫܐ ܠܐ ܠܒܝܫ ܗܘܝܐ ܐܠܐ ܠܒܪܐ.
ܐܪܦܟܣܘܗܝ ܐܦܠ ܘܡܕܡ ܕܒܥܐ ܠܐ ܬܬܚܫܒܘܢ ܠܠܘܬܗ. ܕܐܦ ܡܢ ܐܠܗܐ
ܐܢܫ ܐܬܘܬܐ ܡܬܚܙܝܢ. ܘܐܦ ܡܢ ܒܪܢܫܐ ܐܢܫ ܡܫܬܥܝܢ ܘܡܬܠܠܢ. ܡܫܝܚܐ
ܕܝܢ ܐܬܘ ܡܢ ܦܘܠܘܣ. ܘܟܠ ܕܠܘ ܡܢ ܐܠܗܐ ܐܬܝܠܕܘܗܝ ܐܡܪܘ ܗܘܘ ܗܢܘܢ
ܘܡܒܕܪܝܢܘܢ. ܘܗܘܝܐ ܐܪܦܟܣܘܗܝ ܠܗܘܢܐ ܒܪܒܪܐ. ܠܐ ܫܘܐ ܗܘܐ ܡܘܬܐ. ܐܠܐ
ܡܛܠ ܕܡܗܝܡܢܐ ܒܡܫܝܚܐ ܒܬܪܬܝܗܘܢ ܕܬܬܦܠܓܘܢ. ܐܡܪܝܢ ܢܘܗܪܐ
ܠܢܣܛܘܪܝܘܣ ܐܢܫ ܠܬܠܡܝܕܘܗܝ ܐܢܫ. ܕܡܠܬܐ ܕܢܣܛܘܪܝܘܣ ܢܦܩ ܐܢܫ. ܐܡܪ
ܠܗܘܢ ܢܣܛܘܪܝܘܣ. ܘܕܠܡܐ ܐܝܟ ܡܫܝܚܐ ܬܠܡܝܕܘܗܝ ܗܘ. ܕܦܬ ܟܬܒܐ ܢܦܩܘܗܝ
ܢܦܩ. ܐܦ ܠܐ ܐܘܕܝܘܗܝ ܡܠܘܢ ܒܗܘܢܐ ܫܘܠܦܢܐ. ܢܣܛܘܪܐ ܕܝܢ ܡܬܚܙܝܢ ܗܘܘ
ܟܠ ܢܣܛܘܪܝܘܣ ܘܡܬܢܨܚܝܢ ܗܘܘ ܟܠܗܘܢ ܫܢܝܢ. ܐܡܪ ܠܗܘܢ ܢܣܛܘܪܝܘܣ
ܠܡܢܐ ܡܬܢܨܚܝܢ ܐܢܬܘܢ ܟܠܟܘܢ ܫܢܝܢ ܕܫܪܪܐ ܫܒܩܬܘܢ ܡܢܝ. ܐܡܪܝܢ ܠܗ
ܫܪܪܐ ܬܫܡܫ ܐܢܫ. ܘܡܬܠܠܝܗ ܬܬܚܙܐ. ܐܡܪ ܢܣܛܘܪܝܘܣ ܐܡܝܢ ܐܡܪ
ܐܢܫ ܕܐܡܪܝܢܘܢ. ܐܡܝܢ ܒܟܠܗ ܀

ܘܐܫܪܝܐ ܡܢ ܢܣܛܘܪܝܐ ܘܫܩܠ ܘܐܬܐ ܠܐܢܛܝܘܟܝܐ ܕܢܣܠܠ ܡܠܬܐ
ܡܢܗܘܢ. ܗܘ ܕܝܢ ܦܩܕ ܠܗ ܕܢܣܠܠ. ܦܬܚ ܕܝܢ ܦܘܡܗ ܘܢܣܒ ܦܬ ܟܬܒܐ
ܘܐܡܪ ܐܢܐ ܬܠܬܝܢ ܘܬܡܢܝܐ ܫܢܝܢ ܐܢܫ ܗܘܐ ܠܝ ܒܟܐܪܐ. ܘܡܢܝܢܝ ܗܘܝܬ
ܘܪܡܐ ܐܢܐ ܒܒܪܝܬܐ. ܘܐܫܟܚ ܢܦܫܐ ܐܠܠܘܝ ܠܬܘܗ. ܘܐܡܪ ܒܡܠܬܐ
ܘܡܢܬ ܫܘܠܛ ܒܪܝܬܐ ܕܝܠܝ ܘܡܠܟܘܬ ܘܐܘܠܕܬ ܠܒܢܝܐ ܕܝܠܝ. ܘܐܫܪܝܐ ܡܫܝܚܐ
ܡܫܝܚܐ ܘܡܫܝܚܐ ܐܦ ܫܡܥܝܐ ܐܡܪ. ܘܡܫܝܚܐ ܡܢܗܘܢ ܐܢܬܘܢ ܬܘܢ
ܕܡܢܟܘܢ. ܐܡܪܝܢ ܠܗ ܢܣܛܘܪܝܐ ܠܦܠܓܘܬܗ ܘܠܗܘܢ ܕܡܠܠܘ. ܡܢܝ ܦܩܘܕ ܠܗܘܢ
ܕܢܬܘܢ ܠܟܐ. ܘܡܢ ܒܬܪ ܕܐܬܘ ܫܐܠ ܐܢܘܢ ܕܒܐܝܢܐ ܢܡܘܣܐ ܐܢܬܘܢ ܐܢܘܢ.
ܗܢܘܢ ܕܝܢ ܐܡܪܝܢ ܒܫܒܬܐ. ܐܡܪܝܢ ܠܗ ܢܣܛܘܪܝܐ. ܘܐܢܫ ܠܐ ܗܘܐ ܡܗܝܡܢܐ

ܦܝܠܛܘܣ ܡܕܝܢ ܫܪܪܐ ܒܐܪܥܐ ܠܐ ܐܝܬ. ܐܡܪ ܠܗ ܝܫܘܥ ܫܪܪܐ ܒܫܡܝܐ ܗܘ.
ܬܘܒ ܐܡܪ ܦܝܠܛܘܣ. ܕܬܪܬܝܢ ܘܒܢܝ ܫܪܪܐ ܒܐܪܥܐ ܠܐ ܐܝܬ. ܐܡܪ ܠܗ
ܝܫܘܥ ܠܐ ܚܙܝܬ. ܕܐܝܠܝܢ ܕܫܪܪܐ ܐܡܪܝܢ. ܐܝܟ ܡܬܬܕܝܢܝܢ ܡܢ ܐܝܠܝܢ ܕܐܝܬ
ܠܗܘܢ ܫܘܠܛܢܐ ܒܐܪܥܐ ܀

ܘܐܪܦܝ ܦܝܠܛܘܣ ܠܝܫܘܥ ܒܦܪܛܘܪܝܢ. ܘܢܦܩ ܠܒܪ ܠܘܬ ܝܗܘܕܝܐ ܘܐܡܪ
ܠܗܘܢ. ܐܢܐ ܘܐܦܠܐ ܚܕܐ ܥܠܬܐ ܕܡܘܬܐ ܠܗܢܐ ܐܫܟܚܬ ܒܠܗܘܢ.
ܐܡܪܝܢ ܠܗ ܗܢܐ ܐܡܪ ܕܡܫܟܚ ܐܢܐ ܕܐܫܪܐ ܠܗܝܟܠܐ ܗܢܐ ܪܒܐ ܘܒܬܠܬܐ
ܝܘܡܝܢ ܐܒܢܝܘܗܝ. ܐܡܪ ܠܗܘܢ ܦܝܠܛܘܣ ܐܝܢܐ ܗܝܟܠܐ. ܐܡܪܝܢ ܠܗ ܗܘ
ܕܒܢܐ ܫܠܝܡܘܢ ܒܐܪܒܥܝܢ ܘܫܬ ܫܢܝܢ. ܐܡܪ ܠܗܘܢ ܦܝܠܛܘܣ. ܐܝܟܢܐ ܡܫܟܚ
ܐܢܐ ܡܢ ܕܡܗ ܕܗܢܐ ܙܕܝܩܐ. ܠܗܢܐ ܐܢܬܘܢ ܚܙܘ. ܗܢܘܢ ܕܝܢ ܐܡܪܘ.
ܕܡܗ ܕܗܢܐ ܥܠܝܢ ܘܥܠ ܒܢܝܢ ܀ ܘܬܘܒ ܠܡܫܠܡܢܘܗܝ ܐܡܪ ܦܝܠܛܘܣ. ܣܒܘ ܗܢܐ
ܕܕܝܢܝܢ ܐܢܬܘܢ. ܠܐ ܓܝܪ ܐܡܪܬܘܢ ܒܠܗܘܢ ܥܠܬܐ ܕܡܘܬܐ. ܗܢܘܢ ܕܝܢ
ܩܥܝܢ ܗܘܘ ܨܠܘܒܝܗܝ ܨܠܘܒܝܗܝ. ܩܪܐ ܕܝܢ ܦܝܠܛܘܣ ܠܝܫܘܥ ܘܐܡܪ ܠܗ. ܡܢܐ
ܐܥܒܕ ܠܟ. ܐܡܪ ܠܗ ܝܫܘܥ ܗܟܢܐ ܐܬܝܗܒ. ܐܡܪ ܦܝܠܛܘܣ ܐܝܟܢܐ ܐܬܝܗܒ.
ܐܡܪ ܠܗ ܝܫܘܥ. ܡܘܫܐ ܘܢܒܝܐ ܗܢܘܢ ܡܕܡ ܐܟܪܙܘ ܥܠ ܡܘܬܝ ܘܥܠ
ܡܩܝܡܬܝ. ܘܟܕ ܫܡܥܘ ܕܝܢ ܝܗܘܕܝܐ ܐܡܪܝܢ ܠܦܝܠܛܘܣ: ܡܢܐ ܬܘܒ ܣܢܝܩܝܢܢ ܡܢ
ܗܢܐ ܟܝܬ ܕܐܬܚܫܒ ܗܢܐ ܠܓܘܕܦܐ. ܐܡܪ ܠܗܘܢ ܦܝܠܛܘܣ ܐܢ ܦܬܓܡܐ
ܗܢܐ ܠܓܘܕܦܐ ܗܘ. ܫܩܘܠܘܗܝ ܘܐܥܠܘܗܝ ܠܟܢܘܫܬܟܘܢ ܘܕܘܢܘܗܝ ܀

ܒܪ ܕܝܢ ܢܝܩܕܝܡܘܣ ܠܩܘܒܠܐ ܚܕ ܡܢ ܝܗܘܕܝܐ ܩܡ ܩܕܡ ܦܝܠܛܘܣ ܘܐܡܪ
ܠܗ. ܒܒܥܘ ܐܢܐ ܠܟ ܡܪܝܚܘܬܐ. ܦܩܘܕ ܬܟܠܐ ܐܡܪ ܩܕܡ ܪܒܘܬܟ.
ܐܡܪ ܐܝܓܡܘܢܐ ܐܡܪ ܡܐ ܕܒܥܐ ܐܢܬ. ܟܕ ܢܝܩܕܝܡܘܣ ܘܐܡܪ ܐܢܐ
ܐܡܪܬ ܠܩܫܝܫܐ ܒܟܢܘܫܬܐ ܕܡܢܐ ܟܠܗܘܢ ܠܡ ܓܒܪܐ ܗܢܐ. ܣܓܝ ܓܒܪ

ܡܩܥܝܢ ܟܠܗ ܟܢܫܐ ܕܡܢ ܙܢܘܬܐ ܐܬܝܠܕ. ܕܝ̈ܠܕܐ ܐܢܘܢ. ܘܐܡܪܝܢ ܕܚܪܫܐ ܗܘ
ܘܥܒܕ ܢܦܫܗ ܒܪܐ ܕܐܠܗܐ ܘܡܠܟܐ ܘܠܐ ܡܬܗܝܡܢܝܢ ܀ ܘܒܬܪ ܦܩܕ ܐܝܓܡܘܢܐ
ܕܢܦܘܩ ܟܠܗ ܟܢܫܐ ܠܒܪ. ܘܦܪܫ ܡܢ ܗܘܢ ܬܪܥܣܪ ܕܡܣܗܕܝܢ ܥܠ ܝܫܘܥ.
ܘܟܠ ܕܡܢܗ ܘܠܗ ܢܘܩܡ. ܘܐܡܪ ܠܗܠܝܢ ܬܪܥܣܪ. ܡܛܠ ܡܢܐ ܗܠܝܢ ܟܢܫܐ
ܒܥܝܢ ܕܢܩܛܠܘܢܗܝ. ܐܡܪܝܢ. ܚܣܡܝܢ ܠܗ ܡܛܠ ܕܒܫܒܬܐ ܡܐܣܐ. ܐܡܪ
ܠܗܘܢ ܗܘ ܦܝܠܛܘܣ ܡܛܠ ܥܒܕܐ ܛܒܐ ܒܥܝܢ ܕܢܩܛܠܘܢܗܝ. ܐܡܪܝܢ
ܠܗ: ܐܝܢ ܀

ܢܦܩ ܕܝܢ ܦܝܠܛܘܣ ܠܒܪ ܡܢ ܦܪܛܘܪܝܢ ܘܐܡܪ ܠܗܘܢ. ܗܫܐ ܐܢܐ ܠܐ
ܫܟܚܐ ܘܠܐ ܚܕܐ ܥܠܬܐ ܐܫܟܚܬ ܒܓܒܪܐ ܗܢܐ. ܕܫܘܐ ܠܡܘܬܐ.
ܐܡܪܝܢ ܠܗ ܝܗܘܕ̈ܝܐ. ܐܠܘܠܐ ܕܗܘܐ ܥܒܕ ܒܝ̈ܫܬܐ. ܠܐ ܡܫܠܡܝܢ ܗܘܝܢ ܠܗ
ܠܟ. ܐܡܪ ܠܗܘܢ ܦܝܠܛܘܣ ܕܒܪܘܗܝ ܐܢܬܘܢ ܘܐܝܟ ܢܡܘܣܟܘܢ ܕܘܢܘܗܝ.
ܐܡܪܝܢ ܠܗ ܝܗܘܕ̈ܝܐ ܠܢ ܠܐ ܫܠܝܛ ܠܢ ܠܡܩܛܠ ܠܐܢܫ. ܐܡܪ ܠܗܘܢ ܦܝܠܛܘܣ
ܠܟܘܢ ܐܡܪ ܐܠܗܐ ܕܠܐ ܬܩܛܠܘܢ. ܐܠܐ ܠܝ ܐܡܪ ܕܐܩܛܘܠ. ܘܩܪܐ ܠܝܫܘܥ
ܒܝܢܘܗܝ ܘܠܗ ܘܐܡܪ ܠܗ ܐܢܬ ܡܠܟܐ ܕܝܗܘ̈ܕܝܐ. ܐܡܪ ܠܗ ܝܫܘܥ. ܐܢܬ ܡܢ
ܢܦܫܟ ܐܡܪܬ. ܐܘ ܐܚܪܢܝܢ ܐܢܫ ܐܡܪ ܠܟ ܥܠܝ. ܐܡܪ ܦܝܠܛܘܣ ܠܝܫܘܥ.
ܕܠܡܐ ܐܢܐ ܝܗܘܕܝܐ ܐܢܐ. ܐܠܐ ܒܢܝ̈ܐ ܕܥܡܟ ܗܢܘܢ. ܘܪ̈ܒܝ ܟܗ̈ܢܐ ܕܝܠܟ
ܐܫܠܡܘܟ. ܐܠܐ ܐܫܬܘܕܥ ܡܢܐ ܕܥܒܕܬ ܡܕܡ. ܦܢܝ ܝܫܘܥ ܘܐܡܪ ܠܗ.
ܡܠܟܘܬܝ ܠܐ ܐܝܬܝܗ ܡܢ ܗܢܐ ܥܠܡܐ. ܐܠܘ ܓܝܪ ܡܢ ܗܢܐ ܥܠܡܐ ܗܘܬ.
ܡܫܡܫܢ̈ܐ ܕܝܠܝ ܚܝܠܝ ܡܢܥܝܢ ܗܘܘ ܒܗ ܓܒܪܐ ܕܠܐ ܐܫܬܠܡ ܠܝܗܘ̈ܕܝܐ. ܗܫܐ
ܕܝܢ ܡܠܟܘܬܝ ܠܐ ܐܝܬܝܗ ܡܢ ܗܪܟܐ. ܐܡܪ ܠܗ ܦܝܠܛܘܣ. ܐܢܬ ܡܠܟܐ
ܕܝܗܘ̈ܕܝܐ. ܐܡܪ ܠܗ ܝܫܘܥ ܐܢܬ ܐܡܪܬ ܕܡܠܟܐ ܐܢܐ. ܘܗܢܐ ܕܝܢ ܒܗ ܐܬܝܬ
ܘܠܗܝ ܐܬܝܬ ܠܥܠܡܐ. ܕܟܠ ܡܢ ܕܐܝܬܘܗܝ ܡܢ ܫܪܪܐ ܫܡܥ ܩܠܝ. ܐܡܪ ܠܗ

ܕܝܗܘܕ̈ܝܐ ܘܐܡܪܝܢ ܠܝܫܘܥ. ܟܢܫܐ ܚܢܢ ܫܡܥܢ. ܘܒܕܡ̈ܝܬܐ ܐܝܬ ܡܢ ܠܥܘܪܐ
ܫܒܬܐ. ܘܗܫܬܐ ܕܝܢ: ܕܠܡܐ ܒܫܒܬܐ ܠܢܡܘܣܐ ܗܘ. ܘܫܪܝܐ ܡܫܪܐ ܒܫܠܝܬܐ
ܡܢ ܐܝܟܢܐ ܕܐܬܩܪܝܬ. ܘܗܫܬܐ: ܕܐܡܪܝܢ ܘܐܡܪܝܢ ܒܫܠܝܬܐ ܠܝܬܘ ܠܡܫܪܝܘ.
ܡܛܠ ܕܠܝܬ ܗܘ ܐܢܐ ܠܗܘܢ ܦܘܪܥܢܐ ܒܟܠܗܝܢ. ܘܐܢܬ ܗܘܐ ܒܙܒ ܐܝܬ ܚܫܝܢ
ܒܪܐ ܕܐܠܗܐ ܘܡܠܟܐ ⁘

ܥܠ ܘܐܡܪܝܢ ܐܢܫܐ ܡܢ ܝܗܘܕ̈ܝܐ ܗܢܘܢ ܕܡܥܩܝܢ ܗܘܘ ܠܗܘܢ. ܠܥܘܪܐ
ܕܦܘ̈ܚܝܢܐ ܬܪܥܘܬܐ. ܠܘܬ ܘܐܡܬܘܢ ܘܐܬܩܠܘܢ ܘܒܥܘܒ ܘܥܒܕܝܢ ܘܐܬܒܪܝܐ
ܘܫܐܠܘ ܠܐܒܗܘܗܝ ܐܦ ܠܐܡܗ. ܘܐܦ ܠܓܒܪܐ ܘܡܫܬܐܠܝܢ ܘܡܢܘ ܗܢܐ. ܚܝܢ
ܠܐ ܐܡܪܝܢ ܕܐܝܬܘܗܝ ܡܢ ܥܘܪܐ. ܐܠܐ ܢܛܠܝܢ ܘܡܫܬܘܕܝܢ ܕܗܘ ܕܐ ܩܠܝܬܗ
ܠܐ ܐܬܘܬܗ ܙܥܘܪܬܐ. ܡܛܠ ܕܡܫܘܕܥܐ ܗܘܘ ܠܗ ܠܡܪܢ. ܘܐܝܟ ܗܟܢ ܐܬܬܝܢ
ܗܘܝܢ ܘܐܬܬܘܣܦܝܢ. ܘܐܬܝܘ ܘܩܠܗ ܒܟܐ ܗܟܢ ܐܢܬܘܢ ܗܘܬܘܢ. ܐܡܪܝܢ
ܢܕܥܐ ܠܦܝܠܛܘܣ. ܡܛܠ ܒܪܟܐ ܕܢܦܩܐ ܐܢܘ. ܘܐܬܟܢܫܘ ܕܢܥܒܕ ܐܝܬܘܗܝ
ܘܐܬܟܢܫܬ ܡܟܗܢܝܢ ܠܟܠܗܘܢ ⁘ ܗܝܕܝܢ ܦܝܠܛܘܣ ܠܝܫܘܥ ܘܠܡܢܘܬܐ ܘܐܡܪ
ܠܗܘܢ. ܐܝܟܢܐ ܐܝܬܘܗܝ ܚܝܐ. ܐܡܪܝܢ ܠܗ ܗܘܝܘ. ܚܝܐ ܐܝܬܘܗܝ ܗܘܐ
ܘܗܟܢܐ ܐܬܬܣܝܡ ܒܗܢ ܘܗܘܐ ܠܗܘܢ ܚܕܝܐ. ܐܡܪܝܢ ܗܘܝܘ ܬܪܥܘܬ ܒܥܕܐ
ܐܡܪܝܢ ܕܒܥܒܝܕܐ ܠܐ ܗܘܐ ܡܢ ܠܥܘܪܐ: ܚܘ. ܚܝܢ ܚܠܡܐ ܠܐ ܐܬܝܢ. ܐܠܐ
ܒܢܝܐ ܚܝܢ ܕܗܘܕ̈ܝܐ. ܐܦ ܒܪܢܫܐ ܡܢܠܠܝܢ. ܘܡܫܡܫܐ ܐܬܘܬܒܠܝܢ. ܐܡܪ
ܠܗܘܢ ܦܝܠܛܘܣ: ܡܘܡܐ ܐܝܬ ܠܗܘܢ ܒܚܝܠܗܘܢ ܕܡܫܪܐ. ܐܦ ܥܪܪ ܡܫܒܩ
ܕܐܡܪܬܘܢ ܕܠܐ ܐܝܬܘܗܝ ܡܢ ܠܥܘܪܐ. ܐܡܪܝܢ ܠܗ. ܐܝܬ ܠܝ ܡܫܡܫܐ ܕܠܐ
ܢܗܘܐ. ܗܘܝܢ ܢܗܘܝܢ ܒܫܘܡܗܘܢ ܕܡܫܪ. ܘܚܝܢ ܢܗܘܐ ܫܡ̈ܝܐ ܕܡܫܬܐ. ܘܡܫܪܐ
ܦܝܠܛܘܣ ܠܚܝܢ ܘܡܫܩܐ ܘܐܡܪ ܠܗܘܢ. ܡܢܐ ܢܩܫܝܢ ܐܝܬܘܗܝ ܪܘܫܐ ܥܠ ܗܠܝܢ.
ܐܡܪܝܢ ܠܗ ܗܘܝܘ ܬܪܥܘܬ ܡܫܡܫܝܢ ܕܠܐ ܗܘܐ ܡܢ ܠܥܘܪܐ ܗܘ. ܕܗܘܐ

ܕܟܠܗ ܥܠܡܐ ܐܬܦܪܣܬ ܗܘܬ ܐܝܟ ܕܡܫܬܡܥܢ . ܕܠܐ ܒܟܠ ܓܢܣ ܢܦܩܬ . ܗܝܕܝܢ
ܕܐܠܘ ܠܟܠ . ܘܐܢܫ ܗܘ ܒܫܡܗ . ܐܠܐ ܐܦ ܗܝܡܢܘܬܐ ܒܟܠܗ ܕܥܠܡܐ . ܘܐܬܪܐ ܐܚܪܢܐ ܕܠܐ
ܕܥܠܡܐ ܕܢܗܘܐ ܕܫܠܡܐ ܕܗܘܐ . ܘܟܕ ܢܣܝܢܐ ܕܡܫܬܥܢܝܢ ܒܗ ܒܥܠܡܐ ܒܗ
ܢܦܫܗܘܢ ܒܥܕܬܐ ܕܥܡܘܢ ܠܘܬ ܘܟܢܫܐ ܡܬܡܠܝܐ ܠܟܠ . ܗܘ ܐܝܟ ܕܐܪܝܘܣ ܒܗܘ
ܐܚܐ ܕܦܪܘܣܐ ܦܠܓܘܬ . ܒܗ ܗܕܝܢ ܡܢܥܘ ܗܘܐ ܐܝܟ ܐܬܐ ܦܪܘܫܘܬ ܒܡ ܣܘܥܪܢܐ
ܕܥܠܡܐ . ܐܠܐ ܐܘܪܚܬܗ ܒܝܫܐ . ܘܟܕ ܡܬܒܥܝܢ ܠܗ ܚܘܫܒܝܗ ܒܥܘܡܩܐ . ܐܦ ܕܢܩܘܡ
ܘܡܬܡܪܚܝܢ ܕܐܦ ܗܢܘܢ ܒܡܫܠܡܢܘܬܗ ܗܘܘ . ܟܕ ܕܝܢ ܡܬܚܫܒܝܢ ܗܘܘ ܒܥܝܬܐ ܕܡܪܝܐ
ܗܘܘ ܒܗ ܐܦܝܣܩܘܦܐ . ܘܐܝܟ ܕܐܦ ܐܠܐ ܒܡܬܒܥܘ ܕܐܬܬܐ ܐܬܪܐ . ܘܟܠ ܡܬܡܠܠ ܕܟܠ
ܐܢܫ ܗܘܐ ܒܐܘܪܚܐ . ܘܠܟܘܢ ܒܢܝܢܐ ܕܥܕܬܐ ܘܐܕܢܝܢ ܕܘܪܫܐ ܡܬܥܡܩ ܒܗ ܐܬܬܐ
ܘܐܠܐ ܒܟܠܗ ܒܐܘܪܚܐ ܕܡܠܟܐ ܕܐܬܐܡܪ . ܟܕ ܐܠܐ ܗܘܬ ܒܐܘܪܚܐ ܗܝܕܝܢ ܡܫܡܥܢ
ܗܘܬ . ܕܗܠܝܢ ܐܠܟܣܢܕܪܘܣ ܡܕܡ ܗܘܐ ܒܥܕܬܐ ܕܡܠܟ . ܘܐܬܪܐ ܗܘܐ ܒܥܕܐ ܘܠܐܝܟ ܕܐܝܢ
ܐܦܝܣ ܒܟܠܗܘܢ ܘܐܘܪܚ ܒܪܢ ܟܠ ܘܐܝܟ ܒܐܘܪܚܐ ܘܡܕܡ ܕܐܘܪܚܐ . ܟܕ ܕܝܢ ܡܬܚܫܒܝܢ
ܗܘܐ ܒܥܠܡܐ ܐܘ ܐܠܟܣܢܕܪܘܣ ܠܐ ܐܢܫ ܐܬܚܙܝ ܡܢ ܡܠܟܐ . ܘܢܒܥܐ ܕܫܠܡܐ . ܘܐܬܒܥܐ
ܐܬܐܡܪܬ ܘܡܬܡܠܠܐ . ܐܢܫ ܒܥܠܡܐ ܕܐܝܟ ܗܘ ܘܠܐ ܐܬܐܬܐ ܒܥܠܡܐ ܕܐܘܪܚܬܐ ܡܬܚܫܒܝܢ
ܐܬܐܬܐ ܐܚܪܢܐ . ܟܕ ܗܘܬ ܒܗ ܒܐܘܪܚܐ . ܫܪܝܪ ܗܘܐ ܡܚܘܐ ܘܫܠܡܗ ܒܝܕ ܡܠܟܐ
ܗܘܐ ܘܡܬܡܠܟ ܒܡ ܗܘ ܒܥܠܡܐ ܕܡܛܠ ܗܘܐ ܒܗ ܒܐܘܪܚܐ . ܐܠܐ ܕܝܢ ܦܠܓܘܬ ܒܒܝܬܐ ܐܘ
ܐܠܟܣܢܕܪܘܣ . ܕܡܢ ܗܢܐ ܕܗܘܐ ܗܘ ܐܢܫ ܕܐܬܚܫܒܬ ܗܢܘܢ ܕܐܬܚܫܒܘܢ ܡܢ ܐܢܫܐ ܐܬܚܫܒܝܢ
ܒܗܘܢ ܗܕܐ ܕܒܪܬܐ ܘܒܪܢܫܐ ܕܟܠ . ܘܟܕ ܫܡܥ ܗܘܐ ܒܗ . ܕܡܢ ܗܘܐ ܠܟܠ ܘܟܠ ܐܬܬܐ
ܫܡܥ ܕܝܢ ܒܝ ܫܠܝܚܘܬܗ ܒܝܬ ܐܚܪܢܐ ܕܫܠܡܝܢ ܠܟܠ ܐܬܘܢ ܥܕܡܐ ܕܢܬܟܢܫܘܢ . ܘܒܟܠܐ ܢܦܠ ܐܚܪ
ܗܘܐ . ܐܬܚܙܝ ܡܢܗ ܕܐܝܬ ܘܐܝܬ ܒܗ . ܐܠܗܐ ܟܠ ܒܫܡܥܬܐ . ܘܠܐ ܫܡܥ ܕܐܝܬ ܐܝܬ
ܘܒܪ ܠܟܠ . ܘܐܠܐ ܒܫܘܢܝܐ ܗܘ ܫܪܝܐ . ܘܠܐ ܗܘܐ ܠܐܒܘܗܝ ܡܢ ܫܘܢܝܐ ܐܝܬ . ܘܗܘܐ ܡܢܗ
ܐܠܟܣܢܕܪܘܣ ܒܗ ܒܢܝ ܡܫܪܝܐ ܠܟܠ ܐܝܢܘܢ ܕܐܬܒܥܝ ܒܗ ܒܟܠܐ ܢܦܫ ܗܘܐ ܟܠ ܒܟܠ ܠܟܠܗܘܢ
ܕܡܫܪܝܐ . ܐܠܗܐ ܕܝܢ ܒܟܠܐ ܢܦܠ ܐܒܪܐ ܐܬܐ ܐܬܚܙܝ ܠܟܠ ܕܢܦܫܐ ܘܐܬܪܐ . ܘܕܝܠܗ
ܐܝܟ ܠܟܠܗ ܕܡܫܪܝܐ . ܠܐ ܐܢܫ ܒܟܬܒܘܗܝ ܕܒܠܒܗ ܦܪܘܣܐ ܦܠܓܘܬܐ ܘܠܐ ܐܢܫ
ܕܒܫܡܗܘܢ ܕܒܢܝ ܡܫܪܝܐ . ܘܠܐ ܐܢܫ ܢܦܫܗ ܕܒܗܝܢ ܠܦܪܘܫ . ܐܠܐ ܐܬܦܪܫܘ ܕܠܟܠܗܘܢ
ܢܦܫܐ ܒܡܫܝܚܘܬ . ܘܡܢ ܕܝܢ ܐܬܦܪܫ ܘܐܬܚܫܒ ܒܗ ܘܠܐܬܐܬܐ ܘܒܬܪܘܡܝܐ ܕܒܥܝܢ .
ܘܡܢܐ ܒܥܠܡܗ ܘܫܠܡ ܒܝ ܐܬܐ ܒܗ ܒܥܠܡܬܐ ܐܢܫ ܕܗܒܠ ܒܝܘܡܐ . ܘܗܫܐ ܗܘܐ
ܐܬܚܘܝ ܠܟܠ ܒܡܠܬܐ ܘܐܡܪ ܠܗ . ܕܐܬܐ ܒܝ ܦܘܩܕܢܐ ܚܕܬܐ ܒܫܠܡܝܢ . ܘܟܠܗܘܢ
ܐܚܪܢܐ ܥܠܝܗ ܘܐܬܚܙܝ . ܘܗܘܐ ܠܥܠܡܐ ܐܦܝ . ܘܟܕ ܗܘܝ ܗܢܘܢ ܫܒܚܘ ܠܗ ܕܢܗܒܘܢ ܘܠܐ
ܡܢܗ ✦ ܘܡܠܟܝܢ ܕܠܟܘܢ ܗܕܐ ܕܐܬܚܙܝ ܠܗ ܕܐܝܟ ܠܗ ܕܡܫܬܡܥܢ ܕܐܬܚܘܝ ܡܢ ܡܫܬܡܥܢ
ܫܘܒܚܐ . ܕܡܢ ܡܢ ܟܠܗ ܥܠܡܐ ܘܡܫܬܒܚ ܗܘ ܒܬܫܒܘܚܬܐ . ܡܢ ܟܠ ܕܒܪܐ ܘܐܠܗܐ ܠܥܠܡ
ܥܠܡܝܢ ܐܡܝܢ ✦

ܥܠܡ ܐܘܦܡܐܣܝܛܐ ܕܡܪܢ ܝܫܘܥ ܡܫܝܚܐ ܐܝܟ ܐܝܟܢܐ ܒܟܪܘܢܐ ܠܩܕܡܝܬ
ܕܡܫܡܫܢܐ ܘܦܪܝܫܬ ܒܗ ܒܡܕܒܪܢ ܝܫܘܥ ܡܫܝܚܐ. ܘܐܫܬܘܬܦܬ ܘܡܫܡܫܬ
ܒܡܫܡܫܢܘܬܗ. ܘܗܕܐ ܦܘܫ ܐܝܟ ܐܝܟܢܐ ܕܐܫܬܘܬܦܬ ܐܘܦܡܐܣܝܛܐ ܗܘ ܕܡܪܢܐ ܠܟ
ܡܢ ܝܫܘܥ ܡܫܝܚܐ. ܗܘ ܕܗܘܐ ܢܒܝܐ ܘܗܘܐ ܦܪܘܩܐ ܘܦܪܘܩܗ. ܒܫܦܝܪܐ
ܒܟܪܝܐ. ܘܒܠܒܘܬܗ ܕܐܠܗܐ ܐܫܬܘܬܦܬ ܕܐܦܝܣܩܘܦܘܬܐ. ܠܡܢܝܢܐ. ܠܡܫܠܡܘܬܐ
ܕܐܝܠܝܢ ܕܡܫܡܫܝܢ ܗܘܘ ܕܫܡܗ ܕܡܫܝܚܐ. ܘܗܘ ܕܒܐܕܢܐ ܥܠ ܟܠܗ ܒܪܝܬܐ.
ܘܟܠ ܡܢ ܕܒܥܐ. ܘܟܠ ܫܠܝܚܐ ܕܡܪܢ ܘܬܠܡܝܕܘܗܝ ܐܡܝܢ ܘܐܡܝܢ ܀

2 ܐܓܪܬܐ ܕܟܬܒ ܦܝܠܘܟܣܝܢܘܣ ܠܐܢܕܪܘܢܝܩܘܣ ܐܣܛܪܛܝܠܛܐ

ܦܝܠܘܟܣܝܢܘܣ ܠܐܢܕܪܘܢܝܩܘܣ ܐܣܛܪܛܝܠܛܐ ܫܠܡ. ܟܕ ܗܘܝܬ ܠܟ ܗܪܟܐ ܕܒܗܘ ܡܘܬܒܐ
ܕܐܬܟܢܫܬ ܒܗ ܒܡܘܬܒܐ ܕܐܦܝܣܩܘܦܐ. ܐܬܚܙܝܬ ܗܘܝܬ ܠܟ ܠܐܘܬܟܘܢ. ܘܐܦ ܐܬܡܠܠܬ ܗܘܝܬ
ܒܡܠܬܐ ܕܐܝܬܝ ܘܐܫܟܚܬ ܡܢ ܕܡܢ ܗܘ ܐܢܫܐ ܕܐܝܬ ܡܢ ܒܟܠ ܡܬܚܫܒܢܘܬܐ ܠܟܠ
ܒܡܕܡ. ܘܡܛܠ ܗܢܐ ܐܬܚܙܝ ܠܝ ܕܐܟܬܘܒ ܠܐܢܕܪܘܢܝܩܘܣ. ܟܕ ܝܕܥ ܗܘܝܬ ܕܐܦ ܐܢܬ ܡܫܝܠ ܐܢܬ ܠܝ
ܕܢܫܡܥܘܢ ܡܠܬܐ ܕܒܝܫܬܐ ܡܢ ܦܝܠܘܟܣܝܢܘܣ ܘܡܢ ܐܘܛܘܟܝܐ ܕܐܬܡܚܝ ܗܘܐ ܡܕܝܢ.
ܕܡܢ ܗܘ ܡܢ ܟܠ ܐܢܫ. ܡܛܠ ܕܐܝܟ ܢܒܝܐ ܟܕ ܕܐܬܐܡܪ ܠܗ ܕܡܫܡܥ ܐܬܡܠܠ.
ܟܕ ܗܘ ܕܝܕܥ ܗܘܐ ܘܡܟܝܠ ܗܘܐ ܘܟܕ ܒܡܕܝܢܬܐ ܗܘܐ. ܘܟܕ ܒܡܠܟܘܬܗ ܘܒܩܘܛܢܘܢ
ܒܡܫܡܫܢܘܬܗܘܢ ܟܕ ܠܐ ܡܢܟ ܚܙܐ. ܐܠܐ ܒܣܘܥܪܢܐ ܕܒܝܫܬܐ ܡܫܡܫ ܗܘܐ ܘܡܬܬܟܝܠ
ܕܟܠܗܘܢ. ܐܝܟ ܕܡܬܚܫܒܝܢ ܗܘܘ ܒܠܒܗ. ܗܘ ܕܐܡܪ ܒܚܝܠܐ. ܘܐܢܐ ܗܘ ܐܚܝܕ. ܘܐܦ ܡܢ ܚܘܒܐ
ܐܝܠܝܢ ܗܘ ܡܫܡܫܢܐ ܒܫܘܡܗ ܣܓܝܐܐ ܕܐܬܚܙܝ ܗܘܐ ܠܗ ܒܡܕܝܢܬܐ ܕܐܬܟܢܫܘ ܒܗ
ܡܫܝܚܐ ܒܟܠܗ ܕܡܢܗ. ܡܛܠ ܕܐܝܬܘܗܝ ܒܟܠ ܗܘܐ ܠܝ. ܘܐܦ ܐܝܠܝܢ ܒܡܫܡܫܢܐ.
ܕܡܢ ܘܐܬܡܠܠ ܒܟܠܗ. ܕܗܢܐ ܕܒܗ ܠܐܘܛܘܟܝܐ ܗܘ ܦܝܠܘܟܣܝܢܘܣ ܘܐܘܛܘܟܝܐ
ܐܡܪܬ ܗܘܐ ܕܢܫܬܡܥ ܗܘܐ ܡܢ ܡܕܝܢܬܐ. ܘܐܝܟ ܕܐܡܪ ܐܢܐ ܕܡܢܐ ܒܟܠܗܘܢ ܐܢܫܐ.
ܗܘܐ ܕܐܬܟܠ ܦܪܘܩܗ ܕܡܫܝܚܐ. ܘܐܝܬܘܗܝ ܟܕ ܡܢܗ ܠܐ ܐܢܫ ܦܘܫܩܐ. ܘܟܕ ܡܫܡܫ
ܒܟܠ ܦܫܝܛܐ ܘܡܫܡܫ ܗܘܐ ܢܘܟܪܝܐ ܕܐܝܬ. ܐܝܟ ܕܐܬܡܫܡܫܘܢ ܒܠܒܗܘܢ ܘܦܫܝܛܝܢ ܡܢ
ܠܡܬܠܘܢ. ܐܦ ܕܐܡܪܝܢ ܕܦܪܘܩܘܬܗ ܗܘܐ ܕܡܫܝܚܐ ܘܐܬܦܫܩ ܘܡܢ. ܘܟܕ ܐܡܪ
ܠܡܫܡܫܝܢ ܗܘܐ ܘܡܫܡܫܝܢ ܘܡܫܡܫܝܢ ܗܘܐ ܒܗ. ܘܟܕ ܒܗ ܗܘ. ܘܐܡܪ ܠܗ ܒܗ.
ܡܢܗ ܕܠܐ ܡܫܡܫܝܢ ܐܠܗܝ ܒܗ ܐܘ ܦܘܫܩܐ ܕܒܗ ܕܗܘܐ ܕܡܫܡܫ ܕܡܢ ܠܚܘܒܐ ܠܐܠܗܐ
ܒܦܪܘܩܐ ܐܠܗܐ. ܕܟܠ ܠܗܘܢ ܕܐܡܪ ܗܘܐ ܚܝܐ. ܟܕ ܡܫܝܚܐ ܕܡܢ ܗܘ ܐܢܫܐ ܕܐܬܚܙܝ
ܗܘܐ ܗܘܐ ܡܛܠܬܗ ܕܢܫܐ ܐܝܬ. ܗܘ ܐܢܫܐ ܕܐܬܦܫܩ ܘܡܫܬܐ ܡܢܬܐ. ܕܡܫܝܚܐ ܠܗ.
ܗܘܐ ܗܘܐ ܡܛܠܬܗ ܕܢܫܐ ܐܝܬ

ܡܫܝܚܐ ܒܪܝ ܘܦܫܩ ܐܦ ܠܝ . ܦܬܚ ܦܘܡܗ ܫܠܝܚܐ ܘܐܡܪ ܠܗ : ܠܐ ܬܕܚܠ
ܐܢܬ ܡܢ ܐܠܗܐ . ܕܐܢܬ ܒܗ ܒܪܢܫܐ ܐܝܬܝܟ . ܘܫܡܥ ܥܘܠܐ ܐܝܟ ܕܒܪܢܫ .
ܘܗܘܐ ܡܬܦܪܫܝܢ . ܗܢܐ ܕܝܢ ܡܕܡ ܕܒܝܫ ܠܐ ܒܥܒܕ ܠܗ . ܘܗܘܐ ܡܬܬܕܝܢ
ܒܗ . ܘܐܡܪ ܠܥܝܠܐ ܡܢ ܐܬܕܒܪܝܢ ܥܡܐ ܕܐܬܬܐ ܐܢܬ ܒܡܠܒܘܫܟ . ܗܘ ܕܝܢ
ܥܢܐ ܐܡܪ ܠܗ . ܐܡܝܢ ܐܡܪ ܐܢܐ ܠܟ : ܕܡܗܝܡܢܐ ܒܟ ܬܗܘܐ ܒܦܪܘܩܘܬܐ ܀
ܐܢܬ ܗܘ ܕܝܢ ܥܠ ܥܡܝ . ܘܫܘܒܚܐ ܗܘܐ ܠܐ ܐܘܪܚܐ ܕܒܗܝܐ ܠܬܫܒ ܥܡܝ .
ܘܐܦ ܬܘܪܚܐ ܕܡܢܝܚܐ ܐܝܟ ܕܐܦ ܠܟܠ ܕܒܗܝܐ ܠܬܫܒ . ܘܥܒܕܐ ܥܠܝܒ
ܕܡܠܟܐ ܪܒܐ ܘܐܫܟܚ ܪܘܚܗ ܀ ܦܢܝܢ ܗܘܘ ܕܝܢ ܒܠܒܘܢ . ܐܝܠܝܢ ܕܢܓܕܝܢ ܗܘܘ ܠܗ
ܡܢ ܪܘܚܐ . ܘܚܙܝܢ ܗܘܘ ܡܕܡ ܕܗܘܐ . ܘܗܘܐ ܒܪܐܐ ܚܕ ܡܢ ܬܘܪܐ ܕܥܩܒܗ
ܢܦܩ ܗܘ ܘܐܬܐ ܦܓܪܗ ܕܥܘܠܐ ܡܢ ܦܬܟܘܗܝ . ܘܥܠܠܗ ܘܩܪܒܗ
ܒܗܕܘܪܐ ܢܗܪܐ ܘܗܘܐ ܒܡܕܒܪܐ ܢܗܝܪܐ ܫܦܝܪܬܐ . ܕܐܝܟ ܠܐ ܐܬܚܙܝܬ ܒܗ ܀
ܫܠܝܚܐ ܕܝܢ ܢܗܝܪܐ ܘܐܬܩܢܝܬܘ ܠܠ ܢܗܪܐ . ܘܦܫܛ ܕܪܥܘܗܝ ܒܚܘܒܐ
ܠܥܠ ܒܫܡܝܐ . ܘܗܘܐ ܢܗܘܪܐ ܒܫܡܝܐ ܕܟܠܝܫ ܕܝܢ ܢܬܚܫ ܒܫܘܒܚܐ ܒܫܡ
ܒܫܡܝܐ . ܘܐܬܚܫܒܘ ܒܠܒܗܘܢ . ܕܒܐܝܕܐ ܟܠܬܐ ܢܬܟܠܘܢ ܠܗ ܠܗܘܢ . ܟܕ ܕܝܢ
ܐܬܟܢܫܘ ܒܠܗ ܒܫܡܝܐ ܟܦܪ ܕܢܬܟܠ ܢܗܘܐ . ܘܦܬܚ ܬܪܥܐ ܘܠܐ ܐܬܚܙܝܘܗܝ .
ܫܠܝܚܐ ܕܝܢ ܕܒܪ ܒܗܢܐ ܘܟܠܗ ܠܒܪܐ ܘܐܘܒܠܐ ܐܝܟ ܐܝܟܢ ܘܠܫܒܐ ܢܦܩܘ
ܕܐܪܥܢ . ܘܟܘܬܐ ܒܟܢܬܐ ܐܚܪܢܐ ܕܢܒܥܘ ܐܝܟ ܠܗܬ ܗܘܐ . ܘܗܢܘܢ ܕܝܢ
ܢܦܩܝܢ ܘܡܬܕܡܪܝܢ ܡܛܠ ܢܗܘܐ ܀

ܘܐܬܬܐ ܢܛܘܪܐ ܕܢܛܪܝܢ ܡܪܗ ܕܫܡܫ ܘܐܡܪܝܢ ܕܘܟܠܐ ܪܒܐ ܗܘܐ
ܡܠܟܐ ܚܙܬ ܡܢ ܫܡܝܐ ܘܦܬܚ ܬܪܥܐ ܕܡܒܪܐ. ܐܬܬܘܗܝ ܗܘܐ ܕܝܢ ܫܘܚܕ
ܐܝܟ ܒܪܬܐ. ܘܠܒܘܫܗ ܚܘܪܐ ܐܝܟ ܬܠܓܐ. ܘܢܦܩ ܗܘܐ ܥܠ ܒܐܪܐ. ܘܗܢܝܢ
ܕܢܬܠܘܗ ܗܘܝܢ ܐܝܟ ܡܬܝܬܐ. ܘܡܫܟܚܝܢ ܕܐܡܪ ܠܢܫܐ ܕܡܘܒܝܢ ܡܘܬ ܬܚܝ ܠܐ

ܐܠܦܝܢ ܀

ܘܐܦ ܐܢܬܬܐ ܚܕܐ ܕܫܡܗ ܗ̇ܘܐ ܒܪܢܘܩܐ ܡܢ ܪܘܚܩܐ ܒܒܥܝܐ ܡܠܬ.
ܘܐܡܪܐ. ܡܪܕܝܬܐ ܕܕܡܐ ܐܝܬ ܗܘܐ ܠܝ ܘܩܪܒܬ ܠܟܢܦ ܠܒܘܫܗ. ܘܐܬܐܣܝܬ
ܘܡܚܝܠܬܐ ܡܠܐ ܕܢܒܝܐ ܐܬܢܘܗܝ. ܕܡܫܝܚܐ ܐܣܝܢ ܘܫܪ̈ܝܪܐ ܡܫܬܒܚܢ ܠܗ.
ܩܪܐ ܕܝܢ ܦܝܠܛܘܣ ܠܟܠܗ ܥܡܐ ܘܐܡܪ ܠܗܘܢ. ܕܢܬܟܢܫܘܢ ܕܟܠ ܟܡܐ ܐܝܬ
ܒܥܐܕܐ. ܕܚܕ ܐܣܝܪܐ ܫܪܐ ܐܢܐ ܠܟܘܢ. ܐܝܬ ܕܝܢ ܡܦܪܥܐ ܐܣܝܪܐ ܚܕ
ܕܫܡܗ ܒܪ ܐܒܐ. ܘܗܢܐ ܕܩܛܠ. ܢܫܠܛ. ܠܗܢܐ ܡܢܗܘܢ ܒܥܝܬܘܢ ܕܐܫܪܐ
ܠܟܘܢ. ܐܡܪܝܢ ܗܘܘ ܠܒܪ ܐܒܐ ܫܪܝ ܠܢ. ܐܡܪ ܠܗܘܢ ܘܠܝܫܘܥ ܡܢܐ ܐܥܒܕ
ܠܗ. ܐܡܪܝܢ ܠܗ ܢܙܕܩܦ. ܐܡܪ ܠܗܘܢ ܡܢܐ ܓܝܪ ܕܒܝܫܐ ܠܡܘܬܐ ܥܒܕ.
ܘܬܒܥܘ ܥܡܐ ܒܗ ܩܥܝܢ: ܢܙܕܩܦ ܢܙܕܩܦ ܀

ܫܩܠ ܕܝܢ ܗܘ ܦܝܠܛܘܣ ܡܝܐ ܘܐܫܝܓ ܐܝܕܘܗܝ ܘܐܡܪ: ܡܚܣܝ ܐܢܐ ܡܢ
ܕܡܗ ܕܗܢܐ ܟܐܢܐ ܘܙܕܝܩܐ. ܐܢܬܘܢ ܢܚܙܘܢ. ܗܢܘܢ ܕܝܢ ܦܩܘ ܘ ܠܥܡܐ
ܘܐܡܪܝܢ ܕܡܗ ܕܗܢܐ ܥܠܝܢ ܘܥܠ ܒܢܝܢ. ܗܘ ܦܝܠܛܘܣ ܐܡܪ ܠܝܫܘܥ ܕܢܨܛܠܒ
ܕܠܝܬ ܐܢܬ ܐܝܟ ܡܠܟܗܘܢ. ܡܛܠ ܗܕܐ ܦܩܕ ܐܢܐ ܕܬܨܛܠܒ ܒܝܬ ܓܢ̈ܒܐ
ܐܝܟ ܢܡܘܣܐ ܕܡܠܟܐ. ܘܢܘܚܝ ܗܘܘ ܠܝܗܘܕܝܐ ܒܫܘܠܬܐ ܐܝܟܢܐ ܕܐܬܬܚܝܕܘ
ܕܡܫܝܚܐ ܘܠܛܠܛܐ. ܗܘܝ ܒܢܫܐ ܀

ܘܐܦܩܘ ܠܝܫܘܥ ܘܠܗܘܢ ܬܪܝܢ ܠܣܛܝܐ ܡܢ ܦܪܛܘܪܝܢ ܘܐܬܘ ܕܝܢ
ܠܕܘܟܬܐ ܐܝܟܐ ܕܙܩܦܘܗܝ ܬܡܢ. ܐܦ ܠܗܘܢ ܬܪܝܢ ܠܣܛܝܐ ܚܕ ܡܢ ܝܡܝܢܗ
ܘܚܕ ܡܢ ܣܡܠܗ. ܘܫܩܠܘ ܡܐܢܘܗܝ ܘܦܠܓܘ ܒܝܢܬܗܘܢ. ܘܟܠܗܘܢ ܗܕ̈ܝܐ
ܦܩܚܝܢ ܗܘܘ ܘܡܒܙܚܝܢ ܗܘܘ ܒܗ ܟܕ ܐܡܪܝܢ. ܠܐܚܪ̈ܢܐ ܐܚܝ: ܢܦܫܗ ܠܐ
ܡܫܟܚ ܕܢܚܐ. ܐܢ ܒܪܗ ܗܘ ܕܐܠܗܐ ܢܚܘܬ ܡܢ ܙܩܝܦܐ ܘܢܗܝܡܢ ܒܗ. ܚܕ
ܕܝܢ ܠܗܘܐ ܡܪܢܐ ܕܫܡܗ ܗܘܐ ܕܡܟܐܒܘܣ ܐܡܪ ܠܗ. ܐܢ ܐܝܬ ܗܘ

ܒܗ ܫܢܘ ܡܠܟ ܕܗܘܐ . ܒܓܢܒܘ ܥܠ ܐܝܠܝܢ ܕܠܚܝܢ ܡܓܢܝܘܣ . ܐܡܪ ܠܗܘܢ
ܦܝܠܝܦܘܣ : ܠܐ ܬܬܕܡܪܘܢ . ܐܢܫܐ ܒܥܝܢ ܡܓܢܝܘܣ ܠܡܓܕܬܗ ܕܒܪܐ . ܐܠܐ
ܡܫܓܢܝܢ ܐܢܬܘܢ ܥܠ ܐܝܠܝܢ ܕܠܚܝܢ ܡܓܢܝܘܣ ܐܝܟ ܗܘ ܕܗܘܐ ܐܪܒܘ ܐܝܟ
ܠܡܓܢܝܘܣ . ܐܡܪܝܢ ܓܝܪ ܕܗܘ ܚܕ ܚܕ ܕܐܢܫܐ ܕܒܪ ܘܡܫܬܪ ܠܗ . ܦܪܐ ܕܝܢ
ܦܝܠܝܦܘܣ ܠܐܝܠܝܢ ܕܠܚܝܢ ܡܓܢܝܘܣ ܘܐܡܪ ܠܗܘܢ . ܒܗܘ ܗܘܝܐ ܕܠܒܪܬܗ .
ܐܡܪܝܢ ܠܗ ܒܢܝܢ ܡܢ ܪܒܘܬܟ . ܚܪܪܐ ܠܟ ܗܕܐ . ܘܚܙܝ ܕܐܝܬܝܟ ܚܟܝܡܐ
ܠܗܢܐ ܐܢܬ ܗܘܐ ܠܟ ܕܢܫܓܢܘܣ . ܠܐ ܢܒܠܐ ܪܒܘܬܟ ܕܠܗܐ ܕܗܒ ܠܟ . ܐܠܐ
ܕܠܐ ܡܫܓܢܝܢ . ܐܡܪ ܦܝܠܝܦܘܣ ܠܡܫܒܠ ܢܕܝܐ ܒܗܘ ܠܒܗ ܐܢܫܐ ܒܒܢܝ
ܚܠܐ ܘܗܘܝ ܢܠܒܒܘܢ ܐܝܟ ܠܡܓܢܝܘܣ . ܗܢܘܢ ܕܝܢ ܒܒܗܘ ܐܢܫܐ ܕܒܒܢܝܢ
ܘܢܬܠܬܝܢ ܬܪܒܨܪ ܒܒܪܬܐ ܀

ܘܦܩܕ ܦܝܠܝܦܘܣ ܕܢܬܒܠ ܢܫܒܬ ܬܪܬܝܢ ܒܢܝܢ . ܘܒܗ ܒܬܠ ܕܬܪܬܝܢ ܒܢܝܢ
ܐܬܩܒܠ ܬܚܒ ܡܓܢܝܘܣ ܘܡܫܬܪܐ ܠܗ ܠܒܪܐ . ܗܘ ܕܝܢ ܦܝܠܝܦܘܣ ܘܒܢܝܠܬܐ
ܗܘܐ . ܘܒܟܠܐ ܕܢܗܘܩ ܡܢ ܒܝܬ ܕܠܗܘܢ . ܐܬܝܠܕ ܕܝܢ ܕܢܗܘܩ ܀ ܘܗܘܐ
ܐܬܬܗ ܒܪܬܐ ܠܬܬܗ ܘܐܡܪܬܐ ܠܗ . ܠܐ ܠܟ ܘܠܒܢܝܐ ܒܪܬܐ ܕܢܒܠܐ . ܡܢ
ܐܬܬܢܩܬ ܒܗܘܐ ܠܠܐ ܡܠܟܬܗ ܀ ܐܡܪܝܢ ܢܕܝܐ ܠܦܝܠܝܦܘܣ . ܠܐ ܐܡܪܝܢ ܠܟ
ܕܢܪܒܐ ܐܬܬܗܘܢ . ܡܓܕܪܘ ܒܪ ܥܕܪ ܠܬܬܗ ܘܢܫܘܬ ܒܫܠܡܗ . ܗܘ ܕܝܢ
ܐܓܡܘܢܐ ܦܝܠܝܦܘܣ ܠܡܫܒܠ ܢܫܒܬ ܢܪ ܘܐܡܪ . ܒܢܘ ܗܢܐ ܕܗܘܐ ܡܦܩܘܕܝܢ
ܒܠܝܟ . ܗܘ ܕܝܢ ܥܬܝܕ ܗܘܐ . ܘܬܒܥ ܠܡܫܒܠܗ ܦܝܠܝܦܘܣ ܐܡܪ . ܠܐ ܡܫܟܠ
ܐܢܬ . ܠܐ ܢܒܥ ܐܢܬ ܕܫܘܠܛܢܐ ܐܝܬ ܠܟ ܕܐܫܬܪܝܟ . ܐܡܪ ܠܗ ܢܫܒܬ ܐܠܐ
ܐܢܬ ܗܘܐ ܠܟ ܫܘܠܛܢܐ . ܐܠܐ ܡܢ ܠܟܠ ܢܗܘܐ ܠܟ ܫܘܠܛܢܐ . ܟܠ ܒܪܢܫܐ
ܒܪ ܫܘܠܛܢܐ ܐܝܬ ܠܗ ܒܦܘܡܗ ܕܢܡܠܠ ܠܩܒܠܬܐ ܘܡܚܫܒܬܐ . ܐܠܐ ܢܕܝܐ
ܣܘܟܠܐ ܕܠܒܗܘܢ ܐܝܟ ܘܗܘܝܘ ܢܨܠܘܢ . ܦܬܚܘ ܦܘܡܗܘܢ ܡܠܟܐ ܘܡܦܪܐ

ܘܡܦܩܢܘܬܐ ܕܡܪܢ ܝܫܘܥ ܡܫܝܚܐ

ܢܦܩ ܕܝܢ ܡܘܪܝܣܘܣ ܘܣܡܗܝ ܘܐܬܠܝܗ̇ ܘܫܕܪ ܠܗ. ܘܫܡܥ ܦܝܠܐ
ܕܐܬܐ ܗܘܐ ܒܐܝܕܗ ܘܦܪܣܗ ܥܠ ܐܪܥܐ ܘܐܡܪ ܠܗ. ܡܪܝ ܗܪܟܐ ܗܠܝܢ
ܘܥܘܠ. ܕܗܐ ܦܪܐ ܠܝ ܐܝܟܢܘܬܐ· ܒܪ ܚܘ ܕܝܢ ܢܘ̈ܕܥܐ ܡܕܡ ܕܠܒܪ ܡܘܪܝܣܘܣ
ܥܪܩ ܩܕܡ ܥܠ ܦܝܠܝܦܘܣ. ܢܚܬ ܒܦܪܣܘܣ ܠܐ ܦܩܕܬ ܕܢܥܘܠ ܐܠܐ ܒܡܘܪܝܣܘܣ
ܡܘܪܝܣܘܣ ܕܝܢ ܕܫܪܝܬ ܒܪ ܚܙܝܘܗܝ ܐܬܠܝܗ̇ ܘܫܕܪ ܠܗ. ܘܫܡܥ ܦܝܠܝܗ
ܘܦܪܣܗ ܥܠ ܐܪܥܐ ܡܕܡܘܗܝ ܘܐܡܪ ܠܗ ܗܪܟܐ ܗܠܝܢ ܘܥܘܠ. ܐܡܪ ܦܝܠܝܦܘܣ
ܠܡܘܪܝܣܘܣ ܚܙܘ ܗܢܐ ܕܡܕܡ ܕܠܒܪܬ. ܐܡܪ ܡܘܪܝܣܘܣ. ܒܪ ܫܪܝܬ ܝܘܡܝܢ
ܐܠܟܣܢܕܪܘܣ ܠܐܘܪܫܠܡ. ܚܙܝܬܗ ܒܪ ܢܫܐ ܥܠ ܓܠܠܐ ܒܪ ܐܬܘܬܐ. ܘܠܓܠܐ
ܒܪ ܐܘܪܫܠܡ ܕܫܡܝܢ ܗܘ ܒܐ ܕܝܢܬܐ ܒܐܝ̈ܬܘܗܝ. ܘܐܚܝܕܐ ܕܦܪܘܣܝܢ ܗܘܘ
ܡܐܝ̈ܬܘܗܝ ܡܕܡ ܐܘܪܚܗ ܘܩܕܡܝܢ ܠܗ. ܢܦܩ ܒܫܡܝܐ ܒܪܢܫ ܗܘ ܕܐܬܐ
ܒܫܡܗ ܕܡܪܝܐ. ܐܘܫܥܢܐ ܒܡܪܘܡܐ. ܐܡܪܝܢ ܢܘ̈ܕܥܐ ܠܡܫܠ ܡܘܪܝܣܘܣ.
ܐܢ ܒܢܝ ܒܒܪܬܐ ܩܕܡܝܢ ܗܘܘ. ܐܬܐ ܗܘ ܐܝܟܐ ܢܦܠ ܢܘܟܪܝܬܐ. ܐܡܪ ܠܗܘܢ
ܡܘܪܝܣܘܣ. ܫܠܡܬܐ ܠܟܘܢ ܗܘ ܢܘ̈ܕܥܐ ܕܒܪܬܐ ܩܕܡܝܢ. ܘܗܘ ܦܫܩ ܠܢ ܢܘܟܪܝܬܐ.
ܐܡܪ ܠܗܘܢ ܐܘܫܥܢܐ ܚܢܢܐ ܗ̇ܘ. ܐܡܪܝܢ ܒܒܪܬܐ ܕܐܫܬܒܚܬܐ. ܐܡܪ ܠܗܘܢ
ܡܘܪܝܣܘܣ ܘܐܡܪܝܢ ܐܢܬܘܢ ܡܫܒܚܝܢ ܐܢܬܘܢ ܥܠ ܡܠܬܐ ܕܒܢ̈ܝܗܘܢ. ܡܢܘ ܗܢܐ
ܫܠܡܐ ܡܘܪܝܣܘܣ. ܘܫܐܠܘ ܠܗܘܢ ܢܘ̈ܕܥܐ. ܐܡܪ ܐܝܟܢܘܬܐ ܦܝܠܝܦܘܣ
ܠܡܘܪܝܣܘܣ. ܦܘܫ ܘܒܐܢܫܐ ܐܫܬܒܚܐ ܕܒܢܝܐ ܐܝܟ ܐܠܠܝܗܝ. ܢܦܩ ܕܝܢ
ܡܘܪܝܣܘܣ ܘܒܐܫܬܒܚܬܐ ܡܕܝܢܬܐ ܐܬܠܝܗ ܠܢܦܫܗ ܀
ܒܪ ܫܠܡ ܕܝܢ ܢܦܩܬ. ܫܪܝܗܝ ܘܫܪܝܘ ܘܐܬܠܝܗܝ ܐܦ ܘܫܕܪ ܠܗ. ܢܘܕܥܐ

ܟܬܒܐ ܕܡܫܘܚܬܐ

ܕܡܬܒܢܝܢ ܡܢ ܚܘܫܒܢܐ ܡܫ̈ܝܚܐ

ܡܢܬܐ ܕܬܪܬܝܢ

ܡܘܦܩܢܘܬܐ ܕܡܪܝ ܫܘܒܚ ܫܡܝܐ

ܒܡܛܒܥܬܐ ܕܦܛܪܝܪܟܘܬܐ ܕܣܘܪ̈ܝܝܐ
ܕܒܝܪܐ ܕܡܪܩܘܣ ܕܒܐܘܪ ܫܠܡ
ܫܢܬ ܐ̇ܨܚ ܕܡܫܝܚ

STUDIA SYRIACA

FASCICULUS III

VETUSTA

DOCUMENTA LITURGICA

PRIMO EDIDIT LATINE VERTIT NOTIS ILLUSTRAVIT

IGNATIUS EPHRAEM II RAHMANI
PATRIARCHA ANTIOCHENUS
SYRORUM

TYPIS PATRIARCHALIBUS
IN SEMINARIO SCHARFENSI DE MONTE LIBANO
ANNO MCMVIII

ܟܬܒܐ ܕܫܘܥܝܬܐ

ܕܡܟܢܫܝܢ ܡܢ ܣܦܪ̈ܐ ܣܓܝ̈ܐ

ܡܢܬܐ ܕܐܠܦ

ܛܠܝ̈ܐ ܕܐܬܪܐ ܐܘܪܡ ܠܐܦܝܣܩܘܦܐ ܕܟܘܪ̈ܣܛܝܢܐ
ܡܩܪܐ ܕܩܢܐ ܕܫܢܝܐ ܡܕܒܚܝܐ ܘܩܦܝܫ ܒܦܛܪܝܪܟܘܬܗ
ܛܠܝ̈ܐ ܘܛܠܝ̈ܬܐ ܕܡܕܪ̈ܫܝܬܐ
ܦܫܛܐ ܕܐܬܪ̈ܐ ܕܐܠܡܢܝܐ ܕܟܠܗ ܥܠܡܐ ܕܐܘܪܝ
ܡܢ ܡܠܦܢ̈ܐ ܐܦܣܩܘܦܐ ܕܐܘܪܡܝܐ ܕܐܬܪܐ

ܒܐܝܕܝ

ܡܪܝ ܐܝܓܢܐܛܝܘܣ ܐܦܪܝܡ ܪܚܡܢܝ
ܦܛܪܝܪܟܐ ܕܐܢܛܝܘܟܝܐ ܕܣܘܪ̈ܝܝܐ

ܒܡܛܒܥܬܐ ܕܦܛܪܝܪܟܘܬܐ ܕܣܘܪ̈ܝܝܐ
ܕܒܕܝܪܐ ܕܫܪܦܗ ܕܒܛܘܪ ܠܒܢܢ
ܫܢܬ ܐ̇ܨܛ ܕܡܫܝܚ

Index

Ad lectorem

Rerum liturgicarum cultoribus haud exiguum adiumentum ad suas prosequendas inquisitiones attulerunt veterum ecclesiasticorum auctorum recensioribus hisce temporibus feliciter detecta scripta atque in publicam edita lucem. Prae primis commemoranda praesertim sunt : "Peregrinatio ad loca sancta„ quae primo typis prodiit anno 1887 curante I. F. Gamurrini; "Euchologium Serapionis„ quod edidit A. Dmitriewsky anno 1894; demum "Testamentum Domini„ a nobis vulgatum anno 1899.

Compertum attamen est eruditis viris codices syriacos, qui asservantur sive per orientem sive per occidentem, continere adhuc plura, eaque pretiosa, documenta ex quibus disciplinae liturgicae egregie illustrantur atque notabiliter augentur. Quapropter, eiusmodi studiorum promovendorum causa, animum diligenter adplicuimus ex codicibus nostrae bibliothecae nec non Parisiensis atque Vaticanae, quas nuper visitavimus, eruendis delectis opusculis liturgicis, iisque publici iuris faciendis hoc libello, qui est fasciculus tertius incoeptae collectionis, quae inscribitur "studia syriaca„ una cum elaborata a nobis ipsorum latina translatione, adiectis insuper hic inde opportunis brevibus adnotationibus.

Sunt autem illa documenta quae sequuntur :

I Ordo quo inire solet episcopus urbem, et descriptio partis liturgiae, quae anaphoram seu canonem praecedit.

II Responsa canonico - liturgica quaesitis propositis ab orientis abbatibus.

III Ritus et canones sacrarum ordinationum.

IV Epistola Anthimi pseudo - patriarchae Constantinopoleos ad Iacobum

Baradaeum episcopum monophysitam Edessae.

V Excerpta ex homiliis epithroniis Severi Antiocheni.

Animadvertendum est autem ex modo enumeratis documentis I^{m} quidem et III^{m} desinenti saeculo quarto vel quinto ineunti adscribi, reliqua vero sexto esse anteriora.

Quo porro melius innotescat quanta ex iisdem affulgeat lux sacrarum disciplinis antiquitatum, sub lectoris oculis vel in ipsa hac praefatione delineare praestat praecipua ex iisdem deprompta argumenta.

Primum itaque documentum non solum vetustioris liturgiae in ecclesia Antiochena describit partem praeanaphoricam, sed et testatur olim in eadem ecclesia exstitisse tum utriusque linguae graecae et syriacae usum, tum duplicem seriem sacrae hierarchiae ministrorum, quorum alii graece alii syriace suo munere in eucharistica synaxi celebranda seorsim fungebantur. Videlicet in praefato documento memorantur tum lector graecus tum lector syrus, itemque diaconus graecus et diaconus syrus.

Alterum documentum, coeteris praetermissis, ex eo commendatur, quod pristini aevi canones caerimoniasque exhibeat dimittendorum poenitentium atque catechumenorum, tradatque orationum formulas proferendas super utrumque ordinem. Suppeditat praeterea notitiam, hactenus incognitam cuiusdam haeretici et pseudo-episcopi nomine Zabad, qui sub Severo patriarcha Antiocheno vivebat.

Ex tertio documento plurae quaestiones de sacri ordinis gradibus, de singulorum variis officiis, deque ritibus ordinationum ample dilucidantur.

Ultimo demum loco exçerpta ex Severi Antiocheni homiliis epithroniis agunt de origine quorundam dierum festorum ieiuniorumque atque de eorum in ecclesias inductione.

Beryti mense novembri anno MCMVIII.

I

RITUS RECEPTIONIS EPISCOPI

ET CELEBRATIONIS LITURGIAE

CATECHUMENORUM

Praenotanda

1. Descriptio codicis unde editio fit

Rarum documentum, quo exorditur studiorum syriacorum III fasciculus modo in lucem prodiens, desumptum est ex codice syr. nostrae bibliothecae pag. 303 recenter exscripto ex autographo membraneo litteris strangelis saec. VIII vel IX, uti videtur, exarato, quem possidet ecclesia Iacobitarum in oppido Mediad prope urbem Mardin in Mesopotamia. Ex isto documento habent cultores rerum liturgicarum tum breviter recensítum ritum quo antiquitus excipiendus erat episcopus, cum ingrederetur urbem suae sedis, tum descriptionem illius partis liturgiae eucharisticae quae canonem praecedit.

2. Assignatio aetatis documenti

Etsi autem memoratum scriptum nullam temporis notam praeseferat, nonnulla tamen ei insunt indicia, quae demonstrant aetatem, ad quam assig-nandum sit, saeculo sexto esse anteriorem.

Et primo quidem perhibetur ibidem solemnis manifestatio et publica explicatio splendoris sacrarum caerimoniarum, quibus occurritur episcopo ad-venienti in suam sedem. Praeeuntibus enim crucis vexillis cum facibus, praecedunt cum cantibus clerici, quos sequuntur laici ordine dispositi, viri seorsim ac item mulieres, donec perducatur episcopus prius ad "martyrion„, exhinc ad portam majorem urbis, dein ad plateam ampliorem, atque ubique hymni solemniter concinuntur, thura adolentur, litaniae manifeste proclamantur. Huiusmodi sane triumphalis publicus apparatus rituum ecclesiasticorum non nisi sub dominio christiano locum habere poterat. Proinde procerto conclu-

dendum est documentum anterius esse occupatione Syriae per Arabes.

Imo probari videtur idem illa aetate esse vetustius ex eo quod contineat usus, qui nonnisi penes scriptores quarti et quinti saeculi reperiuntur, quique iam ineunte saeculo sexto desierunt.

Ita v. g. catechumenatus disciplina videtur ibidem in suo vigore stare, cum paescribitur non solum ut tum graecus diaconus tum syrus dimissionis formulas enuntient, sed et ut omnes diaconi easdem repetant (ambulantes per ecclesiam), donec ad altare accedant.

Praesertim autem antiquitas nostri documenti ex eo apparet, quod ibidem inter clericos inferiores, post psaltas, haud semel recenseantur illi qui, appellantur graeca voce φυλακες et syriaca ܢܛܘܪ̈ܐ i. e. vigiles, quorum mentio nullibi nisi in opere s. Maruthae Maipharkensis episcopi de ordinibus reperitur. Scribit enim : "Munus quo fungitur archidiaconus sese extendit ad omnes gradus videlicet ad presbyteros, diaconos, hypodiaconos, lectores, psaltas et vigiles„. (Vide inferius notam 4 ad versionem latinam textus).

Insuper in eodem documento quamvis inseratur "Trisagion„ cuius usus in liturgia saeculo quinto ineunte iam invaluerat, sub silentio tamen praeteritur hymnus ὁ μονογενής, qui, occasione celeberrimae disceptationis "de uno ex Trinitate crucifixo„ fuit concinnatus et in liturgias Hierosolymae, Antiochiæ et Byzantii introductus.

Praeterea ab auctore memorati documenti omittitur ingressus minor (η μικρα εισοδος) ante lectiones Scripturales, neque describitur ritus "maioris ingressus„ quo oblata solemni pompa deferuntur ad altare.

Tandem, post dimissos catechumenos et disposita super aram oblata, dicit quidem auctor esse emittendam fidei professionem, attamen nullatenus commemorat symbolum Nicœnum, cuius usus obtinuit in liturgia post medium saeculum quintum.

3. Disquisitio de lingua liturgica pristina aetate per Syriam

Porro, ceteris omissis, nostrum documentum luculentum perhibet testimonium de duplici in sacra synaxi adhibita lingua, graeca videlicet et syriaca. Ibi enim praescribitur ut lectiones Scripturales graece et syriace recitentur, utque diaconus graecus et post ipsum syriacus proclamationes proferant.

Libet itaque hac occasione summatim attingere quaestionem de invecto graeco sermone in Syriae oras.

Quod lingua vernacula Syriae olim fuerit syriaca, per se patet. Hoc testantur sacrae Litterae, comprobant monumenta historica (1), ipsaque locorum nomina originaria proclamant (2). Attamen post occupatam Syriam ab Alexandro Magno et a Seleucidis, graeca lingua in illam penetrare coepit, sive per principes et magistratus qui sedes figebant in majoribus urbibus, sive per duces militesque qui suis illam tuebantur armis, sive per colonias, haud tamen ingentis multitudinis, ex Graecia deductas in civitates a Macedoniis sive noviter exstructas sive auctas.

Exinde et ipsi optimates natione syri, quo facilius accessus iis pateret ad principes, illorum addiscebant linguam. Praeterea qui alacriori praediti erant ingenio vehementer alliciebantur operibus graecis legendis quae celebrata erant omni genere scientiarum et cognitionum illius aetatis.

Accedit quod propagatio christianae religionis ab Antiochia per ceteras Syriae urbes plurimum contulerit incremento culturae graecae, ex eo quod praeter celeberrimam Veteris Testamenti versionem LXX, plerique libri N. T., qui a sacris agiographis pro omnium gentium utilitate destinabantur, graeca fuerint scripti lingua, quae reliquis notior et diffusior per orbem erat.

---

(1) Cf. Strabon geog. l. XI, 11 — Origenes contra Celsum VII, 9. etc.

(2) Cf. opus Clem. Jos. David archiep. Damasceni syrorum cui titulus arabice القصارى pag. 22 et seqq.

Hisce addatur quod sedibus maioribus interdum prraeficiebantur episcopi lingua graeci.

Consuetudo itaque graece loquendi, quae initio per gubernatores, duces, milites, coloniasque in Syriam introducta est, sese protendit, temporis progressu, ad syros indigenas nobiliores excultioresque, ad plerosque ecclesiarum praesules nec non ad scriptores. Nihilominus idem usus graeci sermonis neque universalis evasit, neque multo minus eo devenit, ut aboleret pristinam regionis linguam i. e syriacam. Quin imo communi populo vel in frequentioribus urbibus incolisque oppidorum, vicorum, agricolisque sola familiaris erat lingua syriaca.

Ad illustranda ea quae breviter innuimus hac de quaestione, pauca ex historia ecclesiastica proferimus :

1. S. Joannes Chrysostomus in sua homilia XIX graece habita Antiochiae, cum ad ecclesiam confluxerat multitudo rusticorum et agricolarum sic auditores allocutus est : "Festivitatem en maximam esse puto praesentem diem, propter fratrum nostrorum praesentiam, qui urbem nobis hodie adornaverunt et ecclesiam honestarunt . . . populus lingua quidem nobis diversus, fide vero consonus„ (Migne P. Gr. t. XLIX col. 188).

Eiusdem s. J. Chrysostomi hac de re exstat aliud tertimonium ex homilia de ss. martyribus : "In saecularibus, ait negoliis a se invicem dissident civitas et villa : in iis autem quae ad religionem pertinent, communicant et uniuntur inter se invicem. Nolienim barbaram ipsorum linguam spectare, sed animam ipsorum philosophia excullum . . . Quid enim diversitas linguae nocet, si fide iungamur ?„ (ibid. t. L p. 646) (1).

Imo quamquam valde diffusa fuerit cognitio graecae linguae in urbe Antiochia tum penes familias origine graecas, civitatis principes militesque, tum etiam penes nobiliores excultosque viros, nec non in publica rerum

---

(1) Ipse s. Joan. Chrys. probe linguam syriacam cognoscebat Cf. Comment. in Math. hom. VII c. II; Comment. in Genes. hom. IV c. I; Comment. in Ps. XLVIII c. III.

gestione, nihilominus communis indigenarum plebs in ipsa metropoli syriace loquebatur. Sic v. g. Jacobus Edessenus tradit Jsaacum Edessae presbyterum cum sub Petro Fullone Antiochiae commoraretur audiretque disceptationes concitatas de appendice illa: "qui crucifixus est„ extemplo suo aramaico idiomate carmen de eadem appendice publice edidisse (1).

Insuper, Zacharia rhetore teste (l. VIII c. 5), in ipsa Antiochia monasterium proprium syris exstabat, cuius abbas Cires nomine, cum renuerit doctrinam a concilio Chalced. definitam profiteri una, cum monachis Teleda, iussu Justini imperatoris, expulsus fuit (2).

2. Accedit quod plura occurrunt apud veteres scriptores testimonia quae demonstrant linguam syriacam tum per oppida in regione Antiochena tum per totius Syriæ urbes vicosque fuisse olim vulgatam, eandemque linguam patriam appellant. Ita v. g. Theodoretus episcopus Cyri in sua historia religiosa n. IV exhibens biographiam Eusebii monachi ait "Mons est praecelsus Antiochiae situs ad orientem . . . ad ipsius vero excelsi montis radices vicus est maximus et populosus, quem incolae patria voce Teledam (ܬܠܥܕܐ) nominant (3)„. Et ibid. n. XIII refert de Macedonio Critophago quod "prope Antiochiam per annos 45 commoratus est manens in profunda caverna, quam quidam "guba„ (ܓܘܒܐ) cognominabant„ (4). Et in vita Abraami qui fructus fuit regionis Cyrensis, ut scribit, et postea factus est episcopus Harran narrat "imperatorem illum ad se arcessivisse desiderio eundem videndi . . . Reginarum vero chorus manus eius et genua prehendentes virum orabant, qui nec graecam linguam intelligebat„ (5). Tandem n. XXI postquam commemorarit suos conatus ad errores Marcionis exstirpandos ex Cyrensi regione, subdit "venit aliquando de

---

(1) Cf. Nostra stud. syr. fascic. I p. 13 et seq.

(2) Apud Land anecd. syr. t. III p. 245.

(3) P. G. edit. Migne t. LXXXII, col. 1339

(4) Ibid. col. 1399

(5) Ibid. col. 1423

nocte exitialis daemon clamans et syra loquens voce : quid heus tu cum Marcione pugnam suscepisti? Haec ego audivi . . . et illa nobiscum audierunt alii quoque domestici„ (1).

3. Socrates de studio quo duo episcopi natione syri in artem oratoriam lingua graeca sese exercendi conabantur, sic refert : "Duo episcopsi natione syri eodem tempore florebant Severianus et Antiochus, quorum ille ecclesiae Gabalorum . . . hic ecclesiae Ptolomaidis in Phoenicia curam gerebat. Et ambo quidem eloquentiae causa celeberrimi habebantur. Severianus vero licet admodum eruditus videretur, graeca tamen minus distincte pronunciabat, sed cum graece loqueretur, syrum nescio quid in eius voce resonabat (2). Et Antiochus quidem cum prior Ptolomaide venisset Constantinopolim et in ecclesiis urbis regiae summa cum diligentia aliquandiu docuisset, eaque ex re magnam vim pecuniae collegisset, ad ecclesiam suam redierat. Postea vero Severianus audiens Antiochum Constantinopoli ingentem quaestum fecisse, exemplum eius imitari studuit. Cum igitur diu se exercuisset, multasque conciones elucubrasset, venit ipse Constantinoplim„. (Socrates 1. VI, 11).

4. Liber "Peregrinatio ad loca sancta„ saeculo IV exaratus, sic de linguis vigentibus in Ierusalem et adiacentibus oppidis testatur (3) : "Quoniam in ea

---

(1) Ibid. col. 1441

(2) In vetustissima vita s. Joannis Chrysostomi cuius arabica versio habetur in codice nostrae bibliothecae legitur de Severiano episcopo Gabalae olim amico Chrysostomi, deinde persecutore : وهذا سويرنس اسقف جبله تعرض للتادب باقوال الخطباء وتوهم انه يتادب ولم تكن نغمته فصيحة في اللغة اليونانية . بل اذا تكلم باليونانية تبين نغمته سريانية "Iste Severianus conatus est sese exercere in arte dicendi oratorum (graecorum), atque quamvis se id consequi posse putaret, nihilominus locutio eius in graeco sermone minime elegans erat, sed cum ille graece loqueretur, elocutio ipsius syriaca videbatur„.

(3) Opus istud, superstes in mutilo unico codice Arretino, scripsit nobilis quaedam et pia domina ex Gallia meridiana ad "sorores„, narrans susceptam peregrinationem per plurimas orientis regiones ad visitanda loca sancta. In ipsius nomine designando haud conveniunt eruditi.

provincia pars populi et graece et siriste (i. e. syriace) novit, pars alia per se graece, aliqua etiam pars tantum syriste etc„. (vid. Edit. 2 Gamurrini pag. 76). Eadem erat et incolarum Syriae conditio.

5. Biographus coaevus s. Rabbulae qui natalia post medium saeculum quartum sortitus est in Cennesrin a patre ethnico scribit (1).“Et cum adoleverit (Rabbulas), edoctus fuit litteras graecas, utpote qui esset filius divitum magnatumque urbis Cennesrin„ (vid. Overbeck s. Ephraemi et Rabbulae etc op. selecta p. 160).

6. Ipse s. Rabbulas qui postea an. 412 consecratus fuit episcopus Edessae, in concione quam habuit in ecclesia patriarchali in urbe Constanti - nopoli excusat suam inelegantiam in graeco sermone hisce verbis (2) : “Sum rusticus (i. e. incultus) et cum rusticis vivens. Siquidem nos et plerumque syriace loquimur„ (ibid. p. 240). (3).

7. Coaevus auctor vitae s. Simeonis stylitae († 459) referet, cum incolæ

---

(1) ܘܟܕ ܪܒܐ ܐܬܪܕܝ ܒܣܦܪ̈ܐ ܕܝܘܢܝܐ ܐܝܟ ܒܪ ܥܬܝܪ̈ܐ ܘܪܘܪ̈ܒܢܐ ܕܡܕܝܢܬܗܘܢ ܩܢܫܪܝܢ

(2) ܟܦܪܝܐ ܗܘܝܬ ܘܥܡ ܟܦܪ̈ܝܐ ܚܝܐ. ܡܛܠ ܕܚܢܢ ܐܝܟ ܕܒܣܘܓܐܐ ܐܦ ܣܘܪܝܐܝܬ ܗܘ ܡܡܠܠܝܢ .

(3) Quamquam haec, humilitatis potius causa, s. Rabbulas initio sermonis diceret, nihilominus ipsum optime dicere et scribere graece studio didicisse constat. Post enim nonnulla in eodem sermone subdit ܠܐ ܓܝܪ ܐܝܬ ܠܢ ܡܢ ܩܕܡܝܐ ܕܢܟܬܘܒ ܡܐܡܪܢ ܠܡܐܡܪܝܢ ܘܠܡܬܢܝܘܬܗܘܢ ܘܢܦܩܝܢ ܠܦܪܣܝܐ . ܐܠܐ ܗܘ ܡܕܡ ܕܡܘܗܒܬܐ ܕܛܝܒܘܬܐ ܒܬܪܥܝܬܢ ܗܘ ܗܘ ܡܡܠܠܝܢ ܡܚܕܐ ܕܠܐ ܛܘܝܒ ܠܥܡܗ ܕܐܠܗܐ . “Non est enim nobis mos ut antea nostrum sermonem scriptis consignare curémus, ut illum memoriae mandemus, et exhinc in publicum proferamus : sed illud quod (divina) gratia in nostra mente gignit, id imparati loquimur populo Dei„ (ibid. pag. 243). Ipsius insuper biographus commemorat praeclaras XLVI epistolas de fide graece ab eodem scriptas (ibid. p. 200), quas s. Cyrillus Alexandrinus laudibus prosecutus est (ibid. 229). Tandem eius accuratam graecae linguae cognitionem demonstrat ab eodem elaborata versio Syriaca N. T. (ibid. 172). Porro quod diximus de s. Rabbula dicendum est de celebrioribus ecclesiae pristinis scriptoribus, qui cum natione et lingua syri essent, graece scripserunt.

adiacentis regionis Bethgubae turmatim convenerint prope columnam ad celebrandas rogationes pro pluvia expetenda, scholarum pueros, nonnisi praeeuntibus et suggerentibus magistris, protulisse lingua graeca deprecationem Κυριε ελεισον : "Puerulos, ait, qui litteras addiscebant introduxerunt coram beato eorum magistri, qui praeeuntes iisdem canebant lingua graeca kyrie eleison quod explicatur : Domine miserere nobis (1) „ (Vid . cod . syr . Vatic . 160 t . 47 et Bedjan t . IV p . 613) (2) .

8 . Theodoretus episcopus Cyri testatur quosdam monachos Syriæ græce cecinisse divinum officium, alios syriace . "Alii quidem graece, alii eius in qua versantur regionis lingua Creatorem laudabant„ (. . .) (Hist . religios . Migne. P . G . t . LXXXII col . 1351`) .

9 . Quamvis per Syriam inveniantur plures inscriptiones lapideae consignatae graecis litteris et graeco sermone, legendae a magnatibus et viris excultioribus haud raro eaedem praeseferunt manifestos errores orthographicos aut grammaticos, atque ut plurimum aramaismum redolent, quod luculenter convincit patrium sermonem auctoribus et sculptoribus inscriptionum non iam graecum sed syriacum fuisse . Reperiuntur et ibidem inscriptiones latinae, cum ista lingua esset magistratuum ducumque . Sed nominatim et plurimae non solum per oppida sed et per urbes Syriae fuerunt detectae inscriptiones syri-

---

(1) ܠܗܢܘܢ ܛܠܝܐ ܕܝܠܦܝܢ ܗܘܘ ܣܦܪܐ ܐܥܠܘ ܐܢܘܢ ܩܕܡ ܛܘܒܢܐ ܡܠܦܢܝܗܘܢ ܕܡܩܕܡܝܢ
ܘܡܙܡܪܝܢ ܗܘܘ ܠܗܘܢ ܡܩܕܡܝܢ ܒܠܫܢܐ ܝܘܢܝܐ ܩܘܪܝܠܐܝܣܘܢ ܕܡܬܦܫܩ ܡܪܝܐ ܐܬܪܚܡ
ܥܠܝܢ .

(2) Ex testimonio eiusmodi nec non ex illo superius exhibito ex biographia s . Rabbulae patet in civitatibus imo et in frequentioribus vicis exstitisse magistros Scholarum qui pueros graecas litteras edocebant . Multo autem magis colebantur græcae litterae in Syrorum monasteriis praecipue celebrioribus . Hinc est quod Jacobus Edessenus post abdicatum episcopatum undecim per annos operam navavit restituendo graecae sacrae eruditionis studio in coenobio Eusebonae prope Antiochiam (Cf . chron . Michael . l . XI)

acae, quas publici iuris fecit Vogüé, aliique. Juvat indicare nonnullas ex iis quas recentissime vulgavit H. Pognon in suo praestantissimo opere "Inscriptions Semitiques etc. Paris 1907„ : v. g. n. 83 Alepi saeculi IV (l. c. p. 146); n. 85 Dehhesii haud procul a Teleda item saeculi IV (ibid. p. 152); n. 21 Bassufani anni 544 aerae Antiochenae (ibid. p. 60); n. 20 Caphar - Nabu anni 571 - 572 eiusdem aerae (ibid. p. 56) et n. 19 Stablati an. 593 (ibid. 55). Prae ceteris commemoranda est inscriptio notata ibi n. 18 quae est seculi IX et ita sonat : ܥܒܕ ܘܩܝܡ ܕܝܪܐ ܕܝܘܢܝܐ ܗܢܐ ܚܛܝܐ ܛܝܡܬܐܘܣ ܒܪ ܐܝܣܚܩ ܡܢ ܗܝ ܕܬܠܥܕܐ ܒܫܢܬ ܐܠܦ ܘܩܥ. ܡܢ ܕܩܪܐ ܢܨܠܐ. "Fecit et constituit monasterium istud graecorum peccator Timothaeus filius Isaac ex ipsa Teleda anno 1170 (Christi 859). Quicumque legit oret„. (ibid. p. 54). Animadvertendum est autem monasterium quod dicebatur graecorum inscriptionem ad portam ingressus litteris et lingua syriaca quae erat propria loci, incisam habuisse. Porro dicendum est praedictos monachos, qui Melchitae erant, ideo probabiliter fuisse appellatos graecos non iam quod natione essent tales, sed quod ad imitationem celeberrimi monasterii S. Simeonis prope Alepum et S. Sabae in Palestina iam ritum graecum adhibere coeperint.

10. In codice syriaco Musei Britannici signato n. addit. 14602 exstat fol. 64 epistola dogmatica quam die 17 maii anni Christi 567 suis nominibus subscripserunt quadraginta quinque abbates monasteriorum orientis, quorum pleraque circa Antiochiam, Alepum, Mabbug, et oras Euphratis sita erant. Iamvero inter eorundem subscriptiones una tantum sic iacet : "Lazarus presbyter graecus (1)„ (Cf. Wright catal. of the syr. Brit. Mus. manuscripts p. 706).

11. In eodem codice f. 80 et seqq. exstat epistola quam ad Iacobum Baradaeum aliosque episcopos monophysitas miserunt centum triginta octo abbates monasteriorum provinciae Arabiae, quae hodie vocatur Hauran et ubi syriaca lingua florebat. Iamvero inter illos centum et triginta octo abbates soli viginti quatuor partim per se, partim autem per discipulos vel syncellos

(1) ܠܥܙܪ ܩܫܝܫܐ ܝܘܢܝܐ

(i. e. concionem ad populum habet) et nunquam siriste. Itaque ergo stat semper presbyter, qui, episcopo graece dicente, siriste interpretatur, ut omnes audiant quae exponuntur. Lectiones etiam, quaecumque in ecclesia leguntur, quæ necesse est graece legi, semper stat, qui siriste interpretatur (1), ut semper discant„ (Gamurrini pag. 76).

Iamvero exinde colligitur in provincia illa Palestinae, tempore quo liturgia missae perficiebatur, adstitisse episcopo graece lectionem evangelicam exponenti presbyterum qui, munus interpretis exercens, illam expositionem extemplo syriace vertebat populo cui illa lingua tantum familiaris erat, itemque lectores syriace interpretatos esse lectiones Scripturales : an alias vero partes liturgicas alii interpretes syriace redderent, haud liquet ex memorato testimonio.

Documentum autem nostrum, quod agit de usu liturgico per Syriae frequentiores civitates, testatur tum lectiones ex V. et N. T. primo graece et deinde syriace lectas publice fuisse, tum exstitisse alios diaconos destinatos graecis proclamationibus alios syriacis. “Legantur, ait, libri duo graecus et syriacus (2)„ et “Proclamet diaconus graecus . . . et post ipsum syrus etc„ (3). Non alia profecto de causa praecedere facit lectiones atque proclamatio-

---

(1) In vita s. Procopii Caesareensis qui decapitatus fuit anno 303 refertur eundem in ecclesia munere functum fuisse lectoris syriace (Vid. vers. syr. apud Bedjam T. 1 pag. 206).

(2) ܡܬܩܪܝܢ ܬܪܝܢ ܟܬܒ̈ܐ ܝܘܢܝܐ ܘܣܘܪܝܝܐ

(3) ܢܟܪܙ ܡܫܡܫܢܐ ܝܘܢܝܐ ܘܒܬܪܗ ܣܘܪܝܝܐ — Porro plura hic sunt animadvertenda. 1º Graeca et syriaca proclamationes minime ad litteram sibi respondent. 2º Eiusmodi proclamationum bilinguarum remansit, veluti vestigium, illa quae in liturgia Syrorum praecedit symbolum fidei hisce verbis : ܣܘܦܝܐ ܬܐܘ ܦܪܘܣܟܘܡܢ. ܢܩܘܡ ܫܦܝܪ ܒܨܠܘܬܐ (gr.) “σοφια Θεου προσχωμεν„ (cum sapientia Dei attendamus). (syr.) “Erecti bene stemus in oratione„. 3º Exinde facile quoque intelligitur ex memorato usu duplicis linguae provenire verba graeca quae hodie occurrunt in liturgia penes syros aliosque. 4º. Quod attinet nominatim ad Melchitas, sciendum est in quibusdam eorundem vetus-

nes graeca lingua iis quae syriace proferendae sunt nisi ad honores magistratui magnatibusque tribuendos.

---

tioribus codicibus exstare proclamationes diaconales tum graece, characteribus tamen syriacis, tum syriace. Ita v. g. in cod. Vat. syr. XLI, in quo exstat liturgia s. Joannis Chrysostomi. Ad pacem f. 18 legitur : ܡܫܡܫܢܐ. ܐܓܐܦܝܣܘܡܝܢ ܐܠܠܝܠܘܣ. ܣܘܪܝܝܐ: ܢܚܒ ܠܚܕܕܐ ܒܢܘܫܩܬܐ ܩܕܝܫܬܐ "Diaconus : αγαπησωμεν αλληλους. Syrus : diligamus nos invicem osculo sancto„ — Ad orationem veli ibidem legitur :

ܡܫܡܫܢܐ ܐܡܪ. ܣܛܘܡܝܢ ܟܐܠܘܣ. ܣܛܘܡܝܢ ܟܐܛܐ ܦܘܒܘ. ܦܪܘܣܟܘܡܝܢ. ܛܝܢ
ܐܓܝܐܢ ܐܢܐܦܘܪܐܢ. ܐܝܢ ܐܝܪܝܢܝ ܟܪܝܣܛܘ ܬܐܘ ܦܪܘܣܦܪܝܢ ܀
ܣܘܪܝܝܐ: ܢܩܘܡ ܫܦܝܪ. ܢܩܘܡ ܒܕܚܠܬܐ. ܘܢܬܠ ܗܘܢܢ ܠܩܘܪܒܢܐ ܩܕܝܫܬܐ.
ܕܒܫܠܡܐ ܠܐܠܗܐ ܡܬܩܪܒܐ "Diaconus : στωμεν καλως στωμεν κατα φοβου. Προσχωμεν, την αγιαν αναφοραν εν ειρηνη Χριστω θεω προσεφρειν. Syrus : stemus bene, stemus in timore, mentes nostras et defigamus in oblationem sanctam, quae in pace Deo offertur„. 5°. Tandem scriptio graecarum proclamationem litteris syriacis tum in praedicto codice tum in aliis pluribus manifeste ostendit communem clerum Melchitarum illis temporibus ne graece quidem legere novisse.

I

Ordo quo episcopus urbem inire debet

Episcopus ingressurus urbem prius ineat aedem sacram dictam "martyrium", si ad fores urbis exstat, ibique thura adoleat.

Exhinc coram eo officium (i. e. psalmodiam) exordiantur vigiles (1) primo praecedentes cum crucibus et flammulis (2) et post eos subsequuntur filii ecclesiae (i. e. fideles) donec occurrat porta. Statim ergo ac ad urbis portam majorem ad intus pervenerint proclamat diaconus (litaniam), post quam proclamationem dicit coetus decies "Kyrie eleison".

Protinus thura episcopus imponit, et post thura incipiunt officium singuli suo ordine, primo incedentibus laicis, et post illos clericis et post episcopum mulieribus, donec perveniant ad quadrivium. Ibi autem diaconus praedicat litaniam, et coetus post ipsus clamat uti dictum est (decies "Kyrie eleison"). Et post praedicationem (diaconus) offert episcopo thuribulum cui imponit thura.

Postquam episcopus ecclesiam ingressus fuerit, statim diaconus proclamat litaniam, et post proclamationem adolentur thura, et post thura ascendit episcopus ad ambonem et signat coetum signo crucis, a Deo illis bona implorans.

Descendens episcopus ex ambone pergit ad episcopion cum nobilibus, et, brevi recitata prece, sedet et sedere quoque penes se facit quos noscit congruum esse ut consideant.

Tempore autem acolothiae (3) (i. e. liturgiae) veniunt clerici descendit-

---

(1) Qui hic voce graeca φύλακες i. e. vigiles dicuntur iidem sunt ac illi qui alibi syriace appellantur ܫܗܪ̈ܐ. Ipsi autem spectant ad clerum. Vid. pag. 15 n. 1

(2 Vox latina, quae significat faces.

(3 I. e. tempore quo, absoluta psalmodia, celebrari solet missae sacrificium.

que (episcopus cum eis) ad diaconicon atque statim ibi sedet donec clerici sacras suas induant vestes. Egressus autem archidiaconus praeit coram episcopo gestans Evangelii codicem, incipiuntque vigiles (1) officium.

---

(1) Exstat in bibliotheca Vaticana cod. syr. Borgianus n. 82, in quo continetur fragmentarium opusculum de ordinibus quod edidit s. Maruthas Maipharkensis episcopus et misit ad Isaac Seleuciae et Ctesiphontis archiepiscopum, uti indicat sequens locus in fine operis pag. 29 : ܗܠܝܢ ܕܝܢ ܗܠܝܢ ܕܟܬܒܢ ܠܟܘܢ ܐܘ ܡܫܩܠܢܐ ܕܐܠܗܝܬܐ ܘܡܝܬܪܐ ܐܝܣܚܩܘܢ . ܠܐ ܡܛܠܬܟܘܢ ܟܬܒܢ ܠܗܠܝܢ . . . ܐܠܐ ܡܛܠ ܐܚܪ̈ܢܐ . . . ܕܢܕܥ ܟܠܢܫ ܫܡܐ ܕܕܘܟܬܗ ܘܥܠ ܗܘ . ܘܕܪܓܗ ܘܛܟܣܐ ܕܡܫܡܫܢܘܬܐ . "Haec autem quae scripsimus vobis, studiosissime rerum divinarum et praestantissime Isacule, non iam propter vos ea scripsimus, sed propter alios . . . ut quisque nomen loci, gradum et ordinem quem occupat noscat„. Iamvero ibidem inter clericos minores recenset auctor prius psaltas et dein vigiles hisce verbis pag. 27 ܠܫܡܫܘܬܐ ܕܝܢ ܕܐܪܟܝܕܝܩܘܢ ܡܛܝܐ ܠܟܠܗܘܢ ܛܟܣ̈ܐ ܐܝܟܢܐ ܕܝܢ ܩܫܝ̈ܫܐ ܘܡܫܡ̈ܫܢܐ ܘܗܘܦܕܝܩܢ̈ܐ ܘܩܪ̈ܘܝܐ ܘܡܙܡܪ̈ܢܐ ܘܫܗܪ̈ܐ . "Munus itaque quo fungitur archidiaconus sese extendit ad ordines universos, scilicet ad presbyteros, diaconos, hypodiaconos, lectores, psaltas, et vigiles„. Hinc singulorum ordinum exponens officia, sic distinguit psaltas a vigilibus : ܫܗܪ̈ܐ ܕܝܢ ܒܝܘܢܝܐ ܐܣܦܘܕܐܝܐ ܡܬܩܪܝܢ . ܡܬܦܫܩܝܢ ܕܝܢ ܣܘܪܝܐܝܬ ܝܨܝ̈ܦܐ ܐܝܟ ܕܐܡܪ ܕܐܝܠܝܢ ܕܝܨܝܦܝܢ ܥܕܢ̈ܐ ܕܨܠܘܬܐ ܕܥܕܬܐ . ܗܢܘܢ ܕܝܢ ܕܐܡܪܝܢ ܗܠܠܘܝܐ ܘܡܪܝܡܝܢ ܩ̈ܠܐ ܕܡܙܡܘܪ̈ܐ ܥܠ ܒܝܡ ܡܙܡܪ̈ܢܐ ܡܬܩܪܝܢ "Vigiles graece σπουδχιοι appellantur quod syriace significat ܝܨܝ̈ܦܐ i. e. curam gerentes, quasi dicatur qui curam gerunt horarum offici ecclesiae. Illi vero qui canunt "alleluia„ et verba psalmorum extollunt super ambonem nuncupantur psaltae„. Et re quidem vera nostrum documentum designat psaltas ut concinant "alleluia„ et propsalmon i. e. versus psalmorum ante lectiones Scripturales, et insuper psaltis canendum assignat trisagion. Quod ad vigiles spectat, documentum nostrum potiusquam eos sollicitos perhibeat de horis orationis, iisdem tribuit canendos hymnos in liturgia. Non abs re est notare can. 15 concilii Laodiceae innuere psaltas canere ex psalterio super ambonem.

Statim ac in ecclesiam episcopus introit, recitat archipresbyter orationem (1).

Postea psaltae dicunt trisagion (2). Et illico episcopus dicit orationem ante lectiones (3) et sedet suo loco, sedentque presbyteri iuxta ipsorum gradum.

Et statim clamat archidiaconus (4) : πχυσασθε (silete).

Et illico lector ascendit (5) et annuntiat nomen libri sui (ex quo lectio desumpta est).

Hinc archidiaconus clamat (6) : προσχωμεν (attendamus).

---

(1) In documento itaque quod prae oculis habetur, liturgia inchoatur ab oratione recitanda ab archipresbytero ante trisagium, praetermissis sub silentio praecedentibus secretis orationibus, quas in posterioribus orientalibus liturgiis sive Hierosolymitana, vel Antiochena aut Alexandrina aut Byzantina et Nestoriana recitat celebrans ad introitum ad sanctuarium, ad incendendum thus etc.

(2) Trisagium recitatur in liturgia missae ante lectiones Scripturales in cunctis ecclesiis orientalibus, excepta Alexandrina, in qua canitur quidem trisagium ante evangelium, sed post lectiones ex apostolo et ex epistolis catholicis.

(3) Solummodo in liturgiis Hierosolymitana, Antiochena et Nestoriana celebrans recitat secreto orationes ante lectiones ex s. Scriptura.

(4) Apud Nestorianos lector sic ante primam lectionem proclamat ܬܒܘ ܘܫܬܩܘ . ܣܦܪܐ ܕܦܠܢ ܒܪܟܡܪܝ "Sedete et quieti estote. Ex libro N. Benedic Domine„, et iterum ante secundam lectionem ait : ܫܬܩܘ . ܢܒܝܘܬܗ ܕܦܠܢ . ܒܪܟܡܪܝ "Quieti estote. Prophetia N. Benedic Domine„. Porro binae lectiones Scripturales, quas auctor noster dicit legendas ante epistolam Paulinam, desumendae sunt ex V. T. uti disertis verbis praescribunt Constitutiones Apostolicae in lib. II c. 57 et in lib. VIII c. 5. Usus porro legendi in missa duas lectiones ex V. T. ante lectiones ex N. T. viget hodie apud solos Syros.

(5) Id convenit cum lib. II c. 59 ubi praescribitur ut lector "ex edito loco„ legat sacras lectiones.

(6) In liturgia Byzantina ante et post epistolae antiphonam praemitendam clamat diaconus "attendamus„ ut concitet cœtum ad audiendam lectionem.

Et statim ac lector absolverit lectionem, innuit archidiaconus uni presbyterorum, qui sedens clamat (1) : ειρηνη σοι (pax tibi). Et similiter agit donec (legantur) duo libri graecus et syrus.

Et illico psaltes ascendens dicit (2) : Ψαλμος τω Δαυιδ (psalmus Davidis)

Et dicit archidiaconus : προψαλλε (praecine).

Et dicit psaltes propsalmon (3) (antiphonam).

Et clamat archidiaconus (4) : υποψαλλωμεν (succinamus). Et sine mora canunt vigiles.

Et ascendunt illico duae aliae lectiones, cum episcopus manet in suo throno, manentque locis suis ii qui sedent.

Dicunt autem vigiles (5) sex versus ex psalmo miserere mei Deus secun-

---

(1) In eadem liturgia Byzantina post lectam epistolam sacerdos salutat lectorem dicens “pax tibi„.

(2) In liturgia Byzantina lector haec ipsa verba recitat ante antiphonam (προκειμενον) epistolae. In Maronitarum autem ritu ante antiphonam epistolae Paulinae lector proclamat ܡܙܡܘܪܐ ܕܬܫܒܘܚܬܐ ܐܡܝܪ “psalmus (i. e. versus pslami) laudum dicitur„. Et respondet sacerdos ܙܡܪ ܘܫܒܚ ܠܒܪܘܝܟ “psalle et lauda creatorem tuum„. Apud Nestorianos ante epistolam clamat diaconus : surgite ad orationem (dicite) antiphonam diei. ܩܘܡܘ ܠܨܠܘܬܐ . ܫܘܪܝܐ ܕܝܘܡܐ

(3) Propsalmon idem est ac ܐܘܡܝܪܐ apud Syros, ac ܫܘܪܝܐ apud Nestorianos et προκειμενον in ritu Byzantino.

(4) I. e. Respondeamus succinendo extrema versuum, uti explanant C. A. l. c. “peractis vero per duos lectionibus, alius Davidis hymnos psallat, et populus extrema versus succinat„.

(5) Antiphona canenda ante epistolam constat sex versibus desumptis ex psalmo 50 cum totidem responsoriis interpositis. Eiusmodi antiphonarum exempla exhibet vetustissimus cod. syr. Londinensis addit. 17207, ubi singulae antiphonae constant ex brevi cantilena rithmica (ܥܘܢܝܬܐ) et ex versiculo ex psalmis (ܦܬܓܡܐ) in cuius fine succinitur postrema pars cantilenae. Sic se habet v. g. ad dominicam in albis antiphona ante lectiones V. T. :

dum misericordiam tuam, cum strophis quae congruunt.

Et illico orat (1) unus presbyterorum, et sedent.

Hinc illico legitur apostolus.

Dein illico (canitur) alleluia (2).

Et archidiaconus ait : προφαλλε (praecine).

Et post alleluia statim ait archidiaconus : Συνφωνως παντες υποψαλλωμεν (unisona voce omnes succinamus).

Et illico legitur Evangelium.

Et (recitantur) litaniae (3).

Et orat episcopus.

Archidiaconus dein gestat codicem Evangelii, qui super altare positus erat. Et graecus diaconus clamat (4) : ο σοι Καταχουεσθε προεστε (o qui estis

---

ܟܪܘܙܘܬܐ . ܠܐ ܦܓܪܐ ܪܒܐ ܗܘܐ ܠܗ . ܚܕ ܐܠܐ ܘܐܘܕܝܢ ܠܡܫܡܫܢܘܬܐ ܀
ܦܬܓܡܐ . ܗܟܢܐ ܠܠܐ ܐܢܫ ܡܫܡܫܝܢ . ܘܗܟܢܐ ܠܠܐ ܐܢܫ ܕܡܫܡܫܝܢ . ܗܝܡܢܘܬ ܦܠܚܐ
ܘܟܠܢܪܐ . ܚܕ ܐܠܐ ܘܐܘܕܝܢ ܠܡܫܡܫܢܘܬܐ ܀

(1) Oratio ante lecticnem epistolae Paulinae.

(2) Antiphona ante lectionem Evangelicam dicitur a Syris ܗܠܠܐ i. e. αλληλουριον, et ter repetitur alleluia initio antiphonae ex psalmis desumptae.

Apud Maronitas ante antiphonam evangelii proclamat cantor ܗܠܠܘܝܐ ܕܕܘܝܕ ܡܬܐܡܪ "cantus alleluia Davidis dicitur„ : et respondet sacerdos ܐܠܗܐ ܢܩܒܠ ܫܘܒܚܟ "Deus acceptam habeat tuam collaudationem„.

Etiam in ritu Byzantino lector dicit ante evangelium "αλληλουια Ψαλμος τω Δαυιδ„.

Apud Coptos autem ante Evangelicam lectionem proclamat diaconus "ex psalmis Davidis„ et cantores plures canunt versus cum alleluia.

(3) I. e. litaniæ quibus diaconus invitat conventum ad orandum pro pace ecclesiae et mundi, pro cunctis et praesertim pro offerentibus.

(4) In documento, quod illustramus, dimittendorum tantummodo catechumenorum mentio fit. Liturgia Byzantina similiter solos catechumenos dimittit, Maronitica aud-ientes. In liturgia autem Nestoriana praeter catechumenos aut audientes dimittuntur a diacono qui non sunt sumpturi eucharistiam hac proclamatione ܡܢ ܕܠܐ ܢܣܒ ܒܗ

auditores exite).

Et post ipsum (diaconus) syrus : qui non suscepit signaculum abeat (1).

Et ita clamant omnes donec ingrediantur ad altare (2) .

Et archidiaconus gestans Evangelii codicem clamat : ο κατηχουμενοι προεστε (o catechumeni exite); τας θυρας (portas !) (3)

Et clauduntur vela et portae.

ܠܐܙܠ "abeat qui non est sumpturus ipsum (i . e . mysterium eucharisticum„) . Quae proclamatio exstabat olim in liturgia Alexandrina saec. IV ,teste S. Timotheo episcopo in responso canonico ad IX interrogationem "in divina oblatione diaconus proclamat ante osculum : qui non communicatis abite„ (Vid . Pitra Iur . Graec . t . I . pag. 32). In liturgia autem Syrorum, uti ex commentariis patet, diaconus profert sequentes dimissoriales formulas : ܐܙܠܘ ܫܪ̈ܝܐ ܕܐܫܬܪܝܬܘܢ. ܐܙ̈ܠܝܢ ܫܪ̈ܝܢ ܕܐܫܬܪ̈ܝܢ. ܠܐ ܐܢܫ ܡܢ ܫܡܘ̈ܥܐ. ܠܐ ܐܢܫ ܡܢ ܡܬܟ̈ܬܫܢܐ. ܠܐ ܐܢܫ ܡܢ ܗܢܘܢ ܕܠܡܨܠܝܘ ܥܡܢ ܠܐ ܡܨܝܢ. ܐܬܒܩܘ ܚܕ ܠܚܕ̈ܐ. ܘܬܪ̈ܥܐ ܐܚܘܕܘ ܘܩܘܡܘ ܫܦܝܪ . "Abite qui dimissi fuistis. Abite quae dimissae fuistis. Nemo ex catechumenis. Nemo ex possessis . Nemo ex iis qui nequeunt nobiscum orare. Noscite vos invicem . Portas claudite . Et bene state„ . Quae proclamationes etsi exciderint ex usu in liturgia missae recitantur etiam hodie in consecrando chrismate, nec non in ritu benedicendae aquae intra missarum solemnia die epiphaniae Domini .

(1) Notanda est duplex formula dimittendorum catechumenorum, quarum prior græca a graeco diacono proferenda, altera syriaca a syriaco, neque ista illius est interpretatio litteralis.

(2) Ista verba "et ita omnes clamant donec ingrediantur ad altare„ innuere videntur ceteros diaconos, dum repetunt formulas dimissionis, per ecclesiam deambulare debere ad conventum inspiciendum ne quispiam dimittendorum ibidem manserit, eosdemque dein redire ad altare. Ex quo merito coniicitur agi in isto nostro documento de dimittendis reapse catechumenis, mìnime vero simpliciter de formulis liturgicis proferendis.

(3) Convenit adamussim cum liturgia Syrorum . Vid . p . 20 n . 4 . Convenit quoque cum liturgia Nestoriana in qua post "ite auditores„ statim dicit diaconus "videte portas„ . In liturgia autem Byzantina nonnisi post osculum pacis clamat diaconus "τας θύρασ τας θυρας„

Et statim vigiles dicunt hymnos (1).

Et adfertur aqua ablutionis ad episcopum et ad omnes presbyteros (2).

Et introit episcopus et stat ante altare, et illico incipiunt psaltae canere alleluia coram mysteriis (3).

Et cum perveniunt ad portam altaris aperiuntur vela.

Et statim ac mysteria disponuntur super altare, adolet episcopus thura, et dicunt professionem fidei (4).

Finis

---

(1) Cantica quae post dimissos catechumenos concinunt vigiles respondent hymno qui in liturgia syrorum dicitur "introitus,, (ܩܠܐ ܕܡܥܠܬܐ), in liturgia Nestoriana "cantus mysteriorum,, (ܥܘܢܝܬܐ ܕܐܪ̈ܙܐ), in liturgia Byzantina Χερουβικον ὕμνον. In liturgia autem Alexandrina coptorum deest quidem hymnus introitus, sed recitat sacerdos "orationem veli,, quae est oratio ad introitum.

(2) Tum episcopus tum presbyteri qui ei adstant ad offerendum sacrificium manus lavant, quod et innuit auctor C. A. in lib. VIII c. 11, hac tamen differentia, quod ex nostro documento lotio manuum fit statim post hymnum introitus, in C. A. lotio subsequitur osculum pacis. Porro in hodierna liturgia Antiochena Syrorum nec non in Alexandrina lotio fit post introitum. Liturgia autem Nestoriana praescribit lotionem post dimissos catechumenos et ante introitum. Tandem iu liturgiae Byzantinae codicibus desideratur praecisa mentio lotionis manuum celebrantis ad introitum.

(3) Iuxta C. A. l. VIII c. 12 dona ad altare afferenda sunt post osculum pacis: hic autem dicitur quod post cantum hymnorum introitus, lotionemque manuum episcopus ante altare sistit et dona ad ipsum nulla alia solemni pompa afferuntur praeterquam quod coram iis psaltae canant alleluia. Ex quo concludendum videtur, tempore quo nostrum documentum editum fuit, nondum fuisse introductum ritum qui dicitur "magni ingressus,,.

(4) Postquam dona fuerint disposita super altare adoleveritque episcopus thura, "professionem fidei,, enunciat coetus. Ad fidei autem professionem emittendam minime adhibet vocabulum "credo,, vel "credimus,,. Videtur exinde formula Nicoena eo tempore nondum in liturgiam inducta. Porro animadvertendum est in liturgia Byzantina symbolum fidei post pacis osculum collocari.

II

RESOLUTIONES

LITURGICO — CANONICAE

Praenotanda

1. Indicatio codicis

Alterum documentum, quod hic in lucem vulgamus, extractum a nobis fuit ex secunda parte celebris codicis syriaci Sangermanensis bibliothecae Nationalis Parisiensis signati n. 62, inde a f. 229 usque ad f. 237 v., consistitque in XLV responsis seu resolutionibus de re canonica et liturgica.

Praedicta autem resolutionum collectio praesefert hunc titulum : "Capita seu quaesita ab orientalibus exarata et missa ad sanctos patres qui iis responsa dederunt„ : et in fine apponitur sequens subscriptio : "Absoluti sunt canones numero quadraginta quinque qui constituti fuerunt a patribus orthodoxis„.

2. De auctoribus resolutionum

Quamvis autem neque in titulo neque in subscriptione indicetur quinam fuerint illi orientales qui quaesita proposuerunt, quinamque patres auctores resolutionum, facillime tamen utrumque aliunde explanatur.

Gregorius equidem Barhebraeus suo nomocanoni, cui titulus "directorium„ (ܗܘܕܝܐ), plures ex praedictis resolutionibus canonicis totidem verbis vel adhibita contractione inserens, eas tribuit tamquam auctori Severo monophysitarum celebri patriarchae Antiocheno, uti in notis ad versionem textus significabimus. Iamvero easdem resolutiones praedicto Severo, uti auctori, minime tribuendas esse vel ex eo patet quod resolutiones 6 et 27 commemorent Severum cum apposito epitheto "sancti„ quo denuntiatur eundem iam fuisse vita functum. Praeterea ibidem exhibentur testimonia ex scriptis quae dicuntur ab ipso Severo relicta, nominatim vero ex opere contra "anachristas„.

Imo resolutioni 27 inest nota chronologica ex qua merito infertur, brevi

tempore post interitum eiusdem Severi et antequam a monophysitis eus loco sufficeretur Sergius Tellensis, editas fuisse resolutiones illas. Siquidem ibidem, ubi agitur res cuiusdam viri nomine Zabad, qui, praeter haeresim, sibi contra ius arrogaverat episcopalem dignitatem, postquam notatum fuit Severum declarasse irritam seu invalidam illius consecrationem, atque praeccepisse ut ordinati ab eodem Zabad denuo ordinarentur, speciatim subditur "viginti plus minusve praeteriisse annos a quo talia fuerunt audacter patrata a Zabad„. Iamvero Severus, qui an. 512 usurpaverat (1) sedem Antiochenam, exinde, imperante Iustino, anno 518 expulsus fugiit in Alexandriam (2); et, post adventum in urbem Constantinopolim, fuit an. 536 damnatus (3) a Romano Pontifice Agapeto, rediitque in Aegyptum, ibidemque interiit (4) an. 538. Proinde ex superius dictis deducitur decretum Severi adversus Zabad nonnisi an. 518 emanasse, et consequenter, additis viginti annis plus minusve, dicendum est resolutiones canonicas, de quibus occupamur, statim post eiusdem Severi interitum editas fuisse nempe ipso anno 538 vel anno subsequenti, antequam nempe Sergius Tellensis in eiusdem locum a monophysitis sufficeretur (5).

In codice syriaco bibliothecae nostrae, ex quo "Acta Pilati„ vulgavimus (Cf. studia syr. fasc. II), prostat canonica epistola hisce resolutionibus canonicis parallela, quae non tantum confirmat ea quae exposuimus de aetate ad quam referendae sunt eiusmodi resolutiones, sed et designat quinam fuerint

---

(1) Tunc temporis legitimus patriarcha Antiochenus erat Flavianus, qui tamen parum constans in fide erat. Huic an. 518 successit legitime Paulus qui sponte Antiochia discessit. (Cf. Evag. l. IV, 4) et ab an. 521 usque ad 527 Euphrasius, et post eum ab an. 527 usque ad 545 s. Ephraem Amidensis sedit.

(2) Cf. Evagrium hist. eccl. l. III, 37; l. IV, 4; et Theophanem in chronog. ad an. 518.

(3) Damnatus fuit cum Theodosio, Anthimo aliisque ab Agapeto Romano Pontifice in conc. habito Constantinopoli.

(4) Cf. Barhebraeum in Chron. Eccl. edit. Lamy pag. 212.

(5) Cf. Barhebraeum in Chron. Eccl. edit. Lamy pag. 214

orientales illi qui proposuerunt quaesita, quinamque antistites auctores resolutionum. Sic enim illius epistolae titulus enunciatur pag. 323 : ܐܓܪܬܐ ܕܐܫܬܕܪܬ ܡܢ ܝܘܚܢܢ ܐܦܝܣܩܘܦܐ ܐܓܘܦܛܝܐ ܡܢ ܩܘܦܪܘܣ ܓܙܪܬܐ ܠܪ̈ܚܡܝ ܐܠܗܐ ܪ̈ܫܝ ܕܝܪ̈ܬܐ ܕܡܕܢܚܐ ܡܢ ܟܠܗ ܕܫܒܝܚܝ ܗܘܘ ܡܢ ܟܠܗ ܕܝܪ̈ܝܐ ܕܗܦܟܘ ܡܢ ܩܠܪ̈ܘܣ ܗܘܘ ܕܦܢܘ ܡܢ ܗܦܟܘ ܕܟܠܩܝܕܘܢܝܐ ܠܘܬ ܐܪܬܕܘܟܣܘܬܐ ܫܐܠܘ ܠܡܪܝ ܬܐܘܕܘܣܝܘܣ ܦܦܐ ܕܐܠܟܣܢܕܪܝܐ ܘܡܪܝ ܐܢܬܝܡܘܣ ܦܛܪܝܪܟܐ. ܘܡܪܝ ܩܘܣܛܢܛܝܢܘܣ ܡܝܛܪܘܦܘܠܝܛܐ ܘܐܬܦܩܕ ܡܢܗܘܢ ܗܘ ܗܘ ܐܦܝܣܩܘܦܐ ܝܘܚܢܢ ܐܓܘܦܛܝܐ ܡܛܠ ܗܕܐ ܠܩܘܦܪܘܣ ܘܗܘ ܗܘ ܝܗܒ ܐܓܪܬܐ ܗܕܐ ܠܗܘܢ ܠܕܝܪ̈ܝܐ. "Epistola quam misit Ioannes episcopus Aegyptius ex Cypro insula ad amantes Dei abbates in oriente, qui praeclari quidem monachi de clericis reversis ex Chalcedonensi synodo interrogarunt Mar Theodosium papam Alexandriae, Mar Anthimum patriarcham (Constantinopoleos.) et Mar Constantinum metropolitam (Laodiceae), et a memoratis mandatus fuit episcopus Ioannes Aegyptius hac de re in Cyprum, qui ad illos monachos istam epistolam dedit„. Ita dein Ioannes ille exorditur epistolam : ܠܪ̈ܚܡܝ ܐܠܗܐ . . . ܩܫܝ̈ܫܐ ܘܪ̈ܫܝ ܕܝܪ̈ܬܐ. ܩܘܙܡܐ. ܐܘܣܒܝ. ܬܐܘܡܐ. ܙܢܘܒܝ. ܡܪܐ ܥܡ ܫܪܟܐ ܕܪ̈ܫܝ ܕܝܪ̈ܬܐ ܕܡܕܢܚܐ. ܝܘܚܢܢ ܐܦܝܣܩܘܦܐ. ܐܒܐ ܓܘܢܝܐ ܡܪܝ ܩܘܣܛܢܛܝܢܘܣ ܗܘ ܕܡܟܠ ܕܒܕܘܟܬܗ ܗܘ ܕܣܘܝܪܐ ܡܠܦܢܐ ܬܒܠܝܐ ܕܒܐܬܪ ܩܕ̈ܝܫܐ. ܥܡ ܫܘܬܦܘܬܐ ܕܐܒ̈ܗܬܐ ܐܚܪ̈ܢܐ ܕܐܝܬ ܝܘܡܢܐ ܒܡܕܝܢܬܐ ܡܠܟܬܐ. ܣܡ ܩܢܘ̈ܢܐ ܗܠܝܢ "Amantibus Deum . . . presbyteris et abbatibus Cosmae, Eusebio, Thomae, Zenobio, Marae cum ceteris abbatibus per orientem Ioannes episcopus. Pater communis Mar Constantinus qui vice fungitur Severi doctoris œcumenici qui in loco sanctorum est, concurrentibus aliis patribus qui hodie in urbe regia commorantur, condidit canones uti sequitur etc„. Eidem epistolae subnectitur appendix sequens : ܐܫܬܕܪܬ ܕܝܢ ܐܦ ܐܓܪܬܐ ܗܕܐ ܘܐܦ ܠܘܬ ܗܢܘܢ ܕܒܓܒܪܝܢ ܪ̈ܫܝ ܕܝܪ̈ܬܐ. ܕܐܝܬܝܗܘܢ ܫܡܗ̈ܝܗܘܢ ܣܘܛܝܪܝܟܘܣ. ܐܝܣܚܩ. ܐܘܣܒܝܘܣ. ܡܪܐ. ܝܘܚܢܢ. ܩܘܪܝܩܘܣ. ܓܝܘܪܓܝ. ܘܫܪܟܐ ܕܥܡܗܘܢ. "Fuit quoque eadem ista epistola transmissa abbatibus, qui in Gubrin (1), quorum nomina sunt : Sotiricus, Isaac, Eusebius, Maras, Ioannes, Cyriacus, Georgius et alii qui cum ipsis erant„.

(1) Gubrin est nomen castri Cyrrhensium

Ex depromptis itaque locis ex memorata epistola facile colligitur :

1° Post interitum Severi, antequam promoveretur a monophysitis ad patriarchatum Antiochenum Sergius Tellensis (1), functum fuisse, pro eadem secta, vice patriarchae, Constantinum episcopum Laodiceae (2), qui Constantinopoli, ceu hospes Theodorae imperatricis, commorabatur.

2° Monophysitas abbates monasteriorum per Syriam et Mesopotamiam, supervenientibus casibus dubiis in re canonica vel liturgia, quaesita praedicto Constantino proposuisse et ab eodem resolvenda ideo praesertim expetivisse quoniam postquam a Iustino imperatore a sedibus episcopi monophysitae expulsi fuerant (3), exigui admodum reperiebantur per illas provincias illius sectae episcopi (4).

3° Eundem Constantinum Laodicensem una cum Theodosio et Anthimo pseudopatriarchis Alexandriae et Constantinopolis, qui cum eo in eodem hospitio imperatricis Theodorae excipiebantur (5), propositis quaesitis responsa dedisse ad abbates per episcopum Ioannem cognomento Aegyptium in Cyprum hunc ob finem missum

Exhinc intelligitur illos qui in ista collectione quoque resolutionum, de qua agimus, dicuntur "orientales„ abbates esse monophysitas monasteriorum per Syriam et Mesopotamiam subditam imperio Romano; auctores vero resolutionum, qui appellantur "patres sancti„ esse Constantinum monophysitam episcopum Laodiceae, nec non pseudopatriarchas Theodosium et Anthimum. Minime tamen perspicuum fit hasce quoque resolutiones fuisse per Ioannem Aegyptium ad abbates transmissas.

---

(1) Cf. Barheb. Chr. Eccl. p. 214

(2) Cf. Barheb. Chr. Eccl. p. 196, 210

(3) Ibid. p. 196

(4) Ibid. p. 216

(5) Ibid. p. 204

Quamobrem cum eiusmodi resolutionum sylloge sit foetus auctorum monophysitarum, hinc est quod ibidem titulo "sancti„ commemorentur decorati Severus atque alii ex illius sectae coriphaeis, et summa iniuria impetuntur concilium Chalcedonense eiusdemque sequaces i. e. orthodoxi. Cum porro nefandos istorum hominum haereticorum ausus nos plane improbemus atque damnemus, nihilomims nulla alia causa nos induxit ad illam syllogen in lucem edendam cum latina versione brevibusque adnotationibus, nisi quia pleraque quae ibidem traduntur de re sive canonica sive liturgica sint antiquiora ætate qua ab Ecclesia Catholica monophysitae sese seiunxerunt. Accedit quod ibidem contineantur plurimae scitu dignae notitiae ex quibus historia ecclesiastica, liturgia aliaeque sacrae disciplinae mirifice illustrantur.

Capita seu quaesita ab orientalibus exarata et missa ad patres sanctos, qui iis responsa dederunt hisce resolutionibus

I Qui fuerunt baptizati ab iis, qui minime facti erant sacerdotes, baptizandi sunt non secus ac si nondum fuerint baptizati (1).

II Pueri qui a captivitate eripiuntur, ignoranturque eorum parentes, neque adsunt propinqui, qui perhibeant testimonium de illis, utrum nec ne fuerint baptizati, neque quis alius praesto est, qui testetur eosdem iam lavacro baptismi dignos fuisse factos, baptizentur hoc modo, ut baptizans scilicet dicat "ego baptizo N., si nondum est baptizatus, in nomine Patris et Filii et Spiritus Sancti (2)„. Nam illi de quibus haud constat alterutrum, sintne scilicet an

---

(1) Inserta exstat ista resolutio in nomocanone Barhebraei c. II sect. 2. (Vid. apud Mai script. vet. t. X pag. 13). Porro vetustioribus in monumentis occurrunt hic inde locutiones quae locum dederunt sentiendi nullum esse baptismum a laicis collatum (vid. capitula apost. XXI edit. Pitra jur. eccles. graec. t. I pag. 99, s. Basilii ad Amphilochium ibid. pag. 578), nihilominus Ecclesia docet validum omnino esse baptismum quod a laicis debitis conditionibus confertur. Imo cum inferius scilicet sub n. XXVII auctores earundem resolutionum declarent minime esse denuo baptizandos illos qui fuerant baptizati a sacerdotibus a Zabad invalide ordinatis, eo ipso docent baptisma a laicis collatum esse validum.

(2) Inserta exstat in nomocanone Barheb. l. c. Porro notandum est istam resolutionem fuisse desumptam ex Timothei Alexandrini responso canonico n. XXXVIII (Pitra iur. eccl. gr. t. I p. 638). Quamobrem forma : "ego baptizo etc„, quae traditur in ista resolutione, propria est ecclesiae Alexandrinae, cum qua convenit forma Romanae ecclesiae. Similis resolutio legitur in epistola Severi Antiocheni ad Theodorum episcopum Olbi in Isauria " . . . ܡܛܠ ܐܝܠܝܢ ܕܠܐ ܡܬܝܕܥܝܢ ܦܘܩܕܢܐ ܒܗܘܢ ܠܟܘܢ ܗܘܦܟܐ

non baptizati, potius est ut denuo baptizentur, quam ut tali dono orbati decedant. Fieri enim nequit ut Spiritus Dei sit contrarius sibi, et, si semel donum receperunt, neque aliquid adversi infertur iisdem, neque augmentum ullum ipsis adiicitur in secundo baptismo.

III Qui a diaconis fuerunt baptizati, perficiantur signaculo chrismatis, cum fit oratio illa propria signaculi quo mos est ut post (susceptum) baptismum signentur. Diaconus porro qui extra mortis periculum baptizavit poenam subit (1).

IV Qui a presbytero fuerunt baptizati, quin s. chrismate ungerentur, perficiantur chrismatis signaculo cum fit oratio illa quae adimpletur super consignandos (2).

V Oportet ut altaria (3) quae a presbytero fuerunt uncta, perficiat epis-

---

ܥܡܕ ܦܠܢ ܐܢ ܠܐ ܥܡܝܕ . ܒܫܡ ܐܒܐ ܘܒܪܐ ܘܪܘܚܐ ܩܕܝܫܐ . "In baptismo illorum de quibus dubium habetur . . . sic dicat sacerdos : baptizatur N., si non est baptizatus, in nomine Patris et Filii et Spiritus S. „ (V. Brooks the selects lettres of Severus t. 2). Ex quo Severi loco apparet pristinam baptismi formam ecclesiae Antiochenæ concordare cum ea quam adhibent hodie Syri.

(1) Exstat in nomoc. Barhebr. l. cit. — Porro diaconus est minister extraordinarius baptismi solemnis, ut ostendit exemplum Philippi qui consentientibus apostolis multos Samariae viros et mulieres et dein eunuchum reginae Candacis baptizavit (Cf. Act. apost. VI, 1). Etiam in Testamento Domini l. II n. X edit. nostra pag. 133 dicitur : "absente presbytero et necessitate urgente, diaconus baptizet„. Non intelligitur proinde cur sanciatur ab auctoribus resolutionum poena plectendum diaconum qui extra periculum mortis baptismum contulerit. Notum est autem diaconum nullam habere potestatem signandi s. chrismate baptizatum.

(2) Exstat apud Barhebr. in nomoc. l. c. Cf. Canonem 48 syn. Laodic.

(3) S. Ephraem in hymn. de virginitate testatur altare ungendum s. oleo (Vid. edit. nostram p. 12). Fieri autem debet unctio per episcopum ut inferius dicetur in resolut. VIII. Idem eruitur ex eorundem auctorum adhuc inedita epistola canonica ad abbates Ciliciae missa, ubi statuitur "ܐܦܠܐ ܕܝܢ ܡܫܝܚܐ ܘܠܐ ܠܗ ܕܢܡܫܚܝܢ ܘܢܩܕܫܘܢ ܐܘ

copus signaculo crucis absque chrismate cum interea dicit : "sanctificatum et perfectum est hoc altare in nomine Patris et Filii et Spiritus Sancti„. Sic dicat dumtaxat quin indigeat alia oratione.

VI Perspicuum est canonem cohibere daemoniacos a participatione sanctorum mysteriorum : nihilominus quum sanctos Timotheum (1) archiepiscopum Alexandriae et Severum patriarcham comperimus hac in re indulgentia fuisse usos, dicimus quod daemoniacus, qui adimpleverit omnia adimplenda, ieiuniisque navaverit operam, fueritque assiduus in oratione, atque coegerit corpus suum illud humilians ac affligens poenitentia, vigiliis aliisque Deo acceptis operibus, si a daemone is exagitatur noto quodam tempore, extra quod a vexatione daemonis reperitur incolumis sanusque in mente, relinquatur placito et conscientiae ipsius, ut particeps fiat sacrorum mysteriorum, si cupiat. Quod autem statuimus quoad ieiunium, orationem et alia cum iis coniuncta, id statuimus ex necessitate, edicente Domino nostro : hoc genus non exit nisi ieiunio et oratione„ (Math. XVII, 20). Sin autem, post eiusmodi opera, minime ille daemoniacus sanatur, perspicuum est id contingere ad ipsius probationem, aut ob aliam causam soli notam Deo, qui noscit expedire ut is sic plectatur. Quare qui talis est, propterea quod perfecerit quae erant ab ipso perficienda, habeatur quoque dignus illa indulgentia, quae visa est patribus.

VII De illo qui manus impositionem iam suscepit, deinde autem a daemone fuit possessus, aut de illo qui nondum factus sacerdos a spiritu fuit adverso vexatus, si post haec a daemonis exagitatione liberi ambo evadunt, sic statuimus : intervallum longum temporis transigatur cum praedictis, et si interiectum per intervallum haud vexantur, qui sacerdos quidem est, munere ministerii fungatur, et qui nondum est ordinatus, si necessitas adsit, dignusque

---

ܢܩܕܫ ܡܕܒܚܐ . "Ne audeat presbyter ungere vel consecrare altare„ (vid. cod. syr. bibl. paris. n. 62 f. 214).

(1) Vid. Timoth. Alexand. responsum III (Pitra Iur. eccl. gr. t. 1 p. 630) - Porro auctores monophysitae pro suo more haereticum Severum titulo "sancti„ ornant.

is ordinatione censeatur ratione morum suorum, ordinari potest (1) non solum in diaconum et presbyterum, sed et in episcopum.

VIII Minime facultas danda est presbytero ungendi altare : nihilominus permittitur ipsi ut iam unctum et in loco quodam erectum altare transferat et erigat in alium locum, ubi necessitas expostulat, dummodo id fiat de licentia episcopi (2).

IX Mos per orientem existens, ut abbatissae sint diaconissae, atque mysteria (i. e. eucharistiam) distribuant monialibus sibi subditis, conservetur ubi diaconissa habetur, dummodo ín loco illo, in quo mysteria distribuuntur, presbyter aut diaconus minime adsint (3). Si enim pudicus presbyter diaconusve adfuerit, ne, hisce praesentibus, illae i. e. abbatissae diaconissae distribuant mysteria.

X Altaria quae comperiuntur in ecclesiis vel monasteriis regionum a barbaris devastatarum, neque noscitur sintne uncta an non, si lignea eadem sint, reperiaturque praefata materia i. e. lignum in illa regione, adferantur in diaconicon, ibidemque in honore teneantur, ut super illa exuant (sacerdotes) vestes sacras, atque super ea reponantur patenae, calices atque s. ministerii alia vasa. Nullatenus autem oblatio (missae) super illa offeratur. Sin vero sunt ex marmore, quod in illa regione desideratur, ungantur, cum episcopus qui illa ungit sic dicat : "ungimus altare hoc, si unctum non est (in nomine Patris etc„) (4).

XI Ordinatio diaconissae fiat iuxta usum loci. Innotuit vero nobis episcopum in oriente etiam orarium iniicere super illius humerum non aliter ac in ordinatione diaconi (5).

---

(1) Cf. canones apostolorum n. LXXIX (Pitra iur. eccl. gr. t. 1 p. 32)

(2) Inseritur a Barhebr. in nomoc. c. I sec. 6 (Mai script. vet. t. X pag. 8)

(3) Apud Barheb. in nomoc. c. VIII sec. 7. (Mai. scrip. vet. t. X p. 51). Cf. etiam resolutiones canonic. Jacob. Edess. n. 24 (edit. Lamy. p. 126)

(4) Vid. Barh. in nomoc. c. 1 sect. 6 (Mai scr. vet. t. X p. 8)

(5) Item Barh. in nomoc. c. VII sect. 7 (Mai t. X p. 15).

XII Ecclesia vel martyrium sic consecrantur : procedit episcopus pridie et altare erigit illudque consecrat; die autem sequenti egressus episcous, si martyrium est, orat, reponitque martyrum vel apostolorum ossa in suis urnis recitans orationem repositionis ossium ungitque urnas opobalsamo vel oleo fragrante i. e. haud consecrato (unguntur enim urnae suavis odoris causa); similiter desuper ungantur et cancelli aditus sanctuarii, itemque ungatur crux defixa in pariete, si exstat, ut deosculanti illam exhalet bonum odorem. Deinde absolvat episcopus totum officium, lectiones Scripturarum atque oblationem (1). Si tamen difficulter talia poterunt perfici, ungatur altare ab episcopo, mittaturque in locum ubi erigendum est, concessa ab eodem episcopo facultate presbyteris, ut ceteras adimpleant caerimonias.

XIII Illi qui, vi coacti, ab haereticis manus impositionem susceperunt, ita tamen ut eodem tempore anathematizarint ordinationes conferentes eosdemque hoc modo cohibuerint ne ipsis manus imponerent, zelus quidem, quem perhibuerunt, ad propulsandum donum ordinationis, laude dignus censetur : nihilominus oportebat ut alia prorsus ratione conatus adhiberent ad vitandum eiusmodi facinus. Quamoberem opus est ut iis idem prorsus tempus sit definitum ac illis, qui ordinantur ab haereticis, ad poenitentiam agendam. Ratione tamen zeli quem manifestarunt, aliquid ex rigore canonis iis remitti potest, prouti videbitur episcopo. Recte porro nonnulli asserunt illos minime ordines recepisse, ex eo quod haud credebant se suscipere ordines, atque idcirco oportere ut, cum ab orthodoxis recipiuntur, denuo ordinentur ut sanetur prior ordinatio. Illi vero qui voluntarie ordines ab haereticis receperunt rei facti fuerunt communionis cum haereticis.

XIV Illud vero quod stylita stans super columnam efficiatur sacerdos quin episcopus, qui inferius manet, ascendat ad stylitam, neque iste ex columna ad illum descendat, patres ne audiendo voluerunt id audire, utpote aliquid absonum et extra canonem qualemcumque, renueruntque fidem hisce dictis

---

(1) Barh. in nomoc. c. 1 sect. 7 (ibid. p. 10) Cf. librum pontificalem.

praebere, aut reputare id de facto contigisse.

XV Monachus suscepturus manus impositionem, fiat primo diaconus, et, quantum fieri poterit, munere diaconatus antea fungatur et deinceps fiat presbyter (1). Si autem id nequeat facile fieri, urgeatque necessitas, statim ac fit diaconus efficiatur et presbyter.

XVI Si tabella altaris chrismate uncta et consecrata posita fuerit super mensam altaris minime consecratam, et sacrificium missae sic super illam tabellam fuerit oblatum, nequaquam ex hoc mensa evadit consecrata, sed necesse est ut eadem consecretur (2).

XVII Nequaquam consecrare licet tabellam pictam (3).

XVIII Imminente mortis periculo, baptizat presbyter, etiamsi minime sit ieiunus (4).

XIX Similiter et aegrotus accedens ad baptismum, etiamsi comederit ob necessitatem, recipiat eucharistiam immediate post baptismum (5).

XX Perspicuum est adhibendas esse orationes praescriptas pro ritu baptismi, ritu collocationis reliquiarum sanctorum et ritu consecrationis altarium.

XXI Quorum filii fuerunt baptizati ab haereticis, ipsi tamen communionem habent cum orthodoxis, si pactum pepigerint, per Evangelium iurantes, se non amplius adituros haereticos aut cum eis communionem habituros ad dandam suis filiis eucharistiam, date illis et eorum filiis eucharistiam. Si autem renuant ad nos suos filios adducere, ne tribuatis illis eucharistiam (6).

XXII Baptismum Iuliani phantasiastae sequacium reputandum est validum, uti baptismum sequacium Chalcedonensis synodi : isti enim ut illi sim-

---

(1) Cf. can. 13 syn. Sardicensis

(2) Barh. in nomoc. c. 1 sect. 6 (Mai. op. cit. p. 8)

(3) Ibid.

(4) Barh. in nomoc. c. II sect. 2 (Mai p. 13)

(5) Ibid.

(6) Ibid. c. II sect. 1

pliciter haeretici sunt (1).

XXIII Habentes cum haereticis communionem, si filios suos apud vos baptizandos voluerint, illos admonete et ab iisdem exigite ut vobiscum communionem habeant in ecclesia orthodoxa. Si autem nequit id fieri qualibet de causa, baptizate eorundem filios dummodo vobis pactum pepigerint coram Deo iurantes se minime ad haereticos eos adducturos esse, sed eosdem qui a vobis fuerunt baptizati apud vos mansuros etiam pro communione eucharistica (2).

XXIV Quod ad illos spectat, qui asserunt se fuisse factos sacerdotes, quin tamen demonstrare valeant quisnam episcopus ipsos sacerdotes fecerit, sed quum interrogantur quomodo fuerunt facti sacerdotes, respondent illum, qui ipsos ordinavit codicem Evangelii ipsis super capita imposuisse, sciendum est tales homines nullatenus censendos ab episcopo ordinatos. Nullus enim datur episcopus, qui ignoret ad clericos ordinandos nequaquam super eorundem capita Evangelii codicem imponendum esse. Qui itaque tales sunt, desinant omnino se dicere sacerdotes. Sin vero, ut sese a difficultatibus expediant, reponunt se tantum factos fuisse clericos, exigatur ab iis ut ostendant quisnam ipsos fecit. Cum autem resipiant, et ipsos poeniteat perpetratae culpae fateanturque se minime factos fuisse clericos, si deinde agnoscantur digni qui clerici fiant, efficiantur non aliter ac si nondum ordinati fuerint, inquiraturque de ipsis bonum testimonium, probeturque quod eorundem opera talia sint qualia in ceteris, qui clerici fiunt, requiruntur.

XXV De puerulo cuius parens turbam scindens illum tollens immergit in aquam baptismi, antequam oleo catechumenorum fuerit idem unctus et quin receperit signaculum chrismatis, patribus visum est ut pater quidem plectatur poena ecclesiastica quam episcopus decernet ipsi convenire tum ut is peccati veniam obtineat, tum ne alii ipsius audaciae exemplum sequantur.

---

(1) Ibid. Porro Monophysitae auctores istarum resolutionum s. concilii oecumenici Chalcedonensis sequaces maxima iniuria appellant haereticos.

(2) Barh. nomoc. c. II sect. 1

Puerulus vero baptizetur a sacerdote fideli (i. e. orthodoxo), propterea quod Dominus noster apostolis et per illos iis, qui sacerdotii manus impositionem receperunt, dixit : "Cui remiseritis peccata remittentur ei„ nec non : "Euntes docete et baptizate omnes gentes in nomine Patris et Filii et Spiritus Sancti„. Sacerdotes ergo hac ex vritute et hac ex facultate baptizant et complent omnes traditos baptismi ritus, qui decurrunt in catholica ecclesia (1).

XXVI Qui praebent eucharistiam pueris sanis qui iam comederint (i. e. qui non sunt ieiuni), iubeantur, ne ita rursus agant. Quod si, post admonitionem, id repetant, subeant poenam ecclesiasticam, quam episcopus decernet. Oportet enim ut maxima praeparatione et puritate accedat fidelis ad sacra mysteria, excepto casu periculi aut aegritudinis, quae cogant eum ut aliter ad illa suscipienda accedat.

XXVII Qui baptizantur aut sacerdotii manus impositionem suscipiunt ab episcopis sectae Iulianistarum eodem modo recipiendi sunt ac illi qui poenitentia ducti ex haeresi synodi Chalcedonensis convertuntur (2). Tempus autem determinandum canonis (poenitentialis), singulis qui manus impositionem susceperunt imponendi, in potestate sit episcopi, cuius erit agere prouti in ecclesiae aedificationem id vertere iudicabit. Nos autem haud latet sanctum Severum Patriarcham decrevisse ut qui a Zabad (3) facti fuerunt (clerici) denuo

---

(1) Argumentum eiusmodi sophisma est, uti patet. Vid. supra notam ad resolutionem I

(2) Auctores monophysitae ubique haereticum Severum sanctum vocare, et synodo Chalcedonensi notam haereseos inurere audent.

(3) Colligitur ex iis quae hic traduntur 1° quemdam nomine Zabad, qui tempore Severi in Syria vivebat, molitum fuisse per nefas sibi arrogare dignitatem episcopalem, ita tamen ut idem Severus declaraverit irritam ipsius consecrationem, et sacerdotes aliosque clericos ab eo factos denuo ordinandos decreverit; 2° eundem Zabad insuper docuisse haeresim, quin tamen exinde cognoscatur, in quo eiusdem error consisterit. Iamvero in vetustiore formula quae in nonnullis codicibus legitur omologiae seu professionis fidei emittendae ab ordinandis diaconis et presbyteris, post enumeratos

ordinarentur, et iure quidem cum praeter haeresim, alias agnoverit de praedicto Zabad dari rationes, ob quas neque episcopatus nomine censuerit eundem esse dignum. Hanc ob causam visum est nobis, uti diximus, ut ordinati a Zabad iterum ordinarentur. Quod spectat ad baptizatos a sacerdotibus ordinatis ab eodem (Zabad), quoniam idem patriarcha nihil de iis statuit, neque nobis videtur aliquid innovandum, ne hoc modo perturbationem inducamus, cum iam viginti plus minusve anni praeterierint a quo talia fuerunt audacter patrata a Zabad. Hac de re argumentum comperimus in scripto ipsius sancti Severi cui titulus "contra anachristas„ i. e. contra illos, qui dicunt iterum ungendos qui baptizati fuerunt a sequacibus synodi Chalcedonensis, cum pœnitentia ducti revertantur, uti decet, ad orthodoxos. Haec sunt verba eiusdem doctoris: "Quemadmodum medicus in cognitione medicinae peritus aliter curat qui febri aegrotat et alia ratione qui v. g. tremore, vel hydropisi vel inflatione splenis afficiuntur, pari equidem ratione iis, quibus munus incumbit spiritualis et subtilis curae gerendae ecclesiarum, easque gubernandi, visum est singularum haeresum genera discernenda, proindeque minime eadem ratione curandos censuerunt qui infectionis Novatii et Pothini facti sunt participes, et qui coenosa labe Pauli Samosateni foetati fuerunt. Qui enim ex Pauli

---

haeresum auctores vel praecipuos fautores inde a Simone Mago usque ad tempus concilii Chalcedonensis, exigit episcopus ab iisdem ut "anathematizent Eutichium improbum, Iulianum Halicarnassi et Zabad illum impurum una cum eorundem doctrinis inficiatis fabulis, commentis et fictionibus quibus prorsus negatur oeconomia Dei Verbi pro nobis ܘܠܐܘܛܘܟܐ ܒܝܫܐ. ܘܠܝܘܠܝܢܐ ܕܐܠܝܩܪܢܣܘܣ. ܘܠܙܒܕ ܗܘ ܡܣܝܒܐ [illegible] ܠܓܡܪ. ܘܐܦ [illegible] ܕܐܠܗܐ ܡܠܬܐ ܕܡܛܠܬܢ. Quo ex loco apparet huius Zabad errorem attigisse Christi incarnationem et dispensationem Domini. Porro memoratus Zabad diversus plane est ab illo Zacchaeo (ܙܟܝ) magistro puerorum quem tempore Iustiniani duo presbyteri Edessae Iohannes et Zenobius in episcopum consecrare audacter affectarunt. (Id narrat Michael patr. Jacob. in suo chronico l. IX pag. 325 cod. nostri)

Samosateni haeresi convertuntur, canon XIX patrum CCCXVIII vult ut iterum baptizentur (1). Qui vero ad ecclesiam fidelem redeunt ex errore Novatii et Pothini, canon CX praecipit, ut signaculo chrismatis perficiantur : quem, quidem canonem et repetivit synodus congregata Laodiceae Phrygiae (2). Nam turpis haeresis Pauli Samosateni et illa Pothini eandem gignunt insaniam, neque ab invicem nisi in paucis discrepant. Quae cum ita sint, nos post exemplum patrum incedentes, minime plusquam oportet inquirendum arbitramur, neque ad prisca ascendimus tempora statutorum Cypriani et eorum quae patres congregati in Africa putarunt condenda„.

Si quis autem reponit asserens eundem patriarcham scripsisse, nequaquam nos valida recognoscere baptismata earum haeresum, quarum manus impositionem tamquam validam minime habemus, iste sciat manus impositionem a Zabad collatam ipsum (i. e. Severum) irritam declarasse, uti supra diximus, non solum ob haeresim, sed et propter alias causas. E contra haud facile ipsi fuit universim decernere irritamque declarare manus impositionem collatam a phantasiastis sequacibus Iuliani, qui eiusmodi haereseos exstitit auctor. Sed prouti diximus et iuxta scripta quae idem sanctus patriarcha nobis reliquit minime immoderata investigatio a nobis facienda est in iis quae ille constituit neque arbitramur nos sapientiores esse ipso, qui etiamsi haud ignoraret quod plurimi a Zabad susceperint impositionem manus, et sic longo tempore manserint, et quod insuper iidem baptizarint, nihilominus irritam quidem manus impositionem declaravit, ast minime praescripsit iterum esse baptizandos qui ab illis Zabad ordinatis fuerunt baptizati.

XXVIII Presbyteri et diaconi, qui sese vicissim anathematizant non iam haereseos causa sed absque iudicio et insipienter ex motivis prorsus humanis atque ex passionis motu, scire debent nemini fas esse anathema proferre nisi

---

(1) C. Conc. Nic. can. XIX (Pitra iur. eccl. gr. t. 1 pag. 435)

(2) Vid. c. 7. Conc. Const. et can. 7 Syn. Laod. Cf. etiam s. Basil. ad Amphiloch. c. 47 (Pitra op. cit. pag. 496, 511, 594)

in solos haereticos. Episcopus vero anathemate plectit non solum haereticos sed et qui labuntur in peccata quae canones anathemate damnant. Qui itaque fines excedentes per nefas anathematizarint, cum veniam expetunt, si ex simplici quidem motivo anathema tulerint concedatur iis venia, addita comminatione quod debito canoni subiicientur si rursus in eiusmodi excessum prolabentur. Sacerdos autem qui ex cupiditate vel turpi lucro vel ob vindictam sibi sumendam anathema protulerit, illico poena plectatur. Et qui, postquam anathema protulit, in sua persistit audacia, illico sub decreto excommunicationis costituatur. Cum autem variae sint causae quibus aliqui incitantur ad anathema proferendum, tum tempus excommunicationis, tum genus poenae sint in potestate episcopi.

XXIX Cum superius diximus sacerdoti fas haud esse nisi solos haereticos anathematizare, hinc est quod peccat sacerdos qui, extra praefatam causam, profert anathema, praecipue autem in suum collegam presbyterum vel in diaconum. Peccat maxime quoque diaconus qui anathema profert adversus presbyterum vel collegam suum diaconum, atque eo maius ipsius est peccatum, quod temere super eum, qui excelsior est ipso, sese extulerit, aut super eum qui sibi aequalis est in gradu.

Monachus (simplex) et saecularis homo, si anathema dicunt in sacerdotem aut in suos sodales, peccant et ipsi, uti patet; sciunt enim quod, cum nullam habeant potestatem anathema ferendi, nonnisi passione abrepti anathemata in illos proferant ad inurendam iniuriam contumeliamque ipsis. Necesse est ergo ut et isti redarguantur et reprehendantur ab episcopo.

XXX Non licet presbyterum interdicere nisi presbytero qui sit chorepiscopus, periodeuta aut visitator: nam hi soli potestatem habent interdicendi et solos quidem illos qui sibi subditi sunt. Extra praedictos autem non possunt interdicere nisi illum qui se subiecturum ipsorum interdicto significaverit. Ad id porro melius declarandum, dicimus quod, si contestantes inter se accedant ad chorepiscopum, aut periodeutam seu visitatorem, vel presbyterum, quibus minime ii subiacent, videatque chorepiscopus aut periodeuta etc. sententiam

non posse ferri, nisi interponatur interdictum, necesse est ut prius iuterroget eum, qui sub sua iurisdictione non est, an sese sit submissurus interdicto, et si respondet affirmative, potest eundem interdicere, et nemo illum poterit absolvere, nisi qui sit constitutus maiori in gradu, ita tamen ut fiat prius inquisitio causae, et tunc culpae reparatio. Is autem qui aliquem interdicto coercuit, poterit ab interdicto eundem relaxare.

XXXI Nefas est ut presbyter aut diaconus aut quilibet alius in gradu (ordinum) constitutus quempiam interdicat, sumendae sibi vindictae causa. Qui itaque interdictum fert ad vindictam sibi sumendam, aut alium ob pravum finem sic deinde rogatur ut ab interdicto illo constrictum absolvat, neque annuit deferatur ipsius agendi ratio ad episcopum, qui, examine instituto, si videt eundem contra fas poenam inflixisse aut iniuste eundem obstare et renuere ne ab illa absolvat, erit in potestate episcopi ut is ipse absolvat ab interdicto ab illo presbytero inflicto, imo, si ita ipsi videbitur poterit eundem presbyterum sub censura constituere.

XXXII Sacerdotes sive qui iurant, sive qui iurant iuramentumque violant, scire debent se transgredi preceptum Domini nostri Jesu Christi, qui iussit dicens : "ego dico vobis nolite ullatenus iurare„. Qui itaque iurat (1), iuramentoque stat, peccat, et qui iurat et violat iuramentum, duorum peccatorum reus fit. Praecipiendi itaque isti sunt, ut omnino a suis oribus abiiciant usum iurandi. Et cum prima vice confitentur se iuramentum violasse, admoneantur ut suppliciter a Deo expetant veniam, ipsisque comminatio fiat quod, si postea deprehendantur iuramentum violasse, convenientem sint canonem subituri. Et, cum postquam transgressi fuerint iuramentum resipiscant, illis infligat episcopus excommunicationem iuxta delictum quod deprehendetur apud eos.

XXXIII Qui forte semet iuramento devixerit a perpetranda actione, quam putat sibi noxiam, minime fas est ut a tali vinculo ille solvatur ab episcopo.

---

(1) Cf. s. Basil. ad Amphil. c. 29 (Pitra op. cit. pag. 590). Cf. s. Rabbulae canones (Overbeck p. 217)

XXXIV Sacerdotes orthodoxi qui ab haereticis apprehenduntur et adiguntur, ut iurent quominus ingrediantur illorum oppidum vel alium locum, cui ipsorum ingressus aliquid emolumenti allaturus sit debent perpeti oppressionem contumeliam aliaque eiusmodi ad persistendum in non iurando propter Domini praeceptum. Quamvis autem iidem peccant in iurando, nihilominus eorum peccatum, utpote vi coactum, tenue reputatur. Praeterea si ex eorum ingressu in illum locum consequitur, incolis aliquod emolumentum, concedatur iisdem venia (dominici) praecepti violati ratione utilitatis spiritualis quam obtinuerunt consecutae animae quae illis adhaeserunt. Onus autem peccati transgressionis praecepti transferetur in haereticos, qui per nefas illos iurare compulerunt. Si porro haeretici ab iisdem exposcent libellum, illorum qui libelli causa adducentur post ipsos, quatenus iis ex animi impetu et affectu humano iuraverint, culpa equidem imputanda est illis ipsis qui iurarunt.

XXXV Cum nonnulli ex haeresi Iuliani (Halicarnassi) Alexandriam ingressi dissimulantes se esse haereticos, ibidem ab orthodoxis episcopis manus susceperint impositionem, si deinceps ad veram isti fidem redeant, tamquam qui Dei donum furto subreperint iidem reprehendantur, sufficiatque ipsis imponere canonem proprium eorum qui ex eadem haeresi convertuntur. Sin vero, instituta inquisitione, confiteantur se inde a tempore quo ordinati fuerunt sentiisse cum orthodoxis ac haeresim Iuliani reprobasse, atque propterea manum impositionem ab orthodoxis episcopis suscepisse, necesse est ut de canonis rigore aliquid illis remittatur.

XXXVI Minime decet ut presbyteri et diaconi una cum haereticis comedant (1). Quod si reperiantur cum illis comedentes reprehendantur, ita tamen eorum negotium geratur quod in aedificationem ecclesiae cedat, et quoad fieri potest, eodem quo ii inveniuntur loco tractetur negotium illud.

XXXVII Sacerdos qui cum Iudaeo comedit (2) a ministerio atque a sacro

---

(1) Cf. Joannis Tellensis resolutiones canonicas (Lamy p. 80) Cf. Jacobi Edess. resolutiones (ibid. p. 152)

(2) Cf. Canonem 70 Apostolorum (Pitra p. 30)

suspendatur, donec spondeat se non amplius id facturum. Similiter, si est frater vel laicus, a communione cohibeatur. Sacerdos insuper canonem subeat, quem episcopus decernet.

XXXVIII Si quis presbyter vel diaconus semet vel alios fideles excommunicant vel interdicunt, et deinceps excommunicantes ipsi et interdicentes adhaerent haereticis, oportet ut causa eius qui fit excommunicatus ad episcopum deferatur, et ubi viderit interdictum rite fuisse inflictum eandem sententiam confirmet, proinde ac si ipse illam protulerit, non autem quasi eadem ab illo qui haereticos secutus est lata fuerit. Qui enim haeresi adhaesit excommunicationem ipse incurrit, nec proinde potens est ligare aut solvere. Si e contra visum fuerit episcopo interdictum fuisse immerito inflictum, tenetur illud statim et sine cunctatione dissolvere.

XXXIX Si quis semet excommunicat vel interdicit, nequit is per se absolvere semetipsum sed eius causa deferatur ad episcopum qui inprimis illum criminabitur et reprehendet de properatione linguae in proferenda excommunicatione, et, si ita videbit, potest eidem veluti in poenam iniungere ut excommunicationem seu interdictum praetergrediatur. Quod si se interdicens voluit semet cohibere ab opere improbo aut a peccato, non est absolvendus a vinculo interdicti, cum interdictum tamquam froenum compescit eum a peccato.

XL Si quibusdam in locis viget consuetudo ut chorepiscopus ordinet vel non ordinet lectores (1), in potestate est episcopi ut id chorepiscopo permittat.

XLI Qui homicidium commisit (2), si deliberate id patravit, consistat in ordine poenitentium; et nonnisi ad finem vitae dignus fiat perfectiori gratia. Qui vero indeliberate homicidium commisit, quinque annos in poenitentia prius transigat, et exhinc fit mysteriorum particeps. Sacerdos vero qui homicidium deliberate perpetravit, necesse est ut absistat omnino a secerdotali munere adimpleatque poenitentiam laicis praescriptam. Sed si indeliberate, sicuti

(1) Cf. Canonem 10 syn. Antioch. (Pitra p. 459)

(2) Cf. Canonem 22 conc. Ancyrani (Pitra 447 et seq.)

laicus cohibeatur a sacris per annos quinque, et deinde ad instar laicorum communionem suscipiat eo diu quod episcopus videdbit. In posterum autem si dignus videbitur episcopo qui ministerio fungatur, fungatur.

XLII Mulier illa, quae sese ad ethnicos conferens, una cum iis sacrificium immolavit, nobis videtur subiicienda canoni XI synodi CCCXIII patrum qui sic statuit (1) : "qui praevaricati sunt praeter necessitatem aut ablationem suarum subsatntiarum, aut praeter periculum, vel aliam pressuram, quae sub tyrannde Licinii contigit, synodo visum est, quamvis non sint illi pietate digni, tamen cum ipsis benevolentiam adhibendam. Omnes igitur qui penitus moventur pœnitentia, per tres annos infra audientes maneant si baptizati sunt, et per septem annos cum pœnitentibus, et duos per annos communicent populo tempore oblationis, quin tamen accedant„. Sciendum itaque est post evangelii lectionem et litaniam consuetudinem esse per ecclesias civitatum ut fiat oratio pro audientibus et tunc dimittuntur, et exhinc incipiunt ritum mysteriorum (i. e. liturgiam). In urbe vero regia haec obtinet consuetudo, quam credimus esse quoque aliarum urbium in occidente, videlicet, ut tum in officio matutino tum in vespertino versus finem fiat oratio pro audientibus et dimittuntur, dein ut fiat oratio pro pœnitentibus et dimittuntur. Eadem porro illa oratio fit in ministerio mysteriorum et dimittuntur post evangelii lectionem (2). Quamobrem necesse est ut misera illa memorata mulier assidua sit officio ecclesiae vespertino et matutino, lectioni ss. Scripturarum, atque temporibus indicatis pro illa oratio fit, et statim dimittitur; prius per duos annos, dein per alios septem annos, quos transigere debet in ordine pœnitentium et fixis temporibus dimttatur, postquam facta fuerit pro ea oratio pœnitentium. Deinceps debet assidue

---

(1) Pitra p. 431. Iuvat notare hunc canonem 11 syn. Nicoeni accuratius exhiberi in versione nostra syriaca quam in textu graeco canonum Nicoenorum.

(2) Cf. Can. 19 conc. Laod. (Pitra 497). Porro habent studiosi rerum liturgicarum descriptos hic ritus adimplendos super audientes atque pœnitentes, indicata differentia usus ecclesiarum quoad hoc.

interesse aliis duobus annis integro officio matutino et vespertino et lectioni Scripturarum et ministerio mysteriorum. Et post adimpletum hoc modo totum hoc tempus digna evadit sacrorum mysteriorum participatione, sicut reliqui alii fideles. Oportet autem ut diu noctuque ad Deum exclamet ut sibi suum praedictum peccatum dimittatur. Quod si ipsi quidam morbus supervenit, quo moritura sit, antequam expletum fuerit tempus quod definivimus, confortetur tamquam commeatu sumptione vivificantium mysteriorum, ut cum ex hoc saeculo iis munita egrediatur, digna fiat miseratione in saeculo futuro. Quod si ex eo morbo qui lethalis putabatur, vitam hujus mundi resumit, absolvat iuxta exposita reliquum temporis quod ex dictis decem annis remanet.

Porro hoc sciendum est quamvis a Synodo tempus fuit definitum, nihilominus in potestate esse episcopi poenitenti, quem viderit efficientem fructus verae poenitentiae, illud contrahere; et si e contra in poenitente aliquid negligentiae deprehenderit a synodo definitum tempus poterit ampliare seu protrahere. Quoniam vero accepimus mulierem praedictam tempore sui lapsus praegnantem evasisse, ille partus naturae sive filius erit sive filia, iuxta consuetudinem loci dignus habeatur s. baptismate non secus ac ceteri parvuli.

Ex supradictis autem orationibus recitandis pro audientibus et pro poenitentibus ut dimittantur, illa quae super audientes fieri debet, quum dimittuntur, post evangelii lectionem et ante ministerium sanctorum mysteriorum, sic se habet :

Oratio super audientes :

Deus, qui propter excelsam tuam bonitatem, miserationes tuas copiose elargiris, dirige Domine audientes hos famulos tuos ad iustitiam tuam; atque concede illis animarum salutem, peccatorum remissionem, et indumentum iustitiae et incorruptibilitatis per Dominum nostrum Jesum Christum, cum quo tibi sit laus.

Oratio vero quae fit super pœnitentes secundum ritum in ecclesia traditum est haec :

Oratio super pœnitentes :

Deus qui his famulis tuis sensum et intelligentiam elargiris, ut tibi complaceant, et cognoscant sua delicta, et pœnitentiam agant, atque coram te procumbant. Deus qui solus es bonus et sine peccato, tu benigne et misericorditer acceptam habe eorum pœnitentiam et confessionem, atque condonator esto famulis tuis. Concede illis gratiam, intelligentiam, et virtutem penitus effugiendi peccatum atque imperium rebellionis diaboli, ut operentur omnem iustitiam et inter divum cœtum tuorum sanctorum enumerentur, atque digni fiant bonorum incorruptibilium et sempiternorum per Jesum Christum verum principem sacerdotum et principem et pastorum et animarum nostrarum antistitem, cum quo tibi decet laus . . (1)

XLIII Quod attinet ad fratres quorum sacerdotes sunt haeretici Iulianistae, a quibus ipsi sese seiunxerunt neque iis communicant, quoniam, cum accedentes ad rectam fidem, petierint ut permitteretur sibi cum illis psalmodiam concinere, simulque cum eis comedere in mensa communi, oportet ut cum iis indulgentia adhibeatur, itemque ut misericorditer agatur, tum ut sacerdotes ipsorum, opitulante Deo, erubescentes forte revertantur ad rectam fidem, tum ne ipsimet fratres haud sustinentes tantam scrupulositatem rursus in haereseos foveam relabantur. Oportet autem ut testes fide digni, qui in eodem ac ipsi oppido versantur, declarent eos minime cum sacerdotibus illis eucharisticam communionem sumere.

XLIV Quod ad sorores illas spectat quae compelluntur ut ingrediantur haereticorum ecclesiam, ut ibi canant (2) hymnos madrasche (ܡܕܖ̈ܫܐ), quin

---

(1) In codice Syr. Vaticano LVII cui titulus [illegible] exhibentur cum nonnullis variantibus, binae orationes super audientes et super poenitentes.

(2) In vita s. Ephraemi legitur ipsum docuisse filias foederis hymnos dictos madrasche, quos in ecclesiis recitabant ante officium, nec non in martyriis atque in funeribus

tamen eucharisticam communionem in illa suscipiant, adhibeatur et cum eis etiam misericordia, imo et indulgentia, dummodo minime illud vertat fidelibus in scandalum atque detrimentum. Si fieri potest, obtineatur et testimonium a notis illarum quod nempe nequaquam communionem ipsae suscipiunt eucharisticam in ecclesia haereticorum in qua canunt hymnos.

XLV Monachi qui Lampetiani (1) appellantur in ditione imperii Romani, quique promiscue viri et mulieres simul cohabitant, si exposcunt pœnitentiam agere et uniri orthodoxis, necesse est ut praeprimis viri a mulieribus segregentur, deinde ut Lampetium ejusmodi flagitii auctorem ipsiusque haeresim anathemate damnent. Oprotet praeterea ut interrogentur, undenam sacerdotium habuerint ; et ubi constiterit illos a quodam episcopo sequaci concilii Chalcedonensis, vel Iulianista fuisse ordinatos, admittantur, libellum tamen non secus ac alii haeretici scribant et pœnitentiam sicuti illi agant. Quod si minime ostendant a quonam factos ipsos fuisse sacerdotes, admittantur ut laici tantum.

Absoluti sunt canones ab orthodoxis patribus
constituti numero quadraginta quinque.

(Lamy s. Ephraemi hym. t. II p. 68). Idem saepe innuit s. Doctor in suis carminibus v. g. in hymno ad normam ܕܠܐ ܪܘܚܐ qui canitur dominicis post Pentecosten ܪܥܝܐ ܪܒܐ ܢܓܕܘܠ ܒܗ (ܒܥܐܕܐ) ܬܘܪ̈ܓܡܘܗܝ ܐܝܟ ܗܒܒܐ. ܩܫ̈ܝܫܐ ܢܚܘܘܢ ܥܒ̈ܕܝܗܘܢ. ܫܡ̈ܫܐ ܩܪ̈ܝܢܝܗܘܢ. ܛܠܝ̈ܐ ܡܙܡ̈ܘܪܝܗܘܢ. ܘܒ̈ܢܬ ܩܝܡܐ ܡܕܪ̈ܫܝܗܝܢ Pastor maior (i. e. episcopus) nectat in die festo sua commentaria (i. e. homiliam) sicuti flores, presbyteri exhibeant sua praeclara gesta, diaconi suas lectiones, pueruli suos psalmos, et pudicae (i. e. filiae foederis) suos hymnos (madrasche). Cf. canonem s. Rabbulae, ubi praescribit ut pueruli discant psalmos et filiae foederis hymnos (Overbeck p. 217)

(1) De haeresi Lampetii cf. Theodoret. hist. eccl. l. IV.

III

ORDINATIONIBUS

Praenotanda

1. Indicatio codicis

In eodem codice, unde 1m documentum fuit desumptum continetur a pag. 334 ad p. 342 documentum III quod hic editur cui praefixus exstat titulus sequens: "Ritus et canones ordinationum s. Ecclesiae„. Ibi videlicet singularum ordinationum nec non dignitatum sacrarum tum delineantur ritus tum indicantur munia atque officia.

Porro quod ab auctore syro scriptum istud prodierit, atque proinde quod idem exhibeat consuetudines vigentes per ecclesias subditas patriarchatui Antiocheno dubitare haud sinunt loca ubi nomina graeca "catholici„ "metropolitae„ "chorepiscopi„ et "periodeutae„ syriace explicantur. Speciatim ita interpretatur denominationem episcopi : "nomen episcopi idem sonat lingua aramaica ac populi curator„.

2 Definitur aetas scripti

Quod autem attinet ad aetatem cui tribuendum sit scriptum de quo agitur, videtur saltem illud haud esse fine saeculi quinti posterius innuere indicia quae eidem insunt, quorum praecipua hic attingimus :

1° Inter clericos non semel memorat exorcistas, quos ait esse assumendos ex fratribus (i. e. monachis) filiis foederis, collocat illos post hypodiaconos et lectores, praescribit ab episcopo, et in pagis ex episcopi auctoritate a chorepiscopo instituendos esse per benedictionem absque manus impositione, iisdemque tribuit munus imponendi manus super energumenos et aegrotos, nulla mentione facta catechumenorum exorcizandorum. Ibidem insuper haud obscure indicatur tunc temporis extitisse frequentes exorcistas in ecclesiis non solum

civitatum sed et oppidorum.

Iamvero quae de exorcistis occurrunt in monumentis saeculi quarti et quinti ineuntis consonant adamussim hisce quae modo indicavimus: et e converso sequioris aetatis monumenta, praesertim syriaca, de exorcistis omnino tacent. Sic v. g. Eusebius Caesareensis in actis martyrum Palestinae refert de s. Romano, qui Antiochiae coronatus fuit eundem cum diaconus esset fuisse assumptum in exorcistam (1). Et synodus Seleuciensis an. 410 celebrata commemorat hypodiaconos, qui appellabantur exorcistae (2). Et in liturgia syriaca s. Iacobi Fratris Domini cum recitantur dypticha defunctorum celebrans memoriam agit exorcistarum quos recenset inter interpretes et monachos (3).

Ex quibus liceat ulterius inferre minime olim exorcistatum constituisse s. ordinis proprie dictum gradum, ita ut ex eo clericus ad superiorem promoveretur, sed potius exorcistatum pristino tempore simpliciter constitisse in potestate spirituali quam episcopus non iam per manus impositionem sed vi suae auctoritatis, benedictione concomitante conferebat uni ex clericis maioribus vel minoribus vel ex monachis assumpto hunc in finem ut manus is imponeret super energumenos ad depellendos daemones, vel super aegrotos ad sanitatem dandam. Hinc in opere "de mystico ministerio„ c. 26 dicitur quod exorcista non ordinatur (per manus impositionem), et quod ipse accipit donum sanitatum (4). (Pitra, Iur. Eccles. Gr. T. 1 p. 60).

2° Alterum argumentum ad aetatem documenti assignandam desumitur ex iis quae de diaconissis ibidem habentur. Namque praescribitur ut diaconis-

---

(1) Cf. versionem syriacam actorum in cod. syr. Vatic. CLX f. 181 et in edit. Bedjan T. 1 p. 211 ܪܘܡܢܘܣ ܕܒܐܢܛܝܘܟܝܐ ܡܬܝܠܕܐ ܐܝܬܘܗܝ. ܡܢ ܦܠܣܛܝܢܐ ܕܝܢ ܐܝܬܘܗܝ ܗܘܐ. ܗܘ ܪܘܡܢܘܣ ܡܫܡܫܢܐ ܐܝܬܘܗܝ ܗܘܐ ܐܦ ܡܩܝܡܢܐ ܕܚܝܠܐ ܡܢ ܡܘܬܪܐ ܕܫܘܪܝܐ.

(2) Vid. edit. Lamy p. 59 ܗܘܦܘܕܝܩܢܐ ܗܠܝܢ ܕܡܬܩܪܝܢ ܡܘܡܝܢܐ̈

(3) ܐܬܕܟܪ ܡܪܝܐ .... ܠܡܦܫܩܢܐ̈. ܠܡܘܡܝܢܐ̈. ܠܕܝܪܝܐ.

(4) Cf. etiam syn. Antioch. can. 10; syn. Laodic. can. 24, 26; syn. Carthag. IV can. 7

sae ab episcopo instituantur per orationem coniunctam impositioni manus, eaedemque dicuntur praecipue destinatae tum ministerio ungendi mulieres catechumenas ipsasque adpropinquandi ad manum presbyteri qui easdem baptizaturus est, tum tempore s. oblationis praescribitur ut diaconissae custodiant ostium illius partis ecclesiae, quam occupant mulieres, nec non ut cohibeant catechumenas ab inspiciendis mysteriis cum perficiuntur. Iam vero consentanea hisce leguntur in opere Didascalia apostolorum c. 16, nec non in cit. op. de mystico ministerio c. 20 etc.

In posterioribus autem Syrorum monumentis ex. gr. in canonibus (1) s. Rabbulae episcopi Edessae († 435) nec non in resolutionibus canonicis Joannis Tellensis qui florebat initio saeculi sexti (2), quum iam disciplina catechumenatus desuescere coeperat, diaconissae perhibentur tantummodo intra sanctimonialium monasteria inclusae.

3° Antiquitatem documenti demonstrant, quae ibi dicuntur de hypodiacono, videlicet eundem ordinari absque manus impositione, eique, praeter munus accendendi lucernas, proprium esse ecclesiae ostia aperire, atque ad illa, tempore oblationis adstare ad catechumenos a sancta oblatione cohibendos. Iamvero canones 21, 22 et 43 synodi Laodicensis idipsum repetunt.

E contra autem in nostro documento contrectatio vasum sacrorum ac infusio aquae ad manus episcopi et presbyterorum ante oblationem reservantur ex pristina disciplina diacono, dum in C. A. VIII c. 11 et in libello "de mystico ministerio„ utrumque officium assignatur hypodiacono, utique ex seriore usu.

4° Praeterea documentum nostrum praeterit sub silentio nomen patriarchae, et super metropolitam collocat episcopum quem dicit catholicum i. e. universalem (3). Haud liquet autem utrum isto nomine designetur Antiochenus

(1) Overbeck, op. selecta etc. p. 219

(2) Lamy, resolutiones etc. p. 86 et seqq.

(3) Vid. infra in versione textus c. II, 8, 20

patriarcha, an orientis primas, qui speciatim catholicum appellabatur, ex eo quod praeesset metropolitis illarum provinciarum quae erant subditae regno Persarum.

5° Tandem, ceteris omissis, in eodem documento nostro praescribitur arcani disciplinam stricte esse custodiendam (1).

Iure itaque meritoque ex dictis concludendum est praesens documentum de ordinationibus referendum esse ad quartum vel initium quinti saeculi.

(1) Vid. infra versione textus c. II, 14

I

Ritus et canones de ordinationibus quae in s. ecclesia fiunt

1 Qui ad suscipiendum complementum principatus sacerdotii accedit, provolutus duobus genibus coram altari procidit, dum super eius caput imponuntur divina verba sancti Evangelii una cum manu pontificis (consecrantis). Ita igitur eiusmodi ritu ille perficitur per pontificem (consecratorem) qui eum perficit per invocationes sanctas quae fiunt super ipsum.

2 Qui autem in sacerdotem ordinatur et ipse provolutus duobus genibus coram altari procidit, quum imponitur super eius caput manus dextera pontificis. Hoc itaque ritu ille sacratur a pontifice, qui eundem perficit per invocationes conferentes sacerdotium.

3 Diaconus vero flectit unum i. e. dexterum genu coram altari, quum super eiusdem caput imponitur manus dextra pontificis qui illum perficit. Ab eodem itaque ille perficitur per invocationem, idest per orationes, quibus diaconi efficiuntur.

4 Singulos autem ex praedictis, post invocationem et ordinationem sanctam, signat ordinans pontifex signo crucis. Item de singulis eorum fiat promulgatio sancta, et enuntietur pax perficiens, et tunc omnes et singuli sacerdotes qui reperiuntur in ordinatione et imprimis ipse pontifex ordinans dent pacem illi qui ordinatur in unum ex ordinibus sacerdotii (1).

---

(1) Cf. pseudo Dionys. Areopagit. de Hierarchia eccles. V, 2, ubi describitur summarius ritus singularum ordinationum iisdem ac nostri libelli verbis.

II

Quid singuli qui in gradibus s. ordinis constituti sunt habeant potestatem agendi in ecclesia.

1 Episcopus est Christi locum tenens (1). Nomen porro episcopi idem sonat aramaice ac populi curator. Habet ille sacerdotii potestatem, ut per illum efficiantur presbyteri, diaconi, hypodiaconi, lectores et exorcistae. Hanc namque potestatem suscepit ex oratione episcoporum, qui illum sacrarunt in episcopum ex gratia Spiritus quae per orationes eorundem ipsi conceditur.

2 Presbytero similiter tribuitur ab episcopo, qui ipsum ordinat per gratiam Spiritus, ut oblationem offerat, oleum consecret (2), aquam baptismi

---

(1) Cf. Epist. s. Ignatii m. ad Rom. IX, 1.

(2) Exinde apparet inter munia presbyteri et illud recenseri nempe consecrandi, non iam s. chrisma, sed oleum catechumenorum, quod vocat sanctitatis, quod alibi dicitur orationis. Id autem comprobatur et ex usu hanc in diem vigente in ritu Byzantino, Alexandrino et Chaldaeo, ut nempe praesbyter in conferendo baptismo oleum benedicat eoque ungat baptizandum. Cf. praedicta ritualia. Apud Syros autem etsi solet idem catechumenorum oleum ab episcopo benedici extra baptismum, nihilominus praescribitur in libro pontificali, ut post episcopum singuli presbyteri adstantes recitent super idem oleum formulam benedictionis, illudque signo crucis signent. ܒܬܪ ܐܫܬܠܡܬ ܘܫܘܡܠܝܐ ܕܡܘܪܘܢ ܩܕܝܫܐ . ܡܝܬܝܢ ܡܫܚܐ ܕܟܝܐ ܕܙܝܬܐ ܒܡܐܢܐ ܘܐܚܝܕ ܠܗ ܚܕ ܡܢ ܩܫܝܫܐ ܘܡܩܪܒ ܠܗ ܩܕܡ ܐܦܝܣܩܘܦܐ ܘܐܡܪ ܥܠܘܗܝ ܨܠܘܬܐ . ܘܒܬܪ ܐܦܝܣܩܘܦܐ ܟܠܗܘܢ ܟܗܢܐ ܕܩܝܡܝܢ ܐܡܪܝܢ ܠܗ ܠܨܠܘܬܐ ܘܪܫܡܝܢ ܠܗ ܒܨܠܝܒܐ . ܗܘܐ ܕܝܢ ܕܐܬܩܕܫ ܒܗ ܒܥܡܕܐ ܗܘ ܒܡܥܡܘܕܝܬܐ . Post consecratum s. myron afferant oleum purum olivarum in vase quod tenens presbyterorum unus protendit ante episcopum, et episcopus recitabit super illud orationem (benedictionis) et post episcopum omnes sacerdotes qui adstant recitabunt eandem orationem et signabunt illud

sanctificet, et populum regat. Non habet autem potestatem faciendi diaconum, aut hypodiaconum, aut lectorem aut exorcistam : non enim ei illa potestas fuit collata per orationem presbyteratus quem suscepit. Quod porro non recepit, nequit aliis dare. Sacerdotium tantum ipsi fuit concessum.

3 Diaconus vero tenet locum levitae. Quamobrem sicuti haud licebat levitae offerre sacrificium, sed eidem officium tantummodo incumbebat ministrandi, videlicet iugulandi animal quod offerebatur, illud lavandi, disponendi, et nonnisi sacerdos sacrficium offerebat, ita diaconus potestatem non habet oblationem offerendi, neque consecrandi aquam (baptismalem), aut oleum, neque ullum faciendi opus sacerdotii, neque tamquam praeses orationem celebrandi in conventu, dum adest presbyter. Absente vero presbytero, canones statuunt ut diaconus tunc oret secreto in semetipso, et, absoluta oratione, ut dicat : amen, et post ipsum, universus coetus quoque repetat : amen. Hunc ordinem servet sive in ecclesia, sive in quolibet alio loco.

Nulla est diacono facultas interdicendi, ex eo quod minime sacerdotium habet, sed est levita, quemadmodum supra notavimus. Imo ipsum schema exterius quod is praesefert dum vacat ministerio suo, gerendi videlicet orarium impositum humero sinistro (1), significat eundem prorsus esse ministrum.

Ita igitur a Christo Domino nostro, qui est princeps et magister summorum pontificum et sacerdotum, reperimus traditos cunctos gradus ecclesiasticos, qui in eo inclusi erant, et ab ipso receperunt sacerdotium et ministerium apostoli ad quod fuerunt iidem electi ac destinati, nec non et beatus Stephanus

---

signis crucis. Adhibetur autem illud oleum ad ungendos baptizatos„ Vid. cod. syr. Vatic. II f. 36

(1) Inter opera spuria quae sub nomine s. Joannis Chrys. circumferuntur homilia exstat in parabolam de filio prodigo, in qua de orario diaconi sic legitur "Ministri sacri officii, imitantes angelorum alas tenuibus suis lineis velis, quae sinistris humeris insident, in ecclesia discurrunt clamantque : ne quis ex catechumenis, ne quis eorum, qui non edunt„ etc. Edit. Migne s. Joan. Chrys. T. VIII col. 520

eiusque socii.

Si adest diaconus in pago cui non est presbyter, neque sit vicinus alius presbyter in eodem pago, neque quilibet alius, qui praemineat ceteris incolis eiusdem pagi, facultatem habet (ille diaconus) infligendi delinquenti poenam, quae digna sit delicto ipsius. Non tamen facultas est ipsi offerendi oblationem. Sed suscipiens panem, quem offert pagi populus, deferat ad proximum pagum, et cum eundem panem presbyter illius pagi consecraverit, sumat oblationem consecratam diaconus et afferat ad suum pagum, distribuatque populo dicens tantum : amen. Nefas tamen est ut is, cum diaconus sit, (extollens vocem) dicat : pater noster qui es in coelis, vel : "Sanctum sanctis„ (1).

5 Hypodiaconus facultatem habet concinnandi lampadem, accendendi lucernas, aperiendi ostia ecclesiae, standi tempore officii ad portas, atque sua voce arcendi cohibendique audientes, ne accedant ad sanctum (sacrificium) neque commorantes maneant tempore oblationis (2). Induitur autem tunicam, ut et habitu distinguatur a diacono (3).

6 Lector hunc in finem fit, ut coram cœtu legat libros sacros, excepto sancto Evangelio.

---

(1) Non solum in liturgia C. A. l. VIII c. 13, sed et in cunctis orientalibus liturgiis celebrans ante communionem elevans s. oblationem exclamat "sancta sanctis„. In sola liturgia chaldaica praedicta exclamatio profertur in singulari, uti in liturgia ad quam alludit documentum nostrum. "Sanctum, ait celebrans, sanctis decet in perfectione„ ܩܘܕܫܐ ܠܩܕܝܫܐ ܝܐܐ ܒܫܘܡܠܝܐ

(2) Cf. quae in praenotandis 3° diximus de hypodiaconi officiis. Animadvertendum est autem hic obiter canonem 21 syn. Laodiceae in quo dicitur "non oportet hypodiaconos . . . dominica vasa contingere„ satis aperte innuere nonnullos hypodiaconos id sibi arrogare coepisse.

(3) Hypodiaconi solam tunicam induebant, eaque tamquam veste distinctiva a diaconis distinguebantur : proindeque nondum, tempore quo nostrum scriptum editum fuit, utebantur hypodiaconi orario. Cf. can. 22 Laodic.

8

7 Exorcistae ex fratribus filiis foederis (1) sumptio instituuntur, quin illis imponatur manus, per solam episcopi auctoritatem (2).

Si quis porro presbyter sit in pago aliquo, ubi deest exorcista, nequit presbyter ille absque episcopi consilio facere (3). Notae enim sunt formae singulorum ordinum conferendorum, et quemadmodum formae ab invicem distinguuntur et differunt, ita et oratio quae super singulos ordinandos fit coram altari.

8 Cum quis in episcopum consecratur, tollentes episcopi Evangelii sancti codicem, illum apertum imponant super ipsius caput, cum praeses eorundem episcoporum, a quibus is consecrandus est, i. e. metropolita, recitat notam illam orationem cum impositione dexterae suae super eiusdem caput infra Evangelii codicem. Non est autem consecrandus episcopus nisi praesentes sint tres episcopi (4), imo neque tres praesentes possunt episcopum consecrare absque catholico vel metropolita, quemadmodum et Dominus noster dixit : ubi duo vel tres sunt congregati in nomine meo, sum in medio eorum (Math. XXIII, 20). Cum autem praeses episcoporum super illum multa precatur, episcopi etiam, qui cum eo sunt, a Deo quoque implorant, ut ex gratia Spiritus Sancti eidem concedatur, ut instituat presbyteros, diaconos, hypodiaconos, lectores, exorcistas et diaconissas, utque, ipso mediante, singulis ordinandorum tribuatur gratia Spiritus et ministerium ad quod quisque destinatur.

9 Cum diaconus promovetur ab episcopo ad presbyteratum introducatur ante altare cum indutus sit schema diaconatus, provolutusque super utrumque

---

(1) Qui in priscis monumentis Syrorum filii fœderis dicuntur, sunt illi qui sese Deo voventes continentiam observabant, manebantque sive in privatis suis domibus, sive in aedibus ecclesiae vel in monasteriis. Cf. Canones s. Rabbulae apud Overbeck p. 213 et seqq.

(2) Cf. dicta in praenotandis 1° de exorcistis.

(3) I. e. facere seu instituere exorcistam.

(4) Cf. Can. 4 Nicoen.; C. A. I. VIII, 4; Can. 19 Antioch.

genu procidat. Recitat episcopus super eum orationem, dum dexteram manum super ipsius caput imponit, exorans Deum, ut ex Spiritu Sancto tribuatur ipsi, ut offerat oblationem, consecret oleum, et aquam baptismi, et mediator existat Deum inter et homines, et potestatem habeat ligandi et solvendi quemlibet quem voluerit propter opus atque causam quae ad hoc incitat, et id meretur. Siquidem eiusmodi potestatem recepit a Spiritu Sancto, per illum qui ipsum ordinavit.

10 Ordinandus in diaconum si ex hypodiaconis assumitur, postquam pallium ab eo ablatum fuerit, illum introducant, innuantque ipsi ut super unum genu dexterum provolutus procidat, atque episcopus, manum dexteram super eius caput imponens, orat super eum orationem, haud tamen illam propriam presbytero ordinando, poscitque a Deo, ut quoque illi concedatur, quod non habebat, i. e. ut accedat ad vasa sacra, seponat panem oblationis, infundat in calice (vinum) eucharisticum et misceat illud moderate, et disponat oblata super altare, provideat decori altaris, teneat flabellum, adimpleatque officia tempore oblationis, praedicet litanias, infundat aquam super manus episcoporum et presbyterorum ante consecrationem oblationis (1). Non habet tamen ille (i. e. diaconus) potestatem conferendi baptismum, si presbyter praesens est. Nihilominus, si necessitas aliqua imperat, ut id fiat, conferat diaconus baptismum. Misceat nempe aquam adhibeatque oleum unctionis consecratum ab episcopo aut presbytero (2) ad signandum (baptizandum) signo crucis Christi Dei. Non licet tamen ei Spiritum Sanctum invocare super aquas baptismales (3). Quibus ita peractis, baptizandum baptizet in aqua in nomine Trinitatis, et post haec praebeat ei eucharistiam consecratam a sacerdote. Ut

(1) Hic recensentur varia munera diaconorum. Cf. etiam quae dicta sunt supra in praenotandis 3° de infundenda aqua ad manus episcopi et presbyterorum.

(2) Exinde eruitur oleum unctionis tum ab episcopo extra baptismum tum etiam a presbytero intra baptismi ritum benedici posse. Vid. supra ad pag. 57

(3) Scilicet fas diacono non est ut fontem baptismalem benedicat.

autem superius diximus, nullam omnino habet diaconus potestatem consecrandi olei, neque potest interdicere quempiam.

11 Hypodiaconus porro sic fit : si ordinandus assumitur ex lectoribus aut ex fratribus filiis foederis (1), ingrediatur ad altare tunica indutus; oretque (episcopus) super eum orationem propriam a patribus nostris sanctis institutam, minime vero illam destinatam efficiendo episcopo, vel presbytero aut diacono. Non autem manum imponit capiti eius cum super illum orat praedictam orationem, qua absoluta, signat illum pollice manus dextera ter in fronte signo crucis Salvatoris nostri.

12 Lector deinde sic fit : is quoque indutus tunica introeat; oratque episcopus super eum orationem notam, qua absoluta, tradit ipsi librum unius ex s. prophetis (2), quo exprimit potestatem dari ipsi legendi Codices sanctos coram populo.

13 Exorcista autem, ut supra diximus, minime ei manus imponitur; neque ad instar hypodiaconi et lectoris ante altare eum introducunt. Sed episcopus iubendo iubet ipsum fieri exorcistam, cum benedicit illi ut manum imponat super energumenum et aegrotum (3).

14 Diaconissam introducunt in diaconicon, ut episcopus super illam oret. Cum itaque constituerit ipsam e facie altaris, eademque caput inclinaverit, episcopus, manum capiti ipsius imponens, orat super illam orationem notam, minime vero similem orationi propriae ordinationi diaconi. Diaconissa non debet ad altare accedere, sed tantummodo ungit in baptismo, in hoc enim praecipue consistit eiusdem opus. Cum scilicet mulieres vocantur ut signaculum vitae per baptismum suscipiant, ne lascivia contaminet ecclesiam Dei, quin imo ut omnia ordinate et caste procedant, cumque haud deceat ut

---

(1) Vid. superius notam de filiis foederis.

(2) Exinde colligitur lectoris munus fuisse legendi in s. synaxi lectiones ex V. T. et nominatim ex prophetis.

(3) Cf. exposita supra de exorcistis in praenotandis 1°

diaconi ungant mulieres, ne aspiciant earundem nuditatem, beati apostoli idcirco tradiderunt nobis, ut viros quidem accedentes ad suscipiendum signaculum novae vitae diaconi adducant ungantque oleo sanctitatis, neque quivis alius iis appropinquare potest, sive hypodiaconus, sive lector sive exorcista fuerit. Laicus autem vel laica etiam filius foederis ne inspicere quidem possunt illum, qui a diaconis ungitur, ne despectui mysteria sancta obiiciantur. Hanc etiam ob causam beati apostoli non iam per scripta, sed per oralem tantum traditionem transmiserunt nobis mysteria, ut nonnisi presbyteri et diaconi illa cognoscant, non autem quilibet. Diaconissae itaque ad hoc fuerunt institutae, ut ungerent mulieres suscepturas signaculum. Quum enim incongrunm sit, ut sacerdos mulieres baptizans adspiciat nuditatem earundem, is tantummodo manum, obducto in medio velo, expandit, et diaconissa admovet sub manu sacerdotis mulierem baptizandam, et ipse suam imponens manum eius capiti, quin eam intueatur, baptizat illam trina vice in nomine Patris et Filii et Spiritus Sancti; non secus ac diaconi admovent baptizandum sacerdoti qui, manum ponens super caput eius, illum baptizat (1).

(1) In pontificali Syrorum ex Iacobi Edesseni resolutionibus (Lamy p. 126) desumpta legitur sequens adnotatio : ܡܫܡܫܢܝܬܐ ܫܘܠܛܢܐ ܟܠܗ ܒܡܕܒܚܐ: ܠܐ ܐܝܬ ܠܗ̇ . ܡܛܠ ܕܐܦ ܟܕ ܡܬܬܣܝܡܐ ܒܥܕܬܐ ܩܝܡܐ . ܘܫܘܠܛܢܐ ܕܐܝܬ ܠܗ̇ ܗܢܘ . ܕܬܟܢܫ ܩܕܡ ܡܕܒܚܐ . ܘܬܢܗܪ ܢܘܗܪܐ ܒܒܝܬ ܩܘܕܫܐ . ܘܗܠܝܢ ܟܕ ܠܝܬ ܩܫܝܫܐ ܐܘ ܡܫܡܫܢܐ ܕܚܣܝܪ . ܫܠܝܛܐ ܠܗ̇ ܕܬܦܩ ܐܪ̈ܙܐ ܡܢ ܓܙܘܦܘܠܩܝܢ ܐܝܟܐ ܕܠܝܬ ܩܫܝܫܐ ܐܘ ܡܫܡܫܢܐ ܘܬܬܠ ܠܢܫ̈ܐ . ܐܘ ܠܛܠܝ̈ܐ . ܡܢ ܡܕܒܚܐ ܕܝܢ ܠܐ ܫܠܝܛܐ ܕܬܣܒ ܐܢܘܢ . ܘܐܦܠܐ ܕܬܣܝܡ ܐܢܘܢ ܥܠܘܗܝ . ܘܐܦܠܐ ܕܬܬܩܪܒ ܒܗ ܟܠ ܟܠܗ ܠܡܕܒܚܐ ܣܡܝܐ . ܘܡܢ ܠܡܩܪܒܘ ܢܫ̈ܐ ܡܫܡܫܢܝܬܐ ܕܚܝ̈ܒܢ ܠܡܥܡܕ ܐܝܟ ܕܥܡܕܝ ܒܝܕܗ . ܘܠܡܫܚܘ ܘܠܡܥܡܕܘ ܢܫ̈ܐ ܕܪ̈ܒܝܢ . "Diaconissa nullam omnino habet potestatem in sanctuario, quoniam cum ordinatur in ecclesia stat (minime autem in sanctuarium introit). Universa eius potestas haec est : ut verrat coram altari, accendat lumina in sanctuario dummodo presbyter aut diaconus absint. Potest in defectu presbyteri et diaconi extrahere mysteria ex theca eucharistica et ea praebere mulieribus vel pueris. Non potest autem ex mensa sancta illa desumere, neque super illam ea disponere, neque ullatenus ipsam

Praeterea diaconissae tempore ministerii oblationis stant ad ostium ecclesiae in illa parte quae occupatur a mulieribus, ne viri stent cum mulieribus ingrediaturque sic in ecclesiam Dei lascivia. Diaconissae insuper cohibent mulieres, quae nondum susceperunt signaculum ab intuendis mysteriis eum perficiuntur, atque ab audiendis verbis sacris. Tandem incumbit diaconissis munus hortandi filias fœderis aeque ac laicas ut recte se gerant (1).

15 Qui probe cupit addiscere ea quae spectant ad ordinem et mysteria, sufficiunt illi epistolae, quas ad Timotheum et Titum suos discipulos scripsit beatus Paulus, : in iis enim docet quot annorum oportet ut sint promovendi ad illos gradus et quomodo se debeant gerere tum si viri tum si mulieres fuerint.

16 Chorepiscopus idem sonat ac episcopus pagorum (2). Non autem manus ipsi imponitur, neque super eum fit oratio. Est ille presbyter, cui solummodo impertitur episcopi benedictio coniuncta cum auctoritate, data eidem facultate ut visitet (pagos) quoad placuerit praedicto episcopo, cui est, cum voluerit, eundem removere. Locus eius in sedendo erit sicuti erat tempore sui presbyteratus, et postquam remotus fuerit fungatur ministerio uti tempore presbyteratus, et in eodem loco ubi prius erat.

Si autem dignus habetur qui fiat episcopus, suscipiat manus impositionem in episcopum et non secus ac quivis alius presbyter consecretur iuxta canonem et ritum episcopatus.

Porro ante aliquod tempus episcopus facultatem concedebat chorepiscopo ut per pagos institueret hypodiaconos, lectores et exorcistas, quoniam nequaquam his conferebatur manus impositio sed cum postea congregata est in

---

vitae mensam tangere. Cumque mulieres adultae baptizandae sint, iubente sacerdote, diaconissa eas ungit; visitat et mulieres aegrotas eisdemque inservit.

(1) Vid. quae supra de diaconissis exposuimus in praenotandis 2°

(2) Cf. Syn. Antioch. can. 10 et syn. Laodic. can. 12

Laodicea synodus quingentorum sexaginta et septem episcoporum decrevit ne amplius chorepiscopus ista faciat (1).

17 Presbyter in praesentia episcopi et archidiaconi, nequeunt interdicere quempiam : si autem coram ipsis cuiusdam causa diiudicatur, dignusque ille interdicti censeatur, certiores faciant episcopum et archidiaconum, qui illum interdicet.

18 Presbyteri pagorum facultatem habent interdicendi subditos suos si deliquerint. Sin vero interdictus confugit ad episcopum, ad eum appellans ab interdicto sibi inique inflicto, non debet episcopus (immediate) sua potestate uti, sed arcessito prius presbytero illo, in rem iure inquirat, et, si deprehenderit illum hominem, quisvis ille sit, iniuste fuisse interdictum, iniungat illi presbytero ut interdictum a censura solvat, moneatque eundem presbyterum quod nequaquam licitum sit ipsi ut absque maturo iudicio quempiam interdicat.

19 Quae diximus de chorepiscopo applicanda sunt et periodeutis (2). Periodeutae autem una cum presbyteris, diaconis et lectoribus sunt omnes sub potestate chorepiscopi, cui est illos erudire, admonere atque etiam plectere si deliquerint singulis inflicta pro sua culpa opportuna poena.

20 Catholicus (3) idem sonat ac universalis, metropolita pater civitatis, episcopus curator populi, chorepiscopus curator pagorum, periodeuta circulans.

21 Ante quamlibet manus impositionem episcopus qui manum imponit dicat uti sequitur : "Gratia Domini nostri Iesu Christi, quae quavis tempore supplet id quod deficit, per beneplacitum Dei et virtutem Spiritus Sancti etiam modo elegit N ex loco N ad ecclesiam quae hic est. Deprecemur omnes

---

(1) Inter quinquaginta novem canones synodi Laodicensis nullus est qui interdicit chorepiscopis, ne per pagos ordinent hypodiaconos, lectores et exorcistas.

(2 Cf. syn. Laodic. can. 57

(3) Recole quae de "Catholico„ diximus in praenotandis 4°

(itaque) pro eo, ut super eum gratia Dei veniat (1).

Si ordinandus in ipsa ecclesia ordinatur pro qua fit sive episcopus, sive

(1) praestat modo quae sparsa in isto libello occurrunt de maioribus sacris ordinationibus hic simul colligere et veluti ob oculos ponere.

a) Qui itaque in episcopum vel in presbyterum ordinatur ab auctore nostro iubetur coram altari utroque genu procumbere ad manus inpositionem suscipiendam; qui vero in diaconum ordinatur unum tantum genu i. e. dexterum coram altari flectit. Item et diversarum orientalium ecclesiarum pontificalia praescribunt.

b) Singularum sacrarum ordinationem ritus sequentes innuuntur: 1. proclamatio seu publica notificatio electi ad suscipiendum ordinem sacrum; 2. eius proprie dicta ordinatio per orationem cum manus impositione; 3. promulgatio factae ordinationis cum signatione signo crucis; 4. tandem salutatio eiusdem ordinati osculo pacis.

De singulis notanda sunt pauca :

Proclamatio seu publica notificatio electionis fit per solemnem illam vetustam formulam cunctis ecclesiis orientalibus communem, quae sic se habet: "Gratia Domini nostri Jesu Christi, quae supplet id quod deficit, per beneplacitum Dei Patris et virtútem Spiritus S. elegit N. etc.„*, et statim fit adhortatio ad invitandos adstantes ad orandum ut super electum adveniat Dei gratia. Porro in ritibus Byzantino, Maronita et Chaldaeo eiusmodi proclamatio fit ab episcopo, in ritibus vero Alexandrino et Antiocheno enunciatur ab archidiacono. Perspicuum est autem tum ex ipsius formulae contextu tum ex eo quod in ritu Alexandrino et Antiocheno eadem proferatur ab archidiacono minime illam constituere formam ordinationis, sed tantum esse publicam declarationem nutu divinae gratiae factam fuisse electionem viri promovendi ad ordinem sacrum.

Ordinatio autem proprie dicta fit per orationem illam dictam "invocationem S. Spiritus„ quam recitat episcopus dum imponit manum super caput illius qui ordinatur. Dicitur illa oratio invocationis oratio consecratoria vel ordinatoria, et in ea praecipua ordinis qui confertur officia indicantur. Porro in ritu Alexandrino et Antiocheno Syrorum eiusmodi oratio invocationis una exhibetur: item et in Testamento Domini, nec non in mystico ministerio : e contra in ritu Byzantino nec non in Chaldaico binae

* Huic respondet in ritu latino "auxiliante domino Deo salvatore nostro J. Chr. elegimus in ordine diaconi vel prespyteri illum subdiaconum sive diaconum etc. (Muratori Liturgia Rom. vet. T 1 pag. 511)

V

DE QUIBUSDAM DIEBUS

FESTI ET IEIUNII

presbyter, sive diaconus, oportet ut episcopus ordinans dicat hoc modo : "quem in ista ecclesia facimus„ . Si autem ordinatur ad aliam ecclesiam urbis vel

---

recitantur orationes ordinatoriae ab episcopo, qui in utraque proferenda manum imponit super caput ordinandi ; in ritu vero Maronitarum tres exstant orationes ordinatoriae quae sibi succedunt . In gratiam interim studiosorum rerum liturgicarum iuvat animadvertere binas orationes ordinationis presbyteratus in ritu Byzantino quas interrumpit litania diaconalis efformatas esse ex una oratione quae legitur in ritu Antiocheno Syrorum in ordinatione presbyteri .

Post collationem per manus impositionem et orationem ordinatoriam ordinis sacri, fit solemnis promulgatio ordinationis perfectae et tunc temporis ab episcopo imprimitur in fronte ordinati signum crucis cum invocatione s . Trinitatis .

Postremo ordinatus, postquam mensam fuerit osculatus, salutatur osculo pacis tum ab episcopo tum ab adstantibus ex clero .

Hac occasione notandum quoque volumus neque in libris pontificalibus neque in aliis orientalium rituum monumentis vestigium ullum occurrere unctionis cum s . chrismate adhibendae in ordinatione presbyteri . Et quod ad Syrorum ritum attinet, in homilia proferenda post consecrationem chrismatis, quae in codicibus tribuitur Antonio Tagritensi Rhetori, qui IX saeculo florebat, diserte dicitur ܟܗ̈ܢܐ ܕܝܢ ܘܡܫܡܫܢ̈ܐ ܕܡܣܪܚܝܢ ܪ̈ܝܫ ܟܗܢ̈ܐ ܝܘܡܢܐ ܠܐ ܒܡܫܚܐ ܕܡܘܪܘܢ ܡܫܚܝܢ ܠܗܘܢ ܐܝܟܢܐ ܕܡܫܚ ܗܘܐ ܡܘܫܐ ܠܐܗܪܘܢ ܘܠܒܢ̈ܘܗܝ . ܐܠܐ ܟܕ ܣܝܡܝܢ ܠܗܘܢ ܐܝܕܐ ܡܫܝܚܘܬܐ ܪܘܚܢܝܬܐ ܠܛܝܒܘܬܐ ܕܪܘܚܐ ܩܕܝܫܐ ܡܩܒܠܝܢ . "sacerdotes et diaconos quos ordinant pontifices hodie, non iam, ut Moyses ungebat Aaronem et eius filios, ungunt unctione chrismatis, sed ipsis imponunt manus, quae impositio manus est unctio spiritualis per quam iidem gratiam Spiritus S . suscipiunt„ . Imo ipse s . Ephraem idem docet in hymno ad tonum ܡܢܘ ܗܢ ܕܝܢ ܡܫܒܚܬܐ ܗܘ, qui canitur in officio sacerdotum defunctorum . Ait enim ܐܘ ܟܗܢܘܬܐ ܡܫܒܚܬܐ ܚܘܝ ܠܝ ܓܙ̈ܝ ܥܘܬܪ̈ܟܝ . ܕܐܡܠܐ ܓܙܐ ܕܡܣܟܢܘܬܝ . ܡܢ ܫܘܦܪ̈ܟܝ ܡܚܝܠܬܐ . ܐܘ ܡܫܝܚܘܬܐ ܕܐܬܪܒܝܬ . ܥܠ ܐܝܕ̈ܝܐ ܐܬܬܣܝܡܬ . ܐܘ ܡܫܝܚܘܬܐ ܕܐܬܡܫܚܬ ܠܡܠܟܐ ܕܫ̈ܡܝܐ . ܠܗܘ ܕܡܫܚ ܗܘ ܡܫܝܚܐ . ܘܡܢ ܟܗܢܘܬܐ ܕܡܫܝܚܐ . "O gloriosum sacerdotium ostende mihi gazas divitiarum tuarum, ut impleam thesaurum meae

pagi, dicat "quem ad ecclesiam loci N pro qua modo constituitur episcopus, vel presbyter, aut diaconus„. Debet et enunciare nomen viri qui ordinatur (1) . . . .

mentis ex tuis novis opibus. O sublime sacerdotium quod se demittens concessum fuit terrestribus! O speculum cuius radii per hominum generationes diffusi sunt! Prisco populo datum est cornu et oleum; nobis vero est concessum sacerdotium Christi„.

(1) Mutilus est codex, proindeque cetera desiderantur.

IV

EPISTOLA

ANTHIMI PSEUDO — PATRIARCHAE

AD

IACOBUM EPISCOPUM EDESSAE

Praenotanda

Sub numero IV prodit epistola Anthimi pseudo - patriarchae Constan - tinopoleos ad Iacobum Edessae monophysitarum episcopum, quam in lucem vulgamus ad fidem codicis syriaci olim Scharfensis, hodie Vaticani Borgiani signati n. CXLVIII fol. 187 v. — 188, cum indicatione quoque variantium lectionum ex codice syriaco bibliothecae nationalis Parisiensis n. 62 fol. 254 v.

Memoratus Anthimus est ille, quem, cum, ortodoxo ac pio Epiphanio Constantinopolitano patriarcha defuncto, sedem illam usurpaverit, Agapetus Romanus pontifex an. 536 anathemate percussit, praedictae ecclesiae praefi - ciens Mennam.

Iacobus vero, qui titulo Edessae episcopi (1) per nefas insignitur, est celeberrimus ille cognominatus Baradaeus, qui monophysitarum sectam per orientem fere labentem erexit, diffusit atque fulcivit. Oriundus ex Tella urbe Mesopotamiæ, monasterium Phsiltæ (2) ingressus est, iamque presbyter anno 528 venit Constantinoplim Theodorae imperatricis gratiam sollicitandi causa, ibique commoratus est usque ad annum 543, quo Theodosius Alexandrinus aliique monophysitae antistites, cum considerarint per orientem suae sectae episcopos clerumque ad paucos reductos, in quodam castro iuxta Byzantium, favente prae - dicta Theodora imperatrice, ipsum sacrarunt episcopum nominetenus quidem Edessae, reapse autem cum iurisdictione in universas monophysitarum ecclesias per Syriam, Asiam minorem etc. Quare, ad monophysitarum factionem longe lateque propagandam, peragravit ipse provincias orientis consecrans per-

---

(1) Tunc tempore orthodoxus episcopus Edessae erat Amazonius.

(2) Praeter monasterium Stratelis situm prope Tellam, quod teste Joanne Asiae vocabatur Phsiltae, alterum monasterium nomine Phsiltae in ditione Antiochiae exstabat, uti legitur in subscriptione cod. syr. Londin. addit. 14539 fol. 498

multos episcopos, innumerosque presbyteros diaconosque usque ad centum millia uti fertur (1). Hinc est quod monophysitae tum per Syriam tum per Aegyptum ab haeretico isto Iacobo nuncupati fuerint Iacobitae.

Porro in edenda eiusmodi epistola illud nobis proponimus, ut palam innotescat ipsum Anthimum acerrimum monophysitarum fautorem non immerito graviter reprehendisse Iacobum illum, quem Syri et Aegyptii suae sectae reparatorem appellant, non tantum quod praeter necessitatem ordinationes innumeras fecerit, sed quod ipsa sacrae scripturae praescripta ecclesiasticosque canones violaverit in promovendis ad maiores gradus bigamos aliosque indignos.

(1) Cf. Klein. Iacobus Baradaeus, de Sticher der syrische monophysitische Kerk

Sancti (1) Anthimi episcopi Constantinopoleos exemplar epistolae ad Iacobum episcopum Edessae

Amatori Dei dilecto filio spirituali
Iacobo episcopo Anthimus

Ex plurimorum fratrum testimonio compertum nobis est evangelicis adamussim institutis rationem tuae vitae conformari. Quare et nos, qui ex apostoli dicto scimus tamquam ad nos pertinere rectam filiorum nostorum vivendi rationem, tum gratulamur tibi de iis quae agis, tum volumus ut munere tibi credito ita fungaris ut nemini sive exterorum sive nostrorum praetextus ullus exhibeatur vituperationis, quin imo ut a te omnia accurate et recte peragantur. Qui enim fieri potest ut quis vel paulisper immutet dictum Iacobi Apostoli de fide et operibus (c. II, 17 etc.)? Nisi enim immaculatae vitae gerendae ratio sit, uti exoptamus, quid prodest quod quis impendat operam ad fidem stabiliendam, evertat autem vim sacrorum canonum in quibus consistit ordo ecclesiasticus et fulcimen eius?

Neque arbitrandum est, negotium ad effectum adduci et perfici per innumeram multitudinem inconsulto coacervatam. Tale enim consilium saeculare est propriumque carnalibus hominibus. Nos vero debemus prae oculis habere dictum illud sapiens et admonitorium "ne concupiscatis multitudinem filiorum sine utilitate", cui adnectitur immediate "unus enim melior est quam mille". Siquidem perspicuum est filium probum et timentem Dominum esse praestantiorem iis, qui non sunt tales.

Neque fallat vos cogitatio illa quod augendae sint sacerdotum ordinationes

(1) Anthimum haereticum pseudo-patriarcham amanuensis monophysita per nefas titulo sancti exornat.

forsan propter inopiam illorum qui manus impositiones conferant, ut scilicet consulatur extensioni temporis, quasi non aliter ac cum fructus colliguntur ut in tempus serventur et, instante necessitate, distribuantur. Ne imitemur facinus filiarum Loth, cum ex connubio obsceno et reprobo genuerint filios, qui ipsarum stultitiam revelarunt. Profecto si illae turpe consilium suum patri detexissent, ab eo sane didicissent Dominum amatorem hominum cum mundum perdendum decrevit nequaquam generis humani procreationem ac successionem sua providentia neglexisse. Qui talia opinantur sunt homines fide expertes et hebetes ingenio: ast nos plane credimus Dominum nullatenus deserturum suum populum neque haereditatem suam derelicturum, eundemque adfuturum suis, iuxta verum suum promissum, usque ad consummationem mundi et gubernaturum suam ecclesiam atque servaturum.

Multiplicandi itaque non sunt ordinandi, sed tot sint tantum quot expostulat necessitas. Nenque talem honorem tribuamus illis quos canones reiiciunt, neque recipiamus iam dudum intromissos in clerum ut quomodolibet ministerio fungantur, bigamos inquam aut interdictos vel alios hisce similes, ne exterorum efficiamur participes peccatorum, sed morem geramus apostolo, qui severe tales exstirpat. Neque animum attendamus ad argumenta turpia vel ad consuetudines pravas, sed nosmet aliis exhibeamus exemplum tum vitae immaculatae tum etiam rectae et piae rationis agendi, ut Dominus noster nobis placatus cor illuminet mitis et victoris nostri imperatoris (1), eumque inducat ut radicitus evellat scandala ista quae corpus ecclesiae scindunt, membraque ad tempus separata coniungat in unum per doctrinas puras, apostolicas et ab omni heterodoxi errore immunes; eundemque dirigat quoque ad respuendam damnandamque verbis apertis impietatem Theodori, Ibae aliorumque haereticorum qui illis similes sunt.

Subscriptio: Vale in Domino et ora pro fratre, o Deum amans.

---

(1) Alludit ad Iustinianum defensorem fidei orthodoxae.

Praenotanda

Ultimo demum loco vulgamus excerpta quaedam ex homiliis epithroniis Severi patriarchae Antiocheni monophysitarum, quae exscripsimus ex codice syr. Vaticano CXLII exarato anno Christi 576, in quo continetur pars praedictarum homiliarum quas initio saeculi sexti syriace transtulerat ex graeco Paulus episcopus Callinici. In selectis autem excerptis agitur de die festo oblationis Deo infantis Jesu in templo, de solemni die ramorum, de festo sanctorum Basilii et Gregorii Theologi, nec non de ieiunio quod sequitur Pentecosten. Exinde non leviter historia liturgica illustratur.

I. Quod itaque attinet ad oblationem Christi infantis Deo in templo, iam "peregrina„ illa saeculi quarti ad loca sancta narrabat "quadragesima die de Epiphania (1) fieri processionem in Anastase . . . cum summa laetitia ac si per Pascha. Praedicant etiam omnes presbyteri et sic episcopus . . . de eo loco tractant Evangelii, ubi quadragesima die tulerunt Dominum in templo Ioseph et Maria, et viderunt eum Simeon et Anna, et de verbis eorum . . ., vel de oblatione ipsa quam obtulerunt parentes. Et postmodum, celebratis omnibus . . ., aguntur sacramenta„ (Edit. II Gamurrini p. 53). Modo ex Severi homilia CXXV eruitur 1° festum oblationis Domini ad Deum in templo fuisse solemniter celebratum tum Hierosolymae tum in tota Palestina; 2° eandem festivitatem celebrandi usum alias quoque ecclesias mutuo a Hierosolymitana accepisse; 3° nominatim autem Constantinopoleos metropolim; 4° Ecclesiam tamen Antiochenam usque ad tempus, quo Severus eidem praeerat, praedictam festivitatem minime celebrasse; 5° origenem eiusdem solemnitatis neque in ipsa Hierosolymitana ecclesia adeo vetustam fuisse.

---

(1) Notum est per orientem una eademque die celebratum fuisse olim solemnem diem Natalis Domini et Baptismi eius, qui appellabatur Epiphania.

Animadvertendum est porro aliquo tempore post Severum Syros mono-physitas hanc festivitatem oblationis Domini in templo adscivisse, uti testatur Calendarium festorum, quod edidit Iacobus Edessenus. Nestoriani autem hunc in diem minime celebrant istam festivitatem.

II. Quod attinet ad festivitatem Hosannarum, praecitata "peregrinatio„ tradit. In Imbomon (εμβωμιον), quod in altare est in monte oliveti . . . cum ceperit esse hora undecima (i. e. una hora ante solis occasum) legitur ille locus de Evangelio, ubi infantes cum ramis vel palmis occurrerunt Domino dicentes: benedictus qui venit in nomine Domini . . . . . et quotquot sunt infantes in iisdem locis, usque etiam qui pedibus ambulare non possunt, quia tenere solent illos in collo sui parentes, omnes ramos tenentes, alii palmarum, alii olivarum, et sic deducitur episcopus in eo typo quo tunc Dominus deductus est de summo monte usque ad civitatem, et inde ab Anastase per totam civitatem, . . pedibus omnes . . . porro iam sero pervenitur ad Anastase, ubi cum ventum fuerit . . . totum fit lucernare; fit denuo oratio ad crucem et dimittitur populus. (Edit. II Gamurrini p. 59, 60). Iamvero Severus in praecitata homilia testatur eiusmodi solemnitatem, quae antea a pluribus negligebatur, apud quosvis christianos tunc temporis fuisse celebratam. Notum est porro quod pseudo-Iosue stylita refert ad an. 809 graecorum Petrum episcopum Edessae (qui eodem anno Cyro successit) illam festivitatem in Edessam induxisse.

III. Ex homilia autem octogesima quarta Severi discimus prima die mensis Ianuarii, qui ibidem dicitur penes Romanos primus anni mensis, ecclesiam Antiochenam iam ante Severum consuevisse celebrare festum s. Basilii Magni et s. Gregorii Theologi. Qui usus colendi memoriam utriusque doctoris per-mansit usque ad hodiernam diem in ecclesia Syrorum. In ritu autem Byzan-tino solius s. Basilii festum illa die peragitur (1).

---

(1) Historiographus arabs nomine ابن الشحنة haec refert de die festo primi Ianuarii. وفي اليوم الاول من شهر كانون الثاني هو عيد القاندس (Kalendae). فكان لاهل انطاكية فيه

IV. Neque minoris sunt momenti notitiae quas nobis perhibent eiusdem Severi homiliae septuagesima quarta et nonagesima secunda de ieiunio quod deinceps fuit nuncupatum "apostolorum„. Earum summa haec est : 1° Ratione illius Domini dicti : "Numquid possunt filii sponsi lugere, quamdiu cum illis est sponsus? Venient autem dies cum auferetur ab eis sponsus, et tunc ieiunabunt„ (Math. IX, 15), mos a pristinis temporibus in ecclesia obtinebat nequaquam ieiunandi a die Resurrectionis Domini usque ad ipsius Ascensionem in coelum, et mox invaluit usus protrahendi illud tempus non ieiunandi usque ad Pentecosten.

2° Exinde seu post Ascensionem vel Pentecosten, nonnulli religiosiores imitantes forsitan apostolos ieiunare incipiebant per plures dies, plerique vero feriis tantum quartis et sextis, omnes autem ex usu ieiunabant feria sexta quae sequebatur dominicam pentecosten.

3° Illa ipsa die synaxis celebabatur ad vesperas in memoriam miraculi sanationis claudi cum ascenderent Petrus et Joannes ad templum hora nona (act. III, 1 - 6) qua die nonnisi ad occasum solis solvebant fideles illud ieiunium.

Non erit tamen abs re hic adnotare de memorato ieiunio luculenter ex mox producendis strophis desumptis ex s. Ephraemi hymnis apparere usum antiquum saltem Edessae fuisse, ut fideles ieiunium observare inciperent feria sexta post Ascensionem quin attenderent usque ad feriam sextam post Pentecosten. In hymno enim ad tonum ܐܘ ܒܪ ܫܡܐ qui canitur in festo Ascensionis sequens stropha continetur ܡܠܘ ܠܗ ܠܒܪܐ ܐܪܒܥܝܢ ܝܘܡܝ̈ܢ . ܒܗ ܡܫܬܘ̈ܬܐ ܕܝܠܗ ܘܐܬܟܣܝ

عيد بكنيسة القسيان · يوقدون في ليلته النيران ويصير القداس عندهم وكذلك في سائر بلاد الشام وبيت المقدس ومصر · ولاسيما اهل انطاكية كانوا يظهرون فيه الفرج والسرور والمأكل والمشرب ·
"Prima die Ianuarii est solemnitas Kalendarum, quo incolae Antiochiae festum celebrabant in ecclesia Cassiani et in eius vigilia ignem accendebant. Illa die apud eos missa celebrabatur, itemque per totam Syriam et Hierosolymis et in Aegypto. Prae ceteris vero Antiocheni illa die manifestabant signa gaudii et iubilationis epulis manducandi bibendique„.

ܘܢܨܚ ܘܢܚܬ . ܫܠܡܘ ܠܗ ܠܚܬܢܐ ܐܪܒܥܝܢ ܝܘܡܝܢ ܕܒܣܡ ܘܐܣܬܠܩ . ܨܘܡܐ ܗܘ ܗܫܐ .
"Adimpleti sunt Filio quadraginta dies a quo cum belluis (commorans in deserto) ieiunavit, tentatusque est, et triumphum referens descendit. Adimpleti quoque sunt eidem Sponso quadraginta dies a quo delectatus est et ascendit. Est itaque modo ieiunium„. In alio hymno ad tonum ܕܡܘܪ̈ܝܐ idem s. Doctor ait . ܐܢ ܡܢ ܝܘܡܐ ܕܩܝܡܬܗ ܡܬܡܢܝܢ ܐܪܒܥܝܢ ܝܘ̈ܡܝܢ ܒܚܡܫܐ ܒܫܒܐ ܐܣܬܠܩ . ܘܥܦ ܠܗ ܨܘܡܐ ܕܥܪܘܒܬܐ ܕܙܩܝܦܘܬܗ ܘܕܣܘܠܩܗ . "Si ex die Resurrectionis eius (i. e. Domini) computantur quadraginta dies cadit in feriam quintam ipsius Ascensio. Duplicatum ergo est feriae sextae ieiunium scilicet tum eiusdem Domini Crucifixionis, tum Ascensionis„.

Ex sermonibus epithroniis Severi Patriarchae Antiochiae

I

Ex sermone centesimo vigesimo quinto de hymno doxologico : sanctus Deus, sanctus fortis etc.

Non omnes ecclesiae consuetudines quae ad nos pervenerunt ex traditionibus apostolicis derivantur, sed nonnullae (ab hominibus) inventae per transmissionem in universam, quae sub sole est, ecclesiam successive transierunt. Prima est consuetudo illa, qua multos post annos a praedicatione evangelica fideles nomine Christianorum appellati fuerunt. Quae appellatio ex ista Antiochenorum ecclesia exordium duxit, universumque dein coetum sanctum ubique terrarum complexa est.

Et ut multa praeteream, unum vel alterum commemorabo exemplum.

Hoc quod Hierosolymae et in tota Palestina festum solemne celebratur occursus, quo nempe recolunt commemorationem illius diei, quo Simeon suis suscipiens ulnis Dominum, legem adimplentem et offerentem sacrificium a Moyse praescriptum, ipsumque in natura agnoscens Deum dixit : Dimittis tu nunc servum tuum Domine iuxta verbum tuum in pace, hoc inquam festum solemne minime prius celebrabatur in urbe regia. Modo autem eadem metropolis, aemulatione incitata, eiusmodi usum ab aliis apte mutuatum secuta est, neque quispiam propterea tamquam de re nova inducta fuit accusatus.

Cognoscitis porro istud festum ignotum prorsus esse in ista civitate Antiochiae. Imo nec valde antiquum est (in Hierosolymitana ecclesia) sed sero fuit introductum, uti a viris senioribus audivimus.

Idem et dicendum est de festo quod dicitur Ramorum, cum scilicet Dominus et Salvator noster Jesus Christus, sedens super pullum asinae, ingredieba-

tur Hierosolymam, praeeunte coetu manibus gestante ramos palmarum coram ipso, puerisque collaudantibus eundem tamquam verum Deum excelsum, dicentibusque "hosanna in excelsis„. Hic etiam dies festus, cum antea a pluribus minime recoleretur hodie, ut ita dicam, apud quosvis celebratur. Nemo autem illorum qui imitati sunt illos qui olim eundem festum observabant, ipsum reiicit tamquam rem noviter inventam.

Praeterea in precibus atque laudibus in usu ecclesiarum plurae sunt quae successive inductae fuerunt.

II

Ex sermone octuagesimo quarto
De magno Basilio et de Gregorio,
Prolatus autem fuit in martyrio theophori Ignatii martyris

Imperatoribus mos est ut singulos per annos quadam nota atque statuta die, quae per temporum circulum perpetuo revolvitur, ut egrediantur ad campum impellunt exercitus militum etc . . . . . Simili modo nos credimus disposuisse Dominum, qui sua sapientia omnia operatur producitque. Hinc magni Basilii pergratam memoriam adiunxit initio seu ianuae vel aditui illius mensis qui primus anni mensium censetur penes Romanos, cum nempe Ianuarius vocatur. Ianua enim juxta eorundem linguam dicitur ostium.

Quamobrem Basilius pontificum princeps spiritualis atque divinus, praeest nobis ipso initio circuli anni . . . et Gregorii Theologi tamquam eiusdem participis recolitur memoria eadem die.

III

Ex sermone septuagesimo quarto

Habito feria sexta hebdomadae post Pentecosten in qua de more ieiunatur. Prolatus autem sermo fuit in lectionem ex actibus apostolorum ubi ita

dicitur "Petrus et Joannes ascendebant in templum ad horam orationis nonam„ (cap. III, 1).

Cum haec vos auditis, quare videmini aegre ferre me in dicendo ieiunium protraxisse, quod tristitia nonnullos affecit? Ego profecto sicuti Paulus dico : quisnam me gaudere facit, nisi qui per me contristatur? (1) Nam hanc arripui occasionem ad protrahendum conventum, ut diei maior pars praeteriret, ne mendacem redderem librum dicentem "Petrus et Joannes ascendebant ad templum ad horam orationis nonam„. En audis quod "ascendebant„; numquid dicit quod "descendebant„? Tu equidem expetis ut alia annunciemus et legamus atque ut alia agamus, illisque contraria perhibeamus opere. An nescis hodiernam diem hoc praedicare, ut scilicet ieiunemus atque oremus, nec non et nutriamus Christum qui esurivit, quique praesens est continuo in indigentibus, qui ad portas sunt sanctas?

Quid est igitur quod praetermittis quae attinent ad istam diem, ut animo sollicitus sis de iis, quae extranea sunt huic tempori exiguo, mensaeque coelesti, neque ieiunio conveniunt? Si die festo respicis ad manducandum, et quae ventris sunt appetis, quonam, quaeso, tempore auditor pacatus avidusque eris meorum verborum? Si statim ac ad ecclesiam venis, ad tuam domum redire excogitas, et tua bilis in ieiunio exagitatur, cum quasi annum reputas unum illum diem, quonam tempore, dic mihi, te alloquar? Vel quandonam tuam nutries animam esurientem, cum murmuras assidue? Ego sane nosco Ecclesiasten qui ait "cuilibet rei tempus esse„.

Ex sermone nonagesimo secundo
De hora nona feriae sextae post Pentecosten

Cum itaque ab eis (i. e. apostolis) ablatus fuerit sponsus atque exal-

(1) Cf. II Corinth. VII, 9

tatus, cum scilicet ascenderit ad coelum, descenderitque Paraclitus, qui eosdem docuit, direxitque ad omnia perfecta, tunc ipsi ieiunarunt. Commemoratio est itaque hodierna dies ieiuniorum, quae observantur post Christi ablationem ascensionemque, quorum dierum ieiunii minime determinatus est numerus. Salvator enim noster indefinite ait "Venient autem dies cum aufertur ab eis sponsus et tunc ieiunabunt„ (Math. IX, 15)

Nos porro pro nostra pigritia legem adimplemus negligenter per commemorationem unius tantum diei, aegre tamen eiusdem horas ferentes, et respicientes ad aërem, occasum solis anxie attendentes, et guttur pandentes ad comedendum. Qui sic ieiunant, minime veri sunt christiani. Nosco vero plures qui ista ieiunia diligenter observant, et in ipsa urbe Antiochia sunt praesertim castae mulieres, quae per cunctos dies tenent ieiunium, plurimae autem ipsarum ieiunant feriis quarta et sexta. Eaedem derident suos viros propterea quod negligant ieiunium, et cum hi illas ad mensam advocant, nihil omnino proficiunt, sed potius iidem vincuntur a foeminis animabus sinceris, quae ordinem tenent principalem, dupplicemque meritum obtinent, cum confident se ieiunare atque vincere simul virtute Christi, qui dixit : "Virtus mea in infirmitate perficitur„.

APPENDIX

Appendix

Iam erat hic libellus excusus cum, inter cl. D.ris Neumann ordinis Cis - tersiensium calustri Heiligenkreuz prope Vindobonam codices syriacos praes - tantissimos a monasterio s.t Catherinae provenientes et a Melchitis exaratos, duos comperimus, ex quibus hic, loco appendicis ad Im documentum, exhibemus subscriptiones finales, quae praeclare illustrant disquisitionem nostram de usu liturgico linguae graecae per orientem et de conversis ex graeco in syriacum libris ritualibus Byzantinis. (Cf. supra pag. 10 n. 8 pag. 12 n. 12 etc.) .

I Ad calcem itaque codicis I, qui complectitur quaedam scripta s. Athanasii, s. Ephraemi, Severini Gabalensis, Tomum s. Leonis, epistolam Felicis Papae ad "impurum„ Petrum Fullonem, subnectitur sequens epigraphe "ܐܬܟܬܒ ܘܐܫܬܠܡ ܟܬܒܐ ܗܢܐ ܒܗ̇ ܒܡܕܝܢܬܐ ܡܒܪܟܬܐ ܐܘܪܗܝ ܕܒܝܬ ܢܗܪ̈ܝܢ ܒܝܪܚ ܢܝܣܢ ܒܫܢܬ ܐܠܦ ܘܬܠܬܝܢ ܘܐܪܒܥ ܒܝܘܡܝ ܕܩܕܝܫܐ ܡܪܝ ܫܡܥܘܢ ܡܝܛܪܘܦܘܠܝܛܐ ܕܝܠܗ̇ ܘܕܡܕܝܢܬܐ ܘܕܒܢ̈ܝܬܐ ܘܩܘܪ̈ܝܐ ܕܬܚܘܡܗ̇ ܣܦܪ ܐܢܫ ܩܫ̈ܝܫܐ ܘܐܦܘܕܝܩܘܢܐ . ܘܟܬܒܗ ܫܡܥܘܢ ܐܢܫ ܚܛܝܐ . ܘܗܘ ܫܡܥܘܢ ܗܘ ܦܪܘܛܘܣܩܪܝܛܝܣ ܕܒܗ̇ ܥܕܬܐ ܡܕܝܢܬܐ . ܘܗܘ ܫܡܥܘܢ ܘܒܢܝܡܝܢ ܕܒܝܬ ܐܚܘܗܝ ܕܒܝܬ ܐܝܠܝܐ . ܘܣܘܟܐ ܡܫܡܫܢܐ ܘܐܪܟܕܝܩܘܢ ܘܐܪܟܝܡܢܕܪܝܛܐ ܘܣܛܘܦܢܘܣ . ܘܣܪܓܝܣ ܐܚܐ ܕܚܫܝܫܐ ܘܢܘܗܕܪܐ . ܘܫܡܥܘܢ ܐܚܐ ܕܐܪܟܕܝܩܘܢ. ܘܫܡܥܘܢ ܐܚܐ ܕܒܪܐ ܕܩܪ̈ܝܒܐ ܕܡܫܡܫܢܐ ܐܚܐ ܕܒܪܐ ܕܡܫܡܫܢܐ . . . . ܐܠܗܐ ܘܡܫܝܚܗ ܢܚܢܢ ܥܠ ܟܠ ܡܢ ܕܩܪܐ ܘܡܬܓܡܪ ܕܝܠܗ ܘܢܨܠܐ ܥܠܘܗܝ ܠܐܠܗܐ ܕܗܘ ܒܪܚܡܘܗܝ ܢܚܣܐ ܘܢܚܘܣ ܠܐܠܗܐ ܫܡܥܘܢ ܫܡܫܐ ܒܪ ܫܡܥܘܢ ܒܪ ܝܘܚܢܢ ܕܡܢ ܩܪܝܬܐ ܡܪܬܐ ܕܒܟܦܪܐ ܕܫܡܗ̇ . ܐܬܟܬܒ ܕܝܢ ܒܐܝܕܝ ܚܛܝܐ ܘܒܝܫܐ ܒܐܢܫ̈ܐ ܫܡܥܘܢ ܕܟܬܒܗ ܘܕܒܐܠܐ ܡܕܝܢܬܐ ܘܐܬܦܢܝ ܡܢ ܝܘܢܝܐ ܠܣܘܪܝܐ ܘܡܬܩܪܐ ܕܐܚܪ̈ܢܐ ܘܐܬܚܣܝ ܒܟܠܗ ܕܚܛܗܐ ܕܝܠܗ ܘܕܒܐܠܐ. ܒܝ ܐܠܗܐ ܘܐܬܟܬܒ ܒܟܬܒܐ ܕܫܡܗ ܕܐܠܗܐ ܒܝܕ ܕܘܝܕܐ ܦܘܠܘܣܛܘܪܝܘܣ ܡܫܡܫܢܐ ܘܠܐܚܝܢܐ ܕܗܘ ܕܒܥܕܬܐ ܕܩܕܝܫܬܐ ܠܐܘܪܗܝ ܗܝ ܐܦܝܣܩܘܦܐ ܕܐܦܢܐ ܡܕܝܢܬܐ ܕܐܘܪܗܝ . "Exaratus et absolutus fuit hic liber in ipsa benedicta urbe Edessa Mesopotamiae mense aprili anno 1034 (Christi 723) sub praesule

regionis Ioanne metropolita (1) eiusdem urbis et egregiis atque Dei amatoribus Cyro protopresbytero et oeconomo, Simeone altero presbytero, Ianni presbytero et hegumeno aedis Iconis Dominicae, Ianni presbytero et chartulario eiusdem s. ecclesiae, Ioanni diacono et archidiacono, Abrahamo diacono et custode s. supellectilis (2) Cosma praeside hypodiaconorum et notario, Ioanne praeside anagnostorum, nec non Ioanne praeside chori graecorum, et Niciano praeside chori syrorum . . . Sollicitus fuit et acquisivit librum istum ex labore suo, erogatis expensis suis aliorumque Dei amatorum qui ipsi subsidium praestiterunt, venerandus Deique amator presbyter Ioannes filius Simeonis filii Girsa ex Bariasnaia oppido regionis Homs. Fuit autem praedictus liber exaratus manu peccatoris et minimi Gabrielis presbyteri eiusdem commemoratae ecclesiae sanctae ad fidem codicum vetustorum et authenticorum, qui asservantur in bibliotheca ipsius ecclesiae, atque rite collatus est accuratissime per humilem Constantinum diaconum et alumnum praeclari sanctitate Georgii archiepiscopi urbis Apameae (3) Syriae„ .

Iamvero ex relatis in hac epigraphe discimus :

1° Melchitas, seu syros diophysitas, habuisse in urbe Edessa primo quarto saeculi octavi constitutam ecclesiam cum metropolita, presbyteris, diaconis, hypodiaconis et anagnostis. Praeter ecclesiam unam tantum, ut videtur occupabant aedem Iconis Dominicae, seu Effigiei Christi, cuius dicitur hegumenus Iannes presbyter. Porro Dionysius Telmahrensis (4) apud Michelem patriarcham Iacobitarum (chron. cap. XI n. 15) narrat virum quendam eiusdem sectae cele-

---

(1) Apud Le Quien or. christ. in serie Edessae metropolitarum deest nomen huius Ioannis metropolitae melchitarum illius sedis.

(2) Graece Σκευοφύλαξ

(3) Huius quoque Georgii inter metropolitas Apameae desideratur nomen apud Le Quien or. christ.

(4) ܐܬܢܣܝܘܣ ܒܪ ܓܘܡܝܐ [illegible] . . .
[illegible]

berrimum nomine Athanasium Ber - Gumaya, qui fruebatur maxima auctoritate apud Califam Abdulmalic (regnavit ab an. Chr. 684 usque ad an. 705) praeter splendidum templum Deiparae aedificasse baptisterium mirabile, ubi collocavit veram Effigiem Christi. Utrum ista aedes post paucos annos transierit, iussu Califarum, ad melchitas, an potius isti sibi in memoriam Effigiei Christi exstruxerint aedem, haud constat.

2º In illa ecclesia minime fuisse diaconos lectoresque graecos et syros, attamen exstitisse duos choros graecorum nempe et syrorum. Probabiliter monachi seu filii foederis, qui constituebant chorum graecorum erant advenae, qui ex graecorum monasteriis prope Antiochiam vel alia loca in Edessam migraverunt.

3º Eiusdem ecclesiae melchitarum dignitariorum titulos et officia respondere titulis et officiis ecclesiae Byzantinae, v. g. protopresbyteri, oeconomi, hegumeni, chartularii, custodis s. supellectilis; notarii etc. An vero liturgia coeterique ritus ibidem adhibiti conformes fuerint quoque usui Byzantino minime liquet.

II Altera subscriptio quae prostat ad finem cuiusdam codicis liturgici inter codices syriacos praelaudati Dris Neumann sic se habet : ܐܬܟܬܒ ܘܫܠܡ ܘܐܫܬܠܡ ܘܐܫܬܡܠܝ ܟܬܒܐ ܗܢܐ ܕܬܠܬܐ ܠܡܕܝܫ̈ܝ ܥܡ ܩܢ̈ܘܢܐ ܕܐܬܦܫܩ ܡܢ ܠܫܢܐ ܝܘܢܝܐ (sic) ܠܣܘܪܝܝܐ ܒܝܘ̈ܡܝ ܐܒܪܗܡ ܟܬܘܒܐ ܕܡܠܟܐ ܥܠ ܐܝܕܐ ܕܐܒܐ ܐܢܛܘܢܝܣ ܟܗܢܐ ܡܥܠܝܐ ܘܕܝܪܝܐ ܒܚܝܪܐ. ܐܬܟܬܒ ܕܝܢ ܒܕܝܪܐ ܩܕܝܫܐ ܕܡܪܝ ܓܘܪܓܝܣ ܪܒ ܣܗ̈ܕܐ ܕܡܬܩܪܐ ܒܒܝܬ ܡܝܐ ܩ̈ܪܝܐ ܕܒܕܦܢܐ. ܟܬܒܗ ܕܝܢ ܐܢܫ ܚܛܝܐ ܘܡܣܟܢܐ ܝܘܚܢܢ ܩܫܝܫܐ ܕܠܐ ܫܘܐ ܒܪ ܝܘܣܦ ܡܢܝܚ ܢܦܫܐ ܘܫܠܡܐ ܠܗ ܘܡܫܠܡ ܒܥܡܝܐ ܕܚܝܐ ܕܡܫܝܚܐ ܡܢ ܦܠܓܐܠܡܘܢ ܕܓܘܙܐ ܐܘܟܝܬܐ ܗܘ ܕܠܟ ܠܐܠܗܐ ܘܡܠܟܐ ܘܗܒܠ ܒܝܘܡܐ ܕܕܝܢܐ ܕܡܬܝܐ. ܒܡܘܗܝ ܦܓܪܘܗ ܙܝܘܐ ܐܦܘܡܣܐ ܕܐܠܟܣܢܕܪܝܐ. “Exaratus finitus et absolutus est liber iste Triodion cum canonibus, qui translatus fuit ex graeca lingua in syriacam diebus Abrahami scribae imperatoris a p. Antonio sacerdote illustri et monacho probato. Exaratus autem est in s. monastrio maximi inter martyres s. Georgii in regione Beth - Maya in Daphne. Illum scripsit homo peccator et humilis Ioannes presbyter indignus filius Ioseph (cuius anima requiescat in pace),

qui est presbyter ecclesiae s. Pantaleonis in monte Ucama anno graecorum benedictorum 1367 (Christi 1056) tempore Petri archiepiscopi Antiochiae„.

Habemus ex citata subscriptione nomen cuiusdam Antonii presbyteri monachi, qui auctor exstitit syriacae versionis libri liturgici Triodii. Probabile autem est eandem versionem fuisse elaboratam eodem tempore, quo codex exaratus fuit, nempe medio saeculo XI, vel paulo ante. Quod attinet ad Abrahamum imperatoris scribam cuius tempore versio praedicta dicitur confecta, nihil de ipso occurrit in monumentis nobis notis : imperator autem cuius is fuit scriba erat Constantinus V Copronymus (741 - 775). Porro monasterium s. Georgii ubi codex de quo sermo fuit transcriptus situs erat in regione (1) Beth-Maya (ܒܝܬ ܡܝ̈ܐ) in Daphne suburbio Antiochiae.

(1) Cf. cod. syr. Brit. Mus. addit. 12, 152, ubi f. 194 r. legitur nota quae narrat codicem fuisse exaratum in Turlaha oppido Antiochiae in regione Beth-Maya in proximitate coenobii Phsilta. ܐܬܟܬܒ ܒܛܘܪܠܚܐ ܡܕܝܢܬܐ ܕܬܚܝܬ ܒܟܘܪܐ ܕܐܢܛܝܘܟܝܐ ܒܡܕܒܪܬܐ ܕܒܝܬ ܡܝ̈ܐ ܒܩܘܪܒܐ ܘܡܩܪܒܘܬܐ ܕܕܝܪܐ ܕܦܣܝܠܬܐ.

Index personarum et rerum ordine alphabetico

B

C

D

E

F

K

L

M

N

O

P

R

S

T

V

Z

ܘܠܘܬ ܡܐܟܘܠܬܐ ܦܓܪ ܥܡܢ. ܐܠܐ ܕܗܘܝܢ ܚܪܡܢ. ܠܘ ܗܢܘܢ ܕܒܨܝܪܘܬܐ
ܕܪ̈ܘܫܥܐ. ܐܦ ܓܝܪ ܢܗܒ ܐܢܐ ܠܟ̈ܘܢܐ ܕܟܠܗ ܫܘܬܦܘܬܐ ܢܦܪܫܝܢ
ܠܗܘܢ ܠܗܠܝܢ. ܘܒܡܕܝܢܬܐ ܫܘܪܐܝܬ ܢܫܐ ܢܒ̈ܩܬܐ ܕܡܢܗܘܢ ܡ̇ܢ ܒܘܠܗܘܢ
ܢܡ̈ܣܬܐ ܚܪ̈ܡܢ. ܘܟܐܡܗܘܢ ܕܝܢ ܒܐܪܒܥܐ ܒܫܒ̈ܥܐ ܘܒܥ̈ܘܒܬܐ. ܐܝܠܝܢ
ܕܐܦ ܓܒ̈ܪܢ ܒܠ ܓܒܪ̈ܐ. ܐܝܠܝܢ ܕܦܠܓ ܡܗܡܢܝܢ ܡܢ ܕܠܡܚܪܡ. ܕܠܦܬܘܪܐ
ܡ̇ܪܢ ܠܗܘܢ. ܘܡܡܬܘܪܢ ܘܠܐ ܡܕܡ. ܐܠܐ ܡܘܕܝܢ ܡ̇ܢ ܡܢ ܢܡܣ̈ܬܐ. ܡܢ
ܢܦܫܬܐ ܕܝܢ ܫܠܝܡ̈ܬܐ. ܗܠܝܢ ܕܦܓܥܐ ܪܥܝܐ ܐܚܪ̈ܢ ܘܒܦ̈ܝܢ ܠܗ ܠܐܓܪܐ
ܡܛܠ ܕܫܬܬܟܠܢ ܕܚܪ̈ܡܢ ܐܟܣܕܐ ܘܒ̈ܝܢ ܟܫܠܗ ܕܡܨܝܫܐ ܕܐܡܪ ܕܫܠܝ
ܕܝܠܝ ܒܒܪܝܫܘܬܐ ܡܬܓܡܪ ܀

ܐܡܬܝ ܕܝܢ ܬܗܘܐ ܫܘܒܠܐ ܡܫܝܢܐ ܘܡܪܢܫܢܐ ܕܡ̈ܠܐ. ܐܝܟ ܗܘ ܠܒܪ
ܕܒܐܠܗܐ ܓܝܪ ܠܘܬ ܡܐܒܠܢܘܬܐ ܢܓܕ ܐܢܐ. ܘܠܘܬ ܒܪܘܚܐ ܢܐܒܪ ܐܢܐ.
ܘܡܫܒܚܐ ܕܐܬܝܐ ܐܢܐ ܠܕܒܪܬܐ: ܠܒܝܬܟ ܡܬܦܪܘ ܐܢܐ ܕܐܬܠܦܩ: ܒܝܘܡܐ
ܕܝܢ ܡܬܠܒܢܐ ܡܪܝܟ. ܒܗ ܫܥܬܐ ܗܘܒܪ ܐܢܐ ܠܗ ܠܘܡܝܐ. ܐܡܬܝ ܐܡܠܠ
ܠܝܟ ܐܡܪ ܠܝ. ܐܘ ܐܡܬܝ ܬܬܪܗܐ ܠܡܫܩܝܟ ܕܒܦܢܐ ܒܗ ܐܡܣܢܐܝܬ ܡܪܝܟ
ܐܢܬ. ܘܢܐ ܕܝܢ ܢܗܒ ܐܢܐ ܠܡܘܗܘܬ ܕܐܡܪ ܕܘܟܝܐ ܐܬܘܗܝ ܠܟܠ ܝܘܡܐ ܀

[Ex eod. cod. syr. vat. 142 f. 88 r.]

ܡܢ ܡܐܡܪܐ ܕܬܫܥܝܢ ܘܬܪܝܢ ܥܠ ܫܥܬܐ ܕܬܫܥ ܕܥܪܘܒܬܐ
ܗܝ ܕܡܢ ܒܬܪ ܦܢܛܩܘܣܛܐ

. . . .

ܐܡܬܝ ܕܝܢ ܕܐܬܡܠܝ ܡܢܝܢܗܘܢ (ܕܫܒܝܥܝ̈ܐ) ܫܬܝܐ ܘܐܬܬܪܝܢ ܐܪܒܥܐ
ܕܝܢ ܕܗܝ ܕܗܘܐ ܠܫܡܝܐ ܘܢܚܬ ܦܪܩܠܛܐ ܗܘ ܡܠܦܢܐ ܘܕܠܘܬ ܒܠܚܘܕܝܢ
ܡܫܝܚܝ̈ܘܬܐ ܡܫܒܠ ܗܘܝܢ ܝܘܡܐ.
ܠܒܗܘܢܐ ܗܒܠ ܐܪܬܘܬܗܘܢ ܢܡܘܣܐ ܕܝ̈ܘܡܐ ܗܠܝܢ ܕܡܢ ܒܬܪ
ܡܬܪܝܡܘܬܗ ܘܠܒܠܝܗ ܕܡܫܝܚܐ ܕܢܘܡ̈ܬܐ ܕܒܡܫܝܢܐ ܠܐ ܡܬܚܫܒܝܢ.
ܠܐ ܡܬܚܫܒܐܢܐ ܠܒܪ ܐܡܪ ܗܘܐ ܦܪܘܩܢ: ܢܐܬܘܢ ܕܝܢ ܢܡܘ̈ܣܐ ܐܡܬܝ
ܕܢܬܬܪܝܢ ܫܬܝܐ ܘܗܕܝܢ ܝܘܡܢܐ ܀
ܫܢܝ ܕܝܢ ܒܪܡ ܠܦܘܬ ܡܫܡܫܢܘܬܐ ܕܝܠܢ ܒܒܗܘܢܐ ܕܫܒܥ ܢܡܘܣܐ
ܒܠܫܘܢ ܠܢܡܘܣܐ ܒܡܫܒܐ ܙܒܢܝܢ. ܘܠܘܬ ܫܒܥ̈ܘܗܝ ܡܬܚܫܒܝܢ ܫܢܝܢ.
ܘܠܘܬ ܐܚܪ ܫܢܝܢ ܐܚܢܝܢ. ܘܠܡܒܪ̈ܒܘܗܝ ܕܫܒܥܐ ܡܬܢܠܡܠܝܢ ܫܢܝܢ.

[Ex cod. syr. vat. 142 f. 8]

ܡܢ ܡܐܡܪܐ ܕܫܒܥܝܢ ܘܐܪܒܥܐ

ܕܐܬܐܡܪ ܒܐܪܒܥܬܐ ܕܫܒܬܐ ܗܘ ܕܡܢ ܒܬܪ ܦܢܛܩܘܣܛܐ ܒܗ̇
ܐܬܚܙܝ ܩܝܡܬܐ ܐܝܟ ܕܐܡܪܢ. ܐܬܐܡܪ ܕܝܢ ܡܛܠ ܡܘܬܐ ܕܦܪܨܘܦܗ
ܕܐܬܐ ܒܗ ܗܘܝܐ. ܦܠܛܘܣ ܕܝܢ ܘܗܘܢ ܗܠܝܢ ܗܘܘ ܠܥܕܬܐ ܠܫܒܬܐ
ܕܡܠܝܬܐ ܗܘ ܕܫܒܥ.

. . . .

ܒܗ ܗܠܝܢ ܐܢܘܢ ܫܒܥܝܢ ܐܢܘܢ. ܠܡܢܐ ܡܬܕܟܪܝܢ ܐܢܘܢ ܠܝ ܕܡܕܡ
ܡܬܒܥܝܢ ܐܢܘܢ. ܡܛܠ ܕܟܕ ܗܘ ܕܐܡܪ ܐܢܐ ܡܬܚܙܝܬܗ ܠܝܘܡܢܐ.
ܘܗܕܐ ܡܒܥܘܐ ܠܐܘܕܝܢ. ܐܢܐ ܕܝܢ ܐܝܟ ܦܘܠܘܣ ܐܡܪ ܐܢܐ. ܕܡܢܘ ܗܘ
ܕܡܫܪܐ ܠܝ. ܐܠܐ ܗܘ ܕܡܬܬܒܥܘ ܡܢܝ. ܗܘ ܓܝܪ ܗܕܐ ܡܬܦܪܥ ܐܢܐ
ܗܝ ܕܐܬܡܬܚ ܫܪܒܐ ܡܛܠ ܕܗܘܠܟܗ ܕܝܘܡܐ ܢܗܘܐ ܘܠܐ ܐܙܓܠ
ܒܬܒܐ ܕܐܡܪ: ܦܠܛܘܣ ܘܗܘܢ ܗܠܝܢ ܗܘܘ ܠܥܕܬܐ ܒܒܝܬܐ ܕܡܠܝܬܐ
ܕܫܒܥ ܫܒܥܝܢ. ܕܗܠܝܢ ܫܒܥ ܐܢܬ. ܠܡܢܐ ܓܝܪ ܕܚܬܝܢ. ܐܢܬ ܕܝܢ
ܐܚܪܢܝܬܐ ܬܒܥܐ ܐܢܬ ܕܟܪܘ ܚܢܢ ܘܡܦܪܐ. ܐܚܪܢܝܬܐ ܕܝܢ ܕܫܟܠܬ. ܘܗܠܝܢ
ܕܠܘܩܒܠܐ ܢܦܩܐ ܒܫܘܒܪܢܐ. ܐܘ ܠܐ ܢܕܥ ܐܢܬ ܕܝܘܡܐ ܗܢܐ ܕܝܘܡܢܐ
ܗܕܐ ܡܫܬܒܥܐ ܗܘ ܕܝܩܘܡ ܘܕܢܝܠܐ. ܘܕܬܪܥܘܬܐ ܠܡܫܝܚܐ ܕܒܦܢ ܕܠܘܬ
ܬܪܒܐ ܡܕܢܚܐ ܐܡܝܢ ܒܫܘܒܚܐ ܀

ܠܡܢܐ ܕܝܢ ܗܠܝܢ ܕܠܗ ܕܝܘܡܐ ܫܒܥ ܐܢܬ ܘܡܬܚܫܒ ܐܢܬ ܗܠܝܢ
ܕܝܘܡ̈ܝܢ ܠܝܘܡܐ ܒܕܝܢܐ ܩܠܝܠܐ. ܘܦܬܘܪܐ ܫܡܝܢܐ. ܘܕܠܝܩܘܡܐ ܠܐ ܦܐܝܢ

ܥܕܬܐ ܕܡܪܝܐ ܒܗܘܢ ܕܗܢ ܡܕܝܢ ܠܗ ܢܒܕܝܢ ܗܘܘ. ܐܝܟ ܕܠܫܒܝܚܘܬܐ
ܥܕܬܐ ܐܬܩܝܡܬ. ܘܗܝܡܢܘܬܐ ܐܫܪܝܪܬܐ ܘܒܫܠܡܘܬܐ ܘܒܬܫܒܘܚܬܐ
ܒܐܝܕܐ ܒܐܝܕܐ ܐܫܬܒܝܢ ✣

[Ex cod . syr . vat . 142 f . 49 v . — 50 r .]

ܡܢ ܡܐܡܪܐ ܕܬܡܢܝܢ ܘܐܪܒܥܐ ܕܥܠ ܪܒܐ ܒܣܝܠܝܘܣ ܘܥܠ
ܓܪܝܓܘܪܝܘܣ. ܐܬܐܡܪ ܕܝܢ ܒܒܥܘܬܐ ܕܒܥܘܬ ܓܠܘܬܐ
ܕܠܒܝܫ ܠܐܠܗܐ ܣܗܕܐ ܐܝܓܢܛܝܘܣ

ܐܝܬ ܓܒܪܐ ܠܡܠܟܐ ܕܟܠ ܫܢܬܐ ܘܢܡܘܣܐ ܕܚܠܬܐ ܐܝܬ ܘܡܬܝܗܒܐ
ܗܘܐ ܕܝ ܗܘ ܐܡܝܢܐܝܬ ܡܬܟܪܟ ܒܫܘܕܪܐ ܕܢܟܝܐ ܕܒܗ ܠܡܫܪܝܬܐ
ܕܐܦܛܪܘܦܘܬܐ ܠܦܘܠܚܢܐ ܡܦܩܝܢ ܘܫܪ..... ܒܗ ܕܝܢ ܕܝ ܒܗ ܕܝ ܗܘ ܒܫܢܝܐ
ܫܢ ܡܗܡܢܝܢ ܫܢ ܕܦܪܘܣ ܡܪܝܐ ܗܘ ܕܒܫܡܝܬܐ ܟܠ ܡܕܡ ܢܒܕ
ܘܡܦܩ. ܠܕܘܪܐ ܠܒ ܫܒܝܒ ܕܒܣܝܠܝܘܣ ܪܒܐ ܕܠܫܘܪܝܐ ܘܐܝܟ
ܕܠܬܪܬܝܢ ܘܡܠܠܬܐ ܡܘܠܟ ܕܢܝܫܐ ܐܝܟܐ ܕܗܘܡܢܐ ܕܫܢܬܐ ܫܒܝܒ ܒܗܬ
ܗܘܡܢܐ ܗܘ ܕܡܛܠ ܗܕܐ ܐܝܢܘܪܝܘܣ (1) ܐܬܩܪܝ. ܡܛܠ "ܕܐܝܢܘܪܝܐ"
ܐܝܟ ܠܫܘܪܝܗ ܬܪܥܐ ܡܬܩܪܐ. ܡܛܠ ܕܒܗ ܒܫܘܪܝܐ ܕܙܒܢܐ ܕܫܢܬܐ
ܘܩܡ ܠܟܠܢ ܕܝ ܒܗܘܢ ܪܘܚܢܐ ܘܐܠܗܝܐ ܒܣܝܠܝܘܣ... ܘܡܛܠ
ܓܪܝܓܘܪܝܘܣ ܡܡܠܠ ܐܠܗܝܬܐ ܕܡܫܬܘܬܦ ܠܗ ܒܕܘܒܪܐ...

(1) Ἰανουάριος

ܫܢ̈ܝܐ ܩܛܝܢܝܬܐ ܕܐܬܟܪܙ ܐܘܣܛܝܢܘܣ ܗܘܬ. ܘܒܗ ܡܢ ܗܕܐ ܠܒܪܬܐ
ܕܐܢܛܝܘܟܝܐ ܫܢܬ ܠܝ. ܠܟܠܗܘܢ ܕܒܟܠܗܘܢ ܒܡܐ ܘܗܢܐ ܢܟܝܬ ܀

ܘܡܛܠ ܕܠܩܛܝܢܝܬܐ ܐܫܟܚܘ ܢܗܪܐ ܐܦ ܬܪܬܝܢ ܡܬܠܒܫܗ ܐܢܫܐ:
ܠܐܪܥܐ ܘܫܩܠܐ ܗܘܝܐ ܕܐܘܪܫܠܡ ܗܘ ܕܡܬܠܒܟܐ ܒܐܘܪܫܠܡ ܘܒܟܠܗ
ܦܠܣܛܝܢܐ ܒܗ ܒܗܘܕܝܐ ܕܢܘܡܐ ܗܘ ܕܒܗ ܫܡܥܘܢ ܠܡܪܝܐ ܒܠ
ܕܪ̈ܒܘܗܝ (1) ܘܒܠ. ܒܗ ܡܠܟܐ ܢܦܘܫܐ ܘܕܒܚܬܐ ܗ̇ܘ ܕܡܢ ܡܘܫܐ
ܐܬܦܩܕܬ. ܘܒܗ ܕܒܒܝܬܐ ܐܫܬܘܕܥܗ ܐܠܗܐ ܐܡܪ: ܗܫܐ ܫܪܐ ܐܢܬ
ܠܥܒܕܟ ܡܪܝ ܐܝܟ ܡܠܬܟ ܒܫܠܡܐ. ܒܡܕܝܢܬ ܡܠܟܘܬܐ ܠܐ ܗܘܐ ܗܘܐ.
ܗܫܐ ܕܝܢ ܒܪܡ ܐܦ ܗܝ ܒܥܕܬܐ ܗܘ ܕܡܢ ܐܘܪܚܐ ܫܦܝܪ ܐܬܠܒܟ
ܦܢܝܬ. ܘܠܐ ܐܢܫ ܡܬܘܡ ܒܗܝ ܢܗܬܐ ܐܬܟܒܠ ܀

ܒܗܕܐ ܕܝܢ ܡܕܝܢܬܐ ܕܐܢܛܝܘܟܝ ܢܕܒܝܢ ܐܢܫܘ ܕܝܢܗ ܕܗܘܝܐ ܒܐܗܪܐ
ܠܐ ܐܢܕܒ. ܘܒܐܘܪܫܠܡ ܕܝܢ. ܠܘ ܒܠܚܘܕܝܐ ܐܢܫܘܗܝ ܗܘܐ ܗܘܝܐ ܒܐܗܪܐ:
ܐܠܐ ܠܢܗܪܬܐ ܐܫܬܟܚ. ܐܝܟܢܐ ܕܡܢ ܐܢܫܐ ܠܚܘܕܝܐ ܫܡܥܝܢ ܀

ܗܝ ܕܝܢ ܗܕܐ ܒܗ ܗܝ ܐܢܫ ܠܡܐܡܪ ܘܡܛܠ ܒܐܗܪܐ ܕܗܘܝܘ
ܕܡܬܦܪܝܢ ܒܠܗܪܐ (2) ܒܗ ܡܢ ܘܦܪܘܩ ܢܫܘܒ ܡܫܝܚܐ ܪܒܝܒ ܗܘܐ ܒܠ
ܒܠܐ ܕܐܬܝܐ ܘܒܐܠ ܠܐܘܪܫܠܡ ܘܒܗ ܫܘܒܐ ܕܗܘܠܐ ܦܠܢ ܗܘܐ ܒܢܫܐ
ܒܐܢ̈ܗܘܗܝ ܘܐܙܠ ܗܘܐ ܘܗܡܘܗܝ. ܐܦ ܦܠ̈ܢܐ ܡܫܒܚܝܢ ܗܘܘ ܠܗ. ܐܝܟ
ܕܠܐܢܫܐ ܕܒܫܪܪܐ ܐܢܫܘܗܝ ܐܠܗܐ ܡܪܝܡܐ. ܘܐܡܪܝܢ ܗܘܘ ܐܘܫܥܢܐ
ܒܡܪ̈ܘܡܐ. ܐܦ ܒܪ ܢܘܡܐ ܕܗܘܝܐ ܒܐܗܪܐ. ܒܗ ܡܢ ܩܛܝܢܐ ܠܐ ܗܘܐ
ܗܘܐ: ܢܘܡܐ ܐܝܟ ܕܠܡܐܡܪ ܠܘܬ ܒܠܝܫ ܡܫܬܡܫ. ܘܠܐ ܐܢܫ ܡܢ

(1) In margine notatur vox graeca Λγχανα quae indicat festum oblationis Jesu Christi Domino in templo. (2) Ad marg. exstat graeca demominatio Βλειχ

ܢܬܬܦܢܘܢ ܠܥܠܝܡܐ ܗܘ ܕܠܗܠܝܢ ܕܐܬܝܢ ܗܟܝܢ ܚܪܝܦܐܝܬ ܠܒܪ. ܘܠܐ ܢܣܘܪ
ܒܬܫܘܪܬܐ ܥܒܝܕܬܐ ܘܒܟܝܢܬܐ ܒܝ̈ܫܐ ܕܠܒܒܘ ܡܢ ܡܒܣܡܘܬܐ. ܐܠܐ ܢܝܢ
ܢܗܘܐ ܠܦܓܘܡܐ ܠܐܘܪ̈ܚܐ. ܐܝܟ ܕܢܘ̈ܚܐ ܕܕܒܝܢ. ܗܒܠܐ ܘܕܫܘܬܬܐ
ܘܢܒܥܘܬܐ ܕܒܗܠܝܢ. ܐܝܢܐ ܕܐܦ ܡܛܠ ܗܠܝܢ ܒܗ ܡܬܪܒܐ ܠܝ ܡܪܝ
ܢܗܘܪ ܠܒܗ ܕܢܘܚܐ ܘܫܦܝܪ ܘܕܗܘܬܐ ܡܠܒܝܢ. ܘܢܗܕܘܢܗܝ ܡܫܡܠܝܐܝܬ ܠܘܬ
ܗܝ ܕܐܬܠܘܫ ܡܢ ܟܡܝܪܐ ܒܠܒܗܘܢ ܒܝ̈ܫܐ ܗܠܝܢ ܕܗܕܡܝܢ ܠܦܘܫܩܗ
ܕܒܕܬܐ. ܘܢܣܒ ܒܟܠ ܠܗܕ̈ܡܐ ܗܠܝܢ ܕܠܫܠܬܐ ܦܠܚܝܢ. ܒܢܘܦ̈ܠܐ
ܕܒ̈ܝܫܐ ܘܫܠܝܚܐ. ܘܕܡܣܬܪܝܢ ܡܢ ܟܠܗ ܒܝܫܘܬ ܫܘܒܚܐ ܐܪܬܕܘܟܣܝܘܬܐ.
ܐܝܢܐ ܕܢܗܕܘܢܗܝ ܠܘܬ ܗܝ ܕܫܪܝܪܐ ܘܢܣܒ ܒܒܪܬ ܘܠܐ ܟܠܝܬܐ
ܠܫܘܒܚܬܐ ܕܬܐܘܕܘܪܘܣ ܘܕܢܝܗܘܟܐ ܘܕܗܠܝܢ ܐܪ̈ܬܕܘܟܣܘ ܕܗܕܡܝܢ ܠܗܘܢ ❖
ܐܪܡܝ ܐܢܕܪܐ ܒܪ ܫܠܝܡ ܐܢܬ ܒܡܪܝ ܡܠܟܐ ܟܠ ܐܢܫܐ ܢܫܡ ܐܠܗܐ ❖

V

ܡܢ ܡܐܡܪܐ ܕܐܦܝܬܘܦܘ ܕܗܘܐܪܐ ܦܛܪܝܪܟܐ ܕܐܢܛܝܘܟܝܐ

[Ex cod. syr. vatic. 142 f. 181 — 182]

ܡܢ ܡܐܡܪܐ ܕܡܐܐ ܘܬܠܬܝܢ ܘܫܬܝܢ ܡܛܠ ܡܪܝ ܐܢܬ ܐܠܗܐ.
ܡܪܝ ܐܢܬ ܫܠܝܛܐ ܘܫܪ

. . . .

ܠܐ ܒܠܚܘܕ ܟܕ ܐܢܐ ܕܒܕܬܐ. ܡܢ ܡܫܠܡܢܘܬܐ ܫܠܝܚܝܬܐ ܐܬܬ ܘ ܠܘܬ.
ܐܠܐ ܐܢܬ ܐܠܝܢ ܕܚܫܝܫܬܐ ܘܒܘܟܠܐ ܕܒܐܝܕܐ ܒܐܝܕܐ ܒܟܠܗ
ܬܫܘܬ ܥܡܫܐ ܒܒܪܘ. ܘܦܕܡܫܬܐ ܗܝ ܕܒܪܘܦܛܝܐ ܢܬܡܚܟܘܢ ܡܢ ܒܬܪ

ܒܫܪܪܐ. ܠܝ ܕܝܢ ܙܕܩ ܕܐܬܚܫܒ ܡܠܬܐ ܗܝ ܢܒܝܘܬܐ ܕܡܪܬܚܫܢܘܬ
ܐܡܝܪܐ. ܕܠܐ ܬܪܥܘܗܝ ܫܘܒܩܐ ܕܒܢܝܐ ܕܠܐ ܚܫܚܘ. ܘܒܬܪܟܢ ܬܘܒ
ܡܘܫܐ. ܟܕ ܒܪ ܚܕ ܐܘ ܐܠܦܐ. ܢܘܢܐ ܕܝܢ ܕܗܢܫܐ ܘܕܚܝܠ ܡܢ
ܡܪܝܐ. ܢܛܪ ܡܢ ܗܠܝܢ ܕܠܘ ܕܐܝܟ ܗܟܢ ܐܢܘܢ܀

ܘܐܦܠܐ ܕܝܢ ܗܘ ܢܘܫܒܐ ܢܬܠܘܢ. ܕܙܕܩ ܕܢܒܥܐ ܢܘܫܩ ܒܕܚܠܬܐ.
ܡܛܠ ܢܘܪܝܘܬܐ ܒܒܪ ܕܫܘܘ ܕܒܒܢܝܢ ܒܪܘܛܘܢܐܗ. ܘܡܛܠ ܡܬܢܨܘܬܐ
ܕܘܒܢܐ. ܐܝܟ ܡܒܢܫܘܬܐ ܡܕܡ ܕܦܐܪܐ. ܕܡܬܬܠܦܝܢ ܠܒܢܐ ܕܢܬܚܫܒܘܢ
ܒܗ ܗܘܐ ܫܘܢܝܐ. ܘܐܦܠܐ ܕܢܬܚܫܒ ܗܝ ܕܒܢܝܗ ܕܠܘܛ. ܗܢܝܢ ܕܡܢ
ܘܗܘܟܢܐ ܕܠܐ ܦܐܐ ܘܕܢܫܠܛ ܡܘܬܝܢ ܒܢܝܐ. ܗܠܝܢ ܕܦܠܓܘܬܗܝܢ ܦܪܫܘ.
ܐܠܘ ܓܝܪ ܢܘܫܒܗܝܢ ܥܒܝܪܐ ܠܐܒܗܘܗܝܢ ܟܠܗܝܢ ܢܠܦܝܢ ܗܘܝ. ܕܒܗ ܡܪܝܐ
ܗܘ ܢܣܒ ܐܢܫܐ ܠܒܠܬܐ ܒܠܗ ܢܝܒ ܠܐܒܪܗܡ. ܠܘ ܕܠܐ ܒܦܠܓܘܬܐ
ܥܒܕܗ ܠܗܘܒܠܐ ܕܒܢܝܫܐ. ܒܪ ܠܐ ܡܗܝܡܢܐ ܘܠܒܘܪܢܝ
ܢܘܫܒܐ ܐܬܚܫܒ ܗܠܝܢ ܬܪܒܝܬܐ. ܢܫܢ ܓܝܪ ܡܗܝܡܢܝܢ ܕܠܐ ܡܪܦܐ
ܡܪܝܐ ܠܒܢܗ ܘܠܝܪܬܘܬܗ ܠܐ ܥܒܕ. ܐܠܐ ܗܘܐ ܠܡܩ ܗܠܝܢ ܕܠܗ.
ܐܝܟ ܒܪܬ ܘܠܗ ܠܐ ܕܓܠܘܬܐ ܕܒܗܡܐ ܠܫܘܠܡܗ ܕܒܠܡܐ ܒܗ ܡܗܒܪ
ܘܡܫܘܙܒ ܠܒܢܝܬܗ܀

ܠܐ ܡܒܛܠ ܙܕܩ ܕܠܡܓܠܝܐ ܒܪܘܛܘܢܐ ܢܒܥܐ. ܐܠܐ ܒܡܠܐ
ܕܢܫܝܬܐ ܕܐܠܗܐ ܬܫܬܒܪ. ܘܐܦܠܐ ܕܝܢ ܠܗܠܝܢ ܕܫܒܝܢ ܡܢ ܡܘܢܐ ܢܛܠ
ܗܘܢܐ ܐܡܘܪܐ. ܐܘ ܠܗܠܝܢ ܕܗܘܐ ܡܢ ܒܗܘ ܐܬܝܢ ܠܡܠܝܪܘܗ ܢܡܒܠ
ܕܝܫܡܥܘܢ ܕܐܝܟ ܐܢܒܝ. ܗܠܝܢ ܬܪܝܢ ܘܗܘܟܢܐ ܐܡܪ ܐܢܐ ܐܘ ܦܫܘܩܐ
ܐܘ ܐܢܫܝܢ ܕܐܝܟ (2) ܗܟܢ: ܕܠܐ ܢܬܬܘܦ ܒܫܠܗܘܐ ܢܒܪܝܐ. ܐܠܐ

(1) Ad marginem in utroque codice additur ܘܡܗܕܡܢ — (2) In cod. paris. ܐܠܡܟ

IV

[Ex cod. syr. olim Scharfensi hodie. Mus. Borgian. n. 148 fol. 187 v. — 188]

ܕܡܘܕܝܢܐ ܐܢܬܝܡܘܣ ܐܦܝܣܩܘܦܐ ܕܩܘܣܛܢܛܝܢܘܦܘܠܝܣ ܦܫܝܛܐ

ܕܐܓܪܬܐ ܕܠܘܬ ܝܥܩܘܒ ܐܦܝܣܩܘܦܐ ܕܐܘܪܗܝ (1)

ܠܪ̇ܚܝܡ ܐܠܗܐ ܒܪ̇ܐ ܚܒܝܒܐ ܘܪ̇ܚܝܡܐ ܝܥܩܘܒ ܐܦܝܣܩܘܦܐ ܐܢܬܝܡܘܣ
ܕܐܝܟ ܚܬܝܬܘܬܐ ܕܕܘܒܪ̈ܐ ܐܘܢܓ̈ܠܝܐ ܢܦܩܝܢ ܠܢ ܫ̈ܘܚܠܦ ܐܘ ܕܚܠ
ܐܠܗܐ ܡܢ ܐܢܫܐ ܣܓܝ̈ܐܐ ܐܫܬܘܕܝܬ. ܘܡܛܠܗܕܐ ܐܦ ܚܢܢ ܒܪ ܡܢ
ܒܪܬ ܩܠܐ ܥܠܝܡܘܬܐ ܢܠܦܝܢ. ܕܗܠܝܢ ܢܫܡܥ ܬܘܕܝ̈ܬܐ ܕܒܢܝܢ. ܢܚܝܢ ܡ̇ܢ
ܠܟܢ ܒܗܠܝܢ ܕܟܬܒ̇ܬ ܐܢܬ. ܗܟܝܠ ܕܝܢ ܡܟܝܢ ܕܟܬܒ̇ܐ ܕܐܬܟܬܒ ܠܟ
ܬܫܡܫܬ̇. ܐܚܪܢܐ ܕܐܦܠܐ ܚܕܐ ܒܠܬܐ ܕܡܫܝܚܘܬܐ ܬܬܡܗܒ ܠܐܚܪ ܡܢ
ܗܠܝܢ ܢܗܘ̈ܝܢܐ (3) ܐܘ ܡܢ ܗܠܝܢ ܕܠܡ. ܒܪ ܚܬܝܬܐܝܬ ܘܒܟܠ ܒܠܗ ܒܗܝܢܐ
ܡܬܬܠܝ̈ܢ. ܗܝ ܓܝܪ ܕܥܠܝܫܝܐ ܢܡܘܣ ܐܡܝܪܐ ܡܛܠ ܗܝܡܢܘܬܐ
ܘܟܬܒ̈ܐ ܐܚܪ̈ܢܐ ܕܐܢܫ ܘܠܝܬ ܡܕܡ ܢܫܠܦܝܗ̇. ܐܢ ܠܘ ܕܒܝܐܝܬ ܗܒܝܢܐ
ܘܐܝܟ ܕܝܢ ܡܟܝܢ ܠܡܗܘܐ ܡܟܐ ܗܫܝܢܐ ܕܐܝܬ ܠܡܘܕܝܐ ܕܗܝܡܢܘܬܐ
ܢܣܒܪ ܡܕܡ. ܢܫܬܘܪ ܕܝܢ ܫܠܝܐ ܕܡܘܕܝܢܐ ܒܗܫܝܢܐ. ܗܘ ܕܒܐܝ̈ܕܘܗܝ
ܠܦܘܠܐ ܒܬܫܢܝܐ ܡܬܠܒܟ. ܘܡܙܕܡܪ. ܐܠܐ ܕܝܢ ܘܐܦܠܐ ܗܕܐ ܕܢܫܒܪ
ܙܗܒ. ܕܒܗܘܠܐ ܠܐ ܕܠܐ ܡܟܝܢܐ ܘܕܐܝܟ ܕܐܬܝܐ ܡܬܒܟܫ. ܦܐܡ
ܘܡܫܒܪ̈ܐ. ܫܘܚܠܦܐ ܓܝܪ ܠܠܡܘܢܝܐ ܐܝܬܘܗܝ ܗܘܐ. ܘܕܦܐܐ ܠܐܚܪܢܐ

(1) Exstat etiam in cod. bibl. nation. paris. n. 62 f. 254 v. — (2) I. e. Jacobus Baradaeus — (3) In cod. paris. desunt ܡܢ ܗܠܝܢ ܢܗܘ̈ܝܢ ܐܘ ܡܢ

ܥܠܝܟ ܠܗܘܢ ܕܢܒܠܘܢ ܠܒ̈ܢܝ ܡܘܕܝܢ ܕܢܠܗܘܢ ܕܡܫܒܠܝܢ. ܐܝܕܝܢ ܗܘ ܕܡܬܒܠܐ
ܢܦܠ ܘܢܗܕܒ ܠܐܦܝܣܩܘܦܐ: ܕܒܝܫܐܝܬ ܒܠܐ. ܠܐ ܙܕܩ ܠܗ ܠܐܦܝܣܩܘܦܐ
ܕܢܬܚܫܚ ܒܫܘܠܛܢܗ. ܐܠܐ ܢܬܠܘܗܝ ܠܡܫܝܚܐ ܘܢܒܥܐ ܠܡܕܒܪܢܐ ܒܟܐܢܘܬܐ
ܘܐܢܗܘ ܕܢܫܟܚ ܕܒܝܫܐܝܬ ܒܠܐ. ܗܘ ܡܢ ܕܗܘ. ܢܦܘܩ ܠܗ ܠܡܫܝܚܐ ܗܘ
ܕܢܫܪܝܘܗܝ. ܒܗ ܡܪܕܘܬܐ ܠܗ. ܕܠܐ ܘܠܐ ܠܗ ܕܗܠܐ ܦܘܪܫܢ ܢܒܠܐ ܠܐܢܫ.

ܗܟܢܐ ܐܦ ܠܟܘܪܐܦܝܣܩܘܦܐ ܘܐܦ ܠܦܐܪܝܘܕܘܛܐ: ܦܐܪ̈ܝܘܕܘܛܐ
ܕܝܢ ܘܩܫܝܫܐ ܘܡܫܡܫܢܐ ܘܡܘ̈ܕܝܐ ܒܠܗܘܢ ܬܫܝܬ ܫܠܝܛܝܢ ܗܘ ܐܢܫܘ
ܕܟܘܪܐܦܝܣܩܘܦܐ ܕܢܗܘܐ ܡܠܟ ܠܗܘܢ ܘܡܪܕܘܬܐ ܘܪܕܐ ܠܗܘܢ ܕܡܫܒܠܝܢ.
ܘܡܫܡܢ ܒܪܝܫܐ ܕܫܘܡܝܢ ܡܢܗ ܢܒܠܘܢ. ܠܦܘܬ ܡܫܠܡܘܬܐ ܕܒܠ ܚܕ ܚܕ ܡܢܗܘܢ.

ܡܬܬܠܡܕܐ ܒܗܠܝܢ. ܡܛܪܘܦܘܠܝܛܝܣ ܐܟܐ ܕܡܕܝܢܬܐ. ܐܦܝܣܩܘܦܐ
ܫܒܪ ܒܟܐ. ܒܟܘܪܐܦܝܣܩܘܦܐ ܫܒܪ ܡܘܕܝܢ. ܦܐܪܝܘܕܘܛܐ ܡܬܒܪܢܢܐ.

ܡܕܡ ܕܝܢ ܒܠ ܐܢܫܐ ܕܗܘܐ ܫܘܡ ܐܝܕܐ ܢܐܡܪ ܐܦܝܣܩܘܦܐ ܗܘ ܕܩܐܡ
ܐܝܕܐ ܗܟܢܐ: ܠܝܒܘܬܗ ܕܡܪܢ ܢܫܘܒ ܡܫܝܚܐ ܗܝ ܕܒܠܝܒܝܢ ܗܘ ܡܕܡ
ܕܢܫܘܪ ܡܬܠܝܐ. ܒܡܢܝܢܘܬܐ ܕܐܠܗܐ ܘܒܫܠܝܐ ܕܪܘܚܐ ܘܡܫܝܐ. ܘܐܦ
ܗܫܐ ܒܒܐ ܠܒܕܬܐ ܕܬܠܝ ܠܩܠܝ ܡܢ ܙܩܠܝ ܠܙܩܠܝ. ܫܘܠܐ ܒܠܝ ܫܠܦܘܗܝ.
ܕܬܐܬܐ ܒܠܗܘܢ ܠܝܒܘܬܐ ܕܐܠܗܐ ܀ ܘܐܦ ܒܗ ܒܒܕܬܐ ܗܘܐ ܡܢ
ܕܗܘ ܗܘܐ. ܐܦܝܣܩܘܦܐ ܐܘ ܩܫܝܫܐ ܐܘ ܡܫܡܫܢܐ. ܘܠܐ ܕܢܐܡܪ ܗܘ
ܐܦܝܣܩܘܦܐ ܕܒܒܪ ܗܟܢܐ: ܕܒܗܕܐ ܒܕܬܐ ܒܒܕܝܢ. ܐܝܕܝܢ ܠܒܕܬܐ
ܐܚܪܬܐ ܗܘܐ ܕܡܕܝܢܬܐ ܐܘ ܕܩܘܪܝܬܐ ܙܕܩ ܠܗ ܕܢܐܡܪ. ܕܒܒܕܬܐ
ܕܕܒܬܐ ܦܠܢܝܬ. ܕܗܫܐ ܡܬܬܫܡܝܢ ܠܗ ܗܟܢܐ ܐܦܝܣܩܘܦܐ. ܐܘ ܩܫܝܫܐ.
ܐܘ ܡܫܡܫܢܐ. ܘܢܐܡܪ ܘܒܕܡܘܬ ܫܡܗ ܕܢܠܗ ܕܒܒܪܐ ܕܗܘܐ ܒܒܕܝܢ (1).

. . . .

(1) Excidit ex codice folium in quo continebatur continuatio horum canonum.

ܘܒܠܚܝܢ ܠܗܠܝܢ ܕܠܐ ܫܡܠܝܢ ܕܡܫܡܫܢܐ: ܕܠܐ ܢܣܒܝܢ ܡܢܐ ܕܡܫܬܡܠܝܢ: ܕܪܓܐ.
ܘܕܠܐ ܢܫܡܠܝܢ ܡ̈ܠܐ ܡܫܡܫܢܘܬܐ. ܘܕܢܣܒܘܢ ܡܬܡܠܝܢ ܠܒܢ̈ܬ ܥܕܬܐ ܘܠܒܢܝ̈ܬ
ܒܠܡܐ ܕܢܬܕܒܪܢ ܬܘܣܐܪܬ.

ܟܠ ܦܠܚܐ ܕܝܢ ܘܪܓܐ ܡܢ ܕܒܠܐ ܕܢܐܠܦ ܦܠܚܐܝܬ. ܫܦܩܝܢ ܠܗ
ܐܠܐ ܒ̈ܢܝܗ ܕܦܠܚܢܐ ܦܠܚܘܗ. ܕܒܬܪ ܠܗܘܢ ܦܢܝܬܐܗܘ ܘܦܦܠܗܘ
ܬܠܡܝܕܘܗܝ. ܒܗܝܢ ܕܝܢ ܡܠܦ ܕܒܬܪ ܒܡܐ ܥܒܝܕ ܘܠܐ ܕܢܬܦܪܫܘܢ ܠܗܠܝܢ
ܦܠܚܐ: ܘܐܢܫܐ ܢܬܕܒܪܘܢ. ܘܐܦ ܒܒܝ̈ܬܐ ܐܝܟ ܘܐܦ ܢܫ̈ܐ.

ܦܘܫܩ ܫܡܐ ܕܟܘܪܐܦܝܣܩܘܦܐ ܐܝܬܘܗܝ ܐܦܝܣܩܘܦܐ ܕܦܘܪ̈ܝܗ.
ܗܢܘ ܐܡܪܐ ܕܝܢ ܠܘܬ ܠܗ. ܘܠܐ ܡܠܘܬܐ ܗܘܝܐ ܒܠܘܬܗ. ܐܝܬܘܗܝ ܕܝܢ
ܡܫܝܚܐ. ܒܦܪܢܣܬܐ ܕܝܢ ܒܡ ܦܘܩܕܢܐ ܟܠܗܘܢ ܡܠܘܬ ܠܗ. ܘܢܗܒ ܠܗ
ܕܢܫܠܘܛ ܒܡܐ ܕܥܦܪ ܠܐܦܝܣܩܘܦܗ. ܘܟܬܪܝܢ ܡܟܒܪ ܠܗ ܐܡܬܝ ܕܗܘ
ܐܦܝܣܩܘܦܐ ܣܓܝܐ. ܡܬܟܒܗ ܕܝܢ ܐܝܟ ܕܐܝܬܘܗܝ ܒܡܫܝܚܘܬܗ. ܘܐܦ ܗܘ
ܕܡܫܬܪܐ. ܬܘܒ ܒܗ ܒܡܫܝܚܘܬܗ ܢܫܡܫ. ܒܗܝ ܕܒܬܘܬܗ ܡܕܡܝܬܐ܀ ܐܝܢܗܘ
ܕܝܢ ܕܫܡܐ ܕܢܗܘܐ ܐܦܝܣܩܘܦܐ. ܗܢܝܢ ܐܝܬܐ ܕܐܦܝܣܩܘܦܐ ܡܟܠ.
ܘܐܝܟ ܡܘܢܐ ܘܦܠܚܐ ܕܐܦܝܣܩܘܦܘܬܐ ܗܘܐ. ܐܝܟ ܫܪܒܐ ܕܐܝܬܝܐ
ܡܫܝܚܐ܀ ܡܢ ܡܕܡ ܘܒܢܝܐ ܕܝܢ ܡܬܦܣ ܗܘܐ ܐܦܝܣܩܘܦܐ. ܕܢܗܘܐ ܠܒܪ
ܗܦܪܢܝܐ ܘܦܪܘܢܝܐ ܘܡܬܡܢܝܐ ܒܡܦܪܫ. ܡܛܠ ܕܐܦܠܐ ܐܝܬܐ ܡܬܬܗܝܡܢܐ
ܗܘܬ ܠܒܠܗܘܢ. ܒܗ ܕܝܢ ܗܘܬ ܗܘܕܗܘ ܒܠܐܘܪܕܝܢܐ ܡܪܝܚܬܐ ܕܢܡܝܡܢܐܐ
ܘܡܬܝܢ ܘܫܒܩܐ ܐܦܝܣܩܘܦܐ ܦܘܪܬ ܕܐܦܠܐ ܗܠܝܢ ܢܟܒܪ ܒܟܘܪܐܦܝܣܩܘܦܐ
ܡܫܝܚܐ ܕܝܢ ܒܟܘܪܟܘܬܗ ܕܐܦܝܣܩܘܦܐ ܘܕܐܪܟܕܝܩܘܢ. ܠܐ ܫܠܝܛ ܠܗܘܢ
ܕܢܬܠܘܢ ܠܐܝܕ. ܐܠܐ ܐܢ ܡܬܬܚܝܢ ܡܕܡܘܢ ܐܝܟ ܘܡܬܬܚܝܒ ܒܠܝܬܐ.
ܠܐܦܝܣܩܘܦܐ ܘܠܐܪܟܕܝܩܘܢ ܡܘܕܝܢ ܘܒܠܐ ܠܗ܀ ܡܫܝܚܐ ܕܝܢ ܕܦܘܪ̈ܝܗ

ܠܡܕܒܚܐ ܕܝܢ ܠܐ ܩܪܒܐ. ܐܠܐ ܡܫܚܐ ܒܠܚܘܕ ܕܡܠܡܕܢܘܬܐ(1). ܗܘ
ܓܝܪ ܓܒܪܗ ܡܐ ܕܡܬܩܪܒܝܢ ܢܫ̈ܐ ܕܢܣ̈ܒܢ ܪܘܫܡܐ ܕܢܫ̈ܐ ܕܡܠܡܕܢܘܬܐ.
ܕܠܐ ܬܬܒܠ ܠܗ̇ ܕܠܝܠܘܬܐ ܠܓܕܬܗ ܕܐܠܗܐ. ܐܠܐ ܟܠ ܡܕܡ ܒܠܚܘܕܝܗ̇
ܘܒܢܩܦܘܬܐ ܢܗܘܐ. ܘܡܛܠ ܬܘܒ ܕܠܐ ܦܐܝܐ ܗܘܐ ܕܡܫܡ̈ܫܢܝܬܐ ܢܡܫܚܢ
ܠܢܫ̈ܐ ܘܢܣܒܢ ܦܘܪܫܢܗܝܢ. ܘܥܠ ܗܕܐ ܛܘܒ̈ܢܐ ܫܠܝ̈ܚܐ ܗܟܢܐ ܐܫܠܡܘ
ܠܢ ܕܠܒܪ̈ܐ ܡ̇ܢ ܕܫܠܡܝܢ ܪܘܫܡܐ ܕܢܫ̈ܐ ܥܡ̈ܬܐ: ܡܫܡ̈ܫܢܝܬܐ ܢܩܪܒܢ
ܐܢܝܢ ܘܡܫܚܢ ܐܢܝܢ ܡܢ ܡܫܚܐ ܕܩܘܕܫܐ. ܐܢܫ ܕܝܢ ܐܚܪܢܐ ܠܐ ܡܫܟܚ
ܠܡܬܩܪܒܘ. ܠܐ ܗܘܦܕܝܩܢܐ ܘܠܐ ܩܫܝܫܐ ܘܠܐ ܡܗܝܡܢܐ. ܒܠܚܘܕܐ ܕܝܢ
ܐܘ ܒܠܚܘܕܝܬܐ ܐܘ ܒܪ ܩܝܡܐ: ܐܦܠܐ ܕܢܣܒܘܢܝܗܝ ܠܗܘ ܕܡܬܡܫܚ ܡܢ
ܡܫܡ̈ܫܢܝܬܐ ܥܠܝܟ ܠܗܘܢ: ܕܠܐ ܢܬܬܫܝܛܢ ܐ̈ܪܙܐ ܩܕܝ̈ܫܐ. ܡܛܠ ܗܕܐ ܓܝܪ:
ܐܦܠܐ ܒܟܬܒܐ ܐܫܠܡܘ ܠܢ ܐ̈ܪܙܐ ܫܠܝ̈ܚܐ ܛܘܒ̈ܢܐ. ܐܠܐ ܒܡܫܠܡܢܘܬܐ
ܕܦܘܡܐ ܒܠܚܘܕ. ܕܠܐ ܟܠܢܫ ܢܕܥ ܐܢܘܢ. ܐܠܐ ܐܦ ܢܫ̈ܐ ܘܡܫܡ̈ܫܢܝܬܐ ܀
ܡܫܡ̈ܫܢܝܬܐ ܕܝܢ ܡܛܠ ܗܠܝܢ ܐܬܬܣܝܡ̈ܝ: ܕܢܡܫ̈ܚܢ ܠܢܫ̈ܐ ܗܠܝܢ ܕܫܩ̈ܠܝܢ
ܪܘܫܡܐ. ܡܛܠ ܕܠܐ ܦܐܝܐ ܠܟܗܢܐ ܗܘ ܕܡܥܡܕ ܠܢܫ̈ܐ ܕܢܚܙܐ ܦܘܪܫܢܗܝܢ.
ܐܠܐ ܒܗ ܐܦܝ̈ ܬܪܥܐ ܪܡܐ ܒܡܩܒܠܬܐ ܐܝܕܗ ܡܫܝܟ: ܘܗܝ ܡܫܡܫܢܝܬܐ
ܡܩܪܒܐ ܠܐܢܬܬܐ ܕܡܥܡܕܐ ܬܚܝܬ ܐܝܕܗ ܕܟܗܢܐ. ܘܡܫܐܫ ܒܗܢܐ ܐܝܕܗ
ܥܠ ܪܫܗ ܘܡܥܡܕ ܠܗ̇: ܟܕ ܠܐ ܚܙܐ ܠܗ̇: ܬܠܬ ܙܒ̈ܢܝܢ ܒܫܡ ܐܒܐ ܘܒܪܐ
ܘܪܘܚܐ ܩܕܝܫܐ. ܐܟܘܬܐ ܕܐܦ ܡܫܡ̈ܫܢܝܬܐ ܡܩܪܒܢ ܠܗܘ ܕܡܥܡܕ ܘܡܫܐܫ
ܐܝܕܗ ܥܠ ܪܫܗ ܘܡܥܡܕ ܠܗ ܀ ܘܩܝܡ̈ܢ ܬܘܒ ܗܠܝܢ ܡܫܡ̈ܫܢܝܬܐ ܠܘܬ
ܬܪܥܐ ܕܡܕܒܚܐ ܒܟܕ ܬܫܡܫܬܐ ܕܡܩܪܒܐ ܒܒܝܬ ܢܫ̈ܐ. ܕܠܐ ܬܘܒ
ܓܒܪ̈ܐ ܢܚܘܪܘܢ ܒܒܝܬ ܢܫ̈ܐ. ܘܬܬܒܠ ܕܠܝܠܘܬܐ ܥܠ ܓܕܬܗ ܕܐܠܗܐ.

(1) Videtur legendum ܐܠܐ ܡܫܚܐ ܒܠܚܘܕ ܬܗܘܐ ܒܬܫܡܫܬܐ ܕܡܠܡܕܢܘܬܐ

ܢܬܝܗܒ ܒܡܠ̈ܬܐ ܠܘܬ ܕܝܠܗ ܒܫܡ ܬܠܬܝܘܬܐ ܡܕܝܢܬܐ. ܘܡܢ ܒ___ܬܪ
ܗܠܝܢ ܬܠܬ ܠܗ ܘܡܕܝܢܐ ܕܡܬܚܫܒ ܠܒܗܘܢܐ. ܕܡܬܒܥ ܕܝܢ ܡܫܚ___ܐ. ܐܘ
ܕܢܒܠܐ ܠܐܢܫ ܠܐ ܫܠܝܛ ܠܗ. ܐܝܟ ܕܡܢ ܠܟܠ ܐܢܫܝܢ.

ܗܘܦܪܕܝܣܐ ܕܝܢ ܗܟܢܐ ܗܘܐ. ܐܝܟܘ ܕܡܢ ܦܘܪܣܐ ܐܝܬܘܗܝ ܗܘ
ܕܗܘܝܐ ܐܘ ܡܢ ܐܢܫܐ ܒܪ̈ܝ ܦܘܪܣܐ. ܒܗ ܡܟܝܠ ܒܥܠܬܗ ܟܠ ܡܕܡ ܡܬܒܥܐ
ܘܡܬܩܪܐ ܟܠܗܘܢ ܐܦܘܕܝܩܛܝܩܐ (ܡܚܘܝܢܝܬܐ) ܕܝܠܢܝܬܐ ܗܝ ܕܗܘܝܐ ܠܐܝܟܢܝܢ
ܡܕܝܢܐ ; ܠܘ ܕܝܢ ܗܝ ܕܐܦܘܕܝܩܛܝܩܐ ܐܘ ܕܡܕܝܢܐ ܐܘ ܕܡܬܚܫܚܢܐ. ܡܬܩܪܐ
ܕܝܢ ܟܠܗܘܢ ܒܗ ܠܐ ܗܘܝܐ ܐܝܬܘܗ ܠܟܠ ܡܢ ܦܘܪܣܗ. ܘܡܟܢܐ ܕܫܡܠܝ___ܢ
ܡܚܘܝܢܘܬܗ ܟܠܗ: ܫܠܡ ܠܗ ܒܟܠ ܚܝ̈ܠܘܗܝ ܬܠܬ ܕܒܬܪ ܒܥܠܬܗ ܕܡܬܚܫ___ܐ.
ܒܝܫܐ ܕܡܚܘܝܢܗ ܕܦܪܘܣ.

ܦܘܪܣܐ ܕܝܢ ܡܟܐ ܕܗܘܐ: ܗܟܢܐ ܗܘܐ. ܐܦ ܗܘ ܒܗ ܡܬܚܫܒ ܒܥܠܬܗ
ܟܠ. ܘܡܬܩܪܐ ܟܠܗܘܢ (ܐܦܘܕܝܩܛܝܩܐ) ܡܚܘܝܢܝܬܐ ܕܝܠܢܝܬܐ. ܘܡܟܢܐ ܕܫܡܠܝ
ܡܚܘܝܢܗ ܐܦܘܕܝܩܛܝܩܐ. ܢܣܒ ܠܗ ܒܬܟܣܐ ܕܫܪ ܡܢ ܢܒ̈ܝܐ ܡܕܝܢܐ. ܘܒܗ
ܒܗܕܐ ܡܟܢܫ ܕܡܬܚܫܒ ܠܗ ܫܘܠܡܝܐ ܕܗܘܝܐ ܦܘܪܐ ܒܬܟܢܝ ܘܡܕܝܢܐ
ܡܕܡ ܒܡܟܐ.

ܡܘܡܝܐ ܕܝܢ ܐܝܟ ܕܐܡܪܢ ܡܢ ܠܟܠ ܠܐ ܐܝܬܐ ܗܘܐ ܟܠܗܘܢ. ܘܠܐ
ܡܕܡ ܡܬܒܥܐ ܡܠܠܝܢ ܠܗ. ܐܝܟ ܕܠܗܘܦܘܕܝܓܡܐ ܘܦܘܪܣܐ. ܐܠܐ ܡܟܦܪ
ܦܪܫ ܠܗ ܕܗܘܝܐ ܡܘܡܝܐ. ܒܗ ܡܟܪܟ ܠܗ ܕܗܘܝܐ ܗܟܢ ܐܝܬܐ ܟܠ
ܡܢ ܕܐܝܬ ܠܗ ܕܗܘܐ ܘܟܠ ܡܢ ܕܟܪܝܗ.

ܡܫܚܫܚܢܬܐ ܕܝܢ ܡܠܠܝܢ ܠܗ ܠܕܝܠܩܛܝܩܘ. ܘܡܬܩܪܐ ܟܠܗܘܢ ܐܦܘܕܝܩܛܝܩܐ:
ܒܗ ܡܘܡܝ ܠܗ ܠܡܩܒܠ ܡܬܒܥܐ. ܘܡܪܟܢ ܦܪܫܗ. ܘܗܟܢ ܐܝܬܘܗ ܟܠ ܦܪܫܗ
ܘܡܬܩܪܐ ܟܠܗܘܢ ܡܚܘܝܢܝܬܐ ܕܝܠܢܝܬܐ ܐܦܘܕܝܩܛܝܩܐ. ܠܘ ܐܝܟ ܗܝ ܕܡܫܚܫܚܢܐ.

ܡܟܐ ܠܘܬ ܕܐܢܫܐ ܕܐܝܬܘܗܝ ܡܫܡܫܢܐ ܡܬܩܪܒ ܕܢܗܘܐ ܩܫܝܫܐ ܡܢ
ܐܦܝܣܩܘܦܐ. ܡܨܠܝܢ ܠܗ ܩܕܡ ܡܕܒܚܐ ܒܐܣܟܡܐ ܗܘ ܕܡܫܡܫܢܘܬܗ:
ܘܣܐܡ ܒܘܪܟܐ ܟܕ ܩܐܡ ܥܠ ܒܘܪܟܘܗܝ ܬܪ̈ܬܝܗܘܢ. ܘܡܩܪܐ ܥܠܘܗܝ
ܐܦܝܣܩܘܦܐ. ܟܕ ܣܝܡܐ ܐܝܕܗ ܕܝܡܝܢܐ ܠܥܠ ܡܢ ܪܝܫܗ. ܘܒܥܐ ܡܢ
ܐܠܗܐ ܕܢܬܠܘܢ ܠܗ ܡܢ ܪܘܚܐ ܩܕܝܫܐ. ܕܢܗܘܐ ܡܩܪܒ ܩܘܪܒܢܐ
ܘܡܩܕܫ ܡܫܝܚܐ: ܘܡܠ̈ܐ ܕܡܟܗܢܘܬܐ. ܘܕܢܗܘܐ ܐܝܬܘܗܝ ܡܬܒܥܐ ܒܝܬ
ܐܠܗܐ ܠܒܢ̈ܝܢܫܐ; ܘܢܗܘܐ ܫܠܝܛ ܠܗ ܕܢܐܣܘܪ ܘܢܫܪܐ ܠܟܠܗܘܢ ܕܡܬܒܥܐ:
ܥܠ ܐܦ̈ܝ ܚܘܒܝܢܐ ܘܥܠܬܐ ܕܦܘܪܫܐ ܘܫܘܕܥܐ ܠܗ ܠܡܕܡ. ܡܛܠ ܕܗܘܝܐ
ܫܘܠܛܢܐ ܘܟܠ ܡܢ ܪܘܚܐ ܩܕܝܫܐ ܒܝܕ ܗܘ ܕܠܒܫܗ.

ܐܝܟܢ ܡܢ ܗܘܦܕܝܩ̈ܢܐ ܗܘ ܗܘ ܕܗܘܐ ܡܫܡܫܢܐ. ܡܨܠܝܢ ܠܗ ܟܕ
ܫܩܝܠ ܪܝܫܗ ܡܟܦܪܗ. ܘܡܒܪܟܝܢ ܠܗ ܥܠ ܒܘܪܟܗ ܕܝܡܝܢܐ. ܘܡܩܪܐ
ܥܠܘܗܝ ܐܦܝܣܩܘܦܐ. ܟܕ ܣܝܡܐ ܐܝܕܗ ܕܝܡܝܢܐ ܠܥܠ ܡܢ ܪܝܫܗ. ܠܘ ܕܝܢ
ܗܝ ܩܠܝܬܐ ܕܩܫܝܫܐ. ܘܒܥܐ ܕܐܦ ܠܗ ܢܬܠܘܢ ܡܢ ܐܠܗܐ ܗܘ ܗܘ ܡܕܡ
ܕܠܘܬ ܗܘܐ ܠܗ. ܗܘܝܘ ܕܝܢ ܕܢܬܩܪܒ ܠܡܫܐ̈ܢܐ ܕܩܘܕܫܐ. ܘܕܢܦܪܫ ܡܢܬܐ.
ܘܢܪܡܐ ܒܥܘܫܐ ܦܘܪܫܢܐ ܘܡܚܘܬ ܒܠܒܘܫܐ ܘܫܕܘܪ ܥܠ ܡܕܒܚܐ. ܘܟܠܗ
ܬܫܡܫܬܗ ܕܡܕܒܚܐ ܢܫܡܫ. ܘܠܒܘܫ ܡܪܘܫܬܐ ܘܢܬܠܐ ܐܘܪܪܐ ܒܟܕܪܐ
ܕܦܘܪܫܢܐ. ܘܢܩܪܐ ܩܠܝܬܐ. ܘܢܪܡܐ ܡܠ̈ܐ ܥܠ ܐܢܫ̈ܝܗܘܢ ܕܐܦܝܣ̈ܩܘܦܐ
ܘܕܡܫܝ̈ܚܐ ܩܕܡ ܕܢܩܕܫܘܢ ܩܘܪܒܢܐ. ܡܟܗܢܘܬܐ ܕܝܢ ܠܐ ܫܠܝܛ ܠܗ ܕܢܬܠ
ܟܕ ܩܪܝܒ ܩܘܪܒܢܐ. ܘܡܛܠ ܐܝܢܫܐ ܡܕܡ ܐܚܪܢܐ ܩܠܝܬܐ ܕܗܘܝܐ. ܢܗܘܐ
ܢܚܫ ܡܟܗܢܘܬܐ ܘܡܩܒܠ ܡܠ̈ܐ. ܘܢܣܒ ܡܫܝܚܐ ܕܡܫܝܚܘܬܐ ܕܩܘܕܫ
ܠܐܦܝܣܩܘܦܐ ܐܘ ܠܩܫܝܫܐ. ܘܢܪܫܘܡ ܪܝܫܗ ܢܫܩܗ ܕܩܠܝܬܐ ܕܡܫܝܚܐ
ܐܠܗܐ. ܠܪܘܚܐ ܕܝܢ ܩܕܝܫܐ ܠܐ ܢܬܪܐ ܥܠ ܡܠ̈ܐ. ܘܡܢ ܒܬܪ ܗܟܝܠ ܗܟܢܐ

ܕܡܫܡܫܢܐ.
ܦܪܘܫܐ ܕܝܢ ܠܗܕܐ ܠܒܢܝ. ܕܢܩܪܐ ܒܬ̈ܠܬ ܘܡܘܕܐ ܡܕܡ ܠܒܡܐ.
ܘܦܐܪ ܡܢ ܐܘܢܓܠܝܘܢ ܡܕܝܢܐ.
ܡܘܡ̈ܢܝܐ ܕܝܢ ܡܢ ܐܚ̈ܐ ܒܢܝ ܩܝܡܐ ܗܘܘ܆ ܐܝܕܐ ܕܝܢ ܠܐ ܡܬܬܘܣܡܐ
ܠܠܝܗܘܢ. ܒܡܦܣܢܘܬܗ ܕܝܢ ܕܐܦܝܣܩܘܦܐ ܗܘܘ ܒܠܚܘܕ. ܐܢ ܕܝܢ ܐܝܬ
ܡܕܝܢܐ ܒܦܪܢܬܐ ܘܢܣܒ ܠܗ ܡ̇ܗܝܡܢܐ. ܕܠܐ ܡܠܟܗ ܕܐܦܝܣܩܘܦܐ. ܠܐ
ܢܠܝܦ ܕܠܒܒ. ܢܕܚܝܢ ܐܢܘܢ ܠܒܪ ܐܣܩܒܠܐ ܕܬܠܡ̈ܝܕܐ ܡܢ ܕܡܬܦܪܫܝܢ
ܕܢܘܗܘܢ. ܘܐܒܢܝܐ ܕܐܣܩܒ̈ܠܐ ܦܪܝܫܝܢ ܘܡܫܠܡܝܢ. ܗܒܢܐ ܐܦ ܝܠܘܬܐ
ܕܡܬܬܢܝܐ ܟܠ ܚܕ ܚܕ ܡܢܗܘܢ ܡܕܡ ܡܕܒܚܐ.
ܡܐ ܕܝܢ ܕܗܘܐ ܐܝܟ ܐܦܝܣܩܘܦܐ܆ ܫܡܠܝܢ ܐܦܝܣܩܘ̈ܦܐ ܐܘܢܓܠܝܘܢ
ܡܕܝܢܐ ܒܪ ܦܬܝܚ. ܘܣܝܡܝܢ ܠܗ ܠܥܠ ܡܢ ܪܝܫܗ. ܘܨܠܘܬܐ ܕܢܝܚܬܐ ܡܨܠܝܢ
ܪܝܫܐ ܕܐܦܝܣܩܘ̈ܦܐ ܥܠܘܗܝ ܕܡܢܗܘܢ ܡܬܟܒܕ. ܒܪ ܗܘܡܐ ܢܚܘܬ ܠܟܠ
ܪܝܫܗ ܬܚܝܬ ܐܘܢܓܠܝܘܢ. ܗܘܘ ܕܝܢ ܡܛܪܦܘܠܝܛܘܣ. ܕܠܐ ܕܝܢ ܦܪܝܒܘܬܐ
ܕܬܠܬܐ ܐܦܝܣܩܘ̈ܦܐ. ܠܐ ܗܘܐ ܐܦܝܣܩܘܦܐ. ܐܦܠܐ ܒܪ ܦܪܝܒܝܢ ܬܠܬܐ
ܢܠܝܦ ܠܗܘܢ ܕܠܒܒܘܢ. ܒܠܒܕ ܡܬܠܝܣܐ ܐܘ ܡܛܪܦܘܠܝܛܝܣ ܐܒܗ̈ܬܐ
ܕܐܦ ܡܪܢ ܐܡܪ. ܕܐܬܪ ܕܬܪܝܢ ܘܬܠܬܐ ܒܢܝܢ ܒܫܡܝ. ܬܡܢ ܐܝܬܝ
ܒܝܢܬܗܘܢ. ܒܡ ܠܒܪ ܡܫܝܢܘܬܐ ܕܡܨܠܐ ܒܠܚܘܕ ܪܝܫܐ ܕܐܦܝܣܩܘ̈ܦܐ.
ܐܦ ܗܘܘ ܐܦܝܣܩܘ̈ܦܐ ܠܒܗ ܗܕܐ ܟܠܝܢ ܡܢ ܐܠܗܐ. ܕܢܬܝܗܒ ܠܗ
ܡܢ ܡܬܘܡܬܐ ܕܪܘܚܐ ܡܕܝܢܐ܆ ܕܠܒܒ ܡܕܝܢܐ ܘܡܫܡܫܢ̈ܐ ܘܗܘܦܕܝܩܢܐ
ܘܦܪ̈ܘܫܐ ܘܡܗܡ̈ܢܝܐ ܘܡܫܡܫܢܝܬܐ. ܕܒܡܝܢܝܘܬܐ ܢܠܗ. ܢܬܝܗܒ ܠܒܠܚܕ
ܚܕ ܡܢ ܗܠܝܢ ܕܡܢܗ ܡܬܟܒܕܝܢ. ܡܬܘܡܬܐ ܕܪܘܚܐ ܘܬܫܡܫܬܐ ܐܝܕܐ
ܕܡܬܦܪܫܐ ܠܗ.

ܗܟܢܐ ܦܩܕܢ ܡܘܫܐ ܕܢܬܓܠܐ ܒܝܬ ܠܗ ܘܠܦܫܗ ܘܫܘܠܡܐ ܕܬܓܠܝܬܗ
ܒܗ ܫܠܝܐܝܬ ܡܬܓܠܐ. ܘܐܡܪ ܗܘ ܡܫܡܫܢܐ: ܐܡܝܢ. ܘܟܠܗ ܥܡܐ ܒܬܪܗ:
ܐܡܝܢ. ܗܘ ܕܝܢ ܒܒܪܝܬܐ ܘܒܟܠ ܕܘܟܐ. ܦܠܚܘܬܐ ܗܢܐ ܢܛܪ ܀ ܕܢܒܠܐ ܕܝܢ
ܠܐ ܫܠܝܛ ܠܗ: ܡܛܠ ܕܐܦܠܐ ܒܫܘܝܘܬܐ ܐܝܬ ܠܗ: ܠܘܬܐ ܒܬܪ ܐܡܝܢ
ܕܝܢ ܠܟܠ ܐܡܪܝܢ. ܐܦ ܗܘ ܒܬܪ ܐܫܠܡܗ ܒܕܘܟܐ ܕܝܠܗ ܕܬܫܡܫܬܐ.
ܕܗܘܝ ܐܘܪܪܐ ܥܠ ܟܬܦܗ ܕܣܡܠܐ. ܬܫܡܫܬܗ ܡܩܪܒ. ܗܟܢܐ ܒܬܪ
ܡܫܒܚܝܢ ܒܡܫܠܡܢܘܬܗ ܕܡܫܝܚܐ ܡܢ ܕܐܝܬܘܗܝ ܪܫܐ ܘܫܘܠܡܐ ܕܪܒ
ܟܗܢ̈ܐ ܘܟܗܢܐ. ܒܠܗܘܢ ܦܠ̈ܚܘܬܐ ܕܟܗܢܘܬܐ ܒܗ ܚܒܝܫܝܢ ܗܘܘ. ܘܡܢܗ
ܘܟܠܗ ܫܘ̈ܠܡܐ ܒܫܘܝܘܬܐ. ܘܬܫܡ̈ܫܬܐ ܕܐܬܝܗܒܘ ܘܐܬܦܪܫܘ ܠܗ.
ܘܐܫܬܠܡܘ ܠܟܗܢܐ ܘܡܫܡ̈ܫܢܘܗܝ.

ܐܢ ܕܝܢ ܐܝܬ ܡܫܡܫܢܐ ܒܩܘܪܒܐ ܘܠܝܬ ܠܗ̇ ܟܗܢܐ. ܐܦܠܐ ܩܪܒ
ܟܗܢܐ ܐܚܪܢܐ ܒܗ ܒܩܘܪܒܐ. ܐܘ ܡܢ ܕܗܘ ܕܡܟܠܝ ܡܢ ܟܠܗܘܢ ܠܡܩܪܒܘܗ
ܕܩܘܪܒܐ. ܫܠܝܛ ܠܗ ܕܢܬܚܡ ܠܡܫܡܫܢܐ. ܐܝܟ ܕܗܘܐ ܕܡܫܡܫܢܘܬܗ. ܕܩܪܒ
ܕܝܢ ܩܘܪܒܐ ܠܐ ܫܠܝܛ ܠܗ. ܐܠܐ ܕܢܣܒ ܡܢܬܐ ܗܝ ܕܡܬܩܪܒܐ ܡܢ
ܥܡܐ ܕܩܘܪܒܗ. ܘܢܐܙܠ ܠܒܝܬܐ ܡܢ ܩܘܪ̈ܒܐ ܕܡܩܪܒܝܢ ܠܗ. ܘܡܢܐ ܕܩܕܫܗ
ܡܫܡܫܢܐ ܗܘ. ܢܣܒ ܩܘܕܫܐ ܘܢܐܬܐ ܠܒܝܬܐ ܘܢܦܠܓ ܠܥܡܐ. ܘܢܐܡܪ
ܐܡܝܢ ܒܠܚܘܕ. ܕܢܐܡܪ ܕܝܢ: ܐܒܘܢ ܕܒܫܡܝܐ. ܐܘ: ܩܘܕܫܐ ܠܩܕܝ̈ܫܐ.
ܠܐ ܫܠܝܛ ܠܗ ܡܛܠ ܕܡܫܡܫܢܐ ܗܘ.

ܗܘܦܕܝܩܘܢܐ ܕܝܢ ܫܠܝܛ ܠܗ ܕܢܬܩܢ ܡܢܪܬܐ ܘܢܢܗܪ ܫܪ̈ܓܐ. ܘܕܢܦܬܚ
ܬܪ̈ܥܐ ܕܥܕܬܐ. ܘܕܢܣܘܩ ܟܬܒ̈ܐ ܬܫܡܫܬܐ ܥܠ ܬܪ̈ܥܐ. ܘܟܕ ܫܠܡ ܢܦܪܫ
ܘܢܓܠܐ ܠܫܡܫ̄ܐ ܕܠܐ ܢܬܦܪܟܘܢ ܩܕܡ ܩܘܕܫܐ. ܘܠܐ ܢܬܪܘܢ ܒܟܗܢ̈ܐ
ܕܩܘܪܒܐ. ܡܛܠ ܕܝܢ ܦܪܘܣܐ ܕܗܘܐ ܦܪܫ ܐܫܡܫܗ ܡܢ ܐܫܡܫܬܐ

ܟܠ ܒܗܘܢܐ ܕܡܫܬܟܚ ܒܗ ܒܒܗܘܢܐ: ܗܘ ܪܝܫ ܒܗܘ̈ܢܐ ܬܘܒ ܗ̇ܘ ܕܡܫܟܠܐ
ܠܗ ܡܕܡܝܬ.

ܐܝܠܝܢ ܕܫܠܝܛ ܠܗ ܠܟܠ ܚܕ ܡܢ ܬܠܡܝ̈ܕܐ

ܠܡܥܒܪ ܒܒܪܬܐ ܕܠܥܘܡܐ

ܐܦܝܣܩܘܦܐ ܐܝܬܘܗܝ ܢܛܪ ܕܒܝܬܗ ܕܡܫܝܚܐ. ܦܘܫܩܐ ܕܫܡܗ
ܕܐܦܝܣܩܘܦܐ ܐܝܬܘܗܝ ܠܒܢܝܐ ܐܪܡܝܐ ܡܦܩ ܫܡܐ. ܐܝܬ ܠܗ ܕܝܢ
ܫܘܠܛܢܐ ܕܒܗܘܢܬܐ: ܕܡܬܠܒܟܘܬܗ ܘܒܗܘܢ ܡܫܝ̈ܢܐ ܘܡܫܬܝܢܐ.
ܘܗܦܪܕܝܢܐ. ܘܡܦܪ̈ܓܐ. ܘܡܫܡܫܢܐ. ܗܕܐ ܓܝܪ ܢܣܒ ܡܢ ܫܠܝܚܘܬܐ ܕܗܘܝܐ
ܐܦܝܣܩܘ̈ܦܐ ܕܒܒܪܗܘܢ ܐܦܝܣܩܘܦܐ ܡܢ ܫܠܝܚܘܬܐ ܕܪܘܚܐ.
ܕܡܠܝܬܗܘܢ ܗܘ ܡܬܝܗܒܐ ܠܗ.

ܘܡܫܝܚܐ ܗܢܐ ܕܐܬܝܗܒ ܠܗ ܡܢ ܐܦܝܣܩܘܦܐ ܐܝܢܐ ܕܥܒܕ ܠܗ
ܟܗܢܘܬܐ ܕܪܘܚܐ ܕܢܦܩ ܡܦܪܢܐ. ܕܢܦܫ ܡܫܝܚܐ. ܕܢܦܫ ܡܫ̈ܐ
ܕܡܟܗܢܘܬܐ. ܘܕܢܟܪ ܠܟܗܢܐ. ܕܢܟܪ ܕܝܢ ܡܫܡܫܢܐ ܐܘ ܗܘܦܕܝܩܢܐ
ܐܘ ܩܪܘܝܐ ܐܘ ܡܙܡܪܢܐ ܠܐ ܫܠܝܛ ܠܗ. ܡܛܠ ܕܠܐ ܐܬܝܗܒܬ ܗܝ
ܗܕܐ ܒܫܠܝܡܘܬܐ ܕܦܫܝܛܘܬܐ ܕܢܦܫ. ܡܕܡ ܓܝܪ ܕܠܐ ܢܣܒ. ܕܢܬܠ
ܠܐܚܪ̈ܢܐ ܠܐ ܡܨܐ. ܒܗܘܢܬܐ ܗܘ ܕܝܢ ܒܠܚܘܕ ܐܬܝܗܒܬ ܠܗ.

ܡܫܡܫܢܐ ܕܝܢ ܕܒܬܗ ܕܠܘܝܐ ܢܛܪ. ܘܐܝܟܢܐ ܕܠܐ ܡܦܩ ܗܘܐ ܠܗ
ܠܠܘܝܐ. ܕܢܩܪܒ ܩܘܪܒܢܐ: ܐܠܐ ܕܢܫܡܫ ܒܠܚܘܕ: ܗܘ ܕܝܢ ܕܢܦܫܘܛ ܡܕܡ
ܕܬܬܩܪܒ ܗܘܐ. ܘܢܫܝܩ ܘܢܬܠ. ܒܗܢܐ ܕܝܢ ܡܩܪܒ ܗܘܐ ܩܘܪܒܢܐ.
ܗܢܐ ܠܡܫܡܫܢܐ ܠܐ ܫܠܝܛ ܠܗ: ܠܐ ܕܢܩܪܒ ܩܘܪܒܢܐ ܘܠܐ ܕܢܫܡܫ
ܡ̈ܢܐ ܐܦܠܐ ܡܫܝܚܐ. ܘܠܐ ܡܕܡ ܡܢ ܕܒܗܘܢܬܐ ܠܡܥܒܕ. ܘܠܐ ܕܢܫܠܐ
ܒܪܝܫ ܥܡܐ ܦܫܘܛ ܠܗ. ܒܡܪܟܒܘܬܗ ܕܡܫܝܚܐ. ܒܪܘܚܢܘܬܗ ܕܝܢ ܕܡܫܝܚܐ

III

[Ex codice nostrae bibl. pag. 334 — 342]

ܬܘܒ ܛܟܣܐ ܘܦܘܫܩ̈ܐ ܕܒܪ̈ܘܛܘܣܝܐܘܣ

ܕܒܝܬܐ ܘܡܕܝܢܬܐ

ܐ : ܪܝܫ ܒܗܘܢܐ̈ ܗܟܝܠ ܡܢܐ ܕܡܬܩܪܒ ܠܫܘܡܠܝܐ ܕܪܫܝܡ ܒܗܘܢܬܐ:
ܥܠ ܬܪ̈ܬܝܗܝܢ ܒܦܪ̈ܘܫܘܗܝ ܦܠܓ ܡܢܢ ܡܕܒܫܢܐ ܡܕܝܢܝܐ . ܒܗ ܗܘܝܢ̈ ܠܟܠ ܡܢ
ܪܝܫܗ ܡܠܟܐ ܐܠܗܝܬ̈ܐ ܕܐܘܪܫܠܡ ܡܕܝܢܬܐ : ܘܐܘܕܝܗ ܕܪܝܫ ܒܗܘܢܐ̈:
ܘܗܒܝܐ ܒܝܬܐ ܗܘܐ ܡܫܬܡܠܝܐ ܡܢ ܪܝܫ ܒܗܘܢܐ̈ : ܗܘ ܕܡܫܡܠܝܐ ܠܗ
ܒܡܪ̈ܝܬܐ ܡܕܝܢ̈ܬܐ ܕܗܘ̈ܝܢ ܒܠܗܘܢ .

ܒ : ܒܗܘܢܐ ܕܝܢ ܡܫܬܡܠܝܐ : ܒܗ ܡܟܝܠ ܐܦ ܗܘ ܥܠ ܬܪ̈ܬܝܗܝܢ ܒܦܪ̈ܘܩܘܗܝ
ܡܢܢ ܡܕܒܫܢܐ : ܘܐܝܬ ܠܟܠ ܡܢ ܪܝܫܗ ܢܣܝܒ ܕܪܝܫ ܒܗܘܢܐ̈ : ܘܒܗ ܒܝܬܐ
ܗܘܐ ܡܬܩܪܒ ܡܢ ܪܝܫ ܒܗܘܢܐ̈ . ܗܘ ܕܡܫܡܠܝܐ ܠܗ ܒܡܪ̈ܝܬܐ ܡܕܒܫܢ̈ܬܐ.

ܓ : ܡܫܡܫܢܐ ܕܝܢ ܥܠ ܚܕܐ ܒܦܪ̈ܘܩܗ ܒܠܚܘܕ ܦܠܓ ܡܢܢ ܡܕܒܫܢܐ
ܐܠܗܝܐ : ܗܘܝ ܕܝܢ ܕܢܦܫܐ : ܒܗ ܗܘܟܐ ܢܣܝܒ ܕܪܝܫ ܒܗܘܢܐ̈ ܕܡܫܡܠܝܐ
ܠܗ ܠܟܠ ܡܢ ܪܝܫܗ . ܘܡܫܬܡܠܝܐ ܡܢܗ ܒܡܪ̈ܝܬܐ ܬܘܒ . ܗܘܝ ܕܝܢ ܓܠܝܬܐ
ܗܠܝܢ ܕܒܗܝܢ ܡܫܬܡܠܝܢ ܡܫܡܫܢ̈ܐ .

ܕ : ܥܠ ܟܠ ܚܕ ܡܢܗܘܢ ܕܝܢ ܡܢ ܒܬܪ ܡܪ̈ܝܬܐ ܘܫܘܡܠܝܐ ܡܕܝܢܐ .
ܚܬܡܐ ܕܪܘܫܡܗ ܕܡܠܟܐ ܡܬܛܒܥ ܡܢ ܪܝܫ ܒܗܘܢܐ̈ ܗܘ ܕܡܫܡܠܝܐ ܠܗ:
ܘܥܠ ܒܠܚܘܕ ܡܢܗܘܢ ܗܘܝܐ ܬܘܒ ܒܪܘܝܬܐ ܡܕܝܢܬܐ . ܘܫܠܡܐ ܡܫܡܠܝܢܐ.
ܒܗ ܢܗܘܝܢ ܠܗ ܫܠܡܐ ܠܗܘ ܕܡܫܬܡܠܝܐ ܒܚܕ ܡܢ ܛܘܟܣܗ ܕܒܗܘܢܬܐ.

ܡܬܚܒܫܝܢ ܒܫܪ̈ܪܐ ܕܒܒܐ ܐܝܟ ܐܦܘܣܛܘܠܐ ܡܢ ܗ̇ܘܝܘ ܕܫ̇ܠܡܝܢ
ܠܗܘܦܝܘܗ ܕܒܠܘܦܝܘܬܐ. ܐܘ̇ ܡܢ ܗܠܝܢ ܕܒܢ̇ܬ ܢܫܝܐ ܫܘܡܠܠܝܘ ܐܦ
ܗܘܝܘ ܕܒ ܒ̇ܒܕܝܢ ܠܒܥܠܝܘ ܐܝܟ ܗ̇ܘܝܘ ܐܪ̈ܦܠܘܐ ܐܣ̈ܝܪܐ. ܘܬ̇ܒܕܝܢ ܒܗ̇
ܒܕܡܘܬܐ. ܐܠܐ ܕܝܢ ܠܐ ܡܫ̇ܘܝܢ ܕܡܢ ܡܢܘ ܗܘܘ ܒܗܘ̈ܢܐ: ܐܝܟ ܒܠܡ̈ܝܕܐ
ܒܠܫܘܕ ܫܘܡܠܠܝܘ ܀

ܫܠܡܘ ܦܘܢ̈ܝܐ ܕܐܬܬܫܡܫܘ ܡܢ ܐܒܗ̈ܬܐ ܐܪܬܘܕܟܣܘ
ܕܗ̇ܘܝܢ ܒܡܫܝܚܐ ܐܪ̈ܒܥܝܢ ܘܫܒܥܐ

ܘܢܫܬܘܢ ܠܦܠܚܘܬ̈ܐ ܠܐ ܡܬܡܟܠܢܘܬܐ. ܗܠܝܢ ܕܠܟܠܗ̇ ܟܢܗ ܙܢܫ ܒܡܘܢ̈ܝܐ
ܫܪܪܐ ܘܪܫ ܪ̈ܒܘܬܐ ܘܡܘܡܝܐ ܕܢܦܫ̈ܬ ܢܫܘܠ ܡܫܝܚܐ. ܕܒܡܗ ܠܗ
ܦܐܝܐ ܫܘܒܚܐ ܀

ܟܓ: ܡܛܠ ܐܢܫ̈ܐ ܐܝܠܝܢ ܕܒܗܝ̈ܡܢܘܬܗܘܢ ܐܬܬܢܝܚܘ ܐܬܦܠܓܘ ܡܢ ܕܒܢܬ
ܢܠܝܢܐ. ܘܗܘܝܘ ܦܪܫܘ ܢܦܫܗܘܢ ܡܢܗܘܢ ܘܠܐ ܡܫܬܘܬܦܝܢ ܠܗܘܢ ܒܪ̈ܐܙܐ.
ܡܛܠ ܕܐܬܘ ܗܘܘ ܠܘܬ ܗܝܡܢܘܬܐ ܕܫܪܪܐ. ܘܒܟܠ ܕܢܫܬܒܩܘܢ ܠܗܘܢ
ܕܢܫܒܩܘܢ ܒܢܝܗܘܢ ܠܡܫܡܫܬܐ ܕܡܗܝܡܢ̈ܐ ܘܠܠܗܘܢ ܒܢܝܗܘܢ ܡܐܟܠܘܬܐ
ܕܟܢܐ. ܘܗܡ ܕܬܗܘܐ ܠܗܘܢ ܡܫܒܘܩܘܬܐ. ܘܬܗܘܐ ܠܬܗܘܢ ܡܪܢܫܢܘܬܐ.
ܕܗܠܝܢ ܒܡܟܪܢܘܬܐ ܕܐܠܗܐ ܢܬܒܢܘܢ ܒܡܢ̈ܝܗܘܢ ܘܢܬܦܢܘܢ ܠܘܬ
ܫܪܪܐ. ܐܘ ܗܘܘ ܐܢܫ̈ܐ ܒܗ ܠܐ ܡܗܝܡܢܝܢ ܒܡܪܢܘܬܐ ܢܦܢܘܢ ܠܗܘܢ
ܠܘܬ ܒܗܡܢܝܐ ܕܗܪܬܝܩܘ. ܗܕܐ ܕܝܢ ܡܗܕܘܬܐ ܘܠܐ ܕܬܗܘܐ ܒܠܢܗܘܢ
ܡܢ ܐܢܫܐ ܫܪܪܐ ܡܢܗ ܕܡܪܢܬܗܘܢ. ܕܠܐ ܫܩܠܝܢ ܒܢܝܗܘܢ ܡܘܪܒܢܐ.

ܟܕ: ܡܛܠ ܐܢܫ̈ܘܬܐ ܗܠܝܢ ܕܡܬܐܠܨ̈ܝܢ ܕܢ̈ܩܠܝܢ ܢܕ̈ܪܫܝܢ ܒܥܕܬܐ ܒܗ
ܠܐ ܫܩ̈ܠܝܢ ܡܘܪܒܢܐ. ܐܦ ܠܬܗܘܢ ܬܗܘܐ ܡܪܢܫܢܘܬܐ: ܘܠܐ ܕܝܢ
ܘܡܫܒܘܩܘܬܐ. ܐܝܟܘ ܕܒܥܠܐ ܡܕܡ ܠܐ ܗܘܐ ܠܡܗܝܡܢ̈ܐ ܘܡܘܗܪܢܐ ܡܢ
ܗܕܐ. ܐܝܕܝܢ ܡܣܝܢܐ: ܬܗܘܐ ܐܦ ܠܠܗܘܢ ܡܗܕܘܬܐ ܡܢ ܐܢܫܐ ܐܝܠܝܢ
ܕܢܕܠܝܢ ܠܗܘܢ ܕܠܐ ܫܩ̈ܠܝܢ ܡܘܪܒܢܐ ܒܥܕܬܐ ܗܘ ܕܐܬܦܠܓܘ ܐܝܟܐ ܕܕ̈ܪܫܝܢ.

ܟܗ: ܕܢܪ̈ܢܐ ܗܠܝܢ ܕܡܬܩܪܝܢ ܠܐܬܦܩܦܩܘ ܒܢܝܬ ܪ̈ܘܡܝܐ. ܗܪܝܘ
ܕܡܬ̈ܪܝܢ ܐܒܫܕܐ. ܒܒܪ̈ܐ ܘܢܫܐ. ܐܝܟܘ ܕܟܠܝܢ ܕܢܬܘܒܘܢ ܘܢܗܘܘܢ ܒܡ
ܐܬܬܘܕܒܘ ܡܕܡܢܐ ܘܗܡ ܕܢܬܦܪܫܘܢ ܒܒܪ̈ܐ ܡܢ ܢܫ̈ܐ. ܘܒܬܪܒܝܢ
ܢܫܪܘܢ ܠܠܐܡܒܝܠܘ ܗܘ ܕܗܘܐ ܡܫܠܡܢܐ ܕܗܝܢܐ ܕܗܘܕܐ. ܘܠܗܪܗܣ
ܕܝܠܗ. ܘܪܗܡ ܬܘܒ ܬܬܒܥܐ ܕܡܢ ܐܝܟܐ ܐܢܬ ܠܗܘܢ ܒܡܢܘܬܐ. ܘܐܦ

ܡܛܠ ܛܠܝܬ݀ ܛܠܝܐ ܗܘ ܕܒܢܝܐ . ܒܪܐ ܐܘ ܒܪܬܐ ܗܝ ܕܗܘܝܐ ܠܗ . ܘܗܡ
ܕܒܕܡܘܬܐ ܕܗܠܝܢ ܫܒܪ̈ܐ ܐܚܪ̈ܢܐ ܢܫܬܘܐ ܠܠܡܕܐ ܡܒܝܢܐ ܐܝܟ ܕܐܡܪܬ
ܠܢܗܪܐ ܒܗ ܒܐܬܪܐ .

ܨܠܘܬܐ ܕܝܢ ܗܠܝܢ ܕܡܢ ܠܥܠ ܐܡܪܝܢ . ܕܗܘܝܢ ܠܫܘܠܡܐ ܘܠܬܪ̈ܒܐ
ܐܡܬܝ ܕܡܫܬܪܝܢ . ܗܝ ܡܢ ܕܥܠ ܫܘܠܡܐ ܘܠܐ ܕܬܗܘܐ ܡܟܐ ܕܡܫܬܪܝܢ
ܡܢ ܒܬܪ ܩܪܝܢܐ ܕܐܘܢܓܠܝܘܢ . ܩܕܡ ܬܫܡܫܬܐ ܕܐܪ̈ܙܐ ܡܒܝܢܐ ܐܝܬܘܗܝ
ܗܕܐ .

ܨܠܘܬܐ ܕܥܠ ܫܘܠܡܐ

ܡܪܝܐ ܗܘ ܕܡܛܠ ܛܝܒܘܬܗ ܡܠܝܠܬܐ ܡܫܒܚ ܪ̈ܚܡܘܗܝ ܠܒܪܝܬܗ .
ܗܕܐ ܡܪܝܐ ܠܫܘܠܡܐ ܠܥܒ̈ܕܝܢ ܗܠܝܢ ܠܗܘ ܒܐܘܪܚܐ ܕܢܠܟ . ܘܗܒ ܠܗܘܢ
ܦܘܪܩܢܐ ܕܢܦܫܬܗܘܢ ܘܕܘܟܝܐ ܕܚܛ̈ܗܝܗܘܢ ܘܠܒܘܫܐ ܕܪܘܚܩܘܬܐ ܘܕܠܐ
ܡܬܡܨܝܢܘܬܐ . ܒܝܕ ܡܪܢ ܝܫܘܥ ܡܫܝܚܐ ܕܥܡܗ ܠܟ ܦܐܐ ܫܘܒܚܐ ܀
ܗܝ ܕܝܢ ܕܗܘܝܐ ܥܠ ܐܝܠܝܢ ܕܡܬܥܒܕܘܬܐ ܐܝܬܝܗܘܢ . ܕܦܠܓܡܐ ܗܘ
ܕܡܫܠܡ ܒܒܕܬܐ ܐܝܬܘܗܝ ܗܕܐ :

ܨܠܘܬܐ ܕܥܠ ܬܝ̈ܒܐ

ܡܪܝܐ ܗܘ ܕܢܗܘܐ ܒܪ ܚܘܝܬܐ ܘܗܒܠܘܬܝܘܬܐ ܠܥܒ̈ܕܝܢ ܗܠܝܢ ܠܘܬ
ܕܢܦܪܘܩ ܠܢ ܘܢܕܒܪ ܫܠܘܬܐ ܕܝܘܡ̈ܬܗܘܢ ܘܢܬܟܒܢ ܘܢܦܠܘܢ ܡܢ ܡܘܬ .
ܐܠܗܐ ܗܘ ܕܒܠܫܘܢܝܢ ܐܝܬܝܢ ܛܒܐ ܘܕܠܐ ܫܛܗ . ܐܝܟ ܕܐܝܬ ܘܒܟܠ
ܒܗܡܢܐܝܬ ܘܡܪܚܡܢܐܝܬ ܬܒܥܘܬܗܘܢ ܘܬܫܪܝܬܗܘܢ . ܘܡܫܡܫܝܢܐ ܗܘܝ
ܠܥܒ̈ܕܝܢ . ܘܗܒ ܠܗܘܢ ܛܝܒܘܬܐ ܘܚܒܠܘܬܝܘܬܐ . ܘܫܠܡܐ ܕܢܬܪܗܘܢ
ܡܫܠܡܢܐܝܬ ܡܢ ܫܛܝܬܐ . ܘܡܢ ܫܠܛܢܐ ܕܡܪ̈ܕܘܬܐ ܕܐܟܠܩܪܨܐ .
ܐܝܟܢܐ ܕܢܫܒܚܘܢ ܠܟ ܡܬܪ̈ܘܬܐ . ܘܢܬܡܢܘܢ ܒܟܢܫܐ ܐܠܗܝܐ ܕܡܒܝܢܝܢ .

ܠܐܦ̈ܝ ܫܘܠܡܐ ܕܬܫܡܫܬܐ. ܗܘ̇ܝܐ ܨܠܘܬܐ ܠܫܡ̈ܠܝܐ ܘܡܫܬܪܝܢ.
ܘܒܬܪܟܢ ܗܘ̇ܝܐ ܨܠܘܬܐ ܠܬܪ̈ܬܐ ܘܡܫܬܪܝܢ. ܗܝ ܕܝܢ ܕܒ ܗܝ ܨܠܘܬܐ
ܗܘ̇ܝܐ ܐܦ ܒܬܫܡܫܬܐ ܕܪ̈ܐܙܐ. ܘܡܫܬܪܝܢ ܒܬܪ ܩܪܝܢܐ ܕܐܘܢܓܠܝܘܢ.
ܘܐܦ ܒܗܢܝܢ ܕܐܢܬܬܐ ܗܝ ܕܡܢܬܐ ܕܐܬܬܐܡܪܬ. ܬܬܐܡܪܢ ܬܫܡܫܬܐ
ܕܥܕܬܐ. ܒܗܝ ܕܪܡܫܐ ܘܒܗܝ ܕܨܦܪܐ. ܘܒܩܪܝܢܐ ܕܟܬ̈ܒܐ ܘܒܒܥܘ̈ܬܐ
ܗܘܝܢ ܕܐܬܐܡܪܘ. ܘܬܗܘܐ ܠܗ̇ ܨܠܘܬܐ ܘܬܫܪܝܬܐ ܫܘ̈ܝܐ ܬܪܬܝܢ. ܘܫܘ̈ܝܐ
ܐܡܪ̈ܝܢܬܐ ܫܒܥ. ܗܠܝܢ ܕܗܘ̇ܝܐ ܒܗܝܢ ܒܠܠܝܐ ܕܬܪ̈ܬܐ. ܬܫܬܪܐ ܒܗܘܢ
ܒܠܗ̈ܝܢ. ܒܕ ܗܘ̇ܝܐ ܠܗ̇ ܨܠܘܬܐ ܕܬܪ̈ܬܐ. ܘܫܘ̈ܝܐ ܬܪܬܝܢ ܐܡܪ̈ܝܢܬܐ
ܡܗܘ̇ܝܐ ܒܠܗ̇ ܬܫܡܫܬܐ ܕܨܦܪܐ ܘܕܪܡܫܐ ܘܒܩܪܝܢܐ ܕܟܬ̈ܒܐ ܬܘܒ
ܘܒܫܘܡܠܝܐ ܕܪ̈ܐܙܐ. ܘܒܬܪ ܗܢܐ ܕܒܢܐ ܡܫܬܘܕܐ ܠܫܘܬܦܘܬܐ ܕܪ̈ܐܙܐ
ܡܕܢܚܐ ܒܕܡܘܬܐ ܕܗܠܝܢ ܐܡܪ̈ܢܐ ܡܗܘܡ̈ܢܐ. ܘܐܦ ܕܒܠܠܝܐ ܘܒܐܝܡܡܐ
ܒܕܡ̈ܟܐ ܬܠܬܐ ܠܘܬ ܐܠܗܐ. ܐܝܟܢܐ ܕܢܬܟܬܒ ܠܗ̇ ܫܘܠܡܗ ܗܢܐ.
ܐܝܟܘ ܕܝܢ ܕܝܠܕܐ ܠܗ̇ ܒܡܘܪܝܐ ܡܕܡ. ܕܡܫܠܡܘܬܗ ܐܦ ܡܢܬܐ. ܡܢ
ܡܕܡ ܕܢܫܬܡܠܐ ܗܢܐ ܕܒܢܐ ܕܐܡܪܝܢ. ܬܘܕܝ ܒܡܫܒܚܘܬܐ ܕܪ̈ܐܙܐ
ܡܩ̈ܕܫܐ. ܐܝܟܢܐ ܕܒܕ ܒܡܗܘܢ ܬܦܘܩ ܡܢ ܒܠܡܐ. ܬܫܬܘܐ ܠܡܪܝܡܘܬܐ
ܒܠܠܡܐ ܕܒܬܪ. ܘܐܝܟܘ ܕܡܢ ܒܡܘܪܝܗ ܗܘ ܕܡܒܝܪ ܗܘܐ ܕܕܡܘܬܐ
ܐܢܬܘܗܝ ܬܬܦܢܐ ܠܫܪ̈ܝܐ ܗܠܝܢ: ܬܫܬܠܡܐ ܕܒܢܐ ܗܘ ܕܢܫܡܫ ܡܢ ܫܪ̈ܝܐ
ܗܠܝܢ ܒܬܪ ܕܐܡܪܢ. ܗܕܐ ܕܝܢ ܬܗܘܐ ܢܒܠܐ. ܕܐܦܢ ܐܬܝܪܡ ܕܒܢܐ
ܡܢ ܗܝܕܡܘ: ܒܫܠܡܘܬܗ ܕܐܦܣܩܘܦܐ ܢܗܝܒܐ ܗܕܐ. ܕܐܝܟܘ ܕܢܝܪܐ
ܒܗܘ̇ ܕܬܐܒ ܦܐܪ̈ܐ ܕܬܝܒܘܬܐ ܫܪܝܪ̈ܬܐ. ܢܒܪܐ ܠܗ ܡܢ ܕܒܢܐ ܗܘ
ܕܡܬܝܩܢ. ܘܐܕܢܝܢ ܢܝܪܐ ܡܗܝܡܢܘܬܐ ܡܕܡ. ܡܗ̇ܦܟ ܘܦܟܗ ܠܠ ܕܒܢܐ
ܗ̇ܘ ܕܢܝܪܡ ܠܠܗܝ. ܡܛܠ ܕܠܠܦܝܢ ܕܒܗ ܒܗ̇ܘ ܕܒܢܐ ܕܡܦܠܬܗ ܐܦ

ܡܐ: ܐܝܢܐ ܕܡܛܠܐ ܡܛܠ. ܐܢ ܗܘ ܒܡܟܝܟܘܬܗ ܠܒܒܗ ܗܘܐ. ܢܡܘܣ
ܒܗܕܐ ܕܬܝܒܘܬܐ. ܠܗܘ ܕܝܢ ܕܡܫܬܡܠܝܢܐ ܢܣܝܘܢܐ: ܠܫܘܡܠܝܐ ܕܐܝܬܘܗܝ.
ܐܝܢܐ ܕܝܢ ܕܠܐ ܒܡܟܝܟܘܬܗ ܗܘܐ ܗܟܢ. ܘܗܘ ܕܫܒܝܚܐ ܡܫܒܚ ܢܦܫܗ ܗܘܐ
ܒܬܝܒܘܬܐ. ܘܒܬܪܟܢ ܢܫܬܘܬܦ ܒܐܪܙܐ. ܒܗܢܐ ܕܝܢ ܘܗܘ ܕܢܦܠ ܡܢ
ܒܡܘܬܗ ܐܢ ܒܡܟܝܟܘܬܗ ܡܛܠ. ܘܢܫܬܡܠܐ ܡܘܗܒܬܐ ܗܘ ܗܘ ܕܥܒܕ ܠܠ ܠܠܡܝܢܐ.
ܐܢܗܘ ܕܠܐ ܒܡܟܝܟܘܬܗ. ܢܬܠܐ ܡܢ ܡܘܗܒܬܐ ܫܘܝܐ ܢܝܚܐ ܐܝܟ ܠܠܡܝܢܐ.
ܘܡܢ ܒܬܪܟܢ ܢܬܒ ܡܘܪܒܐ ܐܝܟ ܠܡܕܝܢܐ. ܘܟܝܢܐ ܗܘ ܗܘ ܕܡܬܚܫܒܐ
ܠܐܦܝܣܩܘܦܐ. ܘܒܬܪܟܢ ܐܢ ܡܬܚܝܐ ܠܗ ܠܐܦܝܣܩܘܦܐ ܕܫܘܐ ܕܢܫܡܫ
ܢܫܡܫ.

ܡܒ: ܡܛܠ ܐܝܬܝܬܐ ܗܝ ܕܐܝܠܝܬ ܠܘܬ ܫܦܝܐ ܘܕܒܫܝܬ ܠܒܣܡܘܢ.
ܡܬܚܙܝܐ ܠܝ ܕܬܗܘܐ ܐܢܬܬܗ ܬܬܚܝܬ ܦܘܢܐ ܗܘ ܗܘ ܕܫܒ ܠܒܬܪ ܕܡܘܢܗܘܢ
ܗܝ ܕܫܚܝܢ ܐܒܗܬܐ ܗܘ ܕܦܩܕ ܗܘܢܐ: ܐܝܠܝܢ ܕܟܦܝܪܘ ܕܠܐ ܠܐ ܐܝܬܝܗܘܢ
ܘܕܠܐ ܡܬܦܢܝܐ ܕܚܫܝܒܘܢ. ܐܘ ܕܠܐ ܡܫܬܡܥܘ ܐܘ ܕܠܐ ܡܬܦܩ ܐܝܪܢܐ
ܕܐܘܠܝܢܐ. ܗܝ ܕܗܘܬ ܒܬܪܘܬܗ ܕܠܡܫܝܚܘ ܐܬܚܝܬ ܠܡܘܢܗܘܢ ܕܐܦܝ
ܠܐ ܥܒܝܢ ܠܡܬܚܫܒܘܬܐ. ܬܬܚܫܒ ܠܘܬܗܘܢ ܒܡܫܡܫܘܬܐ. ܒܠܚܘܕܝܗܘܢ ܗܘܝܠ
ܐܝܠܝܢ ܕܡܫܬܠܡܝܢ ܡܬܬܚܘܝܢ. ܬܬܠ ܫܘܝܐ ܠܬܫܝܬ ܡܢ ܫܡܘܥܝܐ ܢܗܘܘܢ.
ܐܢ ܐܝܬܝܗܘܢ ܠܡܕܝܢܬܐ. ܘܫܒܠ ܫܝܢ ܠܡ ܬܪܒܝܐ. ܬܪܬܝܢ ܕܝܢ ܫܝܢ
ܢܫܬܘܬܦܘܢ ܠܠܡܐ ܒܠܒܗܘܢ ܡܘܪܒܐ. ܒܗ ܠܐ ܡܬܦܪܫܝܢ܀ ܘܗܘ ܗܘܠܠ ܠܥܒܕ
ܕܡܢ ܒܬܪ ܕܡܬܦܪܫܐ ܐܘܪܫܠܡ ܘܡܘܢܐ ܠܬܪܢܐ. ܐܝܬ ܕܥܒܕܐ ܒܥܒܕܬܐ
ܕܡܕܒܪܢܘܬܐ. ܕܗܘܢܐ ܡܠܘܬܐ ܠܫܡܫܐ ܘܡܫܬܪܝܢ. ܘܡܢ ܡܫܪܝܢ ܒܬܫܡܫܬܐ
ܕܐܪܙܐ. ܒܡܕܝܢܬ ܡܠܟܘܬܐ ܕܝܢ ܐܝܬ ܕܥܒܕܐ ܗܘܢܐ. ܡܫܒܚܝܢ ܕܝܢ ܕܐܦ
ܒܡܕܝܢܬܐ ܐܝܪܝܢܬܐ ܕܡܠܝܟܐ. ܕܐܦ ܒܬܫܡܫܬܐ ܕܦܘܪܫܐ ܘܪܡܫܐ

ܠܒܢܝܢܐ ܕܒܪܝܬܐ. ܘܐܦ ܕܡܬܚܙܝܐ ܢܗܘܐ ܣܘܒܪܢܐ ܗܘ ܒܐܬܪܐ ܗܘ
ܕܐܝܬܝܗܘܢ ܒܗ.

ܠܙ: ܒܗܢܐ ܕܠܥܠ ܒܟܢ ܢܗܘܕܝܢܐ ܢܬܒܛܠ ܡܢ ܬܫܡܫܬܐ ܘܡܢ ܩܘܪܒܢܐ
ܒܕܡܐ ܕܡܫܬܘܕܪܐ ܕܠܐ ܬܘܒ ܢܒܥܐ ܠܗ. ܘܒܗ ܒܗܝܡܢܘܬܐ ܐܦ ܐܡܢܐ
ܘܟܠܗܢܐ. ܢܬܒܛܠ ܡܢ ܩܘܪܒܢܐ. ܒܗܢܐ ܕܝܢ ܐܦ ܣܘܦܐ ܐܚܪܢܐ ܢܗܒܠ.
ܗܘ ܕܡܦܪ ܠܐܦܝܣܩܘܦܐ.

ܠܚ: ܐܢܫܘ ܕܡܫܝܚܐ ܐܘ ܫܡܫܐ ܚܪܡ ܢܦܫܗ ܐܘ ܢܐܣܘܪ. ܘܒܬܪܟܢ
ܗܘ ܕܐܚܪܡ ܘܐܣܪ ܘܢܫܠܡ ܠܐܪܓܘܢܐ. ܘܗܘ ܕܢܬܦܪܥ ܡܘܒܠܢܗ ܕܗܘܐ
ܕܐܬܐܣܪ ܠܐܦܝܣܩܘܦܐ. ܘܐܦܝܣܩܘܦܐ ܐܢܫܘ ܕܢܬܠܝܐ ܠܗ ܕܠܒܐܝܬ
ܐܣܪ ܗܘ ܕܐܣܪ ܢܫܪܪܗ ܠܒܠܝܐ ܡܒܠ ܐܝܟ ܕܡܢܗ. ܘܠܐ ܐܝܟ ܕܡܢ ܗܘ
ܕܫܠܡ ܠܐܪܓܘܢܐ. ܗܘ ܕܝܢ ܕܫܠܡ ܠܐܪܓܘܢܐ ܢܦܠ ܠܗ ܐܦ ܗܘ ܘܗܘ ܬܚܝܬ
ܚܪܡܐ ܒܗ ܐܪܓܘܢܐ. ܘܠܐ ܕܢܐܣܘܪ ܠܡܗܝ̈ܡܢܐ ܡܫܟܚ ܡܒܠ ܘܠܐ
ܕܢܫܪܐ. ܐܠܗܝܢ ܬܬܠܝܐ ܠܐܦܝܣܩܘܦܐ ܕܒܫܐܝܬ ܐܣܪ ܗܘ ܕܐܣܪ.
ܡܫܪܐ ܘܕܠܐ ܬܗܘܐ ܘܠܐ ܠܗ ܕܢܫܪܐ.

ܠܛ: ܐܢܫܘ ܕܐܝܬ ܚܪܡ ܐܘ ܒܠܐ ܢܦܫܗ. ܕܢܫܪܐ ܠܗ ܠܗ ܗܘ ܡܢ
ܒܠܝܢܗ ܠܐ ܡܫܟܚ. ܐܠܐ ܢܬܦܪܥ ܡܘܒܠܢܗ ܠܐܦܝܣܩܘܦܐ. ܘܢܬܟܒܠ
ܘܢܬܒܐܪ ܡܛܠ ܡܣܪܗܒܘܬܐ ܕܠܫܢܗ. ܘܐܢ ܡܬܠܝܐ ܠܗ ܠܐܦܝܣܩܘܦܐ
ܕܢܫܪܐ ܠܗ ܬܫܘܡܐ ܡܕܡ: ܗܕܐ ܡܬܠܒܢܘܬܐ: ܢܫܪܐ ܠܗ. ܐܢ ܕܝܢ
ܡܢ ܣܘܒܪܢܐ ܣܢܐ. ܐܘ ܕܥܠܡܐ ܐܣܪ ܢܦܫܗ. ܠܐ ܙܕܩ ܕܢܫܪܐ ܠܗ
ܡܛܠ ܕܐܣܘܪܐ ܗܢܐ ܦܣܩܬܐ ܓܒܝܐ ܠܗ ܕܠܒܢܐ ܠܗ ܡܢ ܥܠܡܐ.

ܡ: ܐܢ ܐܢܫ ܒܢܐ ܒܐܬܪܘܬܐ ܕܒܪ ܐܦܝܣܩܘܦܐ ܢܒܢܐ ܡܕܒ̈ܚܐ ܐܘ
ܠܐ ܢܒܢܐ. ܗܕܐ ܕܐܦܝܣܩܘܦܐ ܐܝܬܝܗ ܕܢܦܣ ܠܗ.

ܕܐܡܪܘܢ ܕܠܐ ܟ̇ܠܝܢ ܠܡܪܝܬܗܘܢ ܐܘ ܠܕܘܒܬܐ ܐܣܪܬܐ ܗ̇ܝ ܕܝܘܬܪܢܐ
ܗ̇ܘܐ ܠܗ̇ ܡܢ ܡܠܟܘܬܗܘܢ. ܘ̇ܠܐ ܗܘܐ ܠܗܘܢ ܕܫܘܡܚܐ ܘܡܝ̇ܩܪܐ
ܘܐܣܝܪܘܬܐ ܕܐܝܟ ܗܟܢ ܢܫܬܒܩܘܢ. ܒܪ ܡ̇ܠܟܝܢ ܕܠܐ ܢܐܡܪܘܢ. ܡܛܠ
ܦܘܩܕܢܗ ܕܡܪܢ. ܘܫܠܝܛܝܢ ܡܢ ܒܗ̇ܝ ܕܢܦ̇ܩܝܢ. ܐܦ ܡ̇ܟܝܠ ܫܠܝܛܗܘܢ. ܒܗ̇ܝ
ܕܡܢ ܡܬܪ̇ܝܐ ܗܘ. ܐܝܟܢ ܗ̇ܘܐ ܢܬܪܝܐ ܠܢܡܘܣܐ ܒܡܠܟܘܬܗܘܢ. ܢܗܘܐ
ܠܗܘܢ ܫܘܒܩܢܐ ܕܚܛ̈ܗܐ ܦܘܩܕܢܐ. ܡܛܠ ܢܬܪܝܐ ܕܢܦܫ̈ܬܐ ܗܠܝܢ ܕܐܬܝ̈ܢ
ܒܬܪܗܘܢ. ܢܦܩܐ ܕܝܢ ܕܗܕܐ ܡܬܟܒܪܢܘܬܐ. ܟܠ ܐܪ̈ܛܝܩܘ ܦ̇ܠܐ.
ܗܠܝܢ ܕܠܐ ܦ̇ܠܝܛܐ ܡܗܝܡܢ ܠܗܘܢ. ܐܝܟܢ ܕܬܠܒܐ ܢܬܟܒܠܘܢ ܐܝܟܘܢ
ܐܪ̈ܛܝܩܘ. ܗܠܝܢ ܕܡܢ ܒܬܟܒܐ ܐܬܝܢ (1) ܒܬܪܗܘܢ. ܒܗ̇ܝ ܕܢܦܩܝܢ ܒܫܟܚܐ
ܘܒܕܝܢܐ ܐܢܫܝܐ. ܒܡܫܝܚܘܬܐ ܕܗܠܝܢ ܕܢܦ̇ܩܝܢ.

ܠܗ: ܡܛܠ ܕܐܢ̈ܫܝܢ ܡܢ ܗܪܣܝܣ ܕܒܝܫܬ ܢܠܝܢܐ ܟܠܗ ܠܐܠܗܘܬܗ ܕܒܪܐ. ܘܡܟܠܘ
ܗܘܝܢ ܐܢܫܐ ܡܢ ܐܦܣ̈ܩܘܦܐ ܐܪܬܘܕܟܣܘ. ܕܗ ܠܐ ܟܠܗ ܕܐܪ̈ܛܝܩܘ
ܐܬܬܕܝܩܘ. ܐܝܟܢܐ ܕܢܬܦܩܘܢ ܠܘܬ ܡܫܝܚܘܬܐ ܕܫܪ̈ܪܐ ܢܬܒܠܥܘܢ ܡ̇ܢ
ܐܝܟ ܡ̇ܢ ܕܒܟܝܢܘܬܐ ܫܦܠܐ ܡܗܝܡܢܘܬܐ ܕܐܠܗܐ. ܢܫܩܘܠ ܠܗ ܕܝܢ ܗܘ
ܡܘܫܐ ܕܟܠ ܗܠܝܢ ܕܗܘܝܢ ܕܗܕܐ ܗܪܣܝܣ ܡܬܦܫܝܢ. ܐܝܟܢ ܢܗܘܘܢ ܒܕ
ܡܬܟܠܡܝܢ: ܕܡܢ ܗܘܕܝܢ ܐܝܬ ܗܘܐ ܠܗܘܢ ܬܪܥܝܬܐ ܕܥ̇ܠܡܐ
ܠܐܪܬܘܕܟܣܘ. ܘܟܕܠܐ ܠܗ ܠܗܪܣܝܣ ܕܒܝܫܬ ܢܠܝܢܐ. ܘܡܛܠ ܗܕܐ
ܘܟܠܗ ܗܘ̇ܝܢ ܐܢܫܐ ܡܢ ܐܦܣ̈ܩܘܦܐ ܐܪܬܘܕܟܣܐ. ܐܦ ܕܢܬܟܢܫܘܢ ܠܗܘܢ
ܡܢ ܡܘܫܐ ܘ̇ܠܐ.

ܠܘ: ܡܫܝ̈ܢܐ ܘܡܫܝ̈ܢܝܐ ܐܪܬܘܕܟܣܘ ܟܡܐ ܐܪ̈ܛܝܩܘ ܕܢܠܟܘܢ ܠܟܐ
ܘ̇ܠܐ. ܐܝܟܢ ܡܫܬܟܚܝܢ ܕܠ̇ܟܘܢ ܢܬܟܢܠܘ. ܢܬܦܪܫ ܕܝܢ ܗܘܠܟܪܗܘܢ

(1) In margine adnotatio sequens adiicitur : ܕܡܬܩܪܝܢ ܣܘܪܝܝܢ ܘܐܪܡܝܐ ܣܘܟܠܐ

ܐܝܬܘܗܝ ܕܢܒܠܐ ܠܐܢܫ ܒܗ ܬܟܒ ܡܘܡܬܗ ܠܐ ܕܗܡ. ܐܢܫܘ ܕܝܢ ܕܒܠܐ ܐܘ ܬܟܒ ܡܘܡܬܗ. ܐܘ ܒܒܠܬܐ ܐܚܪܬܐ ܒܝܫܐܝܬ. ܘܡܬܬܘܪܒ ܠܗ ܦܘܫܩܐ ܕܢܫܪܐ ܘܠܐ ܡܩܒܠ. ܕܗܡ ܕܡܬܘܪܒ ܗܘܒܪܗ ܠܐܦܝܣܩܘܦܐ. ܐܢܫܘ ܕܢܒܝܢ ܐܦܝܣܩܘܦܐ ܘܢܫܝܐ ܕܒܝܫܐܝܬ ܐܣܪ ܗܘ ܡܫܪܝܐ. ܐܘ ܕܠܐ ܒܘܠܫܬܐ ܡܬܠܡܝܢܐ ܘܠܐ ܡܛܒܐ ܕܢܫܪܐ. ܫܠܝܛ ܠܗ ܠܐܦܝܣܩܘܦܐ ܕܢܫܪܐ ܒܠܢܫܗ ܕܗܘ ܡܫܪܐ. ܘܐܢ ܡܬܚܝܪܐ ܠܗ ܐܦ ܬܚܝܬ ܒܠܝܫܐ ܢܠܒܕܝܘܗܝ ܠܗ.

ܠܒ: ܒܗܢܐ ܐܝܠܝܢ ܕܢܟܝܢ ܐܘ ܕܢܟܝܢ ܘܡܬܒܪܝܢ ܒܠ ܡܗܡܢܘܬܗܘܢ ܕܗܡ ܕܢܐܠܦܘܢ. ܕܒܠ ܦܘܩܕܢܐ ܠܒܪܝܢ ܕܡܟܢ ܢܣܘܒ ܡܫܝܚܐ. ܕܦܘܩ ܘܐܡܪ. ܕܐܢܐ ܐܡܪ ܐܢܐ ܠܟܘܢ ܕܠܐ ܬܐܡܪܘܢ ܣܟ. ܗܘ ܡܕܝܢ ܕܢܟܪܐ ܐܦ ܡܘܡܐ ܒܡܗܡܢܘܬܗ: ܫܠܐ. ܗܘ ܕܝܢ ܕܢܟܪܐ ܘܠܒܪ: ܬܪܝܢ ܫܠܡܐ ܫܠܐ. ܕܗܡ ܡܕܝܢ ܕܢܬܦܩܕܘܢ ܕܢܣܩܘܢ ܠܒܪܐ ܕܡܗܡܢܘܬܐ ܡܢ ܦܘܡܗܘܢ. ܘܡܛܠ ܡܬܠܒܪܢܘܬܐ ܘܡܗܝܡܢܘܬܐ ܗܝ ܕܗܝܘܢ ܡܕܝܢ. ܕܗܡ ܕܬܗܘܐ ܠܗܘܢ ܡܪܬܫܘܬܐ. ܕܗܘܝܢ ܢܒܠܘܢ ܡܢ ܐܠܗܐ ܕܢܫܬܒܡ ܠܗܘܢ. ܒ... ܡܩܒܠܝܢ ܠܘܫܡܐ. ܕܐܢ ܗܘ ܕܡܢ ܒܬܪܒܝܢ ܒܗ ܒܡܬܠܒܪܢܘܬܐ ܢܬܬܫܕܘܢ. ܡܘܢܐ ܗܘ ܕܗܘܡ ܠܗ ܡܩܒܠܝܢ. ܘܡܢܐ ܕܐܬܠܒܪܘ ܘܐܬܘ. ܐܦܝܣܩܘܦܐ ܬܫܡܫܐ ܢܠܒܕ ܠܗܘܢ. ܠܦܘܬ ܫܒܠܘܬܐ ܗܝ ܕܡܫܬܒܫܐ ܠܘܬܗܘܢ.

ܠܓ: ܐܡܬܝ ܕܝܢ ܕܬܠܒܫ ܘܐܢܫ ܢܐܡܘܪ ܢܦܫܗ ܒܡܗܡܢܘܬܐ. ܡܢ ܗܡܠܪܢܐ ܗܘ ܕܗܟܒ ܕܡܫܡܫܪ ܠܗ. ܠܐ ܕܗܡ ܕܢܫܬܪܐ ܠܗ ܡܢ ܐܦܝܣܩܘܦܐ.

ܠܕ: ܒܗܢܐ ܐܝܠܝܢ ܕܡܬܠܒܒܝܢ ܡܢ ܐܪܛܝܩܘ. ܘܡܬܠܡܝܢ ܡܢܗܘܢ

ܫܢܝܐ. ܐܝܟ ܠܩܫܝܫܐ ܒܪ ܬܠܬܝܢ ܐܘ ܠܡܫܡܫܢܐ ܡܫܪܝܢ. ܘܡܫܡܫܢܐ
ܬܘܒ ܕܡܫܪܝܢ ܢܬܪܐܝܬ ܫܢܝܐ. ܐܝܟܢܘ ܕܝܢ ܕܠܡܫܡܫܢܐ ܐܘ
ܠܩܫܝܫܐ ܒܪ ܬܠܬܝܢ. ܪܒܐ ܗܝ ܡܫܠܡܘܬܗ. ܒܗܝ ܕܫܡܠܝܐ ܘܐܬܬܪܘܪܒ
ܟܠ ܗܘ ܕܡܬܝܪ ܡܫܘܚܗ. ܐܘ ܕܫܘܬܐ ܠܗ ܒܒܪܢܐ. ܘܐܢܫܐ ܬܘܒ ܐܘ ܒܪ
ܠܗܠܝܢ ܕܡܫܘܪܝܢ ܠܒܗܝܬܐ ܐܘ ܠܫܘܕܪܐ ܠܠܝܐ ܗܝ ܕܐܦ ܗܢܘܢ ܫܢܝܢ.
ܒܪܩ ܕܝܢ ܢܓܠܝܢ ܐܢܘܢ ܕܠܘ ܫܘܠܛܢܐ ܐܝܬ ܠܗܘܢ ܕܢܫܪܘܢ. ܐܠܐ ܡܢ
ܣܓܝ ܡܗܡ ܡܫܬܠܛܝܢ. ܘܒܫܘܠܛܢܐ ܕܡܠܟܐ ܘܕܡܫܘܚܬܐ ܡܦܩܝܢ ܠܗܘܢ
ܠܚܪܒܐ. ܘܗܦ ܡܕܝܢ ܕܐܦ ܗܢܘܢ ܢܬܟܢܘܢ ܘܢܬܦܫܘܢ ܡܢ
ܐܦܝܣܩܘܦܐ.

ܠ: ܩܫܝܫܐ ܠܩܫܝܫܐ ܕܢܒܠܐ ܠܐ ܢܦܩܘ. ܐܠܐ ܐܢ ܐܝܬܘܗܝ
ܟܘܪܐܦܝܣܩܘܦܐ ܐܘ ܦܪܝܘܕܘܛܐ ܐܘ ܣܥܘܪܐ. ܗܠܝܢ ܓܝܪ ܡܫܡܫܝܢ ܒܠܝܢ
ܠܐܝܠܝܢ ܕܬܚܝܬ ܐܝܕܝܗܘܢ ܒܠܚܘܕ. ܣܛܪ ܡܢ ܗܕܐ ܒܠܚܘܕ. ܐܝܟܢܐ ܗܘ
ܕܡܬܠܟܐ ܢܦܩܠ ܠܟܠܗܝ ܟܠܝܐ. ܐܡܪܝܢ ܕܝܢ. ܐܝܟ ܬܚܘܬܗ ܗܕܐ.
ܐܝܟܢܘ ܕܐܝܬܐ ܢܬܦܪܣܘܢ ܒܗ ܕܝܢ ܠܗܘܢ ܫܘܕܪܐ. ܘܕܢ
ܒܟܘܪܐܦܝܣܩܘܦܐ ܐܘ ܦܪܝܘܕܘܛܐ ܐܘ ܩܫܝܫܐ. ܡܢ ܗܘܢ
ܕܠܝܬ ܐܝܟ ܬܚܘܬ ܐܝܕܝܗܘܢ. ܘܬܚܝܬܐ ܠܗ ܕܠܐ ܡܬܦܩܣ ܕܝܢ ܠܒܢܝܐ
ܕܡܐܟ ܒܠܝܐ. ܘܗܦ ܕܢܦܠܘܢ ܠܗ ܕܠܐ ܐܝܬܘܗܝ ܬܚܘܬ ܐܝܕܝܗܘܢ. ܕܐܢ
ܡܫܒܠ ܒܠܝܐ ܐܘ ܠܐ. ܘܐܢ ܐܡܪ ܗܘ ܕܡܫܬܟܚ ܘܡܗܘܢܐ ܕܡܫܒܠ
ܒܠܝܐ. ܫܠܝܛ ܗܘ ܕܢܒܠܘܢܝܗܝ. ܘܠܐ ܐܝܟ ܡܫܒܠ ܫܪܝܐ ܠܗ. ܐܠܐ ܐܢ
ܕܪܒܐ ܗܘ ܕܪܒ ܡܢܗ. ܘܗܝ ܗܕܐ ܒܗ ܡܬܚܝܢ ܫܡܒܠܢܘܗ ܘܦܪܫ
ܫܠܘܬܗ. ܡܫܒܠ ܕܝܢ ܕܢܒܪܐ ܠܗ ܐܝܟ ܗܘ ܕܐܫܬܪܝ.

ܠܐ: ܩܫܝܫܐ ܐܘ ܫܡܫܐ. ܐܘ ܐܢܫ ܐܚܪܢܐ ܕܒܕܪܓܐ ܐܝܬܝܗ ܕܗܘ

ܡܢܡܕܡܝܢ ܢܛܪ ܡܢ ܦܠܚܬܐ ܠܐܝܠܝܢ ܕܡܢܗ ܐܬܦܩܕ. ܘܠܐ ܢܬܒܥܝܢ ܢܦܫܝܢ
ܕܢܒܝܘܬ̈ܐ ܐܝܠܝܢ ܢܛܪ ܡܢܗ. ܗܘ ܕܠܐ ܠܒܬܗ ܡܕܐ ܕܓܒܥܬ ܡܢ ܟܠ
ܦܪܘܩܗ. ܕܒܗ ܡܫܒ̈ܚܬܐ ܩܢܡ ܐܒܗܬܐ ܡܒܠܘ ܡܢ ܙܒܢ. ܘܙܒܢܐ ܡܬܚܫܒܐ
ܡܘܢ ܗܘܝ ܗܠܝܢ. ܐܦ ܡܟܡܕܘ ܐܟܡܕܘ. ܘܐܝܟ ܕܐܡܪܝܢ. ܩܢܡ ܐܒܗܬܐ
ܡܢ ܟܠܠ. ܕܢܟܡܕܘܢ ܕܝܢ ܡܬܕܪܫ ܗܘܝ ܕܡܢܗܘܢ ܠܒܕܘ ܠܐ ܦܣܩ.

ܒܫ: ܡܛܠ ܡܫܢܝܐ ܘܡܫܬܢ̈ܝܢܐ ܗܘܝ ܕܡܫܪܪܝܢ ܢܗ ܠܫܗ ܠܘ ܒܟܠܠܬܐ
ܕܡܪܫܡ ܐܠܐ ܒܠܐ ܒܗܘܢܐ ܘܕܠܐ ܦܪܘܫܘܬܐ ܡܢ ܟܠܠܬ̈ܐ ܟܠܡܫܝܢܬܐ
ܐܘ ܡܢ ܡܬܬܘܣܒܢܘܬܐ ܕܫܢܐ. ܙܗܡ ܕܢܐܠܦܘܢ. ܕܠܐ ܘܠܐ ܠܐܝܟ. ܕܢܫܪܩ
ܐܠܐ ܠܐܬܪܓܡܘ ܒܠܫܘܢ. ܐܦܝܣܩܘܦܐ ܕܝܢ ܡܫܪܩ ܗܘ. ܠܘ ܒܠܫܘܢ
ܠܐܬܪܓܡܘ. ܐܠܐ ܐܦ ܠܐܝܠܝܢ ܕܢܦܠܝܢ ܒܫܘܠܗܐ ܗܘܝ ܕܡܘܬܐ ܡܫܪܪܝܢ
ܠܗܘܢ. ܐܝܠܝܢ ܗܟܝܠ ܕܐܬܟܒܪܘ ܘܐܫܪܪܘ ܕܠܐ ܒܗܠܝܢܬܐ. ܐܝܟܘ ܕܟܠܝܢ
ܫܘܒܗܐ. ܘܡܛܠ ܟܠܠܬܐ ܚܫܝܫܬܐ ܐܫܪܪܘ. ܢܬܠܒܡ ܠܗܘܢ ܒܗ ܗܘܐ
ܟܠܝܗܘܢ ܓܘܢܐ ܕܐܢ ܢܦܠܘܢ ܡܢ ܒܬܪܡ ܒܗ ܒܗܕܐ ܡܬܟܒܪܢܘܬܐ:
ܡܫܡܫ ܒܪܢܫܐ ܕܙܗܡ ܠܗܘܢ ܡܡܟܠܝܢ. ܐܝܟܢ ܡܛܠ ܢܒܝܘܬܐ ܡܕܡ. ܐܘ
ܡܛܠ ܕܡܬܪܢܐ ܠܦܩܐ ܐܫܪܩ ܒܗܘܢܐ. ܐܘ ܒܗ ܕܒܪ ܬܒܒܠܬܐ ܠܡܘܡܝܗ.
ܡܫܪܐ ܢܦܟܠ ܡܫܡܫ ܒܪܢܫܐ. ܘܐܢ ܬܘܒ ܐܫܬܐ ܕܡܫܪܩ ܢܗܘܐ
ܒܡܪܫܘܬܗ. ܘܠܐ ܢܐܟܠ ܫܘܒܗܐ. ܡܫܪܐ ܢܦܠ ܬܫܢܬ ܬܫܘܡܫܐ. ܡܛܠ
ܕܝܢ ܕܟܠܬ̈ܐ ܐܬܬܗܘܢ ܡܫܠܦܬܐ: ܕܡܗܘܢ ܡܬܬܘܣܒܢ ܐܝܬܝܢ
ܘܡܫܪܪܝܢ. ܙܒܢܐ ܕܬܫܡܫܬܐ. ܘܢܐ ܕܡܫܡܫ ܒܪܢܫܐ ܢܗܘܐ ܐܬܬܗܘܢ
ܒܫܘܠܛܢܐ ܕܐܦܝܣܩܘܦܐ.

ܒܛ: ܐܡܪܝܢ ܡܢ ܠܟܠ ܕܠܐ ܙܗܡ ܠܒܗܘܢܐ ܕܢܫܪܩ. ܐܠܐ ܐܢ ܠܐܬܪܓܡܘ
ܒܠܫܘܢ. ܒܗܘܢܐ ܕܡܫܪܩ ܫܠܛ ܡܢ ܗܕܐ ܟܠܠܬܐ ܢܛܠܐ ܢܛܪܐܝܬ ܕܝܢ

ܐܝܟ ܕܠܡܐܡܪ. ܐܘ ܒܒܝܬ ܡܪ̈ܐ ܐܘ ܒܢܦܫܐ ܕܦܠܢܐ ܐܝܢܐ. ܒܗ
ܒܕܡܘܬܐ ܐܦ ܠܐܝܠܝܢ ܕܪܘܫܡܐܝܬ ܘܦܫܝܛܐܝܬ ܐܡܝܢ ܘܪܠܘ ܠܒܕܬ̈ܐ.
ܐܬܚܙܝ ܠܗܘܢ ܕܗܘܘ ܕܢܦܪܫܘܢ ܐܘܣܝܐ ܕܟܠ ܐܪܓܘܣ. ܘܠܐ ܠܗ ܒܪ ܠܗ
ܠܐܘܣܝܘܬܐ ܐܚܝܕܘ. ܠܗܘܢ: ܕܐܫܬܘܬܦܘ ܒܡܫܟܠܗ ܘܕܢܐܬܦܘܗ
ܘܕܦܝܠܣܘܦܘܗ. ܘܠܐܝܠܝܢ ܕܒܫܠܐ ܘܒܗܘܢܝܐ ܕܦܘܠܐ ܐܓܝܢܝܛܐ
ܐܬܦܠܦܠܘ. ܠܗܘܢ ܕܝܢ ܕܡܢ ܦܘܠܐ ܐܓܝܢܝܛܐ ܡܘܕܐ ܗܘ ܕܐܬܚܬܠܡܝܪ
ܕܐܟܗܢܘܬܐ ܚܝܠ ܡܢܐ ܕܡܬܕܪܫ ܢܟܡܕܘܢ. ܠܗܘܢ ܕܡܢ ܦܝܠܣܘܦܘܗ
ܘܢܐܦܘܗ ܡܬܦܫܝܢ ܠܘܬ ܠܕܕܬܐ ܡܗܝܡܢܘܬܐ ܡܘܕܝܐ ܕܡܢ ܒܡܬܠܐ
ܕܡܘܪ̈ܘܢ ܘܗܘ ܕܢܬܡܠܘܢ. ܘܠܗ ܠܗܘܢܐ ܡܬܠܗ ܣܘܕܘܣ ܗܘ ܕܐܬܒܢܝܬ.
ܒܠܐܘܕܘܢܐ ܕܦܪܘܠܢܐ. ܒܪ ܦܠ ܕܗܪܣܘ ܕܗܘܝܐ ܕܦܘܠܐ ܐܓܝܢܝܛܐ
ܘܗܘ ܕܦܝܠܣܘܦܘܗ. ܠܗ ܒܪ ܠܗ ܠܢܝܘܬܐ ܢܟܠܐ. ܘܠܐ ܡܬܚܠܦܝܢ ܒܡܕܡ
ܡܢ ܢܕ̈ܕܐ. ܐܠܐ ܐܢ ܘܠܠ ܡܕܡ. ܘܒܪ ܗܠܝܢ ܗܟܢܐ ܐܬܚܙܝܢ. ܢܝܢ
ܒܬܪ ܦܠܘܣܐ ܕܐܟܗܢܘܬ̈ܐ ܐܠܝܢ. ܘܠܐ ܡܒܡܒܝܢ ܢܛܪ ܡܢ ܡܐ ܕܘܠܐ.
ܘܠܐ ܛܘܒ ܡܬܟܠܝܢ ܠܒܢܐ ܡܕܡ̈ܐ ܠܘܬ ܗܠܝܢ ܕܗܘܕܝܢ ܠܡܦܪܫܘܗ
ܘܠܐܝܠܝܢ ܕܒܐܦܪܘܣܐ ܐܬܒܝܢܐ ܐܬܚܙܝܢ̈ ܐܘܕܝܢ ܐܝܢ ܢܗܦܟ ܒܪ ܐܡܪ
ܕܗܘ ܦܠܪܘܒܐ ܒܬܪ ܕܗܠܝܢ ܗܪܗܘ ܕܗܢܟ ܐܘܕܝ̈ܗܝܢ ܠܐ ܡܗܒܠܝܢ.
ܕܗܠܝܢ ܐܦܠܐ ܡܒܡܕܬ̈ܗܝܢ ܡܗܒܠܝܢ. ܢܕܟ ܗܢܐ. ܕܐܝܒܢܐ ܕܡܢ ܠܟܠ
ܐܡܪܝܢ. ܕܗܢܟ ܐܝܕܐ ܕܗܘܐ ܡܢ ܘܒܪ. ܠܘ ܡܛܠ ܗܪܗܘ ܒܠܫܘܕ
ܒܛܠ ܐܠܐ ܐܦ ܡܛܠ ܒܠܠ̈ܬܐ ܐܘܪܝܬܐ. ܘܐܘܕܝܢ ܠܐ ܡܢܒܥ ܗܘܐ
ܕܢܦܘܩ ܒܐܘܢܝܬ. ܕܒܛܠ ܗܢܟ ܐܝܕܐ ܕܗܠܟ̈ܝܐ ܘܦܝܠܣܘܦܘܬ̈ܐ ܗܘ
ܕܒܢܬ ܘܠܝܢܐ. ܗܘ ܕܗܘܐ ܪܢܝܐ ܕܗܪܗܘ. ܒܪܡ ܕܝܢ ܐܝܟ ܕܐܡܪܝܢ.
ܘܐܝܟ ܡܬܒܢܝܘܬܐ ܗܘ ܕܢܒܗ ܠܢ ܗܘ ܡܕܝܢܐ ܦܠܪܘܒܐ: ܢܝܢ ܠܗ ܐܠܐ

ܠܐܪ̈ܘܐ ܡܕܝ̈ܢܐ. ܣܦܪ ܡܢ ܗܝ ܕܐܟܢ ܦܘܪܢܘܣ ܐܘ ܒܦܪܕܝܣܐ ܒܕܡ ܒܢܝ̈ܐ
ܕܐܫܪܝܪܐܝܬ ܐܢܫ ܢܬܩܪܐ.

ܟܘ: ܡܛܠ ܗܢܘܢ ܕܒܥܕܢ ܐܘ ܣܘܦ ܐܝܕܐ ܕܟܗܢܘܬܐ ܡܩܒܠܝܢ ܡܢ
ܐܦܝܣܩܘ̈ܦܐ ܗܢܘܢ ܕܐܣܝܪܝܢ ܬܪܥܝܬܐ ܕܒܝܬ ܢܦܠܝܢ ܐܦ ܕܢܬܩܒܠܘܢ
ܒܟܗܢܘܬܐ ܕܗܢܘܢ ܕܬܪܝܢ ܘܡܬܗܦܟܝܢ ܡܢ ܗܪܣܝܣ ܗܝ ܕܣܘܢܗܕܘܣ
ܕܟܠܩܝܕܘܢܐ. ܘܒܢܐ ܕܝܢ ܕܬܫܡܫܬܐ ܕܫܘܝܐ ܗܘ ܕܟܠ ܕܡܩܒܠ ܣܢܝܩ
ܐܝܕܐ ܢܗܘܐ ܐܬܐܘܗܝ ܒܫܠܡܘܬܐ ܕܐܦܝܣܩܘܦܐ. ܕܐܝܟ ܕܡܫܬܡܥܐ ܠܗ
ܕܗܘܐ ܒܫܢܐ ܠܥܕܬܐ ܢܟܒܪ. ܠܐ ܕܝܢ ܦܠܓܐ ܠܢ ܕܡܕܝܢܬܐ ܣܐܘܪܐ
ܦܛܪܝܪܟܐ ܦܩܕ ܡܛܠ ܗܢܘܢ ܕܡܢ ܘܟܕ ܗܘܘ ܕܡܬܕܪܫ ܢܗܘܘܢ. ܘܗܝ
ܗܕܐ ܒܐܟܢܐܝܬ. ܒܗܝ ܕܢܦܫ ܡܛܠܬܗ ܒܠܠ̈ܬܐ ܐܣܝܪܬܐ ܒܗ ܗܪܣܝܣ:
ܕܡܛܠܬܗܘܢ ܐܦܠܐ ܕܨܘܐ ܠܢܣܐ ܕܐܦܝܣܩܘܦܘܬܐ ܫܩܒܘ. ܡܛܠܗܕܐ
ܐܝܠܝܢ ܕܡܢ ܘܟܕ ܗܘܘ ܐܝܟ ܕܐܡܪܝܢ ܡܬܕܪܫ: ܐܬܬܣܝܡ ܠܢ ܕܢܗܘܘܢ.
ܡܛܠ ܕܝܢ ܐܝܠܝܢ ܕܥܡܕܘ ܡܢ ܒܗܘܢܐ ܗܠܝܢ ܕܡܢܘܢ ܗܘܘ. ܒܗܝ ܕܗܘ
ܦܛܪܝܪܟܐ ܠܐ ܦܩܕ ܡܕܡ. ܐܦܠܐ ܠܢ ܡܬܚܙܐ ܕܫܘܕܬܐ ܢܦܠ. ܘܒܗܕܐ
ܢܟܒܪ ܕܠܘܩܝܐ. ܐܝܟܢ ܕܗܘܐ ܡܢ ܒܕܘ ܫܢܝܐ ܢܬܢ ܣܥܪ ܠܗܪܝܢ ܠܒܝܬ
ܡܢ ܒܬܪ ܐܝܠܝܢ ܕܡܬܢܣܝܢܘܬ ܡܢ ܘܟܕ ܐܣܬܠܒ. ܢܫܐ ܕܝܢ ܗܢܐ ܐܫܟܚܢ
ܡܢ ܡܟܬܒܢܘܬܐ ܕܟܘܕܪܐ ܠܗ ܠܡܕܝܢܬܐ ܡܪܝ ܣܐܘܪܐ ܕܡܬܩܪܝܐ
ܠܩܘܒܠ ܐܢܛܝܘܟܝܐ ܗܢܘ ܕܝܢ ܠܩܘܒܠ ܐܝܠܝܢ ܕܐܡܪܝܢ ܕܗܠܐ ܕܢܬܡܟܢܘܢ
ܡܬܕܪܫ ܐܝܠܝܢ ܕܥܡܕܝܢ ܡܢ ܣܘܢܗܕܘܣ ܕܟܠܩܝܕܘܢܐ. ܡܢܐ ܕܬܪܝܢ ܘܦܝܢ
ܡܢܗ ܐܟܡܐ ܕܗܠܐ ܠܘܬ ܐܪܬܘܕܟܣܘ. ܐܡܪ ܠܗܪ ܗܘ ܡܠܦܢܐ ܒܡܠܬܐ
ܗܟܢܐ: ܗ̈ܠܝܢ ܐܝܟܢܐ ܕܐܫܘܐ ܕܡܫܡܠܝ ܒܥܕܬܐ ܕܐܣܘܬܐ. ܐܫܪܝܪܐܝܬ
ܡܢ ܡܐܡܬܐ ܠܗܘ ܕܒܐܩܬܐ ܒܪܝܫ. ܐܫܪܝܪܐܝܬ ܕܝܢ ܠܗܘ ܕܒܟܪܘܢܘܬܐ

ܐܘܪܟܠܝܗܘܢ ܡܢܐ ܕܗܘܐ. ܘܠܐ ܡܕܡ ܕܗܠܝܢ ܢܟܬܠܘܢ. ܘܐܢܫܘ ܕܢܬܡܪܘܢ
ܒܗ ܐܡܪܝܢ. ܕܒܢܝܢܝܢ ܐܢܘܢ ܡܠܝܢܝܘ. ܢܬܬܟܒܘܢ ܕܢܫܡܥܘܢ ܕܡܢܘ ܗܘ
ܕܒܒܕ ܐܢܘܢ. ܐܢܫܘ ܕܝܢ ܕܐܬܝܢ ܠܢܕܒܬܐ ܘܡܬܬܘܢ ܟܠ ܗܝ ܕܐܫܟܠܘ
ܘܡܕܡܝܢ ܕܠܐ ܒܢܒܕܝܢ ܗܘܘ. ܘܟܬܪܒܝܢ ܡܬܠܫܝܢ ܕܐܫܬܝܢ ܕܢܗܘܘܢ: ܘܗܡ
ܕܢܗܘܘܢ ܐܝܟ ܗܘ ܕܠܐ ܒܢܒܕܝܢ. ܒܗ ܗܘܝܐ ܟܠܝܗܘܢ ܫܡܗܘܬܐ.
ܘܒܒܕܝܢ ܐܦ ܗܢܘܢ ܗܘ ܡܕܡ ܕܗܘܠܐ ܕܢܟܒܕܘܢ ܒܕܡܘܬܐ ܕܗܢܘܢ
ܐܢܫܝܐ ܕܗܘܝܢ ܡܠܝܢܝܘ.

ܒܘ: ܡܛܠ ܒܒܘܫܐ ܗܘ ܕܟܠ ܐܒܘܗܝ ܒܢܒܝܐ ܘܦܫܩܗ ܒܡܢܝܐ
ܕܡܒܡܘܕܢܝܬܐ ܘܠܐ ܒܡܫܝܚܐ ܐܬܡܫܚ ܗܘ ܕܡܫܝܚܘܬܐ ܡܕܡܢܝܬ. ܘܠܐ
ܫܬܡܐ ܕܡܘܪܘܢ ܡܒܠ ܡܢ ܒܬܪܒܢ: ܐܬܡܫܚܬ ܠܗܘܢ ܠܐܒܗܬܐ ܕܐܒܘܗܝ
ܡܢ: ܡܛܠ ܒܪܢܫܐ ܒܕܬܢܝܐ ܢܦܠ. ܗܘ ܕܡܬܡܫܚܐ ܠܗ ܠܐܦܝܣܩܘܦܐ
ܕܡܫܒܫ ܕܢܘܒܕ ܐܝܟ ܕܢܬܟܒܘ ܠܗ ܫܛܗܘ. ܘܕܠܐ ܢܬܕܡܘܢ ܐܢܫܝܐ
ܒܡܪܢܘܬܗ. ܗܘ ܕܝܢ ܒܒܘܫܐ ܢܡܕ ܡܢ ܒܗܢܐ ܡܗܝܡܢܐ. ܠܥܠܝܢܐ
ܚܢܪ ܐܡܪ ܡܪܢ. ܘܒܐܢܕܪܝܗܘܢ ܠܐܝܠܝܢ ܕܒܗܢܘܬܐ ܡܒܠܘ ܕܐܢ ܬܫܒܩܘܢ
ܫܛܗܐ ܠܐܢܫ: ܢܫܬܒܩܘܢ ܠܗ. ܘܐܠܘ ܬܗܒ ܬܠܡܕܘ ܘܐܒܡܕܘ ܠܟܠܗܘܢ
ܒܡܡܐ ܒܫܡ ܐܒܐ ܘܒܪܐ ܘܪܘܚܐ ܡܕܝܫܐ. ܡܢ ܗܢܐ ܡܕܝܢ ܫܠܝܐ.
ܘܡܢ ܗܕܐ ܡܦܫܘܬܐ ܡܒܡܕܝܢ ܒܗܢܐ. ܘܒܠܗܘܢ ܦܠܚܘܐ ܕܡܒܡܘܕܢܝܬܐ
ܡܫܡܠܝܢ ܕܡܫܠܡܝܢ ܘܐܬܝܢ ܒܒܕܬܐ ܡܬܬܠܝܢܐ.

ܒܘ: ܐܝܠܝܢ ܕܢܗܒܝܢ ܠܥܒܪܐ ܗܠܝܢ ܕܡܫܝܫܝܢ (sic) ܡܘܪܒܢܐ ܒܗ ܠܟܠܫ
ܠܗܘܢ. ܢܬܦܡܕܘܢ ܕܬܘܒ ܗܕܐ ܠܐ ܢܗܒܪܘܢ. ܘܐܢ ܡܢ ܒܬܪ ܙܘܗܪܐ
ܗܢܝܢ ܒܗ ܗܢܝܢ ܢܗܒܪܘܢ. ܡܛܠ ܒܪܢܫܐ ܡܫܒܠܝܢ ܒܕܬܢܝܐ: ܗܘ ܕܡܬܡܫܚܐ
ܠܗ ܠܐܦܝܣܩܘܦܐ. ܒܒܠܗ ܚܢܪ ܡܬܒܝܪܘܬܐ ܘܕܒܝܘܬܐ ܘܗܡ ܕܢܬܡܪܒ

ܝܛ: ܘܐܦ ܗܘ̇ ܕܒܪ̇ܝܫ ܘܐܬ݂ܐ ܕܢܡܪ. ܐܦܢ ܠܝܬ ܠܗ ܫܘ̇ܠ ܗܘ
ܩܘܪ̈ܒܢܐ ܡܢ ܐܢܫܐ ܡܫܪܐ ܕܐܡܪ.

ܟ: ܒܠܝܠܐ ܗܘ ܕܝܢ ܕܡ̈ܠܘܬܐ ܗܠܝܢ ܕܦܘܠܐ ܕܩܘܕ̈ܫܝܢ: ܟܠ ܟܗ̇ܢܐ ܘܟܠ
ܚܢܢ ܟܗ̈ܢܐ ܕܡܕܝܢܬܐ ܘܟܠ ܡܕܒ̈ܪܢܐ ܙܕܩ ܕܢܗܘܘܢ.

ܟܐ: ܐܝܠܝܢ ܕܐܡܪܘ ܒܢܦܫܗܘܢ ܡܢ ܐܪ̈ܛܝܩܘ ܟܕ ܡܫܬܘܬܦܝܢ ܗܘܘ ܥܡ
ܐܪܬܘܕܘܟܣܘ. ܐܝܟܢܐ ܕܡܩܒܠܝܢ ܦܘܩܕܐ ܟܕ ܢܩܘܡ ܠܗܘܢ ܒܐܘܪܚܗܘܢ ܕܠܐ
ܬܘܒ ܡܢ ܐܪ̈ܛܝܩܘ ܐܝܠܝܢ ܐܘ ܡܫܬܘܬܦܝܢ ܠܗܘܢ. ܘܢܩܒܠܝܢ ܠܒܢܝ̈ܗܘܢ
ܩܘܪ̈ܒܢܐ ܡܢ ܬܡܢ. ܗܟܘ ܠܗܘܢ ܩܘܪܒܢܐ: ܠܗܘܢ ܘܠܒܢܝ̈ܗܘܢ. ܐܢܕܝܢ ܠܐ
ܨܒܝܢ ܕܢܬܘܒܘܢ ܠܒܢܝ̈ܗܘܢ ܠܘܬܢ: ܠܐ ܬܬܩܒܠ ܠܗܘܢ ܩܘܪܒܢܐ.

ܟܒ: ܡܛܠ ܕܝܢ ܡܟܬܒܢܘܬܐ ܕܗܘܝ ܕܒܝܬ ܢܝܫܐ ܗܠܟܝܢܐ. ܐܝܟ ܗܝ
ܕܟܠܝܢܘܬܐ ܬܬܩܒܠ. ܐܦ ܗܢܘܢ ܒܬܪ ܐܪ̈ܛܝܩܘ ܐܬܝܢܘܢ ܐܝܟ ܗ̇ܢܘܢ.

ܟܓ: ܗܢܘܢ ܕܝܢ ܕܡܫܬܘܬܦܝܢ ܥܡ ܐܪ̈ܛܝܩܘ. ܘܩܒܠܝܢ ܕܢܗܘܘܢ ܒܢܝ̈ܗܘܢ
ܠܬܟܠܘܢ. ܐܪܬܘ ܐܝܟ ܘܬܟܒܠܘ ܐܝܟ ܕܐܦ ܗܢܘܢ ܢܫܬܘܬܦܘܢ ܥܡܗܘܢ
ܠܘܬ ܐܪܬܘܕܘܟܣܘ. ܐܢܕܝܢ ܠܐ ܡܬܚܙܐ ܗܕܐ ܡܛܠ ܟܠܬܐ ܡܕܡ ܐܚܪܐ
ܗܝ. ܐܟܡܐ ܕܐܝܟ ܠܒܢܝ̈ܗܘܢ ܟܕ ܡܩܒܠܝܢ ܠܗܘܢ ܦܘܩܕܐ ܒܡܥܡܘ̈ܕܝܬܐ
ܕܐܠܗܐ ܕܠܐ ܡܩܪܒܝܢ ܠܗܘܢ ܠܘܬ ܐܪ̈ܛܝܩܘ. ܐܠܐ ܠܬܟܠܘܢ ܡܬܛܪܕܝܢ
ܒܩܘܪܒܢܐ ܗܠܝܢ ܕܡܢܟܘܢ ܟܗ̇ܢܝܢ.

ܟܕ: ܡܛܠ ܐܢܫܝܢ ܕܝܢ ܕܐܡ̇ܪܝܢ ܕܗܘܘ ܒܗܝ̈ܠܐ. ܘܠܐ ܡܫܟܚܝܢ ܕܢܫܘܘܢ
ܕܐܢܫܐ ܐܦܝܣܩܘܦܐ ܠܒܪ ܐܢܘܢ. ܐܠܐ ܐܦ ܟܕ ܐܫܬܐܠܘ ܕܐܝܟܢ
ܗܘܘ. ܐܡܪܘ ܕܗܘ̇ ܕܟܒܪ ܐܝܟ ܐܘܪܚܬܗܘܢ ܗܦܟ ܟܠ ܪ̈ܝܫܝܗܘܢ. ܙܕܩ
ܠܡܕܒܪ: ܕܗܠܝܢ ܠܘ ܡܢ ܐܦܝܣܩܘܦܐ ܢܗܘܘܢ. ܐܘ ܠܐ ܗܘܘ ܒܟܠ ܟܠܗ.
ܠܘܬ ܒܬܪ ܐܦܝܣܩܘܦܐ ܕܠܐ ܢܦܠ. ܕܟܠ ܪ̇ܢܫܐ ܕܡܠܝܪܘܗ ܠܐ ܡܬܬܚܡܝܢ

ܐܢܕܐ. ܒܗܕܐ ܕܟܬܝ̇ܒܝܢ ܗܘܘ ܠܗܘܢ. ܛܥܘ ܡ̇ܢ ܠܡܩܒܠ ܛܝܒܘܬܐ ܨܒܐ. ܐܚܪܢܝܐܝܬ ܕܝܢ ܐ̇ܠܐ ܗܘܐ ܠܗܘܢ ܕܢܬܪܦܘܢ ܘܢܬܦܠܛܘܢ ܡܢ ܩܘܒܠܢܐ. ܐ̇ܠܐ ܡܕܝܢ ܕܢܫܬܡܠܐ ܒܠܒܗܘܢ ܗ̇ܘ ܕܒܝܐ ܕܡܫܝܚ ܟܠ ܗ̇ܘܝܢ ܕܗ̇ܘܝܢ ܡܢ ܐܪ̈ܛܝܩܘ. ܐܚܪܢܝܢ ܡܬܚܝܢܐ ܠܐܦܝܣܩܘܦܐ ܕܡܛܠ ܛܥܝܘܬܗܘܢ ܢܬܒܣܪ ܠܗܘܢ ܡܕܡ ܡܢ ܡܘܢܐ. ܛܒܐܝܬ ܗ̇ܘܝܢ ܕܡܬܐܡܪܐ ܡܢ ܐܢܫ̈ܝܢ. ܕܡܛܠ ܕܠܐ ܗܝܡܢܘ ܕܢܣܒܘܢ ܠܐ ܢܣܒܘ ܡܕܡ. ܘܡܛܠ ܗܕܐ ܘ̇ܗܘ ܕܡܬܕܪܫ ܢܗܘܘܢ ܒܡܩܒܠܢܐ ܕܡܢ ܐܪ̈ܬܘܕܘܟܣܘ ܡܬܐܡܪܢܐ. ܒܕܡܘܬܐ ܕܗ̇ܢܘܢ ܕܡܟܣܝܢܘܢ ܡܒܠܘ. ܘܡܛܠ ܗܕܐ ܢܦܠܘ ܒܫܛܝܘܬܐ ܕܨܘܦܬܘܬܐ ܕܐܪ̈ܛܝܩܘ.

ܢܗ: ܟܠ ܗ̇ܘ ܕܒܗ ܡ̇ܐܟ ܐܢܫ ܟܠ ܐܣܛܘܢܐ ܗ̇ܘܐ ܒܗܘܢܐ. ܒܗ ܡ̇ܐܟ ܗ̇ܘ ܕܒܒܗ ܠܬܚܬ ܟܠ ܐܪܥܐ. ܘܠܐ ܐܦܝܣܩܘܦܐ ܗ̇ܠܝܢ ܢܐܕܘܢ. ܘܠܐ ܗܘ ܢܚܬ ܡܢ ܐܣܛܘܢܐ ܢܓܪ ܐܦܝܣܩܘܦܐ. ܘܐܦܠܐ ܕܢܣܒܘܢܝܗ ܐܬܬܦܝܣܘ ܐܟܘܬܗ̈ܐ. ܐܝܟ ܡ̇ܢ ܕܠܒܪ ܡܢ ܐ̇ܠܝܬܐ ܘܒܠܗ ܡܘܢܐ ܐܬܬܗܝ̇. ܠܐ ܕܝܢ ܐܬܬܗܝܡܢܬ ܠܗܘܢ ܗܕܐ. ܘܐܦܠܐ ܕܗܘܬ.

ܢܘ: ܐܝܟܢܐ ܕܡܬܬܦܪܫ ܠܚܣܝܢ ܐܢܕܐ. ܘ̇ܗܘ ܡܕܡܝܬ ܕܢܗܘܐ ܡܫܡܫܢܐ. ܘܐܢ ܦܫܝܩ ܕܢܗܘܐ ܡܕܡܝܬ ܡܫܡܫܢܘܬܐ. ܘܗܘܕܝܢ ܢܗܘܐ ܡܫܡܫܢܐ. ܐܝܕܝܢ ܠܐ ܦܫܝܩ ܘܡܫܬܪܫܪܐ ܠܟܡܘܬܐ. ܡܫܡܫܐ ܕܗ̇ܘܐ ܡܫܡܫܢܐ ܢܗܘܐ ܡܫܡܫܢܐ.

ܢܙ: ܐܢܫܘ ܕܛܒܠܝܬܐ ܕܡܫܡܫܢܐ ܘܡܫܡܫܐ. ܐܬܬܚܫܒܬ̇ ܟܠ ܦܬܘܪܐ ܕܠܐ ܡܫܡܫ ܘܐܬܬܩܪܒ ܟܠܗܘܢ. ܠܐ ܗܘܐ ܡܢ ܗܕܐ ܐܦ ܦܬܘܪܐ ܗ̇ܘ ܕܐܬܬܩܪܒ ܠܗ. ܐܠܐ. ܘ̇ܗܘ ܕܐܦ ܗܘ ܦܬܘܪܐ ܢܬܩܪܒ.

ܢܚ: ܛܒܠܝܬܐ ܕܡܝ̈ܪܐ ܠܐ ܬܬܩܪܒ.

ܢܛ: ܐܢ̇ ܐܝܬ ܐܢܫܐ ܕܡܘܬܐ. ܡܫܡܫ ܗ̇ܘ ܡܫܡܫܐ ܒܗ ܠܟܠܗ ܠܗ.

ܠܕܝܐܘܢܘܗܝ ܘܢܬܬܗܡܘܢܘܗܝ ܬܡܢ ܒܐܘܪܚܐ. ܐܝܟ ܕܢܫܠܚܘܢ ܟܠܗܘܢ.
ܘܢܬܬܗܡܘܢܘܗܝ ܟܠܗܘܢ ܕܦ̈ܩܘܕܬܐ ܘܕܡܐ ܘܡ̈ܐܢܐ ܐܚܪ̈ܢܐ ܕܬܫܡܫܬܐ.
ܡܬܩܪܒܘ ܕܝܢ ܠܐ ܡܬܩܪܒ ܟܠܗܘܢ. ܐܝܟܢ ܕܫܢܝܐ ܐܝܬܝܗܘܢ. ܗܘ ܕܠܐ
ܡܫܬܟܚ ܒܐܬܪܐ: ܢܬܡܫܚܘܢ. ܒܪ ܐܡܪ ܐܦܝܣܩܘܦܐ ܗܘ ܕܡܫܚ ܗܘܝܐ:
ܕܡܫܝܚܝܢ ܡܕܒܚܐ ܗܘܐ ܐܢ ܠܐ ܐܬܡܫܚ.

ܢܐ: ܒܢܘܪܗܝܐ ܕܡܫܡܫܢܘܬܐ ܬܗܘܐ ܐܝܟ ܠܒܪܐ ܕܐܬܪܐ. ܒܡܕܒܚܐ
ܕܝܢ ܐܬܬܚܒܠܬ ܠܝ ܕܐܦ ܐܘܪܪܐ ܫܪܐ ܠܗ ܐܦܝܣܩܘܦܐ ܟܠ ܒܬܦܣܗ
ܐܝܟ ܕܠܡܫܡܫܢܐ.

ܢܒ: ܒܕܬܐ ܐܘ ܒܝܬ ܩܘܕܫܐ ܗܘܝܐ ܡܬܩܕܫܝܢ. ܢܦܩ ܐܦܝܣܩܘܦܐ ܡܢ
ܩܕܡ ܢܘܡܐ. ܘܩܒܠ ܡܕܒܚܐ ܘܡܩܕܫ ܠܗ. ܘܒܬܪ ܢܘܡܐ ܢܦܩ. ܘܐܢ
ܒܝܬ ܩܘܕ̈ܫܐ ܐܝܬܘܗܝ. ܡܝܬܝܐ ܘܩܐܡ ܒܪ̈ܡܫܐ ܕܩܘܕ̈ܫܐ ܐܘ ܕܫܗ̈ܝܕܐ
ܒܓܪ̈ܡܝܗܘܢ. ܘܠܒܪ ܡܝ̈ܬܐ ܕܗܢܘܢ ܒܪ̈ܡܫܐ ܘܡܫܝܚ ܓܪ̈ܡܝܗܘܢ
ܒܐܘܦܐܠܣܘܢ ܐܘ ܒܡܫܚܐ ܕܡܒܣܡ: ܗܢܘ ܕܝܢ ܕܠܐ ܡܩܕܫܝܢ.
ܡܬܡܫܚܝܢ ܓܒܪ ܡܢ ܟܠ ܒܗܘܡܐ ܟܠܝܠܐ. ܒܗ ܒܕܡܘܬܐ ܡܬܡܫܚܝܢ ܡܢ
ܠܒܠ ܐܦ ܗܢܝܢ ܩܘܡ̈ܠܘ ܕܡܠܠܬܐ ܕܡܕܒܚܐ: ܘܐܢ ܐܝܬ ܛܠܝܒܐ ܕܡܦܒܠ
ܒܐܘܬܐ. ܐܝܢܐ ܕܗܘ ܕܢܣܒ ܠܗ ܫܠܡܐ ܢܦܠܓ ܒܗ ܪܘܚܐ ܒܫܘܡܐ.
ܘܒܬܪܟܢ ܢܫܡܠܐ ܟܠܗ ܬܫܡܫܬܐ ܘܩܪܝܢܐ ܕܒܬܒܐ ܘܩܘܪܒ ܩܘܪܒܢܐ.
ܐܝܟܢ ܕܒܐ ܐܝܬܘܗܝ ܕܟܗܢ̈ܐ ܗܠܝܢ ܕܝܗܒܝܢ ܒܗ. ܡܬܡܫܚ ܡܕܒܚܐ
ܡܢ ܐܦܝܣܩܘܦܐ ܘܡܫܟܢ ܘܗܘܝܐ ܡܦܩܘܬܐ ܠܡܫܝ̈ܚܐ ܡܢܗ ܕܐܦܝܣܩܘܦܐ
ܗܠܝܢ ܕܫܪܟܐ ܢܟܒܕܘܢ.

ܢܓ: ܗܠܝܢ ܕܒܡܛܪܐ ܐܬܕܒܪܘ ܡܢ ܐܪ̈ܛܝܩܘ ܘܩܒܠܘ ܩܘܡ ܐܢܕܐ ܒܪ
ܡܫܝܚܝܢ ܠܗܠܝܢ ܕܒܕܘ ܐܢܘܢ. ܘܒܠܝܢ ܠܗܘܢ ܕܠܐ ܢܫܡܫܘܢ ܟܠܗܘܢ

ܘܗܘ ܢܦܠ ܕܦܘܫܐ ܠܗ ܕܒܗܘܢܐ ܘܢܐ ܢܬܪܕܐ. ܘܡܛܠ ܕܗܠܝܢ
ܗܠܝܢ ܕܢܦܩܢ ܡܢܗ ܠܒܪ. ܘܗܝ ܕܢܫܬܐ ܠܗܝ ܡܪܢܫܡܘܬܐ ܕܐܬܬܢܝܚ.
ܠܐܒܗܘܬܐ.

ܙ: ܡܛܠ ܗܘ ܕܐܡܪ ܠܗ ܒܪܘܚܦܘܬܐ ܘܐܫܬܠܛ ܒܗ ܫܐܕܐ ܒܬܪܝܢ.
ܐܘ ܡܛܠ ܗܘ ܕܠܐ ܠܒܪ ܒܗܘܐ. ܘܗܘܬ ܠܗ ܡܠܒܪܢܘܬܐ ܕܪܘܚܐ
ܕܠܘܒܠܐ. ܘܒܬܪܟܢ ܡܬܚܪܪܝܢ ܡܢ ܫܘܥܒܕܐ ܕܫܐܕܐ ܗܘ ܕܡܠܒܪ
ܒܗܘܢ: ܗܕܐ ܐܡܪܝܢ. ܘܗܝ ܕܒܘܝܐ ܡܬܝܚܐ ܢܗܘܐ ܠܟܠܗܘܢ. ܘܐܦ
ܒܡܬܝܚܗ ܕܒܘܝܐ ܠܐ ܡܬܒܣܡܝܢ. ܘܐܦ ܗܘ ܕܠܒܪ ܗܘܐ ܢܫܡܫ. ܕܐܦ
ܗܘ ܕܠܐ ܠܒܪ ܡܫܒܚ ܕܢܗܘܐ. ܐܝ ܐܠܝܫܥ ܗܕܐ ܘܫܘܐ ܕܢܗܘܐ ܡܢ
ܕܡܒܪܘܗܝ. ܠܘ ܒܠܚܘܕ ܡܫܡܫܢܐ ܘܡܫܢܝܐ ܐܠܐ ܐܦ ܐܦܝܣܩܘܦܐ.

ܚ: ܠܡܫܢܝܐ ܕܢܫܬܘܚ ܡܕܒܚܐ ܠܐ ܘܗܝ ܠܡܦܫܘ. ܐܝ ܕܝܢ ܡܫܬܚ
ܘܡܩܪܒ ܒܕܘܒܬܐ ܐܚܪܬܐ: ܡܫܬܚ ܕܢܫܬܘܚܘܢ ܘܡܫܢܝܐ ܘܢܩܒܠܘܢ
ܒܕܘܒܬܐ ܐܚܪܬܐ ܐܚܪܐ ܕܐܠܝܫܥ ܠܟܠܗ. ܒܡܦܫܘܬܐ ܕܝܢ
ܕܐܦܝܣܩܘܦܐ ܬܗܘܐ ܐܦ ܗܕܐ.

ܛ: ܒܢܕܐ ܗܘ ܕܐܡܪ ܒܡܕܝܢܬܐ ܕܪܢܫܬ ܕܢܬܪܬܐ ܢܗܘܝܢ ܐܢܬܬܗܝܢ
ܡܫܡܫܢܝܬܐ. ܘܢܫܠܛܢ ܐܝܟ ܠܢܫܝܢ ܕܬܫܡܫ ܐܢܬܬܗܝܢ. ܢܬܛܪ ܟܠ ܐܢܬܐ
ܕܐܡܪ ܡܫܡܫܢܝܬܐ. ܒܠܚܘܕ ܐܝ ܠܐ ܗܘܐ ܐܢܬ ܒܗ ܒܡܕܝܢܬܐ ܗܝ
ܕܡܬܦܠܓܝܢ ܒܗ ܐܢܫܐ ܡܫܝܚܐ ܐܘ ܫܡܫܐ ܕܡܗܡܝܡܢܝܢ. ܐܢܫܝܢ ܫܒܝܫ
ܡܫܝܚܐ ܢܦܫܐ ܐܘ ܫܡܫܐ. ܒܡܪܥܝܬܐ ܕܗܠܝܢ ܠܐ ܢܦܠܝܢ.

ܝ: ܡܛܠ ܡܕܒܪܢܐ ܐܝܠܝܢ ܕܐܡܪ ܒܒܪܬܐ ܐܘ ܒܒܪܬܐ ܒܐܬܘܬܐ
ܕܢܪܟܒ ܡܢ ܒܪܒܪܐ. ܘܠܐ ܢܗܠܝܢ ܕܐܝ ܡܫܝܚܝܢ ܐܘ ܠܐ. ܐܢܫܘ ܡܢ
ܕܗܝܡܢܐ ܐܢܫܝܢܗܘܢ: ܡܛܠ ܕܐܚܝܢܐ ܒܗ ܒܐܬܪܐ. ܢܫܠܘܢ

ܐܠܡܐ ܡܛܠ ܒܪܢܫܐ ܢܩܒ.

ܗ: ܐܝܠܝܢ ܕܐܡܪܢ ܡܢ ܩܢܘܢܐ ܘܠܐ ܐܬܝܠܕܘ ܒܡܘܪ̈ܘܝ ܩܢܘܢܐ ܒܗ ܛܘ̇ܒܢܐ ܝܠܘܦܬܐ ܗ̇ܝ ܕܛܘ̇ܒܢܐ ܥܠ ܗ̇ܘܝ ܕܡܬܝܠܕܝܢ ܢܬܬܠܘܢ ܒܝܠܕܬܐ ܕܡܘܪ̈ܘܝ.

ܗ: ܡܕ̈ܒܪܢܐ ܐܝܠܝܢ ܕܐܬܡܢܝܘ ܡܢ ܩܢ̈ܘܢܐ ܘܗܘ ܕܐܦܝܣܩܘܦܐ ܢܬܩܒܠܐ ܐܝܟ ܒܝܠܕܬܐ ܕܡܠܒܢܐ ܕܠܐ ܡܘܪ̈ܘܝ. ܒܗ ܐܡ̇ܪ: ܡ‍ܕܒ‍ܪ ܘܡܫ‍ܒܚܠ ܡܕܒܪܢܐ ܗ̇ܢܐ ܒܫܡ ܐܒܐ ܘܒܪܐ ܘܪܘܚܐ ܩܕܝܫܐ. ܘܗܕܐ ܒܠܚܘܕ ܒܗ ܠܐ ܗܘܐ ܥܠ ܝܠܘܦܬܐ ܐܚܪܬܐ.

ܘ: ܟܠܢܐ ܗ̇ܝ ܕܗܘܢܐ ܟ̇ܠܐ ܠܐܝܠܝܢ ܕܐܝܬ ܒܗܘܢ ܡܕܒܪܢܘܬܐ ܕܫܐ̈ܕܐ ܡܢ ܫܘܬܦܘܬܐ ܕܐܪ̈ܙܐ ܩܕ̈ܝܫܐ. ܡܛܠ ܕܝܢ ܕܐܫܟܚܢ ܠܩܕ̈ܝܫܐ: ܠܡܕܒܪܢܘܬܗܘܢ ܪܝܫܐ ܕܐܦܝܣ̈ܩܘܦܐ ܕܐܠܟܣܢܕܪܝܐ ܘܠܗܘܐܪܐ ܦܛܪܝܪܟܐ: ܕܡܪܝܡܢܐܝܬ ܐܒܕܘ ܡܬܝܬܝܘܬܐ ܕܗܘܒܪܐ ܗܢܐ. ܐܡ̇ܪܝܢ ܕܐܝܟܢܘ ܗ̇ܘ ܕܐܝܬ ܒܗ ܡܕܒܪܢܘܬܐ ܕܫܐ̈ܕܐ: ܒܟܕ ܟܠܗܘܢ ܐܝܠܝܢ ܕܘ̇ܠܐ ܠܗ. ܘܡܬܝܚܕ ܒܝܘܡܐ ܘܐܡܝܢ ܒܝܠܘܦܬܐ ܘܒܠܡ̇ܐ ܘܡܫܒܚܒ ܦܓܪܗ ܘܡܕܒܪ ܒܛܢܘܬܗ ܘܒܫܘܪܐ ܘܒܟ̈ܡܠܐ ܐܚܪ̈ܢܐ ܗ̇ܢܘܢ ܕܡܚܝܢ ܠܐܠܗܐ: ܗ̇ܘ ܕܠܒܢܐ ܢܘܢܐ ܡܫܬܠܒ ܡܢ ܫܐܕܐ. ܘܡܢܐ ܕܠܝܬ ܒܗ ܗܕܐ ܡܕܒܪܢܘܬܐ ܫܠܝܡ ܒܗܘܢܗ. ܬܬܝܗܒ ܠܝܘܒܢܗ ܘܠܬܐܪܬܗ: ܕܐܦ ܟ̇ܠܐ ܕܫܬܘܬܦ ܒܪ̈ܐܙܐ ܩܕ̈ܝܫܐ. ܗ̇ܝ ܕܝܢ ܕܡܢ ܐܬܐܡܪܬ: ܝܘܡܐ ܘܝܠܘܦܬܐ ܘܗܠܝܢ ܐܚܪ̈ܢܝܬܐ ܕܡ̈ܠܘܬܝ ܠܗܠܝܢ ܐܠܝܨܝܬ ܐܬܐܡܪܬ. ܡܛܠ ܕܗܘ ܡܪܝ ܐܡ̇ܪ. ܕܗܢܐ ܓܢܣܐ ܠܐ ܢܦ̇ܩ ܐܠܐ ܐܢ ܒܝܘܡܐ ܘܒܝܠܘܦܬܐ. ܐܢ ܓܝܪ ܒܗ ܗܠܝܢ ܗܘ̈ܝܢ: ܠܐ ܡܬܐܡܪܐ: ܟܠܢܐ ܗ̇ܝ ܕܠܒܘܫܪܝܗ ܗܘ ܓܒܫܐ ܠܗ ܗܕܐ. ܐ̇ܘ ܡܛܠ ܗܘܒܪܐ ܐܚܪܢܐ. ܗ̇ܘ ܕܠܐܠܗܐ ܒܠܚܘܕܘܗܝ ܢܦܫ.

II

[Ex cod. syr. bibl. nationalis Parisienis n. 62 foll. 229 — 237]

ܡܦ̈ܠܐܐ ܕܐܬܬܠܒܘ ܡܢ ܡܕܝܢܬܐ

ܘܐܬܦܪܫܘ ܫܐܠܬ̈ܗܘܢ ܠܡܕܝܢ̈ܬܐ ܐܒܗܬܐ. ܘܗܘܐ

ܠܗܘܢ ܦܘܢܝ ܦܬܓܡܐ ܗܟܢܐ:

ܐ: ܐܝܠܝܢ ܕܥܡܕܘ ܡܢ ܐܢ̈ܫܐ ܐܝܠܝܢ ܕܠܐ ܥܡܝܕܝܢ ܗܘܘ ܒܥܘ̈ܠܐ: ܢܥܡܕܘܢ ܐܝܟ ܗܘ ܕܠܐ ܥܡܕܘ.

ܒ: ܩ̈ܠܝܪܐ ܗܢܘܢ ܕܐܬܦܪܫܘ ܡܢ ܥܕܬܐ ܘܠܐ ܢܕܠܝܢ ܐܒܗ̈ܝܗܘܢ ܐܘ ܐܢܫ̈ܝܗܘܢ ܕܢܗܘܘܢ ܒܠܥܕܝܗܘܢ ܕܐܝܟ (sic) ܥܡܝܕܝܢ ܐܘ ܠܐ ܥܡܝܕܝܢ. ܐܘ ܐܝܟ ܐܣܝܪܐ ܠܘܬ ܕܗܘܐ ܒܠܥܕܝܗܘܢ. ܕܐܫܬܘܘ ܠܡܥܡܕܘܬܐ: ܢܥܡܕܘܢ. ܗܕ ܐܡܪ ܗܘ ܕܡܥܡܕ ܠܗܘܢ: ܡܥܡܕ ܐܢܐ ܠܦܠܢ ܐܢ ܠܐ ܥܡܕ: ܒܫܡܐ ܕܐܒܐ ܘܕܒܪܐ ܘܕܪܘܚܐ ܩܕܝܫܐ. ܟܠ ܗܢܘܢ ܓܝܪ ܕܠܐ ܢܥܡܕ ܘܟܠܐ ܡܘܟܪܝܢܗܘܢ. ܒܦܘܫܩܐ ܕܐܬܪ̈ܝܗܘܢ. ܕܐܢ ܥܡܝܕܝܢ ܐܘ ܠܐ ܥܡܝܕܝܢ. ܦܘܫܩܐ ܗܘ ܕܢܥܡܕܘܢ ܬܘܣܦܬ. ܐܘ ܕܢܐܠܘܢ ܒܗ ܟܠܝܢ ܡܢ ܗܕܐ ܡܘܗܒܬܐ. ܦܘܫܩܐ ܓܝܪ ܕܐܠܗܘܬܐ ܠܐ ܗܘܐ ܕܠܡܘܟܠܐ ܕܦܨܥܗ. ܘܐܦ ܫܕܐ ܘܟܝ ܡܟܠܘ ܡܡܘܗܒܬܐ: ܒܟܡܕܐ ܬܪܝܢܐ. ܠܐ ܗܘܐ ܠܗܘܢ ܡܕܡ ܡܘܗܒܠܢܐ. ܐܚܪܢܐ ܕܐܦܠܐ ܬܘܣܦܬܐ.

ܓ: ܐܝܠܝܢ ܕܝܢ ܕܥܡܕܘ ܡܢ ܡܫܡܫܢ̈ܐ: ܢܫܬܡܠܘܢ ܒܚܬܡܐ ܕܡܘܪܘܢ ܒܗ ܗܘܝܐ ܓܠܝܬܐ ܗܝ ܕܐܝܬ ܟܠ ܚܬܡܐ. ܗܘ ܕܐܦ ܐܝܬ ܠܥܡܕܐ ܕܚܬܡܘܢ ܒܬܪ ܥܡܕܐ. ܡܫܡܫܢܐ ܕܝܢ ܗܘ ܕܠܐ ܐܢܫܐ ܕܡܥܡܕܘܬܐ

ܘܐܬܪܐ ܫܪܝܬܐ ܠܐܦܝܣܩܘܦܐ ܘܠܟܠܗܘܢ ܡܫܡܫܢܐ.

ܘܒܬܪ ܐܦܝܣܩܘܦܐ ܩܐܡ ܥܡ ܡܕܒܚܐ. ܘܡܫܚܐ ܡܩܪܝܢ ܩܫܝܫܐ ܐܠܠܘܢܐ ܥܡ ܐܚܪܢܐ. ܘܡܫܚܐ ܕܡܩܪܝܢ ܬܪܥܐ ܕܡܕܒܚܐ: ܡܬܦܬܚܝܢ ܐܘܠܗܘ.

ܘܡܫܚܐ ܕܡܬܬܣܝܡܝܢ ܬܪܐ ܥܠ ܡܕܒܚܐ. ܩܐܡ ܦܪܝܣܐ. ܘܐܡܪܝܢ ܗܝܡܢܘܬܐ.

ܫܠܡ

ܕܒܘܪܘܬܗ ܥܡ ܟܠܗܘܢ ܗ̇ܘܢ ܕܥܠܡܝܢ.

ܘܐܡܪܝܢ ܫܡܪܐ ܫܬܐ ܦܬܓܡܐ: ܡܢ ܪܫܡ ܟܠܝ ܐܠܠܗܐ ܐܠܗܢ

ܛܒܘܬܟ. ܥܡ ܦܬܓܡܐ ܡܕܡ ܕܠܫܡܝܢ.

ܘܡܫܚܐ ܡܠܟܐ ܫܕ ܡܢ ܡܫܝܚܐ ܘܢܬܟܘܢ.

ܘܡܫܚܐ ܡܬܡܪܐ ܫܠܝܡܐ.

ܘܡܫܚܐ ܐܠܠܘܝܐ.

ܐܡܪ ܐܪܟܝܕܘܢ ܦܪܘܦܘܠܐ.

ܘܡܫܚܐ ܟܬܪ ܐܠܠܘܝܐ. ܐܡܪ ܐܪܟܝܕܘܢ ܣܘܦܘܢܘܣ ܦܢܛܘܣ

ܗܦܘܦܠܠܡܝܢ (1).

ܘܡܫܚܐ ܡܬܡܪܐ ܐܘܓܠܝܘܢ.

ܘܠܛܝܢܐ.

ܘܡܠܟܐ ܐܦܘܣܘܦܐ.

ܘܛܠܝܢ ܐܪܟܝܕܘܢ ܐܘܓܠܝܘܢ ܗܘ ܕܗܘܐ ܗܘܐ ܥܠ ܡܕܒܚܐ.

ܘܩܠܐ ܡܫܡܫܢܐ ܢܘܝܐ: ܗܘ ܗܘ ܛܠܝܣܐܘܗܬܐ ܦܪܐܘܣܬܐ (2).

ܕܟܬܪܗ ܗܘܪܝܐ: ܠܐ ܕܠܐ ܫܡܥ ܪܘܫܡܐ ܢܐܙܠ.

ܘܗܒܝܐ ܩܕܝܢ ܟܠܗܘܢ ܒܕܡܐ ܕܒܠܐܝܢ ܠܡܕܒܚܐ.

ܘܩܠܐ ܐܪܟܝܕܘܢ ܒܕ ܛܠܝܢ ܐܘܓܠܝܘܢ: ܐܘ ܛܠܝܣܐܘܗܘܢ

ܦܪܐܘܣܬܐ (3) ܛܣ ܬܪܘܣ (4).

ܘܡܬܬܫܝܢ ܐܘܠܘܣ (sic) ܘܬܪܥܐ.

ܘܡܫܚܐ ܐܡܪܝܢ ܫܡܪܐ ܡܟܝܢܬܐ.

---

(1) συμφωνως παντες υποψαλλωμεν (2) οσοι κατακουεσθε προεστε

(3) ωκα τηχουμενοι προεστε (4) τας θυρας.

ܨܠܘܬܐ ܘܒܥܘܬܐ ܬܡܢ ܢܬܒ. ܟܕ ܡܬܘܬܒ ܒܟܢܫܐ ܗܠܝܢ ܕܪܒ ܕܠܝܬܐ ܀

ܘܠܟܪܝܐ ܕ ܐܩܘܠܘܬܝܐ (1) : ܐܬܝܢ ܘܠܝܪܝܢ. ܘܚܝܬ ܠܕܝܩܘܢܘܢ.

ܘܡܫܡܫܢܐ ܢܬܒ ܒܕܘܟܐ ܕܠܟܝܢ ܘܠܒܝܫܝܢ ܠܒܘܫܐ ܕܠܗܘܢ. ܘܟܕ ܢܦܩ

ܐܪܟܕܝܩܘܢ ܘܩܡ ܐܦܝܣܩܘܦܐ : ܟܕ ܠܒܝܫ ܐܘܡܦܘܪܝܢ. ܡܫܪܝܢ ܫܡܫܐ

ܒܬܫܡܫܬܐ.

ܘܡܫܡܫܐ ܕܟܐܠ ܠܕܒܬܐ. ܡܨܠܐ ܪܫ ܡܫܡܫܢܐ.

ܘܒܬܪܟܝܢ ܐܡܪܝܢ ܩܕܝܫܐ ܛܪܝܣܐܓܝܘܢ (2).

ܘܡܫܡܫܐ ܡܨܠܐ ܐܦܝܣܩܘܦܐ ܨܠܘܬܐ ܕܩܪܝܢܐ ܘܢܬܒ ܒܕܘܟܬܗ.

ܘܢܬܒܝܢ ܡܫܡܫܢܐ ܐܦ ܠܒܘܫܐ ܕܠܗܘܢ.

ܘܡܫܡܫܐ ܡܟܐ ܐܪܟܕܝܩܘܢ : ܦܘܣܣܬܐ (3).

ܘܡܫܡܫܐ ܩܐܡ ܗܘ ܕܩܪܐ ܘܐܡܪ ܫܡܐ ܕܒܬܗ.

ܘܡܟܐ ܐܪܟܕܝܩܘܢ : ܦܪܘܣܟܘܡܝܢ (4).

ܘܡܫܡܫܐ ܕܡܨܠܝܢ. ܐܡܪ ܐܪܟܕܝܩܘܢ ܠܘܬ ܡܢ ܡܫܡܫܢܐ ܘܡܟܐ ܟܕ

ܢܬܒ ܐܝܪܝܢܝܣܘ (5). ܘܗܟܢܐ ܟܕ ܒܕܘܟܐ (6) ܬܪܝܢ ܒܬܟܐ ܢܝܫܐ ܘܡܙܡܪܝܢܐ.

ܘܡܫܡܫܐ ܩܐܡ ܦܣܠܡܘܣ ܘܐܡܪ : ܦܣܠܡܘܣ ܛܘ ܕܘܝܕ (7).

ܘܐܡܪ ܐܪܟܕܝܩܘܢ : ܦܪܘܦܣܠܠܐ (8).

ܘܐܡܪ ܦܣܠܡܘܣ ܦܪܘܦܣܠܡܘܢ (9).

ܐܡܪ ܐܪܟܕܝܩܘܢ ܗܘܦܘܦܣܠܠܘܡܝܢ (10).

ܘܡܫܡܫܐ ܟܝܢ ܦܝܠܘܣܐ.

ܘܡܫܡܫܐ ܩܐܡ ܬܪܝܢ ܡܙܡܪܐ ܐܡܪܝܢܐ. ܟܕ ܐܦܝܣܩܘܦܐ ܒܕܘܟܬܗ

---

(1) ακολουθια (2) τρισαγιου (3) παυσασθε (4) προσχωμεν (5) ειρηνη σοι (6) Sic in codice videtur legendum ܒܕܘܟܐ ܕܡܙܡܪܝܢ ܠܗܘܢ ܡܨܠܝܐ (7) ψάλμος τω Δαυιδ. (8) προψαλλε (9) προψαλμον (10) υποψαλλωμεν

I

[Ex cod . nostrae bibliothecae pag . 303]

ܬܘܒ ܦܘܫܩܐ . ܕܐܡܝܪܐ ܙܕܩ ܠܗ

ܠܐܦܝܣܩܘܦܐ ܕܢܟܠ ܠܡܕܝܢܬܐ

ܐܡܬܝ ܕܢܟܠ ܐܦܝܣܩܘܦܐ ܠܡܕܝܢܬܐ . ܐܢ ܡܢ ܐܝܬ ܒܗ̇ ܩܘ̈ܗܕܐ
ܒܠ ܬܪܥܗ̇ ܕܡܕܝܢܬܐ . ܘܢܟܠ ܘܦܐܪܩ ܒܗ ܦܘܪܩܢܐ : ܘܡܢ ܬܡܢ ܡܫܬܪܝܢ
ܒܡܫܪܝܬܐ ܕܩܕܡܘܗܝ . ܦܝܠܩ̈ܐ (1) ܡܕܡ̈ܝܐ ܒܡܠܒ̈ܢܐ ܥܡ ܦܠܡ̈ܘܠܐ (2) .
ܘܒܬܪܗܘܢ ܟܠ ܒܗܬܐ : ܒܕܡܘܬܐ ܕܡܠܟܐ ܬܪܝܢܐ ܀ ܘܡܫܒܚܐ ܕܡܠܟܝܢ ܬܪܝܢܐ
ܪܒܐ ܘܟܠܗ̇ ܕܡܕܝܢܬܐ . ܡܒܪܟܝܢ ܡܫܒܚܢܐ . ܘܒܬܪ ܒܪܘܙܘܬܐ ܐܡܪܝܢ
ܠܡܐ ܠܗܢ ܘܕܒܫܢ ܡܘܪܐܐܠܝܣܘܢ : ܘܡܫܒܚܐ ܗ̇ܘ ܐܝܟ ܐܦܝܣܩܘܦܐ
ܒܫܡ̈ܝܐ . ܘܒܬܪ ܦܘܪܩܢܐ ܡܫܬܪܝܢ ܒܡܫܪܝܬܐ : ܟܠ ܦܘܫܩܐ ܒܦܘܫܩܗ : ܒܕ
ܐܝܠܝܢ ܕܠܡ̈ܠܟܐ ܡܕܡ̈ܝܐ : ܘܡܠܒܝܢܘ ܒܬܪܗܘܢ . ܘܢܩ̈ܐ ܒܬܪ ܐܦܝܣܩܘܦܐ .
ܒܕܡܘܬܐ ܕܡܠܟܝܢ ܠܛܛܪܐܦܘܠܘܢ (3) . ܘܬܡܢ ܡܒܪܟܝܢ ܡܫܒܚܢܐ ܒܕ ܡܠܟܐ
ܠܡܐ ܒܬܪܗ ܐܝܟ ܕܐܡܝܪ ܀ ܘܒܬܪ ܒܪܘܙܘܬܐ : ܡܩܪܒ ܦܘܪܩܢܐ
ܠܐܦܝܣܩܘܦܐ ܘܫܐܠ ܒܫܠܡܐ ܀

ܘܡܫܒܚܐ ܕܢܟܠ ܠܡܕܝܢܬܐ ܡܒܪܟ ܡܫܒܚܢܐ . ܘܒܬܪ ܒܪܘܙܘܬܐ ܦܘܪܩܢܐ .
ܘܒܬܪ ܦܘܪܩܢܐ : ܫܠܡ ܐܦܝܣܩܘܦܐ ܠܟܠ ܟܐܡܢܐ ܘܫܐܠ ܠܟܠܢܐ ܘܡܢܠܐ
ܠܟܠܗܘܢ : ܘܫܐܠ ܫܠܡܐ ܠܒܢܝ ܐܦܝܣܩܘܦܘܬܗ : ܥܡ ܟ̈ܠ ܫܡ̈ܥܐ . ܘܒܕ ܟܕ

(1) Vox graeca φύλακες i . e . "custodes" seu "Vigiles" .

(2) φλαμουλον σημειον i . e . "vexillum" .

(3) τετραπυλον i . e . "platea quatuor viarum" .

STUDIA SYRIACA

FASCICULUS IV

DOCUMENTA

DE ANTIQUIS HAERESIBUS

PRIMO EDIDIT VERTIT PROLEGOMENIS ILLUSTRAVIT

IGNATIUS EPHRAEM II RAHMANI
PATRIARCHA ANTIOCHENUS
SYRORUM

TYPIS PATRIARCHALIBUS
IN SEMINARIO SCHARFENSI DE MONTE LIBANO
ANNO MCMIX

Praefatio ad lectorem

Cum anni praeteriti hieme, muneris causa, nobis contigerit Romae commorari, duximus otii horas opportune impendendas in evolvendis perlegendisque apostolicae bibliothecae Vaticanae praestantissimis Syriacis manuscriptis. Quamvis enim viri eruditi solertem navaverint operam ad illa scripta recensenda, illustranda, atque ad delectos ex iis sive integros sive decerptos textus in publicum vulgandos latina interpretatione donatos, nihilominus plura adhuc alia insignia documenta recondita ibidem continentur, ex quorum editione multa lux rerum sacrarum disciplinis affulgere debet. Quantum itaque concessit tempus, selecta nonnulla documenta quae potissimum spectant ad argumenta scripturalia, patristica, agiologica, historica atque liturgica, partim nostra manu, partim instrumenti photographici ope expressa, ex praelaudatis codicibus exscripsimus, eo sane consilio, ut illa nostrae collectioni inscriptae "studia syriaca„ ex ordine insereremus.

Iamvero hic IV fasciculus eiusdem collectionis, qui modo in lucem prodit, complectitur quae sequuntur documenta de veteribus haeresibus :

I Mutilum initio et in fine anonymi auctoris opusculum tum de falsis religionibus ante Christi adventum, tum de haeresibus exortis post propagatam fidem christianam.

II — III Duae homiliae Severi monophysitarum patriarchae Antiocheni, quarum una ex cuiusdam haeretici nomine Romani opere nuncupato "scala„ suppeditat fragmenta, altera ex celebris Manetis libro "mysteriorum„.

IV Excerpta ex Philoxeni Mabbugensis episcopi scripto ad Patricium Edessenum de Adelphio sectae Messalianorum institutore, nec non de Assuana hymnographo Edesseno, qui "visionum„ cupidine hallucinatus misere interiit.

V Hymnus superstes memorati Assuanae.

VI Opusculum de haeresibus quod praefationi ad antiquam versionem Syriacam concilii Nicoeni insertum prostat.

Tandem veluti appendix enumeratis documentis adnectitur rarum fragmentum ex quodam Dositheo, qui coaevus erat Montano et Priscillae.

Horum itaque documentorum quorum, dumtaxat quartum ex parte, atque quintum attinent ad historiam rei litterariae Syrorum, coetera autem ad historiam haeresum priorum saeculornm, textum syriacum ad fidem codicum Vaticanorum, unde fuerunt extracti, in prima fasciculi parte accurate exhibuimus, in altera vero parte ad verbum latine expressimus. Lacunas quae reperiebantur in codicibus Vaticanis replevimus ex codicibus qui in oriente exstant, atque ex iis apposuimus suis locis variantes lectiones.

Interpretationi porro latinae ampla aliquantum prolegomena praefigenda elaboravimus, ubi post codices descriptos, indicatosque auctores singulorum documentorum, paulo latius de vetustioribus haeresibus, praesertim de quibus nonnisi rariores atque obscuriores hactenus legebantur notitiae, aut nihil amplius de iis praeter solum nomen cognoscebatur. Cum autem sectae Marcionitarum, Bardesanitarum, Cucitarum, Manichaeorum atque Audianorum potissimum invalescerent per Syriam atque Mesopotamiam, ex Syriacis praecipue scriptis eruenda testimonia studuimus, ut ex iis innotescerent earum origines, fundatores atque singularum falsae doctrinae.

Nominatim dein Manetis systema ex eiusdem libro mysteriorum exhibuimus, relatis insuper veterum auctorum eodem de argumento dictis. Quod systema ideo distinctius explanavimus, ut manifestum evadat basim quidem de duobus principiis sibi oppositis summo bono ac summo malo Manetem hausisse ex religione Zoroastri, doctrinam de aeternitate materiae ex graeca philosophia, elementorum pugnam prius inter se deinde adversus bonum ex Bardesane, alia deliramenta, uti de promanationibus divinis, gigantium procreatione etc. derivasse ex apocryphis libellis qui "apocalypses et acta„ denominabantur

Prae ceteris fusius egimus de systemate celeberrimi Bardesanis auctoris sectae a suo nomine nuncupatae, quae praecipuam suam sedem habuit in urbe Edessa, quam ille uti patriam retinuit. Cum enim recentiorum aliqui eo devenerint, ut, ad purgandum Bardesanem ab omni macula haereseos, ausi sint temere tum ignorantiae tum etiam malae fidei notam inurere s. Ephraemo in iis quae de illo in suis hymnis aliisque scriptis retulit, operis esse pretium arbitrati sumus eiusdem s. Doctoris de illo haeresiarcha testimonia confirmare non solum ex s. Epiphanio aliisque pristinis scriptoribus, sed et ex ipsis verbis Bardesanis, prouti leguntur in op. "leges regionum„ vel in allegationibus a s. Ephremo prolatis, ex quibus concluditur eundem docuisse errores gnosticorum atque astrologorum.

Haec sunt quae praestitimus in vulgandis adnotandisque documentis de haeresibus, quae in hoc IV fasciculo studiorum syriacorum comprehenduntur.

Ex dictis elucet addictos disciplinae historiae ecclesiasticae reperire in nostra ista elucubratione nova argumenta ad dirimendas nonnullas inter doctos viros agitatas controversias de haeresibus priorum temporum. Reperient et in eodem fasciculo studiosi litteraturae syriacae novum hymnographum qui brevi tempore ante s. Ephraemum floruit, cuiusque hymnum ex codicibus liturgicis quibus hodiernam in diem ecclesia Syrorum utitur, publici fecimus iuris.

Coeterum perspicuum est ex detectis revelatisque falsis doctrinis, fabulosis theoriis, ac deridendis commentis recensitarum sectarum plenius luculentiusque apparere veritatem fidei catholicae.

Neque supervacaneum est animadvertere, quemadmodum v. g. Cerinthiana haeresis occasionem praebuit s. Ioanni apostolo ut scriberet suum Evangelium ad divinitatem Iesu proclamandam (Eus. h. e. VI, 14), sic alias haereses exstitisse causam cur patres doctoresque insignia volumina christianae sapientiae posteritati relegarent. In quibus equidem praeclaris scriptis dum perversas doctrinas oppugnant confutantque, dogmata catholica consolidant, prolatis in medium textibus scripturalibus, quos egregie explanant, adductisque

invictis argumentis ex traditione atque consuetudine ecclesiarum. Praedicta tamen illa patrum scripta adversus errores nequeunt facile intelligi, nisi iam prorsus perspecta habeantur haeresum quas refellunt opinamenta.

Neque abs re erit ultimo loco obiter notare duas Severi editas homilias, quamvis monophysitam habeant auctorem, prodere undique rectam prorsus doctrinam. Solide equidem ipse disputat adversus asserentes peccatum naturae insitum nec non Arianos et Manichaeos, atque textus s. Scripturae orthodoxe explicat iuxta ecclesiae mentem ac traditionem : nominatim vero illud Io. II 4 "quid est mihi et tibi?„ praeclare commentatur.

Beryti mense iunio an. 1909

Index

Interpretatio latina

dum (53, 54). Tandem declarat in illo mundo lucis minime adesse ignem comburentem qui iniiciatur super malum, neque ferrum abscindens, neque aquas suffocantes, neque quidquid aliud malum hisce simile (58). Principio autem malo sedem finibus determinatam assignat australem regionem, aut inter australem et orientalem (52, 53, 55).

Hisce consona comperimus dumtaxat apud auctorem biographiae Manetis, quae legitur in chron. Michaelis Patriarchae Iacobitarum l. VII c. 4, ubi dicitur : "deus bonus tenet loca orientalia, septentrionalia, occidentalia et excelsa, alter vero, qui est materia, quemque (Manes) nominat malum, tenet inferiora atque australia„ (1). Quae autem apud Theodorum bar Khuni (2) dicuntur "quinque dei boni mansiones (ܡܥܡܪ̈ܐ)„, appellantur in actis Archelai "quinque nomina animae„ (3), et in Kitab - el - Fihrist "membra dei„ (4), et in chron. arabico Agapii filii Constatini - el - Manbigi "quinque sensus ipsius„ (5) : potius attributa dicenda sunt dei (6).

III In fragmentis libri mysteriorum materia dicitur "polyprosopa„, membraque materiae cum eius spiritibus recensentur ibidem (7) : "turbo, aqua, ignis,

---

(1) (ܠܐܠܗܐ ܛܒܐ) ܐܚܝܕ ܠܐܬܪ̈ܘܬܐ ܡܕܢܚܝ̈ܐ ܓܪܒܝ̈ܐ ܘܡܥܪ̈ܒܝܐ ܘܪ̈ܡܐ . ܘܐܚܪܢܐ ܕܗܘ
ܕܐܝܬܘܗܝ ܗܘܠܐ ܕܡܫܡܗ ܠܗ ܒܝܫܐ ܐܚܝܕ ܠܗܘ ܐܬܪ̈ܘܬܐ ܬܚܬܝ̈ܬܐ ܘܬܝܡܢܝ̈ܬܐ

(2) Cf. Theodorum bar Khuni edit. Pognon p. 127

(3) Apud Epiphan. haeres. 66 n. 28 (Migne P. G. T. XLII p. 75)

(4) Edit. Flügel p. 86 not. 69

(5) Cf. cod. Sharf. ان خمس حواسه كانت، ثابتة عنده وهي العقل والفكر والذهن والرأي والرويه

(6) Auctor biographiae Bardesanis, quam exscripsit in suo chron. Michael patriarcha Iacobitarum refert illum declinasse ad doctrinam Valentini et docuisse quatuor entia, nempe rationem, vim, mentem et intellectum. Bar - Khuni autem ait eum quinque entia professum fuisse.

(7) Exinde apparet nequaquam cum hisce adamussim concordare quae leguntur apud Theodorum bar Khuni, Kitab - el - Fihrist et El - Menbigi (locis nuper citatis) quinque esse principis tenebrarum saecula seu aiones. Cf. s. Aug. contra epist. fundam. c. 15.

daemones, spectra, principes et virtutes malae (57). Porro quaedam eiusdem materiae membra dicuntur gerere corpora dura, quorum magnitudo est infinita, et quaedam incorporea et intangibilia, uti daemones et spectra (ibid.) Similiter in allatis fragmentis asserit Manes arborem dividi in plures partes quas dicit arbores omni pravitate repletas vel ramos (53) vel fructus aut membra mortis (56, 57), quae sunt acies daemonum, virtutum adversariarum (58). Insuper addit eadem illa membra minime semet invicem novisse, eaque fuisse destituta sensu, et quodvis eorum nihil amplius quam suum sonum cognovisse, et nonnisi quod erat ob suos oculos intuitum fuisse (57). Tandem ait arborem malam fuisse ab initio divisam adversus suos fructus, fructusque adversus arborem, quae peperit eos (56), concluditque omnes fructus malos plasmasse cariem ad destruendum suum locum (56).

IV Antequam principium malum cum acie suorum membrorum seu virtutum adversus bonum principium insurgeret, ait Manes illa membra concitasse tumultum tum contra arborem quae ipsa genuit tum contra semetipsa invicem eademque sponte cariem fixisse ad se mutuo destruenda, conficienda atque interimenda (56). Ex agitatione itaque membrorum adversus arborem matrem et adversus semetipsa evenit ut impetu concitata ab imo egrederentur membra versus fines terrae lucis (57).

V Acta equidem Archelai aliaque ex Manetis scriptis fragmenta ab Epiphanio, Augustino aliisque scriptoribus nobis servata silent de seditione membrorum materiae inter se : eius tamen meminit auctor biographiae Manetis apud Michaelem patriarcham Iacobitarum l. c. hisce verbis (1) : "Materia autem concitata, insurrexerunt eius progenies adversus invicem, daemones nempe, ignis, aqua et idola : cumque sese abigerent atque abigerentur pervenerunt usque ad coelum, locum lucis„.

---

(1) ܗܝ ܕܝܢ ܗܘܠܐ ܟܕ ܐܬܬܙܝܥܬ· ܩܡܘ ܒܢ̈ܝܗ ܠܘܩܒܠ ܚܕ̈ܕܐ : ܫܐ̈ܕܐ ܘܢܘܪܐ ܘܡ̈ܝܐ ܘܦܬܟܪ̈ܐ . ܘܟܕ ܪܕܦܝܢ ܗܘܘ ܘܡܬܪܕܦܝܢ ܡܢ ܚܕ̈ܕܐ ܡܛܘ ܠܘܬ ܪܘܡܐ ܠܫܡܝܐ ܐܬܪܐ ܕܢܘܗܪܐ

VI Porro cum illa membra materiae intuita sunt lucis mirandae aspectum, ipsius decorem splendidissimum cupierunt (54), ideoque sese congregarunt, consiliumque inierunt se immiscendi luci illi, et hinc excupierunt ascendere ad excelsum locum. Quare cuncta membra induta igne materiae se extollentia ascenderunt cum multis innumeris virtutibus, quaesieruntque modum quo se insererent luci (57).

VII In bello isto a principio malo suscepto adversus deum, Manes victoriam tribuit materiae. Ait enim : quoniam deus qui habitat terram lucis absterritus illa insurrectione, ad vitanda mala, necessitate compulsus eo devenit, ut ad complendam cupidinem materiae, eiusque rabiem cohibendam abscideret particulam aliqualem ex sua luce et infra demitteret, quae particula commixta est malis (61). Cuius immissionis particulae lucis exitus fuit ut bono pax esset, eiusque natura exempta custodiretur ab igne materiae atque a carie corruptrice, hostesque (i. e. membra materiae) per immixtionem caperentur atque ab impetu superse - derent (57). Notandum insuper est membra materiae postquam commixta est iis particula lucis dici ibidem "lucida ob virtutem ipsis immixtam„ (58).

Hisce similia tradit auctor biographiae Manetis apud Michaelem patr.. Iacob. 1. c. cum dicit : "Cupiebant (progenies materiae) immiscere suam caliginem luci et bono : ast deus illos videns eosdem sistere fecit ibidem parumque tollens ex luce iniecit versus materiam, quae illam sorbuit eidemque fuit alligata„ (1).

Iamvero quae fragmenta libri mysteriorum narrant, uti supra, de concitato a materia suisque virtutibus bello adversus bonum, in quo eadem ita praevaluit ut particulam lucis, quam deus a se abscindens inferius deiecit, arripiens absorpserit devictamque in se retinuerit (53), acta Archelai aliaque Manichaeo-

---

(1) ܨܒܝܢ ܗܘܘ ܕܢܚܠܛܘܢ ܚܫܘܟܘܬܗܘܢ ܒܢܘܗܪܐ ܘܒܛܒܬܐ . ܟܕ ܕܝܢ ܚܙܐ ܐܠܗܐ ܐܢܘܢ ܐܩܝܡ ܐܢܘܢ ܬܡܢ . ܘܫܩܠ ܩܠܝܠ ܡܢ ܢܘܗܪܐ ܘܫܕܐ ܠܘܬ ܗܘܠܐ . ܘܗܝ ܒܠܥܬܗ ܘܥܡܗ ܐܬܐܣܪܬ ܒܗ

rum documenta paulo aliter evolvunt. Aiunt siquidem "patrem illum bonum„ a se ipso edidisse vim, quae appellata est "mater viventium„ , eandemque edidisse "primum hominem„ , qui cum suis quinque elementis quibus indutus est tamquam ad bellicum apparatum, inferius delapsus est; tenebrarumque principes, qui cum eo decertabant, aliquid ex ipsius luce absorpsisse, ita ut primus homo exinde fuerit in locis inferioribus vexatus; deinde patrem exaudisse eundem primum hominem orantem, atque alteram a se productam vim nomine "spiritum vitae„ misisse, quae porrexit dexteram primo homini eumque e tenebris eduxit (1).

Videtur Manes in suum systema invexisse "matrem vitae, quae edidit primum hominem„ ex doctrina Bardesanis, qui dicitur affirmasse "matrem vitae congredi cum patre vitae et gignere septem filios„ (2).

VIII In adductis a Severo Manichaeis fragmentis hisce verbis commemoratur opus creationis mundi, cuius pars est homo : "Ipsa particula lucis, quae immixta fuit materiae, causam praebuit cur mundus crearetur, ex eo quod deus propter immixtionem istam cum malo coactus fuerit ad facienda omnia„ (63).

Etsi porro ibidem haud continetur descriptio creationis singularum rerum, i. e. coeli et terrae, siderum, plantarum, animalium atque hominis, nihilominus satis aperte ibi innuitur corpora quae in mundo existunt fuisse confecta ex materiae membris, quae dicuntur "archontes„ ; lucem vero quae in iisdem includitur, seu animam animalium, spiritumque qui hominibus inest a principio derivare bono. Hinc Severus affirmat quod Manichaei "a principio materiae increatae dicant se factos fuisse, cum illam faciant opificem„ (52).

Imo, iuxta Manetis systema etiam plantis, arboribus aliisque rebus inani-

---

(1) Cf. Acta Archelai apud Epiph. haeres. 66 n. 29; Aug. contra Faust. XIII, 18, XX, 9; Theod. bar Khuni edit. Pognon 127 et seq.

(2) In biographia Bardesanis, apud Mich. patr. Iacob. l. c. Praeterea ex Theod. bar Khuni edit. Pognon 144 etiam Curitae fingebant "matrem vitae„. Cf. etiam Iren. I, 30.

Prolegomena

Quae hoc in IV fasciculo studiorum syriacorum ex codicibus in publicam edimus lucem documenta de haeresibus, sex enumerantur, quibus in appendice vetustissimum fragmentum adiungitur Dosithei qui coaevus erat Montano et Priscillae haereticis.

In distinctis capitulis de singulis pauca sunt adnotanda.

I Opusculum anonymi de haeresibus

Quod primo loco in nostro fasciculo prodit documentum consistit in duobus tantum foliis agglutinatis initio codicis syriaci bibliothecae Vaticanae signati numero 190 : desideratur opusculi principium et continuatio. Codicis autem scriptura, in qua hic inde nonnulla vocabula obliterata occurrunt, videtur saeculo IX vel X referenda.

Mutilus porro iste libellus agit initio de erroribus Chaldaeorum seu de astrologia, deinde de religione Zoroastri, quae per regiones orientis praesertim praevaluit (1). Exhinc transit ad recensendas haereses, quae pullularunt

---

(1) Barhadbeshabba Arabs (ܒܪ ܚܕ ܒܫܒܐ ܥܪܒܝܐ) auctor nestorianus qui circa finem saec. VI vivebat in suo opere de scholis ܥܠܬܐ ܕܫܠܐ ܕܣܝܡ ܡܘܬܒܐ ܕܐܣܟܘܠܐ, cuius exemplar exstat in bibliotheca nostra, haec consignat de eadem religione : "Zoroaster magus Persa tempore Hystaspi regis instituit quoque scholam, coegitque multos, qui eius errores receperunt. Ipsos siquidem edocebat quatuor eodem ordine existere deos, Ashokar, Phrashokar, Zarokar et Zeron (Zervan) : quorum cum meminit, minime ostendit gesta operationesque. Deinde asseruit duos alios esse deos, quorum unum Hormizdam alterum Ahriman dixit, aitque ambos a Zeron generatos, unum tamen esse bonum perfectum, Ahriman vero malum absolutum, ipsosque fecisse

post adventum Christi, eiusque ascensionem in coelos, inde ab haeresi Simonis magi, cui subiungit expositionem de secta Marcionis, cuius, ob deficientem codicem, nonnisi brevis pars remansit.

2 Homilia XIX Severi Antiocheni, ubi disputatur adversus Romanum haereticum auctorem libri "Scala„ cuius quaedam fragmenta proferuntur

Alterum documentum, quod constituit homilia CXIX Severi Monophysitarum patriarchae Antiocheni super miraculum a Christo Domino in nuptiis Canae editum (Io. II), nec non adversus haereticum quemdam nomine Romanum, suppeditavit codex syriacus Vaticanus 143 in quo Severi (1) continentur homiliae cathedrales seu epithroniae CIII — CXXV. Idem codex dicitur absolutus anno graecorum 874 (Christi 563) diebus Georgii abbatis coenobii

---

universum hunc mundum, bonum quidem bonos, malum vero malos. Insuper ait alios existere XXIV deos, ita ut (divinitatum) totalis grex sit triginta iuxta dierum mensium numerum. Docuit quoque minime esse mactanda animalia, propterea quod iisdem inest Hormizdas. Ait etiam oportere ut filius (in uxores) ducat suam matrem, filiam et sororem. Neque permittit ut defuncti sepeliantur, sed foras proiiciendi sunt, ut a vulturibus corrodantur„. ܒܬܪ ܗܕܐ ܒܙܒܢܐ ܕܐܚܪܝܐ ܐܦ ܙܪܕܘܫܬ ܡܓܘܫܐ ܦܪܣܝܐ. ܒܝܘܡܘܗܝ ܕܓܘܫܬܣܦ ܡܠܟܐ ܘܒܗ ܒܙܒܢܐ ܛܒ̈ܐ ܕܡܠܟܘܬܗ. ܒܪ ܕܝܢ ܐܡܪ ܕܐܠܗܐ ܐܝܬ ܗܘܐ ܫܡܝܐ ܐܪܒܥܐ ܐܠܗ̈ܐ. ܐܫܩܪ. ܘܦܪܫܘܡ. ܘܙܪܘܢ. ܘܢܘܪܝ. ܒܪܒܥܐ ܘܠܐ ܚܕ ܡܢܗܘܢ ܘܩܕܡܝܬܗܘܢ. ܘܒܬܪܟܢ ܐܡܪ ܠܗܘܢ ܐܫܩܕܡ. ܘܝܠܕ ܗܪܐ ܗܘܪܡܝܙܕ. ܘܐܚܪܢܐ ܐܗܪܡܢ. ܘܐܡܪ ܕܡܢ ܙܪܘܢ ܐܬܝܠܕܘ ܬܠܬܝܗܘܢ. ܘܟܕ ܚܙܐ ܛܒܐ ܗܘ ܫܡܫܐ. ܘܐܗܪܡܢ ܒܝܫܐ ܡܫܡܫܢܐ. ܘܗܘܝܢ ܚܕܝܢ ܟܠܗ ܥܠܡܐ ܗܢܐ: ܛܒܐ ܛܒ̈ܐ. ܘܒܝܫܐ ܒܝ̈ܫܐ. ܘܒܬܪܟܢ ܐܡܪ ܕܐܝܬ ܐܚܪ̈ܢܝܢ ܕܗܘܝܢ ܟܠܗ ܚܫܒܢܗܘܢ ܠܬܠܬܝܢ ܐܝܟ ܡܢܝܢܐ (ܕܝܘܡܬܐ) ܕܝܪ̈ܚܐ. ܘܐܡܪ ܕܠܐ ܐܢܫ ܢܟܘܣ ܚܝܘܬܐ. ܡܛܠ ܕܗܘܪܡܝܙܕ ܐܝܬ ܒܗܘܢ. ܘܐܡܪ ܕܙܕܩ ܠܒܪܐ ܢܣܒ ܐܡܗ ܘܒܪܬܗ ܘܚܬܗ ܘܐܚܪܬܐ. ܘܠܡܝܬ̈ܐ ܠܐ ܡܦܩܣ ܠܡܩܒܪ. ܐܠܐ ܕܠܒܪ ܢܫܬܕܘܢ ܐܝܟ ܕܢܬܐܟܠܘܢ ܡܢ ܢܫܪ̈ܐ.

(1) Severus pronuntiavit Antiochiae CXXV homilias ab an. 512 usque ad an. 518.

Mar Ioannis oppidi Nerab prope Aleppum (1). Perantiqua porro ista homiliarum Severi syriaca interpretatio diversa est ab illa quam Iacobus Edessenus absolvit anno 701 Christi (2). Cuinam autem tribuenda sit nostra versio auctori haud liquet. Siquidem nequit is esse Athanasius presbyter Nisibenus (ܩܫܝܫܐ ܐܬܢܣܝܘܣ ܢܨܝܒܢܝܐ), qui in epigraphe (3) codicis Lond. addit. 12, 181 dicitur ex graeco in syriacum epistolas eiusdem Severi vertisse anno 980 graec. (Christi 669), et in alia epigraphe cuiusdem codicis qui asservatur in bibliotheca ecclesiae Chaldaeorum in urbe Amida indicatur eundem syriace interpretatum esse "tractatus Severi ad Nephalium„ (4). Verisimile tamen est primum interpretem homiliarum Severi ex graeco in syriacum fuisse Paulum episcopum Callinici, qui anno Christi 528 cum Edessae degeret, syriace reddidit eiusdem Severi plura scripta praesertim vero disputationes adversus Iulianum Halicarnassi de incorruptibilitate corporis Christi (5).

Quibus praemissis, breviter dicendum est de argumento homiliae, quam publici iuris facimus. Iamvero, arrepta occasione evangelicae lectionis diei, Severus concionem ad populum habens de nuptiali convivio Canae cui cum matre discipulisque adfuit Christus, et in quo patravit miraculum commutationis aquae in vinum, laudibus effert quidem virginitatem, sed connubii honestatem sanctitatemque simul tuetur. Deinde invicte confutat infamem illum nomine Romanum auctorem scripti cui titulus est "Scala„, cuius plura fragmenta ipsis eiusdem verbis profert, in quibus Ioannis caput II improbe interpretando, sacraeque Scripturae alia loca perverse commentando, varias

---

(1) Eiusdem abbatis coenobii Mar Ioannis Nerab mentio legitur in epigraphe codicis Londinensis addit. 14, 597 (wright cat. of. syr. manusc. p. 651).

(2) Cf. Assemani B. O. T. I p. 494

(3) Cf. wright catal. of. syr. manus. p. 558.

(4) ܫܠܡ ܡܐܡܪܐ ܕܬܪܝܢ ܕܩܕܝܫܐ ܣܘܝܪܘܣ ܦܛܪܝܪܟܐ ܕܐܢܛܝܘܟܝܐ ܕܠܘܬ ܢܦܠܝܘܣ .
ܡܦܩܬܗ ܕܝܢ ܡܢ ܝܘܢܝܐ ܠܣܘܪܝܝܐ ܒܝܕ ܩܫܝܫܐ ܐܬܢܣܝܘܣ ܢܨܝܒܢܝܐ .

(5) Cf. Assemani B. O. T. II p. 46

impias sententias de Christo eiusque matre ausus est exprimere, turpes theorias de Adamo et Heva, de Ioanne baptista etc. imprudenter effingere, connubium asserere impurum prolisque procreationem immundam, statuens, veluti falla-cium suarum doctrinarum fundamentum, duplex esse peccatum distinguendum, alterum naturale quod naturae nempe inhaeret, alterum autem voluntarium. Testatur porro Severus praefatum librum cui titulus “Scala„ fuisse pervulgatum Antiochiae, eiusque dicta declarat esse tenoris daemoniaci, blasphemias redo-lentia, vetularum fabulis plena, quae ad obscoenitatem Manichaeorum et Messalianorum adducunt. Nihilominus haud constat utrum ille Romanus exstiterit coaevus Severo, nec cognoscitur cuius fuerit dignitatis. Neque dici potest de illo agi apud Michelem patriarcham Iacobitarum, qui in chron. l. VIII c. 27 refert Severum tractatus edidisse adversus Iulianum Halicarnassi, Felicissimum et Romanum, cum ibidem sermo sit de haereticis phantasias-tis (1). E contra Romanus iste, quem impugnat in nostra homilia Severus, sectator dicendus est haeresis cuius facit mentionem chronicon Edessenum hisce verbis: “Anno 739 (Christi 428) innotuit haeresis asserentium peccatum insitum esse naturae„ (2).

Idem Severus in homilia 124 quae exstat in eodem cod. Vatic. 143 de-promit aliud fragmentum ex libro Scalae Romani quem hisce verbis designat: “Romanus qui perimprobam Scalam sicuti fur nocturnus super humeros tollit„ (3).

---

(1) ܣܘܝܪܐ ܕܝܢ ܣܝܡ ܪܒܐ . ܘܐܦ ܟܬܒ ܠܘܩܒܠ ܦܢ̈ܛܣܝܣܛܐ ܕܦܠܝܩܣܝܡܘܣ ܘܕܝܘܠܝܢܐ ܘܕܪܘܡܢܘܣ
ܘܩܕܡ ܟܠܗ ܡܫܒܚܐ ܗܘ ܕܐܡܪ ܠܐ ܚܫܢܐ . ܘܐܦ ܡܢ ܡܝܬܘܬܐ ܚܝܒܐ ܠܡܫܝܚܐ .
ܘܟܠܗ ܚܫ̈ܐ ܗܘܘ ܠܗܘܢ ܦܢܛܣܝܣܛܐ ܘܪܘܡܢܘܣ ܡܢ ܥܕܬܐ ܗܠܝܢ .

(2) Edit. Guidi p. 6 ܫܢܬ ܫܒܥܡܐܐ ܘܬܠܬܝܢ ܘܬܫܥ . ܗܪܣܝܣ ܕܗܢܘܢ ܕܐܡܪܝܢ
ܕܚܛܝܬܐ ܒܟܝܢܐ ܡܛܒܥܬܐ ܐܝܬܝܗ .

(3) Cod. Vat. 143 f. 168 v: ܪܘܡܢܐ ܗܘ ܕܠܣܒܠܬܐ ܕܟܠ ܪܫܝܥܬܐ ܥܠ ܟܬ̈ܦܬܗ ܫܩܠ
ܐܝܟ ܓܢܒܐ ܕܠܠܝܐ

3 Homilia CXXIII Severi Antiocheni, ubi praecipue disputatur adversus Manetem, ex cuius scriptis mysticis proferuntur quaedam fragmenta

Tertium documentum subiungimus ex eodem codice syr. Vat. 143, a quo deprompsimus documentum secundum (vid. sup. p. X), consistitque in homilia CXXIII eiusdem Severi Antiocheni, in cuius parte prima exponit argumentisque probat fidei orthodoxae professionem in Trinitatem atque Incarnationem, in altera vero alte redarguit Manetem coriphaeum sectae ab eo denominatae, profertque ex uno ex eiusdem mysticis scriptis non pauca fragmenta quae refellit.

Plura autem ibidem notatu digna sunt :

1 Ista homilia ideo inscribitur "catecheseos VI„ quia Severus, uti in ipso exordio significat, ex antiqua disciplina illam habebat ad audientes seu catechumenos qui baptizandi erant in vigilia dominicae resurrectionis. Quod clarius innotescit ex eiusdem homiliae XC inscriptione, quae prostat in vetustissimo codice syr. Vatic. 142 exarato anno Christi 576 f. 72 hisce verbis : "Homilia XC : auditio instititutionis catecheticae de more pro baptizandis die perinsigni resurrectionis, quae est catechesis IV„ (1). Exinde non immerito colligitur initio saec. VI in ecclesia Antiochena adhuc viguisse disciplinam catechumenatus, quin tamen constet utrum breviori temporis spatio absolvebatur.

2 Ea aetate Antiochiae reperiebantur Ariani nec non Manichaei, quorum nonnulli conabantur nefandos illius sectae errores propagare inter fideles, praesertim vero inter mulieres quae facile incidunt in illorum laqueos (Vid. infra p. 69)

---

(1) ܡܐܡܪܐ ܕܬܫܥܝܢ . ܡܫܡܥܬܢܘܬܐ ܕܬܠܡܝܕܘܬܐ ܐܝܟ ܥܝܕܐ ܡܛܠ ܐܝܠܝܢ ܕܡܬܥܡܕܝܢ ܕܢܨܝܚܐ ܒܝܘܡܐ ܗܘ ܐܡܝܪܐ ܗܘ ܕܩܝܡܬܐ . ܕܐܝܬܝܗ̇ ܗܕܐ ܡܫܡܥܬܢܘܬܐ ܕܐܪܒܥ .

3 Ritus hodie praescriptus apud Syros aliosque orientales, ut baptizandus ad abrenuntiationem satanae se vertat versus occidentem, atque ad emissionem professionis fidei in Christum Dominum se convertat ad orientem (1), iam obtinebat in ecclesia Antiochena tempore Severi, uti indicatur in peroratione eiusdem homiliae CXXIII (vid. infra p. 69).

In homilia autem CXIX testatur idem Severus usum suae ecclesiae baptizandi trina immersione sub trina invocatione Trinitatis. (vid. inf. p. 35).

4 Cum homiliae Severi abundent locis ex s. Scriptura productis, maximae utilitatis habendae sunt etiam hoc sub aspectu, nimirum ad dignoscendum textum librorum sacrorum in usu ecclesiae Antiochenae illo tempore.

5 Praeter testimonia ex s. Scriptura profert Severus in hom. CXIX plures allegationes ex s. patribus, nominatim ex Io. Chyrsostomo, Gregorio Theologo et Cyrillo, quas cum textu graeco adamussim concordantes et nonnunquam accuratiorem lectionem praeseferentes comperimus.

6 In eadem homilia recitat canonem XLVIII quem dicit pervulgatum per sanctas ecclesias (vid. infr. p. 18). Attamen haud facile detegitur undenam praefatus canon fuerit desumptus.

---

(1) Cf. Denzinger rit. orient. T. 1 p. 273. Idem ritus praescribitur ab ecclesia Alexandrina, ibid. p. 198; nec non in ritu byzantino.

4 Expenditur systema doctrinae Manetis ex fragmentis ex eiusdem scriptis a Severo productis, instituta collatione cum aliis documentis Manichaeorum

Ex quatuor, quae edidit Manes nefarius haeresiarcha (1) scriptis, servavit nobis Severus tum praefationem (vid. infra p. 57), tum alia plurima fragmenta illius libelli, qui inscribitur "Mysteriorum„ quique, teste s. Epiphanio (adversus haereses II, 13) in viginti duas partes alphabetico ordine distribuebatur. In eadem dein homilia Manes a Severo dicitur "scriptor impius„ (58) "plene amens„ (59), "mysticus foedusque auctor, coriphaeus insipientium, dux expeditus Manichaeorum, princeps doctrinarum obscoenarum, legislator impietatis auctorque fabularum senilium„ (60).

Haec est porro summa systematis Manetis, uti ex adductis fragmentis colligitur :

I Duo inducuntur principia absque initio increata seu ingenita, quorum unum est bonum, alterum malum, quae inter se (2) minime communicant.

---

(1) Praestat hic notare loca nonnulla ex s. Ephraemi scriptis, ubi alluditur ad sensum nominis proprii Manetis, commemoratur eius patria, neque obscure indicatur unde is hauserit suos errores. In hym. itaque 2 adversus errores (edit. Rom. T. II p. 440) satis clare innuit nomen Manes ܡܐܢܝ vel ܡܐܢܝܣ derivari ex vocab. syr. ܡܐܢܐ quod significat "indumentum„. In hym. 14 (ibid. p. 468) eum oriundum affirmat ex Babylone. In hym. 7 (ibid. p. 455) declarat ipsum credidisse commenta heroum atque chaldaeorum. Addit in hym. 14 (ib. p. 468) eum ex graecis didicisse theoriam de "materia deformi„, et subiungit ipsum invasisse mendacia promanatia ex India. Tandem in epist. ad Hypatium (edit. Overbeck p. 63) ait Bardesanem exstitisse magistrum Manetis. Porro chron. Edess. (edit. Guidi p. 3) ad an. 551 (Chr. 240) consignat natalem Manetis.

(2) Cf. s. Epiphanium advers. haeres. haer. 76 n. 14

(Vid. infra p. 50). Principium bonum nominat Manes naturam benedictam (p. 58); lucem (50), aut lucem mirandam ac splendidissimam (57); intellectum principem (61); deum (57), aut deum solum bonum (61), aut deum fortem et heroem (57) aut deum in omnibus et super omnia (58). Principium vero malum seu pravum sua natura denominat materiam (50) aut materiam efficientem corruptionem (57); caliginem (50) vel materiam caliginosam (57). Porro ex loco Math. VIII, 17 quo idem haeresiarcha in epistola ad Marcellum (1) abuititur, principium bonum appellat arborem bonam vel arborem vitae (51, 52), quae habet fructus (52), quos vocat sanctos (58), quibus obtegitur, quosque per se sepit (52). Principium vero malum appellat arborem malam (52, 54, 55), quae nihil boni penitus facit (56); arborem caliginis (57); arborem mortis (56) cui minime inest vita, neque fructus bonus (53).

Praeterea principium bonum simile dicit regi in sua regia (51), principium autem malum aequiparat sui qui in luto volutatur, alitur recreaturque foetore, vel serpenti qui insidiatur in latebris (51).

Deinde bono principio tribuit gloriam (53), bonitatem (52, 53, 54, 55, 61), magnificentiam (53), iustitiam (53), invisibilitatem principio malo (52) : principio e contra malo bellum, atrocitatem (56), insipientiam (57) et rabiem (58) adscribit.

II Quamvis autem asserat principium bonum esse infinitum vel indefinitum, nihilominus ipsi tamquam sedem seu locum domini, ubi is prehendi nequit, assignat septentrionem extra et infra, orientem et occidentem supra et infra, additque nihil infra dari cavum (52) : atque illum locum dicit excelsum (57), terram lucis (58), terram gloriosam lucis (57), locum liberum (ib.), mundum vel mundos lucis (57, 58, 61) mundos benedictos (57). Fingit porro mundum lucis habuisse fines seu limites suos (57, 59). Insuper ait deum locum suum clausisse muro ad se custodiendum, seu ad semet inter includen-

(1) Apud Epiph. l. c. n. 6

matis inest intime particula lucis seu divinitatis. (vid. infr. p. 77)

Porro auctor biographiae Manetis apud Michaelem patr. sic refert creationem hominis "Quare deus coactus fuit ut mundum crearet; atque Adamum et Hevam ex Sacla principe materiae dicunt extitisse et ex Nabroel; dicunt quoque solem et lunam esse naves, quae suscipiunt animas hominum ac omne bonum immixtum materiae evehuntque ad locum lucis„ (1)

In act. vero Archelai aliisque documentis perhibentur Manichaei fingere "spiritum vitae„ confecisse prius coelum quidem ex pelle principum tenebrarum (2), vel ex serpentis exuviis (3), terram vero ex corpore eorundem (4), exhinc confecisse solem et lunam quas nominat naves, stellasque ex luce eliquata vel ex bona aqua atque bono igne (5), dein subdunt plantas arboresque crevisse ex membris maculatis materiae, in earumque formis deum alligari (6), postea ridiculo ac obscoeno modo comminiscuntur ex abortivis foetibus principum tenebrarum delapsis super terram animalia universa nata esse (7); atque

---

(1) ܡܛܠܗܢܐ ܕܡܢ ܐܠܨܗ ܠܐܠܗܐ ܕܢܒܪܝܘܗܝ ܠܥܠܡܐ. ܘܐܕܡ ܘܚܘܐ ܡܢ ܣܩܠܐ ܡܕܒܪܢܐ ܕܗܘܠܐ ܐܡܪܝܢ ܕܗܘܘ ܘܡܢ ܢܒܪܘܐܝܠ. ܫܡܫܐ ܘܣܗܪܐ ܠܐܠܦܐ ܐܡܪܝܢ ܕܐܝܬܝܗܘܢ ܕܡܩܒܠܝܢ ܠܢܦܫ̈ܬܐ ܕܒܢ̈ܝ ܐܢܫܐ ܘܟܠܗ ܛܒܬܐ ܕܐܬܚܠܛܬ· ܒܗܘܠܐ ܡܥܒܪܝܢ ܠܐܬܪܐ ܕܢܘܗܪܐ

(2) Cf. Epiph. haer. 66 n. 32

(3) s. Ephr in epist. ad Hypatium edit. Overbeck p. 65 seqq.

(4) s. Aug. contra Faust. XX, 9.

(5) Aug. de haeres. 46

(6) Aug. cont. Faust. XXIV, 2 Cf. etiam Ephr. epist. ad Hypat. edit. Overbeck p. 66

(7) Aug. cont. Faust. VI, 8; de morib. Manich. II, 9, 14, 61

Porro ad risum movent Manichaei in indicanda causa tonitruum fulgurumque apud s. Ephr. hym. 50 adversus errores (edit. Rom. T. II, 548) ܒܪ̈ܥܡܐ ܘܒܪ̈ܩܐ ܠܘܬ ܡܪܓܙܝܢ ܠܩܕܝܫܐ ܕܐܡܪܝܢ ܕܩܠܐ ܗܘ ܪܛܝܢܐ ܕܐܪܟܘܢܛܐ ܕܒܬܘܠܬܐ ܥܪܛܠܬܐ "Tonitribus et fulgoribus ad iram provocant Sanctum (deum), cum dicunt illa esse vocem libidinosam archontis adspicientis virginem„. Cf. Archl. c. 9; Epiph. haeres. 66, n. 32 etc.

tandem aiunt Adamum et Hevam productos ex matre Nebroel et patre Ashcalon principe daemonum (1) qui a graecis dicitur Sacla.

IX Immixta porro lucis particula variis materiae membris in quibus tanquam in carceribus alligatur debet eliquari donec pura evadat (2). Materia autem desinet in abolitionem (vid. infra 58, 62).

X Eo porro tendunt conatus Manetis ut dominatum tribuat principio malo, quo sibi proponit ostendere haud esse reprobandum peccatum utpote quod materia sit quae cogat ad peccandum, quae materia, ait, fingit cariem absumentem (62).

Hisce expositis, facile explicantur coetera dogmata Manichaeorum atque usus:

1 Cum corpora putantur ex substantia archontum confecta, prohibentur apud Manichaeos perfecti, qui et dicuntur "electi„ a mactandis animalibus et ab edendis carnibus occisis vel mortuis, cum iam per necem vel mortem anima seu pars substantiae bonae ex iis aufugerit. (Cf. Aug. de haeres. 46).

Neque vinum bibunt quod dicunt fel esse archontum. (ibid.)

Eadem de causa et condemnant nuptias, maxime autem prolis generationem. (ibid. l. c.)

Aliis riduculis modis explicant causas pluviae, stillicidii et nivis. Cf. act. Archel. apud Epiph. haeres. 66; s. Ephr. epist. ad Hypatium (edit. Overbeck p. 65 seq.)

(1) Aug. de haeres. 46

(2) Epiph. haeres. 66 (Migne P. G. T. XLII p. 67)

"Docet... animas... ad lunarem orbem evehi, cum lucida sit animae natura... deinde a luna tamquam minore navigio eosdem exonerari putat, et intra solem recipi, atque in aevum beatorum exponi„. Cf. de purgatione epist. s. Ephraemi ad Hypatium etc. (edit. Overbeck p. 68 seqq.)

Item et inficiantur corporum resurrectionem. (Cf. biograph. Manet. apud Michael. patr.)

2 Ex eo quod credant animas esse particulas lucidas dei in corporibus tamquam in carceribus alligatas, ut purgentur, attollanturque exhinc ad lunam et solem, et postea introducantur ad locum beatum, asserunt novissimis temporibus filium luminis i. e Christum venisse non iam ad sanandam naturam humanam corruptam, sed ad liberandas animas inclusas, nec tamen venisse in carne vera sed simulata, atque proinde specietenus ipsum passum et mortuum esse. (ibid.)

3 Iuxta doctrinas Astrologiae contendunt quod virtutes, quas appellant sanctas affirmantque residere in luna et sole, exerceant actionem tum in hominum animas tum etiam particulas bonas divinitatis quae insunt coeteris rebus in mundo.

4 Classis dicta penes Manichaeos “electorum„ genere suae vitae sanctiore et perfectiore purgant suas animas, simulque purgant in suis ventribus particulas substantiae divinae quae insunt escis quas iidem sumunt.

Alterius vero eorundem classis qui dicuntur “auditores„ vel “catechumeni„ animae, cum adveniente morte non fuerint adhuc eliquatae, transmigrant in “electos„.

Improborum vero atque infidelium animas aiunt transmigrare in pecora et in plantas etc., donec perficiatur purgatio, pereatque materia.

5 Ex eo quod animalibus, herbis, escis insint immixtae ex substantia bona perticulae, abstinere debent “electi„ ab agris colendis, pomis carpendis, pane frangendo (1) etc., ne scilicet laedant particulas bonas ibi alligatas. Id tamen permittunt “audientibus„ qui inde praebent elementa electis, ut subs-

---

(1) s. Ephr. in epist. ad Hypatium de Manichaeis (edit. Overbeck p. 65) scribit: ܗܢܘܢ ܕܐܦ ܠܐ ܠܠܚܡܐ ܨܒܝܢ ܕܢܩܨܘܢ ܕܠܐ ܟܐܒ ܢܫܠܛܘܢ ܠܢܘܗܪܐ ܕܡܚܠܛ ܒܗ “Isti, qui neque panem frangere volunt, ne dolore afficiant lucem ei immixtam„

tantia in eorum ventre purgata impetret illis veniam. (Aug. l. c.)

6 Ex eo quod censeant solem ex bono igne factum, lunam autem ex bona aqua, idcirco utrumque luminare adorant, et per diem versus sôlem, per noctem vero versus lunam orant. (ibid.; biogr. Manet. ap. Mich. patr.)

7 Tandem ex dictis palam fit Manetem in suo systemate conflando elementa praecipua desumpsisse ex religione Zoroastri magorum (1), Budae Indorum, nec non Gnosticorum Mesopotamiae (2). Ex christiana autem fide nonnisi quaedam vocabula vel formas hausit, cum reapse Vetus Testamentum renueret et Novi multis ex eo demptis, scripturas depravatas adhiberet, atque nonnullas apocryphas illis anteponeret. Loco Trinitatis fingebat lucem cum suis emanationibus. Aliqui lucem Patrem, emanationes dicebant Filium et Spiritum. Docuit simulata carne apparuisse filium lucis nempe Christum, cuius se vocabat apostolum. Imo contendit se esse Paracletum quem Christus promisit.

Quod ad constitutionem hierarchicam penes suos, spectat, statuit Manes ut apostolo Christi atque Paracleto adstarent duodecim discipuli seu magistri, qui ex "electis„ seligebant septuaginta duos quos denominabant episcopos, habebantque episcopi suos diaconos. Quamvis autem eorum coetus distribueretur in "electos„ et "catechumenos„ nullum tamen hisce conferebatur baptisma.

---

(1) Cf. infr. p. 1, nec non in proleg. p. IX not. 1 ubi iuxta Zoroastri religionem Hormizdas dicitur principium bonum perfectum, Ahriman principium malum absolutum. Item ibidem docetur non esse mactanda animalia, ex eo quod iis insit Hormizdas.

(2) Cf. inf. in proleg. notam appositam sectae Simonianorum, ubi indicantur quaedam affinitates inter systema Manetis et gnosticorum.

metrico (edit . Overbeck p . 147) commemorantur hae sectae : ܐܪ̈ܝܢܘ ܘܐܘܢܘܡܝ̈ܢܘ ܩܬܪ̈ܘ ܘܕܒܝܬ ܚܘܝܐ . ܡܪܩܝܘܢܝܐ ܘܡܢܝ̈ܢܝܐ . ܕܝܨ̈ܢܝܐ ܐܦ ܩܘܩ̈ܝܐ ܦܘܠܝ̈ܢܝܐ ܦܛܠܡܝ̈ܢܘ . ܫܒܬ̈ܝܢܝܐ ܘܒܪܒܪ̈ܝܢܐ "Ariani, Eunomiani Cathari, Ophitae (1), Marcionitae, Manichaei, Daisanistae, Cucitae, Pauliani, Ptolomaeistae (2), Sabbatini et Borboriani„ . Exinde apparet sectas quas recenset tractatus noster, praetermissis Simonianis, Montanistis et Timotheistis, a s. Ephraemo memorari, atque in tractatu contineri omnes quae enumerantur a s . Ephraemo, praeter Valentinianos, Aetianos, Sabelianos, Photinianos, Messalianos, Ophitas .

Hisce expositis pauca de singulis sectis dicamus . Recensendarum in isto libello sectarum merito primam ponit auctor Sabbatinorum, admonens Paulum in epist . ad Phlippenses (III, 2) eandem commemorasse (3) . Eius mentio occurrit apud s . Ephraemum non solum in testamento (vid . supra p . XXXII), sed etiam in 2 hym . adv . errores (edit . Rom . II, 440), ubi alludit ad quemdam ritum singularem per mulierem conficiendum in praefata secta . Ait enim ܐܢܬܬܐ ܫܥܒܕܬ ܠܫܒ̈ܬܝܢܐ· ܕܪ̈ܫܝܗܘܢ ܐܪܟܢܘ ܩܕܡ ܐܝܕܗ . ܥܠ ܟܘܪܣܝܐ ܕܥܠ ܒܐܡ ܐܪܡܝܬ ܠܘܘܠܨܢܐ· ܠܐܕ̈ܢܝܗܘܢ "Mulier subdidit Sabbatianos, qui sua capita coram ipsius manu inclinarunt . (Sedens) super thronum in bemate collocato adhortationem infudit eorum auribus„ . In quo autem consistat ritus de quo ibi agitur, haud constat nobis .

Qui dein a nostro auctore illi sectae assignantur errores iidem fere tribuuntur a veteribus scriptoribus Ebionitis, qui quamvis in Christum crederent,

---

(1) Quos graeci a serpente (ὄφις) denominant ophitas vel ophianos, dicuntur a syris ܕܒܝܬ ܚܘܝܐ

(2) In cod . Collegi Urbani habetur ܒܠܢܛܝ̈ܢܘ (Valentiniani) quam lectionem putat Assem (B . O . I) genuinam . Nulli autem cognoscuntur haeretici nomine Ptolaeini, nisi forsan hoc nomine designentur asseclae Ptolomaei discipuli Valentini . Cf. Epiph . haeres . 33

(3) Exinde patet diversam ab ista esse sectam Sabbatinorum de qua exstat can . 7 concilii Constantinop ., quaeque exorta est per Sabbatium (vid. Socrat. V, 22)

Mosaicae legis observantias retinebant, sabbatum atque diem dominicam custodiebant (Euseb. H. E. III,), suscipiebant carnalem circumcisionem (Orig. hom. III in genes. 3) et ad exemplum Christi modo iudaico pascha celebrabant (Orig. com. Math. 79).

II Sequitur notitia de Simonianis, asseclis Simonis magi, (act. apost. VIII, 9, 18 - 24) quem refert semet dixisse filium Dei, virtutem abditam creatoris, ac seipsum a Patre fuisse missum ad liberandos homines (1). Tradit praeterea ipsius asseclas composuisse sibi "evangelium quatuor epistolarum, quod inscribitur : liber regionum„. Tandem signa externa indicat quibus iidem Simoniani se ab aliis discernebant ,concluditque asserens eosdem fuisse deditos artibus magicis.

III Exhinc tractatus auctor transiens ad recensendam sectam denominatam Marcionitarum a Marcione Pontico (2), adnotat illos praedicare tria entia

---

(1) Merito Simon magus censendus est princeps gnosticorum, eiusque systema de deo altissimo de, emanationibus ab ipso etc. exponit Iren. advers. haeres. 1, 23, fusiusque auctor Philosophumenon VI ex libello adscripto eidem Simoni, cui titulus : Magna revelatio.

(2) Notum est Marcionem ex Ponto venisse Romam, ubi Cerdon Syrus natione, qui ibidem a tempore Hygini pontificis commorabatur, modo occulte modo aperte docebat illum qui a lege et prophetis praedicatus est deus, non esse ipsum Patrem Iesu Christi, cum ille quidem notus esset, hic ignotus, ille iustus, hic bonus. Marcion itaque Cerdonem tamquam magistrum frequenter adiens eiusdem blasphemam doctrinam auxit. (cf. Ir. III haeres. apud Euseb. H. E. IV, 11).

De tempore autem quo Marcion suam haeresim diffudit haud conveniunt veteres scriptores. Teste equidem s. Iren. apud Eus. H. E. IV, 14, s. Polycarpus interroganti Marcioni respondit se ipsum noscere tamquam primogenitum satanae. Id evenit ante an. 155, quo martyrium sanctus episcopus subiit. Chronicon dein Edessenum ad an. 138 consignat egressum Marcionis ex ecclesia.

seu principia, ab aeterno existentia, nempe deum quem Marcion appellabat "iustum„ dicebatque eundem esse rerum conditorem, legis prophetiarumque auctorem; deum "bonum„ quem deo creatore maiorem censebat (1); tandem principium malum, quod confundebat cum materia (2).

Quamvis autem vetustiores, uti s. Iustinus (apol. 1, 26), s. Irenaeus (1, 27, III, 12), Tertullianus (adv. Marcion. passim), scripserint Marcionem duos docuisse deos (3), nequaquam hoc asserentes excludebant eiusdem sententiam de tertio principio malo, sed solum respiciebant ad antithesim, quam haeresiarcha ille inter deum iustum et deum bonum adeo urgebat, ut illum quidem, quem iustum nuncupabat, exhiberet uti improbum atque iniquum, eidemque vitio verteret creationem corporum, institutionem coniugii atque generationis, nec non plagas hominibus inflictas aliaque mala physica. Deum autem quem denominabat bonum, qui in Iesu Christo apparuit, dicebat esse "extraneum„ seu alienum deo creatori, imo "oppositum„ ipsi (4).

---

(1) Cf. Iustin. adv. Marcion. apud Euseb. H. E. IV 11

(2) De principio malo seu materia vid. dicenda inferius

(3) S. Ephr. in hym. 3 adversus errores (edit. Rom. II p. 443, 444) postquam dixit: ܚܕ ܣܡ ܒܥܘܡܩܐ ܐܚܪܢܐ ܒܪܘܡܐ ܡܪܩܝܘܢ ܐܠܗܐ "Marcion unum deum statuit in profundo alium deum in excelso„ subdit: ܡܪܩܝܘܢ ܐܠܗ̈ܐ ܬܠܬܐ ܡܫܡܗ ܠܗܘܢ "Marcion tres quoque deos denominat„.

(4) Eiusmodi antithesim inter deum iustum et deum bonum Marcionitas urgentes carpit passim s. Ephr. tum in hym. adversus errores tum alibi. Sic in hym. 39 vers. 9 (p. 519 ait: ܥܒܕܘ ܠܗ ܠܡܥܕܪܢܐ ܢܘܟܪܝܐ ܕܛܒܘܬܐ ܘܠܒܪܘܝܐ ܨܪܘܗܝ ܣܩܘܒܠܐ ܕܛܒܘܬܐ "Extraneum effecerunt fautorem bonitatis, atque creatorem finxerunt adversarium bonitatis„. In hym. 42, vers. 1 (p. 534) inducit Marcionitas asserentes ܛܒܐ ܕܐܝܬܘܗܝ ܠܩܘܒܠ ܒܝܫܐ "Bonus, qui est adversus pravum„. In hym. 28 de virginitate strepha 12 (edit. nostr. p. 82) sic doctrinam Marcionis exponit: ܛܒܐ ܓܝܪ ܡܪܩܝܘܢ ܠܗܘ ܢܘܟܪܝܐ. ܗܢܐ ܠܟܪܝܗ ܐܘ ܩܫܝܐ ܗܘ. ܙܕܝܩܐ ܕܐܡܪ ܠܗ ܡܪܩܝܘܢ. ܕܐܠܐ ܐܘ ܛܒܐ ܐܘ ܥܘܠܐ. ܕܝܢܐ ܗܘ ܕܟܐܢ. ܢܚܡܘܢ ܕܢܦܫܩܘܢ ܠܘܬ ܗܘ ܡܫܝܚܗܘܢ

Praeter praedictos itaque duos deos, induxit Marcion materiam tamquam ens ab aeterno existens, ex quo contendit deum iustum confecisse corpus humanum, quod declarat esse pravum seu malum, cui infudit animam a se creatam (1).

Marcion consequenter asserebat etiam animalium corpora fuisse ficta ex materia (2)

ܕܡܪܩܝܘܢܐ "Eum quem alienum dixit Marcion, vocavit bonum. Opposita sane est denominatio subiecto significando! O sensus quos nobis prodidit Marcion asserens deum iustum, bonum atque iniquum! O tuum librum execrabilem! Eum refellit codex (sacer) quem suscipis, cum in eo minime prostent nomina alieni„. Cf. etiam carmina Nisibena hym. 37 stroph. 9 - 11 (edit. Bickell).

(1) Idem s. Ephr. in hym. 14 adv. err. stroph. 8 (p. 468) postquam asseruit haeresiarchas ex graeci philosophia desumpsisse vocabulum odiosum materiae turpis, ita prosequitur : ܗܘ ܕܐܝܬܘܬܐ (ܠܫܘܡܗܐ) ܘܟܬܒܘܗ̇ ܕܐܝܬܝܐ ܗܝ ܡܢ ܗ̇ܝ ܘܡܢܗ̇ ܘܐܫܬܘܬܦܘ ܡܢ ܚܕ ܒܢ̈ܝ ܟܕܒܐ ܚܪܝܦܐܝܬ ܡܪܩܝܘܢ ܓܝܪ ܟܬܒܗ̇ ܠܘܩܒܠܗ ܕܒܪܘܝܐ "Filii mendacii perspicienter inierunt inter se mutuam affinitatem conscripseruntque materiam esse existentiam ex se, siquidem Marcion scripsit eam exstitisse ex adverso creatoris„. In hym. 44 str. 5 (p. 538) addit creatorem ad creandum se inclinasse ad materiam„; et in hym. 42 str. 2 (p. 534). ܚܣܕܘ ܣܟܠܐ ܠܨܒܥܐ ܕܪ̈ܚܡܐ ܕܓܒܠܬ ܦܓܪܐ "Obiurgarunt insipientes digitum misericordiae, quai plasmavit corpus„; et in hym. 43 str. 7 (p. 535) idem repetit inquiens ܠܟܐܢܐ ܕܓܕܦܘܗ ܕܗܘ ܦܓܪܐ ܟܠܗ ܓܒܠ "Abiecti vituperarunt iustum quod totum corpus plasmaverit„. Tandem in hym. 48 (p. 544) disputans adversus Marcionitas qui contendebant factum fuisse corpus ex materia i. e. principio malo, ait ܘܠܐ ܠܟܐܢܐ ܟܐܢܐ ܗܘܐ ܕܢܪܡܐ ܢܦܫܐ ܕܡܢܗ ܒܦܓܪܐ ܒܝܫܐ ܕܡܢ ܗܝܘܠܐ. ܘܐܝܟܢ ܪܚܡ ܣܩܘܒܠܗ "Neque iusto iustum erat animam ab ipso infundere corpori malo ex materia confecto. Quomodo enim sibi adversarium amasset ?„.

(2) Quod attinet ad animalia in superius memorato hym. 48 (p. 545) notat s. Ephr. "Si in eorum natura belluae animalia ex materia sunt, qua in re distinguuntur ab invicem ?„ ܐܘ ܒܟܝܢܗܘܢ ܚܝܘ ܗܝܘ̈ܠܐ ܐܝܬܝ. ܒܡܢܐ ܦܪ̈ܝܫܝܢ ܫܘܚܠܦܐ

5 Inventor sectae Messalianorum

Quartum documentum desumpsimus ex Xenaiae seu Philoxeni Mabbugensis episcopi (1) opere seu epistola, quam ad quemdam solitarium Edessenum nomine Patricium (ܦܛܪܝܩܝܣ ܚܒܝܫܝܐ ܐܘܪܗܝܐ) dedit, cuius argumentum in praefixo titulo sic enuntiatur : "Adversus animae passiones; de animae puritate qua ratione quibusve mediis acquirenda; an deceat ut seligamus loca ad pugnandum contra passiones; utrum necesse sit ut opere perficiamus omnia Christi praecepta„. Praeter codicem nostrae bibliothecae continent praedictam epistolam codex syr. Vaticanus 125 f. 146 et seqq., nec non codices Londinenses addit. 14, 649 f. 180 seqq; 12, 167 f. 144 seqq. etc.

Obiter notandum est Philoxenum uti in aliis suis scriptis hic quoque allegare ex evangelio quosdam versus iuxta vetustiorem syriacam versionem, quam conservarunt codex Londinensis dictus Curetonianus et codex Sinaiticus 3) Alios vero versus allegat iam iuxta Pshittam reformatos.

Quamvis porro in eadem epistola disputet de vitae asceticae exercitationibus, nihilominus circa finem commonens solitarios, ut caveant a "visionibus„ quae ex seductione daemonum effinguntur, subdit : "Vani quidam homines, semet similes apostolis Christi efficientes promittebant mentalia phantasmata, quae dicebant visiones spirituales. Quod penes plures haeresiarchas inventum est, i. e. Valentinum, Bardesanem, Marcionem, Manetem et Ioannem dictum

---

(1) Cf. Assemani B. O. T. II p. 10 et seq. ubi exhibentur gesta huius celeberrimi propugnatoris monophysismi qui in exilium pulsus fuit an. 518.

(2) Ibid. p. 46

(3) Sic ex. g. Math. V, 40 "ܡܢ ܕܨܒܐ ܕܢܕܘܢܟ ܒܕܝܢܐ ܗܘ ܠܗ ܐܦ ܡܪܛܘܛܟ„ et Math. V, 39 "ܡܢ ܕܡܚܐ ܠܟ ܥܠ ܦܟܟ ܩܪܒ ܠܗ ܐܚܪܢܝܬܐ„ et Math. XIX, 21 ܐܠܐ ܐܕܝܢ„ "ܙܒܢ ܘܗܒ ܠܡܣܟܢܐ ܘܬܐ ܒܬܪܝ etc.

Aegyptium, qui apparuit ante breve tempus„ (1).

Exinde transit epistolae auctor ad describendum infelicem exitum illorum qui phantasticis eiusmodi hallucinationibus se decipi sinebant, duorumque praecipue facta commemorat, quorum alter nomine Adelph exstitit inventor haeresis Messalianorum, alter Assuana hymnographus Edessenus.

Excerptum ergo ex epistola praedicta hunc locum inseruimus tamquam quartum documentum huic fasciculo IV ad fidem codicis nostrae bibliothecae exarati an. graec. 2010 (Chr. 1699), exhibitis in notis codicis Vaticani varianti-bus lectionibus.

Quod attinet ad haeresim Messalianorum (ܡܨܠܝܢܐ) i. e. "precantium„, quos s. Epiphanius (Anacephal. Migne P. G. XLII p. 873) "Ευχομενοι„ denominat, quamvis Theodoretus (hist. eccles. l. IV, c. 11) referat eiusdem sectae principes fuisse Dadoem, Sabam, Adelphium, Hermam et Simeonem, nihilominus Philoxenus testatur inventorem illius fuisse Adelphium, cui deinceps, ait, adhaeserunt plures monachi, brevemque biographiam eius perhibet.

Cum porro s. Ephraem († 373) in hymnis adversus haereses (hym. 12 ad tonum ܐܬܠܒܫ ܗܘܐ cod. syr. Vatic. 111 f. 108 r.), inter sectas ultimo loco recenseat "Messalianos, qui luxuriati„ (2), compertum fit eandem sectam iam aliquo tempore ante sancti doctoris mortem fuisse propagatam.

---

(1) [illegible] Huius porro Ioannis oriundi ex Apamea qui ex dictis intra an. 485 et 518 vivere debebat, meminit Barhebraeus in chron. eccl. T. I p. 221 edit. Abbeloos et Lamy, exponitque ipsius errores. Cf. etiam Theodori bar Khuni schol. p. 142 edit. Pognon.

(2) [illegible]

6 Assuana hymnographus

Praefatum fragmentum desumptum ex epistola Philoxeni ad Patricium raram perhibet notitiam cuiusdam monachi Edesseni hymnorum editoris, cui nomen ܐܣܘܢܐ Assuana, eiusque brevem biographiam tradit. “De Assuana, inquit, qui illic nempe Edessae degebat, auctorque est hymnorum madrasharum, qui ibidem hanc usque in diem decantantur, opinor tuam sanctitatem iam audiisse„. (vid. infr. 73)

Antonius dein Tagritensis cognomento Rhetor, qui florebat saec. IX, in suo opere super artem rhetoricam part. V de mensuris metricis, non solum meminit eiusdem Assuanae, sed designat “metrum ipsi proprium sex nempe syllabarum„ (1), atque insuper “metrum decem syllabarum quo usus est praeter s. Ephraemum etiam Assuana magister eius„ (2) : quibus postremis verbis satis clare indicat Assuanam aliquo tempore praecessisse s. Ephraemum in versibus concinnandis. Tandem idem auctor profert ex tomo exequiarum defunctorum stropham ex hymno sex syllabarum eiusdem Assuanae (3).

Quamobrem a scriptoribus de re litteraria syrorum noster Assuana inter vetustiores hymnographos laudandus est.

7 Hymnus Assuanae (ܐܣܘܢܐ)

Duce nuper commemorato Antonio Rhetore, qui indicat metrum quo Assuana solebat uti, quique laudat unam stropham ex ipsius hymnis, licuit nobis detegere integrum illum hymnum in vetustis codicibus exequiarum asservatis in ecclesiis syrorum in urbe Mossul. Est autem praedictus hymnus

---

(1) ܠܡܫܘܚܬܐ (ܕܡܫܘܚܬܐ) ܘܫܬܬܬ ܗܘܝܐ ... ܕܡܪܝ ܐܣܘܢܐ

(2) (ܡܫܘܚܬܐ) ܕܥܣܪܬ ܗܘܝܐ ܕܐܬܚܫܚ ܠܒܪ ܡܢ ܡܪܝ ܐܦܪܝܡ ܐܦ ܐܣܘܢܐ ܪܒܗ

(3) ܠܡܫܘܚܬܐ ܕܫܬܬܬ ܗܘܝܐ ܡܢ ܦܢܩܝܬܐ ܕܥܢܝܕܐ ܕܡܪܝ ܐܣܘܢܐ

ܗܐ ܫܠܡ ܙܒܢܐ ܕܡܣܟܢܐ : ܘܡܠܐܟܐ ܡܛܘ ܒܥܓܠ

ܐܬܐ ܠܟܠܗ ܕܦܢܝܬܐ : ܘܐܠܬܪܘܢܝܗ ܒܫܘܒܩܢܐ

alphabeticus. Illum rati sumus tamquam documentum quintum nostro IV fasciculo inserendum esse ad fidem praedictorum codicum excusum. Monemus autem eiusdem hymni octo tantummodo excerptas strophas reperiri in editione Romana operum s. Ephraemi T. III p. 324 tamquam canon LVII...

Porro cum Antonius tradat istud metrum proprium esse Assuanae (1), merito huic adscribendus est quoque hymnus, cuius excerptae strophae constituunt canonem LX in praedicto T. III editionis Romanae p. 326, cuius principium est ܣܘܓܐܐ ܕܬܫܒܚܢ ܐܒܐ (2)

---

(1) Minime metrum hoc sex syllabarum (6, 6, 6, 6) confundi debet cum metro toni ܐܠܝܫܒܥ ܐܚܬܗ ܕܡܪܝܐ, cuius schema est 5, 6, 5, 6 nequaquam vero 6, 6, 6, 6 ut computavit Bickell in sua edit. s. Ephraemi carmina Nisibena proleg. p. 32.

(2) ܒܥܘܬܐ

ܣܘܓܐܐ ܕܬܫܒܚܢ ܐܒܐ ܘܬܘܕܝܬܐ ܕܒܪܟ ܢܗܘܝܢ ܠܟ
ܘܐܬܦܨܝܢ ܡܢ ܒܨܪܐ ܒܥܘܬܐ ܕܝܠܢ ܫܡܠܠ ܀
ܐܒܐ ܕܒܟܠܗܝܢ ܬܫܒܚܬܗ ܘܐܬܐ ܠܟ ܡܢ ܩܕܡ
ܘܥܠܝܟ ܢܣܩ ܦܓ̈ܪܝܢ ܒܥܘܬܐ ܕܦܘܡܢ ܠܡܥܠܐ ܀
ܒܝܫܘ ܕܡܫܘ ܠܠܒܢ ܦܬܚܢ ܡܒܥܝܢ̈ܐ ܕܪܚܡܝܟ
ܘܡܐ ܢܦܠ ܒܟܠܗ ܥܠܡܐ ܘܡܠܐܝܢ ܠܟܠܗܘܢ ܫܐܝ̈ܠܐ ܀
ܝܐܐ ܗܘ ܐܒܐ ܠܟܠ ܐܢܫ ܡܐ ܕܒܬܪܥܘܬܐ ܠܐܦܝܢ
ܐܦ ܒܚܘܠܡܢ ܒܫܡܝܐ ܘܢܦܩܢ ܠܡܥܢܝ̈ܐ ܠܟܠܗܘܢ ܀
ܘܡܐ ܕܝܢܐ ܡܢ ܠܗ ܘܟܠܗܘܢ ܡܬܦܝܢ ܠܗ ܡܠܟܝܢ
ܘܐܝܟ ܕܐܒܐ ܡܪܚܡ ܒܝܘܡܐ ܕܬܘܪܐ ܦܬܓܡܐ ܀
ܠܐ ܥܒܕ ܠܢܦܫܢ ܠܥܠܡ ܐܦܠܐ ܦܓܪܐ ܡܣܪܒܝܢ
ܕܡܫܬܐ ܗܘ ܕܦܫܝܩܘܬܐ ܕܐܠܗ ܟܗ ܫܠܚܬ ܘܡܬܐܢܐ ܀

8 Opusculum : "tractatus de haeresibus„

In amplissima Conciliorum collectione olim evulgata a Ioanne D . Mansi prostat inserta in T. II p. 1055 seqq. : "Praefatio concilii Nicaeni ex codicibus arabicis ab Abrahamo Eckellensi latine versa„. Continet autem breves notitias de vetustioribus haeresibus. Cum autem praesumendum iure erat istam arabicam elucubrationem ex antiquiore textu graeco vel copto vel syriaco fuisse confectam, operam impendimus in perquirendo fonte unde eadem prodierat, feliciterque exinde comperimus illum contineri in tractatu de haeresibus qui una cum aliis praefigitur concilio Nicoeno in codice syriaco 82 Borgiano p. 59 seqq., hodie Vaticano, cuius archetypon asservatur in monasterio Rabban Hormizd haud procul ab urbe Mossul. Quoniam vero tractatus de quo sermo in praefato codice multis laborat lacunis, aliud eiusdem exemplar integrum exscribendum curavimus ex codice vetusto quem possidet domus Abuna in oppido Alcosh ditionis Ninives. Ad huius itaque exemplaris fidem tractatum seu opusculum de haeresibus in praesenti fasciculo uti documentum VI expressimus, adiecta debito loco latina interpretatione.

Porro qui attente conferendam suscipiet arabicam huiusce libelli redactionem latine redditam, prouti legitur apud Mansi l. c., cum nostri textus versione, clare deprehendet illam plurimis in locis interpolatam fuisse.

Praestat aliqua exempla id probantia ob oculos hic proponere :

1° Ubi syr. textus quindecim dumtaxat haereses recenset, arabica redactio adnumerat decem et septem, introducens videlicet post sectam Marcionitarum illam quam nuncupat "Sophistarum„ (Mansi l. c. p. 1057), cui adiudicat errores proprios ethnicis philosophis, minime vero sectis christianis; insuper postquam de secta Paulianorum egerit sub numero 6, iterum eandem sub n. 14 commemorat, quin tamen unum addat verbum de eius professione.

2 Loco sectae Audianorum (ܥܘܕ̈ܝܐ) ex Audi (ܥܘܕܝ) archidiacono Edesseno

denominatae, recensio arabica ponit sectam Photinianorum. Accedit quod ubi textus syrus ait : Ex iis i. e. Audianis sunt quidam ascetae ieiunantes„ (vid. inf. p. 78), apud Mansi (l. c, p. 1058) perperam ponitur : "Horum quidam sunt Messaliani sive orantes, quidam vero insuper Saiemani, sive ieiunantes„ !

Similiter pro nota penes Syros antiqua secta "Cucitarum„ habet Mansi (l. c.) sectam "Phocalitarum„ cuius mentio nullibi occurrit. Verisimile est interpretem Ab. Eckellensem in suo codice arabico pro قوقيين (Cucitae) legisse فوقيين ex quo vocabulo inauditam sectam Phocalitarum confixit.

Item cum syr. textus indicans Marcionitarum dogmata ait "ipsos praedicare tria entia, bonum iustum et malum„ (vid. inf. 77), arabica interpretatio Mansi ibid. 1057 minus recte dicit "illos asserere tres esse deos, bonum malum ac medium inter utrumque„.

3 Praeterea confector arabicae redactionis pristinum textum haud paucis interpolavit additamentis, quorum praecipua sunt :

Allegantur in describenda secta Sabbatinorum loca ex V. T. ad probandam abolitionem sabbati, abrogationemque circumcisionis.

Recensioni sectae Simonis magi inserta fuit additio de huius ausu emendae auro s. Spiritus gratiae.

Errores Manichaeorum plurimis additis incrementis fusius evolvuntur.

Asserit absque ullo fundamento Audianos, quos perperam confundit cum Photinianis , tamquam signo distinctivo indumentis nigris fuisse usos.

Producuntur ex N. T. loca, quibus Timotheistae perhibentur suam sententiam tueri de spernendis reprobandisque opibus.

Ex dictis colligitur ex textu syr. elaboratam interpretationem in postero esse inserendam Mansinianae collectioni conciliorum loco illius ab Eckellensi ex codicibus arabicis confectae.

Modo breviter definiendum est cuinam auctori adiudicandus sit tractatus hic de haeresibus, quem vulgamus. Iamvero considerandum est eundem tracta-

tum aliis in codice coniungi, qui simul praeponuntur actis canonibusque concilii Nicoeni, quos, rogatu Isaac Seleuciae et Ctesiphontis archiepiscopi Syri auctores referunt (1) ex graeco in syriacum vertisse s. Marutham Maipharkensem episcopum, qui a Theodosio Iuniore in Persidem ad sedandam persecutionem missus fuerat (2). Egregie id confirmatur ex clausula tractatus de s. ordinibus, qui in praedicto codice antecedit illum de haeresibus, in qua sane clausula diserte declarat auctor se dirigere scriptum suum ad praelaudatum Isaac hisce verbis : "Haec autem omnia, quae scripsimus vobis, studiosissime rerum divinarum et praestantissime Isacule, non iam propter vos ea scripsimus . . . . , sed propter alios„ (3). Quod autem illius tractatus de s. ordinibus auctor idem sit quoque subsequentis tractatus de haeresibus videtur posse deduci ex proemio eiusdem tractatus, qui sequentibus incipit verbis : "Quoniam ex haereticis multi s. libros plurimum adulterarunt . . . operis pretium est ut hac etiam de re velociter et breviter agentes etc. „ (vid. inf. 76)

Animadvertendum insuper est haeresum quae recensentur in nostro tractatu indicem omnino quadrare in aetatem qua floruit s. Maruthas, neque aptari posse aevo paulo posteriori, quo orientis ecclesias exagitare coeperunt haereses Eutychianorum, Nestorianorum, Phantasiastarum, quarum nullum continet vestigium tractatus quem illustramus.

Id manifestius adhuc elucet ex eo quod, cum hinc auctor ad compilandum suum tractatum de haeresibus videatur in proprium usum convertisse praeexistens opus aliquod graece scriptum, uti innuunt graeca illa vocabula quae explanatur, syriace illinc palam apparet eundem curam gessise recensendi praesertim haereses suo tempore per Mesopotamiae regiones notas, quarum nonnullae uti Bardesanorum Cucitarum et Audianorum ibidem exortae sunt

(1) Assem. B. O. III, 1 p. 73

(2) Socrates

(3) ܗܠܝܢ ܕܝܢ ܟܠܗܝܢ ܕܟܬܒܢ ܠܟܘܢ ܐܘ ܚܦܝܛܐ ܕܨܒܘܬܐ ܐܠܗܝܬܐ ܘܡܝܬܪܐ ܐܝܣܚܩܘܢ ܠܐ ܡܛܠܬܟܘܢ ܟܬܒܢܢ . . . ܐܠܐ ܡܛܠ ܐܚܪܢܐ

neque ad exteras terras migrarunt.

Operis porro pretium est ex s. Ephraemo qui s. Marutham dimidio fere saeculo praecessit hic producere illa loca in quibus commemorat haereses, quo melius appareat aetas ad quam referendus sit tractatus de haeresibus, de quo disputamus.

S. Ephraem itaque in hym. 22 advers. errores (Cf. cod. vat. 111 f. 108 r.) sequentes enumerat haeresiarcas vel haereses duabus strophis : ܓܢܒ ܥܢܐ ܘܠܢܛܝܢܘܣ ܡܢ ܥܕܬܐ ܘܩܪܝܗ̇ ܒܫܡܗ . ܒܫܡܗ ܘܟܢܝܗ̇ ܩܘܩܝܐ . ܓܢܒܗ̇ ܘܢܟܝܠܐ ܕܒܪܕܝܨܢ . ܘܐܝܟ ܕܥܠ ܓܘܐ ܠܬܪܝܗܘܢ . ܥܒܕܘܗ̇ ܕܬܪܝܗܘܢ ܗܘܐ . ܦܠܓ ܡܪܩܝܘܢ ܥܢܗ ܘܒܙܗ̇ . ܡܐܢܝ ܟܠܒܐ ܠܟܠܒܐ ܢܟܬ ܗܘܐ . ܒܫܡ ܟܠ ܚܕ ܡܢܗܘܢ . ܒܪܝܟ ܕܐܦܩ ܐܢܘܢ ܡܢ ܒܝܬܗ ✣ ܛܥܘ ܐܦ ܐܪܝܢܐ . ܘܐܐܛܝܢܐ ܕܐܫܠܡܘ ܚܪܝܦܘܬܐ . ܘܦܘܠܝܢܝܐ ܕܐܬܥܩܡܘ . ܘܣܒܠܝܢܝܐ ܕܐܬܢܟܠܘ . ܘܦܘܛܝܢܝܐ ܕܐܬܢܟܠܘ . ܘܒܪܒܪܝܢܐ ܕܐܬܛܢܦܘ . ܘܩܛܪܝܐ ܕܐܬܕܟܝܘ . ܘܐܘܕܝܢܝܐ ܕܐܬܦܚܘ . ܘܡܨܠܝܢܐ ܕܐܬܦܪܩܘ . ܢܗܦܟ ܐܢܘܢ ܛܒܐ ܠܒܝܬܗ ✣

“Vatentinus (1) ab ecclesia subripuit gregem, quem suo appellavit nomine, suo et nomine eum cognominavit Cucaia, eum subripuit et argutus Bardaissan et tamquam communem (sibi) gregem effecerunt. Marcion suos segregavit oves, quos irruens Manes praedatus est : rabidus rabidum mordebat. Suis itaque nominibus illi appellarunt oves. Benedictus sit qui illos ex domu sua proiecit. Errarunt etiam Ariani, Aetiani (2) qui prodiderunt argutias, Pauliniani, qui perversos se exhibuerunt, Sabelliani (3), qui dolose egerunt, Photiniani (4), qui fraudolentes extiterunt, Broboriani qui se contaminarunt, Cathari quod se mundos effecerint, Audiani quod illaqueati fuerint, et Messaliani (5) quod luxuriati sint. Reducat illos Bonus in domum suam„. Idem a s. Doctore in Testamento

---

(1) De Valentino cf. Ir. 1, 1 seq. III, 3; Eus. H. E. IV, 7; Philos. VI, 20 - 37 etc.

(2) De Aetio vid. Epiph. haeres. 76

(3) De Sabellio Lyb. vid. Philos. IX, 11 seq.; Euseb. H. E. VII, 6; Epiph. haeres. 62

(4) De Photino cf. Epiph. haeres. 71

(5) Vid. infr. p. 72 ubi Messalanorum sectae indicatur inventor

Postremo idem confudit daemones cum materia (1).

Animadvertendum est porro ex modo dictis palam fieri Manetem suam sententiam de principio malo etc. ex Marcione hausisse.

Tamquam expositae doctrinae de corporum origine ex materia turpi consectaria, docebat Marcion Iesu Christi humanitatem fuisse apparentem, minime autem veram, similiterque eius passionem, mortem atque resurrectionem (2)

Eadem de causa condemnabat coniugium atque prolis generationem (3). Tandem corporum nostrorum resurrectionem negat (4).

Quod ad s. Scripturam attinet, testibus veteribus auctoribus, Marcion non solum penitus repudiabat V. T. utpote datum a deo iusto, sed ex N. T. nonnisi

---

(1) Sic disputat s. Ephr. adversus Marcionitas in hym. 48 (p. 545) ܘܐܢ ܗܘܠܐ ܦܓܪܢܝܬܐ ܗܝ . ܐܝܟܢܐ ܡܢܗ ܐܡܪܬ ܕܢܒܥܘ ܫܐܕܐ ܩܛܝܢܐ ܘܪܘܚܢܝܐ . ܠܣܛܢܐ ܗܘ ܩܪܝܢ ܗܘܠܐ . ܘܐܝܟ ܦܓܪܐ ܡܢܗ ܗܘ . . . ܕܗܘ ܟܣܝܐ ܘܗܢܐ ܓܠܝܐ . ܐܘ ܬܪܬܝܢ ܟܝ ܗܘܝ ܗܘܠܐ ܐܬ . ܕܦܪܝܫܢ ܒܟܝܢܝܗܝܢ . ܒܪ ܫܘܝܢ ܒܫܡܗܝܗܝܢ "Et si materia est corporalis, quomodo ex ea emanasse dicis daemones subtiles et spirituales? Deinde materiam vocant satanam: ast quomodo dicis corpus ex eo confectum esse, cum occultus ille sit et hoc sit visibile? An duae dantur forsan materiae natura quidem distinctae, sed nomine aequales? Cf. etiam hym. 48 p. 546.

(2) Disertis verbis declarat s. Ephr. Marcionitas censuisse phantasma vel imaginem fictam Domini nostri humanitatem Cf. hym. 35 (p. 519) et hym. 36 (p. 521). Ibidem "ait eosdem mortem veram atque resurrectionem Domini contendere esse phantasma„.

(3) Idem s. Doctor in suis hymnis adversus errores insequitur Marcionitas "utpote qui vituperent deum iustum, qui delectetur plagis infligendis hominibus . . . ipsumque culpent obiurgentque, quod generationem prolis atque connubium adamet„ ܠܒܥܠܐ ܚܒܠܝܢ ܕܝܨܦ ܐܢܫ . . . ܘܥܕܠܘ ܠܗ ܕܚܒܝܒܝܢ ܕܝܠܕܐ ܐܢܫ ܐܘ ܙܘܘܓܐ ܕܪܚܡܘܗܝ (Cf. hym. 36 p. 526).

(4) Idem s. Ephraem declarat "Marcionitas ex eo quod deseruerint suum Opificem inficiatos esse resurrectionem, qua defraudarunt sua corpora, sibimet spem adimentes„ ܠܒܪܘܝܗܘܢ ܫܒܩܘܗܝ . ܘܟܦܪܘ ܠܢܘܚܡܗܘܢ ܓܢܒܘܗܝ ܠܦܓܪܝܗܘܢ ܕܢܦܫܗܘܢ ܦܣܩܘܗܝ ܣܒܪܗܘܢ (Cf. hym. 15 p. 471).

Evangelium s. Lucae, illudque mutilatum ac depravatum recipiebat, nec non decem solas s. Pauli epistolas. Eiusmodi ausus Marcionis in N. T. libros seu, ut ait, in "acta Domini„ (ܦܪܟܣܘܬܐ) condemnat s. Ephraem in hym. 38 adv. errores (p. 526) inquiens: "Apostatae intulerunt manus in acta Domini ad illa laceranda, truncanda, in iis quaedam delenda, alia inserenda et nonnulla addenda .... expunxerunt ex iis vocabula quae iustitia Filii Dei boni conscripserat nec tamen praevaluerunt totum volumen e medio tollere„ (1), Porro auctor tractatus, quem illustramus, addit sublato libro actorum apostolorum substituisse alium iuxta suos errores compositum quem inscribebant "summam„ vel "finem„ (2).

Ex scriptis porro s. Ephraemi eruitur Marcionem explanationes prorsus indecentes induxisse in quaedam loca s. Scripturae. Sic ex. g. in hym. 50 (p. 548) exhibet Marcionem inurentem in suis scriptis impuritatis crimen deo puro et sancto, cum alludens ad factum aliquod, quod enarratur in sacris libris fingit eundem collum denudatum adspexisse etc; atque addit eundem turpiter interpretari incubationem spiritus super aquam cuius meminit liber genesis (I, 2). Praeterea in hym. 52 (p. 551) refert Marcionem exemplum putaminis et ovi inepte induxisse ad creationem hominis effingendam.

Animadvertendum est deinde auctorem tractatus referre Marcionitas in suis conventibus qui ad formam ecclesiarum catholicarum erant constituti consuevisse quosdam sibi proprios hymnos canere loco psalmorum. Ex s. Epraemo autem innotescit eosdem ritum eucharisticum habuisse: sic enim in hym. 45 (p. 539) fideles alloquitur (3): "Filii veritatis date laudem Deo quoniam

(1) ... ܕܒܨܪܘ ܗܢܘܢ ܠܦܪܟܣܘܬܗܘܢ ܕܡܪܢ ܡܪܩܘ ܘܦܠܓܘܗ . ܘܫܪܛܘ ܘܩܛܥܘ ܘܐܘܣܦܘ ...
ܡ̈ܠܐ ܗܠܝܢ ܕܚܬܡ ܕܟܐܢܘܬܗ ܕܒܪܗ ܕܐܠܗܐ ܛܒܐ ܗܘ . ܘܠܐ ܐܫܟܚܘ ܠܡܥܒܪܗ ܠܟܠܗ ܟܬܒܐ

(2) S. Aug. in actis cum Felice manichaeo l. II, 6 commemorat actus a Leucio scriptos tamquam actus apostolorum.

(3) ܒܢ̈ܝ ܫܪܪܐ ܗܒܘ ܬܫܒܘܚܬܐ ܠܐܠܗܐ . ܕܦܪܩܟܘܢ ܡܢ ܛܘܥܝܝܢ . ܕܐܡܪܘ ܘܟܬܒܘ ܘܐܙܡܪܘ
ܐܝܟ ܕܩܪܝܢ ܗܘܘ ܕܐܠܗܐ ܢܘܟܪܝܐ ܗܘ . ܡܠܟ ܟܢܫܐ ܥܠ ܟܠ ܕܢܐܡܪܘܢ ܠܗ ܘܦܪܫܘ
ܕܠܐ ܢܐܟܠܘܢ ܦܓܪܗ ܕܡܫܝܚܐ

qui vos insequuntur evaserunt praecones vestrae fidei. Cautione enim veluti exhibita, appositoque chirographo scripserunt, vivificantis Christi corpus verum esse. Loco chartae id scripserunt super panem quem fregerunt, et absque atramento id consignarunt in vino„. (Cf. hym. 47 p. 542).

Praetereundum non est ultimo loco s. Ephraemum referre Marcionem austera ieiunia observasse atque cilicium induisse (cf. hym. 1 p. 439).

IV Exinde libelli de haeresibus auctor paucis innuit praecipuos sectae Manichaeorum errores, additque eos septem profiteri planetas et duodecim zodiaci signa, affirmare dari fortunas, fata horoscoporumque decreta, atque navare assiduam operam astrologiae incantationibusque. Etiam s. Ephraem passim exprobrat Manichaeis fidem in septem, in duodecim atque in horoscopos et fatum, usumque incantationum (Cf. hym. 1 p. 439, hym. 7 p. 455).

Consentaneum porro est hic adnectere notitias ex s. Ephraemi scriptis erutas ad quaedam illustrauda capita systematis Manetis :

a) In hym. 22 (p. 487) scribit "Manetem se cognominasse pseudo-christum, inflavisse in suos prophetas spiritum erroris„; et paucis interiectis subdit eundem "semetipsum nominasse apostolum atque paracletum, qui heri erupit„ (1).

b) In hym. 2 (p. 440) irridet sic dictos "electos„ illius sectae, qui videntes sibi non licere panem frangere petunt fractiones a quibusvis, queis praetendunt se delictorum condonationem concedere, dum ipsi fractiones illas manducant (2).

---

(1) ܡܫܝܚܐ ܕܕܓܠܘܬܐ ܐܟܢܝ ܢܦܫ ܪܘܚ ܛܘܥܝܐ ܒܢܒܝ̈ܘܗܝ . . . ܫܠܝܚܐ ܢܦܫܗ ܫܡܗ ܗܘܐ ܦܪܩܠܝܛܐ ܕܐܬܡܠ ܐܬܝܠܕ

(2) ܗܐ ܓ̇ܒܝܢ ܠܓ̈ܒܘܗܝ ܕܚܙܐ ܕܒܠܐ ܦܪܝܣ . ܡܫܬܐܠܝܢ ܠܟܠ ܕܐܬܐ . ܡܩܒܠܝܢ ܩܨ̈ܝܐ ܠܚܡ ܩܨܝܐ . ܫ̈ܒܩܐ ܕܚܛ̈ܗܐ ܐܝܟ ܕܠܐ ܡܫܟܚܝܢ ܦ̇ܪܝܣ . ܚܛ̈ܝܬܐ ܘܩܨ̈ܝܐ ܠܗܘܢ ܐ̇ܟܠܝܢ

c) In hym. 7 (p. 455) et in hym. 19 (p. 477) refert fabulam Manetis de procreatione gigantium ex connubio quod coelicoli ex alto delapsi in terram habuerunt cum feminis.

d) Tandem ad definiendam aetatem qua Manes suam sectam constituerat, notandum est s. Ephraemum in epistola ad Hypatium (p. 69 edit. Overbeck) asserere ante centum annos illos errores nondum exortos fuisse. Idem autem s. Doctor a propagata christiana religione usque ad tempus quo scribebat enumerat tercentos annos. (hym. 25 adversus errores p. 496). Porro iuxta chron. Edess. (p. 3 edit. Guidi) anno Christi 240 dicitur natus Manes.

V Hinc recensetur secta Pauli Samosateni, qui, postquam anno 260 ad sedem Antiochiae fuerit promotus, impias protulit sententias de Trinitate, contendens praesertim Christum esse purum hominem, cui adhaesit divina gratia, quae in ipso per voluntatem amoremque inhabitavit (cf. Eus. H. E. VII, 26, 28). Addit autem auctor noster Paulianus depravasse s. libros, ex quibus expunxerunt sententias, Trinitatem personarum vel filii divinitatem demonstrantes aliasque loco earum substituerunt.

VI Exhinc progreditur ad haeresim commemorandam Audianorum ܥܘܕܝܐ ita denominatorum ab Audi ܥܘܕܝ archidiacono Edesseno, qui initio restitit decreto synodi Nicoenae de non celebranda solemnitate paschae cum Iudaeis.

Pretium operis est ex Philoxeni Mabbugensis inedita epistola ex Philippopoli Thraciae ad monachos orientis data notitiam quam perhibet de Audianis hic proferre. Ait: "Audiani denominantur ab Audi archidiacono cleri Edessae qui ab ea quae dicitur regula accurata se seiunxit, neque cum ecclesiae filiis orabat. Praeterea ex eo quod contendebat episcopos esse opulentos, clerosque pecuniam mutuo cum usura dare ac recipere, hac etiam de causa schisma faciens ab ecclesia recessit. Reputantur autem in iis quae ad fidei professionis formulam pertinent minime deliquisse. Attamen recipiebant scripta apocalyptica

f) Eandem ob sententiam de formatione corporis tradunt veteres auctores Bardesanem docuisse Christi corpus fuisse spirituale (cf. Philosoph. VI, 35; Philoxen. apud Cureton spicil. syr. p. V - VI)

g) Etsi in opere "legum regionum„ dicat Bardesanes hominem esse factum ad similitudinem Elohim (patrol. syr. II, 546,), nihilominus haud pauca sunt loca quae produnt eundem singularem doctrinam tuitum esse de animae creatione. Ita in eodem op. "legum regionum„ explicans suo modo fatum ait: "Fatum est cursus qui datus est potentibus et elementis a deo, et secundum hunc cursum atque ordinem mutantur intelligentiae in suo descensu ad animam, et mutantur animae cum descendunt ad corpora„ (l. c. p. 572).

S. Ephraem autem in hym. 54 (p. 555) provocans ad eiusdem hymnos indicat ipsum in iis dixisse "animam confectam esse ex entibus„ ܙܠ ܠܡܕܪ̈ܫܘܗܝ ܕܒܪ ܕܝܨܢ . . . ܐܡܪܝܢ ܕܐܦ ܢܦܫܐ ܡܢ ܐܝ̈ܬܝܐ ܟܒܝܫܐ. Et in hym. 53 (p. 553) ait: "Amor vos compellit fratres ut sustineatis narrationem dictorum eorum : dari entia cohibentia, planetas et zodiaci signa, corpus esse confectum ex malo, quod resurrectionem non est habiturum, animam esse ex septem, ne reliqua fusius referamus. Haec sunt quae Bardesanes exposuit in suis dictis„ ܚܘܒܐ ܠܟܘܢ ܐܚ̈ܝ ܐܠܨ ܕܬܣܝܒܪܘܢ ܡܫܥܝܬܗܘܢ . ܕܐܝ̈ܬܝܐ ܡܟܠ̈ܝܢܐ . ܟܘ̈ܟܒܐ ܘܡܠܘܫ̈ܐ . ܦܓܪܐ ܕܡܢ ܒܝܫܐ . ܘܡܩܝܡܬܗ ܠܝܬ ܠܗ . ܢܦܫܐ ܕܡܢ ܫܒܥܐ . ܘܫܪܟܐ ܕܠܐ ܢܫܬܥܐ . ܗܠܝܢ ܕܒܪ ܕܝܨܢ ܣܡ ܒܡܠܬ ܡܐܡ̈ܪܘܗܝ. Et in epist. ad Hypatium (edit. Overbeck p. 63) scribit Bardesanem docuisse "animam ex septem partibus fuisse commixtam atque infixam„ ܕܒܪ ܕܝܨܢ ܐܡܪ ܕܡܢ ܫܒܥܐ ܡܢ̈ܘܢ ܐܬܡܙܓܬ· ܢܦܫܐ ܘܐܬܩܒܥܬ· . Et in collectione carm. Nisib. hym. 45 (edit. Bickell p. 89) innuit ipsum statuisse animam esse ex entibus detersis atque venustis„ ܡܢ ܐܝ̈ܬܝܐ ܢܩܝ̈ܐ ܘܫܦܝܪ̈ܐ. Qui quidem textus luculenter ostendunt Bardesanem erroneam tenuisse sententiam de anima humana definienda.

h) Insuper praeter "elementa quinque„ profitebatur Bardesanes tamquam divinitates, uni deo supremo subditas, planetas quas "potestatem habentes„

ܡܫܠܛ̈ܢܐ vel "regentes„ ܡܕܒܪ̈ܢܐ appellabat (1), atque signa zodiaci (2). Hinc haud immerito s. Ephr. concludebat "Bardesanem quamvis ore unum professum fuisse Dominum, corde tamen legionem numinum coluisse„ (3). Similiter s. Epiphanius (haeres. 56) scribit "cum propter eos qui ab ethnicis esse dicuntur, quosque illi deos constituunt, genus istud protulerit (Bardesanes nullum aberrantium hominum opinioni locum reliquit„.

Hinc planetas ac signa zodiaci seu fatum (4) tantam edicebat habere vim in rerum humanarum eventus, ut ab ipsis prorsus pendere diceret paupertatem ac divitias, honores atque ignobilitatem, aegritudinem et sanitatem, prolem, aliaque varia appetenda (5). Insuper huius mundi moderamen tribuebat fato

---

(1) Cf. "leges regionum„ patrolog. syr. 11, 568, 572

(2) S. Ephr. 53 p. 553 : ܚܘܒܐ ܠܟܘܢ ܐܠܨ ܕܬܣܝܒܪܘܢ ܐܚ̈ܝ ܐܝܟ ܡ̈ܠܝܗܘܢ ܕܐܝܬ̈ܝܐ ܡܚܣܢ̈ܐ . ܡܕܒܪ̈ܢܐ ܘܡܘܠܫ̈ܐ . . . ܗܠܝܢ ܕܒܪܕܝܨܢ ܡܠܠ ܒܡ̈ܠܝ ܬܘܟܝܬܗ "Amor compellit vos fratres ut sustineatis eorum dicta : dari entia cohibentia, planetas, zodiaci signa. Haec sunt quae exposuit Bardesanes in suis dictis„. Et in hym. 51 p. 550. ܘܝ ܠܗ ܕܡܢ ܡܪܢ ܢܩܦܗ ܠܒܪܕܝܨܢ ܕܣܡ ܐܝܬ̈ܝܐ ܫܒܥܐ . . . . ܡܟܪܙ ܠܡܘܠܫ̈ܐ ܘܢܛܪ ܫܥܬܐ ܘܡܟܪܙ ܫܒ̈ܥܝܐ ܘܡܠܠ ܥܕ̈ܢܐ "Vae prolatum a Domino insequitur Bardesanem qui statuit septem entia . . . . praedicat is zodiaci signa, observat horam, proclamat septenarias (planetas) captatque momenta„.

(3 P. 558 ܐܙܠ ܒܬܪ ܚܢܦܘܬܐ . ܒܠܒܗ ܠܓܝܘܢ ܛܥܝܢ . ܘܡܪܢ ܛܥܝܢ ܒܦܘܡܗ "Abiit (Bardesanes) post idolatriam, habens in corde legionem (numinum) ferens in ore Dominum„.

(4) In libro "leges regionum„ (patrol. syr. II p. 572) sic Bardesanes definit fatum. Fatum, ait, est ordo cursus qui a deo datus est planetis potestatem habentibus atque elementis. Porro s. Ephraem testatur (hym. 6 p. 452) Bardesanem fatum vulgare astrologicum reprobasse atque aliud illo maius induxisse.

(5) In lib. "leges regionum (l. c. p. 571) ait Bardesanes : ܗܟܢܐ ܡܫܬܟܚܐ ܕܥܘܬܪܐ ܘܐܝܩܪܐ ܘܚܘܠܡܢܐ ܘܟܘܪܗܢܐ ܘܝܠܕܐ ܘܨܒ̈ܝܢܐ ܡܫ̈ܚܠܦܐ ܕܡܫܥܒܕܝܢ ܠܚܠܩܐ ܘܠܐ ܐܝܬ ܗܢܘܢ ܒܫܘܠܛܢܢ "Ita res se habet, ut divitiae, honores, sanitates, aegritudines, proles et varia appetenda subiaceant fato, nec sint nostrae potestatis„.

affirmans hoc efficere ut iuvenes sint duces seniorum, stulti sapientium, et ut belli tempore debiles ducant strenuos atque ignavi fortes (1). Imo planetis atque zodiaci signis adscribebat animae corpus informantis dotes mentisque cogitatus (2). Et quod maioris est momenti docebat "a fato procedere odium, disiunctionem quoque concubitus, omnem pollutionem ac abominationem, quas sub praetextu concubitus patrant homines secundum suam concupiscentiam . . . e fato procedere gulam et luxuriam haud necessariam„ (3). Tandem in carmine, cuius initium ܕܒܪ̈ܕܝܨ ܗܘ ܡܫܬܢܝܐ (En insanit Bardesanes!) adversus eundem propugnat, quod Adamo quidem quia reus evaserat mortis poenam iustitia divina inflixit, Abeli autem occisionem intulit Cain unice ausu sui liberi arbitrii, concluditque nullatenus admittendum esse horam interficiendi Abelis congruisse ex fato cum voluntate Caini ipsi necem inferentis (cf. edit. nostr. carm. s. Ephr. II, 128, et Overbeck s. Ephr. op. sel. p. 133). Merito itaque s. Ephr. in ultima stropha hym. 1 (p. 39) declarabat "Bardesanem in suo septo non veritatis alumnos prophetas, sed libros de zodiaci signis tractantes assidue perlegisse„ (4)

---

(1) In lib. "leges regionum„ (l. c. p. 576) ait Bardesanes : ܡܛܠ ܕܐܝܟ ܕܒܗ
ܕܢܗܘܘܢ ܛܠܝܐ ܪ̈ܫܐ ܠܣܒ̈ܐ . ܘܣܟ̈ܠܐ ܠܚܟܝ̈ܡܐ . ܘܒܙܒܢ ܩܪܒܐ ܕܢܕܒܪܘܢ ܟܪ̈ܝܗܐ
ܠܚܝ̈ܠܬܢܐ . ܘܕܚ̈ܠܐ ܠܓܢ̈ܒܪܐ .

(2) ܡܛܠ ܚܠܩܐ ܗܘ ܕܡܕܒܪܢܘܬܐ ܕܐܬܝܗܒܬ ܠܫܠܝܛܢܐ ܘܠܐܣܛܘܟܣ̈ܐ ܡܢ ܐܠܗܐ ܘܒܗܢܐ
ܠܗܢܐ ܕܘܒܪܐ ܘܛܘܟܣܐ ܡܫܬܚܠܦܝܢ ܡܕ̈ܥܐ ܟܕ ܢܚܬܝܢ ܠܘܬ ܢܦܫܬܐ . ܘܡܫܬܚܠܦܢ ܢܦ̈ܫܬܐ
ܟܕ ܢܚܬܢ ܠܘܬ ܦܓܪ̈ܐ "Fatum est ordo cursus qui a deo datus est (planetis) potestatem habentibus atque elementis, et ad hunc cursum atque ordinem mutantur intelligentiae (i. e. cogitatus) cum illabuntur in animas atque mutantur animae cum illabuntur in corpora„ (ibid. 572)

(3) ܡܢ ܚܠܩܐ ܕܝܢ ܗܘܐ ܣܢܐܬܐ ܘܦܘܪܫܢܗ ܕܡܫܡܫܢܘܬܐ ܘܟܠܗ ܛܘܠܫܐ ܘܛܢܦܘܬܐ ܗܝ
ܕܒܥܠܬܐ ܕܡܫܡܫܢܘܬܐ ܥܒܕܝܢ ܒܢܝ̈ܢܫܐ ܒܪ̈ܓܝܓܬܗܘܢ . . . ܘܡܢ ܚܠܩܐ ܗܘܐ ܐܟܠܬܐ
ܘܫܒܘܥܬܐ ܕܠܐ ܡܬܒܥܝܐ (Ibid. 575)

(4) ܠܡܕܘܫܬܗ ܡܢ ܥܠ ܡܫܘܫܗ ܕܒܪܕܝܨ . ܠܐ ܚܙܐ ܗܘܐ ܒܗ . ܕܢܒܝ̈ܐ ܒܢܝ̈
ܩܘܫܬܐ . ܐܠܐ ܗܘ ܕܡܠܘ̈ܫܐ . ܗܓܐ ܒܗ ܒܟܠ ܥܕܢ .

h) Nota Valentini errorum, quibus veteres scriptores dixerunt fuisse maculatum Bardesanem (vid . supr . p. XLIII), in eo praecipue consistit, qnod is asseruerit in divinitate emanationes atque productiones ex quodam connubio, sicuti declarat s . Epiphanius (haeres . LVI, 2) . Iamvero id innuit s . Ephr . in hym . 3 (p . 444) , ubi ait "Marcion et Bardesanes testantur atque impie proclamant creatorem haud unum esse, tribuentes creatoris opera rebus creatis, et (e converso) filium ac spiritum s . commiscentes creaturis„ (1) . Speciatim vero in hym . 55 (p . 557, 558) delineat haud obscure systema Bardesanis de emanationibus divinis productionibusque, allegans ex quodam eiusdem hymno "arcano„ quem in conventibus eius asseclae decantabant brevia excerpta . Nimirum :

1) Initio innuit ipsum exhibere spiritum s ., quem appellat "matrem vitae„ tamquam coniugem patris, et ex tali coniugio notat eum fingere natum filium vitae, i . e Iesum s . (2) "Filii, ait, Bardesanis delirant quasi pueruli asserentes aliquid defluxisse atque delapsum esse ex illo qui dicitur pater vitae, unde mater vitae concepit peperitque filium absconditum, qui vocatus est filius vitae, Iesus s . . . . qui natus est ex mystico connubio amborum„ (3) .

---

(1) ܡܪܩܝܘܢ ܘܒܪܕܝܨܢ ܡܣܗܕܝܢ ܘܡܨܛܥܝܢ ܕܠܐ ܚܕ ܒܪܘܝܐ ܗܘ . ܠܥܒ̈ܕܘܗܝ ܕܒܪܘܝܐ ܝܗܒܝܢ ܗܘܘ ܠܒܪ̈ܝܬܐ . ܘܒܪܐ ܘܪܘܚ ܩܘܕܫܐ ܡܚܠܛܝܢ ܗܘܘ ܒܒܪ̈ܝܬܐ

(2) ܒܢ̈ܘܗܝ ܕܒܪܕܝܨܢ ܢܫܬܥܘܢ ܕܐܝܟ ܕܐܦܠܝܢ ܛܠܝ̈ܐ ܡܕܡ ܢܦܠ ܘܢܚܬ ܡܢ ܗܘ ܐܒܐ ܕܚܝ̈ܐ . ܘܐܡܐ ܕܚܝ̈ܐ ܒܛܢܬ ܡܢܗ ܘܝܠܕܬܗ . ܘܐܬܩܪܝ ܒܪܐ ܕܚܝ̈ܐ . ܝܫܘܥ ܡܫܝܚܐ . . . .
ܡܢ ܟܠܗ ܬܪ̈ܝܗܘܢ ܡܟܝܠ . ܒܙܘܘܓܐ ܕܐܝܬܘܬܐ .

(3, Videtur D . F . Nau in praefatione ad lib . "leges regionum„ (patr . syr . II, p . 505) hunc locum s . Ephraemi minus recte intellexisse cum asseruerit "Bardesanitas, iuxta s . Ephr ., duplicem praedicare Christi naturam, divinam nempe et humanam a duplici principio generationis„ . Atqui s . doctor in hym . 55, de quo agitur, ad oppugnandam eorum stultam impiamque sententiam de generato filio ex connubio matris vitae cum patre vitae, ita arguit : "Si nec corpus Domini ex duorum commercio generatum fuit, quanto magis divina ipsius purissima natura lumen de lumine debeat abhorrere a quolibet connubio„ ? ܠܓܢܣܗ ܦܓܪܗ ܒܫܠܝ ܕܡܢ ܬܪ̈ܝܢ ܠܐ ܒܙܘܘܓܐ ܕܐܝܬܘܬܐ .

ܓܠܝ̈ܢܐ„ (1). Ex hisce porro libellis quibus utebantur Audiani commemorat Theodorus bar Khuni in suo scholio (edit. Pognon 132) apocalypsim “Abrahami„ alterum apoc. “Ioannis„ tertium “exterorum„ quartum “interrogationum„, atque ex iis quaedam excerpta exhibet. Barhebraeus autem in suo libro ܡܢܪܬ ܩܘܕܫܐ “candelabrum sanctuarii„, ubi recenset sectas, tribuit Audi tamquam auctori nonaginta quatuor libellos apocalypticos et acta ܓܠܝ̈ܢܐ ܘܡܥܒܕ̈ܢܘܬܐ, atque ex uno allegat duas sententias, quarum una cum allegatione Theodori bar Khuni adamussim congruit. Notandum est interea ex Philoxeno colligi Audianos adhibuisse libellos apocalyptos, qui iam in usu erant penes sectas, minime autem illos fuisse confectos ab Audi, uti refert Barhebraeus.

VII Libelli de haeresibus scriptor ait se abstinere ab exponendis Borborianorum doctrinis fallacibus ob nefanda illorum gesta. Idem dicit s. Augustinus (in lib. de haeres. 6) notans “nonnullos eos Borboritas vocare, quasi coenosos, propter turpitudinem, quam in suis mysteriis exercere dicuntur„. Quod attinet ad infanticidium, cuius illos reos dicit noster auctor, videtur illud crimen ipsis fuisse commune cum Carpocratianis.

VIII Haeretici quos recenset tractatus de haeresibus sub nomine Cucitarum ܩܘ̈ܩܝܐ alii prorsus sunt a Cucitis hymnographis, qui iuxta Barhebraeum tempore synodi Ephesinae florebant. S. Ephraem haud semel meminit sectae Cucitarum in suis hymnis adversus errores, nec non in suo testamento, eorumque nomen a syriaco vocabulo ܩܘܩܐ quod sonat “urna fictilis„ derivatum dicit. Ex quo patet sectam istam exortam fuisse in regione Syrorum, neque

(1) ܒܟܬ̈ܒܐ ܗܢܘܢ ܕܐܝܬܝܗܘܢ ܡܢ ܟܬܒܝ ܕܐܝܬܘܗܝ ܗܘܐ ܐܦܘܟܪܝܦܘܢ ܕܡܟܪܙܘܬܐ ܕܐܘܕܝܢܝ ܡܕܝܢ ܕܗܘܐ ܕܡܬܐܡܪܐ ܡܫܠܡܢܘܬܐ ܗܝ ܐܦ ܗܘ. ܘܠܐ ܡܙܕܠܐ ܗܘܐ ܠܡ ܐܝܟ ܕܒܗܝܢ ܟܬܒܐ. ܡܢ ܘܐܡܪ ܗܘܐ ܕܡܬܢܒܝܢ ܐܦܘܩܠܘܦܣܝܣ ܘܡܟܘܫܦܢ ܐܦ ܒܟܬܒܐ ܡܠܟ̈ܝܬܐ ܘܡܫܠܝܢ ܕܟܬܒܐ. ܘܡܢ ܗܘܐ ܠܗܠܝܢ ܐܦ ܗܘ ܗܝܓܐ ܐܢܫܐ ܘܗܘܠܐ ܕܡܢ ܟܬܒܐ. ܟܕ ܦܠܓ ܒܟܠܗܝܢ ܕܡܬܢܒܝܢ ܡܫܡܠܝܢ ܕܠܐ ܢܣܒܘ ܐܠܐ ܟܬܒܐ ܡܫܡܠܝܢ ܗܘܘ ܠܓܠܝ̈ܢܐ.

probabiliter ad exteros transiit populos.

Quod attinet ad errores Cucitis proprios, ait libelli auctor eos ad instar Samaritanorum omnino abhorruisse a mortuis, odio habuisse leprosos, elephantiasi laborantes, aliosque eiusmodi, resurrectionem corporum negasse, N. T. vitiasse non autem V. T., sibi suos duodecim apostolos sub nomine evangelistarum confixisse.

Sed Theodorus bar Khuni (p. 144) fuse exponit absonum obscoenumque systema Cucitarum de theogonia atque cosmogonia. Fabulantur Cucitae nempe ab aeterno praeexstitisse terram lucis atque in ipsa mare lucidum, ex quo dicitur natus deus, qui, cum sedens super mare inspiceret in aquis suam imaginem, eandem extrahens sibi assumpsit in coniugem, quae "mater vitae„ appellatur. Exinde insaniunt genitos fuisse plures deos deasque, subduntque matrem vitae confecisse septuaginta saecula seu mundos ac duodecim aiones. Comminiscuntur porro ex parte deo adversa exstitisse deforme atque pravum quoddam monstrum seu simulacrum motu, anima, atque intellectu expers, quod cum vidit deus, eidem voluit impertiendam vim, intelligentiam, vitamque ex saeculis suis. Quibus acquisitis insurrexit monstrum ad pugnandum adversus aiones dei boni, qui quadraginta duo inierunt cum eo certamina, unde consequens fuit ut nascerentur animalia, belluae ac reptilia. Quondam vero delirant matrem vitae cum septem comitantibus virginibus descendisse versus illud vesanum monstrum quod flavit in eam polluitque ipsius inguen. Foedata exinde mater vitae septem per dies distenta fuit a regressu ad deos. Hinc septem virgines, unam singulis diebus, deglutiendas monstro porrexit. Quare subdunt deos fuisse adactos ad descendendum ut eriperent virgines utpote suas sponsas.

Neminem porro fugit quaedam analogia quae intercedit inter Manetis atque modo expositum systema Cucitarum. Forsitan hoc illud tempore antecessit.

IX Deinceps paucis delineat auctor praecipuas falsas doctrinas sectae

Daisanitarum ܕܝܨܢ̈ܝܐ a Bardesane ܒܪ ܕܝܨܢ (1) denominatae.

Haud consentiunt autem eruditi viri in designandis Bardesanis erroribus, neque desunt etiam inter recentiores (2) qui eundem a nota gnosticorum penitus purgare conantur. Idcirco operae pretium est paulo distinctius veterum testimonia de celeberrimo illo viro eiusque doctrinis hic indicare.

Auctor operis "philosophumena„ (VI, 35) refert eum (3) pertinuisse ad scholam Valentini atque asseruisse spirituale fuisse corpus quod induit Christus. Eusebius (H. E. IV, 30) tradit ipsum fuisse primo addictum scholae Valentini, cuius postea impugnavit errores ineptasque fabulas, se convertens ad rectae fidei doctrinam, quin maculas errorum ex integro deponeret. S. Epiphanius (haer. 56) scribit eundem fuisse primo orthodoxum et multa edidisse opera consentanea fidei, sed in Valentini deinde errores incidisse, et mortuorum resurrectionem negasse. Postremo s. Hieronoymus (de viris illustr. 33) declarat eundem evulgasse infinita scripta adversus omnes haereticos, attamen addit ipsum novam condidisse haeresim.

Prae ceteris autem ad definiendam Bardesanis doctrinam inspicienda potissimum sunt scripta s. Ephraemi, qui etiamsi fere uno saeculo cum dimidio ab ipso distaret, nihilominus ipsius doctrinae cognitionem sibi comparavit ex accurata lectione eius elucubrationum eodem suo patrio sermone conscriptarum, minime vero ex vago rumore. Siquidem (in hym. 56 p. 560) diserte nominat Bardesanis librum "mysteriorum„ cuius mentionem facit quoque in hymno 1 (p. 439) una cum libro "tonitruum„. Pluries memorat centum quinquaginta cantica ܙܡܝܪ̈ܬܐ seu hymnos ܡܕܪ̈ܫܐ, quos Bardesanes ad

---

(1) Chron. Edess. ait Bardesanem fuisse natum an. Christi 154 et Porphyrius (223-305) refert Bardesanem vidisse Indos legatos missos ad Antoninum Heliogab. qui regnavit ab an. 218 ad 222. Auctor autem biographiae Bardesanis apud Mich. patr. Iacob. eiusdem nativitatem ad an. 144 assignat et mortem ad an. 222.

(2) F. Nau in patrolog. syr. T. 11 p. 499, 527 etc.

(3) Pro "Bardesanes„ habet auctor philosoph. "Ardesianes„

varios tonos concinnavit, declarans se illos attente legisse (hym . 1 p . 439; 53 p . 553, hym . 54 p . 555, hym . 55 p . 557; carm . Nisibena edit . Bickell hym. 51 p . 102) . Imo ex illis paucas strophas in medium producit (Cf . hym . 54 p . 555, hym . 55 p . 558) . Adeo autem familiaria erant Bardesanis cantica s . Ephraemo, ut eorum melodias dsumpserit ad concinnandos suos hymnos quos in conventibus publice canendos studebat, illosque opponebat Bardesanis canticis erroribus maculatis, ut fideles ab iisdem audiendis revocaret . (Cf . hym . 53 p . 553, 56 p . 560 hym . 51 carm . Nisib . etc). Neque eiusmodi testimonium s . Ephraemi adscribi debet eius animo infenso in Bardesanem : huius enim asseclae, qui in ipsa urbe Edessa, in qua scribebat s . Ephraem, suam praecipuam habebant sedem, ipsum falsi facile arguissent . Porro quamvis passim Bardesanem impetat, eius tamen ingenium laudat ipsum designans titulo "arguti„ vel "sagacis„ ܪܘܝܚܐ atque "subtilis„ ܩܛܝܢܐ (Cf . hym . 6 p . 452, hym . 22 p . 485) .

Hisce expositis, en praecipui textus ex s . Ephraemi scriptis deprompti, qui produnt errores quos docuit Bardesanes, quosque asseclae eius tuiti sunt :

a) Inprimis itaque s . Ephraem testatur Bardesanem ex ovili Christi non aliter ac Valentinus, Cucita aliique seiunxisse partem quam in gregem constituit (1) ; subiungit eidem gregi ipsum dedisse suum nomen (2) ; concluditque proprii nominis impositionem arguere eundem pravam doctrinam conflasse (3). Nequaquam igitur tamquam dux scholae astrologicae vel phlosophicae perhibe-

(1) Cf . hym . 22 p . 485 "Valentinus ab ecclesia suffuratus est gregem, quam suo nomine vocavit, Cucita gregem suo nomine cognominavit, eam quoque argutus Bardesanes suffuratus est„ ܓܢܒ ܥܢܐ ܘܠܢܛܝܢܘܣ ܡܢ ܥܕܬܐ ܘܩܪܝܗ̇ ܒܫܡܗ܇ ܩܘܩܝ ܒܫܡܗ ܟܢܝܗ̇ . ܘܓܢܒܗ̇ ܪܘܝܚܐ ܒܪ ܕܝܨܢ

(2) Cf . hym . 56 p . 559 "Pecus suum impressit appellavitque suo proprio nomine„ ܥܢܗ ܕܒܪ ܕܝܨܢ ܒܫܡܗ ܪܫܡ ܘܩܪܝܗ̇

(3) Cf . hym . 23 . 489 "Interrogentur asseclae Bardesanis, quo modo et quare ex nomine Bardesanis fuerint nominati, seu quaenam causa fuerit illius cognominis . Numquid quia ex eo fuerint generati, uti Hebraei ex Heber ? Si autem quia ab eo fuerunt

tur Bardesanes a s. Ephraemo, sed uti auctor fundatorque sectae pravae doctrinae ad instar Valentini, Cucitae, aliorumque cum quibus passim ipse enumeratur. Cf. hym. 24 p. 494

b) S. Ephraem declarat equidem Bardesanem professum esse unum tantum Ens ܐܝܬܝܐ supremum scilicet existentem deum, cuius maiestas perquiri nequit (1); quod ut expressius significet dicit alibi eum credidisse nullo modo duos posse esse deos (2). Attamen idem s. Doctor subiungit eum praeter deum super omnia introduxisse plures substantias seu naturas, quas syriace appellabat ܐܝ̈ܬܝܐ i. e. entia existentia, eo plane sensu quod iisdem tribueret existentiam a se, quae nonnisi uni debetur vero deo (3). Imo clarius adhuc probat

---

in doctrina instituti, ergo denominatio eorum ex suo nomine arguit eundem pravam doctrinam conflasse ܢܦܩܬܗܘܢ ܒܢ̈ܝ ܒܪ ܕܝܨܢ ܕܐܝܟ ܒܝܬܐ ܘܣܓܝ̈ܐܐ ܡܢܗܝܢ ܒܫܡܐ ܒܪ ܕܝܨܢ ܐܠܒܫܘܗ . ܘܫܡܗ ܗܘ ܟܠ ܒܫܡܗ . ܐܢ ܗܘ ܕܫܡܗ ܡܟܪܙ ܐܝܟ ܕܟܬܝܒܐ ܡܢ ܒܪܐ . ܘܐܢ ܕܫܡܗ ܗܘ ܐܠܒܫܗ . ܒܫܡܗ ܕܫܡܗ ܡܟܪܙ . ܕܡܠܦܢܘܬܐ ܒܫܡܐ ܩܪܐ .

(1) Hym. 54 p. 556 ait de Bardesanitis "Unum (deum) existentem magnum extulerunt, cuius magnificentia perquiri nequit„ ܐܘܪܒܘ ܠܚܕ ܐܝܬܝܐ . ܕܠܐ ܡܬܒܨܝܐ ܪܒܘܬܗ

(2) De Bardesane scribit in hym. 3 p. 443 "Bardesanes ergo confessus est et credidit duos non posse esse deos„ ܒܗܠܝܢ ܒܪ ܕܝܨܢ ܕܐܘܕܝ ܘܐܡܢ ܗܘܐ ܕܬܪ̈ܝܢ ܐܠܗ̈ܝܢ ܕܠܐ ܠܡ ܡܨܝܢ ܕܢܗܘܘܢ

(3) Ibidem subdit. "Ast docens plura esse entia existentia (a se), iam admisit quod reiecit„ ܟܕ ܗܘ ܕܐܠܦ ܘܐܠܦ ܐܝ̈ܬܝܐ ܣܓܝ̈ܐܐ ܩܒܠ ܗܘ ܕܣܢܐ . In hym. autem 53 p. 553 totus est s. Ephraem in impugnando Bardesane, qui associare entia ausus sit Enti uno a se existenti. Hinc scribit : "Mirandum prorsus est quod qui nostri sunt fratres ob (communem) stipitem ex Adamo et genus ex Heva confixerint blasphemantes Enti vero socios„ ܠܐܚ̈ܝܢ ܒܟܘܦܪ̈ܐ . ܬܡܝܗܝܢ ܕܡܢ ܐܕܡ . ܫܪܒܬܗܘܢ ܕܡܢ ܚܘܐ . ܠܐܝܬܝܐ ܒܥܠܐ ܫܘܬܦ̈ܐ ܥܒܕܘ . ܠܐܝܬܝܐ ܕܫܘܬܦܘܬܐ . Deinde in eodem hymno sic prosequitur (p. 554) "Moyses nobis testatur se neminem designasse nomine existentiae a se . . . . Deus Moysi manifestavit nomen suum semet appellans ܐܗܝܗ ܐܗܝܗ, quod est nomen existentiae a se„ ܡܘܫܐ ܗܘ ܣܗܕ ܠܢ ܕܠܐ ܐܢܫ ܠܐ ܟܢܐ ܒܫܡܐ ܕܐܝܬܝܘܬܐ . . . . ܠܡܘܫܐ ܓܠܝܗ ܠܫܡܗ . ܕܐܝܬܘܗܝ ܩܪܐ ܢܦܫܗ . ܕܫܡܐ ܗܘ ܕܐܝܬܝܘܬܐ

Bardesanem docuisse errorem plurium deorum per entia illa introducta ex eo quod statuerit eadem esse ingenita nempe nequaquam deum creatorem uti causam efficientem habentia (1). Ulterius illa entia a se existentia, quae Bardesanes introduxit, designantur a s. Ephraemo tamquam "aeterna„ (2). Non est ergo quaestio de definitione vocabuli ܐܝ̈ܬܐ in se sumpti, sed de sensu quo a Bardesane indicabantur entia a se existentia, quae scilicet a deo non fuerint creata, quaeque ab aeterno exstiterint.

Etiam s. Epiphanius (haer. 56) affirmat "Bardesanem multa perinde et alia principia . . . invexisse„ Et interiectis quibusdam subdit "De pluribus vero principiis, quoniam adversus alios iampridem multa diximus, longam haud instituam disputationem„. Ex quo apparet entia illa a se existentia quae introduxit Bardesanes ab Epiphanio "principia„ dici.

c) Post allegata autem verba in praecedente nota addit s. Ephraem Bardesanitas divisisse ens in entia et existentiam in quinque virtutes (3). In hym. 41 autem (p. 532) recenset quatuor entia "spiritum seu aerem, ignem, aquam et caliginem„ (4), in hym. 48 dein (p. 543) enumerat materiam quinque

(1) Sic in hym. 53 p. 554 Bardesanem impugnans ostendit ipsum plane discernere inter res factas quae Dei nutu fuerunt creatae, atque inter entia existentia a se atque citra actionem creatoris "Omnes res factae etsi earum substantiae distinctae sint, dicuntur uno vocabulo 'opus„ ex arbitrio creatoris. Entium autem a se existentium, quorum causa (efficiens) non est creator, quisnam dintinguet substantias, quisnamve sub uno communi vocabulo complectetur„ ? ܟܝ̈ܢܝܗܘܢ ܟܕ ܦܪ̈ܝܫܝܢ . ܠܥܒ̈ܕܐ ܠܥܒܕܐ ܐܫܡܝ . ܘܟܕ ܗܘ ܨܒܝܢܐ ܗܘ . ܦܪܘܫ ܒܟܝ̈ܢܝܗܘܢ ܕܒܪܝܐ ܒܥܒܕܘ؛ ܐܝ̈ܬܐ ܕܠܝܬ ܠܗܘܢ ܥܠܬܐ ܕܒܪܘܝܐ . ܡܢ ܗܘ ܦܪܫ ܘܐܡܢܘ . ܦܪܫ ܒܟܝ̈ܢܝܗܘܢ ܘܐܡܢܘ ܒܫܘܡ̈ܗܝܗܘܢ

(2) Disertis verbis in hym. 3 p. 443 ait "Bardesanitas Ens existens divisisse in entia aeterna„ ܠܐܝ̈ܬܐ ܡܫܘܡ̈ܠܝܐ ܠܐܝܬܐ ܦܠܓܘ

(3) ܘܦܠܓܘܗܝ ܗܡ ܡܢ ܠܡܫܝ̈ܚܐ . ܒܗ ܠܚܡܫܐ ܚܝ̈ܠܝܢ ܦܠܓܘܗ ܠܐܝܬܘܬܗ

(4) ܐܡܪܝܢ ܠܗܘܢ ܐܝ̈ܬܐ ܐܪܒܥܐ ܘܢܘܪܐ ܘܡ̈ܝܐ ܦܪܐ . ܘܟܕ ܐܝܬܐ ܚܕ ܠܗ ܗܘ ܡܬܝܕܥ ܘܠܐ ܡܬܐ ܡܬܝܕܥ ܢܫܒ ܠܒܪܗ ܗܘܐ ܗܡ ܢܫܡܬܐ . ܗܝ ܠܒܪ ܡܢܗ ܕܦܪܝܫܝܢ ܐܝܬܐ

elementa scilicet aquam et ignem, caliginem et lucem ac tandem spiritum seu aerem. Alibi ait eum dixisse elementa esse non creata (1).

Ex quo apparet Bardesanem, quem s. Ephraem appellat magistrum Manetis (2), hausisse ex philosophia Graecorum aeternitatem materiae cum quinque suis elementis (3), atque ex eo quod praedicta elementa sibi adversantur v. g. aqua igni etc. confixisse eundem Bardesanem mutuam pugnam elementorum collisionemque ante conditum mundum, uti disertis verbis tradit ipse Bardesanes in libro "legum regionum„ (Patrolog. syr. II, 611) sic docens : ܡܘܙܓܐ ܓܝܪ ܕܚܕ ܡܥܟܒܗ ܠܚܝܠܐ ܕܟܝ̈ܢܐ . ܕܠܐ ܠܓܡܪܘܬ ܢܗܘܘܢ ܡܚܒܠܝܢ . ܘܠܐ ܠܓܡܪܘܬ ܢܗܘܘܢ ܡܬܚܒܠܝܢ . ܐܝܟܢܐ ܕܡܚܒܠܝܢ ܗܘܘ ܘܡܬܚܒܠܝܢ ܡܢ ܩܕܡ ܒܪܝܬܗ ܕܥܠܡܐ "Mixtio unius cum altera impedit vim naturarum ita ne omnino nocentes fiant, neve omnino eis noceatur, sicut nocebant et eis nocebatur ante mundi creationem„ Porro ex istis elementis fuisse creatum mundum Bardesanes docebat, teste s. Ephraemo in hym. 3 (p. 444) ubi ait : ܩܪܝܬ ܒܒܪ ܕܝܨܢ ܛܥܝܝ ܕܝܘܢܝ̈ܐ ܕܐܡܪ ܡܢ ܐܝ̈ܬܝܐ ܒܪܐ ܟܠ ܘܐܬܩܝܡ ܟܠ "Error Graecorum recruduit in Bardesane qui docuit omnia fuisse creata et constituta ex entibus„ i. e. elementis (4).

---

(1) ܡܝ̈ܐ ܘܐܦ ܢܘܪܐ . ܘܚܫܘܟܐ ܢܘܗܪܐ ܘܪܘܚܐ cf. nost. stud. syr. I, 12 carm. s. Ephr. adv. Bardes.

(2) In epist. ad Hypatium edit. Overbeck p. 36 ܒܪ ܕܝܨܢ ܗܘ ܪܒܗ ܕܡܐܢܝ

(3) Hym. 14 adv. errores p. 468 . . ܕܡܢ ܒܬܪ ܝܘ̈ܢܝܐ . ܗܘ ܗܢܐ ܚܕ ܗܝܘܠܐ ܐܝܬܝܐ ܕܗܘܐ ܠܐ ܡܥܡܪܢܐ ܠܗܘܢ ܐܦ ܒܪ ܕܝܨܢ ܒܡܫܪܝܬܗ ܕܒܢܘ̈ܗܝ

(4) Cf. Theod. bar Khuni edit. Pognon p. 123. Iuvat ex Ioannis Darensis (saec. IX) opere de resurrectione corporum c. 2 hic proferre notitiam sequentem : ܒܪ ܕܝܨܢ ܕܝܢ ܐܡܪ ܗܘܐ ܕܡܢ ܚܡܫܐ ܐܝ̈ܬܝܐ ܗܘܐ ܥܠܡܐ ܗܢܐ ܕܡܬܚܙܐ . ܢܘܪܐ . ܪܘܚܐ . ܡܝ̈ܐ . ܢܘܗܪܐ . ܚܫܘܟܐ . ܘܟܠ ܚܕ ܡܢܗܘܢ ܥܠ ܦܢܝܬܗ ܩܐܡ ܗܘܐ ܒܥܠܡܗ . ܢܘܪܐ ܒܡܕܢܚܐ . ܪܘܚܐ ܒܡܥܪܒܐ . ܡܝ̈ܐ ܒܓܪܒܝܐ . ܢܘܗܪܐ ܠܥܠ ܥܠܝܐ . ܘܡܪܗܘܢ ܒܪܘܡܐ . ܘܚܫܘܟܐ ܒܬܚܬܝܬܗܘܢ ܒܥܘܡܩܐ . ܘܗܘܐ ܠܗܘܢ ܒܚܕ ܡܢ ܐܩܢ̈ܐ : ܐܘ ܡܢ ܚܘܫܒܐ . ܐܘ ܡܢ ܓܕܫܐ ܡܕܡ : ܐܬܚܒܛܘ ܚܒܪܐ . ܘܣܠܩ ܚܫܘܟܐ ܘܐܬܥܪܒ ܒܐܝ̈ܬܝܐ ܡܢ ܬܚܬܝܗܘܢ . ܘܐܬܚܝܒ ܠܓܘܫܡܐ ܕܟܠܗܘܢ ܘܢܦܩܘ ܐܢܘܢ ܡܢ ܚܫܘܟܐ . ܘܗܘ ܡܪܝܐ ܠܡܐܡܪܐ ܕܐܬܥܒܕܬ ܘܐܬܩܢܝ ܥܠܡܐ . ܘܦܫܡܫܗ ܠܚܫܘܟܐ ܡܢ ܐܝ̈ܬܝܐ . ܘܒܗ ܠܐܬܩܢܘܬܐ ܕܒܪܝܬܗ . ܘܐܩܝܡ ܠܟܠ ܚܕ ܡܢ ܐܝ̈ܬܝܐ

d) Quum refert s. Ephraem Bardesanem asseruisse mundum conflatum ex entibus (inter se commixtis), addit eundem docuisse corpus humanum fuisse plasmatum ex caligine quam confudit cum materia mala, vel etiam cum diabolo. Ita in hym. 53 (p. 553) ait : ܦܓܪܐ ܕܡܢ ܒܝܫܐ . ܕܩܝܡܬܐ ܠܝܬ ܠܗ̇ ܢܦܫܐ ܕܡܢ ܫܒܥܐ ܘܡܛܠ ܕܠܐ ܢܓܪܓ . ܗܠܝܢ ܕܒܪ ܕܝܨܢ ܗܠܝܢ ܒܡܐܡܪ̈ܘܗܝ "Corpus esse compactum ex malo, idemque haud habiturum resurrectionem, animam vero esse ex septem, ne reliqua fusius referamus, haec sunt quae Bardesanes exposuit in suis dictis„. Idem testatur in hym. 46 stroph. 12 collectionis carmin. Nisib., ubi corpus humanum dicit a Bardesane censeri uti exosum ܣܢܝܐ et impurum (cf. ibid. hym. 45, 8 et hym. 46, 1).

e) Exinde quoque colligitur ideo Bardesanem resurrectionem corporum negasse, quod eorum formationem ex reprobanda caligine derivaverit (1). Porro s. Ephraem tum in hym. adv. errorem tum in hym. carmin. Nisib., atque alibi passim testatur Bardesanem in suis scriptis inficiatum esse resurrectionem corporum. (cf. adv. err. hym. 1 p. 438 carm. Nisib. hym. 45, 46, 51).

[illegible] "Bardesanes dicebat hunc mundum visibilem fuisse factum ex quinque entibus igne, spiritu (seu vento), aqua, luce et caligine. Singula porro eorum seiunctim in sua constituta erant regione, ignis quidem in oriente, spiritus in occidente, aqua in septentrione, et lux in australi regione, dominusque eorum in excelso, et caligo eorum inimicus in profundo. Accidit autem tempore quodam fortuito seu casu, ut entia colliderentur inter se, ascenderetque caligo (ex imo) : tunc entia a conspectu caliginis fugerunt ad excelsum confugientia ut ipsa liberaret a caligine. Hinc ille misit sermonem sui intellectus i. e. christum, qui ab entibus abscidit caliginem quae decidit pro sua natura deorsum, statuitque entia singula in suo ordine. Ex immixtione itaque entium constituit mundum istum et quod coaluit ecce purificatur donec desinet mundus. Dicebat autem et corpora esse ex ente illo caligine. Hanc autem sententiam desumpsit ex priscis ethnicis„.

(1) Cf. superius notata ad sectam Marcionitarum

2) Hinc ulterius horrens refert Bardesanem fingere spiritum s. peperisse geminas puellas, excerpitque ex Bardesanis hymno arcano verba quibus divina genitrix inducitur blandiens puellis (1). Haud obscure autem significat eundem censuisse unam geminarum filiarum terrestre portentum, alteram imaginem quam expressit spiritus s. semet in aquis introspiciens (2).

3) Bardesanes, qui forsan, non secus ac auctor sectae Cucitarum commentus est spiritum s. seu matrem vitae a monstro terrestri vel simulacro aquario fuisse coercitam a regressu ad patrem vitae, fingit illam conqueri cum patre quod ipsam deseruerit (3).

4) Ibidem s. Ephraem innuit Bardesanem, qui assimilabat patrem vitae soli, vitae matrem lunae, quae, iuxta loquendi modum veterum astronomorum, in fine cuiusvis mensis quasi intrans ad solem ex eo desumit lucem (4), quam

---

[Syriac text]. Iamvero tum iuxta doctrinam orthodoxam, tum iuxta dictum Bardesanis quod spirituale fuerit corpus salvatoris, eius corpus minime fuit procreatum ex connubio duorum.

(1) [Syriac text]

(2) [Syriac text] Cf. sup. p. XLII, ubi ex Theodoro bar Khuni (edit. pognon p. 144) adnotavimus Cucum seu Cucaiam effutiisse deum suam imaginem vidisse in aquis maris quae dicta est mater vitae, et eundem procul conspexisse monstrum vesanum quod matrem vitae coercuit a regressu ad deum etc.

(3) [Syriac text] "Bardesanes probris affecit nomen decorum spiritus s... Satis est ad arguendam illorum impudentiam hymnus arcanus quem canunt, ubi illa dicit : Deus meus et rex meus me solam dereliquisti„. Cf. notam praecedentem.

(4) [Syriac text] "Respiciens solem et lunam,

diffundit, excogitasse matrem vitae congredi cum patre vitae singulis mensibus et procreare plures deos deasque quas in memorato hymno arcano ita is salutat : "Sit laus vobis domini mei, coetus deorum„ (1).

5) Tandem addit Bardesanem commentum esse nefandas expositiones de paradiso deliciarum quem confixit suos deos, patrem vitae et matrem vitae, suo cuoniugio plantasse (2) etc.

6) Praeterea animadvertendum est in lib. "leges regionum„ n. 9 eundem asserere angelos malos cecidisse de coelo et commercium habuisse cum filiabus hominum (3). S. Ephr. in hym. 19 (p. 477) refert errantes censuisse angelos descendisse et connubium iniisse„ (4). Cf. h. 7 p. 455.

Ex hactenus breviter indicatis adnotationibus perspicue apparet ad purgandum Bardesanem ab haeresi irrita prorsus esse conamina scriptorum quorum nonnulli infensi animi vel etiam malae fidei reum ausi fuerunt dicere s. Ephraemum in insequendo Bardesane tamquam haeresiarcha.

---

illi assimilavit patrem, isti matrem, masculos et feminas dixit deos eorumque procreationes, et pleno ore impia protulit verba extollens plures deos„ Cf. biographiam Bardesanis apud Michael. patr. Iacobit. ubi ait "sicuti luna suum lumen per singulos menses exuens intrat ad solem, ita mater vitae exuens vestimenta sua intrat ad patrem per singulos menses, commercium habet cum illo et generat septem pueros qui sunt octoginta quatuor per singulos annos„.

(1) ܫܘܒܚܐ ܠܟܘܢ ܡܪܝ. ܟܢܫܐ ܕܐܠܗܐ. (Ibid. 558)

(2) ܐܘܪܝ ܒܦܪܕܝܣܐ ܐܝܠܢܐ ܕܒܘܐܪܐ. ܕܐܠܗܐ ܢܨܒܘ ܒܙܘܘܓܗܘܢ. ܐܝܟ ܠܡ ܐܦ ܐܡܐ. ܐܠܐ ܠܡ ܐܦ ܐܒܐ. ܒܐܘܣܛܘܟܣܝܗܘܢ ܕܙܒܢܘܗܝ. ܒܬܘܪܓܡܝܗܘܢ ܥܠܡܢܘܗܝ (Ibid.)

(3) ܐܦ ܡܠܐܟܐ ܠܗܘ ܠܐ ܐܡܝܢܝܢ ܗܘܘ ܡܠܘܐܝܬ ܕܢܦܩܘܢ ܠܐ ܡܫܬܠܛܝܢ ܗܘܘ ܥܠ ܒܢܬ ܐܢܫܐ ܘܠܐ ܡܫܬܚܝܢ ܗܘܘ ܘܠܐ ܢܦܠܝܢ ܗܘܘ ܡܢ ܐܠܗܘܬܗܘܢ vid. quae sup. p. XXXIX notavimus de coelicolorum delapsorum coniugio cum feminis in terra, unde dicuntur nati gigantes. Cf. lib. Henoch c. VI, VII.

(4) ܡܠܐܟܐ ܕܢܚܬܘ ܘܐܙܕܘܓܘ ܐܝܟ ܕܡܕܒܪܐ... ܡܠܐܟܐ ܐܘܒܕܘ

X — XII Recensentur brevissime quae saec. IV praevaluerunt haereses Arianorum, Eunomianorum et Macedonianorum, atque indicantur errores quibus inter se eaedem conveniunt quibusque ab invicem discrepant.

XIII Quod de Montanistarum dicitur quatuor quadragesimis concordat cum iis quae traduntur a vetustioribus scriptoribus de xerophagiis atque rigidioribus ab ipsis observandis ieiuniis. Singulare tamen prorsus est quod in tractatu nostro refertur Montanistas scilicet divam nuncupare Mariam, atque filium dei censere natum ex commercio inito ab archonte cum eadem. Videtur auctor Mesopotamenus perperam sectae illi antiquiori quae exorta erat in Phrygia tribuisse commentum quod potius Basilidi adscribendum esset.

XIV Videntur qui dicuntur Timothaeistae iidem esse ac "apostolici„ qui teste s. Epiphanio (haeres. 61) solos complectebantur qui bonis omnibus renuntiabant.

XV Novatiani a presbytero quem Cornelius papa an. 218 excommunicavit Novato seu Novatiano addicto philosophiae Stoicae denominantur et dicuntur Cathari i. e. mundi, quia docebant nonnisi animas mundas inter asseclas esse admittendas. Hanc ob causam poenitentes excludebant a suis coetibus, respuebantque peccatorum remissionem. Propagati autem erant per Phrygiam atque Asiam minorem. (cf. Eus. H. E. VI, 43 etc.)

I

Fragmentum anonymi de haeresibus (1)

(ex cod. syr. vat. 190)

. . . .

proindeque tria capita. Videtur componi ex . . . . . materia, forma et privatione. Materia quae conficitur, et forma . . . minime tamquam ex aliquo constituitur, sed . . . . et universam institutionem libertatis hominis . . . . et horoscopos statuerunt illud, cum aiunt, omne quod fuit decretum idipsum est, et omne quod fuit determinatum idipsum impletur, et a nemine rescinditur neque ab ipso Merodach domino et deo, quem dicunt super omnes esse deos scilicet solem, lunam et reliquas alias sttellas, quae ab ipsis nominantur, i. e. Aris, Hermes, Bel, Belti et Ceon.

Haec est summa praecipua ipsorum commenti praeter zodiacos (2) horos-coporum qui sunt mansiones istarum stellarum quos eorundem error fingit.

De errore magorum (3)

Isti quoque, qui per orientis dominium sunt diffusi, suum errorem receperunt ab insulso Zoroastre . . . . , qui edoctus fuit linguas hebraicam et aegyptiacam. Ex septem linguis excerpsit dicta in quibus recondidit mortis

---

(1) Fragmentum istud duobus foliis constat initio codicis adnexis. Quaedam vocabula ibidem ita obliterata sunt, ut legi nequant : pro iis puncta posuimus.

(2) Pro ܐܗܣܩ̄ܐ legendum ܐܗܪ̈ܣܐ "zodiaci".

(3) Cf. op. scholion Theodori bar Khuni l. XI de haeresibus apud Pognon, Inscriptions mandaïtes. Append. II p. 111.

venenum, eaque transmisit magis, qui, ut ita loquar, non intelligunt quod tpsi dicunt, neque quod ipsorum magister effutivit.

Huius autem impietas manifesta est. Statuit enim tres sibi oppositos iamquam principes huius mundi, suntque Hormazdas, Ahramandas et Satanas, quos inquit natos ex Zeruan deo. His principibus enumeratis sic res creatas tribuit, nimirum : lucem Hormazdae, tenebras Ahramandae; vitam Hormazdae mortem Ahramandae ; sanitatem et opes Hormazdae, aegritudinem et paupertatem Ahramandae ; animalia autem similiter huic et illi, homines quidem et quaedam ex animalibus assignat Hormazdae, serpentes vero, scorpiones, culices, pulices, muscas et universae terrae insectas Ahramandae. Probe insuper noscis eundem deos recensere mares et foeminas. Quemvis ex mensium diebus dicit esse deum, primo incipiens ab Hormazda, enumeratque triginta deos· Vocat et deos elementa scilicet ignem, aquam, terram et aerem, quos tamen dicit esse, quoad excellentiam et divinitatem, inferiores diis Aschukar, Paschukar (1), Zerukar et Zeruan. Fuit autem, ait, Paschukar qui genuit Hormazdam.

Illi porro adversantur discipuli eius, qui nequaquam aiunt Hormazdam et Ahramandam ab uno deo natos esse ut .... entium sibi invicem oppositorum et contrariorum : sed .... cum eis vi suscitavit quoque erroneum commentum chaldaeorum cum adoratione astrorum, fortuna et fati decreto. Tale est deliramentum horum erroris.

Modo tempus est ut dicamus de doctrinis haereticorum, qui post adventum Domini nostri eiusque in coelum ascensionis apparuerunt.

Doctrinae haereticorum quae ethnico more pullularunt post Domini nostri in coelum ascensionem in corpore suae humanitatis

(Dominus) equidem praeliatus est cum principe huius mundi, profligavitque eius dominium. Homines docuit suam praedicationem, morte sua

(1) Apud Theodorum bar Khuni Parchukar ܦܪܟܘܟܪ

mortem interemit, resurrectione sua nostrum genus resuscitavit, adscenditque in coelum ut locum pararet, ut idem dixit, discipulis suis. Attamen adversa - rius et inimicus nostri generis suum errorem, qui commentum ethnicorum superat, prodidit per illos qui innocentium agnorum personas et vellera prae-seferebant, cum intus reapse lupi rapaces essent, ut ipse Vivificator noster praedixerat.

Simon magus

Primo autem Satanas sibi habitaculum sumpsit pollutum illo perdito dignum Simonem inquam (magum) qui tempore apostolorum locutus est verbum dolosum adversus Petrum principem apostolorum. Is baptizatus est a Petro apostolo uti nobis innotescit ea actis apostolorum (VIII, 13).

Hic itaque de semetipso dixit se esse virtutem magnam Dei (ib. 9) et commentus est duos fuisse principes factores mundi, bonum scilicet qui genuit (spiritus) et malum a quo profecta sunt corpora. Ait insuper Vivificatorem nostrum minime sumpsisse corpus neque induisse humanitatem, sed in simi - litudine apparuisse mundi, neque in veritate eundem visum fuisse. Quoniam porro Filii corpus arbitratur (minime verum) eiusdem resurrectionem nullate-nus fatetur. Neque credit in iudicio venturo.

Iamvero coeteri haeretici, qui post eum in mundo apparuerunt, ex ipso receperunt, illiusquc impietati assensi sunt, quamvis ab eodem dissensi sint peculiari quadam nota. Omnes enim negant Filium Dei induisse corpus nost-rum, neque profitentur fore iudicium, neque credunt in resurrectione, statuunt-que duo principia ad exemplum illius erroris.

Deinde Marcionis error (1)

Post istos apparuit impura doctrina Marcionis . . . qui aberravit et sicuti

(1) Cf. Theodorum bar Khuni in cit. op. p. 119

sodales et ipse quoque deliquit. Dixit enim antequam omnia fierent exstitisse tria principia bonum et malum cum iusto . . . . . et malum vocat materiam, iustum deum legis, quem appellavit extraneum. Tres ait esse coelos, excelsum . . . .

II

Severi Antiocheni homilia CXIX
(Ex cod. syr. vat. 143)

Super convivium nuptiale a Ioanne Evangelista commemoratum, quod celebratum est in Cana Galilaeae (II, 1 seqq.) cui interfuit Christus, qui aquas immutavit in vinum, et super matrimonium quod sit honorabile.

Disputatur autem adversus quemdam nomine Romanum, qui superius ex evangelio loci citati verba blasphematorie et contradictorie adulteravit.

Si quis per librorum a Deo inspiratorum amplitudinem, maxime vero s. Evangelii, expandit mentem, plurimas reperiet vias ad honeste vivendum, quae scilicet ex undique ad Deum adducunt cum sint plenae sanctitate, disponunt ad futurum saeculum, vitamque sempiternam parant. Honeste enim vivere in eo consistit, quod homo minime a Deo procul excidat. Idem praeterea videtur sibi audire quae Deus protulit per Ieremiam prophetam ad universos qui audire volunt hisce verbis: "State super vias et videte, et interrogate de semitis aeternis Domini, et videte quae sit via bona, et ambulate in ea, et invenietis sanctitatem animabus vestris„ (VI, 16).

Ecce enim vero Dei et Patris Verbum, qui olim per prophetas locutus est, novissimo tempore incarnatus et homo factus ineffabiliter sed et immutabiliter atque vere, per Spiritum s. ex substantia sanctae Deiparae semper virginis, viam exinde invexit virginitatis, quae stantem quidem hunc mundum in filiorum procreatione sub illo iussu divino "crescite et multiplicamini„ continet perficitque, eundem tamen transfert ad alterum mundum, quem resurrectio novum prodit. In coelis enim iidem ipsi homines tamquam angeli evadunt, quin opus habeant coniugio ut perpetuo permaneant, neque futurum est ut

iidem moriantur. Cum autem plane noscat quantum coelibatus vita excelleat quamque difficile sit ordinare illam, fert, utpote Deus, legem de iis quae viribus naturae nostrae congruunt.

In nulla profecto scripta lege decernitur observanda virginitas : attamen proba res est ut eadem voluntarie colatur, ex eo quod talis ea sit efficiatque hominem ut par evadat angelis. Porro (Christus) excupit sane (virginitatem servandam), nequaquam vero ad illam impellit, et amore allicit, minime autem vi legis ad eam necessario cogit. Quae enim per modum legis statuuntur, sunt omnino et ex necessitate observanda : quae vero ex zelo emanant, extra legem in libertate sunt volentium.

Quamobrem Paulus morem gerens Dei et Magistri sui non iam per modum praecepti sed consilii ea de re scribit hortatum quem sic exhibet : "De virginibus autem praeceptum Domini non habeo : consilium autem do„. Quodnam consilium das? prosequitur : "Bonum est viro ad mulierem non accedere„; et rursus : Bonum est viro sic esse : alligatus es uxori? noli quaerere solutionem; solutus es ab uxore? noli quaerere uxorem. Si autem acceperis uxorem, non peccas, et si nupserit virgo viro non peccat : tribulationem tamen carnis habebunt qui huiusmodi. Ego vero vos commisereor„ (1 Cor. VII, 25 28). Tribulationem carnis vocat sollicitudines et curas saeculi quae connubio associantur. Ait enim : "Qui est sine uxore sollicitus est quae Domini sunt, quomodo placeat Domino, qui autem uxorem ducit, sollicitus est quae sunt mundi, quomodo placeat uxori„ (ib. 32, 33). Haec autem dicit non iam ut quis exinde contaminatum atque immundum concludat esse connubium. Imo apostolus illud prorsus purum agnoscit : de coniugio enim viri infidelis cum muliere fideli et vice versa ait : "sanctificatus est vir infidelis per mulierem fidelem, et sanctificata est mulier infidelis per virum fidelem„ (ib. 14). Idem quoque scribit alibi : "honorabile est connubium in omnibus et thorus eorum immaculatus est„ (Heb. XIII, 4). Quibus sententiis illud sibi proponit demonstrare et plane docere coniugium nempe honorabile esse et nullatenus a Deo divisum.

Dominus quoque et Deus noster Jesus Christus, qui ex virgine in carne natus est, suamque genitricem servavit virginem etiam post partum, patefecit inauguravitque virginitatis viam mundo. Hinc laetificare voluit Canae Galilaeae convivium nuptiale cui et aderat virgo ipsius mater nec non discipuli. Ex motivo simplicis dilectionis et saeculi amicitiae tamquam noti fuerunt iidem ad convivium invitati. Ast ille, qui omnia sapienter operatur, auditus fuit secundum oeconomiam benedicere illi nuptiali convivio, ut ibidem primum signum seu miraculum patraret. Id prae coeteris narrat solus Ioannes evangelista, rerum divinarum praeco, qui virginitate excellebat ideoque, cum coniugii consortii nescius per totam vitam remanserit, peculiari dilectione a Iesu fovebatur. Si porro impurum censendum fuisset connubium, ex necessitate sane praetermisisset sub silentio narrationem convivii propter illos qui connubium abhorrentes angelorum exemplum sequebantur.

Eia itaque videamus quodnam signum operatus sit Iesus, qui illud nuptiale convivium honestabat. "Deficiente vino, dicit mater Iesu ad eum: vinum non habent„ (Io. II, 3). Porro constat illos, qui ipsum ad convivium vocarunt, cogitatum excelsum Deoque dignum de eo nullatenus habuisse. Secus, si nempe illum uti merebatur existimassent, iidem animadvertentes vini deficientiam illum rogassent ut eandem impleret. Non enim supplex rogat ille qui rem possidet, neque proinde opus habet ut recipiat. Sed, uti dixi, humano sub aspectu ipsum cognoscebant, ideoque ad convivium invitarunt, quin ullo pacto intuerentur excelsam ipsius divinitatem. Maria vero, ex commiserationis sensu permota, ad Iesum porrexit suam petitionem: ast ille, ne videretur vanam gloriam velle captare, petitionem propulsavit. Una sane cum matre ita ostentationem intuebatur, ut mater quidem specie tenus petitionem perhibere, ille vero ad patranda miracula ita accedere videretur, ut simul longe ab eiusmodi cogitatione audientes cohiberet. Idcirco ut patefaceret minime velle ostentationem sed omnia operari providenter et utiliter, matri fortiter respondit, ut auditores doceret quod verum erat, ut dixi, nullatenus autem ut suam genitricem iniuria afficeret. Dixit enim ei "quid est mihi et tibi mulier? nondum venit

hora mea„ (ib . 4) . Quod autem talia verba non fuerint obiurgationis, sed prolata fuerint ad docendos adstantes extraneos, demonstravit ipsa illius mater, cum nullatenus tamquam reprehensa conturbata fuerit vel extimuerit, neque uti confusa siluerit, neque ex formidine consternata fuerit. Quin potius plane cognoscens animum Iesu providum, non aliter ac si ab illo nihil omnino sibi dictum fuerit, inquit illis qui convivio ministrabant : "facite quod dicet vobis„ (ib . 5) . Expetebat nimirum, ut is patraret aliquid maximi momenti quod Deo dignum esset. Adversus eiusmodi animum magnalium expetendorum ipse responsum idoneum dedit dicens : "mondum venit hora mea„ . Putasne me pro - perare ad patranda magna signa ? Scito eiumodi opera debitis temporibus esse perficienda, neque capillus temporarius absque mea providentia atque dispositione cadit. Siquidem per mensuram progressus corporis staturae manifesto meam divinitatem, ita ut cum reali incremento staturae videar progredi in sapientia gratiae atque miraculis et signis. Has gratias concedo equidem, attamen illas, prouti oeconomiae regula expostulat, successive notas facio, ad temporis indivisibile momentum usque. Ita sane ea quae ad oeconomias divinas spectant sese extendunt ad tenuissima quae nullatenus perceptibilia sunt, quaeque difficulter induunt eiusmodi sensum. Alio loco evangelii de Iudaeis refertur quod "nemo misit in illum manum, quia nondum venerat hora eius„ (Io. VII, 30) . Alibi dicitur : "venit hora ut clarificetur filius hominis„ (Io . XII, 23) : videlicet donec ad finem perducta fuerit oeconomia, nulla omissa re earum quae sapientiae divinae erant perspectae, a nemine apprehendi ille poterat, ideoque in medio eorum, cum ipsum lapidarent, is transibat. Postquam vero omnia attigerunt finem consummata fuerunt, et, ut ita dicam, ad fundum pervenerunt ea quae ipsi, qui mundum regit recte et perfecte acta esse visa sunt, tunc tantum semet voluntarie tradidit is qui dixit : "potestatem habeo ponendi animam meam et potestatem habeo sumendi eam ex metipso„ (Io . X, 18) . Profecto si, iuxta commenta ethnicarum fabularum obnoxius fuisset legibus necessariis horarum, nullatenus ita fuisset locutus. Simili ratione quamvis, memorata de causa, ad suam matrem dixerat : nondum venit hora mea,

nihilominus absque mora signum illud patravit, quod nunquam certe patratum fuisset, si is obnoxius fuisset expectandis horis.

Per memoratum responsum nos praeterea docet parendum non esse genitricibus, si quidpiam iubeant quod sit inopportunum vel, quod absit, contineat aliquid nefandi : curandum est potius nobis ut illis faciamus satis servatis servandis, ut praestemus scilicet quod illae iubent, cum timore tamen Dei, vel alio modo conformi iustitiae. Neque decet ut deseramus illas angore affligi propter mandatum illud : "honora patrem tuum et matrem tuam, ut bene tibi sit, et sis longevus super terram„ (Ephes. VI, 2).

Accurrate scrutanti verba Deiparae innotescit eandem, etiam postquam Filium peperit et ex quo oeconomiae mysteriis ministraverit, fuisse plenam Spiritu s. et praecognovisse quod erat futurum. Erat nempe prophetissa uti dixit Isaias : "et accessi ad prophetissam„ (Is. VIII, 3) Nisi enim res ita esset, quomodo illa haud censuisset Iesum sine ullo opere, ex nihilo seu ex ulla visibili re posse in medium producere vinum ? Ast quoniam praenoscebat ipsum iussurum fore ministros ut implerent hydrias aqua, ea de causa ut scilicet ille aquas immutaret in vinum, ipsa quoque eisdem ministris iubens ait : "quodcumque dixerit vobis facite„. Communis itaque erat praescientia Iesu et ipsius (i. e. Mariae) : Iesu quidem utpote Dei, ipsius vero utpote a Deo inspiratae seu utpote prophetissae.

Deinde miraculum, quod patrare sibi proponebat voluit, curavitque removendum esse a cuiusvis phantasiae existimatione. Si enim ex nihilo scaturire fecisset et apparere mirabiliter vinum inter convivas, isti nequaquam in ipso fidem habuissent, sed potius excogitassent id esse phantasma, deceptionem oculorum et gustus per diabolicam illusionem, vel non secus ac mirandorum auctores in theatro mimico illudere solent. Ideo quidem deficientiam vini protraxit ut convivae illi, temporis intervallo quod fluxit, experirentur se indigere vino, et consequenter minime deceptionem esse arbitrarentur miraculum patratum, sed illud reapse tale esse discerent. Nequaquam ergo cunctatus est ut expectaret horam (decretam). Quomodo enim ille, qui est opifex mundi, attendisset

opportunitatem horae, atque eiusmodi ineptias comprobasset. Aquam igitur immutavit in vinum ut intercluderet locum accusationi phantasiae, simulque ut ostenderet se omnium rerum esse factorem haud minus quam si ex nihilo vinum fecisset. Ille enim qui in vinea rorem, qui nil aliud est quam aqua, convertit in vinum, is ipse rorem quoque in malo arbore facit malum, in ficu ficum, et eundem rorem transmutat in quemlibet gustum.

Contemplare quoque quomodo multiplici apparatu amplificat miraculum, eidem consistentiam undequaque procurat, removetque procul ab ipso quamvis fallacis phantasiae suspicionem. Ait enim evangelista: "erant ibi lapideae hydriae sex positae secundum purificationem Iudaeorum, capientes singulae metretas binas vel ternas. Dicit eis Iesus: implete hydrias aqua ad summum„ (Io. II, 6, 7). Siquidem lex Mosaica praescribebat ut, qui adpropinquat ad aliquid contaminatum, suas lavaret vestes seque ablueret aquis. Exhinc cum eiusmodi purificatio semper urgeret, Palestina autem valde esset sicca, neque ex fontibus aut fluminibus potaret, necessitati purificationis aquis consuluit per huiusmodi hydrias, quas ex puteis vel cisternis aqua replebant atque in praefatum finem parabant. Praesto itaque erant hydriae illae commodo Iudaeorum ut sic sese absque mora purificarent. Contigit autem casu ut eaedem vacuae essent tunc temporis, ideoque Iesus iussit ut illas aqua implerent. Iamdiu aquis continendis eaedem inserviebant, neque ullum in eis erat odoris vini indicium. Si e contra ut alios urceos implerent iussisset, dicere quis potuisset aquas in illos urceos immissas ex foece quae in iisdem inhaerebat suscepisse vini saporem, atque convivas iampridem inebriatos amisisse, ebrietatis causa, saporis facultatem, proindeque illas aquas arbitratos esse vinum. Vide igitur quomodo ex undique omnino aufertur hallucinationi praetextus. Non fuerunt porro discipuli, queis iussum fuit hydrias praefatas implere, sed ministri illi, extranei sane testes, qui nullo pacto proferre poterant simulatum testimonium. Neque quascumque hydrias, sed illas diuturno usui (purificationis) destinatas, implerunt aquis et ad summum usque, ut ne minimam quidem vini immixtionem suscipere possent. Tunc ait Iesus: "haurite nunc et ferte

architriclinio, et tulerunt„ (ib. II, 7). Architriclinius porro non est unus ex iis qui recumbebant super stratum, sed fuit praepositus triclinii seu convivii cubiculi, cui incumbebat onus, ut a cibo abstinens, circumspiceret quae sursum quaeque deorsum, coquis et pincernis imperaret, cuncta ordinaret eum in finem ut convivas sua cura delectaret. Iussit itaque Iesus ut primitias aquarum in vinum immutatarum offerrent huic praesidi, cui vigil erat mens et sana facultas gustus, testatusque est non solum illud vinum esse, sed et optimum. Sic enim sponsum allocutus est : "omnis homo primum bonum vinum ponit, et, cum inebriati fuerint, tunc id quod deterius est : tu autem servasti bonum vinum usque adhuc„ (ib. II, 10). Haec consignavit evangelium ad explanandam narrationem praeclari illius miraculi, quod et extranei adspexerunt.

Iis autem qui altitudinem sensus, modo utique imperfecto, penetrare valent, (nemo est enim capax undequaque comprehendendae theoriae), haud vulgaris thesaurus detegitur. Convivium enim illud nuptiale significat quod Iesus in exultatione per incarnationis adventum venit ad convivium penes illos qui super terram sunt. Ait enim evangelista : "non enim venit ut iudicaret mundum, sed ut vivat mundus per ipsum„ (Io. III, 17), et ut ecclesiam, quae est virgo pura, sibi desponderet sponsam, iuxta illud Pauli ad Corinthaeos "despondi enim vos uni viro, virginem castam exhibere Christo„ (II Cor. XI, 2) de quo Ioannes Baptista dixerat : "qui habet sponsam sponsus est„ (Io. III, 29). Ipse dein agens de suis discipulis dixit : "numquid possunt lugere filii thalami, quamdiu cum illis sponsus est?„ (Math. IX, 15). Convivium igitur figura fuit cohaesionis et adhaesionis intellectualis, qua animabus nostris cohaeret adhaeretque Christus, qui est castus ille sponsus ecclesiae, cuius personam agens nuptiali convivio adfuit Deipara illa virgo et mater, quae, per animadversionem vini deficientis, significaret deficientiam doctrinae synagogae Iudaeorum ex eo quod eiusdem doctores, summi sacerdotes et pharisaei, intemperanter cum illa commiscebant suas proprias traditiones, de quibus etiam Isaias dixerat : "caupones tui miscuerunt vinum aqua„ (Is. I, 22), propterea quod doctrinas docent praeceptorum hominum, atque ideo cuncta evadunt aqua

Porro cum (Maria), ut inclinaret Christum erga commiserationem, eidem dixerit : "vinum non habent„ , ipsum simul hortabatur ut munus vini mystici sacrorum mysteriorum elargiretur. Ast Iesus respondens ei dixit : "quid est mihi et tibi mulier ? nondum venit hora mea„ : scilicet non erit tempus ut vinum perfectissimum et mysticissimum profundam donec perferam crucem et sanguinem meum libem, Paraclitusque super illos qui in terra erunt adveniat. Modo autem commuto humanam et mortuam doctrinam in potus spiritualis ardorem, vim, robur et iucunditatem : horum enim symbolum est vinum. Infelix equidem synagoga haud poterat illius vini saporem experiri. Nihilominus, misericordia motus, cum ea recubuit (in convivio) Christus, qui, ad declarandam doctrinam de bono coniugii, plura praestantissima elargitus est et bona docuit : ipsa vero id nullatenus animadvertit. Praesides porro convivii eiusdem synagogae fuerunt Moyses et Abraham. Moyses quidem praefectus domus Dei tamquam servus ut ait scriptura. Cum igitur illi nutibus propheticis delibaverint primis tantum labiis, palam iis innotuit postremum vinum optimum doctrinae evangelii ipsum servasse suae ecclesiae. Sic enim Christus Iudaeis dixit : "Abraham pater vester exultavit ut videret illum diem meum, et vidit et gavisus est„ (Io. VIII, 56). Huiusmodi bona atque emolumenta verba divina, de quibus agimus, secumferunt.

Longe ergo fugiendum nobis est faciesque nostra avertenda ab illorum fallacibus doctrinis, quae rectos sensus ad contrarios per vim detorquent, conducuntque ad impietates.

Eo siquidem ausus devenit aliquis ille (1) ut assereret convivium nuptiale, de quo agitur, esse perfectam imaginem corruptionis quae evenit in paradiso tertia quoque die uti idem effutit. Domum insuper fruitionis passionis et accubitum dissolutionis vocat convivium, cui et accubuit Iesus, vel (ut idem impie ait) homo ab eodem in imagine Dei impressus. De eodem praeterea

(1) Ex sequentbus colligitur istum esse haereticum quemdam nomine Romanum contra quem invehit Severus in sua homilia, quique errores suos diffusit scripto cui titulus : scala.

blasphematorie simul ac ignoranter addit quod totum illud vinum ex commotione naturae potavit. Deiparam autem uti mollem traducit eamque ait impudenter properasse ad voluptatem et gessisse simulacrum voluptatis cupidinis, atque ea de causa dixisse: "vinum non habent„. Idcirco, subiungit, ipsa fuit obiurgata illis verbis: "quid est mihi et tibi mulier?„ Eiusdem (Mariae) praeterea verba ad ministros contendit significare cogitationes de passionibus, hydrias vero purificationis Iudaeorum denotare alacres erga Deum cogitationes, vinum tandem a Deo et Salvatore nostro Christo ex aquis, miraculo edito, immutatum (eiusdem auctoris dictis utor) vocat vinum vaesanum corruptionis et depravationis, atque inquit hanc ob rem dixisse prophetam: vae iis qui ebrii sunt non ex vino, currunt post ebriteatem. Aliter profecto ac in textu prostant prophetica dicta insipienter tamquam fragmina is consarcinat. Siquidem idem propheta alio loco iis qui post ebrietatem currunt dicit vae inquiens: "vinum ipsos comburens„, et alibi de iis qui inebriantur absque vino ait: "vae coronae despectae, mercenariis montis Ephraim, flori gloriae decidenti super verticem montis densi, ebriis absque vino„ (Is. XXVIII, 1). Quisquis passione inebriatur, ad instar eorum de quibus (Isaias) prophetat, is in sua mente gloriatione est temulentus. Istum porro versum quem is perturbat, explicat non de peccato tantum naturali sed et de peccato quod patratur contra naturam.

Nequaquam sibi haec cohaerent. Nemo non videt quantum eadem praetergrediantur cumulum impietatis. Cum dictorum illorum absurditas palam pateat, an verbis opus sit ad illa confutanda? Quisnam porro peccatum distinguendum dixit in naturale atque contra naturam, quod (i. e. peccatum contra naturam) voluntarium nonnunquam ille dicit? In medium prodeat qui talem vult asserere distinctionem. Vel enim peccatum morbus est voluntatis, uti est reapse, et exhinc iuste damnamur cum peccamus; vel si quis arbitratur peccatum esse aliquid naturaliter inhaerens naturae, nemo propterea mulctandus est poena, cum in promptu habeat excusationem, se scilicet sic esse creatum. Quis porro viris eximiis vel sanctis ipsique Christo praepostere tribuet unquam vocem improbitatis? Quisve e converso improbitatem atque

exinde partam reprobationem virtutem atque honestatem dicet? Oportet equidem voces atque sententias adhibere conformes notionibus designandis personarum.

Ita ex. g. nomen cedri in divina Scriptura denotat modo malitiam, modo virtutem, modo dein fructuum inopiam, atque superbiam. Sic dictum est: "vidi impium exaltari atque extolli sicut cedros Libani„ (Ps. XXXVI, 35). Aliquando idem nomen significat fragrantem odorem et ramorum densitatem, nec non rectae vitae rationem et opulentiam, atque nonnunquam exprimit quod est directum et rectum. Sic illud: "iustus ut palma germinabit, sicut cerdrus Libani multiplicabitur„ (Ps. XCI, 13). Item et vox "vinum„ adhibetur ad significandum, secundum contextum, modo ebrietatem, uti illud "vino iniquitatis inebriati sunt„ (Prov. IV, 17), modo doctrinam spiritualem ab ipsa Sapientia audiendam, uti in isto versu: "bibite vinum, quod miscui vobis„ (Prov. IX, 2).

Porro de me ideo nonnulli conqueruntur quod ea quae nequa et noxa sunt minime bona et salutaria dicam. Iamvero illos qui ut ego talia dicam excupiunt rogare vellem: quo pacto fas esset mihi veritatem pervertere ad placitum hominum? Utrum discernendis doctrinis absonis impar sum? An illas, tamquam bellua, sectari debeo? Numquid haud valeo, iuxta Pauli praescriptum, "moderate consolari in doctrina sana, et eos qui contradicunt arguere„? (Tit. 1, 9). Ast nihil hoc est aliud quam ecclesiae maledicere. Quod et mihi revera contigisset periclitanter, si eadem de se ipsa aliter sentiendum docuisset, quam quod Dominus, qui eandem constituit super sanam doctrinam, ipsamque ab errore haeretico et a qualibet corruptione immunem conservat atque tuetur.

Si dein verba mea contendis resecare, ex quo ea resecas extemplo victus evadis. Priusquam mea, reseca potius verba Davidis, et sic eum facile negantem Deum efficis, cum ipsum dicentem perhibes: "non est Deus„. Atqui ista affirmatio adnexa perhibetur huic praecedenti: "dixit impius in corde suo„ (Ps. XIII, 1). Ergo impius, non autem David, arguitur tamquam negans Deum exsitentem. Ad risum profecto tua eiusmodi agendi ratio in resecandis sententiis

movet. Paulus enim iuxta te perhiberetur docens pluralitatem deorum et dicens: "sunt dii multi et domini multi„. Atqui cum iam proclamaverit :"nonnisi unus est Deus„, ad deridendam falsam doctrinam adiunxit: "si sunt qui dicuntur dii„. Inanem igitur criminationem is effugit.

"Scala„ autem, quae ad inferos descendentes conducit, (talem titulum suo libro praefixit Romanus ille habilis! commentator, qui sensum pervertens et delirans impias illas sententias protulit) patefacit undequaque suam foeditatem iis qui in illud scriptum incidunt. Neque opus est ut aliquis eiusmodi foeditatem exprobret, nisi qui ebria mente laborans ad exemplum illius auctoris dixerit peccatum esse naturale et contra naturam. Nam apostolus propter nos qui fuimus salvati per gratiam adventus in carne Christi Salvatoris nostri ait: "eramus natura filii irae„ (Eph. II, 3), videlicet reapse. Qui enim operatur opera quae ira sunt digna dicitur filius irae. Mos quoque est divinae Scripturae, ut, qui in suis cogitationibus morbo laborant quoad propsitum aliquod quod tenent et a quo inducuntur, filios illius propositi vocet. Hinc est quod Paulus ubi dixit: "eramus natura filii irae„, iam palam dixerat, quod: "faciebamus voluntatem carnis nostrae et cogitationis nostrae„ (ibid.), videlicet quod peccabamus corporaliter et in cogitatione.

Iamvero vide apostoli completam sentiendi rationem, qua quodcumque peccatum, quod gignitur a mente et cogitatione aegrotanti cupidinis amore, agnoscat tamquam peccatum. Accedit quod velle aut nolle proprium animae sit, non corporis. Quod autem idem apostolus peccatum corporale nominaverit voluntatem carnis, per id demonstrat quod a mente perversa atque ab anima quae quo voluerit mentem adducit trahitque corpus, gignuntur libidinis opera, quae per carnem patrantur. Quod autem divina Scriptura morem habeat cultores passionum filios passionum vocandi, ostendit David, qui ait. "filius iniquitatis non adiiciet nocere ei„ (Ps. LXXXVIII, 23); imo ipse etiam Dominus de Iuda ait "nemo ex iis periit, nisi filius perditionis„ (Ioan. XVII, 12); et apostolus eos qui evangelio haud crediderunt nominavit :"filios inobedientiae„ (Eph. V, 6). Peccatum autem naturale nemo ex iis qui recte sentiunt docuit.

Ast inquis : apostolus eximius peccatum corporale dixit peccatum vere naturale. Quid ? An ergo commentitium est peccatum voluntarium ? Quaedam enim ex peccatis dicit naturalia, quaedam vero voluntaria. Quid sibi vult eiusmodi distinctio prorsus imperita ? Siquidem poena plectimur ob quascumque species peccatorum, utpote qui reapse peccaverimus, non ficte. Sane idem apostolus ad Romanos scribens ait : "feminae eorum immutaverunt naturalem usum in eum usum qui est contra naturam„ (Rom. I, 26). Quid ergo ? Nonne intelligis ipsum dicentem usum naturalem, non autem peccatum ? Porro usus feminae est ille per quem fit procreatio filiorum et transmissio progeniei, minime vero concupiscentia adulterii, quae consummatur per peccatum : seu usus feminae est illa cupido legitima, quae adiumento praesidioque est ad generationem prolis, ex qua subsistit forma huius mundi; concupiscentia vero contra naturam est illa lascivorum, qua concitantur etiam ad coitum cum maribus. Non est itaque peccatum usus naturalis feminae, qui legem coniugii fovet. Attamen cum lex prohibeat declaretque illicitum commercium carnale cum sorore, aut matre aut alia simili persona, sequitur quod, qui ad eiusmodi commercium habet animum propensum, cupidinis venenum quasi hamum recipit, legemque violat. Nequaquam igitur propter usum feminae dico peccatum naturale inordinationem voluntatis et aegritudinem cogitationis quibus quis ad peccatum movetur. Eiusmodi enim aegritudo est voluntatis, uti dixi, neque aegritudo fit natura. Causae enim cuiuscumque peccati veluti radix est cogitatio animæ. Accedit quod ex motu mentis et passionis diiudicandum esse peccatum doceamur tum ex sacra Scriptura tum ex legislatoribus, qui ad normas earundem legum opera, suasque actiones probe exhibuerunt. Et re quidem vere inspice s. Ioannem episcopum Constantinopoleos explanantem citatum a nobis versum (apostoli) in quarta homilia, ubi demonstrat transgressionem legis, quae ex cogitatione prodit, causam tribuere peccato, ut iure dicatur voluntarium, non autem naturale. Haec sunt eiusdem verba : "Quidquid enim excedit leges a Deo positas, aliena concupiscit, nec stat in constitutis terminis. Sicuti enim multi saepe, relicto alimentorum appetitu, pulverem comedunt, et alii ardenti

siti correpti lutum plerumque appetunt, sic et illi iniqui in amorem illum illegalem exarserunt. Quod si dixeris : et unde illa concupiscentiae vis? Illa provenit ex eo quod Deus dereliquerit. Dei autem derelictio unde? Ex iniquitate eorum, qui dereliquerunt eum„ (Migne P. G. tom. LX p. 418). Et in homilia V scribit sic : "Quapropter non dicit : et sicut non cognoverunt, sed sicut non probaverunt Deum habere in notitia, ex corrupto iudicio et ex contentione potius quam ex rapina dicens esse peccatum et ostendens non ex carne, ut quidam haereticorum dicunt, sed ex animo et mente malae concupiscentiae peccata proficisci, et hunc esse malorum omnium fontem. Postquam enim mens reproba facta est, omnia demum labefactantur et destruuntur„. (ibid. p. 422).

Similiter et Gregorius Theologus in epistola ad Cledonium disputans adversus Apollinarem qui dicebat mentem minime fuisse assumptam a Deo Verbo qui homo factus est pro nobis, et verbum faciens de Adamo qui praeceptum divinum transgressus est inquit : "Quod enim mandatum accepit, hic mandato quoque minime paruit; quod autem minime paruit, hoc etiam eo audaciae progressum est, ut illud violaret; quod autem violavit, hoc in primis quoque salute indigebat; quod autem salute indigebat, hoc etiam assumptum est : ita fit, ut mens assumpta sit„ (Migne P. G. tom. XXXVII p. 187). Hoc itaque evictum est vi argumentorum, uti aiunt, geometricorum et demonstrationibus.

Sapientissimus deinde s. Cyrillus peccatum agnoscit esse morbum, non autem naturam, atque corruptionem quae ex morbo consequitur, ex eo quod mens potiusquam ad virtutem rite dirigat motum naturalem concupiscentem nobis insitum, potissimum eadem mens a morbo permota per appetitum inanem iubet, atque tamquam legem decernit sectandum peccatum. Ita autem in epistola I ad Succensum scribit : "Asserimus igitur ex Adae praevaricatione humanam naturam in corruptionem incidisse, cumque animus noster voluptate carnis ac motuum insitorum tyrannico dominatu premeretur, necessarium ad salutem fuisse nobis, qui in terris degimus, Dei Verbum hominem fieri, ut

humanam carnem corruptioni subiectam et voluptatum cupiditate laborantem propriam faceret, et cum vita sit et vivificator, destruet corruptionem, quae illam invaserat, et insitos motus ad concupiscentiam et voluptatem pertradentes compesceret. Hac namque ratione mortificari poterat in nostra carne peccatum. Meminimus etiam Paulum legem peccati appellasse insitos in nobis voluptatis motus„ (Migne P. G. tom. LXXVII, p. 233).

Compertum est autem quod peccatum in hoc consistit, quod cum afficimur morbo voluptatum appetitionis, ingravescunt exhinc motus nobis insiti, praevaletque lex peccandi, quae impotenter inducit mentem ducem. Nemo sane unquam id, quod ex morbo contigit, naturale dixit.

Undenam ergo in mentem "scalae„ auctoris, fabri lignarii illius cum Deo dimicantis venit, ut eiusmodi peccati distinctionem invehens illud quod corporale diceret naturale, quod vero est cogitationis peccatum voluntarium, atque per hoc demonstrare sibi proponeret, voluntatis peccatum maius esse illo naturae, et culpam intellectualem graviorem esse sensibili, ex eo quod satanas immunis sit a quavis culpa sensibili, cum incorporeus sit? Quaenam species comperitur, respondeas mihi quaeso, peccati quam dicis naturalem, quin originem ducat a voluntate? Audivimus equidem a sanctis patribus, in superius relatis citationibus, doceri mentis consensum esse fontem omnium peccatorum, atque haereticorum errorem esse quod tribuant peccati causam carni. Nonne adversus communem omnium hominum sententias dimicas, cum dicis peccatum sensibile et corporale levius esse peccato intellectuali et cogitationis? Non enim idem omnino est ut appetitio adulterii ab animo foveatur atque in eo dumtaxat ipsa se contineat, et ut illud adulterium committatur mediante corpore. Quamvis porro ipse Dominus adulterii peccatum censuerit esse illud quo quis intuetur mulierem ad concupiscendam eam (cf. Math. V, 28), nihilominus magnopere distat ac distinguitur actio corporalis a motu appetitionis cupidinis qui in animo continetur. Canon XLVIII per sanctas ecclesias vulgatus sic ait: "Si quis concupierit mulierem ut cum ea concumberet, sed eius cupido haud venit deinde in effectum, videtur is per gratiam liberatus„. Dimicaris ergo

adversus libros sacros a Spiritu inflatos, adversus doctorum probatorum relationes atque adversus decreta et canones ecclesiasticos, cum veniam tribuis peccatis sensibilibus et corporalibus, quae dicis peccata naturae, et, verbis expolitis adhibitis, contendis leviora esse iis quae per cogitationem committuntur. Cuius commenti exinde repetenda est causa, quod iamdudum arbitratus sis, iuxta Manichaeos, corpus emanare ex portione aliqua quae peccare facit, proindeque idem corpus de necessitate naturae suae ad peccandum impelli. Absolutam ergo tribue veniam corpori quod vi trahitur ad peccatum, neque ad subornandos auditores dicas intellectualia peccata graviora prorsus esse peccatis sensibilibus et corporalibus. Non enim quod satanas haud materialiter et corporaliter peccavit, siquidem etsi minime materialiter, ecce iam ad similitudinem illius et peccata hominum per cogitationem graviora censentur illis quae mediante corpore patrantur. Illi enim maior reatus imputatur quod, cum existeret in statu intellectuali et angelico, adversus divinam gloriam deliquerit.

Hoc omne callide excogitasti ut laqueum erroris texeres, et causam diceres, simulate loco apostolorum, contra Iudaeos quos impetis opprobriis et vituperiis utpote qui peccatum dicant naturale, non autem voluntarium. Haec sunt tua verba ad illos : "Idcirco ii ipsi sunt iudices vestri, ii inquam, qui per tolerata tentamenta, per opera virtutis egerunt vitam rectam incorruptibilitatis, vosque arguunt propterea quod non modo a peccato neutiquam abhorreatis, sed quia insuper doceatis illud naturale esse, minime vero voluntarium, ut ille (i . e . Deus) proclamavit. Vos autem dicitis : quid vult aliud Deus quam semen ?„.

Quisnam haud obstupebit audiens ista quae absconditum fel in simplicium animos infundunt? Incriminatur enim Iudaeos ex eo quod peccatum dicant esse tantum naturale, quin sequantur distinctionem illam nequam, futilem atque stolidam, qua unum genus peccati naturale, aliud voluntarium dicatur. Ex improba sua mente et adhibitis tamquam testimoiis Scripturae locis incriminationem Iudaeorum confingens sic prosequitur : "Vos equidem (o Iudaei) dicitis quid vult aliud Deus nisi semen ? quo vult ostendere iniectionem seminis humani, quod efficit generationem, esse peccatum naturale„. Atqui, praeclare!

iam superius probavimus nullatenus peccatum esse commixtionem censendam cum muliere, cum eadem praescribatur a lege, neque consequenter peccatum esse procreationem prolis; illegitimam autem commixtionem et immoderatam, libidinosam cupidinem, quae praetergreditur legis fines, constituere sane peccatum.

Quod autem minime immundum sit semen, audiendus est Isaias inquiens: "Beatus qui habet semen in Sion, et domus in Ierusalem„ itemque: "Videbit anima vestra semen longaevum„ (Is. LIII, 10). Litteralis equidem horum sensus est de prolis generatione, sed sensus excelsior et speculativus sumitur de germine virtutis doctrinaeque spiritualis, quae gignunt complures filios qui noscuntur Dei filii. Hinc in deuteronomio Moyses ait: "benedicti fructus ventris tui„ (XXVIII, 4). Sed longum est plura testimonia proferre. Compertum est autem quod tu procreationem prolis dicere immundam audes, et in peccato et cum peccato tamquam massam subactam perhibes ad instar Manichaeorum et Messalianorum qui blasphemant atque deerrant.

Paulo ante citata tua verba in eodem libro "scala„ haec et scripsisti: "Vox Baalzebub, quae significat, uti iam dictum fuit, inimicum, designat spiritum fornicationis iuxta illud quod scriptum est scilicet Iudaeos dixisse ipsum habere immundum spiritum (Marc. III, 30), qui modo ad ipsum adpropinquare faciebat turpia et passiones pravas, modo eas ab eo procul removebat, ideoque et princeps daemonum is vocabatur. Prae cunctis nefandis istud fornicationis peccatum hominem primo invasit, et consequenter fornicationis spiritus, qui exinde ducit initium, cum universa humana natura audacter atque impudenter gignitur, adolescit atque promovetur. Id autem facile et luculenter potest comperiri ex eo quod puerilis aetas cum sit nescia plerumque operum passionum, uti sunt cupido argenti, vana gloria, amor sui, iactatio, invidia et coetera eiusmodi, praecociter tamen cognoscat et adamet voluptatem cupidinis, quandoque ut ipsa corrumpatur, quandoque vero ut corrumpat alios„.

Quodnam, Romane, ex insipientibus, impiis et impudentibus tuis dictis intuebimur? Siquidem ex cibi appetitu primum hominem seu Adamum fuisse

victum, non autem ex fornicatione, evincit sacer codex, qui ait "et vidit mulier quod bona esset arbor ad comedendum, et sumpsit ex fructu eius et comedit, deditque viro suo, qui cum illa comedit„ (Gen. II, 6). Non est id itaque fornicationis, sed ventris appetitus. Cum coeteris et hoc audes atque in tua fragili "scala„ inditum inhibes quod nempe in paradiso Adam carnaliter congressus sit cum Heva, effutisqu eid significare comestionem ex ligno. Fabularis insuper et de Ioanne baptista et de satana, sic scribens : "Ille quidem tamquam amator sincerus et dilectus spiritualiter adiunxit Domino ecclesiam, cui promittebat ea quae ad desponsationem spectant, i. e. regnum coelorum, hic vero utpote amator occultus et exitialis simul coniunxit carnaliter Adamo Hevam, cui promisit tamquam dotem Dei potestatem. Die enim, ait illis, quo comedetis ex ligno, aperientur oculi vestri et eritis sicut dii, scientes bonum et malum (Gen. III, 5). Qua in actione per opus quod operatur corruptionem cum ipsis abdidit„. Contendis itaque quod satanas in paradiso comparens talia fuerit locutus Hevae, quam ex eo quid aberraverit copulavit carnaliter Adamo, qui edidit opus quod corruptionem effecit, et proinde fornicatio fuit primum peccatum, et locus incorruptionis evasit, iuxta dictum tuum, locus fornicationis.

Ast divinus codex aliter nos docet. Postquam enim dixit : "Et egredi fecit Deus Adamum et collocavit ante paradisum voluptatis„ (III, 24), addidit : "Adam vero cognovit Hevam uxorem suam, quae concepit et peperit Cain„ (IV, 1). Ut significaret autem emolumentum proveniens ex procreatione prolis et ad constituendam exhinc progeniem, inquit Heva: "Possedi virum per Deum„ (IV, 1). Tu autem (te alloquor ut propinquum, et sic alloquor quemcumque, qui tibi amicus est, et qui tecum similia opinantur) intellige si vis quod dico. De comestione ex arbore doctores ecclesiae et veritatis edocent futurum fuisse ut eiusmodi comestio extolleret ad divinam theoriam, si congruo tempore sumpta fuisset. Gregorius Theologus in sermone de Theophania sic scribit : "Legem quasi materiam libero arbitrio tradit. Lex autem illa praeceptum erat, quo praescribebatur tum quibus arboribus ei utendum esset tum a qua manus abstinenduem. Ea porro erat scientiae arbor, non illa quidem, aut male a principio

consita, aut per invidiam interdicta (ne illuc Dei hostes linguas suas iniiciant nec serpentem imitentur), sed bona quidem tempestive percepta (contemplationis enim, ut ipse contemplando assequor, haec arbor erat, qui animi habitu perfectiori sunt), haudquaquam autem bona simplicioribus adhuc animis atque appetitu avidiori praeditis quemadmodum nec perfectus ac solidus cibus iis conducit qui tenera adhuc sunt aetate lacteque opus habent„ (Migne P. G. tom. XXXVI p. 323).

Quapropter non sunt audienda ea quae asseruntur de peccato, et quod dicatur Adamum fuisse victum per participationem sumptionis fructus extra eius tempus. Quomodo ergo arbitrabimur comestionem esse fornicationem, commixtionem mulieris cum viro, actionemque obscoenam, ut dixisti, atque peccatum primum esse illud fornicationis, ideoque cum eo subdis gigni spiritum immundum circa eandem fornicationem, qui per universam humanitatem? Id falsum esse declarat Paulus inquiens: "Alioquin ergo filii vestri immundi essent, nunc autem sancti sunt„ (1 Cor. VII, 14). Quomodo autem ais pueros parvulos, (quod tibi ad os stolide venit, id tantum profers, quin ullatenus quod rectum sit intelligas) antequam attingunt aetatem congruam, prae coeteris aliis passionibus, videri inclinatos ad fornicationem? Imo videntur appetere maximopere cibos, ira incendi, sibi invicem invidere, nequaquam vero ante eiusmodi passiones efferuntur cupidine consortii carnalis coitusque. Quod dein dixit Dominus: "Nisi efficiamini sicut pueri, non intrabitis regnum coelorum„ (Math. XVIII, 3), dictum est de illis qui adhuc parvuli sunt, quique nondum aliquid ex eiusmodi in se receperunt, minime autem de aliis quomodolibet. "Nisi enim, ait, conversi fueritis et efficiamini sicut pueri„ videlicet nisi faciem avertitis ab universo malo, iuxta illud apostoli ad Corinthios: "Fratres nolite pueri effici in cogitationibus vestris, sed malitia pueri estote, in cogitationibus autem vestris estote perfecti„ (Cor. XIV, 20).

Hac porro de causa tua (deliria) revolvis inquiens "Spiritum fornicationis nasci cum universa humana stirpe, pueros parvulos ante alias passiones concupire trupiter, violare atque violari„, quia contendis demonstrare eiusmodi

peccatum existere cum essentia nostra et natura. Idcirco de daemone, quem dicis fornicationis, superius scripsisti quod "propter peccatum acquisivit ius affinitatis cum hominibus„. Hisce affinia et consimilia addidisti in alio labanti gradu tuae periclitantis "scalae„, quae iam vergit rupi.

(Romani)

"Itaque festum celebremus non in fermento veteri per opus legale, neque in fermento malitiae et nequitiae (cf. 1 Cor. V, 8), idest per opus naturale et voluntarium Adae et Cain, per quod totum figmentum naturae mortalium commixtum fuit in peccato corruptionem efficienti et foetido„. Haec tu effutis disputans specietenus contra Iudaeos. Ast peccatum non est naturale sed voluntarium. Dicas itaque, quaeso, Adami et Caini quaenam actio fuerit naturalis, quaenamque destituta voluntario? Quove pacto figmentum humanae naturae fuit conglutinatum in peccato? Vel quomodo nonnulli ex iis, qui conglutinati fuerunt in figmento naturae a passionibus immuni, construxerunt suam arcam, uti tu, qui omnia, quae sibi invicem nequaquam cohaerent permixte implicas, dixisti? Qua enim ratione quis abolebit ea, quae natura seruntur et immittuntur? Quaenam est cum daemone fornicationis cognatio? Quisve eiusmodi cognationem per sudores virtutis exuet? Quo dein modo illud, quod gignitur a peccato, reperietur tamquam cognatum naturae? Quis porro commentatorum dixit Iudaeos affirmasse Domino nostro infuisse daemonem fornicationis? Siquidem ipsius vitae ratio, sanctitas, conversatio cum hominibus atque dispensatio occludebat os vel ipsorum inimicorum atque adversariorum.

Quod autem cum hominibus gignitur passio fornicationis daemonque eiusdem passionis, palam in scriptis reprobandis Messalianorum inest. Huic quoque errori tuo similis est alter ille, quod quaedam peccata dicantur naturalia, quaedam vero alia voluntaria. Talem errorem in plurimis locis professus es. Sic enim scripsisti: "cogitationes appetitus concupiscentiae hominibus carnalibus incubant, incitamenta autem defraudationis nidificant in haesitantibus animis„. Rursus docuisti: "Improbitas naturalis mentibus terrestribus Iudaeorum insidiatur, impietas vero satanica insidet in mentibus inflatis ethnicorum„

Videsne quomodo quasi retibus captus deprehenderis asseruisse, quod quodvis peccatum sit naturale, minime vero tantum peccatum quod per corpus committitur, imo et illud quod patratur in mente, quodque dixisti voluntarium? Audi modo tui ipsius verba, nisi tamquam surdum temet perhibes, atque edoce illos qui te audire cupiunt. Iamvero ita dixisti:

(Romani)

"Pravitas naturalis insidebat in mentibus terrestribus Iudaeorum. Si pravitas igitur est mentis, sequitur quod naturalis sit, non autem voluntaria„. Ad quid ergo illa distinctio dolosa atque exornata cui innixus tamquam praetextui, ut hoc genus peccati voces naturale, aliud vero voluntarium, ita tamen ut videaris affirmare dumtaxat peccatum voluntarium, dum interea verbis sublandiris iis qui incidunt in tua dicta.

Eadem quoque distinctione uteris alio loco verbum faciens de Adamo.

(Romani)

Ita enim dicis: "Hora sexta tamquam botrus fuit excerptus per appetitum voluntarium. Post excerptionem hora nona fuit in dolio mortis, tamquam vinum inclusus per peccatum naturale„. Rursus alio loco scribis: "Accesserunt ad Iesum qui ex regione quae intra est et quae extra videlicet: cogitationes naturales et spirituales aegritudinis voluntariae quibus affectae erant turbae plurimae et variae, atque forsan ideo illam aegritudinem sanavit, quod in monte praeclarae philosphiae sederet„.

An intelligis haec quae profers? Curnam turbas corrupto sensu interpretaris? Quaenam sunt (cogitationes) naturales, et quaenam voluntariae? Quo pacto illae turbae affectae erant aegritudine voluntaria? Si quis enim intuetur ea quae naturae insunt, i. e. quae voluit indere in natura Deus eiusdem naturae opifex et creator comperiet sane naturam esse quammaxime sanam, neque indigere sanatione. Quoniam vero tu inquis totam turbam laborasse voluntaria aegritudine, quamnam arbitrabimur faciendam distinctionem turbarum naturalium, voluntariarum, atque spiritualium? Maximopere erras, vel, quod verius est, potius confuse conturbas distinctionem indistinctam. Iuxta

enim tua dicta, dantur qui peccatum naturale patrant (tales enim sunt turbae naturales), qui nempe afficiuntur morbo voluntario. Captus es igitur, cum peccatum voluntarium redigis quoque ad naturale, compertumque est ad lusum te in plurimis locis illud peccatum appellare voluntarium.

Quomodo praeterea haud perspicis te aliam protulisse blasphemiam, cum ex impietate imperita ausus sis dicere ?

(Romani). "Ideo Iesus coetum aegrotorum facile sanavit, quia sedebat super montem philosophiae„ . Quamnam sanationem haud facile operatus est ? Quisnamve evangelistarum unquam scripserit talem morbum difficulter sanasse, talem vero facile ? Omnia profecto operabatur tamquam Deus verus nutu tantum suae voluntatis . Quanam porro ascensione super montem ad id indigebat ? An haud noscis ipsum cum descenderet ex monte ad leprosum protulisse illam sententiam qua voluntatem suam divinam patefecit et actionem promptam atque efficacem edidit, cum scilicet dixerit "volo ; mundare„ (Math. VIII, 3) ? Atque una cum his verbis mundatio extemplo facta est illius leprosi. Quod autem Iesus per haec cuncta nobis delinearet figuram vitae philosophiae (i. e. sapientiae christianae), et transiret ad locum tranquillitatis, ibidemque oraret, verum est. Nihilominus nulla earum rerum indigebat, ut facile sanaret qui aegrotabant, neque ut operaretur alia miracula. Quomodo ergo ad instar ebriorum putas te per gradus "scalae„ ascendere, cum te lateat eo ipso te deorsum labi, cumque conaris rursus ascendere, rursus quoque prolaberis teque capiunt, ut dicitur, vertigines ?

Scripsisti autem et ista :

(Romani). "Homini sacerdotali qui debebat oleum doctrinale condonavit unam partem ex quinque, condonavit scilicet eidem peccata non voluntaria. Accipe enim ait chirographum tuum et scribe octoginta. Homini vero saeculari qui onerabatur debito mensurarum tritici condonavit dimidium debiti seu duas partes et mediam partem, nempe (debita) involuntaria, naturalia, et portionem quandam ex voluntariis propter commercium saeculare, et dixit ipsi accipe chirographum tuum, et sedens in fovea desperationis scribe

quinquaginta„ (1).

In promptu erat hic allegare plurimas alias eiusdem sententias redolentes immanem cuiusvis generis blasphemiam, ex quibus nonnullae aliquando palam, modo autem occulte ad obscenitatem Manichaeorum et Messalianorum, nec non ad aliud stramen variarum haeresum adducunt. Nihilominus necessario illa tantum dicta in medium protuli, ut discatis qua de causa convivium illud nuptiale Canae sumit pro domu appetitionis concupiscentiae, ut videlicet doceat commercium coniugale esse corruptionem peccati naturalis. Quapropter etiamsi occurrat alicubi locus in quo exornatis commemorat verbis convivium illud (Canae), imo etiamsi peccatum nominet voluntarium, atque insuper videatur arguere Manichaeos, nequaquam ei credendum est : inhaeret enim abdite ipsi fel, quemadmodum licuit ex eiusdem dictis, quae rite a nobis fuerunt expensa. Siquidem mos est plurimis, ex illis quoque qui Nestorii errores tenent, Nestorium scilicet excommunicandi atque forsan etiam eius doctrinas accusandi, eum tamen in finem ut eiusdem semina subtilius callida quadam malignitate serant. Aliis similiter haeresum strenuis fautoribus idem mos est.

Quare nequaquam horruit ille adducere virginem Deiparam uti typum sensus appetionis concupiscentiae atque tamquam inverecundam neque horruit e converso dicere hydrias Iudaeorum exemplar esse puritatis et cogitationum dilectionis Dei!

Profecto obliviscitur quoque, quod vox "aqua„ accipienda sit pro significatu ipsi tribuendo iuxta personas vel acta quibus applicatur. Modo enim indicat suavitatem et refrigerationem cognitionis divinae quam Deus promittit iis qui torquentur foedis passionibus vel ardentibus satanae sagittis, aridis quidem minime autem virentibus. Sic per Isaiam clamat : "o vos qui estis sitientes, ite ad aquam„ (LV, 1); et per Ieremiam ait : "me dereliquerunt

---

(1) Cf. Luc. XVI, 6, 7, ubi tamen debitori centum cadorum olei condonantur quinquaginta, debitori vero centum cadorum tritici condonatur viginti, non autem vice versa ut ait Romanus ille haereticus.

fontem aquae vivae, et foderunt sibi cisternas discissas, quae continere non valent aquas„ (II, 13); similiter in evangelio inquit : "si quis sitit, veniat et bibat. Qui credit in me, sicut dicit Scriptura, de ventre eius fluent flumina aquae vivae„ (Io. VIII, 37, 38). Modo vero aqua designat homines inflatos audacia, significatque dissolutionem, mollitiemque saeculi libidinosi, nec non diras oppressiones. Ita in libro genesi Iacob dixit ad Ruben : "durus, audax (es), factus es vilis sicut aqua; non cresces, quia ascendisti cubile patris tui„ (XLIX, 3, 4). David propheta item ait : "eripe me et libera ex aquis multis, ex manu filiorum alienorum„ (Ps. CXLIII, 7); et rursus "cum exsurgerent homines in me, forte vivos deglutissent nos; cum irascetur furor eorum in nos, forte aquae absorbuissent nos„ (Ps. CXXXIII, 2 - 4). Designat dein aqua imbecillitatem, inanitatem, atque inconstantiam doctrinae fallacis, sapientiae extraneorum, scilicet Aegyptiorum, Chaldaeorum, aliorumque iis similium, iuxta illud quod per Isaiam fuit dictum ad Ierusalem : "caupones tui vinum miscent aqua„ (1, 22); atque illud Ieremiae : "quid est tibi et viae Aegypti, ut bibas aquam ex Gehon ? quid est tibi et viae Assyriorum, ut bibas aquas flumi - num?„ (II, 18); tandem iuxta illud . "aquae fallaces, quibus non est veritas„.

Porro quomodo impietate plenum non erit illud, quod primum editum signum a Deo, Domino et Salvatore nostro Christo, qui dignum et mirum in modum aquam in vinum mutavit, declaretur corruptionis, passionis atque dissolutionis causa efficiens ?

Illud dein signum dicitur (in evangelio) primum. De hac autem quaestione disputatur. Quidam enim dicunt istud signum sane esse primum quod Dominus patraverit, cum, tempore praeterito ante attactam staturam corporalem, nihil eiusmodi omnino evenerit, propterea quod nolebat ut is ipse cognosceretur ante dispositum tempus. Iudaei enim praesertim nullatenus eidem credidissent, ex eo quod nondum ad hominis perfecti staturam pervenerat, et quod pro - perassent ad eum arripiendum crucique affigendum, quamquam, si voluissent eundem capere, minime obnoxius is erat ut ab illis caperetur. Quamobrem nullatenus fuit captus, sed ipse semet voluntarie tradidit. Nullum igitur visus

est fecisse signum ante istud, cum esset in praecedenti statura, excepto illo de quo scribit Lucas, nempe, cum esset annorum duodecim, sedens in Ierusalem cum scribis Iudaeorum, eos perculit stupore per interrogationes et responsa sagacia. Sunt tamen audiendi alii qui hac de re subtilius inquirentes dicunt, evangelistam minime dixisse hoc fuisse primum signum simpliciter (i. e. absolute) quod patravit Iesus, sed primum in Cana Galilaeae, quo significat eundem alio tempore atque alibi signa edidisse, quantumvis haud plane eadem fuerunt illa neque huic similia, sed diverse sapienterque patrabantur ab ipso signa pro diversitate personarum, temporum, locorumve, aliter nempe erga Iudaeos invidos et altiora cogitantes, qui propterea arbitrabantur se cognoscere Deum, eiusque legem, aliter vero erga eos qui erant liberi ab eiusmodi passionibus. Siquidem cum, ob Herodis furorem, adhuc puer descenderit in Aegyptum, iuxta prophetiam Isaiae, commovit idola manibus facta, sculptilia et simulacra daemonum, qui hac ratione suam praenuntiabant deficientiam, proximam suam subiectionem ipsi tamquam Deo vero, suamque ruinam ob praesentiam eiusdem victoriamque de se referendam.

Ipsius itaque mater virgo Deipara, quae assueta erat videndis miraculis, compertumque habebat eundem auctorem esse virtutum mirandarum, dixit ipsi: "vinum non habent„. Vel ergo illud primum fuisse signum eorum quae Iesus edidit in Cana Galilaeae, vel primum fuisse post eius baptismum nos arbitramur. Iste autem eximius! qui quae sunt recta perversis fallacibusque suis explanationibus contorcet, in pessimam erumpit blasphemiam, contradicens tum sacrae Scripturae, tum doctoribus authenticis atque accessum habentibus ad mysteria, qui eandem Scripturam Spiritu s. interpretati sunt. Cuius rei in confirmationem, illorum nonnulla testimonia, in gratiam auditorum, hic profero. Sic s. Ioannes episcopus Constantinopoleos hunc locum evangelii exponens ait: "Tunc igitur vinum ex aqua fecit Iesus; tunc et nunc voluntates molles et dissolutas in melius mutare non desinit. Sunt enim homines qui nihil ab aqua differunt, ita sunt frigidi, molles, et nunquam consistentes. Qui ergo ita sunt, adducamus ad Dominum ut eorum voluntatem in vin' conditionem mutet,

ne rursus diffluant, sed ut sibi aliisque laetitiae causa sint„ (Hom. XXII in Ioan. Migne P. G. T. LIX p. 136).

Perspicitis equidem quantum haec opposita sint tenori daemoniaco arbitrariae interpretationis illius (Romani). Siquidem vinum in nuper relato loco dicitur esse signum transformationis in virtutem, atque laetitiae spiritualis, non autem ebrietatis : item aqua (convivii Canae) non sumitur ibidem tamquam symbolum puritatis Deique dilectionis, sed est aqua frigida, mollis, inconsistens quae profunditur.

Audite insuper s. Cyrillum, qui rexit magnam et fidelem urbem Alexandriae, sic divinitus exponentem hunc evangelii locum : "Tertia die erant nuptiae in Cana Galilaeae„. Ait : "Opportunam adhibens occasionem venit ad initium faciendum signorum patrandorum, quantumvis videretur haud voluntarie vocari ad initium illud, cum solemnitas illa celebraretur ob nuptias. Iam notum est et matrem Servatoris nostri caste adfuisse; is quoque qui vocatus fuit, ivit cum suis discipulis, minime ut epularetur sed 1° Praecipue ut miraculum faceret. 2° Praeterea ivit ut generationis humanae principium sanctificaret, quemadmodum, ut ita dicamus, decebat carni. Decebat siquidem ut qui naturam ipsam hominis renovaturus ac totam in virtutis statum reparaturus erat, non solum iis qui iam ad existentiam vocati erant benedictionem impertiretur, sed ut gratiam antecedenter praepararet iis quoque qui erant postea nascituri et sanctificaret transitum ipsorum ad existentiam. 3° Tertiam habe rationem hac de re. Dictum est a Deo alicubi mulieri : in dolore paries filios. Quomodo igitur hanc a nobis execrationem depelli oportebat, aut quanam alia ratione condemnatas nuptias vitare licebat? Istud etiam solvit Servator propter suam misericordiam. Praesentia sua nuptias ita cohonestavit, ut cum sit gaudium et laetitia universorum, veterem tristitiam depelleret longe a partu filiorum. Omne enim, quod in Christo est, creatura nova est, quoniam vetera transierunt, ut Paulus inquit, et facta sunt nova„ (In Ioan. Migne T. LXXIII, p. 224 seq.).

Videtisne quanta inter lucem et tenebras intercedant intervalla? Numquid convivium nuptiale dixit domum appetendae concupiscentiae? An indicium

corruptionis quae in paradiso, et veram copulam Adami, uti delirat praecipi - tanter ille depravatus mente ?

Prodeant insuper in medium eiusdem doctoris verba quae elevant ad excelsiorem sensum theoriae. Paucis enim post citatas sententias interiectis haec addit, quibus profecto radicitus evellit blasphematoris illius commentarii aberrationes, fabulas turpitudinesque, et tamquam profanas illas arcet longe a mysteriis Scripturae divinae. Sic enim effatur :

(Eiusdem Cyrilli)

"Descendit igitur de coelo Dei verbum, sicuti ipse ait alicubi, ut tamquam sponsus naturam hominis sibi sociatam copularet, significaretque conceptionem spiritualis seminis sapientiae. Et sponsa quidem, ut per est, idcirco vocatur humanitas, sponsus vero est ipse Servator noster, divina Scriptura ex rerum nostrarum similitudine ad intelligentiam nobis altiorem dictum illud evehente. Nuptiae tertia die celebrantur, h. e. extremis huius saeculi temporibus. Ternarius enim numerus initium nobis, medium et finem inducit. Sic enim quodlibet tempus dimetimur. Videtur in hoc quadrare quod per unum sanctorum prophetarum dictum est : percutiet et curabit nos, sanabit nos, in tertia die resurgemus et vivemus in conspectu eius, et sciemus prosequi post illud ut cognoscamus Dominum. Quasi mane paratum inveniemus eum (Os. VI, 3). Percutit autem propter transgressionem per Adamum, cum dixit : pulvis es et in pulverem reverteris. Sed corruptione et morte percussum rursus curavit ipse tertia die, i. e. non primis, neque mediis, sed in ultimis temporibus, quando, pro nobis homo factus, naturam nostram sanam exhibuit, eam totam excitans ex mortuis in se ipso. Ideoque vocatur primitiae quoque dormientium (I Cor. XV, 20). Igitur cum tertiam diem dicit, qua peragebantur nuptiae, ultimum tempus significat. Praeterea locum designat : in Cana enim Galilaeae oppido, inquit. Hic rursus animadvertat studiosus, non Hierosolymis nuptiarum celebritatem, sed extra Iudaeam, ut in regione gentium, convivium peragi. Galilaea enim gentium est, ut ait propheta (Is. IX, 1). Illud sane perspicuum est synagogam Iudaeorum sponsum illum coelestem repulisse, sed ipsum

libentissimo animo suscepisse ecclesiam gentium. Non venit autem Servator ad nuptias ex semetipso : multis enim vocibus sanctorum advocabatur. Ait autem evangelista quod vinum defecit convivis : nihil enim lex perfecit (Heb. VII, 19) scriptum enim Mosaicum non sufficiebat ad perfecte laetificandum, sed neque ipsa mensura vigilantiae naturalis ea erat quae posset sese protendere ad nos salvandos. Quare de nobis quoque dicendum illud : vinum non habent. Deus autem qui est dives in suis donis neque negligit naturam bonorum penuria laborantem vinum priori praestantius obtulit nobis : littera enim occidit, spiritus autem vivificat. Lex porro non habet illud ut sit perfecta in bonis concedendis : e contra divinae insitutiones disciplinae evangelicae perfectam invehunt benedictionem. Architriclinus miratur : quilibet enim eorum, opinor qui in pontifices ordinati sunt, et quibus credita est domus Christi nostri Salvatoris miratur eius doctrinam, quae supra legem elevatur. Illi autem primo Christus iussit propinandum, quia iuxta Pauli apostoli sententiam : laborantem agricolam oportet primum de fructibus percipere„ (Migne ibid. p. 228 seq.).

Hisce auditis, an indigetis adhuc dictis meis ut diiudicetis modo allata commentaria habere Spiritum s. auctorem, illa vero perditi illius hominis foetus esse daemonum, mendacii ora praeseferentes, quibus primo vel obtutu perterrentur ii qui in ea incidunt ? Requidem vera Cyrillus doctor sincerus declarat Christum coelestem sponsum per convivium Canae delineari sibi copulantem animas nostras per fidem in ipso et per appropriationem : ille vero (i. e. Romanus) minister mendacii et contradictionis dicit "Salvatorem nostrum typum agere hominis cupiditatibus inebriati et confusi„ (1) : sic autem obscoenis verbis, quae ipsum condemnant dicit :

(Romani)

"Hucusque sustineo resistentiamque oppono ne corporis appetitioni consentiam„. Et subdit : "Dicit mater eius ministris, videlicet cogitationibus

---

(1) Videtur legendum ܡܬܒܕܒܕ loco ܡܬܕܒܕܒܢ quod deest in lexicis.

libidinosis, facite quod dicet vobis. Impossibile erat enim ut istud, quod statutum erat ipse haud faceret, ex quo priorem illum potum cogitationis gustaverat„. Iam vero possibile sane est, ut qui concepit cogitationem pravam, quae cupidinem respicit, per aliam cogitationem castam ita depellat illam, ut nullatenus ea in effectum prodeat. Quomodo igitur spectans theoriam tuam tenebris refertam tu dixisti in loco superius allato “discipulos in convivio Canae figurare cogitationes rectas, et excellentes, et illum qui cum eis erat, utpote qui habens liberum arbitrium calcaret boni et mali viam, processisse absque obstaculo quo is volebat ?„. Si ergo sui arbitrii liber erat tendebatque sine obstaculo quo is volebat, quomodo dicis impossibile esse ut non faceret, ex quo gustavit potum priorem cogitationis ? Illa assertio quod “impossibile erat„ implicat necessario coactionem et involuntarium. Illud porro quod asseris tum de arbitrii libertate, tum de pietate et rectitudine sub quibuslibet nominibus, nil aliud est nisi praetextus cui inniteris merusque sonus. E contra haec in actiones introducunt peccatum coactum et naturale, quod tamen tuo iudicio distribuisti in peccatum naturale et voluntarium ut falleres aures haud exercitas. Nos autem peccatum agnoscimns esse aegritudinem animae, seu illud esse foetus cogitationis quae infirmatur, ut divinus propheta psallens dixit sapienter et prudenter : “Benedic anima mea Domino . . ., qui propitiatur omnibus iniquitatibus tuis, qui sanat omnes infirmitates tuas, qui redimit de interitu vitam tuam„ (Ps. CII, 1, 3).

Ast qua de causa, praetermissis commentariis rectis convivii Canae, abis post explicationes pessimas ? In perspicuo equidem est te per id tibi proponere tamquam abominabile perhibere coniugium, ad instar nefandorum Manichaeorum, de quibus apostolus scribens ad Timothaeum iam dixerat : “Spiritus autem manifeste dicit, quia in novissimis temporibus discedent quidam a fide attendentes spiritibus erroris, et doctrinis daemoniorum in hypocrisi loquentium mendacium, et cauteriatam habentium suam conscientiam, prohibentium nubere„ (I Tim. IV, 1 - 3). Et cum semel perverso spiritu furens in talem sententiam erupisti, ulterius illud bonum vinum, i. e. evangelicam doctrinam

perfectam dixisti causam passionum et dissolutionis, architriclinum intellectum se inclinantem et immergentem in passiones, tandem sponsum esse cogitationem lascivam appetendae concupiscentiae, vel daemonem comitem cogitationi adhaerentem effectoremque contaminationis.

Porro si hisce adiungenda essent ea quae sequuntur, tuis quoque uterer verbis : attamen nonnisi ea quae respiciunt relatum textum evanglii de convivio nuptiali Canae Galilaeae deque ipsius theoria pauca ex illius blasphemiis plurimis protulimus ad vos docendos. Et si omnes et singulos eiusdem errores vellemus referre, id sane postularet totum librum integramque expositionem in separato volumine. Sed me valde miseret vestri, ideoque, ut consulam utilitati vestrae, nequaquam consentio ut ob aures vestras ponam varias eiusdem explicationes improbas atque vetularum fabulis plenas, ne vestro auditui vestrisque animis detrimentum feram : sed curae mihi est ut prius vos quasi solido cibo nutriam, delectem, laetificemque doctrinis spiritualibus patrum. Horum enim dicta referre mihi gloriae duco, simul dein hac ratione pravitatem erroris in publicum vulgo, vosque iudices eorum quae dicuntur reddo. Hoc autem Deo concedente, ordine praestabimus ,quamquam credam vos, qui auditis, in legendo tantum scripto illo impiissimo simul ac risu digno, cui titulus "scala„, posse introspicere quae ei inest foeditatem in perditionis abyssum praecipitantem, atque insuper exinde arguere illud alienum ac extraneum esse divinis Scripturis destitutumque testimonio.

Quo autem pacto (ut modo impietatem scripti illius praeteriens unum locum ex iis quae risum movent commemorem) continere licet risum, cum video ibidem lignum arboris paradisi cubitis demetiri, audioque eorundem cubitorum numerum inepte computari, ex eo quod aliud illud lignum cui affixus fuit apud Persas homo ille nomine Aman erat quinquaginta cubitorum ? (Esth. VII, 9). Nonne eiusmodi theoria inimicos ad risus provocat non leves ? Gravioris ludibrii est illud quod exponit de statere invento in pisce de quo in evangelio Dominus dixit ad Petrum : vade ad mare et mitte hamum tuum, et eum piscem, qui primus ascenderit, tolle, et, aperto ore eius, invenies staterem;

illum sume et da eis„ (Math. XVII, 26). Iste igitur alienorum commentatorum auctor qui se elatius effert ob excogitatam suam theoriam ac gloriatur arroganter, non humiliter, de interpretatione evangelici loci uti sequitur :

(Romani)

“Invenies staterem electum et praestantem, nempe fidem orthodoxam. Pro homine illo interiori et exteriori duo sunt dimidia, i. e cognitio et actio; pro spiritu, corpore et anima tres partes, fides, spes et charitas; dein pro quatuor temperamentis calido, sicco, humido et frigido hae quatuor virtutes fortitudo, sapientia, modestia et iustitia. Viginti autem quatuor ceratia illius stateri sunt tribuum Israel patriarcharum duodecim sensus Dei timoris, plus duodecim apostolorum opera recta et accurata„.

Quis non recte dicet talia praeseferre verba stabularii, qui prompte suis digitis computat pretium hordei et foeni? Neque est facile secernere quaenam ibidem sint magis deridenda, utrum absurditas illarum ineptiarum vetularum, an allegorica illa computatio ex quaesitis illis nominibus! Sed utinam eiusmodi computationis et mensurarum ineptiae haud praetergrederentur fines ludibrii, tolerabile enim forte fuisset illis cavillatoribus magis irridere quam arguere eorundem criminationem ludibrii. Sed modo haud tacite transiens ad mpietatem ausus est de Ioanne baptista praecursore quem testatus est Salvator noster maiorem esse omnium ex muliere natorum sic scribere :

(Romani)

“Quemadmodum ipse Dominus venit in similitudine hominis qui aberraverat, ita et adduxit Ioannem, imaginem satanae qui (primum hominem) deceperat„. Quibus senteniis impiis subiungit alias ineptas sic impie atque audacter dicens :

(Romani)

“Vicibus numero trinis fuit Adam a satana baptizatus, sicuti et Christus a Ioanne„. Rursus scribit : “Cum Ioannes una tantum vice quemlibet baptizaret, dicebat : baptizo te ad expletionem peccati, ad agendam poeniten -

tiam et ad cognitionem veritatis. Siquidem et satanas cum imponeret Adae manum eficientem dicebat : te baptizo ad transitum ex incorruptibilitate ad aquisitionem peccati, ad oppugnandam salutis redditionem. Ioannes autem Dominum trinis vicibus baptizans dicebat : baptizo te tollentem peccata mundi, qui cuivis hominum das immortalitatem et conducis quemlibet ad regnum coelorum„. Nonne haec temeritatem undequaque redolent blasphemasque irritationes? In istum sane quadrant illa verba sacra, quod "mors irruit in imperitos„, nec non illa Osee prophetae "cadent principes eorum in gladio propter indisciplinam linguae eorum„ (VII, 16). Quinam ex s. libris retulit Adamum fuisse terna invocatione a satana baptizatum? Quodnam ex evangeliis tradidit trina immersione trinaque invocatione Ioannem baptizasse? Uundenam ergo insaniens talia desumpsisti? Id tantum scriptum est de Ioanne quod "baptizabat ad poenitentiam„. Quis doctorum eiusmodi commentum invexit in ecclesiam? Perfectum equidem baptisma regenerationis Christus unus ex Trinitate tradidit nobis perficiendum in Patre, Filio et Spiritu s., cumque istis tribus invocationibus respondentibus tribus personis (divinis) immersiones fiunt tres, quibus inest mysticus sensus quem testatur s. Scriptura. Ait enim Paulus in sua epistola ad Romanos : "Consepulti sumus cum Christo per baptismum, cum in morte ipsius baptizati sumus„ (VI, 3, 4). Quod autem Christi sepultura ad tres fuit dies quos secuta est ipsius resurrectio, id significamus per tres immersiones in aqua. Cumque vetustatem peccatorum sepelimus per sepulturam efficientem vitam, transmutamur in hominem novum ex eo quod promissionem resurrectionis exinde acceperimus.

Sed supra illud convivium Canae Galilaeae spiritu elevemur, vivamusque vita digna immunitate sponsi a passione. Perversa dein ac turpissma relata commenta Manichaea procul abiiciamus, curramusque post vinum bonum, quod "laetificat cor hominis„ iuxta psalmistae dictum, quod est figura perfectae doctrinae evangelicae. Praeterea laudibus prosequamur coniugalem statum

tamquam honorabile, itemque laudibus prosequamur virginitatem tamquam praestantiorem atque honorabiliorem, profiteamurque utrumque ad regnum coelorum fideles disponere. Ne impediamus a coniugio ineundo, cum id sit haereticorum, hortemur vero ad virginitatem, sequentes apostolum, qui sic ad Corinthios scribit; "Igitur qui matrimonio iungit virginem suam bene facit, et qui non iungit melius facit„ (1 Cor. VII, 38). Aliud est enim quod impediamus et vituperemus coniugium quod praescriptum est, aliud vero quod hortemur ut pro statu bono eligatur iste qui melior est, et hic prae illo legali habeatur maiori honore et supra illum qui est licitus.

Deinde censeamus peccatum esse aegritudinem animae, cuius initium consistit in commotione passionis in anima, atque in morbo cogitationis, qnamquam expletio concupiscentiae peragitur per corpus. Neque censeamus peccatum necessario inesse naturae. Imo qui talia docent reprobare debemus, atque eosdem tamquam haereticos abhorrere, etiamsi in sua apologia inserant quaedam consentanea doctrinae orthodoxae aliqua ex parte, non autem quoad partem doctrinae ob quam illi damnantur. Idcirco enim diudicantur seductores, propterea quod redarguuntur errorem docuisse. Siquidem neque Eutychium neque Nestorium a suis erroribus iustificat confessio eorundem in sanctam Trinitatem consubstantialem, et nemo unquam eos accusavit quoad dogma istud. Neque profuit Novatio quod ipse admittebat gloriosam (doctrinam) ecclesiae aliaque, cum interim repudiabat poenitentiam. Ridiculum est equidem quod accusatus de adulterio ad suam defensionem contexat apologiam quod non occiderit. Deinde nullus ut plurimum reperitur haereticus qui haud confessus sit aliquid recti ex iis quae docet ecclesia, et nihilominus illa de causa nequaquam ipsum recensemus cum iis qui orthodoxi sunt. Et Arius ipse eodem modo ac nos confitebatur patrem Deum esse omnitenentem: ast id satis non fuit ut ipsum immunem redderet a blasphemia in Filium.

Quisquis igitur in parte aliqua corrumpit doctrinas religionis, recedit a regula et sententia ecclesiae, invehit semina haeresum iam damnatarum, et praedicat iuxta Pauli dictionem "extra quod accepimus„, is censendus est ex

numero haereticorum, de quibus idem apostolus admonens fideles ait : “Exite de medio eorum, et separamini, dicit Dominus, et immundum ne tetigeritis, et ego recipiam vos, et ero vobis in patrem et vos eritis mihi in filios et filias, dicit Dominus omnipotens„ (II Cor. VI, 17, 18) : cui decet gloria et potestas, Patri, Filio et Spiritui sancto nunc, omni tempore et in saecula saeculorum. Amen.

Eiusdem Severi homilia CXXIII
Catecheseos vero VI

Cuius argumentum est de fidei orthodoxae professione, praecipue autem ibidem alte redarguuntur impii ac foedi Manichaei, fidelesque admonentur ne incidant in laqueos ipsorum, cum nonnulli conarentur illum perditionis errorem propagare.

Accessurus ad sermonem catecheseos atque adhortationis, ut munere eiusmodi apte fungar, prouti nomen ipsum postulat, volo, omni adhibita diligenti sollicitudine, assectari vocum solos sonos, simulque submisse atque humiliter conari, ut illas adstantes intelligant. Nolo autem per easdem voces accedere ad disserendum de rebus divinis, ad quae fidei professio nos compellit. Timeo enim ne forte cum sonitus attingit aurem haud exercitam seu haud excultam neque formatam ad eiusmodi contemplationes, ego ipse, cum plusquam oportet profero, aberrer, quippe qui aurem obturem potiusquam aperiam, cum ei insinuo ea quibus percipiendis neque capax neque idonea reperitur. Perspicienter enim nosco, si mentis meae oculos ad contemplandam divinam gloriam immitto, eosdem intueri nonnulla ex comprehensibilibus et si ex iis, quae primo sub nostro prospectu cadunt, ipsam gloriam suscipiam quam levissime contemplandam, extemplo extollor, eripiorque, atque ad excelsioris sensus apicem me plane elevat Iesus, ille Verbum Dei, ille unus ex Trinitate, ille ostium cognitionis qui introducit firma ratione ad altiora, atque ex iis valde circumspecte educit sensus obvios contemplationis ad edocendos illos quibus haud licet accedere. Hanc ob causam idem Iesus dicebat : "Ego sum ostium, per me si quis introierit, vivet, et ingredietur et egredietur et pascua inveniet„ (Io. X, 9).

Idcirco per incarnationem benignissimam usque ad nos descendit, et, ut

ita dicam, quasi ad pedes nostrae mentis, quae propendet erga ea quae infra sunt, sese prostravit, ut via illis qui nequeunt incedere explanaretur. Quamobrem praeterquam ostium semetipsum nominavit viam, apponens pro diversitate actionum nomina diversa. Ait enim : "Ego sum via, veritas et vita : nemo venit ad Patrem nisi per me„ (Io. XIV, 6). Si itaque incedo in via et transgredior ostium, sane etiam nolens ascendam ad montem. Excupit enim attollere illuc non modo qui sunt sicuti Petrus, Iacob et Ioannes, sed et illis minores humilioresque pro modo cuiusque facultatis. Verumtamen elatio quaelibet est misericordiae : extollimur quippe non ex eo quod simus propinqui, sed quod is accedat illis qui haud omnino remoti sunt. "Deus enim e vicino sum, ait Dominus, et non Deus de longe„ (Ier. XXIII, 23). Si autem ascendo, et transfiguror : nimirum eveniet mihi quod in evangelio narratur. Sensus autem quos revelat, minime sunt tamquam via et ostium quae introducant, neque sunt accomodata auditui eorum qui catechizantur : sed ex iis quae prope sunt admovet ad excelsiora.

Transfiguratio ergo est cogitationum elevatio. "Illuxit quidem facies eius sicut sol, et vestimenta eius facta sunt alba tamquam lux„. Siquidem Deus noscitur ex splendore circumstantium nec non ex iis quae exterius adspiciuntur, quasi ex lucentibus vestimentis : minime vero cognoscitur ex intima atque abdita eiusdem notione. Sic ex decore atque magnitudine ipsius operum, ex ordine atque dispositione partium rerum visibilium eundem cognoscimus, ut cum propheta David dicamus : "Quam magnificata sunt opera tua, Domine ! : Omnia in sapientia fecisti„ (Ps. CIII, 24). Noscitur quoque Deus ex iis quae suis servis is locutus est revelavitque. Ne igitur ineffabilia scrutemur, inquirentes quisnam is sit in sua essentia, quae supra omnia est.

Praedictis in adiunctis Moyses et Elias advenerunt apparueruntque, Moyses quidem vice legis, Elias vero loco prophetarum, comprobaruntque magnum mysterium pietatis in Christo, uti supra indicavi. Cum Iesu et colloquebantur, ut absolutum perhiberent consensum veteris et novi testamenti, umbrae nempe et realitatis, scripti et spiritus, typorum et prototyporum, praedictionis

futurorum atque rerum eventus. Haec erant de quibus lex et prophetae per Moysem et Eliam cum Iesu dum super montem stabat colloquebantur. Si ibidem porro morari tentarem, hallucinationeque affectus ad ea quae apparebant accederem, dicerem et ego : "Domine bonum est nobis hic esse. Visne ut faciamus hic tria tabernacula, unum tibi, et Moysi unum atque Eliae unum?„ (Math. XVII, 4). Ad illa equidem tabernacula conducunt lex prophetarumque chorus, cum elevantur usque ad evangelium et spiritualiter declarant illo mediante, tres illos qui enumerantur (Moysen, Eliam et Iesum) in unum convergere finem.

Ast coruscans nubes obumbrans meam praecidit perscrutationem. Simul autem ac praecidit et illuminat obtegitque : neque ex invidia agit, sed potius ex commiseratione. Eius enim propositus est ut minime sit oneris quod superat vires, atque ut illuminet quantum a nobis carni subiugatis ferri queat; ceterum efficit ut minime stupore commoveamur, neque magnificentiae exundatione obruamur, quin imo ut intueamur quod valemus.

Verumtamen quid est quod audio? Ecce vox resonat ex nube quae salutaliter lucet praeciditque, et tamquam a persona Patris prodiens ait : "Hic est filius meus dilectus, in quo complacui„ (ibid. 5). Iamvero cum eiusmodi percipio vocem infra delapsam ab abscondita excelsa divinitate, impar sum ei ferendae, meque ideo cohibens, inferius meum intuitum demitto. Siquidem et "discipuli cum illam vocem audierint, in faciem suam ceciderunt timueruntque valde„ (ibid. 6), indigueruntque ut Iesus, stans adhuc in monte, accedens tangeret eos erigeretque, ac iuberet ut fortes essent animis, nollentque timere. Scriptum est enim quod "accessit Iesus et tetigit eos, dixitque : surgite et nolite timere„ (ib. 7).

Item cum sonum audio, per illam auditam vocem doceor atque egomet doceo credendum esse in unum Deum Patrem omnipotentem, in unum Dominum Iesum Christum Filium unigenitum consubstantialem Patri. Si enim ipse Pater dicit : hic est filius meus, ecce totum sermonem de divinitate habeo brevibus hisce verbis elucidatum atque explicatum. Plane equidem simplicia sunt haec

verba, attamen facillime incredulum compellunt ad assensum veritati exhibendum. Ita enim ratiocinamur : Si filius est, ergo est genitus et non factus, cum Pater dicit : filius meus est, non autem : factus est. Si porro dictum fuisset : et factus est, consequens fuisset ut ille qui factus est recenseretur inter ea quae facta sunt. Quare filius qui est, non autem qui factus est, proculdubio recensendus est cum Patre, qui est neque factus est, habendusque est excelsior omnium quae facta sunt.

Quemadmodum itaque qui ab aeterno est Pater, nullatenus aliquando incepit Pater esse vel aliquando desinet, similiter et hic ab aeterno est Filius, propterea quod verum nomen Patris nullatenus patitur ut aliquando idem existat vacuus Filio vero orbatusque nato dilecto. Est enim Filius "splendor gloriae et imago personae Patris„ (Heb. I, 3), splendor quidem, quia ab eo, quem reflectit, nulla in re differt. Quis enim solem (per solem intellige, o qui audis, spheram seu corpus rotundum ac igneum, seu aliis verbis quod ex lumine, quod ex eo diffunditur, splendores emittit, splendorque exstat in quolibet puncto) quis, inquam, solem vel parum a splendore removebit? Nequaquam sane sol expers suo splendore exoritur, neque splendor qui resplendet seiungitur ab eo a quo obtinet ut resplendeat. Quapropter cum Filius resplendeat haud procul a Patre, neque seiunctim ab ipso, sequitur quod sit lumen de lumine. Et quoniam tamquam Filius est, a Patre genitus sequitur quod sit Deus de Deo. Et quia ab aeterno existit cum illo qui existit ab aeterno, rectissime confitendum est ipsum esse ex eo qui existit, filiumque naturae Patris, cum unius eiusdemque essentiae atque naturae sint et qui generat et qui generatur.

Ast dicit aliquis : ecce in Iob auditur ipse Deus dicens : "Quis est pluviae pater ? Quis est qui genuit stillas roris ? de cuiusnam utero egressus est crystallus ? gelu dein in coelo quisnam genuit ?„ (XXVIII, 28 seq.).

An ergo pluviam vel gelu dicemus eiusdem esse naturae Dei propter praedictas voces quae illis tribuuntur nempe "pater„ "genuit„ et "ex utero egressus est„ ? Atqui Deus minime inquit : ego sum pater pluviae, vel ego

genui ros, aut ex sinu meo egressus est crystallus. Sed cum Iob, qui se reputabat peritum in designandis rebus creatis per appositionem vocabulorum accomodatorum, vellet Deus ostendere haud penitus exercitatum esse atque pervincere insuper humanam scientiam plurima laborare inscientia, eundem Iob moleste sic interrogat : an tu fili hominis dicere potes, quis sit pater pluviae, vel quis genuit totum rorem istum multitudinemque ? Nequaquam autem, ita interrogans, vult patefacere praedictorum generationem vel nativitatem, sed cum hominum aliarumque rerum creatarum super terram productiones et partus nonnisi per tempus efficiuntur, idcirco Deus dixit : numquid putas, Iob, quod ego indigeam mora et labore, uti productio roris pluviae, gelu et crystalli iis indiget ? Nonne potius quam celerrime, velocius quam cum profertur verbum, potis sum ea condere per actum voluntatis divinae ut fiant, imo nutu dumtaxat ? Ceterum si aliquando occurrunt vocabula eiusmodi sicuti ea quae de Deo dicuntur, necesse est ut illa vocabula intelligantur pro notione rerum quibus adplicantur, minime vero sensu qui veritati officit. Aliter enim quis percipit propositionem istam : Deus est pater pluviae; aliter autem hanc aliam : Deus est Pater Filii, et Filii quidem Unigeniti. Siquidem nomen unigeniti indicat ex uno Deo Patre unum Deum Verbum esse genitum praeter quemlibet modum quamlibetque notionem cuiusvis generationis (rerum creatarum). Proinde illud nomen "unigenitus„ generationem excelsiorem Filii discernit a cunctis aliis inferioribus generationibus, sive istae sint generationes sive ex usu tantum tales audiant.

Aliter autem res esset, si Scriptura dixisset dumtaxat "Pater genuit Filium„ nullo alio adiecto additamento ad instituendam comparationem inter vocabula sibi consimilia eum in finem ut exinde deducatur generationem illam minime intelligendam esse tamquam veram atque ex essentia Patris, sed metaphorice sumendam, sicut est illa quae de pluvia, nive, crystallo et gelu dicitur. Iamvero quoniam quae dicuntur de generatione Filii minime ad praedicta coarctantur vocabula, ne in prosequenda aequalitate vocabuli immoremur, uti contendunt isti inanes, ne ex adulterata illius explicatione periclitentur ea quae attinent

ad fidem. Desistant quamobrem isti a corrumpendis seu rodendis vocabulis more vermium.

Quid porro nobis agendum est, cum audimus Ioannem dicentem : "In principio erat Verbum et Verbum erat apud Deum, et Deus erat Verbum„ ? (Io. I, 1). Si itaque in principio erat tamquam qui existit apud eum qui existit, atque erat tamquam Deus apud Deum, quomodo intelligere licet. Filium Dei qui ab aeterno existit non esse verum Filium, personalem, aeternum atque ex ipsa essentia genitoris, sed similem eundem facimus pluviae et rori ? Vel quomodo crystallo vel pluviae adplicabimus haec dicta quod nempe ad instar filii a Patre fuerunt, uti vos asseritis ? Et qui fieri potest ut aptetur eisdem illud : "Nemo novit Filium nisi Pater et nemo novit Patrem nisi Filius, et cui Filius voluerit revelare„ ? (Math. XI, 27). Numquid Deus reputabitur pater crystalli personaliter et per communicationem naturae? Videtis ergo quomodo Arii discipuli cum inepte contendant divinam Filii nativitatem extenuare, nantur in idearum verborumque similitudinibus vacuis vanisque, quin discernant quid sub verbo subsit, quidve illud significet, atque perversam ob mentem suam eo deveniunt ut ratiocinandi facultate expertes omnino evadant.

Ast addunt et hoc : quid mirum si Christus dicitur sapientia Dei ac fortitudo Dei ? Ecce enim et Ioel scribit : locusta, bruchus, ventus urens et eruca, fortitudo mea magna, quam immisi in vos„ (II, 25).

An ergo locusta et eruca ex ipsa erunt essentia Dei, ex eo quod dicantur fortitudo magna Dei ? Quam apte hisce aptanda sunt illa verba : "erratis nescientes Scripturas, neque virtutem Dei„ ! (Math. XXII, 20). Christus enim tamquam Deus de Deo, qui ab aeterno existit ab eo qui ab aeterno existit, sapientia est virtusque quae subsistit essentialiter. Plagae autem locustarum et erucarum sunt virtutis Dei effectus qui peccantes revocant ad resipiscentiam conversionemque ac adducunt ad virtutem. Per easdem plagas agnoscitur magnitudo virtutis illius qui percutit, cuius equidem potentia etiam per locustas atque erucas tam despiciendas apparet! Hasce Paulus modo operationem virtutis vocat, modo virtutem. Ait enim : "Alii quidem per spiritum datur

sermo sapientiae, alii autem sermo scientiae secundum eundem spiritum : alteri fides in eodem spiritu, alii gratia sanitatum„ (I Cor. XII, 8 - 10). Alibi idem ait : "Etiamsi nihil sum, tamen signa apostolorum facta sunt in vobis, per omnem operationem, per signa, miracula et virtutes„ (II Cor. XII, 11 seq.) Ita divinae Scripturae mos est ut operationes virtutis Dei dicat virtutem, sicuti et plagae locustarum et erucarum dictae fuerunt magna virtus. Eodem nomine vocat duces qui missi fuerunt adversus gentes quae terram Israel iam occupabant, et per quos, etsi admodum pauci erant, Deus ostendit roborem et vim virtutis suae. Quamobrem et Iosue filius Nun qui post magnum Moysem fuit ductor populi et dux exercitus in memoriam filiorum populi sui revocans miracula et virtutes quas Deus operatus est, inquit : "Et misit ante vos vespas, et ex conspectu vestro eduxit duodecim reges Amorrhaeorum, non per gladium tuum, neque per sagittam tuam„ (Ios. XXIV, 12).

Intelligisne modum istum quo per insectas despectas apparet infinita Dei virtus? Hac et de causa cum Deus vexaret Pharaonem per ranas, grandines et locustas dicebat : "ut per te ostendam virtutem meam, et cognoscatur nomen in universa terra„. Attamen exinde nullatenus censere debemus Christum, qui est virtus et robur essentialis Patris (1), aequiparandum esse signis hisce et miraculis quae nonnisi per ipsum efficiuntur. Discrepat enim quod efficitur ab eo qui efficit.

Neque nomina aequalia alias adhibita significant aequalem naturam eorum quibus nomina illa apponuntur. Sic spiritus vocatur Deus uti ait Ioannes : "Spiritus est Deus„ (Io. IV, 24); sed et angeli dicuntur spiritus, prouti psallens David ait : "Qui facit angelos suos spiritus„ (Ps. CIII, 4). Non tamen idcirco arbitramur eundem inesse spiritum angelo atque Deo : imo inter creatorem et creatum discrepantia intercedit maxima, quae nequit dici quanta sit.

Ne itaque sese fallant Ariani cum perverse intelligunt atque in medium adducunt generationem (i. e. productionem) atque ortum roris et crystalli,

---

(1) I. e. "robur essentiae Patris„ et ita in aliis locis

autumantes eiusmodi exemplis prorsus fallacibus atque futilibus se posse evincere generationem ineffabilem Filii non esse ex essentia Patris. Neque Unigenito sapientiae et virtuti essentiali Dei aequiparent virtutem locustarum atque erucarum.

Imo audiant David cum confirmans divinae nativitatis Filii veritatem inquit: "Dixit Dominus Domino meo, sede a dextris meis; . . . ex utero meo ante luciferum (stellam) genui te„ (CIV, 1, 3). Ne quis autem existimet haec affirmari de dominis improprie dictis, puta de duobus regibus. Neque enim talia stolida dicta et commenta destituta quovis argumento credibilitatis ullo in loco protulerunt Iudaei, penes quos sermone hebraico plura nota nomina ita servantur Deo, ut nemini alii tribuantur: suntque Elohim (1), Iehova (2), et Adonai. Eadem autem nomina illi ipsi interpretes (LXX) multis in locis absque interpretatione reliquerunt, quo demonstrant illa nomina propria esse Deo non vero aliis communicabilia. Adducto in loco iisdem nominibus usus est propheta psallens: "Dixit Iehova ad adonai, i. e. Dominus ad Dominum virtutum, sede a dextris meis„ Praedicta enim nomina hosce perhibent significatus.

Quoniam igitur Dominus Deus noster Iesus Christus, postquam explevit totam incarnationis dispensationem atque a mortuis resurrexit, corpore indutus ascendit ad coelum, uti scriptum est, cum ex eo cuncta plena essent divinitus minime vero corporaliter. Sese humiliavit quidem usque ad mortem, mortem autem crucis, nihilominus nullo modo imminutus est a sua gloria: imo in ipsa passione atque carnis infirmitate quam voluntarie idem admisit, suam potestatem ostendit atque impassibilitatem, mortemque legaliter per passionem vicit debellavitque. Propheta igitur praefatum mysterium prospiciens scripsit illa verba quae a Spiritu iubebatur ut audire faceret tamquam per citharae vibrationem: ideoque ad nos docendos inducit Patrem alloquentem Filium· Non enim poteramus veritatem addiscere nisi humanae rationi scilicet tenuitati

---

(1) יהוה אדוני אלוהים

(2) Pro male lecto illo Dei tetragrammate יהיה posuerunt πιπι.

nostrae scripta illa verba fuissent aptata. Alioquin in perspicuo est Deum, qui incorporeus est, nequaquam loqui per organa quae resonant. Velle enim tantummodo est verbum Dei. Pariter et de Filio dicendum : quomodo enim dici potest quod indigebat ut verba audiret, cum ipsemet noscat velitque ea quae Pater noscit atque vult, cumque utriusque una sit essentia, eademque per omnia, excepto quod ille sit Pater, hic vero Filius ? Aeque et voluntas una eademque est utriusque. Quodnam est ergo verbum quod per prophetam vult indicare cum dicit : "Dixit Dominus Domino meo, sede a dextris meis„ ? Nihil equidem aliud id demonstrat quam coaequalitatem honoris Patris et Filii.

Stultum est autem asserere per dexteram intelligendum esse Deum incorporeum atque infinitum. Dextera porro apud nos est indicatio honoris, ideoque sessio a dextris designat ex usu hominum nomina eorum qui excellunt. Si quis autem nonnisi in verborum extrinseca ratione sisteret, quin ad notiones Deo idoneas elevetur, Filius dicendus esset Patre honore potior, utpote qui ab eius dextris sedet. Verumtamen per illa verba et eorum significatus qui penes nos usu, uti dixi, decurrunt unum sollicita est Scriptura demonstrare, videlicet coaequalitatem honoris Patris et Filii. Perspectum enim eadem habet, quod, quantumvis maximum velit quis Filium honore extollere, nullatenus ipsum elevat supra Patrem, qui eundem genuit. Hunc etiam sensum produnt sermone hebraico praefata verba : Dixit nempe Iehova ad Adonai, i. e. Dominus ad Dominum virtutum. Si vero inversus fuisset ordo, ita ut diceretur : Dixit Dominus virtutum ad Dominum, perseveranter dixissent audientes illud "Dominus virtutum„ tribui Patri utpote eminentiori, illudque quod subsequitur i. e. "Dominum„ ad Filium tamquam inferiorem referri. Iamvero textus isti inversum perhibet ordinem, scilicet quod subsequitur nempe "Dominus„ de Patre illud vero "Dominus virtutum„, quod sine controversia excelsiorem continet conceptum, de Filio dicitur, propterea quod Scripturis divinis cura est haud minorem Patre manifestare Filium, qui tamen nequit praetergredi splendorem Patris. Haec dicta sunt de singulorum istorum vocabulorum speciali significatu in lingua graeca. Iuxta hebraeorum autem sermonem, uti iam diximus, ista duo

nomina Iehova et "Adonai„ nonnisi de uno Deo dicuntur, neque aliis applicantur. Hinc interpretes (LXX) pro geminis nominibus unum idemque vocabulum adhibuerunt hoc modo : Dixit Dominus Domino meo, sede a dextris meis. Ne porro, iuxta stolidam sententiam Nestorii discipulorum, reputaretur homi - nem per gratiam ascendisse atque insiliisse in summum thronum, rapinamque arbitratum esse ut is esset Deo aequalis, iuxta Pauli dictum (Phil. II, 6), atque ne diceretur Patrem mentitum esse cum per prophetam ait : gloriam meam alteri non dabo„ (Is. XLII, 6), idcirco verbis superius adductis adiecit haec alia causam (1) indicantia, scilicet : "ex utero meo ante luciferum genui te„.

Idcirco (ait Pater) clamo : sede a dextris meis etiam tamquam incarnatus, quoniam non es filius diversus ab illo, qui peramanter ex me est, seu aliis verbis pro modo dicendi hominum, ex meo utero natus est, sed unus idemque est. Hoc etiam more humano usus explicavit veram generationem Verbi. Alioquin enim numquid qui incorporeus est uterum habet ? Sed sicuti nos ea quae operamur, nostris manibus operamur, ipse quoque, etsi cuncta verbo perficit, nihilominus consuetis nobis vocabulis utitur, ita ut more humano dicat : "Ego manibus meis firmavi coelos„ (Is. XLV, 12) : et nos quoque dicimus ipsi : "Manus tuae fecerunt nos et plasmaverunt nos„ (Cf. ps. CXVIII, 73). Pariter gene - rationes illorum qui sunt corporei et eiusdem naturae ac nos, fiunt, uti plurimum, ex utero uti occurrit apud Isaiam : "Numquid mulier obliviscetur infantem suum, aut non miserebitur filiis uteri sui ?„ (Is. XLIX, 15,), et in libro Proverbiorum : "Quid fili uteri mei, quid partus viscerum meorum ?„ (XXXI, 2). Similiter humano usu sed valde dilucide Pater suo Filio dicit : "Ex utero meo ante luciferum genui te„. Propterea recte CCCXVIII patres nobis fidei professionem tradentes sequentes libros a s. Spiritu inflatos de Filio dixerunt "natum esse ex Patre unigenitum„ scilicet ex essentia Patris.

Illud dein "ante lucifernm genui te„ significat tum ante quoslibet

(1) Graeci et syri Patrem dicunt causam Filii, latini principium Cf. s. Thom. Sum. p. a, ae Q. LIII c. 1.

mundos, tum ante quamcumque intellectu praeditam creaturam, i. e ante spiritus supernos, virtutesque incorporeas. Porro lux substantialis est Deus in Trinitate: angeli vero, qui desumunt ex illius splendore, seu, ut ita dicam, ex illius fluxu, quo ipsum sustinere possunt atque ad nos eius iussa eferre, pleni sunt lumine et scientia, hi sunt luciferi. Talis fuit Gabriel, qui apparuit Danieli exponens ipsi quantum fieri poterat et revelans ignota nutuum propheticorum dicens: "Daniel, nunc egressus sum ut docerem te intelligentiam. In exordio precis tuae egressus est sermo: ego autem veni ut indicarem tibi, quia vir desideriorum es. Intellige ergo sermonem„ (Dan. IX, 22 et seq.). Lucifer et fuit qui Deiparae Virgini significavit annuntiationem de adventu in carne illius qui est lux ineffabilis et excelsior, qui illuxit iis qui in tenebris et in umbra mortis sedebant, quique totum orbem divina coruscante Dei scientia replevit. Ex utero itaque i. e. ex sua essentia Pater genuit Filium ante quamcumque creaturam atque ante quemvis luciferum. Absonum prorsus esset hunc luciferum intelligere de sidere sensibus obnoxio atque visibili quod creatum fuit die quarta cum sole, luna et stellis post creationem coeli, terrae, plantarum, graminumque.

Porro quemadmodum illud "Filius„, atque "ex utero genui„ et similia cuncta vocabula denotant eiusdem esse naturae genitum ac qui genuit, ita similiter Filius vocatur Verbum ut ostendatur eiusdem generationem immunem esse a passibilitate ab affectione corporea, a fluxu, et a quibusvis aliis eius-modi quae apparent in generationibus corporalibus. Verbum quippe est mentis partus expers passionis, gigniturque ab ipsa mente sine commixtione vel connubio corporali, seu est imago intellectus undequaque simillima ipsi, significat tamen se esse distinctam ab illo cuius est imago, quemque manifestat delineatque in semetipsa.

Cum verbo quod prodit, item et prodit flatus. Verbum quidem nostrum, utpote quod ex mutabili (finita) mente prodit, ac per flectiones corporales mediantibus labiis et lingua auditur ac percipitur, desinit simul ac prodit: itemque flatus oris et spiraminis desinit dissolviturque cum prolatione verbi.

Dei vero Patris, qui est intellectus supereminens, qui est, qui subsistit, qui dat aliis ut sint, Dei, inquam, Patris tum Verbum tum Spiritus sunt viventes, subsistentes, creatoresque universorum continentesque omnium quae facta sunt; suntque in Patre, uti et Pater in iis non iam definite vel corporaliter, sed novit prout testatusque est ille ipse in evangelio dicens : "Ego in Patre, et Pater in me est„ (Io. X, 38).

Quemadmodum enim Verbum est splendor, gloria et imago personae Patris, ita et Spiritus sanctus est Spiritus veritatis, qui a Patre procedit et vere in se ostendit illum cuius is est Spiritus, eiusdemque est essentiae cum illo a quo procedit : propterea quod impossibile est ut Spiritus veritatis habeat essentiam diversam ab eo a quo is procedit. Idcirco cum Patre et Filio connumeratur atque conglorificatur Spiritus. Idcirco et in Patre, Filio ac Spiritu sancto baptizamur. Nisi enim sicuti Pater et Filius et is subsisteret, atque cum illis in natura consubstantialis esset, coaequalisque in honore, necesse fuisset ut is cum creaturis statueretur, neque in ipsum eadem haberetur fides qua in Patrem et Filium credimus.

Trinitas igitur sancta est sempiterna increata et consubstantialis. Quemadmodum Pater est Deus, item Deus est Filius, atque Spiritus sanctus quoque est Deus; quemadmodum lumen est Pater, lumen quoque est Filius, item et lumen est Spiritus sanctus; quemadmodum Pater est plasmator, opifex et universa tenens, ita quoque est Filius et Spiritus sanctus. Non ideo autem sunt tres principatus. Etenim Filius et Spiritus sanctus referuntur eminenter ad Patrem, ille quidem utpote qui ab eo natus est, iste vero utpote qui ex ipso processit : quare unus omnino est principatus, unusque Deus qui in una essentia et divinitate in tribus personis haud confusis monstratur bonus, iustus, qui omnia attingit per providentiam ac bonitatem. "Bonus est enim Deus erga omnes simul, et miserationes eius super omnia opera eius„ (Ps. CXLIV, 9). Cum enim ille sit rerum omnium creator, aeque iis providet, earumque curam habet.

Undenam igitur scelestissimis Manichaeis in mentem venit, ut inducerent duos principatus (i. e. duo principia) eosque initio expertes, bonum nempe et malum, lucem et caliginem, alterumque nominarent materiam ? Quisnam vel exhinc talem insaniam haud execrabit ? Quisve postquam execraverit tantam mentis aberrationem haud deflebit ? Principium enim (summum) est causa vel stirps rei universae : ut autem principium sit vere tale oportet ut nihil supra se habeat. Iamvero quodnam ex illis duobus dicemus esse causam alterius, ut nomen principii eidem inscribamus? Num bonum potius quam malum? Anve e contra malum potius quam bonum ? Et quo pacto fieri potest ut quod in sua essentia est bonum sit causa, stirps et origo existendi illius mali ? Aut ut malum (principium) det initium naturae illius quod est bonum quodque ex integro ei est extraneum atque adversum ? Falsa profecto erunt gemina illa principia, cum unum alteri in quibusdam supereminent.

Atqui, aiunt, "utrumque est increatum atque initio expers, tum scilicet bonum quod est lux, tum malum quod est caligo et materia, neque inter se communicant„. Quid? Mihi interroganti eia responde. An eiusmodi duo principia profitemur esse infinita? Quae enim non fuerunt neque initium habuerunt necesse est ut iis inhaereat quoque infinitio. Infinitis autem proprium essentialiter est ut sint incorporea. Rursus notum est quod ens incorporeum debet esse intellectu praeditum. Quamobrem nonne absurdum omnino est principium quod ad materiam accedit affirmare esse immateriale atque intelligentiae particeps?

Praeterea si gemina principia illa sunt infinita et a nulla re cohibentur, necessario inter se immiscentur quae sibimet maxime opponuntur atque adversantur, quaeque natura minime sibi consimilia sunt. Non itaque duo erunt principia, sed unum coalescens ex illorum unione et commixtione.

Deinde si quodlibet duorum principiorum ab alio est separatum, suumque occupat locum, erunt certe illa principia definita : quae vero sunt definita, versantur in corpore, quamvis haud spisso atque duro, sed admodum subtili. Atqui corporibus proprium est ut habeant limites seu fines. Si autem illa corpora fines habent, quomodo erunt ingenita atque initio expertia? Quidnam

erit porro illud quod cohibebit ambo principia ab invicem, ne inter se immisceantur? Necessario erit excogitare ens tertium, ipsumque initio expers et increatum, ut assidue contineat bina illa principia, bonum atque malum, secum invicem certantia, quae perhibentur initio expertia et increata. Erunt igitur tria principia, non duo. Et tunc oportet ut illud tertium ponamus ex natura diversa extranea iisdem binis principiis, ut eadem quae sibimet sunt adversa coercere queat. Si ad unum enim vel ad alterum illud ens medium (i. e. tertium) adpropinquamus, dicimusque illud esse ex substantia lucis, vel caliginis, alio medio (i. e. quarto principio) indigemus ut permixtionem cohibeat.

Scelesti sane homines isti sibi videntur arrogare licentiam eiusmodi temere effutiendi stoliditates atque impietates quae nequeunt consistere! Audent et principio malo adscribere essentiam; illudque adversus principium bonum lucem sempiternam, armare; asserere esse illud increatum, quod tamen minime habet sui subsistentiam; illud, quod est materia, atque ab iisdem ita vocatur, immateriale et intelligentia praeditum dicere; hocce idem finibus definire et includere in locis ad instar principii boni; contendere bonum principium, (quod etiam lucem et arborem vitae nominant) regiones versus orientem, occidentem, et septentrionem tenere; tandem regiones orientalem et meridionalem dicunt tenere arborem mortis (sic enim vocant materiam admodum et malam increatam).

Cum tam impie atque blasphematorie de Deo fantur, argumenta sane digna verbis quae proferunt de divinitate hunc in modum adducunt. Sic nempe de tota ista variatione disserunt: "Distinctio quae intercedit inter haec gemina principia est ad instar illius quae est inter regem et suem. Illud quidem (principium bonum) in regionibus suis tamquam in regia circumit, istud vero (principium malum) ad instar suis volutatur in luto atque alitur recreaturque foetore, vel ad instar serpentis qui in suis latebris insidiatur„. Dicunt autem "sive suem sive serpentem ex semetipsis pullulasse„ ut hisce exemplis forsan dilueretur illud quod affirmarunt, nempe materiam esse increatam.

Consentaneum sane erat ut istis assimilaretur Manichaeorum principium

increatae materiae, a qua rectissime dicunt se factos fuisse, cum illam opificem faciant. Ecce iam et ipsi sues evaserunt in suis mentibus!

Sed ut modo praetermittam quae risu sunt digna, verbum faciam de vehementer exprobrandis, proferamque nonnulla ex immundis commentis deliramentisque illius a quo Manichaei denominantur, ut exinde compertum habeatis quo modo sua duo principia quae autumant esse increata inclusa perhibeant in locis.

In uno itaque suorum scriptorum mysticorum, quae potius dicenda sunt caliginis atque erroris ille sic inquit :

"Eorum quae ab initio sunt (loquitur de materia et de deo) quodlibet in sua natura existit. Ita autem existit arbor vitae ibidem cunctis suis decoribus exornata, consentaneis cunctis repleta bonis iisque inclusa et in sua natura firmata. Eiusdem terra occupat tres partes, septentrionem extra et infra orientem et occidentem supra et infra. Infra autem nihil cavum est, neque ullo in latere : sed infinita (arbor) extra est et infra. Neque aliud corpus extraneum existit circa illam regionem neque infra eam, neque in ullo loco trium harum regionum, sed ipsius (i. e. arboris vitae) sunt quae infra, quae extra septentrionaliter orientaliter et occidentaliter, ac nemo est in iisdem tribus regionibus qui ipsam apprehendit sed sola est, quae per semetipsam sepit fructus suos, et dominium in ipsa est„.

Hisce dein permultis ineptiis alia fuerunt congesta commenta, quae neque longum per tempus facile possunt educi, cum compluries circumvertantur et quasi in caligine volvantur. Eiusmodi enim sunt notiones caliginis. De bona (arbore) ista et asserit : "Bona arbor non est visibilis parti australi, ex eo quod iis quae in suo sunt sinu obtegitur. Deus enim locum munivit„. Et postquam in medium ab eodem auctore prolata fuerunt plurima (stolida) addit alia minime longe aliena ab illis impietatibus, cum dicit : (Sicut arbor bona invisibilis est), ita et eius lux et bonitas invisibilis est, ne malae arbori quae est in australi parte perhibeat concupitus praetextum, fiatque causa cur excitata ad certamen veniat. Manet ergo illa in sua gloria reclusa, neque ob

suam bonitatem perhibet praetextum ipsi (i. e. arbori mortis) sed in sua iustitia eandem conservavit. Est autem in hac gloria perpetuoque in natura suae magnificentiae est in istis tribus regionibus. Non est autem vita arbori mortis, neque fructus bonitatis inest ulli ex suis ramis : estque continuo in regione illa australi, quae est locus ipsi proprius, ubi existit„.

Videte quot iniurias passionesque inurere Deo qui est unus bonus audent isti qui sibi confixerunt timorem ut causam ad blasphemandum, quin nihilominus ea proferant quae sibi cohaerent. Siquidem principium illud (bonum) quod in adductis locis infinitum esse dixit (Manes), idem illud perhibet uti finitum limitatum inclusumque in tribus regionibus, nempe oriente, occidente atque septentrione. Praeterea postquam dixit quod "sit invisibile regioni australi, quodque obtegatur in suo sinu„ addit quod "locum suum clauserit muro„. Iamvero si in sua natura illud (principium) est perpetuo invisibile, neque unquam adspicitur a materia, quae in regione australi est, suppetebat equidem ipsi praesidium ex sua natura invisibili quae necessario non poterat prehendi. Praesertim vero minime erat expugnabile a malo. Porro cum murum erigit, illum erigit ad semet custodiendum adversus bellum quod pertimescat suscitandum ab illo qui validior ipso est. Ergo et inbecille est ac formidolosum artificiisque sese custodiendi indigens, neque propterea utpote Deus sibi sufficit

Ulterius : si (bonum principium) suum munivit locum, (scire cupimus) adversus quamnam materiam munivit eum ? Et si iam illum munivit, antequam erectus fuerat murus, ergo ante erectum murum minime erat ipse custoditus. Et tunc quomodo cum esset Deus haud pridem praecognovit sibi requiri murum, et quare illum haud exstruxit ab initio ? Deinde quomodo tunc temporis materia destituta erat vi agendi, neque adoriebatur bonum, cum deesset eidem tunc murus ? Quin potius delirans asseris, quod, postquam fuit munitus locus, eadem materia insiliens adeo praevaluit ut et bono partem abstulerit.

Et quomodo principium bonum quod poterat ex aliqua bona materia murum exstruere, non condidit ex eadem bona materia mundum, qui nullam haberet commixtionem cum malo ? Si porro murus, quem fecit, erat immater-

ialis atque intelligentia praeditus, mirum sane est quod qui potens est ut substantias immateriales ex non existentia ad existentiam adducat, haud facile fecerit et materiales. Si dein contendis istum murum ex semetipso assurgisse, erat iste, uti vobis mos est dicendi, tertius expers initio et non genitus : ergo connumeremus eum simul cum duobus illis (principiis), et credamus tria esse principia, non duo. Si vero respondes quod deus ille bonus ex sua essentia (bona) confecit murum illum, quanam ratione ille qui incorporeus est ex semetipso aliquid decerpserit vel sese diviserit ? Deinde si, uti fabularis, futura erat materia mala ut bellum iniret cum bono cuius decorem splendidissimum excupiebat, murusque confectus erat ex illa ipsa praeclarissima essentia, necesse profecto erat, ut bonus ex alia omnino natura exstrueret murum ad se custodiendum : alioquin, si murus ex ipsa dei substantia esset confectus, satis erat ut materia particulam excideret ex muro, ad quem facilem habebat accessum, atque ut ita cupidine repleta cum bono sese immisceret. Praeterea quomodo bonum undequaque claudis utpote indigentem muro aliquo ad se custodiendum ? Quomodo inquis terram quae ipsi debetur tres tenere partes, septentrionem, nempe, orientem et occidentem, nullamque cavitatem infra existere ? Tuis equidem utor dictis, quibus videris verbum facere de quodam homine quasi frigore contracto qui semet accumulatis quampluribus tegumentis calefacit, contrahitque pedes ne ex imo forsan ascendens frigus illos attingat[1].

Ast ipsius sententias quas deo dignas is arbitratur intueamur. Qua igitur de causa bonus ille sese abscondit ab eo qui cum deo dimicat ? Nobis interrogantibus is respondet : “Ne concupiscendi praetextum daret arbori malae in australi regione sitae, neque causa esset cur eadem concupiscentia flagrans ad certamen veniret. Ast (idem ille deus bonus) in sua inclusus gloria minime praetextum dedit propter suam bonitatem„.

Quisnam aranearum texta eiusmodi tela potest ferre ? Quisve haud collacrimabit videns animas ratione praeditas iisdem irretitas telis ? Dolendum sane fuisset si talia locuti essent cum tauris asinisque ad illos decipiendos : quanto ergo magis cum conantur seducere homines qui nondum penitus

amiserunt rationis facultatem, qua nempe sunt quod sunt, scilicet homines ?

Iamvero qui natura quidem sua malus est, quomodo appetit rem bonam? Quod enim quis appetit, illud in se recipere potest. Quare qui malus est natura sua, non est idoneus ut fiat particeps eorum quae sunt bona. Quae enim attinent ad essentias naturasque, eadem manent immobilia ac inhaerentia iisdem constanter atque invariabiliter, quin ullam habeant commixtionem cum naturis essentiisque oppositis. Quae est enim, apposite clamat apostolus, participatio lucis cum tenebris ?

Equidem secundo loco admodum execrandus iste Manes ait, quod "bonus sit invisibilis regioni australi„. Attamen nescio quomodo dicit de materia, quae inhabitat inter australem regionem et orientalem ac in ipsa australi, quod potuerit appetere illum qui est invisibilis. Si enim mansisset in regione australi, minime illum praeclarum videre potuisset, si vero ex iis egressa esset, praeteriisset haereditatis fines, quos hic stolidus ipsi constituit ab initio, et tunc verum esset quod hic impius dixit. Sed quomodo eiusdem figmentis nefandissimis cohaerent ea quae asseruit, deum nempe semetipsum inclusisse ne ipsum videns arbor mala eundem appeteret et idem in periculo constitutus evaderet? Quodnam, quaeso, periculum erit bono, ex eo quod materia paticeps eius fiat, si modo eadem esset apta eiusmodi participationis ? Quin imo emolumentum exinde emersisset, quod scilicet bonus sineret participationem boni immutare materiam quae in se mala est : et deus ipse incriminationem invidiae iure incurrisset ex eo quod se abscondat, cum per suum decorem posset ad virtutem attrahere et subiicere rectae rationi materiam quae adversus ipsum insurgit dimicatque. Qui enim se inclinat ad appetendum, obtemperat ei quem appetit, neque ei ullatenus detractat.

Sed cum (Manes) iam dixerat quod, deus propter suam bonitatem sese includit ne arbor mala eiusdem intuitu concitata capiatur concupiscentia eius atque in periculo constituatur„, deinde quasi suorum commentorum oblitus totum certamen adversus bonum (deum) parat, congregat enim, acerbeque armat in eum improbitatem, materiam, arboremque malam mortis.

Recenseantur dein simul universa nomina, discatque quilibet queisnam Manichaei tribuant victorias relatas de deo bono. Inprimis de eadem materia haec dicunt: "Arbor mortis in plures dividitur arbores, quibus belli impetus atrocitasque insunt, paci autem sunt alienae, omni malitia replentur, nulloque in loco bonos fructus ferunt. Arbor porro adversus fructus suos divisa est, fructusque sunt divisi adversus arborem, neque consentiunt cum arbore quae ipsos peperit, sed omnes plasmant cariem ad perditionem suae regionis, neque subiiciuntur illi quae eos peperit, sed tota arbor mala est, nihilque boni penitus facit. Est ipsa in se divisa, et unamquamque ex regionibus nominatim ex iis depravat„.

Modo autem immanem congeriem figmentorum praesertim destitutorum subsistentia suscipiunt coacervare atque hinc materiam distribuere in multas partes, quas nominant fructus, qui sese ad invicem perimunt, ponuntque eosdem concitantes tumultum adversus arborem quae ipsos genuit, eosdemque confici et quasi lanam per cariem corrumpi; asseruntque tandem quod caries minime sponte exoritur sed ab iisdem fructibus fingitur ut iidem deveniant ad se invicem destruendos conficiendos interimendosque, priusquam insurgant armis et bello adversus bonum.

Cum talia athei isti execrandae turpisque gloriae avidi effutiuntur, nequaquam considerant se absque consilio affirmare quae sibi lubent, eaque simul illico inficiari, nulloque suasionis argumento commenta super commenta compingere, quae suis ineptiis dein iuserunt. Cum enim dicunt materiae partes agitari, invehunt permixte confusionem in matrem, progenies aliosque cunctos quos terrore atque perturbatione repletos perhibent propter insurrectionem aliorum adversus alios. Ex eiusmodi mutua agitatione, absque interventu ac sine subiectione congerunt concitatos ad se simul armandum bellumque uno consensu gerendum adversus lucem, instruuntque armis etiam fructus arboris malae, quos et membra mortis appellant. Potestatem equidem sibi faciunt improbitatis et mortis fingendi essentias quae minime existunt, easdem in plures dividendi, tum dein eas in unum colligendi illasque disponendi ad

seditionem simul et ad concordiam, atque hoc modo delineandi omnia ista aenigmata consistentia destituta.

Expedit porro ut hic proemium stupendi libri illius !, praesertim autem partem figmentorum, afferamus et ex commentis illis sibi haud consentaneis seligamus, quantum fieri potest, pauca ut cuivis dignoscatur stoliditas blas - phemiarum ipsorum, iuxta apostoli dictum.

De materia, deque fructibus illius (arboris malae) ac membris notantur haec dicta immania. "Sed ipsis exinde nempe ex agitatione exstitit causa cur usque ad lucis mundos assurgerent. Neque enim arboris mortis membra se invicem noscebant, neque sensus ipsis inerat ad invicem, nam quodvis eorum nihil amplius quam suum sonum cognoscebat, et nonnisi quod erat ob suos oculos illa intuebantur, audiebantque cum quis clamabat. Cum clamorem itaque eiusmodi sentirent, cum impetu egrediebantur sonum versus : neque aliud quidpiam noscebant. Hoc autem modo ab invicem fuerunt concitata ut egrederentur usque ad fines gloriosae terrae lucis. Cumque intuita sunt aspectum lucis prorsus mirandae atque splendidissimae prae propria luce, tunc convenerunt : sunt haec autem materia illa caliginosa, excogitaruntque sese illi luci immiscere : attamen ob suam stultitiam nesciebant deum fortem ac heroem in illa inhabitare. Imo cupierunt ascendere ad excelsum locum, quoniam divinitatis famam nullatenus agnoverant, neque quis sit deus senserant, sed cum stulte adspexerint, ex cupidine adspectus illorum benedictorum mundorum reputarunt eosdem fore suos. Quamobrem cuncta membra illius arboris caliginis, quae est materia efficiens corruptionem, sese extulerunt ascenderuntque multis cum virtutibus quae numero nequeunt dici quot : induta autem omnia illa erant ignis materia. Porro distinguebantur membra illa, alia enim gerebant corpora dura, et in sua magnitudine erant infinita, inicorporea, intangibilia, quibus sensus tenuis inerat, sicuti sunt daemones et species spectrorum. Cum ergo sese extulit universa materia cum suis spiritibus, turbo, aqua, ignis et su daemones, spectra, principes et omnes virtutes, dum interea inquirebant qua ratione sese luci insererent, hanc ob agitationem concitatam ab imo adversus

terram lucis fructusque sanctos, necessarium fuit ut aliqualis pars ex luce profecta adesset seseque immisceret hisce malis, ut per immixtionem hostes caperentur, atque pax (exinde) esset bono eiusque natura custodiretur, propterea quod exempta evaserit illa benedicta natura ab igne materiae et a carie illa corruptrice. Deinde : lucidi illi se exuunt materia, scilicet virtute ipsis immixta, ut materia e medio aboleatur,et fiat illa arbor vitae deus in omnibus et super omnia. In illo siquidem lucis mundo non est ignis comburens, qui iniiciatur super malum, neque ferrum illud abscidens, neque aquae suffocantes, vel quidpiam aliud malum hisce simile. Quidquid enim est, lux est, locusque liber est, nullumque adversus eum est exitium. Verumtamen hic est exitus, ut hostes, cum a particula illa quae ex luce emanavit dissipantur, supersedeant ab impetu et capiantur per immixtionem„.

Iamvero quisnam eiusmodi impietatis perturbationi ebibendae consentit nisi qui ebria sit mente affectus? Quisnamve intellectu praeditus haud deridet undequaque talem aberrationem quae redolet dicta omnino confusa, incohaerentia atque inconsiderate prolata? Quo sane pacto fieri potest ut materia illa esset non facta expers initio et bono coaeterna, atque ut abundaret cunctis malis illis fructibus, virtutibus pluribus quae nequeunt numerari, et, ut affirmat impius ille scriptor, essent corpora dura quorum magnitudo dixit infinitam? Quodnam unquam responsum dabis? An infinitum dicitur corpus exstans in corporibus tenuibus, in spectris, spiritibus, turbinibus, aquis, igne, daemone, atque principibus qui in profundo sunt? Hosce enim cunctos enumerat cum aciem materiae ordine recenset.

Dicant porro utrum fructus qui pariter pullularunt iam arbori inerant olim atque ab initio, an vero deinceps additi fuerunt? Si olim (atque ab initio), ergo plures sunt qui exstiterunt sine initio, quique non fuerunt facti, iique sunt non computabiles et, ut summatim dicam, totus ille coetus eorum qui fuerunt nominati. Si vero temporis decursu arbor, ut solet fieri, germinavit fructus, protulitque universam eiusmodi progeniem malitiae, ergo eiusdem arboris dumtaxat pars aliqua increata est dicenda, ast reliquae, eaeque plurimae,

partes sunt creatae, quae scilicet deinceps factae fuerunt. Iamvero quomodo intelligemus uni eidemque essentiae inesse ista duo opposita quod ipsa sit simul increata et creata? Quomodo materiae fructus quos dicit stultos sensuque destitutos et nonnisi quae ob ipsorum oculos sunt cernentes, quique vix propter suam imbecillitatem otiositatemque compotes sunt ut vocem eorum qui prope sunt audiant, quomodo, inquam, perhibentur adversus sese invicem concitati, atque dicuntur ita attracti simul ut communi concordia usque ad fines terrae lucis processerint, non secus ac si una sub ordinatione ducerentur, adspexerint visum lucis, fuerintque abrepti cupidine venustatis quam appetierunt? Atqui eiusmodi actiones nequaquam sunt essentiae stultae atque sensus expertis. Appetitio enim boni, qui est reapsa deus, supponit rite intellectum excelsum, non stultitiam. Cum malum appellasti naturam, qua ratione, o praeclare!, natura eorum stulta et sensu expers potest beatam gloriam boni appetere? Quo ergo pacto scriptor ille plene amens dicit illos (i. e. fructus arboris malae) adspexisse visum lucis admirandae et decorae quae megnopere suam lucem antecellebat seseque congregasse, eosdemque esse materiam illam caliginosam?

Ast quinam decor, quaenamque stupenda lux inerat caliginosae illi materiae? De ista disquirens asserebas quod fructus materiae adspexerunt visum lucis admirandae, quae valde speciosior erat sua luce. Sed mihi dic: an itaque illi caliginosae materiae inerat particula quaedam lucis? Tunc ergo iampridem ab initio eadem materia caliginosa immixta erat luci, atque idcirco supervacaneum est omnino initum illud bellum infestum. Conveniens siquidem tunc fuisset ut materia erga lucem sibi cognatam peramanter sese gerens ad illam pacis legationem mitteret, posceretque perfectam immixtionem partis lucis, ex qua iam pars aliqua ipsi materiae caliginosae immixta reperiebatur.

Verum procedendum est ad aliam sententiam, qua dixit fructus seu membra materiae tunc sese congregasse, eosdemque fuisse illam materiam caliginosam. Iamvero quomodo haud aliud esse materiam, aliud vero ipsius fructus intelligemus? Si dein materia in hisce (i. e. in fructibus)

consistit, ergo permulti fuerunt infiniti expertes initio et non geniti : non ergo duo tantum dantur principia, uti alias verbum fecimus.

Stupet attamen animus meus quod illa immaterialis intellectualis atque invisibilis lux dei boni dicatur fuisse visibilem fructibus materialibus. Insuper, hisce praetermissis, stupet animus quomodo praedictus scriptor oblitus sit illius muri quo lucem circumcinxerat. Idcirco fieri minime poterat ut illi (i. e. fructus) usque ad fines gloriosae illius terrae venirent atque super eam consistentes adspicerent suis oculis murum, intuerenturque lucem intus inclusam atque contractam. De hac luce mysticus foedusque ille auctor insipientium coripheus ita inepte scribit : "Est illa invisibilis regioni australi, obtegiturque iis quae sunt in suo sinu. Deus siquidem murivit locum„. Et dein adiungit : "Sed ipse in sua gloria inclusus est„.

Quis operis pretium esse censet confutanda ista, quae ita contradictoria sunt, ut sese invicem elidant, imo quae pugnant cum ipsa natura ? Quidnam ex iis quae sunt impossibilia haud protulit ille auctor, dux expeditus Manichaeorum, princeps doctrinarum obscoenarum, ac legislator impietatis ? Nonne adscripsit naturam malo, et istud dixit expers initio et increatum ? Nonne malum constituit adversus deum illum essentia bonum ? Nonne et idem malum seu materiam distribuens in partes, seu in fructus infinitos malos, effecit increatos atque deos innumeros, quos nobis tamquam ab initio existentes introduxit ? Sane ethnicorum impietatem, eorundem polytheismum atque gigantium certamina leviores esse suis blasphemiis prodit. Illi enim ex indulgentia nominant deos quos invenerunt homines quibusque victorias de gigantibus relatas tribuunt : hic vero adversus illum, qui est unus Deus, qui omnium existentium causa est atque super omnia existit, armat virtutem malam materiamque, commentaturque bellum sempiternum, confingitque ipsi (i. e. materiae) fructus germinantes, aciem nempe daemonum virtutumque adversariarum. Nonne iisdem hisce (fructibus), qui natura sua, iuxta sententiunculas fabularum senilium illius auctoris, sunt destituti sensu atque fatui, tribuit cupidinem illius excelsae lucis ? Nonne ponit visibilem materialibus illum qui

immaterialis invisibilisque est? Nonne murum exstruit quo includit lucem, istamque utpote inexpugnabilem efficit ut a longe aspiciatur? Ex stultitia dein fructus materiae, seu ipsam materiam, similem cohorti cuidam πολυπροσωπω armavit adversus lucem haec dicens: "Impulit ipsam sua audacia ad egrediendum versus intellectum principem: vicit autem, quoniam deus ille bonus, cum magnopere staret in tremore ac in timore esset, ad vitanda mala quae in ipsum insurgebant, compulsus necessitate eo devenit, ut, ad complendam cupidinem materiae, eiusque rabiem cohibendam, particulam quamdam abscinderet et infra demitteret ex sua luce, quae particula commixta est malis. In multitudine enim erat materia illa πολυπροσωπα„.

Cum (materia) copiosa itaque esset cunctis istis fructibus, Rhea ethnicorum diva, ut videtur, sapientior erat Manichaeorum deo bono. Hic enim prae illis (divinitatibus) ita infirmior timidiorque erat, vacuusque intellectu, ut neque reputandus sit unus ex iis qui recte sentiunt: ubi e contra illa (diva), ut in fabulis narratur, cum suum noverit maritum Saturnum, qui eius comedebat natos, pro puerulo superstite et modo nato lapidem obvolutum fasciis, tamquam infantem dolo ostentans, obtinuit ut Saturnus istum deglutiret.

Quam pueriles porro sint Manetis nugae, perpendite, quaeso. "Non ignis comburens, ait, est in mundo lucis, qui iniicitur super malum, neque ferrum abscindens, neque aquae suffocantes„. Numquid hisce, impure, indigebat deus? Quid? An ille qui, ut inquit Paulus, verbo oris sui cuncta produxit (Heb. I, 3) aptus haud erat ut nutu suo dumtaxat omnia exterminaret? Neque aliquid alieni protulisti, cum et tuis blasphemiis hoc adiunxisti, quod nempe "(deus bonus) in tremore steterit„ et quod idem "pro effugiendis malis pro pace (habenda), atque ut arcerentur inimici particulam quamdam ex sua luce dederit„ non aliter sane quam qui sese interimunt, ne in captivitatem abducantur. Impietatibus tuis et hoc addidisti quod putasti (deum) indigere belli instrumentis ad poenam infligendam, cum interim ipsius infirmitatem inopiamque blandis verbis obtegis, et quasi ad illudendum inquis: "illam particulam lucis ideo fuisse datam materiae, ut deinceps, iuxta locutionem tuam,

commixtio eliquaretur, repperireturque pura lux„. Equidem videris disserere de faece vini non vero verbum facere de deo. Prosequeris autem ulterius: "Postquam commixtio eliquatur, desinit materia omnino in abolitionem„. Hisce verbis uti et illis superius adductis exhibuimus te dicentem : "ut materia aboleatur de medio„.

Curnam, o vane, cunctis hisce dictis delinquens in deum blasphemas? In patefaciendam omnimodam tuae mentis aberrationem profecto exeunt varii circuitus tui. Si enim materiam eiusque fructus ponis sese mutuo abolentes, ita ut creent cariem absumentem, necesse erat, ut omitteres illud quod paulo post dixisti, nempe quod materia ex semet aboletur, neque oportebat ut illam dimicantem cum deo bono effutires, sineresque quae a carie absumitur de deo victoriam referre.

Ast forte quis alius dicit, congruum fuisse ut pars aliqua ex luce sese materiae immisceret, eum in finem ut pars illa praestantior victoriam referens immutaret materiam eamque ad se attraheret.

Si rabidus ille immanis fabulator impietatis talia esset professus, forsan quaedam species fuisset eius commentis, neque in foedam illam doctrinam is ab initio fuisset lapsus.

Omnis enim eius conatus eo tendit, ut malo tribueret dominatum, utque haud esse reprobandum ostenderet peccatum, utpote quod materia sit quae cogat ad peccandum, quae quidem materia fingit cariem absumentem. Superius siquidem inquit: "Idcirco data fuit particula lucis, cum materia armata fuit„. Verba dein ipsius hic addo "Ut custodiretur boni natura, materia illa benedicta effugit de igne materiae, et de carie corruptionis„. Si itaque ipsa natura boni materiae dedit tamquam suae liberationis pretium particulam sui, ne experiretur ignem cariemque corruptricem, compertum fit particulam illam a bono datam et materiae immixtam, fuisse eum in finem datam ut desineret atque conbureretur, donec eliquaretur illa immixtio iuxta ineptias delirantis Manetis. Quare ille bonus in duas partes scinderetur, et particula lucis ab illo ablata subiiceretur materiae, et proiiceretur ad cariem absumentem, et coageretur ad

peccandum. Dicunt dein quod : "Ipsa ista particula lucis quae immixta fuit materiae praebuerit causam cur crearetur mundus iste, ex eo quod deus propter immixtionem istam cum malo coactus fuerit ad facienda omnia. Secus autem qua de causa deus indiguisset mundo, hominibusque qui ipsum minime erant audituri? Omnia enim existentia condita fuerunt post hanc im-mixtionem, cum quibus et homo (recensendus est), qui est pars huius mundi„. Quo autem pacto vos talia delirantes quis perferet? Nonne enim do-cetis quomodo deus necessitate coactus creaverit? Nonne et docetis quomodo ille ex materia coacte compulsus potuerit constituere compositum hunc mundum ex commixtione coacta? Et quo pacto fieri potest ut cum fructus materiae excitati sese invicem elidunt ex praelio, concitatione, ac certamine atque ex particula quam arripuerunt a bono aliquid exsurgat potius quam dissolva-tur? Concitatio enim et coactio pariunt potius dissolutionem non autem constitutionem. Undenam ergo ordinate haec omnia reguntur gubernanturque, ubi diei horae dispositione concinne temperantur, atque ubi sol et luna sibi ordinate succedunt observatis normis compositis? ubi spiritus flant, terra seritur et metitur, et mare noscens suos fines arena compescitur ut cohibeat suum fluxum, quo se convertit ad procellas excitandas? Non aliunde proculdu-bio quam quia unus idemque est universorum opifex moderatorque qui omnia constituit de iisque curam habuit. Si autem damus, quod asseritis, prius nempe fuisse perturbationem, coactionemque praecessisse creationem, nihil omnino ordinate notum fuisset, sed quidvis dissolutum fuisset.

Qua igitur ratione contenditis immundi vos Platonem sequi? Ex quo vos tamquam barbaros ponit divina Scriptura abiicitque utpote dicta sacra minime intelligentes, illico ad testimonia properatis aliena et extranea, cumque et ho-rum claustra vobis occluduntur, reperietis vos effectos adversarios contra vosmetipsos et contra quemcumque atque oppositos. Nonne reapse tales estis, cum asseritis ea, quae sibi invicem nequaquam consentanea sunt? Porro quamvis Plato professus est aeternitatem materiae, nullatenus tamen materiam malam, seu naturae malae affirmavit aut eandem asseruit esse (causam)

efficientem mali, vel praelium committentem cum bono uti contenditis. Imo idem Plato ait deum ex eadem materia mundum hunc effecisse, atque exhinc ipsam materiam vocat rerum omnium matrem, educatricem, atque susceptricem amplissimisque nominibus eandem extollit. Neque tamquam invitum aut coactum inducit deum opificem ad creandum, uti contendunt vestra lingua vestraque mens cum deo certantes, sed eundem inducit uti opificem voluntarium atque solummodo ex bonitate.

Hinc ait Plato : "Ad illam quaestionem : quanam de causa Deus res creatas et hunc universum constituit ? respondemus : quia est bonus. Bono autem nulla inest invidia cuiuscumque rei„. Et haec quidem rectissime dicit : ast illud aliud quod asseruit nempe materiam ex qua fuit factus mundus esse aeternam, minime concedimus. Hic enim mundus materialis factus est. Atqui quod factum est nequaquam est aeternum, cum unus Deus increatus sit aeternus. Omne enim quod non est ex essentia illa quae super omnia est, id est creatum proindeque non est aeternum, uti et fidei divinae verba ostendunt.

Ast inquies : undenam ergo mala ? En validior Manichaeorum obiectio quae secum ad perditionem pertrahunt imperitos. Cui veritatem docens ego sic respondeo : ex vobis o mali sunt mala, vos ipsi habetis unde obiectionem diluatis. Cum enim vos estis origo totius mali, quod est causa aegritudinis, qua mentes vestrae afficiuntur, nolite alibi malorum causam investigare.

Quid igitur lapides non dubitatis effodere ad perquirendas mali opes quas abditas habetis in terra vestra ? Malum enim nequaquam est essentia quaedam, sed est abusus facultatis liberi arbitrii. Sic, exempli gratia, Deus creavit in corpore oculos ut videant, seu participes fiant luminis huius sensibilis et visibilis, non tamen effecit coecitatem, cum coecitas sit orbatio a lumine. Si quis nihilominus voluntarie occludit oculos, is ipse sibi causa est coecitatis, neque idcirco Deum criminatur tamquam auctorem eiusmodi coecitatis. Essentiarum siquidem auctor est Deus non privationum. Pari et ratione Deus tamquam oculum intellectualem creavit in nobis mentem ut luminis divini intellectualis participes simus compotesque contemplandis hisce

rebus visibilibus, atque ex concinnitate et coagmentatione mundi arguamus existentiam illius qui fecit disposuitque hunc rerum ordinem. "Invisibilia enim Dei, ut ait Paulus, ex creatura mundi ex operibusque intelliguntur et videntur„ (Heb. XI, 3). Quidam alius sapiens dicit: "Ex pulchritudine operum quasi ex mensura quadam opifex rerum creatarum cernitur„. Si porro ab eiusmodi theoria mentem nostram voluntarie procul amovemus, imo ad cupiditates passionesque convertimus, profecto eo ipso voluntarie occludimus intellectualem nostrum intuitum eique inhibemus coecitatem, quae est discessio a deo, discessio autem a deo est orbatio a lumine, et in hoc consistit peccatum, quod est privatio, non essentia, quae privatio nequaquam substitisset nisi oculum intellectualem occludens a consideratione insita naturae amovissem.

Ast subiungis: necesse erat ut tales fuissemus qui nequissemus deflectere in malum, seu qui nullatenus peccato obnoxii essemus.

Equidem haud alius mihi videris quam ille qui vellet ut vice hominis lapis vel lignum esset, qui scilicet creaturae voluntate praeditae atque rationali praefert creaturam sensu destitutam, quae capax non est ut concitetur ad peccatum: lapis siquidem et lignum et alia eiusmodi nullatenus sunt obnoxia peccato. Creaturas autem rationabiles ideo fecit Deus ut ex eius bonitate reciperent. Quoniam vero ipse est essentialiter sapientia, iustitia et lux, nos quoque, per motum intellectualem quo ad eum elevamur, ex eius scientia recipimus et eiusdem scientiae luce illustrati possumus iusti et boni esse et resplendere scientia ad coelestia percipienda quantum fieri potest.

Hanc ob rem ipsi sapientes externi hanc esse philosophiae definitionem docuerunt.

(Philosophorum). "Philosophia est assimilatio qua quis assimilatur quantum fieri potest bono qui est ipso praestantior„. Non aliunde sane talem illi definitionem desumpserunt, quam ex iis quae vera sapientia nostra docet, hominem nempe ad imaginem et similitudinem Dei factum fuisse cum per exercitationes virtutum idoneus fit ut imaginem et similitudinem Dei in se suscipiat. Praecipua autem imaginis Dei significatio consistit in libero sui

arbitrio. Si enim non a voluntate nostra sed a necessitate recti fuissemus, maximopere a similitudine exinde defecissemus prototypi, ac imago praesertim Dei in nobis quodammodo mutilis esset. Quapropter nobis demandata fuit cura nosmet regendi, atque, ad id praestandum, accepimus facultatem congruam vimque prorsus sufficientem, ne laberemur in aliquid ex iis quae constituunt peccatum. Id autem evidenter conspicitur in iis qui virtutem recte operantur. Nisi enim huic animali rationali inesset facultas idonea ad recte operandum, nemo unquam ex iis qui indesinentem operam navarunt disciplinis, recte adeptus fuisset virtutem. Cum ergo conspiciuntur recte operantes, concludendum est negligentiam haud recte operantium culpam esse iis ipsis iure adscribendum, minime vero Deo creatori, propterea quod minime recte operati sint cum id poterant.

Ast dicunt: Minime congruum erat ut anima subiugaretur huic corpori, ne ex inclinatione corporis in peccatum hoc sequeretur.

Sed, nequaquam haec est causa peccandi, quin imo ideo peccamus quia male arbitrium nostrum dirigimus. Siquidem nobilium angelorum natura cum exempta prorsus sit a quovis ligamine corporali nihilominus satanas, qui iam antea cum stellis lucis numerabatur, delapsus est, ex eo quod concupierit quae ipso excelsiora erant, neque ordinem ipsi a Deo sancitum servavit; quare de eodem satana nec non de iis qui eadem defectione cum ipso infecti fuerunt ait sacra Scriptura in quodam loco "Angelos vero, qui non servarunt suum principatum sed dereliquerunt suum domicilium, in iudicium magni diei vinculis aeternis sub caligine reservat„ (Iud. 6). Reservantur autem utpote qui lapsi sunt in illum ignem finalem, et in vincula aeterna in caligine. Illud enim "reservat„ respicit tempus futurum, sicuti et Petrus scribit: "Coeli autem qui nunc sunt et terra eodem verbo repositi sunt igni reservati in diem iudicii et perditionis impiorum hominum„ (II Petr. III, 7). Idcirco Dominus quoque in evangelio, alludens ad diem iudicii, apparet dicens: "ite maledicti in ignem aeternum reservatum diabolo et angelis eius„.

Porro isti quos vocamus quoque daemones non iam fuerunt naturae

malae ita creatae a Deo qui omnia fecit bene, sed quia voluntarie seu ex propria voluntate post malam voluntatem processerunt uti Dei verbum ostendit. Qua de causa et voluntarie conceperunt invidiam contra nos et bellum movendum. Profligantur tamen cum Deus opem fert nobis cum eis certamen ineuntibus, atque exhinc cum vincuntur, ipsorum confringitur arrogantia elatioque spiritus, nosque eximie probati habebimur per victoriam de iis relatam.

Ne quis porro criminetur quod corpus et anima simul exoriantur. Deus enim suae sapientiae ut ita dicam abundantiam manifestare volens, hominem fecit imaginem dignam admiratione, retionalem et sensibilem, eundemque constituit in medio creaturae visibilis atque invisibilis. Intellectu enim accedit ad eos qui supra sunt, corpore autem ad ea quae infra sunt, atque cultu virtutum ad eos qui supra sunt transfertur.

Ex ratione itaque vivendi eorum qui instificati sunt contempla sapientiam bonitatemque Dei : ast cave ne plurimorum negligentiam vertas in criminationem creatoris. Neque propter illos qui erant peccaturi ac futuri ut ex propria incogitantia procul a Deo deciderent, congruentius erat ut neque illi qui iustificati sunt prodirent ad existentiam. Per utrosque enim apparet bonitas creatoris, qui cunctos pari ratione creavit, non iam istos ex una natura, illos vero ex alia diversa. Ita dantur plurimi quibus initio inerat sane voluntas mala, quique se macularunt cupiditatibus, postea vero sese convertentes virtutem excoluerunt; danturque alii modo inverso. Iamvero per utramque diversam vivendi rationem ostenderunt minime causam malorum esse Deum. Namque si, iuxta perimpiorum Manichaeorum sententiam, diceretur corpus coacte impelli ad peccatum, nemo profecto ex iis qui vinculo carnis devinciuntur iustitiam fuisset operatus. Et quo pacto factum est ut Iosue filius Nun lingua equidem carnali, edito iussu ad coeli luminaria, fecerit sistere cursum lunae et solis eum in finem ut referretur de inimicis victoria, neque illam interciperet nox? Praetermitto sub silentio alios huic similes virtute praeclaros viros qui commemorantur tum in veteri tum in novo testamento.

Cum hisce itaque eruditi dictis credideritis in unum Deum omnipotentem qui est in una quidem essentia ac divinitate, ac in tribus vero personis, eia surgite atque convertite vos ad occidentem, abrenunciantes caligini illi Manichaeorum, scilicet satanae qui sese extulit super creatorem suum sibimetque adplicavit verba quae occurrunt apud Isaiam : "super astra ponam solium meum„ (Is. XIV, 13). Et quamvis ille fuerit deiectus, modo per Manichaeorum linguas extollitur ad summum spiritus arrogantiae verticem, vocaturque caligo initio expers et non facta, pugnatque cum deo. Deinde convertite vos orientem versus, vobisque occurrit cum suis radiis Christus qui est sol iustitiae, qui palam declarat "ego sum lux mundi„ (Io. VIII, 12); ipse in se ostendit Patrem revelatque cum se Spiritum sanctum, ipse vos ducit ad aquas vosque lavat lavacro illo quod est totius veteris vitae expurgatio, dirigitque ad vitam novam, obruens fluctibus vetustatem peccati. Vos enim per sepulturam eius cum eo sepelimini, vosque induet iuventutem staturae spiritualis, vosque ita novos ostendet neque amplius veteres.

Haec iam aperte praedixit per Isaiam ostendens magnitudinem bonitatis et doni. Ait enim : "ego sum ipse qui deleo iniquitates tuas propter me, neque peccatorum tuorum amplius recordor„ (Is. XLIII, 25). Probe autem dicit in praecitato textu "propter me„ : quamvis enim sibi proponit dicere "propter vos„, opus est tamen, ut compleat deficientiam nostram, proindeque dicit "propter me„ scilicet gratiam meam facio causam doni. Idcirco enim gratia, quae Deum decet, pro vobis cunctis mortem gustavi et ex mortuis resurrexi, ut vobis talia elargirer. Quamobrem etiam Paulus dicebat : "Non ex operibus iustitiae, quae nos fecimus, sed secundum suam misericordiam salvos nos facit, per lavacrum regenerationis et renovationem Spiritus sancti„ (Tit. III, 5). Isaias dein propheta cum gloriatur in magnitudine doni inquit : "Exultant pauperes propter Dominum in laetitia : et qui sunt sine spe ex hominibus implentur iucunditate„ (Is. XIXX, 19). Quinam vero sint "pauperes„ et "qui sunt sine spe„, disce a Paulo qui docet : "Eratis in illo tempore sine Christo, alieni a conversatione Israel et hospites testamentorum promissionis spem non

habentes, et sine Deo in hoc mundo, nunc autem in Christo Iesu vos, qui eratis longe, facti estis prope in sanguine Christi„ (Ephes. II, 12, 13). His consentanea docet Christus cum per Isaiam ita loquitur : "Et ducam coecos in viam, quam nesciunt, et in semitis quas ignorarunt ambulare eos faciam. Tenebras faciam coram eis lucem, et difficilia plana : haec verba faciam eis, et non derelinquam eos„ (Is. XLIII, 16).

Videtisne redundantiam eiusmodi divitiarum, quae coram vobis ponuntur? Cum eas itaque recipitis illas custodite. Cernitis modo postquam eratis coeci: ne posthac videamini obcoecati caligine peccati. Vocati estis ad vitam rectam : obliviscimini ergo viam tortuosam, atque procul omnino retrahite ab ista passus vestros. Undique vos gratia baptismi munit quasi muro, qui ab inimicis nequaquam expugnatur. Eandem baptismi gratiam praefiguravit Moysis baculus, qui est typus crucis, quique mare rubrum scidit, atque, ut s. Scriptura ait, "aquae iis fuerunt veluti murus a dextera et murus a sinistra eorum„ (Exod. XIV, 22). Ille super aquas baculum typice extendit, nos autem spiritualiter ponimus illum, atque ex petra mea admodum sicca scaturire facit aquas instructionis catecheseos fidei sanae professionis, flumenque Aegyptiacum cultu daemoniaco impietatis Manichaeorum plenum exsiccat, quamvis nequaquam perfecte super illud baculus cadit, sed per argumenta correptoria, eiusque luteos fluctus commutat in sanguinem, ne quis ex iis bibere adhuc valeat.

Fugiamus itaque ab impietate sanguinea et mortifera, praecipue vero fugiant mulieres quae tam facile irretiuntur, curramusque ad Christum qui est fons vitae, cui gloria cum Patre et Spiritu s. in saecula saeculorum. Amen.

Interrogationes monachi Edesseni nomine Patricii ad sanctum mar Philoxenum directae (1).

Harum interrogationum argumentum versatur adversus passiones animae, de purificatione eiusdem animae, qua ratione quibusve mediis aquiritur, an deceat ut eligamus loca ad pugnam adversus passiones, nec non utrum oporteat ut omnia Christi praescripta opere adimpleamus. Porro Philoxenus reprehendit illarum auctorem, demonstrans haud ordinate eundem interrogasse.

Re quidem probasti, vir sancte, te nos maxime amare, propterea quod ex plurimo quo erga nos amore afficeris oblitus fueris virium nostrarum modi: nostrum potius erat ut te scripto adeuntes interrogaremus atque a te addisceremus . . . . (2) Hinc improbantur quoque cuncta falsa illa scripta dicta "revelationes„ ab haeresiarchis edita, in quibus disseritur de spectris mundi, de firmamenti mansionibus regionibusque, de variis coelis, de locis distinctis naturarum, de speciebus variis virtutum excelsarum. Haec sane omnia hallucinationes sunt mentis concitatae a passionibus impulsu daemonum. Paulus enim uno dicto occludit aditum cunctis visionibus spiritualibus hisce verbis: "Nequit fieri ut (visiones) appareant aut ut de iis verbum fiat in terra corporeorum, neque mens illas attingere valet, et, si valeret, id ipsi non licet (3)„. Quare cum tua religiositas harum meminit, caveas, quaeso, a visionibus, propterea quod eiusmodi bellum praevalet praesertim apud solitarios.

(1) Codex Vaticanus praefixum habet hunc titulum: Ad interrogationes directas per epistolam ad mar Philoxenum a viro recluso nomine Patricio Edesseno. Philoxenus autem auctor huius tractatus responsionis est ille Mabbugensis episcopus acerrimus oppugnator s. syn. Chalcedonensis, qui periit an. 518.

(2) Versus finem tractatus sic concludit.

(3) Videtur alludere ad 1 Cor. II, 7.

Vir quidam nomine Adelphus (1), qui aliquando in urbe Edessa haereseos (2) Messalianorum (ܡܨܠܝܢܐ) auctor exstitit, clarebat ibidem mirabilibus vitae solitariae agendae modis operibusque arduis asceseos. Breve per tempus discipulus fuerat, uti narratur, Iuliani quem appellant Sabam (3), profectusque erat cum eo in montem Sinai ac in Egyptum, ubi visit praeclaros patres, qui tunc ibidem degebant, beatumque magnum Antonium. Ipsos audivit mystice loquentes de intellectus purificatione, de animarum liberatione, deque aliis subtilioribus quaestionibus adversus passiones : mos enim erat illorum patrum sermonem habere eiusmodi de argumentis, eaque explanare. Ad iisdem praeterea didicit intellectum post purificationem suscipere visiones, animamque posse ex Dei gratia dignam fieri impassibilitate, ita ut, exutis quibusvis veteribus passionibus, in suae naturae pristina incolumitate consistat verseturque durante etiam hac vita quasi in regno Dei. Audiens itaque Adelphus talem sermonem spiritualem, nempe animam posse, dum corpus informat, primae suae naturae statum suscipere, illum ipse, cum adhuc esset puer, appetivit, prouti solent

---

(1) In codice vaticano ubique pro Adelpho Edesseno ponitur ܡܠܦܛ Malpat per errorem loco ܠܡܦܛ Lampetii atque hic dicitur inventor haereseos Messalianorum. Iamvero iste Lampetius, qui erat Cappadox, perhibetur auctor haereseos dictae Lampetianorum. Cf. Theod. bar Khuni apud Pognon Inscriptions mandaites append. II p. 141.

Praeterea ex textu nostro evincitur Adelphum tantum fuisse praecipuum auctorem in urbe Edessa haereseos Messalianorum, cui ibidem adhaeserunt deinceps plurimi alii solitarii. Ex Theodoreto autem (hist. eccles. l. IV c. X), quem sequitur Theodorus bar Khuni in op. cit. p. 139 dicuntur auctores eiusdem haereseos Dades, Saba, Adelphus, Hermas et Simeon.

(2) Messaliani ex voce syriaca ܡܨܠܝܢܐ videlicet qui continuis vacant orationibus.

Porro ex Theodoreto hoc. cit. eiusmodi haeresis exorta est sub Valentiniano I° et Valente Imperatoribus.

(3) S. Ephraem in hym. quos edidit in laudem s. Iuliani Sabae alludit ad iter ab eodem initum ad visitandum montem Sinai.

homines appetere ea quae ipsis maiora sunt.

Porro Adelphus exinde rediens illuc, i. e. Edessam, locum ad solitariam vitam degendam sibi elegit, seseque totum tradidit disciplinis arctis durisque asceseos, vacabatque continuis orationibus. Maxime autem flagrabat passione inanis gloriae, cum ipsius expectatio eo tenderet, ut, ad instar sermonis quem audivit, intellectus purificatus susciperet visiones, et hunc in finem properabat.

Attamen in excolenda ascesi non satis didicit artem adversus hostes, neque horum dolos in certamine spirituali perspectos habuit: sed tantum nitebatur in vitae exinanitionis asceseosque disciplinis vexationibusque, quin simul cum eis acquirendis humilitati atque sui abnegationi vacaret, neque animo teneret illud scriptum "Cum observaveritis omnia praecepta, reputate vosmet servos inutiles„ (Luc. XVII, 10). Summa suimet fiducia fretus ardebat magnarum rerum aviditate.

Contigit autem ut transacto multo tempore in eiusmodi exercitationibus, satanas, comperiens eundem verae scientia asceseos vacuum, adfuerit ipsique comparuerit sub specie lucis inquiens: "Ego sum paracletus a Christo ad te in mercedem tuorum operum missus, ut visionibus quas appetiisti te reddam dignum, tibique dem impassibilitatem quietemque a laboribus„. Una autem pro his postulabat ut ipsum is adoraret. Cum vero stultus ille nequaquam in eiusmodi certaminis arte esset peritus, neque satis edoctus ut sicut commemoratus superius ille solitarius et is repeteret "Nolo, scilicet, hic intueri Christum, sed oro ut eum in ipsius mundo intuear„: tunc enim ex eius oculis, uti ex oculis praedicti sancti solitarii, evanuisset daemon ille deceptor. Ast aviditate inanis gloriae rerum magnarum is motus extemplo procidens eum adoravit, quo comprobavit se credidisse paracletum ad se advenisse.

Haud mora ipsi dominatus est daemon, et pro divinis visionibus eundem replevit diabolicis phantasmatibus, abduxit ab exercitationibus anteactae vitae solitariae, impassibilitatis spe adeo suspensum tenuit, ut is putaret se nequaquam indigere adhuc exercitationibus castigationibueque corporeis ad pugnandum adversus cupiditates, et exhinc eundem auctorem effecit haereseos

Messalianorum, qui cum deinceps ibidem creverint in multitudinem cœtus plurimorum monachorum, detectaque fuerit ipsorum doctrina ab episcopo illius temporis, expulsi fuerunt, hodie autem degunt in monasteriis Lycaoniae (1)

De Assuana demum, qui illic nempe Edessae degebat, auctorque est hymnorum madrascharum (ܡܕܪ̈ܫܐ), qui ibidem hanc usque in diem decantantur, opinor tuam sanctitatem iam audiisse. Hunc enim quoque talia i. e. magnas res appetentem dolo decepit Satanas, et ex cella ad montem dictum stadion adducto ostendit species curruum atque equorum dixitque : "Deus hosce misit ad te, ut tamquam (alterum) Eliam curru attollat„. Quo audito hallucinatus puerili sua stultitia ascendit ut consideret in curru, ast tota illa visione currus, qui sub eo videbatur, evanescente, ex sublimi celsitudine is ruens sese fregit, mortuusque est morte derisionis. Plurimi alii sunt quibus cum dolos daemonum in isto genere vitae asceseos ignorarent, similes eventus varie contigerunt.

Quae hactenus porro retuli, non iam quomodocumque retuli, sed ut evincatur minime oportere ut nos appetamus theoriam et visiones rerum spiritualium adipiscendas.

---

(1) Corrigendus textus syr., ubi pro ܕܐܣܩܘܢܝܣ legendum est ܕܠܘܩܐܘܢܝܐ. Cf. Theodoret. hist. eccles. l. IV c. XI, et Theod. bar Khuni edit. Pognon p. 140

V
Hymnus Assuanae

Ex officio exsequiarum sacerdotum
die secunda post funus

Tono : Supplices offerte, fratres, pro me preces Regi, et cum lacrymis fundite orationes pro me, quoniam a vobis seiungor in saeculum.

(ܐ) Supplices offerte, fratres, pro me preces Regi, ut meus incessus tendat ad vitam, atque ad lucem perveniam.

(ܒ) Consolare temetipsum, frater, quod nequaquam macula tuo insederit corpori. Benedictus tibi obvius occurrit, laboresque tuos mercede remuneratur.

(ܓ) Iam sententiae indicendae instat tempus, finisque tuorum dierum ad exitum volvitur. Me, antequam viatica pararem, mandans Rex abduxit.

(ܕ) Facile est ut, pro sua misericordia, quam accepisti mnam augeat in decem millia. Sponsus cui fidem servasti tuo capiti imponit coronam.

(ܗ) Ecce finis dierum meorum adpropinquavit, festinansque angelus ad me missus properavit. Orate, fratres, pro me, qui discessi peramanterque mei mementote.

(ܘ) Acerbe et nos dolemus quod iucunda vox tua desierit. Antequam tuo vultu intuendo satiaremus Rex mandans te abduxit.

(ܙ) Commovetur invalidum cor meum ne forte offendam in ignes. Orate pro me, ut superem ignem, qui vehementer mihi comminatur.

(ܚ) Absit ut tuus spiritus liberatus ab angoribus (huius vitae) transeat ad angorem (damnationis aeternae). Imo cum sponso, cui servasti fidem, gaudio frueris in excelso.

(ܛ) Benigne mecum agite, fratres atque amici, ac pro me orate, ut si id

fieri potest, antecellam.

(ܝ) Benedictus ipse (Deus) tibi dat virtutem antecellendi. Ad latera tua exsurgere facit alas quibus per aerem supervolas (1).

(ܟ) Iustitia eius comminatur, neque quemcumque vincentem reddit. Cum adoro Regem, cor meum invalidum commovetur.

(ܠ) Impiis sane debetur timor, ex eo quod nequaquam animo spem foverunt. Tu vero, cum fidem Regi servasti, gaudio perfusus eris in thalamo lucis.

(ܡ) Ast forsitan iustitiae stateram coram se statuet, ideoque valde extimeo ne inquirat de meis operibus.

(ܢ) Animus tuus gaudio inde gestiat, quod cum (Rex) appendit tua opera, ex integro praeponderantes tuae vigiliae, tuaque ieiunia valde incliantur.

(ܣ) Hiems otii, postquam transegi aestatem experimenti, iam adest mihi. Via equidem nimis longa est, atque valde modica sunt mea viatica.

(ܥ) Quas, cum in vivis esses, collegisti opes, sufficiunt tibi per hiemem. Etsi porro via longa sit, praesto sint pro viaticis vigiliae tuae.

(ܦ) Desiit incessus meorum pedum ab aede sacra. Cum ibidem adoratis Regem, mementote mei.

(ܩ) Concentus citharae meae a decoro officio (sacro) cessavit. Haud amplius in fine canticorum meorum proferet sacerdos orationem (2).

(ܪ) . . . . (3)

(ܫ) Absolutus est finis meorum dierum, fuique a vobis seiunctus. Vos itaque pacem habeatis : ego autem inveniam coram Deo miserationes.

(ܬ) Proficiscatur spiritus tuus discedensque perveniat ad regionem vitae. Det Benedictus nobis quoque ut revelatis faciebus ipsum inspiciamus.

---

(1) Legendum est ܦܪܚܬ pro ܦܠܚܬ

(2) Notandus est usus liturgicus qui et illa aetate vigebat, ut post cantica vel psalmos diceret sacerdos orationem. Cf. Stud. syr. fasc. III p. 18, 20

(3) Huius hymni stropha quae incipit cum lit. (ܪ) excidit ex codicibus officii exsequiarum.

VI

(Ex cod. syr. in oppido Alkosh asservato, collato cod. Mus. Borgiani 82)

Tractatus de haeresibus

Quoniam ex haereticis multi sacros Libros plurimum adulterarunt corruperuntque, operis pretium est ut, hac etiam de re velociter atque breviter agentes, indicemus quanam de causa iidem libri fuerint depravati, quaenam haeresis eos vitiaverit, quaenamque in eisdem nihil immutaverit. Quot autem enumerentur haereses, quidve affirment, seu quidnam singulae profiteantur, haud vacat modo dicere : nihilominus ex multis pauca excerpentes necesse est ut quas singulae induxerunt depravationes delineamus distinctis capitibus atque scripto consignemus, ut sit memoria iis qui lecturi sunt.

Haeresis sabbatianorum qui syriace dicuntur ܫܒ̈ܬܝܐ

Dicunt isti sacrificium loco diei dominicae offerendum esse die sabbati (1), quae est quietis, et pro evangelio legendum esse in fine pentateuchum coram coetu, nec esse abolendam circumcisionem, neque abrogandas observantias legis (Mosaicae), atque insuper typum paschae retinendum, quum nova lex minime adversa sit veteri. Etsi autem iidem legem (Mosaicam) servandam cupiant, sese christianos vocant. Horum beatus quoque Paulus mentionem facit cum de iis dicit : "Cavete canes, cavete carnis circumcisionem atque malos operarios„ (Phil. III, 2) cum reliquis quae cavenda idem apostolus iubet.

Haeresis sectae Simonis (magi)

Sectatores huius Simonis, quem denominabant (ܫܡܥܘܢ) Shemoon, ipsum

---

(1 Cf. S. Ignatium M. ad Magnesios, IX, X.

filium esse Dei dicebant, eumque vocant virtutem (1) absconditam creatoris. Ex eo quod auscultavit Patri, qui ipsum ad nos liberandos misit, ex auscultatione nomen Shemoon (ܫܡܥܘܢ) sortitus est. Sed deinceps apostoli, adempto illo nomine, eum (ܣܝܡܘܢ) Simon nuncuparunt.

Porro iidem ipsius sequaces confecerunt sibi evangelium quatuor epistolarum, quem inscribunt "librum regionum„. Erant autem omnes magi, filumque coccineum atque roseum alligabant suis collis, sicuti pontifices veterum eodem modo capitis crines plectebant. Assidue vacabant incantationibus alienisque operibus.

Haeresis Marcionitarum

Praedicant isti tria entia : bonum, iustum et malum. Iidem depravarunt libros (sacros), inductis additionibus in evangelium atque in apostolum : libro vero praxis apostolorum de medio sublato substituerunt alium quem denominant (ܣܟܐ) i. e. "summam„, ut esset secundum placita eorum. Pro Petro in principem apostolorum sibi constituerunt Marcionem, et pro psalmis sibi confecerunt hymnos sacris suis officiis destinatos. Inficiantur autem corporum resurrectionem.

Haeresis sectae Manetis

Hi quoque praedicant duo entia, bonum scilicet et malum, corporum resurrectionem denegant, solem et lunam adorant, coniugium reiiciunt, cibos censent impuros, atque cuivis rei quae in mundo existit animam inesse asserunt. Mens ipsorum redolet immanem perversitatem, blasphemiam atque blateratum in Deum proferunt. Praedicant septem (2) et duodecim, affirmantque dari fortunas fata atque horoscoporum decreta. Assiduam operam navant astrologiae atque incantationibus.

Haeresis sectae Pauli (Samosateni)

Confitentur isti in unum Deum, quem dicunt unam naturam unamque

(1) Cf. Act. apost. VIII, 9 etc.

(2) I. e. septem planetas et duodecim signa zodiaci.

personam, quin credant in Verbum filium naturae Patris, neque in Spiritum sanctum : sed ipsam naturam (Dei) affirmant unam personam tribus cum nominibus. Aiunt Dominum nostrum esse simplicem hominem uti unum ex nobis, eundem in sua natura esse sicuti nos, atque ex Maria fuisse initium filii. Attamen propter eius praestantiam cum fuerit electus ut esset humanae naturae liberator, ipsi adiuncta est divina gratia, atque per voluntatem ac amorem in illo habitavit, quapropter dictus fuit filius Dei, cum interim esset homo simplex. Ubi porro in (sacro) codice iidem offendebant dicta quae declarant sempiternam Filii divinitatem, demonstrantque Trinitatis personas, illis sublatis substituerunt alia. Minime autem titulos librorum prophetarum apostolorumque mutarunt, sed singulos libros uti prostant, sic suis nominibus vocant.

Haeresis sectae Audianorum

Asserunt isti Trinitatem existere in compositione, personasque compositas subsistere secum invicem. Ex iis sunt quidam ascetae ieiunantes, dediti excipiendis peregrinis, assiduique per totius vitae dies in fletu. Si quis autem pertransiens illosque videns ridet, eum de medio dimittunt.

Haeresis Barborianorum

Propter horum nefanda, immunditiem, lasciviam maximam, gesta abiecta, actiones foedas, nec non ob infantium sanguinem quem in incantationibus profundunt, supersedeo a scribendo quidpiam ex eorundem narratione.

Haeresis Cucitarum

Sunt isti plus minusve sicuti Samaritani, neque mortuos suos sepeliunt, sed mercede alios conducunt homines ad sepeliendum vita defunctum. Inficiantur resurrectionem; abhorrent leprosos laborantesque elephantiasi ceterisque aliis labibus. Nomine duodecim apostolorum sibi confixerunt duodecim evangelistas. Hi quoque totum novum testamentum depravarunt, minime vero vetus.

Haeresis Daissanitarum

Confitentur hi quoque in bonum et malum, dicuntque, uti Manichaei, dari fortunas, fata et horoscoporum decreta. Praedicant quoque septem et duodecim.

Demunt Creatori potestatem regendi mundum, negant homini inesse liberum arbitrium, infitianturque corporum resurrectionem ad instar Marcionitarum ac Manichaeorum. Induunt dein vestes albas asserentes albas indutos vestes ex parte boni, nigras autem indutos ex parte mali esse.

Haeresis Arianorum, Eunomianorum ac Macedoniorum

Praedicti in quibusdam inter se consentiunt, in quibusdam autem dissentiunt. Ariani enim et Eunomiani dicunt Filium Dei esse creaturam, Macedonius vero ait Filium quidem consubstantialem (Patri), sed Spiritum sanctum esse creaturam. Porro Arius et Eunomius in libros sanctos nullas omnino depravationes invexere, ast Macedonius quaedam immutavit loca in novo testamento.

Haeresis Montani

Nuncupant isti beatam Mariam divam, quacum dicunt Archontem commercium habuisse, atque ex ipsa natum fuisse Filium Dei; aliaque insolita atque indecora dicta invehunt in suas narrationes : isti quoque foedarunt sacrae scripturae libros. Habent porro per annum quatuor ieiunia quadraginta dierum.

Haeresis Timotheistarum

Sunt ubique sicuti nos, nec quidpiam vitiarunt in libris sacris, neque ullatenus deliquerunt quoad fidei dogmata. Sed tantum reprobant qui possident opes quin illas communi coetui dent. Magis quam laici multi sunt inter hos monachi.

Haeresis tandem Catharorum
qui syriace dicuntur (ܕܟܝ̈ܐ) puri.

Hi quoque neque seripturas foedarunt neque deliquerunt in fidei professione. Respuunt tamen qui peccant, neque inducuntur ad admittendum inter poenitentes illum qui sive multum sive parum deliquit, sed eundem haud mora dimittunt de medio.

Hisce itaque cunctis haeresibus multisque aliis teterrimis veluti nimbis ecclesia sancta obnubilabatur. Neque referre singillatim vacat quo quaelibet tempore in orbe sit oborta, quam per regionem incoeperit serpere, quaenam sint loca in quibus singulae praevaluerint haereses, vel queis nominibus appellentur earundem inventores.

Quamvis vero opportunum minime sit ut universam de haeresibus enarrationem modo describamus, ne ab inito cursu prosequendo distineamur, nihilominus pauca breviter adnotamus, ut ostendamus ad quantam, ecclesia sancta pervenerit deiectionem demissionemque, qualisque angor, vexatio atque persecutio contigerit fidelibus in quibusdam locis illa aetate, qua homines fideles baptizabant in laicorum domibus, sacrificiumque offerebant in abscondito ob metum persecutionis. Dum itaque rectitudo opprimebatur, veritas depellebatur fidelesque demisso capite incedebant, e contra cornu extollebant haeretici. Tunc quemadmodum radii solis inter tenebrosas nubes videntur, solque ipse in medio nebulae obscurae vi sui splendoris elucet, ita apparuit corona fidelis imperii invicti, Constantinus dignus omni tempore bona memoria rex triumphator : hic est filius Helenae.

Appendix

Apostolicae bibliothecae Vaticanae codex syr. signatus n. 135 inde a f. 87 r. continet anonymum opus adversus Nestorianos ܠܘܩܒܠ ܢܣܛܘܪܝܢܘ̈. Inprimis probatur ibidem doctrina orthodoxa de una filii Dei incarnati persona ex testimoniis Athanasii, Basilii, Gregorii et Ioannis Chrysostomi. Postea ad thesim demonstrandam proferuntur fragmenta ex Philoxeni Mabbugensis scripto adversus Habib aromatarium (1), atque ex eiusdem epistola ad Arzunitas (2). Tandem subiunguntur dicta Chrysostomi et Gregorii Nysseni de eodem argumento.

Quibus expositis, contendit auctor disputationis Nestorianos, asserentes Christum Dominum esse simplicem hominem in quo habitabat Dei filius, proxime accedere ad sententiam Iudaeorum aeque ac ethnicorum de Iesu. Tamquam Iudaeorum dicta allegat Math. XXVII, 63; Ioan. IX, 16, Ioan. X, 34 : tamquam autem ethnicorum inserit quasdam sententias ex Iuliano apostata atque ex sophista Libanio. Deinceps sic prosequitur f. 90 : ܠܘܬ ܕܕܐܝܬܝܗܘܢ ܫܩܠܐ ܕܒܬܠ ܠܥܡܡܐ ܐܘܪܬܘܕܘܟܣܘܬܐ. ܐܝܟ ܗܿܝ ܕܐܡܪܝܢ ܠܚܠܦܐ ܟܡܡܐ ܠܐܠܗܐ ܕܐܬܐ. ܠܐ ܠܐܠܗܐ ܒܪܢܫܐ. ܒܪ ܐܘܪܬܘܕܘܟܣܘܬܐ ܠܟܡ ܐܫܬܕܠ ܠܐ ܐܡܪܝܢܘ ܗܘܐ ܠܡܐܡܪ̈ܐ ܕܐܠܗܐ ܐܬܘܗܝ ܡܫܝܚܐ ܀ ܠܘܬ ܕܝܢ ܕܝܠܗ: ܕܐܬܘܗܝ ܒܪܬܘܡܬܐ ܐܬܐܡܪ ܠܐܠܐ ܕܠܐ ܢܗܘܐ ܡܫܝܚܐ ܕܐܠܗܐ ܐܬܘܗܝ. ܕܡܫܘܢ ܗܘ ܓܝܪ ܒܪܗ ܕܐܠܗܐ ܘܠܐ ܡܫܝܚܐ ܦܪܝܩ ܠܗ. ܡܫܘܢ ܕܝܢ ܒܪܢܫܐ ܘܡܫܝܚܐ. ܐܝܟ ܕܐܡܪܘ ܫܡܥܘܢ ܘܐܒܝܘܢ ܘܩܪܝܢܬܘܣ ܘܐܪܛܡܘܢ ܘܡܪܩܝܘܢ (3) ܘܐܫܬܐ ܦܘܠܐ ܕܐܝܟ ܗܠܝܢ. ܘܐܦ ܠܟܠܗܘܢ ܗܠܝܢ ܕܦܠܛܘ ܒܥܠܡܐ. ܒܪ ܡܠܬܗ ܕܘܣܝܬܐ. ܠܗ ܒܪ ܠܗ ܠܡܫܝܚܐ ܐܢܫܐ ܠܐܠܗܐ ܘܒܪܢܫܐ. ܘܠܐ ܡܫܝܚܐ ܘܡܫܝܚܐ. ܢܣܒܪ ܕܐܬܘܗܝ. ܘܠܐ ܡܫܝܚܐ ܡܘܢ ܒܪ ܒܪܢܫܐ ܐܬܘܗܝ. ܢܘܡܝܐ ܕܝܢ ܠܟܡ. ܘܠܒܪܬܘܡܬܐ ܕܐܬܘܗܝ

(1) Assem. B. O. II 45 (2) Ibid.

(3) In cod. post ܡܪܩܝܘܢ "Marcion„ legitur ܘܦܘܬܝܢܘܣ "et Photinus„ quod expungendum censuimus, cum Photinus qui circa an. 343 suam evulgavit haeresim (cf. Socrat. h. ec. II, 18) longe distet a recensitis haeresiarchis saec. 1 et 2. Si porro Dositheus, cuius testimonium hic recitatur, post Photinum vixisset, ante Photinum debuisset memorare Noetium, Paulum Samosatenum, Arium aliosque, qui Christum hominem tantum dixerunt. Forsan pro ܦܘܬܝܢܘܣ legendum ܦܘܛܝܛܘܣ Potitus (Eus. h. e. V, 13).

ܟܪ̈ܣܛܝܢܐ . ܗܘ ܐܝܟ ܠܡܬܗܝܡܢܘܬܐ ܦܠܘܬܐ . ܘܡܢܟܘܢ ܐܢܫܐ ܕܐܡܪܝܢ . ܡܫܝܚܐ ܕܡܬܩܪܐ ܒܪܐ ܕܐܠܗܐ . ܘܠܐ ܡܝܘܬܐ . ܘܡܢܟܘܢ ܕܢܒܐ ܐܠܗܐ ܠܡܪܝܐ ܕܐܠܗܐ ܒܪܢܫܐ ܠܗܘܢ . ܐܝܟ ܫܡܥܘܢ ܘܐܒܝܘܢ ܘܘܠܢܛܝܢܘܣ ܘܐܪܛܡܘܢ ܘܡܪܩܝܘܢ ܘܣܓܝܐܐ ܐܚܪ̈ܢܐ . ܘܐܢ ܠܟܠܗܘܢ ܕܒܥܕܬܐ ܡܟܪܙܝܢ ܗܝܡܢܝܢ . ܠܡܐ ܝܫܘܥ ܐܝܟ ܐܠܗܐ ܘܐܝܟ ܒܪܢܫܐ . ܕܐܠܗܐ ܠܐ ܗܘܘ ܥܠܬܐ ܕܢܟܝܢܬܐ ܠܒܢܝܢܫܐ . ܡܢ ܝܫܘܥ ܕܝܢ ܣܓܝ̈ܐܬܐ ܗܘܘ ܢܟܝܢܬܐ ܠܒܢܝܢܫܐ . ܩ̈ܛܠܐ . ܪ̈ܓܡܐ ܘܝܩܕ̈ܢܐ . ܥܡ ܐܚܪ̈ܢܝܬܐ ܣܓܝ̈ܐܬܐ . "Dein Dosithei ethnici, qui culpat Ioannem evangelistam, utpote qui sit ausus invehere Iesum tamquam alterum deum adiunctum deo creatori, cum alii evangelistae minime Iesum ausi fuerint deum dicere„.

Eiusdem insuper Dosithei ."Vos christiani causa estis, cur Christus haud credatur deus. Etenim quidam ex vobis ipsum filium Dei et immortalem, quidam vero eum hominem et mortalem vocant, sicuti Simon, Ebion, Valentinus, Artemon (1), Marcion aliique eiusmodi multi. Si porro omnibus illis, qui in ecclesiis praedicant confestim adiungimus fidem, censere debemus eundem Iesum esse simul deum et hominem, immortalem atque mortalem. Et si Iesus, cum homo sit, adoratur, oportet ut credatur christianis illis qui in Phrygia sunt, videlicet Maximillae tabernariae, insanisque verbis Montani, qui ambo deceptores nos adhortantur ut eos sicuti deos adoremus. Exhinc omnes essent adorandi sicuti dii magis quam Iesus : non enim dii causa noxarum exstiterunt hominibus, cum ex Iesu hominibus permultae noxae evenerint, i. e. caedes, lapidationes, adustiones (vel incendia), direptiones plurimaeque aliae„ .

Antequam in adductum fragmentum quaedam animadvertenda breviter exponamus, notandum est anonymum auctorem disputationis adversus Nestorianos haud diu post initium saeculi VI vixisse, ut videtur, cum nullus Philoxeno Mabbugensi, qui an. 518 interiit, posterior scriptor ibidem nominetur.

Hoc itaque praenotato en animadvertenda in exscriptum fragmentum :

1° Quamvis in anonymo illo scripto dicatur Dositheus ethnicus, verisimile est tamen eundem haud alium esse a Dositheo auctore Dositheanorum haereticorum, quem Hegesippus memorat apud Eusebium H. E. IV, 22. Siquidem quae is refert de diversa ratione qua christiani in Iesum credebant, cum

---

(1) Testimonium quod Eusebius H. E. V, 28 profert ex quodem vetustiore scriptore ecclesiastico, minime respicit ipsum Artemonem, sed illius haereseos fautores propagatoresque, qui perhibentur ibidem vixisse post Victorem papam. Aliquo ergo tempore illos antecessit Artemon.

alii deum, alii hominem eundem tenerent, quae subiungit de haeresibus in ecclesia exortis, deque martyriis toleratis iudicare nos suadent ipsum rei christianae gnarum, imo potius christianum fuisse, quam extraneum et ethnicum. Accedit quod illa verba: "Ioannes evangelista invexit Iesum tamquam alterum deum adiunctum deo creatori„ potius scriptorem christianum, utique haereticum, quam ethnicum indicant. Neque obstat quod disputationis auctor eum titulo "ethnici„ designaverit. Id enim explicari potest quod ille vel ex ignorantia in errorem fuerit inductus, vel ethnico auctori consulto adscribere voluerit dictum testimonium ut ei plus ponderis tribueret in oppugnandis Nestorianis.

2º Ex contextu allati fragmenti certo probatur Dositheum illum fuisse coaevum Maximillae et Montano, qui suam haeresim per Phrygiam circa an. 176 propagabant (1). Disertis enim verbis testatur illos pseudoprophetas in vivis suo tempore esse, in Phrygia commemorari, atque alios adhortari ut se tamquam deos adorent. Adde quod in commemorandis haeresiarchis, qui Iesum hominem tantum dixerunt, nonnisi illos enumerat qui ab initio usque tertium quartum saeculi II apparuerunt.

3º Quod ab Eusebio H. E. V, 14 refertus de Montano, qui se nominabat paracletum, ipsum cum Maximilla et Priscilla, quas sibi adiunxerat socias iactasse se prophetas factos esse ex s. Spiritus inspiratione, paulo aliter tradit Dositheus scribens Maximillam et Montanum in Phrygia sibimet tamquam diis adorationem exhibendam ab aliis exquisivisse. Neque praetermittendum est obiter eundem denotare Maximillam fuisse tabernariam.

4º Illis verbis "Ex Iesu permultae noxae hominibus evenerunt, i. e. caedes, lapidationes, adustiones (vel incendia), direptiones etc.„ indicat Dositheus diras persecutiones a Romanis imperatoribus ad torquendos interimendosque christianos excitatas.

5º Tandem prae ceteris insigne Dositheus perhibet testimonium de evangelio s. Ioannis, cum dicit "Ioannes evangelista, praeter alios evangelistas invexit Iesum tamquam alterum deum adiunctum deo creatori„. Quae equidem verba haud dubie respiciunt evangelii exordium: In principio erat Verbum, et Verbum erat apud Deum, et Deus erat Verbum.

(1) Cf. Eus. H. E. V, 14

II

(Ex cod. syr. Vat. 140 exarato anno graec. 839 f. 76)

Senerus Antiochenus in quadam sua epistola de Messalianis sic scribit :

ܡܓܠ ܚܛܝܬܐ ܕܝܢ ܡܢܝ̈ܢܝܐ ܘܐܝܟ ܕܒܡܥܠܬܗܘܢ ܕܗܘܘ ܗܠܐ. ܡܓܒܠܬ ܕܒܪܘ ܕܟܝܢܐܝܬ
ܡܚܠܛܐ ܠܓܒܠܬܐ ܐܢܫܝܬܐ. ܘܒܝܕ ܗܕܐ ܐܡܪܝܢ ܕܠܐ ܙܕܩ ܗܘܐ ܕܢܬܐܡܪ ܦܓܪܐ ܕܒܚܛܝܬܗ.
ܐܠܐ ܕܢܥܪܘܩ ܐܢܫ ܡܢ ܡܟܪܙܘܬܗ ܘܠܐ ܢܩܒܠܝܗ ܕܡܠܬܐ. ܕܐܝܟ ܗܕܐ ܕܡܢ ܠܒܪ ܐܝܬܝܗ̇ ܡܫܡܥܬܐ
ܡܨܠܝ̈ܢܐ ܡܬܪܥܝܢ ܠܗܕܐ ܡܢ ܗܘܦܡܢܡܛܐ ܕܐܬܥܒܕ ܠܘܩܒܠ ܐܕܠܦ. ܕܒܗܘܢ
ܚܒܝܫ ܗܘܦܡܢܡܛܝܣܡܘܣ ܗܘ ܕܗܘܐ ܡܢ ܐܘܦܪܘܦ ܐܦܝܣܩܘܦܐ ܕܦܠܛܘܣ ܡܕܝܢܬܐ ܠܘܬ
ܦܠܒܝܢܐ ܗܘ ܕܗܘܐ ܐܦܝܣܩܘܦܐ ܕܐܢܛܝܘܟܝܐ ܒܬܪ ܪܒܐ ܡܠܛܝܘܣ ܕܒܗ ܐܡܪ ܕܐܦ
ܠܘܬ ܐܡܪܝܢ ܕܡܢ ܒܬܪ ܥܒܪ ܦܘܩܕܢܗ ܕܐܕܡ ܐܘܣܝܐ ܗܝ ܕܒܪܢܫܐ ܗܘܬ ܒܝܫܬܐ ܒܟܝܢܐ ܘܫܪܟܐ.

“manichaei autem et qui ad instar illorum aberrant impie effutiunt peccatum naturaliter commixtum humanae massæ. Hanc ob rem diximus dicendum minime oportere “corpus esse in peccato„ , imo abstinendum ab hoc prœdicando vitandumque insolitum eiusmodi verbum. Quod autem Messaliani reprobatam hanc sequantur sententiam elucet ex actis adversus Adelphium nominatim vero ex relatione ibidem inserta Eupropii episcopi Palti ad Flavianum, qui in episcopatu Antiocheno successit magno Meletio, ubi ait : dicunt etiam post trans-gresssum præceptum per Adamum essentia ipsa hominis evasit prava etc. „ . Ex quo testimonio melius cognoscitur haeresis Messalianorum, definiturque tempus quo damnata fuit.

Index alphabeticus nominum

ܦܘܗܪܣܛ

ܗܠܝܢ ܕܠܗܘܢ ܡܪ̈ܗܘܢ ܘܐܦ ܐܚܪܢܝܬܐ ܘܟܪ̈ܝܐܬܐ ܕܐܝܟ ܒܢ̈ܝܢܐ
ܡܫܡܫܢܘܬܐ ܡܙܡܢܝܢ ܗ̈ܘܘ ܠܥܕ̈ܬܐ ܡܕܝܢܬܐ. ܠܘ ܓܝܪ ܕܒܢܝܐ ܗܘ ܕܝܬܝܐ
ܠܠܬܐ ܕܥܕܐ ܥܕܐ ܡܢܗܘܢ: ܕܐܡܗܬܝ ܘܟܐܢܝܐ ܘܕܒܢܝܐ ܫܡܥ ܥܠ ܫܒܘܪܐ
ܒܠܠܡܐ. ܘܟܐܢܝܐ ܐܬܪܐ ܒܠ ܥܕܐ ܡܢܗܘܢ ܫܪܝܬ ܕܬܐܚܘܕ ܢܗܘܐ.
ܘܗܢܝܢ ܐܢܘܢ ܫܡܗܐ ܕܐܬܘ̈ܪܬܐ ܕܒܗܘܢ ܐܬܬܬܬ. ܘܗܢܝܢ ܡܬܦܪܝܢ
ܫܡܗܝܗܘܢ ܕܗܠܝܢ ܡܒ̈ܠܚܝܢ ܕܡܪ̈ܗܘܢ ܗܠܝܢ. ܐܠܐ ܗܫܐ ܠܗܠܝܢ ܠܘ
ܘܒܢܐ ܗܘ ܕܢܬܒܥ ܠܒܠܗ ܬܫܒܚܬܗܘܢ. ܡܛܠ ܕܠܐ ܢܬܒܒܪ ܠܝ ܗܢܝܢ
ܫܪܟܐ ܕܪܡܐ ܠܝ. ܢܫܡܥܝܢ ܕܝܢ ܒܦܫܘܛܘܬܐ ܡܛܠ ܕܢܫܘܐ ܕܠܐܢܝܐ ܫܦܠܐ
ܘܡܩܒܠܢܐ ܡܛܠ ܒܥܕܬܐ ܡܕܝܢܬܐ ܘܕܐܬܪܐ ܐܦܝܣܩܘܦܐ ܘܟܘܪܐܦܝܣܩܘܦܐ ܘܦܪܝܕܘܛܐ
ܡܛܠ ܠܡܗܝܡܢܐ ܕܟܘܪܐ ܗܘ. ܒܕܘܟ ܐܢܫܐ ܡܗܝܡ̈ܢܐ ܒܥ̈ܕܬܐ ܕܒܠܡ̈ܕܝܢܬܐ
ܡܢܗܘܢ ܗܘܘ ܘܡܩܪܒܝܢ ܗܘܘ ܩܘܪܒܢܐ ܒܩܘܪܝܬܐ. ܡܛܠ ܕܫܠܝܛܐ
ܕܪܘܦܢܐ. ܘܒܗ ܐܠܝܢ ܘܡܫܬܐ ܘܕܗܢܐ ܫܪܪܐ ܘܡܩܪܒܝܢ ܪܘܫܐ ܕܡܗܝܡ̈ܢܐ:
ܘܪܡܐ ܡܪܢܐ ܕܡ̈ܬܠܘܬܐ. ܘܗܕܝܢ ܐܝܟ ܕܡܬܚܙܝܢ ܠܡ̈ܫܘܚܝ ܕܫܡܫܐ
ܒܢܬ ܒܢܝܐ ܒܡܠܬܐ ܘܡܢܟ ܫܡܫܐ ܒܫܐܦܐ ܕܢܫܘܗ ܒܓܘ ܒܢܝܢܐ
ܒܡܢܪܐ. ܗܟܢܐ ܐܬܚܙܝ ܬܠܬܐ ܡܗܝܡ̈ܢܐ ܕܡܠܒܫܘܬܐ ܘܒܢܝܬܐ ܫܘܐ
ܠܗܘܒܪܐ ܕܟܐ ܒܒܢܝܢ: ܘܡܫܠܡܢܘܬܐ ܡܠܟܐ ܘܒܢܐ. ܗܢܐ ܐܚܪܝܢܐ
ܒܪܗ ܕܡܠܟ

ܕܠܒܪ ܐܘܟܡܢ̈ܐ ܡܢܝܬܐ ܕܒܝܫܐ

ܗܪܣܝܣ ܕܐܪ̈ܝܡܢܝܛܐ ܘܕܐܘܢܘܡܝ̈ܐ ܘܕܡܩܕܘܢܝ̈ܐ

ܗܠܝܢ ܒܡܕܡ ܫܠܡܝܢ ܠܥܕ̈ܬܐ ܘܒܡܕܡ ܠܐ. ܐܪܝܘܣ ܘܐܘܢܘܡܝܘܣ ܐܡܪܝܢ: ܕܒܪܐ ܒܪܝܬܐ. ܡܩܕܘܢܝܘܣ ܐܡܪ: ܕܒܪܐ ܒܪ ܟܝܢܐ ܗܘ ܐܠܐ ܪܘܚܐ ܕܩܘܕܫܐ ܒܪܝܬܐ ܗܘ. ܒܡܠ̈ܬܐ ܕܝܢ ܠܐ ܩܒܠܘ ܐܪܝܘܣ ܘܐܘܢܘܡܝܘܣ. ܡܩܕܘܢ ܕܝܢ ܫܠܦ ܦܬܓܡ̈ܐ ܡܢ ܥܕܬܐ

ܗܪܣܝܣ ܕܡܘܢܛܢܘܣ

ܗܠܝܢ ܠܦܪܩܠܝܛܐ ܡܪܝܡ ܐܠܗܘܬܐ ܡܟܢܝܢ ܠܗ. ܘܐܡܪܝܢ ܕܐܫܬܘܬܦ ܒܡܗ̇ ܐܪܒܘܠܐ ܘܐܬܛܠܒ ܡܢܗ̇ ܒܪ ܐܠܗܐ. ܘܡܡܠܠܐ ܘܢܒܪܟܐ ܕܠܐ ܘܠܐ ܡܟܠܝܢ ܒܬܫܒܘܚܬܗܘܢ. ܘܒܬܒ̈ܐ ܐܦ ܗܢܘܢ ܩܒܠܘ. ܘܦܩ̈ܕܐ ܐܪܒܥܐ ܐܝܬ ܠܗܘܢ ܒܫܢܬܐ ܐܪܒܥܝܢ ܝܘܡ̈ܝܢ

ܗܪܣܝܣ ܕܦܢܡܬܝܢܘ̈ܛܐ

ܗܠܝܢ ܬܘܒ ܒܟܠܕܘܟ ܐܟܘܬ ܐܪܛܝܩܘܗܝ. ܘܒܬܒ̈ܐ ܡܕܡ ܠܐ ܩܒܠܘ. ܘܒܬܘܕܝܬܐ ܠܐ ܗܝܡܢܘ. ܐܠܐ ܡܗܠܝܢ ܘܒܠ ܕܐܝܬ ܠܗ ܢܦ̈ܫܐ ܡܢܗ ܘܠܗ ܒܠܫܘܕܘܗܝ ܘܠܐ ܢܗܒ ܠܗܘܢ ܠܟܠܐ. ܘܡܬܪ ܡܢ ܟܠܡ̈ܝܐ ܕܪ̈ܘܚܐ ܡܟܢܫܝܢ ܒܗܘܢ

ܗܪܣܝܣ ܐܡܪܝܬܐ ܕܐܢܬܝܢܘܢ ܡܟ̈ܬܐ ܕܡܬܦܫܡܝܢ ܡܢܪܐܝܬ ܢܡܪ̈ܐ

ܗܠܝܢ ܒܬܟܬ̈ܐ ܘܒܬܘܕܝܬܐ ܡܕܡ ܠܐ ܩܒܠܘ ܘܠܐ ܗܝܡܢܘ. ܐܠܐ ܡܗܠܝܢ ܠܐܢܠܝܢ ܕܢܬܠܝܢ. ܘܠܐ ܡܩܒܠܝܢ ܕܢܬܠܘܢ ܬܘܒܘܬܐ ܠܐܢܫ ܕܡܬܟܒܪ ܒܡܘܪܢܐ ܒܬܪ ܐܘ ܒܙܒܢ. ܐܠܐ ܒܪ ܫܒܬܗ ܫܪܝܢ ܡܢ ܡܟܢܫܬܐ

ܦܘܫܩܐ ܕܒܝܬ ܠܒܘܫܐ

ܗܠܝܢ ܐܡܪܝܢ ܕܠܬܠܝܬܝܘܬܐ ܒܪܘܟܒܐ ܐܝܬܝܗ̇. ܘܦܘܫܩܐ ܡܪ̈ܟܒܐ ܦܬܚܝܢ ܠܗ ܚܕܕܐ. ܘܡܫܠܡܘܢ ܚܕ̈ܪܐ ܘܡܣܩܢܐ ܐܝܬܝܗܘܢ. ܘܦܘܩܕܢܐ ܕܐܒܗ̈ܘܬܐ ܐܝܬ ܠܗܘܢ ܘܐܡܗܝܢ ܒܒܢܝܐ ܠܒܢܝܗܘܢ ܢܡ̈ܛܬܗܘܢ. ܘܐܚܝܐ ܕܡܬܠܒܪ ܒܗܘܢ ܘܠܒܫ ܥܒܪ ܠܗ ܡܢ ܡܫܠܡܬܐ

ܦܘܫܩܐ ܕܒܪܒܘ̈ܪܝܐ

ܗܠܝܢ ܕܡܦܠܠ ܥܒܝܪܘܬܗܘܢ ܘܦܠܐܝܬܗܘܢ ܘܦܫܝܛܘܬܗܘܢ ܪܒܬܐ ܘܠܒܕܝܡܘܬܗܘܢ ܢܗܝܪܐ ܘܦܘܠܚ̈ܢܝܗܘܢ ܥܒܝܕܐ ܘܕܡܐ ܕܒܠܐ ܕܒܢܝܥܘܬܐ ܥܒܝܢ: ܡܥܒܕܠ ܐܝܟܐ ܡܢ ܬܫܒܘܚܬܗܘܢ ܕܡܕܡ ܡܢ ܕܝܠܗܘܢ ܠܐ ܐܫܬܒܩ

ܦܘܫܩܐ ܕܦܘܩ̈ܕܢܐ

ܗܠܝܢ ܒܝܕ ܦܠܠ ܐܝܟ ܥܒ̈ܕܐ ܐܝܬܝܗܘܢ ܘܠܡܥ̈ܒܕܬܐ ܠܐ ܡܦܪܢܝܢ ܘܐܡܬܝ ܕܗܘܐ ܠܗܘܢ ܒܝܬܐ ܐܚܪܝܢ ܐܝܢܐ ܘܡܦܪܢ ܠܗ. ܘܡܫܡܫܬܐ ܦܠܚܝܢ. ܘܒܪ̈ܒܢܐ ܘܐܚܪܢܐ ܒܗ ܥܒܕܐ ܕܡܫ̈ܚܐ ܐܚ̈ܪܢܐ ܡܫܠܝܢ. ܘܒܥܡ ܬܪܒܝܬܐ ܥܠܝܢܝܢ ܒܟܕܘ ܠܗܘܢ ܬܪܒܝܬܐ ܐܘܟܠܘܣܝܐ. ܐܦ ܗܠܝܢ ܕܠܗ ܢܬܬܐ ܦܪܝܘ. ܘܒܠܬܘܬܐ ܕܝܢ ܠܐ

ܦܘܫܩܐ ܕܕܝܢܐ

ܗܠܝܢ ܕܝܢ ܠܦܒܐ ܘܒܢܝܐ ܡܘܕܝܢ. ܘܠܗܕܐ ܘܫܠܡܐ ܘܡܠܒܫܐ ܐܝܟ ܡܢܝܐ ܐܡܪܝܢ. ܘܥܒܕܐ ܘܬܪܒܝܬܐ ܡܒܪܝܢ. ܘܥܠܦܢܐ ܕܡܕܒܪܢܘܬܗ ܕܠܡܕܐ ܡܢ[1] ܒܪܘܢܐ ܥܠܡܝܢ. ܘܫܡܐܪܘܬܐ ܠܐ ܐܡܪܝܢ ܕܐܝܬ ܠܒܪܝܬܐ. ܘܡܬܡܬܐ ܕܦܓܪ̈ܐ ܦܠܛܝܢ ܐܝܟ ܡܬܦܘܣܐ ܘܡܫܝܢܐ. ܘܫܘ̈ܪܐ ܠܒܥܝܢ ܗܘܘ. ܡܛܠ ܕܐܡܪܝܢ: ܕܟܠ ܕܠܒܥ ܫܘ̈ܪܐ ܡܢ ܡܫܬܐ ܗܘ ܕܦܓܪܐ. ܘܟܠ

(1) Sic corrigendus textus qui habet erronee ܐܝܟ ܒܪܘܢܐ

ܦܘܫܩܗ ܕܒܝܬ ܢܟܐܢ

ܗܠܝܢ ܬܘܒ ܡܕܒܪܝܢ ܬܪܝܢ ܐܢܬܘܬܐ ܠܒܐ ܘܒܝܫܐ. ܘܠܒܝܢ ܦܝܫܬܐ
ܕܦܓܪ̈ܐ. ܘܠܒܘܫܐ ܘܠܚܘܪܐ ܡܠܒܝܢ. ܘܗܘܘ ܠܗ ܡܣܠܝܢ. ܘܡܐܒ̈ܠܬܐ
ܡܛܡܐܢ. ܘܒܠܚܘܕ ܕܐܝܬ ܒܒܠܚܐ ܐܡܪܝܢ ܕܦܫܐ ܐܝܬ ܒܗ.
ܘܡܠܚܢܘܬܐ ܫܟܝܚܬܐ ܡܢ ܒܪ̈ܢܫܘܬܗܘܢ. ܘܠܘܕܦܐ ܘܪܘܒܐ ܒܠ ܐܠܗܐ
ܐܡܪܝܢ. ܘܫܒܩܐ ܘܬܪܝܢܘܬ ܡܕܒܪܝܢ. ܘܠܗ̈ܐ ܘܫܠܡܐ ܘܡܠܘܫܐ ܐܡܪܝܢ
ܕܐܝܬ ܘܐܡܝܢܝܢ ܒܒܠܕܘܬܐ ܘܒܡܫܝܚܘܬܐ ܠܡܪܢܐܝܬ

ܦܘܫܩܗ ܕܒܝܬ ܦܘܠܐ

ܗܠܝܢ ܡܘܕܝܢ ܒܚܕ ܐܠܗܐ ܕܐܝܬܘܗܝ ܚܕ ܒܝܢܐ ܘܚܕ ܦܪܨܘܦܐ. ܘܠܐ
ܡܘܕܝܢ ܒܬܠܝܬܝܐ ܕܐܝܬܘܗܝ ܒܪ ܒܝܢܗ ܕܐܒܐ. ܐܦܠܐ ܒܪܘܚܐ ܕܩܘܕܫܐ
ܐܠܐ ܠܗ ܒܪ ܠܚܘܕܝܗ ܒܝܢܐ ܚܕ ܦܪܨܘܦܐ ܦܪܝܢ ܠܗ ܒܬܠܝܬܝܐ ܫܡ̈ܗܐ.
ܘܐܡܪܝܢ ܕܒܪܢܫܐ ܗܘ ܡܫܝܚܐ ܡܪܢ ܐܝܟ ܚܕ ܡܢܢ. ܘܒܒܝܢܐ ܐܝܬܘܬܗ
ܐܒܘܗܝ. ܘܡܢ ܡܪܝܡ ܗܘܐ ܫܘܪܝܗ ܕܒܪܐ. ܘܡܛܠ ܠܒܝܫܘܬܗ ܕܐܬܠܒܫ
ܕܝܗܘܒܐ ܦܪܘܩܐ ܠܒܢܝܐ ܐܢܫܝܐ ܐܬܝܗܒܬ ܠܗ ܠܒܢܘܬܐ ܐܠܗܝܬܐ.
ܘܒܡܟܝܢܐ ܘܒܫܘܒܚܐ ܒܬܪ ܟܗ. ܘܡܛܠܗܕܐ ܐܬܩܪܝ ܒܪܐ ܕܐܠܗܐ.
ܒܪ ܐܝܬܘܗܝ ܒܪܢܫܐ ܫܝܚܐ. ܗܢܘܢ ܗܠܝܢ ܒܠ ܐܝܟܐ ܕܐܫܟܚܘ ܦܬܓܡܐ
ܒܟܬܒܐ ܕܡܕܒܪܝܢ ܡܬܡܟܝܢܘܬܗ ܘܐܠܗܘܬܗ ܕܒܪܐ ܘܡܟܒܕܝܢ ܦܘܫܩܐ
ܕܬܠܝܬܝܘܬܐ: ܫܘܠܘ ܐܢܘܢ ܘܐܟܠܘ ܠܦܘܫܩܗܘܢ ܐܝܘܕܝܐ. ܫܡܗܐ ܠܒܪ
ܕܟܬܒܐ ܕܒ̈ܢܝܐ ܘܕܫܠܝܚ̈ܐ ܠܐ ܫܠܦܘ. ܐܠܐ ܠܒܪ ܡܢ ܟܬܒܐ ܐܝܟ
ܕܐܝܬܘܗܝ ܗܟܢܐ ܦܪܝܢ ܠܗ

ܩܪܝܢ ܢܦܫܗܘܢ ܒܪܘܚܢܐ. ܕܐܦ ܠܘܒܢܐ ܦܠܠܘ ܒܬܪ ܡܠܠܬܗܘܢ ܒܗ
ܐܡܪ: ܐܘܕܗܘܪܘ ܡܢ ܒܠܒܐ. ܐܘܕܗܘܪܘ ܡܢ ܦܘܡ ܒܗܪܐ. ܘܡܢ ܦܠܠܐ
ܒܢܫܐ. ܒܡ ܫܪܒܐ ܕܐܬܪ̈ܣܬܐ ܐܝܠܝܢ ܕܒܗܘܪܘܬܐ ܦܘܡ ܒܠܝܗܘܢ

ܗܪܡܘܣ ܕܒܝܬ ܫܘܡܗܘܢ

ܗܘ ܕܝܢ ܗܢܐ ܫܘܡܗܘܢ ܒܬܪ ܕܢܠܬܗ ܕܝܠܗ ܫܡܥܘܢ ܩܪܝܢ ܗܘܘ ܠܗ.
ܘܐܡܪܝܢ ܗܘܘ ܒܠܗܘܢ ܕܒܪܐ ܐܢܬܘܢ ܕܐܠܗܐ. ܘܩܪܝܢ ܠܗ ܥܠܝܐ
ܒܫܢܐ ܕܒܪܘܢܐ. ܡܛܠ ܕܐܫܬܡܥ ܠܐܒܐ ܕܫܠܝܚ ܠܦܘܪܩܢܢ: ܐܬܘܪ̈ܝ
ܫܡܗ ܫܡܥܘܢ ܡܛܠ ܡܫܬܡܥܢܘܬܗ. ܗܢܘܢ ܫܠܝܚ̈ܐ ܠܡܪܬܐ ܫܡܠܘܗܝ
ܡܢܗ ܠܫܡܗ ܕܫܡܥܘܢ ܘܒܝܘ ܠܗ ܫܘܡܗܘܢ. ܘܗܘܝܘ ܗܠܝܢ ܕܒܝܬ ܫܘܡܗܘܢ
ܒܒܗܘ ܠܗܘܢ ܐܘܢܓܠܝܘܢ ܕܐܪܒܥ ܐܢ̈ܦܝ ܘܩܪܝܢ ܠܗ ܒܬܟܐ ܕܦܢܝܬܐ.
ܐܬܬܝܗܘܢ ܗܘܘ ܒܠܗܘܢ ܢܒ̈ܝܐ. ܘܫܘܠܛܢܐ ܕܫܘܪܝܬܐ ܘܕܘܪܐ ܩܛܪܝܢ
ܗܘܘ ܒܦܘܪ̈ܝܗܘܢ ܐܝܟ ܒܡܗܪܐ ܕܡܕܡ̈ܝܐ ܡܗܝܡܢܐ ܒܠܝܢ ܗܘܘ ܫܒܪܐ
ܕܪ̈ܢܝܗܘܢ. ܘܐܡܝܢܝܢ ܗܘܘ ܒܠܘܫܒ̈ܚܬܐ ܘܒܗܘܠܠ̈ܐ ܘܢܒܥ̈ܐ

ܗܪܡܘܣ ܕܡ̈ܩܘܝܐ

ܗܠܝܢ ܡܒܪܝܢ ܬܠܬܐ ܐܬܘ̈ܬܐ: ܠܒܐ ܘܒܐܢܐ ܘܒܫܐ. ܘܐܦ ܗܠܝܢ
ܬܘܒ ܫܪܝܘ ܒܬ̈ܟܐ ܘܐܬܩܦܘ ܘܒܝܬܪܘ ܒܐܘܢܓܠܝܘܢ ܘܒܫܠܝܚܐ. ܒܬܟܐ
ܕܝܢ ܕܦܪܒܫܘܡ ܒܠܗ ܫܡܠܘܗܝ ܡܢ ܡܬܠܬܐ ܘܢܠܦܘܗܝ ܒܒܗܘ ܐܢܫܝܢܐ.
ܘܩܪܝܢ ܠܗ ܫܒܩܐ. ܕܢܗܘܐ ܐܝܟ ܪܒܢܘܗܝ ܕܝܠܗܘܢ. ܘܢܠܦ ܦܛܪܘܣ
ܫܡܗ ܠܗܘܢ ܪܢܫܐ ܕܫܠܝܚ̈ܐ ܡܪܩܘܣ. ܘܢܠܦ ܡܗܡܪ̈ܐ ܒܒܗܘ ܠܗܘܢ
ܗܢܘܢ ܡܕܪܫܐ ܠܬܫܡܫܬܗܘܢ. ܘܫܡܫܬܐ ܕܦܠܚ̈ܐ ܦܠܚܝܢ

VI

[Ex cod. syr. Borgiano 82 f. 59, seqq., cuius lacunae restitutae fuerunt ex codice Alkoshiano]

ܫܪܒܐ ܕܗܪܡܝܣ

ܡܛܠ ܫܘܚܠܦܐ ܘܣܘܪ̈ܚܢܐ ܘܫܘ̈ܢܝܐ ܕܗܘܘ ܠܗܘܢ ܡܢ ܫܘ̈ܢܝܐ
ܠܒܬ̈ܪܝ ܘܥܘܕܢܐ ܡܢ ܗܪ̈ܛܝܩܐ ܕܒ ܐܦ ܡܛܠ ܗܕܐ ܡܪܗܛܐܝܬ ܐܝܟ
ܕܒܦܘ̈ܣܩܬܐ ܦܫܝ̇ܩܢ ܠܡܠܬܐ ܕܡܢ ܐܘܒܐ ܐܣܬܪܘܗ ܒܬ̈ܒܐ. ܘܐܝܕܐ
ܗܝ ܗܪܡܝܣ ܕܫܚܠܦܬ̇ ܐܢܘܢ. ܘܐܝܕܐ ܛܘܒ ܕܠܐ ܫܘܠܦܬ̇ ܡܕܡ
ܒܬ̈ܒܐ. ܕܒܡܐ ܛܘܒ ܗܘܝܢ ܘܕܡܢ ܐܡܪܢ. ܘܕܐܝܟܢܐ ܡܘܕܝܐ ܟܠ ܚܕܐ
ܚܕܐ ܡܢܗܘܢ. ܠܐ ܙܒܢܐ ܗܘ ܠܡܐܡܪ. ܐܠܐ ܚܕ ܚܕ ܦܫܩܐ ܘܠܟܠ ܡܢ
ܗܠܝܢ. ܕܚܕܐ ܚܕܐ ܗܪܡܝܣ ܕܐܠܗܐ ܕܝܠܗܐ ܘܦܪܘܫܝܗܘܢ ܦܫܝܩܝܢ
ܒܬܒ̈ܬܐ ܐܝܟ ܕܬܗܘܐ ܠܡܘܕܝܢܐ ܠܗܘ ܕܩܪܐ

ܗܪܡܝܣ ܕܡܬܟܢܝܢܐ (1) ܕܬܦܫܘܩܐ ܘܡܘܪܝܘܬ ܫܒܬ̈ܐ

ܗܠܝܢ ܐܡ̇ܪܝܢ ܕܫܠܦ ܚܕ ܒܫܒܐ ܒܫܒܬܐ ܘܠܐ ܕܬܘܪܒ ܡܘܪܒܐ:
ܡܛܠ ܕܗܝ ܗܝ ܫܢܬܐ. ܘܫܠܦ ܐܘܪܟܠܝܢ ܐܘܪܝܬܐ ܘܠܐ ܠܐ ܕܬܬܘܪܐ
ܐܚܪܢܬ ܘܗܟܢ ܒܗܢܐ. ܘܒܙܘܪܬܐ ܠܐ ܘܠܐ ܕܬܬܟܬܠ ܘܠܐ ܢܛܪ̈ܘܗܝ
ܕܢܗܘܘܢ ܘܠܐ ܕܢܫܬܪܘܢ. ܐܦ ܛܘܦܣܗ ܠܡ ܕܦܝܚܐ ܢܬܛܪ. ܡܛܠ
ܕܚܕܬܐ ܠܗ ܘܡܘܒܠܢܐ ܗܝ ܠܒܬܘܠܬܐ. ܘܒܕ ܢܗܘܐ ܙܒܢ ܕܢܛܪܘܢ:

---

(1) Sic in codice Alkosh. pro ܕܡܬܟܢܝܢܐ?

ܡܬܝܗܒܐ . ܫܡ̈ܪܝܢ ܢܗܘܘܢ ܘܕܪ̈ܝܢ ܀

ܦܪܫ ܠܗ ܫܒܠܐ ܕܪ̈ܓܠܝ . ܡܢ ܗ̇ܘ ܒܝܬܐ ܫܒܝܚܐ . ܗܢܐ ܕܡܫܬܕܪܝܢ

ܐܝܬܘܢ ܠܡܠܟܐ . ܐܬܕܒܪܘܢܝ ܒܥܠܗܘܢ ܀

ܦܘܡܝܢ ܫܡܪܝܢ ܕܟܠܝܘܡ . ܬܬܡܪܒ ܠܢܝܚܐ . ܗܫܐ ܕܒܒܪܬ ܝܡܐ . ܠܐ

ܬܒܪܐ ܠܝ ܕܦܪܫܬ ܀

ܡܠܟ ܠܗ ܡܠܐ ܕܒܝܪ . ܡܢ ܬܫܡܫܬܐ ܦܐܝܬܐ . ܬܘܒ ܠܐ ܡܗܝܡܢ

ܒܗܝܐ . ܒܫܘܠܡ ܡܢ̈ܬܝ ܠܝܬܘܗ ܀

ܪ . (1) ....

ܫܠܡ ܠܗ ܡܢܐ ܕܗ̈ܘܝ . ܘܦܪܫܬ ܠܝ ܡܢܗܘܢ . ܒܠܒܘܢ ܢܗܘܐ ܫܠܡܐ .

ܘܐܫܒܘܚ ܢ̈ܫܡܐ ܡܕܡܟܘܢܝ ܀

ܬܐܠܝ ܢܘܚܝ ܘܬܡܢܒ . ܠܗ̇ܘ ܐܬܪ̈ܐ ܕܢܝܚܐ . ܐܦܠܢ ܢܬܠ ܒܪܝܟܐ .

ܕܒܐܦ̈ܐ ܕܟܠܢ ܢܡܒܠܝܘܗܝ ܀

ܫܠܡ

(1) Hymnus alphabeticus est : ibi tamen deest stropha quae incipit cum littera ܪ .

ܕܐܬܦܪܫܬ. ܘܐܬܕܒܪܘܢ ܒܢܘܟܐ.

ܘܐܦ ܠܝ ܒܪܢܫ ܒܥܕܐ. ܕܦܪܫ ܩܕܡܝܟ ܪܢܝܢܐ. ܒܗ ܠܐ ܡܒܠܒܠܝܢ
ܚܝܠܝܟ. ܫܡܪ ܡܠܟܐ ܘܕܒܪܝܟ ⁘

ܙܐܡܪ ܗܘ ܠܒܝ ܡܫܝܠܐ. ܕܠܡܐ ܐܦܠܓ ܒܢܘܪܐ. ܩܠܘ ܒܠܝ ܕܐܘܒܠܐ.
ܠܢܘܪܐ ܕܡܛܠ ܠܚܝܡܐ ⁘

ܚܘ ܠܗ ܠܪܘܚܝ ܕܬܐܠܠ. ܡܢ ܒܥܬܐ ܠܒܘܬܐ. ܕܚܬܝܐ ܕܝܠܦܪܬ
ܫܪܪܗ: ܒܒܗ ܬܚܕܐ ܒܪܘܡܐ ⁘

ܠܒܘܬܐ ܠܒܒܘܢ ܒܒܝ. ܐܘ ܐܚܝ ܘܪܚܡܝ. ܘܐܢ ܐܚܬ ܦܘܪܫܢܐ
ܒܥܕܐ. ܩܠܘ ܒܠܝ ܕܐܘܒܠܐ ⁘

ܢܥܒ ܗܘ ܠܟ ܒܪܢܒܐ. ܫܠܐ ܕܐܘܒܐ. ܘܡܘܒܠܐ ܠܦܐ ܒܠܒܝܟ. ܘܠܠܠ
ܒܐܐܪ ܦܠܫܬ ⁘

ܒܐܘܬܗ ܠܚܝܡܐ. ܘܠܐ ܗܘܐ ܠܒܠܫ ܡܪܟܐ. ܘܐܡܪ ܗܘ ܠܒܝ ܡܫܝܠܐ.
ܡܢܐ ܕܡܛܠ ܐܢܐ ܠܡܠܟܐ ⁘

ܠܒܦܘܪܐ ܕܢܠܐ. ܕܠܐ ܡܒܝܘ ܠܡܒܪܐ. ܐܢܬ ܕܝܢ ܕܝܠܦܪܬ ܫܪܪܗ.
ܒܝܘܡ ܢܗܘܪܐ ܬܚܕܐ ⁘

ܡܫܐܬܐ ܕܝܢ ܕܡܘܫܬܐ. ܒܒܪ ܡܬܘܡ ܡܘܕܡܘܗܝ. ܘܕܚܠ ܐܢܐ ܡܛܠ.
ܡܢܐ ܕܬܒܥ ܒܒܪܝ ⁘

ܢܗܪܐ ܠܒܟ ܒܥܕܐ. ܡܢܐ ܕܬܘܒ ܒܒܪܝܟ. ܫܥܘܬܝܟ ܘܡܘܕܡܝܟ ܒܠܗܘܢ.
ܢܬܒܪ ܡܛܠ ܘܢܬܒܠܝܢ ⁘

ܡܬܘܐ ܕܒܠܠܝܢ ܘܪܒ ܠܗ. ܘܠܡܪ ܡܝܠܐ ܕܒܡܢܝܢ. ܐܘܪܢܐ ܡܛܠ
ܡܬܢܫܐ. ܘܗܪ ܡܛܠ ܕܒܘܪܝܢ ⁘

ܒܬܪܐ ܕܒܢܫܬ ܒܢܝܢ. ܡܦܫ ܗܘ ܠܟ ܒܡܬܘܬܐ. ܘܐܢܫܘ ܕܐܘܪܢܐ

[Ex cod. liturgico syr. Mossulensi]

ܡܕܖܫܐ ܕܝܠܗ ܕܐܣܘܢܐ

ܡܢ ܦܢܩܝܬܐ ܕܒܥܘܬܐ ܕܝܘܡܐ ܕܬܪܬܝܢ ܕܥܠ ܒܥܘܬܐ

ܒܡ ܐܚܝ̈ ܡܪܟܘ ܫܠܝ. ܒܒܥܘܬܐ ܠܡܠܟܐ. ܘܦܠܘ ܠܠܝ ܒܕܡ̈ܥܐ. ܕܦܪܬܬ
ܡܕܒܪܢ ܘܠܠܟܘܢ ܀

ܐܚܝ̈ ܡܪܟ ܫܠܝ. ܒܒܥܘܬܐ ܠܡܠܟܐ. ܕܬܗܘܐ ܡܪܕܝܬܝ ܠܚܝ̈ܐ.
ܘܐܬܡܛܝܒ ܠܢܘܗܪܐ ܀

ܒܝܐ ܐܚܘܢ ܘܢܘܡܟܘܢ. ܕܠܐ ܕܠ ܡܘܡܐ ܒܠܒܘ ܒܘܫܡܟܘܢ. ܢܦܩ ܠܐܘܪܚܟܘܢ
ܒܪ̈ܝܒܐ. ܘܢܗܒ ܐܓܪܐ ܠܥܡܠܝܟܘܢ ܀

ܒܪ ܕܝܢܐ ܡܒܝܠ ܡܪܟ ܠܗ. ܘܫܠܡ ܦܘܩܕܢܐ ܕܢܘܡ̈ܝ. ܘܗܒ ܠܗ ܦܘܪܥܢܘܬܐ
ܘܗܕ̈ܐ. ܫܒܪ ܡܠܟܐ ܘܗܕܒܪܝ ܀

ܕܠܠܐ ܗܝ ܗܕܐ ܠܢ̈ܫܡܘܗܝ. ܕܥܠܒܕ ܡܢܝܢ ܒܪܟܘ. ܫܠܝܐ ܕܦܪܬ
ܫܪܝܗ. ܒܠܝܠܝܐ ܗܐܟܡ ܒܪܝܫܢ ܀

ܗܐ ܡܪܟ ܦܘܩܕܢ̈ܝ.[1] ܘܡܠܐܟܝ ܗܪܗܒ ܒܒܠܒܠ. ܘܦܠܘ ܠܠܝ

---

(1) Ista stropha cum variantibus citatur ab Antonio Tagritensi in opere suo de poesi sub expresso nomine Assuanae hisce verbis ܠܡܘܬܐ ܕܐܬܝܢܝܐ ܗܕܝܢܐ ܡܢ ܦܢܩܝܬܐ ܕܒܥܘܬܐ ܕܢܝܢܘ̈ܝܐ ܐܝܬܝܗ :

ܗܐ ܡܠܟ ܡܪܐ ܕܢܘܡܘ̈ܣ .
ܘܡܠܐܟܘܗܝ ܡܪܗܒܝܢ ܠܟ .
ܦܘܩ ܒܥܘ ܕܦܪܘܥܬ .
ܘܐܬܛܝܒܘܗܝ ܒܩܘܒܠܐ .

ܡܕܪܫܐ ܘܥܡܝܢ ܠܗ ܘܡܬܕܡܪܝܢ ܬܡܢ ܒܕܡܟܐ ܠܢܘܡܝܢ. ܫܒܩ ܐܢܐ ܕܐܡܪ
ܗܘ ܠܢܘܫܘܬܢ ܕܡܛܠ ܕܐܬܒܣܬܗܝܢ ܕܗܠܝܢ ܐܦ ܗܘ ܪܐܙ ܗܘܐ: ܐܠܐ
ܒܗ ܫܦܝܪܐ ܘܐܦܩܗ ܡܢ ܡܠܬܗ. ܘܐܘܕܥܗ ܥܠ ܦܘܪܫܐ ܗܘ ܕܡܬܦܪܫܐ
ܗܘܐ ܕܐܫܬܥܝܢ (1): ܘܢܫܘܝ (2) ܠܗ ܐܫܟܡܟܐ ܕܡܬܪܟܒܬܐ ܘܕܪܒܫܐ. ܘܐܡܪ
ܠܗ: ܕܐܠܗܐ ܫܪܪ (3) ܒܬܪܝܢ ܕܐܝܢ ܕܠܐܠܗܐ ܢܥܝܢ ܒܡܬܪܟܒܬܐ (4). ܘܒܪ
ܦܠܓܐ ܒܫܒܝܪܘܬܗ ܘܥܠܡ ܕܢܦܘܩ ܠܟܠ ܡܢܝܗ ܕܡܬܪܟܒܬܐ (5): ܐܫܬܪܪܬ.
ܦܢܛܣܝܐ ܒܠܗ (6) ܠܬܘܬܬ ܡܢܝܗ ܗܝ ܕܢܫܐ ܗܘܐ. ܘܢܫܬ ܦܪܩ ܡܢ ܪܘܡܐ
ܥܠܝܐ ܘܡܢܬ ܡܢܘܬܐ ܕܒܥܘܢܩܐ ✤

ܐܢܬ ܕܝܢ ܐܦ ܐܢܘܢܐ ܥܠܝܐ ܒܗ ܒܡܢܐ ܕܒܟܪܐ ܕܢܫܡܪܢܘܬܐ
ܕܡܛܠ ܕܠܐ ܢܕܥܘ ܡܢ ܦܢܛܣܝܘܬܗܘܢ ܕܫܐܕܐ: ܡܫܠܒܐܝܬ ܡܟܢܘܬܐ
ܕܐܝܢ ܗܠܝܢ ܒܥܫܝ ܐܢܘܢ. ܘܗܠܝܢ ܐܡܪܬ ܡܪܟܐ ܠܗ ܫܠܡܐܝܬ ܐܠܐ
ܡܛܠ ܗܝ ܕܠܐ ܡܬܒܟܢܐ ܠܝ ܕܢܫܝ ܢܪܟ ܬܐܘܪܝܐ ܘܢܫܬܐ ܕܪܘܫܫܬܐ . . .

ܫܠܡܬ ܒܠܘܕܪ ܡܪܝ ܐܓܪܬܐ ܕܫܘܐܠܐ ܕܫܕܪܗ ܦܛܪܘܣ ܢܫܝܪܐ
ܠܘܬ ܡܕܢܫܐ ܡܪܝ ܦܠܘܒܣܝܘܣ ܘܡܫܪܠܗ: ܕܠܘ ܒܦܬܣܐ ܫܐܠܬ.
ܡܠܘܬܗܘܢ ܒܡܢ ܐܡܝܢ: ܒܒܠܘ ܡܠܘ ܟܠ ܫܡܥܘܢ ܢܦܫܐ ܘܡܫܝܒܐ
ܕܦܪܦܫ: ܒܫܢܬ ܬܪܝܢ ܐܠܦܝܢ ܘܬܫܥ ܕܝܘܢ ✤

(1) Vat. ܕܐܫܬܥܝܘ (2) Vat. ܘܪܟܒ ܢܦܫ. (3) Vat. ܫܪܪܗ (4) Vat. ܢܦܫܗ ܠܡܬܪܟܒܘܬܐ (5) Vat. ܘܥܠܡ ܕܢܦܫ ܡܬܪܟܒܬܐ (6) Vat. ܦܢܛܣܝܐ ܒܠܗ ܘܢܫܬ ܡܢ ܪܘܡܐ ܥܠܝܐ ܘܡܢܬ ܡܢܘܬܐ ܠܐܪܥܐ ܘܥܠܡ ܡܢܬܐ ܕܒܥܘܢܩܐ

ܘܒܢܐ ܡܠܟܘܬܐ ܕܒܫܠܡܘܬܗܘܢ ܒܗ ܐܫܟܚܘܗ ܡܠܟܐ ܕܡܫܝܚܐ ܡܢ ܢܒܝܘܬܐ
ܕܦܠܚܝܢܗ: ܐܬܐ ܐܬܚܙܝ ܠܗ ܘܚܙܝ ܠܗ ܢܦܫܗ ܒܠܒܘܫܐ ܕܒܪܢܫܐ
ܘܐܡܪ ܠܗ: ܕܐܢܐ ܐܢܐ، ܪܒܢܐ ܦܪܘܩܝܐ ܘܐܫܬܕܪܬ ܠܝ ܡܢ ܡܫܝܚܐ
ܫܠܚ ܐܠܗܐ ܕܒܫܡܝܢ: ܕܐܫܘܝܢ ܠܚܝܘܬܐ ܕܐܬܪܘܬܗ ܘܗܠܝܢ ܕܪܟܫܬ:
ܘܐܬܠ ܠܝ ܠܐ ܫܟܝܚܘܬܐ ܘܚܫܢܐ ܕܡܢ ܒܫܠܝܢ. ܘܫܠܚ ܗܠܝܢ ܬܒܥ ܗܘܐ
ܠܗ ܡܠܟܘܬܐ. ܘܗ ܕܝܢ ܐܢܝܢ ܗܒܠܐ ܕܠܐ ܡܕܪܫ ܗܘܐ ܒܐܘܡܢܘܬܗ
ܕܦܪܟܐ. ܘܕܠܐ ܢܒܠ ܕܢܐܡܪ ܗܘ ܕܐܬܬܐܡܪܬ ܡܢ ܢܫܝܕܐ: ܗܘ ܕܐܡܝܪ
ܠܝ ܡܢ ܠܠܠ. ܘܕܠܐ ܢܦܠܐ ܐܢܐ ܕܗܦܟܐ ܐܢܝܗܝ ܠܡܫܝܚܐ: ܐܠܐ ܒܠܠܗ
ܡܢܠܟܐ ܐܢܐ ܕܐܢܫܘܬܗ. ܘܐܬܦܠܠܗ ܗܘܐ ܡܢ ܦܕܡܗܘܢ ܫܡܗܐ ܡܦܠܚܢܐ.
ܐܢܝܢ ܕܡܢ ܦܕܡ ܗܘ ܦܕܫܐ. ܡܫܕܐ ܒܪܟܬ ܫܒܚܫܐ ܡܪܝܡܐ ܕܪܘܒܬܐ
ܢܦܠ ܘܡܠܟܐ ܠܗ. ܘܦܬܠܗ ܠܠܗܘܢ ܠܡܐܬܝܬܗ. ܗܘ ܕܝܢ ܐܫܬܠܦ ܒܗ
ܒܪ ܫܒܬܗ. ܘܫܠܚ ܬܐܘܪܝܗ ܐܠܗܘܬܐ ܡܠܝܗܝ ܫܪ ܠܪܓܠܬܐ ܕܠܗܘܢ
ܕܫܐܕܐ. ܘܠܒܕܗ ܒܦܠܠܐ ܡܢ ܒܡܠܘܗܝ ܡܦܡܝܐ. ܘܬܠܝܗܝ ܒܗܒܪܐ ܕܠܐ
ܢܫܒܘܬܐ: ܕܐܢܝܢ ܕܡܒܝܠ ܠܐ ܗܘܝܘ ܠܟ ܒܡܠܐ ܘܡܘܦܚܐ ܕܦܠܓܪܐ
ܘܦܪܟܐ ܕܠܘܦܠ ܕܓܠܓܠܬܐ. ܘܠܒܕܗ ܡܢ ܗܪܟܐ ܕܒܝܬܗܘܢ ܪܢܫܐ
ܠܐܪܥܘܫ: ܗܘܐ ܕܡܢ ܒܬܪ ܕܗܠܟܘ ܬܡܢ. ܘܗܘܘ ܒܢܫܐ ܡܠܟܐ ܕܕܝܪܐ:
ܡܢ ܕܐܬܟܠܝ ܘܠܦܝܗܘܢ: ܐܬܦܪܕܘ ܡܢ ܐܦܝܣܩܘܦܐ ܕܒܗܘܢ ܘܒܢܝܐ.
ܘܐܬܝܗܘܢ ܘܡܢܝܐ ܒܕܝܪܬܐ ܕܐܬܪܐ ܕܐܝܣܘܢ ❖
ܟܠ ܐܦܣܘܢܐ (1) ܕܝܢ ܗܘ ܕܐܬܝܗܘܢ، ܗܘܐ ܬܡܢ ܒܐܪܥܗܘܢ ܗܘ ܕܐܦ

(1) Vat. sic prosequitur : ܠܘܬ ܕܝܢ ܐܝܟ ܐܢܫܐ ܠܐ ܗܘܐ ܒܠܚܘܕ ܕܦܪܝܫܘ ܐܘܟܝܬ ܐܝܟܢܐ ܕܡܫܒܚܐ ܗܘܐ ܡܫܬܪܝܐ ܠܗ. ܘܡܬܚܙܝܢ ܗܘܘ ܒܗܠ ܠܡܘܢܐ. ܘܐܦ ܗܘܐ ܒܢܘܗܪܐ ܢܘܗܪܐ ܡܬܚܙܐ ܗܘܐ. ܘܡܬܚܙܐ ܚܙܘܐ ܘܠܐ ܦܘܪܫܢ ܒܝܢ ܢܦܫܗ: ܐܝܟ ܕܢܬܚܙܐ. ܘܐܬܠܘܢ ܒܗ ܫܠܝܐ. ܘܐܫܬܘܝ ܠܡ ܠܡܠܟܘܬܐ ❖

ܒܪ ܐܢܫ ܠܗ̇ ܒܦܓܪܐ: ܒܪܒܝܐ ܗ̇ܘ ܕܒܪܒܝܠ ܦܠܓܐ ܐܢܫܘܬܗ ܗܘܐ ܪܒܝܗ
ܐܝܟ ܕܡܠܐ ܒܪܢܫܐ ܠܡܐܪܟ ܐܝܠܝܢ ܕܪܘܪ̈ܒܝܢ ܡܢܗ. ܘܒܪ ܐܠܗܐ ܠܬܡܢ
ܠܡܕܝܢܬܐ ܐܒܘܗܝ: ܟܕ ܐܬܐ ܠܗ ܠܗܝܟܠܐ ܕܝܫܝܢܘܬܐ ܘܦܪܫ ܢܦܫܗ ܠܡܠܦ̈ܢܐ
ܘܠܐܘܠܨܢܐ ܡܨܝܐ. ܘܐܢܫܘܬܗ ܗܘܐ ܐܦ ܒܝܠܕܘܬܐ ܐܠܗܝܘܬܐ ܒܪ ܢܫܐ
ܗܘܐ ܒܗ ܐܦ ܢܨܚܐ ܕܐܠܗܘܬܐ ܡܪܝܡܐ ܕܐܢܫܘܬܗ ܗܘܐ ܡܫܒܚܗ: ܠܐ
ܗܝ ܕܡܢ ܥܡܗ ܕܡܬܒܪܟܐ ܗܘܝܐ ܡܫܒܚ ܠܐܢܫܘܬܐ. ܘܒܟܠܗ ܪܗܛܗ
ܐܢܫܘܬܗ ܗܘܐ ܠܘܬ ܗܕܐ. ܠܐ ܕܝܢ ܡܢܐ ܐܠܗܘܬܐ ܒܫܘܠܚܗ ܠܡܫܒܚ
ܒܠܒܒܗ ܘܠܐ ܢܒܠ ܡܠܬܐ ܕܡܢܗ ܕܡܬܒܬܢܝܢ ܐܠܐ ܒܪ ܒܠܥܘܕ
ܐܫܬܟܚ ܠܠ ܗܝ ܕܗܘܟܪܐ ܘܕܒܬܘܠܐ ܡܫܪܪܘܬܐ ܘܫܪܝܪܘܬܐ ܘܠܐ
ܡܢܐ ܡܬܒܕܠܘܬܐ ܒܗ̇ ܗܠܝܢ ܘܠܐ ܐܬܕܒܪ ܗܝ ܕܒܬܘܠܬܐ: „ܕܗܕܐ ܕܐܬܝܠܕܬ
ܠܟܘܢ ܦܘܡܪܐ ܥܡܘܢܘ ܢܦܫܘܢ ܠܒܪܐ ܒܦܠܓܐ". ܐܠܐ ܒܡܫܒܪܢܘܬܐ
ܪܡܬܐ ܕܟܠ ܢܦܫܗ ܢܡܕܐ ܗܘܬ ܒܗ ܪܓܠܐ ܕܪܘܪܒܘܬܐ. ܘܡܢ ܟܠܗܪ

ܘܠܐ ܡܢܐ ܡܬܓܠܝܐ ܗܘܬ ܘܡܬܒܥܝܢܘܬܐ ܘܠܒܪ ܕܒܠܐ ܘܐܬܚܙܝܘܗܝ ܐܝܟ ܠܐ ܡܬܕܪܟܢܐ ܠܥܘܡܩܐ
ܕܫܘܒܚܐ ܕܒܗܠܐ. ܘܠܐ ܐܬܕܒܪ ܕܒܬܘܠܬܐ: „ܕܗܕܐ ܕܐܬܝܠܕܬ ܠܟܘܢ ܦܘܡܪܐ
ܥܡܘܢܘ ܢܦܫܘܢ ܠܒܪܐ ܒܦܠܓܐ". ܐܠܐ ܒܡܫܒܪܢܘܬܐ ܪܡܬܐ ܕܟܠ
ܢܦܫܗ: ܕܡܢ ܟܕܘܠܐ ܕܪܘܪܒܘܬܗ ܗܘܐ ܒܪܓܠܐ ܕܪܘܪܒܐ ܕܢܦܫܗ. ܟܠܗ ܕܝܢ ܐܘܟܠܐ
ܫܠܝܐ ܕܒܟܠܗܘܢ ܥܠ ܕܐܠܗܘܬܗ ܫܪܝܐ ܕܫܒܩܗ ܡܢ ܡܬܓܡܪܢܘܬܐ. ܫܒܩܗ ܕܝܢ ܐܦ ܡܢ
ܚܝܠܐ ܕܦܠܓܝܢܗ. ܘܫܠܝܛ ܒܐܢܫܘܬܗ ܕܢܬܪܓܫ ܒܐܢܫܘܬܐ ܘܐܪܐ ܕܢܫܒܩ. ܘܚܢܘܢ ܢܦܫܗ
ܒܥܘܕܪܐ ܫܠܝܐ ܟܝ ܐܡܪ: ܕܐܢܐ ܐܝܬܝ ܦܪܘܩܟܘܢ. ܘܐܬܥܕܪ ܠܗ ܡܢ ܐܒܐ ܡܠܟ ܐܓܪܐ
ܕܒܥܠܬܝ. ܕܐܫܬܝ ܟܣܐ ܕܐܘܪܫܠܡ ܕܪܓܬ. ܘܐܠܐ ܠܟܝ ܠܐ ܡܫܬܡܠܝܐ ܘܐܫܬܝܩ ܡܢ
ܠܘܐܐ ܫܠܡ ܗܘܝ ܐܒܘ ܗܘܐ ܠܗ ܫܠܝܐ. ܗܘ ܕܝܢ ܒܠܐ ܡܬܪܓܫ ܗܘܐ . . . ܕܡܢ ܒܥܠ.
ܡܬܝܪ ܡܟܠܗ ܘܟܠ ܫܘܝ ܠܗ. ܘܟܕ ܗܟܢܐ ܐܬܟܠܝ ܒܗ. ܘܫܠܡ ܠܐܒܘܗܝ ܠܟܠܗܝܢ
ܡܠܝܗ ܗܢܝܐܬܐ ܕܥܠܡܐ. ܘܟܒܪܗ ܒܠܝܐ ܡܢ ܟܕܘܡ ܕܫܠܡ ܫܘܪܐ. ܘܠܟܠܗܘܢ
ܟܡܒܪܐ ܫܘܝܐ ܕܠܐ ܡܫܬܡܠܝܐ ܕܒܫܠܝܐ ܫܘܡ ܐܠܐ ܠܟ ܒܟܠܐ ܘܫܘܦܪܐ ܕܦܓܪܐ
ܘܐܦܘܠ ܕܠܫܡܫܐ ܚܟܐ ܘܐܬܚܪܪܬܐ. ܘܟܒܪܗ ܢܫܐ ܕܪܘܫܡܗ ܕܡܢܟܠܢܐ. ܘܡܢ ܕܦܓܪܗ
ܘܐܦܠܐ ܫܠܡܘܬܗ ܢܒܝܐ ܘܐܬܚܙܝ ܠܐܦܪܘܩܘ ܡܢ ܐܦܫܡܘܬܐ ܕܒܗܘ ܐܒܐ ❖

ܐܕܠܦ(1) ܠܒܪ ܡܢ ܗܘ ܕܒܟܠܙܒܢ ܐܡܝܢ(2) ܒܡܕܝܢܬܐ ܐܘܪܗܝ ܗܘܐ ܡܫܬܡܫܐ
ܕܐܘܪܗܝ ܗܿܝ ܕܡܬܩܪܝܐ (3) ܕܡܫܝܚܐ: ܒܥܒܕ̈ܐ ܪ̈ܘܚܢܝܐ ܐܝܟ ܐܡܬܗ، (4)
ܗܘܐ ܗܘ ܗܘܐ: ܘܒܒܘܠܝܐ ܠܒ̈ܢܝܐ ܕܚܐܪܘܬܐ. ܘܐܝܟ ܕܡܬܐܡܪ
ܠܟܘܠܗܝ ܘܐܦ ܬܠܡܝܕܐ ܠܦܘܠܘܣ ܫܠܝܚܐ ܗܘ ܕܡܬܐܡܪ ܥܒܕܐ ܡܠܝܠ ܘܟܢܐ
ܗܘܐ. ܘܐܝܟ ܠܗܘܢ ܠܦܘܠܘܣ ܘܐܦ ܠܡܫܝܚܐ ܘܡܢܐ ܐܚܪܢܐ ܪ̈ܘܚܢܐ
ܕܗܘ̇ܐ ܘܟܢܐ ܐܝܬ ܗܘܐ ܒܡܫܝܚܐ. ܘܠܦܘܠܘܣ ܐܠܦܘܣܐ (5) ܥܒܪ(6)ܘܫܡܠ
ܗܘܐ ܡܬܝܘܡܢ ܡܫܬܠܠܐ (7) ܗܘ ܕܡܬܩܠܠ ܗܘܐ ܥܠ ܕܒܢܝܐ ܕܗܝܡܢܘܬܐ ܕܗܘܢ(8):
ܘܠܐ ܦܘܪܫܢܐ ܕܢܦܫܬܐ: ܘܫܘܐܠܐ (9) ܡܦܝܣܢܐ ܕܠܡܩܒܠ ܢܣܒ ܢܫܐ ܗܘܐ
ܕܡܝܢܘܬܐ ܐܝܟ ܕܒܢܝܐ ܡܬܡܠܠܝܢ ܘܡܬܦܫܩܝܢ. ܘܫܡܥ ܡܢܗܘܢ ܐܦ
ܗܢܐ: ܕܐܝܬ ܠܗ ܬܘܕܝܬܐ ܠܗܘܢܐ ܡܢ ܟܠ ܕܡܫܝܚ. ܘܕܡܫܝܚܐ ܢܦܫܐ
ܕܬܫܥܝܬܐ ܕܦܘܠܘܣ ܕܐܠܗܐ ܕܠܐ ܫܘܬܦܘܬܐ: ܐܝܟ ܕܫܠܝܚܐ(10) ܠܟܠܗܘܢ
ܢܫܐ ܠܬܘܒ ܘܩܕܡܐ ܒܫܘܠܡܐ ܡܫܡܫܐ ܕܢܝܫܗ. ܘܐܝܟ (11) ܕܒܡܠܘܐܬܐ
ܕܐܠܗܐ ܒܪ ܐܬܬܗ ܒܗܠܝܢ ܚܢܐ ܗܘܐ ܕܢܝܪܘܗܝ ܂ ܘܠܗܢܐ ܡܬܠܠܐ
ܢܘܚܪܐ (12) ܒܪ ܫܡܠ ܐܕܠܦ (13) ܘܕܡܫܝܚܐ ܢܦܫܐ ܕܬܩܒܠ ܢܫܐ ܕܒܢܝܗ

(1) Cod. Vat. ubique pro ܐܕܠܦ scribit ܡܠܦܢ (2) Deest in Vat. ܐܡܝܢ
(3) Vat. omittit ܗܿܝ ܕܡܬܩܪܝܐ (4) Vat. ܡܫܬܡܫ ܗܘܐ
(5) Vat. ܘܚܝܠܐ ܦܘܠܘܣ (6) Vat. ܥܒܕܗ (7) Vat. ܐܬܪܝܐ
(8) Vat. ܕܒܝܬܐ (9) V, ܘܫܐܠܐ ܐܦ ܦܘܝܣܐ
(10) Vat. addit. ܡܢ ܦܘܠܘܣ ܕܦܘܩܕܢܐ
(11) Desunt in Vat. usque ad ܕܢܝܫܗ (12) Vat. omittit ܢܘܚܪܐ
(13) Vatic. sic sequentia habet : ܒܪ ܗܢܐ ܡܠܦܢ ܒܗܢܐ ܕܦܘܠܘܣ ܕܢܐܡܪ ܐܦ ܕܒܢܝܐ ܕܡܬܩܪܐ ܠܗ ܒܫܡܐ. ܘܠܐ ܕܡܫܝܚܐ ܒܪ ܢܫܐ ܕܝܢ ܗܘ ܒܡܠܬܐ. ܘܗܟܢܐ ܗܘ ܟܠ ܡܕܡ ܠܗ ܫܡܥܐ. ܒܪ ܢܫܐ ܗܘ ܕܝܢ ܗܘ ܟܠ ܫܡܐ ܘܗܢܘܢ ܕܡܫܝܚܐ ܘܠܐܠܗܐ ܦܫܝܛܐ ܡܬܩܪܐ ܐܠܗܐ. ܒܪ ܢܫܐ ܗܘ ܫܡܥܐ ܕܗܘ ܐܠܗܐ ܡܢ ܟܠ ܕܡܫܝܚܐ ܕܡܫܝܚܐ. ܒܪ ܠܐ ܡܢ ܐܠܗܐ ܕܒܫܠܡܐ ܠܗܘܢ ܕܡܬܩܪܝܢ ܢܦܫܐ. ܘܠܐ ܐܠܗܐ ܕܒܠܒܐ ܘܚܝܠܐ ܕܟܠܗܘܢ ܕܡܫܝܚܐ ܘܡܫܝܚܐ ܕܒܗܘܢ ܠܟܠ ܠܐ ܟܠܗ. ܐܠܗܐ ܗܘ ܕܒܫܡܐ ܠܟܠ ܡܫܝܚܐ ܘܐܠܗܐ ܘܡܫܝܚܘܬܐ ܘܡܫܝܚܘܬܐ ܘܐܚܪܢܝܬܐ

[Ex codice syriaco bibliothecae nostrae collato cum
cod. syr. Vatic. CXXV inde a f. 146]

ܬܘܒ ܫܘܐܠܐ (1) ܕܦܠܝܪܘܣ ܢܗܝܪܐ ܘܐܘܪܗܝܐ ܕܫܐܠ ܠܗ ܠܡܕܢܚܝܐ
ܡܪܝ ܦܝܠܘܟܣܝܢܘܣ ܫܪܟܐ ܕܫܘܐܠܐ ܕܠܘܩܒܠ ܚ̈ܫܐ ܕܦܓܪܐ ܘܥܠ ܕܡܝܘܬܐ
ܕܝܠܗ ܕܦܓܪܐ ܘܕܐܝܟܢ ܘܒܡܢ ܡܬܦܢܝܐ. ܘܕܐܦ ܐܠܐ ܕܢܦܫܐ ܕܡܕܝ̈ܢܬܐ
ܠܡܪܟܐ ܕܠܘܩܒܠ ܚ̈ܫܐ ܘܐܦ ܙܗ̇ ܕܒܠܒܕܐ ܢܦܩܘܪ ܒܠܗܘܢ ܦܘܩ̈ܕܢܘܗܝ
ܕܡܫܝܚܐ ܘܒܪ ܐܠܗܐ ܠܗ ܒܗ ܒܫܪܟܐ ܘܡܫܘܐ ܠܗ ܕܠܘ ܒܦܠܓܘܬܐ ܫܐܠ
ܫܘܝܬ ܒܠܒܕܐ ܐܘ ܡܘܕܐ ܕܗܟܢ ܡ̇ܫܝܚܬ ܠܝ. ܒܗܝ ܕܡܢ ܗܪܟܐܝܬ
ܫܡܥܬ ܦܘܠܚܢܗ ܠܡܫܝܚܢܘܬܐ. ܐܝܠܝܢ ܓܝܪ ܕܠܝ ܘܠܐ ܗܘܐ ܕܝܬܒ ܘܫܐܠ
ܘܫܐܠ ܡܢܝ ...... ܕܡܢ ܗܪܟܐ ܡܬܬܒܥܝܢ ܐܦ ܒܠܗܘܢ ܒܬܪܟܐ ܕܓ̈ܠܐ
ܗܢܘܢ ܕܡܬܦܪܫܝܢ ܓܠܝ̈ܢܐ ܕܐܬܬܚܙܝܘ ܡܢ ܪ̈ܘܚܢ ܐ̈ܚܪܢܐ: ܕܐܝܬ ܒܗܘܢ
ܒܦܘܠܚܢܗ ܕܠܒܢܐ: ܘܕܐܘ̈ܢܐ ܕܪܘܚܐ ܘܕܡܒܘ̈ܢܐ ܘܕܫܪ̈ܝܐ ܡܫܝܠ̈ܢܐ:
ܘܕܒܝ̈ܢܬܐ ܡܦܪ̈ܫܬܐ ܕܚܝܐ: ܘܕܡܬܒ̈ܬܐ ܡܫܠܡ̈ܢܘܬܐ ܕܐܝܠܘ̈ܢܬܐ ܕܠܟܠ:
ܗܠܝܢ ܕܠܗܘܢ ܐܝܬܝܗܘܢ ܫܪ̈ܟܢܝܬܐ ܕܗܘܝܐ ܕܫܪܝܪ ܗܘܐ ܡܢ ܚ̈ܫܐ
ܕܡܬܒܕܪܢܘܬܐ ܕܫܐ̈ܪܐ. ܦܘܠܚܗ ܓܝܪ ܒܫܘܪܐ ܡܠܬܐ ܐܝܟ ܬܪܬܐ ܒܐܦ̈
ܒܠܗܝܢ ܬܐܘ̈ܪܝܣ ܕ̈ܝܘܫܝܬܐ ܘܐܡܪ: „ܕܠܝܬ ܦܘܪܫܐ ܕܒ̈ܦܓܪ ܘܡܬܡ̈ܠܠܝܢ
ܒܐܬܪܐ ܕܦܓ̈ܪܐ. ܘܠܐ ܐܠܐ ܡܫܒܚ ܗܘܝܐ: ܘܠܐ ܐܠܘ ܐܫܒܚ ܐܢܬ ܠܗ
ܡܦܫܘܬܐ“ ܀ ܡܕܝܢ ܐܦ ܫܐܠܬܟ ܒܕ ܗܠܝܢ ܠܡܗܕܪ ܐܘܕܥܬ ܠܝ ܡܢ
ܦܘܠܚܢܗ: ܠܘܬ ܢܘܗܪܐ ܓܝܪ: ܡܬܓܪܐܝܬ ܐܝܬܘܗܝ ܗܘܐ ܡܪܟܐ ܀

(1) In cod. Vat. praefigitur sequens titulus : ܬܘܒ ܠܘܩܒܠ ܗܘܠܝܢ ܕܐܬܐܡܪ ܥܠ ܫܐܠܬܐ ܕܫܪܟܐ ܕܦܝܠܘܟܣܢܘܣ: ܡܢ ܚܢܢܐ ܕܡܪܝ ܦܝܠܘܟܣܢܘܣ ܐܦܣܩܘܦܐ.

ܠܗܘܢ ܘܠܐ ܐܫܒܘܩ ܐܢܘܢ» ܀ ܢܣܝܢ ܐܢܬܘܢ ܠܫܦܝܪܘܬܐ ܕܒܬܘܠܘܬܐ ܕܕܐܢܝܢ
ܗܘܝܐ: ܕܗܕܡ ܐܦܝܟܘܢ ܗܘܝܐ: ܠܗܕܐ ܓܝܪ ܢܬܒܥܘܢ ܐܢܬܘܢ ܠܓܪܘ. ܒܕ
ܐܢܬܝܢܘܢ ܗܕܡܐ ܣܘܪܝܐ. ܠܐ ܬܗܘܘܢ ܬܬܚܫܒܘܢ: ܕܒܫܘܒܚܐ ܕܥܠܡܐ ܕܢܦܩܘܬܐ
ܢܬܗܕܡܝܢ ܐܢܬܘܢ. ܠܘܬ ܐܘܪܚܐ ܬܪܝܨܬܐ ܐܬܡܪܢܬܘܢ: ܠܗܝ ܕܡܫܡܠܝܘܬܐ
ܦܠܘ: ܘܡܫܡܠܝܢܘܬ ܠܡܫܒܚܘܢ ܠܪܘܚܐ ܡܢ ܗܕܐ ܠܒܒܘ. ܡܢ ܟܠ ܠܒܝܢ
ܦܝܫܬܐ ܕܡܫܡܠܝܘܬܐ ܗܝܟܠܐ ܠܟܘܢ: ܕܫܦܝܪܐ ܐܢܬܝܢ: ܕܡܢ ܒܬܠܕܒܒܐ
ܠܐ ܡܬܟܒܫ. ܗܝ ܕܐܦ ܢܣܬܪܩ ܕܡܫܐ: ܕܦܘܫܩܐ ܐܝܟ ܕܥܠܝܡܬܐ:
ܘܒܕ ܠܢܡܐ ܗܘܡܘܡܐ ܦܠܛ: ܘܕܡ ܗܘܐ ܡܕܒܪ: ܐܝܟܢܐ ܕܐܡܪ ܒܬܟܐ
ܡܕܝܢܐ: ܘܡܢܐ ܗܘܘ ܠܗܘܢ: ܫܘܪܐ ܡܢ ܕܝܢܗܘܢ ܘܫܘܪܐ ܡܢ
ܗܘܠܡܘܢ». ܠܗܢܐ ܢܣܬܪܐ: ܘܗ ܡܢ ܟܠ ܡܢܐ ܫܦܝܪܗ ܦܘܫܩܢܐܝܬ.
ܢܝܢ ܕܝܢ ܦܘܫܩܢܐܝܬ ܗܘܡܢ ܢܝܢ ܠܗ. ܗܘܝܐ: ܘܠܡܬܐ ܕܡܠܦܢܘܬܐ
ܕܡܫܡܠܝܘܬܐ: ܕܬܘܕܝܬܐ ܕܗܝܡܢܘܬܐ ܘܠܡܬܐ: ܡܢ ܫܘܒܚܐ ܕܝܠܝ ܕܠܒ
ܢܒܝܐ ܐܟܒ. ܘܠܗܘܪܐ ܡܬܝܪܐ ܘܗܘܠܟ ܒܕܝܠܟ ܫܐܕܐ ܕܪܘܫܠܐ ܡܫܝܚܐ:
ܐܦܢ ܠܘ ܠܟܬܒ ܒܕ ܢܦܠ ܒܠܘܗܝ ܐܘܒܫܗ: ܒܡܫܡܠܝܘܬܐ: ܠܫܦܠܗ ܗܘܝܐ
ܠܕܡܐ ܫܠܘܦ. ܐܝܟܢܐ ܕܠܐ ܢܫܒܘ ܐܢܫ ܠܡܫܬܐ ܡܢܗ. ܢܠܦܘܢ ܗܟܢܐ
ܡܢ ܦܘܫܩܐ ܡܕܡܕܝܢܐ ܘܦܘܠܚܢܐ. ܘܬܫܪܝܪܐܝܬ ܢܫܐ ܕܗܘܝܐ ܒܗܠܝܢ ܕܠܝܠܝܢ
ܠܡܝܢܐ. ܘܢܗܦܘܟ ܠܘܬ ܡܫܝܚܐ ܡܠܟܐ ܕܫܡܝܐ: ܕܠܗ ܫܘܒܚܐ ܒܡ ܐܒܐ
ܘܪܘܚܐ ܩܕܝܫܐ ܠܥܠܡܝܢ ܥܠܡܝܢ ܐܡܝܢ ܀

ܫܠܡ

ܘܒܗܕܐ: ܢܦ̈ܬܐ ܚܠܦ ܒܬܘܠܘܬܐ ܠܒܢ ܡܫܘܐ. ܘܗܠܝܢ ܒܢܝ ܐܢܫܐ ܕܒܢܐ
ܘܡܢ ܡܒܪܝ ܒܠܐܝܬ ܘܒܗܝܢ ܠܪܟܝܢܘܬܐ ܕܠܒܘܬܐ ܘܕܡܫܡܫܢܘܬܐ ܡܫܝܚܐ
ܘܐܡܪ: „ܐܢܐ ܐܬܝ ܐܢܐ ܐܬܝ ܗܘ ܕܒܠܟܐ ܐܢܐ ܒܠܒ̈ܝܢ ܡܠܟܬ:
ܘܠܫܠܒ̈ܝܢ ܬܘܒ ܠܐ ܐܬܕܒܪ". ܠܒ ܕܝܢ ܥܒܕ ܐܡܪ ܗܝ ܕܡܠܟܬܝ. ܒܪ
ܢܟܐ ܒܪ ܠܡܐܡܪ ܕܡܠܟܬܗ: ܡܬܚܝܒ ܘܡܬܠܐ ܫܘܪܘܬܐ ܕܠܝܢ
ܘܐܡܪ ܡܠܟܬܝ. ܠܪܒܘܬܐ ܠܢ ܕܠܝ ܒܠܬܐ ܒܒܪ ܐܢܐ ܕܡܫܡܫܢܘܬܐ.
ܡܠܠ ܗܢܐ ܒܪ ܒܪܒܘܬܐ ܗܝ ܕܦܐܝܐ ܠܐܠܗܐ: ܚܠܦ ܒܠܒܢ ܠܒܢܝܬ
ܡܘܬܐ ܘܡܢܬ: ܡܠܠ ܕܠܕܐܝܢ ܗܠܝܢ ܠܒܢ ܐܚܝܢ. ܡܠܠ ܗܢܐ ܐܦ ܗܘ
ܦܘܠܘܣ ܐܡܪ ܗܘܐ: „ܠܘ ܡܢ ܒܒ̈ܪܐ ܕܘܪܫܘܬܐ: ܗܠܝܢ ܕܥܝܢ ܒܒܪܝܢ:
ܐܠܐ ܐܝܢ ܕ̈ܫܡܘܗܝ ܦܪܘ ܠܢ. ܒܪܐ ܗܫܬܐ ܕܠܒܪܐ ܕܡܢ ܕܪܝܫ.
ܘܫܪܬܐ ܕܪܘܫܐ ܡܪܝܐ". ܘܐܚܒܝܐ ܕܝܢ ܢܒܝܐ ܬܘܒ ܒܪ ܡܐܬܒܗܪ
ܒܪܘܬܗ ܕܡܫܡܫܢܘܬܐ ܗܒܝܐ ܐܡܪ: „ܢܕܘܩܘܢ ܡܫܒ̈ܚܐ ܡܠܠ ܡܪܝܐ
ܒܫܪܘܬܐ. ܘܗܘܢ ܕܠܐ ܫܒܪܐ ܕܒܒ̈ܢܝ ܐܢܫܐ ܢܬܡܠܘܢ ܒܗܘܡܢܐ".
ܗܢܐ ܕܝܢ ܐܢܬܘܢ ܡܫܒܝܘܬܐ ܘܠܐ ܫܒܪܐ: ܠܦܘܠܘܣ ܥܒܕ ܕܡܠܦ.
„ܐܢܬܘܢ ܗܘܝܬܘܢ ܒܢܝܐ ܗܘ ܕܠܐ ܡܫܝܚܐ. ܡܢܒ̈ܪܐ ܠܕܒܪܐ
ܕܐܝܣܪܐܝܠ. ܘܐܒܫܝܐ ܠܡܠܟܝܐ ܕܢܬܘܬܐ. ܕܫܒܪܐ ܠܢܬ ܗܘܐ ܠܒܢ
ܕܠܐ ܐܠܗ ܗܘܝܬܘܢ ܒܠܠܡܐ. ܗܫܐ ܕܝܢ ܒܡܫܝܚܐ ܝܫܘܥ: ܐܢܬܘܢ ܗܘܝܢ
ܐܢܬܘܢ ܗܘܝܢ ܕܡܢ ܩܕܝܡ ܐܢܬܘܢ ܗܘܝܬܘܢ ܒܪܚܝܩܐ: ܗܘܝܬܘܢ
ܒܡܘܪܟܐ ܒܕܡܗ ܕܡܫܝܚܐ". ܕܐܠܝܢ ܠܗܠܝܢ ܬܘܒ ܐܡܪ ܗܘ ܡܫܝܚܐ:
ܒܪ ܒܢܝ ܐܢܫܐ ܡܠܠ ܗܒܝܐ: „ܘܐܕܒܪ ܠܒܢ̈ܝܐ ܒܐܘܪܚܐ ܗܝ ܕܠܐ
ܐܬܝܕܥܘ: ܘܒܫܒܝ̈ܠܐ ܐܝܠܝܢ ܕܠܐ ܝܕܥܘ ܐܕܪܟ ܐܢܘܢ ܠܡܗܠܟܘ. ܐܥܒܕ
ܠܗܘܢ ܚܫܘܟܐ ܢܘܗܪܐ ܕܒܫܘܬܐ ܠܦܫܝܩܘܬܐ. ܗܠܝܢ ܡ̈ܠܐ ܐܝܠܝܢ ܕܐܥܒܕ

ܡܫܠܦܐ: ܠܐܠܗܐ ܛܒܐ ܕܠܐ ܐܝܬܘܗܝ ܥܠܬܐ ܕܒܝ̈ܫܬܐ ܢܣܒܘ.
ܐܠܐ ܐܝܟ ܦܟ̈ܪܐ ܐܢܫ ܡܠܬܗܘܢ ܕܡܫܝ̈ܚܝܐ ܕܛܒ ܪ̈ܫܝܥܝܢ: ܠܘܬ
ܢܦܫܬܐ ܡܬܕܒܪ ܗܘܐ ܒܡܦܪܢܐ: ܘܠܐ ܐܢܫ ܡܢ ܐܝܠܝܢ ܕܐܡܪܝܢ
ܒܒܗܪܐ ܦܠܚ ܗܘܐ ܘܕܝܢܘܬܐ. ܐܢܫܐ ܐܝܟ ܢܫܡܬ ܗܘ ܒܪܢܫ ܒܠܫܢܐ
ܒܗܪܢܐ ܠܢܗܝܪ̈ܐ ܗܠܝܢ ܕܒܫܡܝܐ ܦܩܕ ܗܘܐ ܘܡܫܡܫ ܗܘܐ ܪܗܛܐ
ܕܗܘܪܐ ܘܕܫܡܫܐ: ܡܛܠ ܕܢܦܩ ܘܕܢܘܬܐ ܠܠ ܒܠܠܒ̈ܒܐ: ܘܠܐ ܢܦܫܘܗܝ
ܠܠܐ ܠܢܒܘܬܐ. ܫܬܩ ܐܢܐ ܡܢ ܗܘܝܘ ܐܣܝܪ̈ܐ ܕܗܡܝܢ ܗܘܘ ܠܗܢܐ
ܒܡܬܪܘܬܐ ܒܕܝܢܬܐ ܒܠܝܘܬܐ ܘܫܪܝܬܐ ܀

ܒܪ ܗܒܠ ܒܗܠܝܢ ܡ̈ܠܐ ܐܝܬܘܗܝ ܐܬܬܠܡܕܘܗܝ: ܘܗܝܡܢܘܗܝ ܒܫܪܪ
ܐܠܗܐ ܐܫܪ ܒܗܠ: ܕܒܫܪܐ ܡܢ ܐܘܣܝܐ ܘܐܠܗܘܬܐ: ܒܬܠܬܐ ܕܝܢ
ܩܢܘ̈ܡܐ ܡܬܝܚܐ: ܘܡܡܠܘ ܘܠܘܬ ܡܦܪܐ ܕܡܠܪܒܐ ܐܬܦܝܘ: ܘܒܫܘܒܚܐ
ܗܘ ܕܡܫܝܚܐ ܒܦܪܘ. ܗܢܐ ܕܝܢ ܐܝܬܘܗܝ: ܡܦܠܐ ܗܘ ܕܠܠ ܗܘ ܕܒܪܢܫܝ
ܐܬܬܪܝܡ. ܘܐܝܟ ܡܠܒܕܘܬ ܦܪܘܩܦܐ ܕܐܒܫܢܐ ܐܡܪ: "ܠܠܠ ܡܢ
ܒܘܒܒܐ ܐܩܘܡ ܒܪܘܚܝ". ܘܒܪ ܡܢ ܛܡܢ ܐܫܬܝ: ܗܫܐ ܒܪ ܠܫܢܐ
ܕܡܫܝ̈ܚܐ: ܠܪܫܢܐ ܗܘ ܕܪܡܘܬ ܪܘܚܐ ܡܬܠܠܐ: ܕܢܫܒܘܩ ܕܠܐ ܫܘܪܝܐ
ܘܠܐ ܒܒܪܐ ܡܬܩܪܐ: ܘܕܡܘܪܒ ܒܡ ܐܠܗܐ. ܐܬܦܢܝ ܕܝܢ ܘܠܘܬ
ܡܕܝܚܐ: ܘܒܗܘܢ ܒܠܢܘ̈ܗ ܦܠܠ ܒܒܢ ܡܫܝܚܐ ܗܘ ܫܡܫܐ ܕܕܝܢܘܬܐ:
ܘܠܐܠܝܬ ܐܡܪ: "ܐܢܐ ܐܝܬܝ ܢܘܗܪܗ ܕܥܠܡܐ". ܗܘ ܕܒܗ ܡܫܝܚܐ
ܠܐܒܐ ܘܠܡܗ ܠܐ ܠܪܘܫܐ ܡܕܢܚܐ: ܗܘ ܡܫܝܚܐ ܠܒܢܝ ܠܘܬ ܡܕܢܚܐ
ܘܡܗܝܡܢܐ ܗܘܝܬܐ: ܕܗܒܢܐ ܕܒܠܗܘܢ ܚ̈ܕܐ ܒܛܝܒܘܬܐ: ܘܠܘܬ ܚܕܐ ܚ̈ܕܐ ܚܕܬܐ
ܡܫܒܠ. ܒܪ ܡܒܪ ܡܢ ܠܗܝܡܢܘܬܐ ܕܢܦܫܬܐ ܒܫܦ̈ܠܐ. ܒܡܫܘܪܗܬܗ ܐܝܟ
ܒܡܗ ܡܬܡܒܪܝܢ ܐܝܬܘܗܝ: ܘܠܦܠܚܘܬܐ ܕܡܘܡܬܐ ܪܘܫܝܬܐ ܡܠܒܫ ܠܒܘ.

ܠܐܟܠ ܩܪܨܐ ܘܠܡܬܠܐܟܘ̈ܬܗܝ”. ܠܗܠܝܢ ܩܪܝܢ ܣܢܝ ܘܐܦ ܫܐ̈ܕܐ: ܠܘ ܕܒܝ̈ܫܐ
ܟܝܢܐ ܐܬܒܪܝܘ ܡܢ ܐܠܗܐ: ܗܘ ܕܟܠ ܛܒܐ ܥܒܕ: ܐܠܐ ܕܡܨܒܝܢܐܝܬ
ܠܘܬ ܨܒܝܢܐ ܟܝܢܐ ܐܝܟ ܕܫܘܝܬ ܡܠܐܟܐ: ܐܙܠܘ ܡܢ ܨܒܝܢܗܘܢ. ܘܡܛܠ
ܗܢܐ ܐܦ ܠܫܘܡܗܐ ܕܠܘܬܗ ܘܬܫܡܫܬܐ ܨܒܝܢܐܝܬ ܩܒܠܘ. ܘܒܪܡ ܡܕܒܪܢ
ܒܗ ܐܠܗܐ ܡܚܘܐ ܠܢ ܒܗܐܪܐ ܕܠܒܗܘܢ. ܡܛܠ ܕܐܦ ܗܢܘܢ ܒܝܕ
ܡܘܕܝܢܘܬܐ: ܡܢ ܡܫܠܡܘܬܐ ܘܡܩܪܒܘܬ ܪܘܚܐ ܢܬܦܠܓܘܢ: ܘܐܝܢ ܕܛܒ
ܒܚܪܝܢ ܢܬܥܝܐ ܒܝܢܘܬܐ ܕܠܒܝܗܘܢ. ܠܐ ܐܝܬ ܗܒܝܠ ܢܬܟܪܠ ܒܫܘܝܘܬ
ܡܟܝܢܘܬܐ ܕܦܓܪܐ ܘܕܢܦܫܐ. ܒܗ ܓܝܪ ܠܫܦܝܪܘܬܐ ܕܫܡܝܡܬܗ ܐܝܟ ܐܢܫ
ܢܐܡܪ ܡܫܘܐ ܐܠܗܐ: ܠܒܪܗ ܠܒܪܐܢܫܐ ܡܠܗܐ ܥܘܐ ܠܬܗܪܐ:
ܡܠܟܐ ܘܡܕܒܪܢܐ ܗܘ ܒܗ ܗܘ. ܘܒܗ ܒܢܝܬ ܒܪܝܬܐ ܡܬܚܙܝܢܘܬܐ ܘܠܐ
ܡܬܚܙܝܢܘܬܐ ܐܝܟܢܝܗ. ܒܗܝ ܕܒܗ ܗܘܝܐ: ܠܗܘܢ ܕܠܟܠ ܢܦܩܘ: ܒܦܓܪܐ
ܕܝܢ ܠܗܘܢ ܕܠܬܝܬ: ܠܘܬ ܗܠܝܢ ܕܠܟܠ ܡܫܝܚܐ ܠܗ ܠܒܘܠܗ ܒܦܘܠܚܢܐ
ܕܡܝܬܪ̈ܬܐ. ܡܢ ܕܒܪܝܐ ܓܝܪ ܕܗܘܘ ܕܐܘܕܥܘ: ܐܬܝܕܥܐ ܒܝܕ ܡܚܘܝܬܗ
ܘܒܛܝܒܘܬܗ ܕܐܠܗܐ. ܘܠܐ ܒܡܗܝܡܢܘܬܐ ܕܥܒ̈ܕܐ: ܒܕܝܢܐ ܬܛܘܥ
ܒܗܘ ܕܒܪܐ. ܐܦܠܐ ܓܝܪ ܘܠܐ ܗܘܐ ܕܡܛܠ ܗܠܝܢ ܕܒܬܪܗܝܢ ܠܡܫܠܛܐ:
ܘܕܡܛܠ ܠܐ ܢܘܩܒܐ ܕܠܗܘܢ ܢܦܠܝܢ ܡܢ ܐܠܗܐ: ܕܐܦ ܠܐ ܗܢܘܢ
ܕܐܘܕܥܘ ܗܘܘ: ܠܗܝ ܕܝܗܒܘܢ ܢܬܠܘܢ. ܒܝܕ ܬܪ̈ܝܗܘܢ ܓܝܪ ܡܬܚܙܝܐ
ܛܒܘܬܗ ܕܗܘ ܕܒܪܐ. ܘܕܠܒܠܗܘܢ ܒܫܘܝܘܬܐ ܒܪܐ. ܘܠܘ ܠܗܘܢ ܡܢ
ܒܢܝܐ ܦܠܝ: ܠܗܘܢ ܕܝܢ ܡܢ ܐܢܫܝܐ. ܗܒܝܐ ܕܡܠܐܟ̈ܐ ܡܢ ܫܘܪܝܐ ܗܘܐ
ܠܗܘܢ ܨܒܝܢܐ ܒܝܫܐ: ܘܐܬܦܠܓܘ (1) ܒܪ̈ ܟܝܢܬܐ. ܘܠܚܝܪܬܐ ܠܘܬ
ܡܬܝܪܘܬܐ ܐܫܬܠܛܘ. ܘܐܚܪ̈ܢܐ ܒܕܠܘܒܟܐ. ܘܒܝܕ ܗܘܦܟܐ ܗܢܐ

(1) ܘܐܬܦܠܓܘ

ܡܢ ܐܝܠܝܢ ܕܢܟܢܫܘܢ ܠܥܕܬܐ. ܘܗܕܐ ܗܘܐ ܡܬܚܙܝܐ ܠܒܪܝܐܝܬ ܡܢ ܐܝܠܝܢ
ܕܬܪܝܨܘ ܡܗܝܡܢܘܬܐ. ܐܘ ܠܐ ܓܝܪ ܕܐܝܬ ܗܘܐ ܚܝܠܐ ܒܫܘܡܗܐ ܗܢܐ
ܡܠܝܠܘܬܐ ܕܦܘܩ ܠܡܬܪܨܘ: ܘܠܐ ܐܢܫ ܡܢ ܒܗܘ ܡܢ ܐܝܠܝܢ ܕܡܬܟܬܫܘܢ
ܐܬܕܪܫܘ: ܡܬܪܨܝܢ ܗܘܐ ܡܬܪܘܬܐ. ܐܦ ܕܝܢ ܩܕܝܫܐ ܦܠܛ ܡܬܥܒܕܝܢ
ܕܬܪܨܘ: ܕܡܗܝܡܢܘܬܐ ܕܗܘܢܝܗ ܕܠܐ ܬܪܨܘ ܐܝܬܘܗ̇ ܡܬܩܢܬܐ: ܘܠܘ
ܕܐܠܗܐ ܕܒܪܐ: ܒܗ ܡܫܒܚܝܢ ܓܝܪ ܠܐ ܠܒܗܘ. ܐܠܐ „ܐܠܐ ܘܠܐ ܗܘܐ
ܠܡ ܕܠܐ ܬܬܒܥܘܢ ܢܦܫܐ ܒܗܘܢܐ ܦܓܪܐ ܘܠܐ ܗܘܢܐ ܗܘܬ ܥܠܝܬܐ
ܡܢ ܠܠܝܐܝܬ". ܐܠܐ ܠܘ ܗܕܐ ܐܝܬܘܗ̇ ܠܠܬܐ ܕܗܝ ܕܢܥܠܐ ܐܘ ܠܒܐ.
ܐܠܐ ܗܝ ܕܒܝܐܝܬ ܢܬܥܒܕ ܒܡܕܒܪܢܘܬܐ ܕܡܫܝܚܐ ܗܘܝܐ. ܕܒܗ ܒܝܐ
ܕܡܠܐܟܐ ܒܪ ܥܐܪܐ ܐܝܬܘܗܝ ܡܢ ܐܘܪܐ ܕܠܘܬ ܒܗܪܐ: ܫܝܢ ܫܝܢ ܠܗ
ܠܥܠܝܐ ܕܡܢ ܡܕܢܚ ܒܡ ܒܗܒܒܝ ܢܘܗܪܐ ܡܬܚܙܝܐ ܗܘܐ. ܢܦܠ ܕܝܢ ܡܥܠ
ܕܠܗܠܝܢ ܕܠܠܠ ܡܢܝܗ ܐܣܬܪܒܠ: ܘܠܐ ܢܛܪ ܠܦܘܩܐ ܗܘ ܕܐܬܦܩܕ ܡܢ
ܐܠܗܐ. ܒܗ ܒܗ. ܡܛܠܬܗ ܘܡܛܠ ܗܘܝ ܕܒܗ ܒܗ ܒܗ ܒܫܘܠܦܐ
ܐܬܒܪܗ ܒܗܘ: ܐܡܪ ܒܗܘܢ ܒܬܒܐ ܡܘܫܐ: „ܠܡܠܐܟܐ ܕܝܢ ܗܠܝܢ
ܕܠܐ ܢܛܪܘ ܪܝܫܘܬܐ ܕܝܠܗܘܢ: ܐܠܐ ܕܫܒܩܘ ܠܡܥܡܪܐ ܕܝܠܗܘܢ: ܠܕܝܢܐ
ܕܝܘܡܐ ܪܒܐ: ܒܐܣܘܪܐ ܕܠܥܠܡ ܒܚܫܘܟܐ ܢܛܪ": ܡܬܥܛܪܝܢ ܓܝܪ ܐܝܟ
ܕܝܩܠܘ ܒܗܝ ܢܘܪܐ ܐܝܪܬܐ: ܘܒܐܣܘܪܐ ܕܠܥܠܡ ܕܒܚܫܘܟܐ. ܗܝ ܓܝܪ
ܕܢܛܪ: ܠܘܬ ܘܒܢܝܐ ܕܒܬܪܗ ܫܪܐ. ܐܝܟܢܐ ܕܐܦ ܦܛܪܘܣ ܟܬܒ: „ܐܠܗܐ
ܕܝܢ ܗܠܝܢ ܕܡܫܐ ܘܐܪܒܥܐ: ܒܡܠܟܬܐ ܗܝ ܕܠܗ: ܐܡܘܢ ܒܝܘܡܐ
ܐܝܬܝܗܘܢ: ܕܡܬܛܪܝܢ ܠܕܝܢܐ ܕܝܘܡܐ ܘܕܐܒܕܢܐ ܕܒܢܝ ܐܢܫܐ ܪܫܝܥܐ".
ܡܛܠ ܗܢܐ ܐܦ ܗܘ ܡܪܝܐ: ܒܗ ܡܫܡܫ ܪܫܡ ܒܐܘܢܓܠܝܘܢ ܢܗܝܪܐ
ܕܗܢܐ: ܡܬܚܙܝܐ ܕܐܡܪ: „ܘܠܐ ܠܗܘܢ ܠܢܛܪܐ ܠܢܘܪܐ ܕܠܥܠܡ ܗܝ ܕܛܝܒܐ

ܢܗܘܐ ܐܝܬܝܟ ܠܘܬ ܒܝܫܬܐ: ܘܗܦܟ ܠܐ ܡܩܒܠܢܐ ܕܡܫܝܚܘܬܐ". ܐܠܐ ܠܡܕܡ
ܐܚܪܢܐ ܠܐ ܕܡܢܝܬ ܠܝ: ܐܠܐ ܕܢܠܦ ܒܪܢܫܐ: ܡܟܝܠ ܗܘܝܬ ܕܒܐܦܐ ܬܗܘܐ
ܐܘ ܦܢܝܐ: ܘܕܠܒܪܝܬܐ ܠܐ ܡܕ ܒܨܝܪܘܬܐ ܬܠܠܐ ܠܟܠ ܡܢ ܡܟܝܢܘܬܐ
ܘܡܠܠܬܐ. ܗܕܐ ܓܝܪ ܠܐ ܡܬܬܪܢܝܐܝܬ ܐܝܬܘܗܝ ܠܘܬ ܡܫܝܚܘܬܐ. ܒܐܦܐ
ܓܝܪ ܘܦܢܝܐ: ܘܐܦ ܡܕܡ ܕܐܝܟ ܗܢܐ: ܠܐ ܡܬܘܡ ܐܝܬܘܗܝ ܡܩܒܠܢܐ
ܕܡܫܝܚܘܬܐ. ܠܒܢܝܐ ܕܝܢ ܡܠܝܠܐ: ܡܛܠ ܗܕܐ ܠܒܪ ܐܠܗܐ ܡܛܠ ܕܡܢ
ܠܒܘܬܗ ܢܗܒܘܢ. ܘܡܛܠ ܕܐܦ ܗܘ ܐܘܣܝܐܝܬ ܐܝܬܘܗܝ ܢܒܗܘܬܐ
ܘܕܢܚܘܬܐ ܘܢܘܗܪܐ: ܐܦ ܚܢܢ ܒܗ ܒܗ ܡܬܬܕܟܝܢܘܬܐ ܗܟܠܬܝܢܘܬܐ:
ܘܒܗܝ ܕܠܘܬܗ ܡܬܩܠܠܝܢ ܚܢܢ ܘܡܬܒܝܢܝܢ ܡܢ ܕܒܠܬܗ: ܘܡܢ ܢܘܗܪܐ ܕܡܢ
ܗܕܐ: ܢܕܢܚ ܠܡܗܘܐ ܘܕܘܡܐ ܘܬܒܐ: ܘܕܡܬܢܗܪܝܢ ܒܡܕܝܢܬܐ ܕܐܚܝܢܐ
ܐܝܟ ܕܡܟܝܠܐ ܠܡܕܝܢܬܐ. ܒܗ ܓܝܪ ܘܡܫܝܚܐ ܕܗܘܝܘ ܕܠܒܪ: ܐܦ ܗܘܝܐ
ܐܡܪܘ ܕܐܝܬܘܗܝ ܬܫܡܫܬܐ ܕܦܝܠܣܘܦܘܬܐ ܀

ܕܦܝܠܣܘܦܐ: ܦܝܠܣܘܦܘܬܐ ܕܐܝܬܘܗܝ ܡܕܡܝܘܬܐ ܕܒܪܢܫܐ ܕܠܘܬ
ܗܘ ܕܡܬܚܙܐ ܐܝܟ ܕܡܫܟܚܐ". ܗܕܐ ܕܝܢ ܠܘ ܡܢ ܕܦܟܐ ܐܚܪܝܢܐ ܘܡܢ
ܓܒܐ ܐܚܪܢܐ ܐܡܪܘ: ܐܠܐ ܡܢ ܚܒܝܒܘܬܐ ܕܝܠܗ ܘܫܪܪܬܐ: ܕܡܠܦܐ
ܗܘܐ ܒܪܢܫܐ ܒܡܠܦܢܐ ܘܕܡܘܬܐ ܕܐܠܗܐ: ܒܗܝ ܕܡܩܒܠܢܐ ܐܝܬܘܗܝ
ܒܕܘܪܫܐ ܕܡܝܬܪܘܬܐ ܕܡܠܦܢܐ ܐܠܗܝܐ ܘܕܡܘܬܐ. ܬܫܡܫܬܐ ܕܝܢ ܕܒܬܪܐ
ܕܡܠܦܢܐ: ܗܝ ܗܝ ܕܫܘܠܛܢ ܢܦܫܗ. ܐܠܘ ܠܐ ܓܝܪ ܡܢ ܡܟܝܢܐ ܕܝܠܢ
ܡܬܕܒܪܝܢ ܗܘܝܢ: ܐܠܐ ܡܢ ܐܢܫܐ: ܒܗ ܒܗܕܐ ܗܠܝܢ ܢܣܒܝܢ ܗܘܝܢ.
ܡܢ ܕܗܘܝܐ ܕܠܘܬ ܬܦܢܝܬܐ: ܘܒܗܝ ܕܪܚܝܩܐ: ܦܫܝܛܐ ܡܕܡ ܗܘܐ ܗܘܐ
ܐܝܬܘܗܝ ܡܠܦܢܐ: ܡܛܠ ܗܢܐ ܕܢܕܒܪ ܚܢܢ ܠܢ ܐܬܬܘܣܝܢ: ܘܐܦ ܚܠܦܐ
ܕܠܝܡܢ ܢܗܒܝܢ: ܘܫܠܡܘܬܐ ܕܠܒ ܫܦܝܐ: ܠܗܝ ܕܠܐ ܢܫܬܘܬ ܠܘܬ ܡܕܡ

ܡܢ ܟܒܐ ܐܚܪܢܐ ܠܐ ܬܟܒܘܢ ܒܢܫ̈ܬܐ. ܠܡܢܐ ܓܝܪ ܡܫܝܚܝܢ ܐܢܬܘܢ
ܠܡܫܦܪ ܒܐܦ̈ܐ: ܘܠܡܒܟܝܢܐ ܒܝܬ ܓܘܐ ܕܒܝܫܘܬܐ: ܗܘ ܕܒܐܪܥܐ ܕܝܠܟܘܢ
ܠܡܪܬܘܢ ܘܐܝܬ ܠܟܘܢ. ܒܢܝܘܬܐ ܓܝܪ ܠܘ ܐܘܣܝܐ ܐܝܬܝܗ: ܐܠܐ
ܫܘܠܦܐ ܕܡܬܝܠܢܘܬܐ ܫܠܝܛ ܒܝܬܗ. ܐܝܟܢܐ ܓܝܪ ܕܐܠܗܐ: ܒܪܐ
ܡܢ ܒܢܝܐ ܕܦܓܪܐ ܐܝܟ ܕܠܡܫܝܚܐ ܘܠܡܫܬܘܬܦܘ ܒܢܗܘܪܐ ܗܢܐ
ܡܬܪ̈ܓܡܢܐ ܘܡܬܚܫܚܢܐ: ܡܫܝܚܘܬܐ ܕܝܢ ܠܐ ܐܦܝܣ: ܡܫܝܚܘܬܐ ܓܝܪ
ܠܟܝܢܘܬܐ ܐܝܬܝܗ ܕܗܢܘܢ ܢܗܘܪܐ: ܐܦ ܕܝܢ ܐܝܟ ܦܫܝܩܐܝܬ ܢܒܥܝ ܠܟܝܢܗܘܢ:
ܗܘ ܠܗ ܐܝܟܢ ܡܫܝܚܘܬܐ: ܘܠܐ ܟܕ ܒܗܕܐ ܠܐܠܗܐ: ܠܗ ܓܝܪ
ܕܟܠܗܘܢ: ܐܠܐ ܕܐܘܣܝܐܝܬ ܐܝܬܝܗܘܢ ܠܒܗܕܐ: ܗܟܢܐ ܐܦ ܠܗܘܢܐ ܕܝܢ
ܒܪܐ ܐܝܟ ܒܢܝܐ ܡܢܗ ܡܬܟܠܢܘܬܐ: ܡܛܠ ܕܐܫܬܘܬܦ ܒܢܗܘܪܐ
ܐܠܗܝܐ ܘܡܫܬܟܠܢܐ: ܘܒܬܐܘܪܝܐ ܕܗܠܝܢ ܡܬܚܙܝܢܘܬܐ ܢܗܝܪܐ. ܘܡܢ
ܫܘܦܪܐ ܘܪܘܒܒܐ ܕܟܠܡܐ: ܠܗܘ ܕܟܒܪ ܘܦܬܟܡܗ ܠܦܘܠܚܢܐ ܗܢܐ ܢܬܚܫܒ.
„ܠܐ ܡܬܚܙܝܢܘܬܗ ܓܝܪ ܕܐܠܗܐ ܐܡܪ ܦܘܠܘܣ. ܡܢ ܒܪܝܬܗ ܕܥܠܡܐ
ܒܗ ܒܥܒ̈ܕܐ ܡܣܬܟܠܢ ܡܬܚܙܝܢ". ܘܐܚܪܢܐ ܐܝܟ ܫܠܝܚܐ ܐܡܪ: „ܡܢ
ܫܘܦܪܐ ܓܝܪ ܕܒܒ̈ܪܝܬܐ ܐܝܟ ܡܫܘܚܬܐ: ܠܒܗܕܘܗܝ ܕܗܘܝܐ ܡܬܚܙܐ".
ܐܦ ܡܢ ܗܕܐ ܕܝܢ ܬܐܘܪܝܐ ܦܫܝܩܐܝܬ ܢܗܝܪ ܗܘܝܢ: ܘܠܘܬ ܕ̈ܪܓܬܐ
ܠܡܫܡܫܬܐ ܢܗܦܟܘܢܗܝ: ܒܡܦܝܣܘܗܝ ܒܗ ܦܫܝܩ ܫܢܝ ܫܢܝ: ܠܫܘܪܝ ܡܣܬܟܠܢܐ
ܕܒܢܝܐ: ܘܐܣܘܡܝܢ ܘܡܘܡܘܗܝ ܡܫܝܚܘܬܐ: ܗܝ ܕܐܝܬܝܗ ܡܬܪܥܝܢܘܬܐ ܕܡܢ
ܐܠܗܐ. ܡܬܪܥܝܢܘܬܐ ܕܝܢ ܕܡܢ ܐܠܗܐ: ܠܟܝܢܘܬܐ ܕܗܢܘܪܐ ܐܝܬܝܗ.
ܘܗܕܐ ܐܝܬܝܗ ܢܛܝܪܬܐ: ܕܠܟܝܢܘܬܐ ܐܝܬܝܗ ܘܠܘ ܐܘܣܝܐ. ܗܝ ܕܠܐ
ܡܬܘܡܝܐ ܗܘܬ. ܐܠܐ ܐܝܟ ܠܒܢܝܐ ܡܣܬܟܠܢܘܬܐ ܡܢ ܬܐܘܪܝܐ ܕܒܢܝܢܐ:
ܠܐ ܐܚܪܢܘܬ ܘܠܡܬܩܝܦܬ. ܐܠܐ ܐܡܪ ܐܝܬ: „ܕܘܪܫ ܗܘܐ ܕܠܐ ܡܫܬܠܦܢܝܢܐ

ܐܝܠܝܢ ܕܠܫܪܪܐ ܫܠܡ̈ܢ ܐܡܪܝܢ ܐܢܘܢ. ܦܠܛܘܢ ܓܝܪ ܐܦ ܡܬܘܡܝܘܬܐ
ܐܡܪܗ ܠܗܘܠܐ: ܐܝܟܐ ܟܝܢ: ܠܘ ܒܝܫܬܐ: ܐܘ ܕܒܝܫܐ ܒܝܫܐ: ܐܘ
ܒܒܘܕܬܐ ܕܒܝܫܘܬܐ: ܐܘ ܕܡܘܪܒܐ ܠܒܪ ܡܢ ܛܒܐ: ܐܝܟܢܐ ܕܐܝܬܘܗ̇
ܐܡܪܬܘܢ. ܐܦ ܗܘ ܓܝܪ ܡܘܫܐ ܐܡܪ ܕܒܪܐ ܐܠܗܐ ܠܥܠܡܐ ܗܢܐ.
ܘܡܢ ܗܪܟܐ. ܘܐܝܟܢܐ ܡܬܒܥܝܢܘܬܐ ܘܡܩܒܠܢܘܬ ܠܟܠ ܡܪܐ ܠܗ. ܘܒܫܡܗܐ
ܡܝܘܪ̈ܐ ܡܘܠܡ ܠܗ. ܐܝܟܐ ܠܘ ܒܪ ܠܐ ܡܦܟܐ: ܘܒܡܦܪܫܘܬܐ ܡܟܠ ܠܗ
ܠܠܒܘܕܐ: ܕܠܘܬ ܠܒܘܕܘܬܐ ܐܬܬܐ: ܐܝܟ ܠܒܝܒܘ ܘܬܪܝܢܘܬܗܘܢ ܡܬܒܬܬ̈ܢ
ܒܡ ܐܠܗܐ: ܐܝܟܐ ܡܬܝܩܢܐ ܘܡܦܠܓ ܦܠܓܘܬܐ ܒܠܘܚܕ: ܡܛܠ ܗܕܐ
ܐܦ ܐܡܪ:

ܕܦܠܛܘܢ ܀ "ܐܡܪܝܢ ܕܝܢ ܕܡܛܠ ܐܝܕܐ ܥܠܬܐ ܠܗܘܝܐ ܘܠܗܘܝܐ ܕܝܢ
ܟܠ ܐܡܝܢ ܐܠܗܐ ܥܠ ܕܐܝܬܘܗܝ ܛܒܐ. ܠܛܒܐ ܕܝܢ: ܘܠܐ ܚܕ ܚܣܡܐ
ܗܘܐ ܠܗ ܘܠܐ ܡܛܠ ܡܕܡ. ܘܗܠܝܢ ܡܢ ܢܛܪ ܛܒ ܥܩܪ. ܠܗܝ ܕܝܢ
ܕܐܡܪ ܕܡܬܕܡܝܢܘܬܐ ܐܝܬܘܗ̇ ܗܝ ܗܘܠܐ ܕܡܢܗ ܒܠܗܘܢ ܗܘܐ: ܠܐ
ܫܠܡܝܢ ܫܢ. ܒܒܝܪܐ ܗܘ ܓܝܪ ܒܠܗܘܢ ܗܘܐ ܗܘܠܝܐ. ܒܒܝܪܐ ܕܝܢ ܠܘ
ܡܬܕܡܝܢܐ ܗܘ. ܐܠܗܐ ܗܘ ܓܝܪ ܠܐ ܒܒܝܪܐ ܡܬܕܡܝܢܐ ܠܫܘܕܥܗܘܢ.
ܟܠ ܡܕܡ ܕܝܢ ܗܘ ܕܠܘ ܡܢ ܐܘܣܝܐ ܗܝ ܕܠܗܘܢ ܡܢ ܟܠ ܐܝܬܘܗܝ: ܗܢܐ
ܘܒܒܝܪܐ ܗܘ ܘܠܘ ܡܬܕܡܝܢܐ. ܐܝܟܢܐ ܕܡܠܬܐ ܕܫܠܝܛ ܐܠܗܐ ܡܫܘܝܐ.
"ܡܢ ܐܝܟܐ ܠܟ ܗܕܐ ܒܝܫܬܐ". ܗܘ ܓܝܪ ܫܘܐܠܐ ܫܠܝܛܐ ܕܡܫܝܚܐ:
ܕܐܝܟܢܗ ܠܠܐ ܢܠܒܫܐ ܕܒܪܝܢ ܠܘܬ ܐܟܕܢܐ ܕܠܗܘܢ. ܐܝܟܐ ܕܝܢ. ܐܡܪ
ܐܝܟܐ ܒܪ ܫܪܪܐ ܐܡܪ ܐܝܟܐ: ܕܡܫܒܚܝܢ ܐܢܘܢ ܐܘ ܒܝܫܐ ܒܝܫܬܐ.
ܐܝܬܝܗ̇ ܠܒܘ ܐܝܬ ܠܒܘ ܫܪܝܗ ܕܫܘܐܠܐ. ܒܪ ܡܟܝܠܐ ܓܝܪ ܐܝܬܝܗܘܢ
ܕܒܘܠܗ ܒܝܫܘܬܐ ܡܠܒܪܬ ܒܘܪܗܢܐ: ܕܒܬܪܝܢܘܬܗܘܢ ܐܬܒܪܗܢܘ.

ܗܘ ܓܝܪ ܐܦ ܗܘ ܕܠܠܡܟܐ ܠܟܠܗ" . ܘܐܝܟܢܐ ܐܢܫ ܢܫܬܒܪܘܢ ܕܗܠܝܢ
ܓܒܝܢ ܐܢܬܘܢ: ܠܘ ܓܝܪ ܕܡܠܦܝܢ ܐܢܬܘܢ. ܐܝܟܢܐ ܕܝܢ ܐܠܗܐ ܡܢ ܡܦܢܪ
ܒܪܐ. ܐܝܟܢܐ ܗܘ ܕܐܬܒܪ ܡܦܪܐܝܬ ܡܢ ܗܘܠܐ: ܡܛܠܗ ܕܫܘܠܛܢܐ
ܡܦܪܫܐ: ܘܡܒܒܐ ܕܠܠܡܟܐ ܐܫܟܚ ܠܡܘܡܘ. ܐܝܟܢܐ ܡܚܝܠܐ ܒܪ ܦܐܪܝܗ
ܕܗܘܠܐ ܡܫܬܟܚܝܢ ܗܘܘ ܘܡܫܬܒܠܝܢ ܠܫܕܪܐ: ܕܡܢ ܡܪܟܒܐ ܘܫܘܚܠܫܐ
ܘܬܬܒܫܐ: ܘܡܢ ܡܢܬܐ ܕܫܘܦܐ ܡܢ ܛܒܐ ܢܦܘܩ ܡܕܡ: ܘܠܐ
ܕܬܬܪܐܝܬ ܢܫܬܪܐ. ܫܘܚܠܦܐ ܓܝܪ ܘܡܦܪܫܐ: ܐܡܟܐ ܕܫܪܝܐ ܐܝܬܘܗܝ
ܘܠܐ ܕܦܘܝܡܐ. ܡܢ ܐܝܟܢܐ ܗܟܝܠ ܡܫܬܟܚܐܝܬ ܡܬܦܪܫ ܘܡܬܗܕܪ ܗܢܐ
ܟܠ: ܒܪ ܫܟܐ ܒܡܘܠܟܐ ܫܦܝܪܐ ܡܬܚܙܝܢ: ܐܝܡܡܐ ܘܠܠܝܐ: ܫܡܫܐ
ܘܣܗܪܐ ܕܟܘܟܒܐ ܐܬܝܢ ܘܐܙܠܝܢ ܒܡܘܟܠܐ ܡܕܒܪܐ. ܘܫܢܝܐ ܕܙܒܢܐ:
ܐܪܟܐ ܕܡܕܪܟܐ ܘܡܬܚܫܦܐ: ܢܟܐ ܕܡܫܬܘܕܥ ܬܫܘܡܫܐ ܕܝܠܗ:
ܘܒܫܠܐ ܡܬܦܫܪ ܘܠܐ ܠܫܩܠܗ: ܘܒܗ ܠܗ ܡܗܦܟ ܠܬܘܝܦܘܬܐ
ܕܠܠܐ: ܘܐܝܢܝܐ ܫܪܝܪܐܝܬ ܕܡܬܠ ܕܢܫܐ ܗܘ ܠܒܘܕܐ ܕܟܠ ܘܡܕܒܪܢܐ
ܕܟܘܠ: ܕܐܝܘܡ ܠܟܠ ܘܗܘܝ ܒܟܠ. ܐܝ ܕܝܢ ܐܝܟ ܡܠܬܒܘܢ ܫܘܚܠܦܐ
ܐܬܬܘܗܝ ܗܘܐ: ܘܐܫܘܡܐ ܕܡܕܝܢܬܐ ܗܘܬ ܠܠܒܘܕܘܬܐ: ܢܬܠ ܓܝܪ
ܕܗܒܝܢ: ܘܠܐ ܡܕܡ ܗܘܐ ܗܘܐ ܕܡܫܬܟܚܐ ܢܬܬܝܠ ܐܠܐ ܟܠ ܡܕܡ ܫܪܐ
ܗܘܐ. ܡܢ ܐܝܟܢܐ ܗܟܝܠ ܐܡܪܝܢ ܐܢܬܘܢ: ܕܠܦܠܛܘܢ ܢܦܩܝܢ ܐܢܬܘܢ ܐܘ
ܦܡܐܐ. ܒܪ ܓܝܪ ܒܬܟܬܐ ܐܠܗܝܐ ܠܒܪ ܡܐܡܪ ܠܟܘܢ ܐܝܟ ܕܠܒܪܒܪܝܐ:
ܘܗܘܝܢ ܕܡܠܐ ܡܢܫܬܐ ܠܐ ܢܗܘܟܐ ܐܢܬܘܢ: ܫܕܐ ܠܘܬ ܦܘܕܗܕܬܐ
ܢܒܪܝܬܐ ܘܕܡܢ ܠܒܪ ܡܫܬܪܝܒܝܢ ܐܢܬܘܢ. ܘܒܪ ܗܠܝܢ ܬܪܒܐ ܐܫܬܐ
ܒܐܦܝܟܘܢ: ܗܢܝܐ ܡܫܬܒܚܝܢ ܐܢܬܘܢ: ܕܗܢܦܫܟܘܢ ܘܕܟܠ ܐܢܫ ܐܢܬܘܢ
ܕܠܘܒܟܐ ܘܒܠܠܕܒܒܐ. ܐܝܟܢܐ ܓܝܪ ܠܘ ܗܘܝܢ ܐܢܬܘܢ: ܕܐܦ ܠܐ

ܐܡܪ ܐܢܫ ܐܡܪܝܢܐ: ܕܗܘܠܐ ܗܘܐ ܕܐܬܬܡܪܝܬ ܒܗܘܠܐ: ܡܛܠܐ ܡܕܡ ܡܢ
ܢܘܗܪܐ: ܡܛܠ ܕܗܘ ܕܡܢܗܪܐ ܬܘܒܐ: ܘܠܗܘܠܐ ܬܫܡܫ ܘܬܬܠܒܟ ܠܘܬܗ.
ܗܕܐ ܐܠܘ ܡܘܕܐ ܗܘܐ: ܘܗ̇ ܕܦܘܪ ܒܫܢܝܘܬܐ ܗܝ ܪܫܝܢܬܐ: ܒܒܪ ܕܝܢ
ܗ̈ܘܝܢ ܗܘ̈ܝ ܐܦܩ̈ܐ ܠܒܕܘܗ̈ܝ. ܐܘ ܐܦ ܠܐ ܡܢ ܫܘܪܝܐ ܒܥܠܦܓܪܐ ܗܘ
ܡܬܚܒܠܐ ܢܦܠ ܗܘܐ. ܒܠܗ ܓܝܪ ܐܓܘܢܐ ܕܢܠܗ ܗܘܐ: ܕܢܬܠ ܐܘܡܢܘܬܐ
ܠܒܪܝܬܐ: ܘܕܠܐ ܫܘܒܚܐ ܫܘܒܚܗ ܠܢܦܫܬܐ: ܐܝܟ ܗܘ ܕܗܘܠܐ ܠܓܒܝܐ
ܠܡܫܟܐ: ܗ̇ܝ ܕܓܒ̇ܠܐ ܠܗܘܐ ܡܬܠܒܫܢܘܬܐ. ܐܡܪ ܓܝܪ ܡܢ ܠܥܠ:
„ܕܡܛܠ ܗܕܐ ܐܬܝܗܒܬ̇ ܡܛܠܐ ܕܢܘܗܪܐ: ܒܗ ܐܙܕܝܢܬ̇ ܗܘܠܐ. ܬܘܒ
ܓܝܪ ܠܡܠܘܗ̈ܝ ܫܐܡ ܐܢܐ: ܡܛܠ ܕܬܬܠܦܪ ܒܝܢܗ ܕܦܓܪܐ: ܕܐܓܒܗܝ ܒܝܢܐ
ܗܘ ܡܒܪܝܐ ܡܢ ܢܘܪܐ ܕܗܘܠܐ: ܘܡܢ ܗܘܐ ܡܫܒܠܢܘܬܐ“ ❖ ܐܦ ܗܘ
ܗܒܝܠ ܕܒܝܢܗ ܕܦܓܪܐ: ܦܘܪܫܢܐ ܢܗܒ ܗܘ ܠܦܓܘܗܝ: ܡܛܠܐ ܗܝ ܕܢܠܗ
ܠܗܘܠܐ: ܡܛܠ ܗܝ ܕܠܐ ܬܗܘܐ ܒܢܘܪܐ ܘܒܗܘܐ ܗܝ ܡܫܒܠܢܘܬܐ:
ܢܘܒܠܐ ܕܡܛܠܐ ܗܝ ܕܐܬܝܗܒܬ̇ ܡܢ ܦܓܪܐ ܘܐܬܬܡܪܝܬ̇ ܒܗܘܠܐ: ܠܗܝ
ܕܬܘܦܣܐ ܘܬܐܘܪ ܐܬܝܗܒܬ̇ ܒܕܡܘܬܐ ܕܡܫܬܟܚ ܗܘ ܡܘܬܒܐ: ܐܝܟ
ܫܦܝܪܘܬܗ ܕܡܢܝ ܗܘ ܕܫܢܐ. ܡܕܝܢ ܦܠܓܘܬ ܦܘܫܐ ܗܘܐ ܗܘ ܦܓܪܐ.
ܘܡܛܠܐ ܕܢܘܗܪܐ ܗܝ ܕܐܬܫܦܟܬ̇ ܡܢܗ ܡܫܒܒܪܐ ܗܝ ܠܗܘܠܐ
ܘܡܬܪܡܝܢܐ ܠܗܘܐ ܗܝ ܡܬܠܒܫܢܘܬܐ: ܘܕܬܫܟܐ ܡܬܐܠܝܟܐ. „ܘܗܝ ܗܕܐ
ܡܛܠܐ ܕܢܘܗܪܐ ܗܝ ܕܐܬܬܡܪܝܬ̇ ܒܗܘܠܐ: ܘܕܒܝܗܒܬ̇ ܒܠܬܐ ܐܡܪܝܢ:
ܕܬܒܪܐ ܒܠܡܐ ܗܘܐ. ܘܕܐܬܠܒܟ ܐܠܗܐ: ܡܛܠ ܫܘܠܛܢܐ ܗܘܐ ܕܠܘܬ
ܒܫܬܐ: ܠܡܒܒܕ ܒܠ. ܘܐܦ ܕܝܢ ܠܐ: ܠܡܢܐ ܠܢ ܫܘܫ ܗܘܐ ܐܠܗܐ ܒܠ
ܒܠܡܐ: ܘܒܠ ܒܢܝ ܐܢܫܐ ܕܠܐ ܒܬܕܝܢ ܗܘܘ ܕܫܒܒܘܢܘܗܝ. ܒܠܗܘܢ ܓܝܪ
ܗ̈ܘܢܐ ܡܢ ܗܢܐ ܫܘܠܛܢܐ ܐܬܒܢܝܘ. ܘܒܡܕܘܢ ܐܦ ܒܪܝܫܐ. ܡܢܝܬܐ

ܐܘ ܛܠܡܝܐ: ܡܢܐ ܕܝܢ: ܒܪܡܫܐ ܒܠܫܘܢܗ ܠܐ ܫܦܩ ܗܘܐ ܕܠܒܠ
ܢܣܒ: ܗܘ ܕܠܒܠ ܡܕܡ ܡܢܬܐ ܒܡܠܬܐ ܕܦܘܡܗ ܐܝܟ ܕܐܡܝܪ
ܠܦܠܘܣ: ܐܠܐ ܠܘ ܡܕܡ ܢܘܟܪܝܐ ܠܒܟܘܬ: ܕܐܦ ܗܕܐ ܠܠ ܠܒܗܕܦܝܢ
ܐܘܣܦܬ. ܗܝ ܓܝܪ ܕܐܡܪܬ ܕܒܗܘܪܐ ܐܡ: ܘܢܠܦ ܠܒܗܝܬܐ ܘܗܝ
ܕܫܢܝܐ: ܘܕܗܝ ܕܢܬܕܢܣܘܢ ܗܠܝܢ ܒܠܠܒܒܐ: ܡܢܬܐ ܡܕܡ ܕܢܗܒ
ܡܢ ܢܘܗܪܐ ܕܢܠܗ: ܒܕܡܘܬ ܐܝܠܝܢ ܕܗܘܢ ܕܦܫܩܘܢ ܗܘܝܢ ܡܛܠܬܐ:
ܡܛܠ ܕܠܐ ܢܬܟܒܘܢ: ܠܦܘܫܩܐ ܕܝܠܗ ܢܦܩܬ: ܕܗܒܪܬ ܕܐܦ ܠܠ ܟܠ ܡܐܢܝ
ܡܪܟܐ ܚܫܒ ܠܦܘܪܫܐ. ܘܒܡܠܬܐ ܕܝܢ ܢܦܩܬܐ ܠܡܫܝܠܘܬܗ ܘܠܚܫܝܫܘܬܗ
ܡܫܦܐ ܐܢܬ. ܘܐܡܪ ܐܢܬ ܐܝܟ ܕܠܡܦܠܣܘܬܐ ܕܗܝ ܗܕܐ ܗܘܐ ܡܢܬܐ
ܕܢܘܗܪܐ ܐܬܝܗܒܬ ܠܢܘܠܐ: ܡܛܠ ܕܡܢ ܒܬܪܟܢ ܗܘ ܡܢܘܠܟܐ ܐܝܟ
ܕܐܢܬ ܐܡܪܬ ܢܬܚܫܠ: ܘܕܒܢܐ ܢܬܒܫ ܢܘܗܪܐ. ܐܝܟ ܡܢܐ ܕܡܡܠܠ ܐܢܬ
ܡܛܠ ܬܛܪܐ ܕܫܠܝܛ ܒܡܡܪܐ: ܘܠܘ ܡܛܠ ܐܠܗܐ ܗܒܪ ܐܢܬ ܕܠܒܒ
ܐܢܬ ܡܠܐ. ܘܡܢ ܒܬܪ ܗܝ ܕܡܫܬܐܠ: ܡܛܠ ܕܐܦ ܗܕܐ ܐܡܪ ܐܝܟ
ܡܠܬܟ: ܡܫܡܠܝܐܘܬ ܠܡܠܐ ܥܪܒܐ ܗܘܠܐ. ܒܗܝܢ ܓܝܪ ܒܡܠܐ: ܗܘܢܐ
ܒܐܝܠܝܢ ܕܡܢ ܠܠܠ ܗܘܝܢ: ܢܣܝܒ ܕܐܡܪܬ: "ܐܝܟܢܐ ܕܗܘܠܐ ܬܬܚܫܠ ܡܢ
ܡܢ ܡܬܠܬܐ" ܀ ܠܡܢܐ ܗܟܝܠ ܐܘ ܐܢܬ ܡܦܪܫܐ: ܢܘܠܝܢ ܒܠܗܝܢ ܡܠܐ ܒܗ
ܡܟܪܦܬ ܠܠ ܐܠܗܐ ܣܛܢܬ. ܠܘܬ ܓܝܪ ܗܦܝܟܘܬ ܗܘܝܢ ܡܫܡܠܝܘܬܐ:
ܥܪܝܢ ܠܝܢ ܥܘܠܡܐ ܕܒܪܘܟܝܐ ܗܘܝܢ ܡܦܬܟܐ. ܐܢ ܓܝܪ ܠܗܘܠܐ ܗܡܡܬ
ܘܠܦܐܪܝܗ: ܕܕܢܗܪܐ ܐܝܬܝܗܘܢ ܡܫܡܠܝܐ: ܐܝܟܢܐ ܕܐܦ ܠܚܫܐ ܢܟܪܘܢ
ܗܝ ܡܛܠܣܘܬܐ: ܘܗܡ ܗܘܐ ܕܬܪܦܐ ܠܗܝ ܕܟܬܪ ܘܠܐ ܗܝ ܢܟܪܗ
ܡܬܡܫܠܐ: ܘܠܐ ܕܟܢܐ ܥܘܠܝܬܐ ܬܠܪܘܠܝܗ ܒܡ ܐܠܗܐ ܛܒܐ: ܘܠܗܝ
ܕܡܢ ܗܘܐ ܡܬܐܠܐ ܬܥܩܘܒܗ ܕܠܠ ܐܠܗܐ ܬܗܒ ܘܒܘܬܐ. ܒܒܪ ܕܝܢ

ܬܫ̈ܒܘܚܬܐ ܕܫܘܒܚ̈ܬܗ ܗܠܝܢ ܕܐܬܝܗܒ̈ܝܢ ܕܡܘܗ̈ܒܬܐ: ܢܣܒ ܪ̇ܓܬܐ
ܕܢܘܗܪܐ ܗܘ̇ ܟܠܢܐ ܠܗ ܠܗܘܠܝܢܐ: ܡܬܚܫܝܢܐ ܗ̇ܦܟ ܠܗ ܠܗܘ̇ ܠܐ ܗܘܠܝܢܐ
ܘܠܐ ܡܬܚܫܝܢܐ: ܠܗ ܙܗܪܐ ܟ̇ܒܟܐ: ܘܡܫ̇ܚ ܒܗܘܢܐ ܠܢܘܗܪܐ ܘܐܚܪܢ ܠܐ
ܡܫܡܫܢܐ ܡܢ ܪܘܫܡܐ ܟܒܕ ܠܗ ܕܢܚܫܢܐ: ܘܡܢ ܠܠܘܬܐ ܕܝܢ ܠܦܐܪ̈ܐ
ܕܗܘܠܐ: ܗ̇ܘ ܕܝܢ ܠܗ̇ ܠܗܘܠܐ: ܕܒܕܡܘܬ ܠܡ ܢܗܠܐ ܡܕܡ ܕܦܪ̈ܨܘܦܐ
ܡܨ̈ܥܝܐ ܐܝܬܘܗ̇ ܐܣܘܕܬܐ: ܘܐܢ ܠܡܩܒܠ ܢܘܗܪܐ ܘܐܡܪ: „ܕܒܟܕܬܗ̇
ܡܪܝܡܘܬܗ̇ ܕܠܘܬ ܗܘܠܐ ܪܝܫܐ ܬܦܘܣ: ܘܒܬ̇ ܟܝܪ ܡܛܠ ܕܐܠܗܐ ܗܘ̇
ܛܒܐ: ܒܪ ܒܡܘܕܪܐ ܡܨ̈ܥܝܐ ܡܢ ܘܒܕܝܠܬܐ ܗܘܐ: ܥܠܦ ܨܒܘܝܢܐ
ܕܒܝ̈ܫܬܐ ܗܠܝܢ ܕܡܬܚ̈ܡܢ ܗܘ̈ܝ ܒܠܘܗܝ: ܠܐܢܫܐ ܐܝܬܐ ܠܗ̇ܝ ܕܡܛܠܐ ܪܓܬܗ̇
ܕܗܘܠܐ ܘܐܢܫܘܕ ܠܦܘܪܢܘܬܗ̇: ܘܡܬܚܬܐ ܡܕܡ ܢܦܘܩ: ܘܠܬܚܬ ܢܙܕܪ ܡܢ
ܢܘܗܪܐ ܕܠܗ: ܗ̇ܝ ܕܐܡ̇ܪ ܕܐܦ ܐܬܡܪܟܒܬ ܒܒ̈ܝܫܬܐ: ܒܡܨ̈ܥܝܘܬܐ ܟܝܪ
ܐܝܬܝܗ̇ ܗܘܠܐ ܗ̇ܝ ܡܨ̈ܥܝܬ ܦܪ̈ܨܘܦܐ". ܕܒܕ ܒܟܠܗܘܢ ܗܠܝܢ ܦܐܪ̈ܐ
ܒܒ̈ܝܪܐ: ܕܡܒܝܡܐ ܡܢܗ ܐܝܬܝܗ̇ ܗܘܬ̇ ܐܝܟ ܕܗܡܒܪܐ: ܗܪܟܐ ܒܝܫܬ
ܣܦ̈ܩܐ: ܡܢ ܐܠܗܐ ܛܒܐ ܕܡܫ̈ܝܚܐ. ܐܦ ܟܝܪ ܕܡܫܝܚ ܡܢܗܘܢ ܗܘܐ
ܒܠܗ ܘܕܫܝܠ: ܘܦܣܩ ܡܢ ܗܘܠܐ ܐܝܬܘܗܝ: ܘܠܐ ܐܝܬܘܗܝ ܫܪ ܡܢ
ܐܠܗܝܢ ܕܫܦܪ ܡܬܪܥܝܢ: ܐܝܟܢܐ ܕܗܝ ܐܝܟ ܕܒܫܘܒܚܬܐ ܡܬܐܡܪܐ:
ܕܠܒܠܠܐ ܕܠܗ̇ ܠܦܪܘܩܢ ܐܬܝܚܒܬ̇. ܗ̇ܘ ܕܠܒܝܫܗ̈ ܐܟ̇ܠ ܗܘܐ:
ܘܒܐܦܐ ܥܠܦ ܛܠܝܐ: ܗ̇ܘ ܕܦܨ ܘܕܡܫܐ ܐܬܝܠܕ ܛܥܝܢܬ̇ ܒܒܝܪܘ̈ܬܐ:
ܘܐܝܟ ܕܠܫܒܪܐ ܒܒܕܬܗ̇ ܒܝܕ ܛܠܝܘܬܐ: ܕܠܒܐܦܐ ܢܟܠܠ. ܘܐܬܟܒܫܘ
ܠܝ ܒܟܫܘܦ̈ܝ ܕܡܪܝ ܗܠܝܢ ܛܠܝ̈ܘܬܐ. „ܕܒܠܝܡܐ ܕܢܘܗܪܐ ܐܡ̇ܪ: ܠܢܬ
ܢܘܪܐ ܕܡܗܘܕܐ: ܡܛܠ ܕܟܠ ܒܝܫܐ ܬܫܬܕܪܐ. ܘܠܐ ܦܪܙܠܐ ܦܫܘܛܐ.
ܘܠܐ ܡܪܝܐ ܫܘܦ̈ܐ". ܟܠ ܗܠܝܢ ܟܝܪ ܐܝܬ ܗܘܐ ܦܘܪܫܢܐ ܠܐܠܗܐ

ܠܒܢܘܗܝ ܡܒܟܝܢܐ ܠܨܘܪܐ ܗܢܐ. ܗܘ ܕܠܘܗܪܐ ܐܒܪܝܟ. ܠܐ ܓܝܪ ܡܨܒܝܢܐ
ܕܗܘܝܘ ܕܒܕܡܐ ܠܬܫܘܡܬܐ ܕܐܪܒܐ ܗܝ ܡܨܒܝܢܘܬܐ ܐܬܬܘ ܘܒܠܝܢܗ ܕܝܠܗ
ܘܡܢ: ܢܣܝܘܢܘܗܝ ܠܨܘܪܐ ܒܚܝܢܘܗܝ: ܘܠܘܗܪܐ ܗܘ ܕܠܟܘ ܢܒܝܐ ܘܡܦܘܫ
ܢܣܝܘܢ: ܗܘ ܕܡܬܠܠܗ ܒܬܟ ܒܪ ܫܦܪ: ܗܘ ܐܪܝܢܐ ܘܦܬܟܐܐ: ܢܒܝܟܐ
ܕܠܐ ܢܒܝܟܐ ܘܐܡܪ: "ܕܠܐ ܡܬܚܙܝܐ ܠܐܬܪܐ ܕܬܘܒܢܐ: ܘܗܠܝܢ ܒܪ ܡܒܗܝ
ܒܗܠܝܢ ܕܒܟܘܒܗ: ܐܠܗܐ ܓܝܪ ܢܦܘܫ ܠܕܘܒܬܐ. ܘܬܘܒ: ܐܠܐ ܗܘ
ܢܒܝܐ ܒܨܘܒܝܢܐ" ܀ ܡܢܘ ܗܒܠ ܕܡܠܬܐ ܕܠܘܒܠܐ ܢܦܩ: ܠܘܒܠ ܗܠܝܢ
ܕܗܢܐ ܒܠܒܗ ܠܘܒܠ ܢܕܕܐ ܦܝܓܝ ܘܦܩܘܢ ܠܗܦܘܒܝܢܐ ܕܢܕܕܐ. ܡܦܠܠ
ܕܐܦ ܒܗܘ ܕܝܠܗ ܕܒܝܢܐ ܡܬܒܬܒܢ ܗܠܝܢ ܕܡܬܐܡܪܢ. ܡܢܐ ܓܝܪ ܠܐ
ܐܡܪ ܡܢ ܠܐ ܡܬܡܨܝܢܘܬܐ: ܗܘ ܡܒܬܒ ܡܠܐ: ܦܠܘܢܐ ܕܡܢܝܢܐ ܘܪܢܝܐ
ܕܢܠܦܢܐ ܡܫܝܒܐ: ܘܡܐܢܝܢ ܢܡܘܣܐ ܕܪܘܫܒܐ. ܠܘ ܒܢܝܐ ܗܦܩ ܠܠ ܒܢܫܬܐ:
ܘܠܗܕܐ ܕܠܐ ܨܘܪܝܐ ܘܠܐ ܒܒܝܕܬܐ ܐܡܪܗ: ܠܐ ܐܘܣܝܦܗ ܠܗܕܐ:
ܠܘܒܠ ܐܠܗܐ ܗܘ ܦܬܟܐ ܒܐܘܘܢܐ: ܠܘ ܒܪ ܡܦܠܓ ܠܗ ܠܒܢܫܬܐ ܐܘ
ܠܗܘܠܐ: ܠܦܐܪܐ ܠܐ ܡܗܘܬܝܢܐ ܗܦܓܐܐ: ܒܒܕ ܠܐ ܒܒܝܕܐ ܘܐܠܗܐ
ܕܠܐ ܡܢܝܢ: ܘܠܗܠܝܢ ܕܠܐ ܨܘܪܝܐ ܐܒܠ ܠܝ: ܘܠܓܘܕܦܐ ܕܢܝܦܐ ܘܠܗܓܐܘܬ
ܐܠܗܝܢܘܗܝ ܘܠܬܒܬܘܨܐ ܕܓܒܒܪܐ: ܓܘܕܦܐ ܕܦܠܒ ܘܒܘܪ ܢܘܝ. ܐܦ ܗܘ
ܕܗܘܝܘ ܒܦܓܒܘܬܐ: ܡܢ ܒܝܬ ܐܘܢܐ ܐܠܗܐ ܡܬܬܗܝܡܢܐ ܓܒܕܝܢ: ܘܓܒܘܬܐ
ܠܠ ܓܒܒܪܐ ܢܗܒܝܢ ܠܗܘܢ: ܗܢܐ ܕܝܢ ܠܘܒܠ ܗܘ ܕܠܫܘܕܘܗܝ ܐܝܬܘܗܝ
ܐܠܗܐ: ܗܘ ܒܠܬܐ ܕܐܝܠܝܢ ܕܐܝܬܝܗܘܢ: ܗܘ ܕܠܗܠ ܡܢ ܒܠ: ܠܢܝܠܐ
ܒܢܫܐ ܘܠܗܘܠܐ ܡܢܝܢ: ܘܡܪܒܐ ܒܪ ܡܬܬܡܢܝܘܬܐ ܒܕܪܐ: ܘܕܦܐܪܐ ܒܝܬ
ܡܒܝܢܬܐ ܐܝܬ ܠܗ: ܫܒܠܬܐ ܕܨܐܕܐ ܘܫܠܝܘܬܐ ܕܠܘܒܠܐ ܠܘ ܠܗܘܢ
ܕܠܗܘܢ ܠܗܠܝܢ: ܒܪ ܠܐ ܡܪܓܫܢܐ ܘܠܠܐ ܐܝܬܝܗܘܢ ܒܒܝܢܐ: ܐܝܟ

ܡܛܠ ܕܒܝܫܐ ܫܡܫܬܗܘܢ ܠܒܝܫܬܐ: ܡܨܒܝܢ ܗܘܐ ܗܦ ܠܡܬܪܓܠܪ ܘܠ
ܠܫܒܝܚܐ ܦܘܪܥܢܐ ܕܦܠܓܐ. ܐܝܒܐ ܕܝܢ ܗܘ ܡܒܪܟܬܐ ܕܡܠܟܐ ܒܟܠܗ
ܗܦܩܘܬ ܗܘܢܐ: ܐܡܪ ܡܦܩܬܗܘܢ: ܕܢܚܘ ܢܚܐ ܕܢܘܗܪܐ ܗܘ ܬܫܒܘܚܬܐ
ܘܦܐܪܐ ܦܒ ܗܘܝ ܢܬܪ ܡܢ ܗܘ ܕܝܠܗܘܢ ܐܬܘܗܝ؛ ܘܡܢܗܝܢ ܐܬܒܪܟܘ:
ܘܗܢܐ ܐܝܬܘܗܝ ܗܘܠܐ ܗܝ ܫܘܒܚܬܐ ܀

ܐܝܕܐ ܓܝܪ ܦܐܝܘܬܐ ܐܘ ܡܢܐ ܢܘܗܪܐ ܬܫܒܘܚܬܐ ܐܝܬ ܗܘܐ ܗܦ
ܕܗܘܠܐ ܗܝ ܫܘܒܚܬܐ. ܡܛܠ ܗܢܐ ܐܦ ܒܪ ܡܒܡܒ ܗܘܝܬ ܐܡܪ ܗܘܝܬ:
ܕܢܚܘ ܦܐܪܝܗ ܕܗܘܠܐ: ܠܢܚܘܐ ܕܢܘܗܪܐ ܗܘ ܬܫܒܘܚܬܐ: ܘܕܦܐܐ ܡܢ ܗܘ
ܕܝܠܗܘܢ ܐܬܘܗܝ ܦܒ ܗܘܝ ܀ ܐܝܬ ܗܘܐ ܓܝܪ ܐܡܪ ܠܝ ܡܝܬܐ ܡܕܡ
ܕܢܘܗܪܐ ܒܗܘܠܐ ܗܝ ܫܘܒܚܬܐ: ܡܕܡ ܗܒܝܠ ܡܢ ܫܘܪܝܐ ܫܠܝܦܐ ܗܘܬ
ܒܢܘܗܪܐ ܘܢܬܪܐ ܗܘ ܦܪܟܐ ܗܘ ܕܗܘܝܐ ܡܕܪ. ܘܠܐ ܗܘܐ ܓܝܪ:
ܕܐܝܟ ܕܠܘܬ ܒܪ ܓܢܫܐ: ܪܢܫܡܐ ܐܝܬ ܬܪܕܐ: ܘܐܝܟܕܘܬܐ ܕܫܢܝܐ ܬܫܒܪ.
ܘܫܠܝܦܘܬܐ ܡܫܡܠܝܬܐ ܕܡܝܬܐ ܕܢܘܗܪܐ ܬܫܐܠ: ܗܘ ܕܡܝܗ ܡܝܬܐ
ܡܡܠܟܐ ܗܘܬ. ܘܒܗ ܒܗܘܠܐ ܗܝ ܫܘܒܚܬܐ. ܘܒܗܝ ܐܝܪܬܐ ܕܝܢ ܐܝܬ
ܠܡܐܫܒ. ܕܐܝܒܐ ܐܡܪ ܡܛܠ ܦܐܪܝܗ ܐܘ ܗܕܡܝܗ ܕܗܘܠܐ: ܘܡܢܗܝܢ
ܐܬܒܪܟܘ: ܘܗܢܐ ܐܝܬܘܗܝ ܗܘܐ ܗܝ ܗܘܠܐ ܗܝ ܫܘܒܚܬܐ ܀ ܐܝܒܐ ܕܠܘ
ܡܕܡ ܐܝܪܐ ܢܬܦܠ ܕܐܝܬܘܗܝ ܗܘܠܐ ܘܡܕܡ ܐܝܪܐ ܦܐܪܝܗ. ܐܢ
ܕܝܢ ܒܗܠܝܢ ܐܝܬܘܗܝ ܗܘܠܐ: ܗܝܟܠܐ ܘܠܐ ܡܗܝܡܢܘܬܐ: ܦܒ: ܐܝܬ ܗܘܐ
ܕܠܐ ܫܘܪܝܐ ܘܠܐ ܢܠܝܕܐ. ܘܠܘ ܬܪܬܝܢ ܐܝܢ ܒܠܫܢ ܕܫܡܘܬܐ ܐܝܒܐ
ܕܐܦ ܘܡܢ ܐܡܪܝܢ. ܠܝ ܕܝܢ ܕܐܬܕܡܪ ܐܬܘܬܐ ܠܝ: ܕܐܝܒܐ ܠܦܐܪܐ
ܗܘܠܝܐ: ܐܝܬܘܗܝ ܗܘܐ ܡܬܝܚܝܐ ܕܢܘܗܪܐ ܗܘ ܠܐ ܗܘܠܝܐ ܘܡܬܗܠܟܢܝܐ
ܘܠܐ ܡܬܝܚܝܐ ܕܐܠܗܐ ܦܒܐ. ܐܘ ܐܝܒܐ ܡܛܠ ܕܐܦ ܠܡܕܐ ܢܫܒܘܗ

ܗܒܝܢܐ. ܒܫܠܡܘܬܐ ܦܠ̈ܓܘܬܐ ܗ̇ܘܝ ܕܠܝܬ ܠܡܫܟܚܘ ܠܗܘܢ ܡܢܝܢܐ: ܐܝܟ
ܕܐܡܪ ܗܘ ܡܠܬܒܢܐ ܪ̈ܫܢܐ: ܦܠ̈ܓܘܬܐ ܡܫܢܐ ܕܗ̇ܘܝ ܕܐܡܪ ܪܒܘܬܗܘܢ
ܠܐ ܡܬܚܫܒܢܘܬܐ. ܐܢܗܐ ܕܝܢ ܡܠܬܐ ܬܬܠ ܡܬܚܡ. ܦܠ̈ܓܘܬܐ ܕܐܢܫܘܬܗܘܢ
ܠܐ ܡܬܚܫܒܢܐ ܒܦܠ̈ܓܘܬܐ ܡܦܠܓܬܐ ܘܦܠܝ̈ܓܘܬܐ: ܒܪ̈ܘܫܐ: ܒܠ̈ܠܢܐ: ܒܪ̈ܢܐ:
ܒܢܘܪܐ: ܒܫܐܕܐ: ܒܪ̈ܢܫܐ ܗܘܝ ܕܒܠܘܡܫܐ. ܗܠܝܢ ܓܝܪ ܒܥܠܡܗܘܢ ܢܫܒ:
ܒܪ ܡܦܠܓܗ ܠܫܠܡܗ ܕܗܘܠܐ. ܢܐܡܪܘܢ ܗܒܠ ܐܦ ܗܘܝ ܦܠܐ̈ܓܐ ܫܘܝܐ
ܒܡܫܠܡܘܬܐ ܐܢܫܝܘܬܗܘܢ ܗܘܘ ܠܗ̇ ܡܢ ܡܕܝܡ ܘܡܢ ܫܘܪܝܐ. ܐܘ ܐܦ ܠܫܪܬܐ
ܒܬܘܗܦܬܐ ܗܘܘ. ܘܐܦ ܡܢ ܡܕܝܡ ܦܠ̈ܓܘܬܐ ܐܢܘܢ ܕܠܐ ܫܘܪܝܐ ܘܕܠܐ
ܗܘܘ: ܘܕܠܒܪܝܢ ܠܡܢܝܢܐ. ܘܐܝܟ ܕܗܘܝܐ: ܒܠܗ ܒܢܫܐ ܕܗ̇ܘܝ ܕܐܫܬܡܗܘ.
ܐܦ ܕܝܢ ܐܝܟ ܐܘܠܝܐ: ܒܢܒܢܐ ܐܦܪܫܬ ܠܦܐ̈ܪܐ: ܘܕܐܝܟ ܗܘܢܐ ܒܠܗ ܢܠܕܐ
ܕܒܫܘܬܐ ܐܢܬܬ: ܡܢܬܐ ܡܢܗ ܡܢ ܠܐ ܒܢܝܕܬܐ ܗܘܢܐ. ܘܦܠܓܐܗ ܕܝܢ
ܒܢ̈ܕܐ ܘܕܡܢ ܒܬܪܝܢ ܐܬܬܦܘ. ܘܐܝܢܢܐ ܢܦܫܐ ܕܠܗ ܒܪ ܠܗ ܠܐܘܡܢܐ:
ܠܐ ܠܒܢܝܕܬܐ ܘܠܒܢܝܕܬܐ ܢܬܬܠ. ܐܢܒܢܐ ܕܝܢ ܦܐܪ̈ܝܗ ܕܗܘܠܐ: ܒܪ
ܐܢܬܝܗܘܢ ܠܠܐ ܘܠܐ ܡܬܓܫܢܐ: ܘܒܠܫܘܕ ܗܠܝܢ ܕܡܕܡܝܗܘܢ ܫܢܝܢ: ܘܡܠܐ
ܕܗ̇ܘܝ ܕܡܢ ܡܘܪܒܐ ܠܡܫܘܡ ܡܫܟܫܝܢ ܠܡܫܟܚܠ. ܡܛܠ ܬܘܫܒܚܘܬܐ
ܘܒܦܠܠܘܬܐ: ܕܫܓܫܝܢ ܠܗܘܦܟ ܢܕ̈ܕܐ: ܗܒܢܠܐ ܐܬܓܪܓܘ ܐܒܫܕܐ:
ܘܠܕܡܒܐ ܠܬܘܡܚܐ ܕܐܪܓܗ ܕܢܘܗܪܐ ܒܫܠܡܘܬܐ ܪܕܘ. ܐܝܟ ܗ̇ܘ
ܕܬܫܝܬ ܫܕ ܦܘܚܡܐ ܡܬܕܒܪܝܢ: ܘܫܘ ܫܘܝܐ ܕܢܘܗܪܐ: ܘܒܪ ܓܠܬܐ
ܕܫܘܦܪܐ ܗ̇ܘ ܕܪܓ ܒܠܠܘ. ܗܠܝܢ ܓܝܪ ܠܐ ܐܢܬܝܗܝܢ ܗܦ ܕܠܠܘܬܐ
ܘܕܠܐ ܡܪܓܫܢܘܬܐ. ܠܪܓܬܐ ܓܝܪ ܕܦܠܓܬܐ ܗ̇ܝ ܕܒܫܪܪܐ ܗ̇ܝ ܕܐܢܬܘܗܝ
ܐܠܗܐ: ܘܗܘܠܐ ܪܫܢܐ ܒܐܝܢܝܬ ܘܠܐ ܠܠܘܬܐ ܐܝܟ ܡܬܘܡ. ܒܐܝܢܐ ܕܝܢ
ܢܫܐ ܐܘ ܡܢܬܪܐ ܒܪ ܒܢܝܐ ܕܠܠܘܬܐ ܐܝܬ ܠܗܘܢ ܘܕܠܐ ܡܪܓܫܢܘܬܐ.

ܫܪ̈ܪܐ ܘܐܦ ܚܘܒܐ ܕܦܠܓܘ̈ܬܐ. ܘܟܕ ܐܬܬܪܝܡܬ ܒܠܒܗ̇ ܗܘܠܐ ܠܒܢ
ܪ̈ܘܚܐ ܕܝܠܗ: ܘܒܠܒܠܐ ܘܡܪ̈ܝܐ ܘܢܘܪܐ: ܘܫܪ̈ܪܐ ܕܝܠܗ: ܘܦܠܝܓܘ̈ܬܐ
ܘܪ̈ܓܫܐ: ܘܫܠܝܐ ܒܠܗܘܢ: ܟܕ ܒܟܘܒܫܐ ܐܝܬܝܗܘܢ ܕܐܝܟܢܐ ܗܘܘ ܠܗܘܢ
ܢܣܒܘ ܒܢܗܘܪܐ. ܡܛܠ ܗܢܐ ܫܘܚܠܦܐ ܗܘ̇ ܕܐܬܥܒܕ ܡܢ ܒܩܘܒܠܐ
ܠܘܩܒܠ ܐܪܥܗ ܕܢܗܘܪܐ ܘܠܘܩܒܠ ܦܐܬ̈ܐ ܡܕܢ̈ܚܐ. ܐܝܟܢܐ ܗܘܬ̇
ܕܐܬܐܬ ܡܢܬܐ ܙܥܘܪ ܡܢ ܢܘܗܪܐ ܘܐܬܚܒܫܬ ܒܗܠܝܢ ܒܢ̈ܝܐ. ܐܝܟܢܐ
ܕܟܕ ܡܙܘܓܐ ܢܬܬܡܙܓܘܢ ܒܟܠܕܒܟ̈ܐ. ܘܢܗܘܐ ܫܝܢܐ ܠܥܠܡܐ ܘܢܬܦܢ̇
ܒܗܘܢ. ܟܕ ܕܐܫܬܘܕܥ ܒܢܝܐ ܗܘ̇ ܡܒܪܟܐ ܡܢ ܢܘܗܪܗ̇ ܕܗܘܠܐ. ܘܡܢ
ܗܫܐ ܗܝ ܡܫܒܠܢܘܬܐ. ܘܬܘܒ. ܗܢܘܢ ܢܘܗܪ̈ܢܐ ܕܐܫܬܠܚܘܢ ܡܢ ܗܘܠܐ:
ܚܠܦ ܗܘ̇ ܕܐܬܚܒܫܬ. ܐܝܟܢܐ ܕܗܘܠܐ ܬܬܒܛܠ ܡܢ ܡܚܒܠܘܬܐ. ܘܢܗܘܐ
ܗܘ̇ ܐܝܠܢܐ ܕܚ̈ܝܐ: ܐܠܗܐ ܒܟܠ ܘܟܠ ܟܠ. ܒܟܠܡܕܡ ܟܕ ܗܘ̇ ܕܢܘܗܪܐ:
ܠܝܬ ܢܘܪܐ ܡܘܩܕܢܘܬܐ ܐܝܟܢܐ ܕܐܬܥܬܕܬ ܠܟܠ ܒܝܫܐ. ܘܠܐ ܦܪܙܠܐ ܗܘ̇
ܦܣܘܩܐ: ܘܠܐ ܡܝܐ ܚܢܘܩ̈ܐ: ܐܘ ܡܕܡ ܐܚܪܢܐ ܒܝܫܐ ܕܕܡܐ ܠܗܘܢ.
ܒܠܡܕܡ ܟܕ ܢܘܗܪܐ ܐܝܬܘܗܝ. ܘܐܬܪܐ ܟܕ ܫܪܝܪܐ. ܘܠܝܬ ܡܘܪܚܫܢܐ
ܠܘܩܒܠܗ. ܐܠܐ ܗܢܐ ܐܝܬܘܗܝ ܡܦܣܢܐ. ܐܝܟܢܐ ܕܟܕ ܡܢ ܡܢܬܐ ܗܝ
ܕܡܢ ܢܘܗܪܐ ܐܬܬ: ܗܢܘܢ ܒܟܠܕܒܟ̈ܐ ܢܬܒܪܘܢ ܢܦܫܘܢ ܡܢ ܚܫܘܟܐ
ܘܢܬܬܡܙܓܘܢ ܟܕ ܡܙܘܓܐ" ❖

ܡܢܘ ܕܝܢ ܠܫܘܚܠܦܘܬܐ ܗܕܐ ܕܪܘܫܡܐ ܗܢܐ ܡܛܠ ܠܡܫܬܐ: ܠܐ ܪܘܐ
ܒܬܪܟܝܢܗ̇. ܡܢܘ ܕܝܢ ܕܐܝܬ ܒܗ ܗܘܢܐ ܕܠܐ ܡܢ ܟܠ ܕܗܘܦ ܚܫܝܦ ܟܠ
ܫܦܪܘܬܐ ܗܕܐ: ܕܒܠܗܘܢ ܫܘܚܠܦ̈ܬܐ ܘܠܐ ܫܘܝܘ̈ܬܐ ܘܕܐܝܟ ܕܐܬܝܢܐ
ܐܡܪ̈ܝܢ ܐܝܬ ܒܗ. ܐܝܟܢܐ ܟܕ ܗܘܠܐ ܗܝ ܠܐ ܒܟܝܢܘܬܐ ܘܕܠܐ ܫܘܪܝܐ
ܘܒܪܬ ܡܬܩܘܡܢܘܬܐ ܕܦܠܓܐ: ܐܫܬܟܚܬ ܕܒܗܠܝܢ ܒܠܗܘܢ ܦܐܪ̈ܐ ܒܝܫ̈ܐ

ܠܗܘܢ ܒܪ ܘܐܦ ܗܠܝܢ ܠܒܢܝܬܐ ܡܛܠ ܗܘܠܟܐ: ܘܡܛܠ ܦܘܪܥܢܗ
ܘܡܕܡܝܢܗ. ܐܠܐ ܒܠܚܘܕ ܠܟ ܡܢ ܗܪܟܐ ܡܢ ܥܠܡܐ ܗܢܐ ܗܘܬ ܠܗܘܢ
ܠܘܬ ܗܝ ܕܢܦܩܘܢ ܐܦ ܒܕܡܐ ܠܠܒܡܬܐ ܕܢܘܗܪܐ ܐܦ ܠܐ ܒܪ ܗܘܢ
ܡܕܡܝܐ ܕܐܝܠܢܐ ܕܡܘܬܐ ܢܕܥܝܢ ܗܘܘ ܥܕܡܐ. ܐܘ ܪܠܒܘܫܬܐ ܐܝܬ
ܗܘܐ ܠܗܘܢ ܕܥܕܪܐ. ܟܠ ܥܕ ܡܟܝܠܘܢ ܒܪ ܡܕܡ ܢܛܪܐ ܡܢ ܦܠܓܗ ܠܐ
ܢܕܥ ܗܘܐ. ܘܗܝ ܕܡܕܡ ܠܒܢܝܢܗܘܢ ܚܕܝܢ ܗܘܘ. ܘܐܡܬܝ ܕܦܘܪܐ ܐܝܟ
ܥܡܠܝܢ ܗܘܘ. ܘܒܗܕܐ ܡܢ ܒܥܝܢ ܗܘܘ ܘܒܫܐܦܐ ܢܦܩܝܢ ܗܘܘ ܠܘܬ ܩܠܐ.
ܡܕܡ ܕܝܢ ܐܚܪܢܐ ܠܐ ܢܕܥܝܢ ܗܘܘ. ܘܗܟܢܐ ܐܬܒܪܝܘ ܡܢ ܥܕܡܐ ܠܗܝ
ܕܢܦܩܘܢ ܘܒܕܡܐ ܠܬܫܡܫܬܐ ܕܐܪܥܗ ܡܫܒܚܬܐ ܕܢܘܗܪܐ. ܘܟܕ ܚܙܘ
ܠܫܘܬܐ ܕܢܘܗܪܐ ܗܘ ܬܘܪܬܐ ܘܕܡܠܒ ܦܠܐܐ ܡܫܟܢ ܢܛܪ ܡܢ ܗܘ
ܕܝܠܗܘܢ: ܡܢܕܝܢ ܐܬܒܢܝܘ. ܘܗܢܘܢܐ ܐܝܬܘܗܝ ܗܘܠܟܐ ܗܝ ܚܫܒܘܢܬܐ.
ܘܐܬܚܫܒܘ ܟܠ ܢܘܗܪܐ ܕܢܝܚܒܘܢ ܗܘܢ ܠܗܘܢ ܒܗܘ. ܘܠܐ ܢܕܥܝܢ ܗܘܘ
ܡܛܠ ܠܠܘܬܐ ܕܝܠܗܘܢ. ܕܐܠܗܘܬܐ ܗܘ ܒܫܝܢܐ ܘܒܝܢܬܪܐ ܥܝܪܐ ܗܘܐ
ܒܗ. ܘܒܪܡ ܠܢܘܗܪܐ ܒܒܗ ܕܢܦܩܘܢ. ܡܛܠ ܕܠܐ ܡܬܘܡ ܛܒܐ
ܕܐܠܗܘܬܐ ܐܝܬܘܗܝ ܐܘ ܐܝܟ ܕܒܗ ܐܝܬܘܗܝ ܐܠܗܘܬܐ. ܐܠܐ ܠܠܐܢܫ
ܚܘ. ܡܢ ܪ̈ܓܠܬܐ ܕܚܝܘܬܐ ܕܒܠܡܬܐ ܗܠܝܢ ܡܟܪܟܐ. ܘܡܫܟܚܘ ܕܕܝܠܗܘܢ
ܗܘܝܢ. ܐܬܬܪܝܡܘ ܗܒܝܠ ܒܠܗܘܢ ܡܕܡܝܐ ܕܐܝܠܢܐ ܕܫܡܫܐ ܗܘ
ܕܐܝܬܘܗܝ ܗܘܠܐ ܡܟܒܕܬ ܢܦܠܐ. ܘܗܠܡܘ ܒܬ ܣܠܩܐ ܫܦܝܪܐ ܗܘܢ
ܕܡܫܝܚܘܢ ܠܘܬ ܠܡܐܡܪ. ܘܗܘܠܐ ܕܢܘܪܐ ܠܒܢܝܢ ܗܘܘ ܒܠܗܘܢ. ܘܗܘܝܢ
ܡܕܡܐ ܡܦܪܫܐ ܐܝܬܝܗܘܢ ܗܘܘ. ܡܟܝܠ ܒܪ ܐܝܬ ܗܘܘ ܠܗܘܢ
ܦܓܪܐ ܡܫܢܐ. ܘܒܪܝܘܬܗܘܢ ܐܝܬܝܗܘܢ ܗܘܘ ܠܐ ܡܬܒܝܢܬܐ. ܠܐ
ܦܓܪܐ: ܘܠܐ ܡܬܒܥܝܐ. ܗܪ ܒܫܬܐ ܪܦܝܘܬܐ ܐܝܬ ܠܗܘܢ. ܐܝܟ

ܦܓܪܢܝܬܐ: ܘܕܠܗܠܝܢ ܦܬܓ̈ܡܐ ܢܬܟܬܒܘܢ: ܘܕܡܫܬܒܠܢ̈ܐ ܕܥܕ̈ܬܐ ܐܬܬܣܝܡܘ.
ܘܫܡܝܢ ܠܗܘܢ ܕܢܓܙܝܢ ܠܘܩܒܠ ܐܢܫܐ ܗܘ ܕܐܢܫܝ ܐܢܘܢ. ܘܒܪܡܫܘܬ
ܒܡܪܐ ܡܢ ܫܘܫܐ ܡܘܦܝܢ ܘܡܬܚܫܒܝܢ. ܗܝ ܕܝܢ ܫܘܫܐ: ܠܘ ܕܙܒܢܐ ܡܢ:
ܐܠܐ ܕܡܬܓܒܠܐ ܡܢܗܘܢ ܐܝܟܢܐ ܕܢܬܡܬܠܘܢ ܠܡܬܢܪܒܘ ܘܠܡܬܦܫܘ
ܘܠܡܬܡܬܠܠܘ ܡܢ ܥܕ̈ܬܐ: ܘܡܢ ܕܢܣܒܘܢ ܟܠ ܛܒܐ ܒܡܢܝܘܬܐ ܘܡܪܒܐ.
ܒܗ ܗܠܝܢ ܕܝܢ ܒܢܩ ܠܐ ܐܬܡܫܟܘ ܗܘܘ ܡܒܕܢ̈ܝܐ ܕܠܐ ܐܠܗ ܕܫܘܒܚܐ
ܛܡܐܐ ܘܫܒܝܪܐ: ܕܐܡܪܝܢ ܐܒܫܬܐ ܕܠܐ ܒܘܫܢܐ ܗܝ ܕܫܦܝܪܐ ܠܗܘܢ:
ܘܫܪܝܢ ܠܗ ܡܫܬܐ ܠܗܕܐ. ܘܒܛ̈ܠܐ ܟܠ ܒܛ̈ܠܐ ܡܕܒܘܢ ܠܐ ܢܦܫܗܐܢܬ
ܐܢܝܢ ܕܡܢ ܒܬܪܝܢ: ܘܟܠ ܗܠܝܢ ܫܪܝܢ. ܒܗ ܓܝܪ ܐܡܪܘ ܕܡܫܬܒܫܝܢ
ܗܠܝܢ ܕܗܘܠܐ: ܒܗ ܒܐܡܪܐ ܘܒܒ̈ܢܝܐ ܘܒܠܗܘܢ ܫܠܝܛܐܝܬ ܡܒܠܒܠܝܢ:
ܘܕܡܠܝܢ ܡܢ ܪܘܚܢܘܬܐ ܘܫܓܘܫܝܐ ܐܬܡܢܝܘܢ: ܒܝܕ ܕܠܗܘܢ ܡܢܘ ܟܠ
ܥܕ̈ܬܐ: ܡܢ ܗܕܐ ܫܓܝܫܘܬܐ ܕܠܐ ܡܬܓܘܫܬܐ ܘܠܐ ܡܬܦܫܩܢܐܝܬ:
ܠܗܘܢ ܕܫܓܝܢ ܗܘܘ: ܒܢܫܘ ܐܢܘܢ ܠܥܕܬܐ ܡܢܝܘܬܐ: ܘܡܪܒܐ ܐܢܘܢ
ܕܟܠ ܢܗܘܪܐ ܒܗ ܠܗܘܢ ܠܦܐܪ̈ܐ ܕܐܝܠܢܐ ܗܘ ܒܢܫܐ ܘܐܦ ܗܕܡ̈ܐ
ܕܡܘܬܐ ܦܪܘ. ܘܡܝܢ̈ܐ ܒܒܗܘ ܐܢܘܢ. ܫܠܝܛ ܠܗܘܢ ܓܝܪ ܘܕܐܘܫܦܘ
ܢܒܗܘܢ ܕܒܫܘܬܐ ܘܕܡܘܬܐ ܒܗ ܠܐ ܐܬܡܢܝܘܢ: ܘܠܗܠܝܢ ܠܗܓ̈ܢܐ
ܢܬܠܓܘܢ: ܘܬܬܒ ܢܒܫܘܢ ܠܢܗܪ. ܘܠܫܓܘܫܝܐ ܘܠܐܘܝܘܬܐ ܐܒܫܬܐ
ܢܗܒܘܢ. ܘܐܘܫܬܐ ܠܐ ܡܬܦܢܝܢܘܬܐ ܠܒܠܗܘܢ ܢܬܠܘܢ. ܫܘܐ ܕܝܢ
ܕܢܗܘܐ ܐܦ ܠܗ ܠܫܘܪܝܐ ܕܡܠܬܐ ܕܒܬܒܐ ܬܡܝܗܬܐ. ܢܬܪܐܬ ܕܝܢ
ܠܒܠܬ ܫܘܒܩܢܗܘܢ ܐܝܟ ܕܠܡܐܡܪ: ܕܡܢ ܒܛ̈ܠܐ ܠܐ ܡܫܬܠܛܢܐ
ܕܠܗܘܢ: ܘܕܘ̈ܪܬܐ ܓܒܝܢ ܐܝܟ ܕܡܝܩܐ. ܕܡܪܕܝܢ „ܦܝܠܘܣܘܦܘܬ ܗܘܢܐ
ܕܓܘܕܦܗܘܢ: ܘܒܢܝܬܐ ܬܗܘܐ ܠܒܠܝܫ“. ܐܝܟܢܐ ܕܐܡܪ ܫܠܝܚܐ. ܒܬܒ

ܒܠܡܘܟܠܐ ܕܝܢ ܘܠܒܪܢܝܐ ܐܝܬܝܗܘܢ ܗܘܐ. ܡܛܠ ܕܠܗܕܐ ܢܨܒܘ : ܗܝ
ܕܐܫܬܘܬܦܘܬܗ ܕܦܓܪܐ : ܬܫܠܘܦ ܠܗܝ ܕܗܒܢܐ ܐܝܬܘܗܝ ܒܢܟܝܐܝܬ. ܘܐܦ ܗܘ
ܐܠܗܐ ܒܐܢܫܝܘܬ ܣܒܠ ܡܬܟܢܫܘܬܐ ܘܚܫܐ : ܕܡܛܠܢܐ ܗܘ ܠܗ . ܗܘ
ܕܒܝܕ ܫܦܝܪܐ ܕܠܗ ܡܚܝܢܐ ܠܡܟܝܢ ܠܘܬ ܡܥܝܪܘܬܐ. ܘܠܐܝܩܢܐ ܫܦܝܪܐ
ܢܣܒܒ ܠܗܝ ܕܡܘܬܐ ܠܡܘܟܠܗ ܘܡܦܪܢܣܐ. ܗܘ ܟܕ ܕܐܬܪܚܡ ܠܘܬ
ܕܟܝܬܐ : ܡܫܬܡܥ ܠܗ ܠܗܘ ܕܢܬܪܚܡ. ܘܡܫܬܡܥ ܠܐ ܗܘܐ ܠܗ ܠܐ
ܡܬܦܠܫܢܐ. ܐܠܐ ܗܘ ܕܐܡܪ : ܕܐܠܗܐ ܡܛܠ ܦܓܘܬܗ ܚܒܫ ܗܘ ܠܗ :
ܕܠܡܢܐ ܒܗ ܡܬܚܫܚܫܬ ܗܘ ܐܢܫܐ ܒܢܝܐ ܡܢ ܚܛܗ : ܢܬܬܚܝܕ ܒܪܟܬܗ
ܘܗܘܐ ܒܚܫܘܗܝ ܒܗ ܦܓܪܐ ܠܚܝܘܬܐ ܕܟܠܗ. ܡܚܝܢ ܠܗ ܠܗ ܠܟܠܗ
ܚܫܘܗܝ ܠܡܟܠ ܦܓܪܐ. ܡܟܝܢ ܟܕ ܘܡܚܝܢ ܒܠܗܝ ܡܕܪܢܐܝܬ ܠܒܢܝܢܘܬܐ
ܠܡܘܟܠܐ : ܠܐܢܫܐ ܒܢܝܐ ܕܡܘܬܐ. ܢܬܐܡܪܘܢ ܕܝܢ ܐܒܫܪܐ ܒܟܠܗܘܢ
ܫܡܗܐ ܘܢܐܠܦ ܒܠܫܢ : ܠܡܢܘ ܢܗܒܝܢ ܡܫܝܚܐ ܘܒܗܬܐ ܠܐ ܐܠܗܐ ܦܓܪܐ
ܘܒܪܘܡܐ ܡܛܠܬܗ ܕܠܡܗ ܕܡܘܠܐ : ܗܕܐ ܐܡܪܝܢ" ܕܐܢܫܝܐ ܕܡܘܬܐ
ܠܡܚܝܐ ܡܦܠܚ. ܕܡܘܪܒܐ ܘܡܫܪܪܘܬܐ ܐܝܬ ܒܗܘܢ. ܕܒܫܝܐ ܕܝܢ
ܘܒܕܝܢܐ ܐܝܬܝܗܘܢ. ܘܕܡܠܝܢ ܡܢ ܒܘܠܗ ܒܝܫܘܬܐ. ܘܒܕܒܪܘܢ ܦܓܪܐ
ܦܓܪܐ ܠܘܬ ܢܦܫܗܘܢ. ܘܡܦܠܚ ܠܐ ܦܓܪܝܗܘܢ ܐܝܬܝܗܘܢ. ܘܗܟܢ ܦܓܪܐ ܠܐ
ܐܢܫܐ : ܘܠܐ ܡܬܬܐܡܪܝܢ (sic) ܠܗܘ ܕܐܢܫܐ ܐܢܘܢ. ܐܠܐ ܒܠܚܘܕ ܠܚܘܫܐ
ܟܠܝܢ : ܠܫܘܟܠܐ ܕܐܬܪܗܘܢ. ܘܠܐ ܡܫܬܟܚܝܢ ܠܗܘ ܕܐܢܫܐ ܐܢܘܢ.
ܐܠܐ ܐܢܫܐ ܒܠܒܗ ܒܝܫܐ ܗܘ : ܕܠܐ ܡܬܡܟܢ ܒܒܪ ܡܕܡ ܕܦܓܪ. ܐܠܐ
ܕܡܦܠܚ ܗܘ ܒܗ . ܘܠܟܠ ܥܕܐ ܡܢ ܦܫܛܐ : ܠܗܝ ܕܡܘܪܒܐ ܡܫܒܠ" ܀
ܘܕܫܠܝܬܐ ܡܢ ܠܒܘܫܢܐ ܗܘ ܥܠܬܢܐ : ܢܬܕܪܐܝܬ ܕܝܢ ܕܫܒܝܬܐ ܘܕܠܐ
ܦܘܩ : ܡܢ ܗܘܒܐ ܡܫܘܕܝܢ ܠܡܒܢܝܘ ܘܠܡܦܠܚܘ ܠܗܘܠܐ ܠܡܢܝܢܘܬܐ

ܘܐܬܐ ܠܡܫܪܝܘܗܝ. ܐܠܐ ܗܘ ܡܢܝܫ ܒܫܘܒܚܐ: ܘܠܐ ܢܗܒ ܒܠܬܐ
ܡܛܠ ܛܒܘܬܗ" ܀

ܡܢܘ ܕܠܗܠܝܢ ܘܡܘܪܐ ܠܒܢ̈ܝܐ ܡܫܒܚ ܕܢܫܒܚ. ܡܢܘ ܕܝܢ ܢܒܥܐ ܐܝܟ
ܕܫܘܐ ܒܗ ܫܪܐ ܠܢܦܫܬܐ ܡܠܝܠܬܐ ܕܒܗܠܝܢ ܡܬܦܪܥ̈. ܕܒܒܬܐ ܗܘܬ
ܒܪ. ܐܠܘ ܒܗ ܠܬܘܪܐ ܘܠܡܫܪܐ ܗܠܝܢ ܐܡܪܝܢ ܐܫܒܚܘ ܠܡ̈ܠܟܘ.
ܫܒܘܩ ܠܒܢ̈ܝ ܐܢܫܐ: ܕܠܘ ܒܡܪܢܐܝܬ ܐܘܒܕܘ ܠܗܝ ܕܢܦܫܗܘܢ ܐܝܬܝܗܘܢ
ܗܢܐ ܡܛܠ ܕܐܝܬܝܗܘܢ ܒܢ̈ܝ ܐܢܫܐ: ܒܢܫܐ ܒܪ ܗܘ ܕܒܒܢܝܐ ܐܢܫܝܐ
ܪ̈ܢܝ ܠܛܒܬܐ. ܡܛܠ ܕܠܗܠܝܢ ܪ̈ܢܝ ܐܢܫ: ܠܐܝܠܝܢ ܕܐܝܬܘܗܝ ܡܫܒܠܝܗܝܢ.
ܗܘ ܕܝܢ ܒܢܫܐ ܒܒܝܫ ܠܐ ܡܨܝ ܠܡܫܬܘܬܦܘ ܠܛܒܬܐ. ܗܠܝܢ ܒܪ ܕܐܘܗ̈ܝܘ
ܘܪ̈ܒܢܐ: ܠܐ ܡܬܝܕܥܢܘܬܐ ܡܗܘ̈ܝܢ: ܘܡܒܝܢܘܬܐ ܘܡܫܪ̈ܪܬܐ: ܘܕܠܝܬ ܠܗܘܢ
ܠܘܬ ܗܝ ܕܠܘܩܒܠܐ ܘܠܐ ܚܕܐ ܚܠܝܛܘܬܐ. ܐܝܕܐ ܒܪ ܫܘܬܦܘܬܐ ܐܝܬ
ܠܢܗܘܪܐ ܠܘܬ ܚܫܘܟܐ ܐܝܟ ܕܐܡܪ ܦܘܠܘܣ ܒܗ ܠܘܬ ܗܠܝܢ ܚܣܝܪ.
ܕܬܪܬܝܢ ܕܝܢ ܐܡܪ ܗ̈ܢܝ ܗܢܐ: ܗܘ ܕܛܒ ܛܒܐ: "ܕܠܐ ܡܬܬܚܝܢܐ
ܐܝܬܘܗܝ ܛܒܐ: ܠܦܢܝܬܐ ܬܪܥܝܬܐ" ܀ ܐܝܢܐ ܬܘܒ ܐܡܪ ܕܡܫܒܚܐ ܠܡܪܝ
ܗܘܠܐ: ܗܝ ܕܒܡܪܐ ܒܢܝܬ ܬܪܥܝܬܐ ܠܡܕܝܢܐ ܘܒܗ ܒܬܪܥܝܬܐ: ܠܗܘ ܕܠܐ
ܡܬܚܙܝܐ. ܐܠܘ ܒܪ ܡܗܘܝܢܐ ܗܘܬ ܒܦܢܝܬܐ ܬܪܥܝܬܐ ܠܐ ܡܫܒܚܐ ܗܘܬ
ܠܡܕܝܢܐ ܠܗܘ ܐܪܒܥܐ. ܐܦ ܕܝܢ ܢܦܫܐ ܗܘܬ. ܒܒܪܐ ܗܘܬ ܠܗܘܢ
ܬܫܡ̈ܫܬܐ ܕܪܬܘܬܗ. ܗܠܝܢ ܕܡܒܒ ܠܗ ܡܢ ܫܘܪܝܐ ܗܢܐ ܫܢܝܐ: ܘܐܡܪ
ܗܝ ܕܫܘܪܝܐ ܗܢܐ ܪܫܢܐ. ܐܝܢܐ ܕܝܢ ܕܒܗܘ ܠܫܒܚܬܗ ܕܗܢܐ ܕܛܒ
ܛܒ̈ܐ. ܗܝ ܕܐܠܗܐ ܕܫܒܘܫ ܢܦܫܗ. ܕܠܐ ܒܗ ܫܪܐ ܠܗ ܐܠܝܢܐ ܗܘ
ܒܢܫܐ: ܢܬܪܒܐ ܠܗ ܘܢܗܘܐ ܒܡܫܪܝܘܗܝ. ܐܝܢܐ ܒܪ ܡܫܪܝܘܗܝ ܢܗܘܐ
ܠܛܒܐ: ܕܗܘܠܐ ܬܫܬܘܬܦ ܠܗ. ܐܦ ܗܘ ܕܡܒܢܐ ܗܘܬ ܠܡܫܬܘܬܦܘ.

ܗܘ̈ܠܝܢܘܬܐ: ܡܢ ܗܠܝܢ ܕܠܐ ܐܝܬܝܗܘܢ ܠܗܝ ܕܢܗܘ̈ܘܢ ܐܝܬܝܗܘܢ ܝܬܝܐ. ܠܐ
ܠܒܪ ܕܠܐܠܗܘܬ ܘܗܘ̈ܠܝܢܘܬܐ. ܐܢ ܕܝܢ ܘܗܘ ܗܢܐ ܫܘܪܪܐ ܡܢ ܢܦܫ̈ܗ ܢܠܐ:
ܐܝܬܝܗܘܢ ܗܘܐ ܐܝܟ ܕܐܝܬ ܠܒܢ ܒܪ̇ܝܐ ܠܡܐܡܪ: ܐܦ ܬܠܝܬܝܘܬܐ ܕܠܐ
ܫܘܪܪܐ ܘܠܐ ܝܠܝܕܐ. ܡܕܝܢ ܟܡ ܗܠܝܢ ܬܪܬܝܢ ܟܝܢܘܬܗܝ. ܘܬܠܬ ܪ̈ܝܫܢܘܬܐ
ܢܣܒ ܥܠܝ ܬܪܬܝܢ. ܐܢ ܕܝܢ ܡܢ ܐܘܣܝܐ ܕܠܗ: ܐܠܗܐ ܗܘ ܛܒܐ
ܠܫܘܪܐ ܬܘܡ. ܒܐܝܢܐ ܢܥܐ ܒܚܪ ܐܘ ܦܠܓ ܗܘ ܠܗ ܗܘ ܠܗ ܠܐ ܦܠܓܘܬܐ.
ܐܢ ܕܝܢ ܐܝܟ ܫܘܚ̈ܠܦܝܢ ܕܠܗܝܢ: ܒܬܪܬܐ ܗܘܬ ܕܬܩܪܒ ܒܫܘܬܐ ܒܡ
ܛܒܐ ܕܪܐܟܐ ܗܘܬ ܠܫܘܦܪܗ ܗܘ ܕܛܒ ܦܐܝܐ: ܗܘ ܕܝܢ ܫܘܪܐ:
ܡܢܗ ܕܐܘܣܝܐ ܗܝ ܕܛܒ ܐܪܟܐ ܐܝܬܘܗܝ ܗܘܐ. ܡܢ ܒܢܝܐ ܐܚܪܢܐ
ܙܗܘ ܗܘܐ ܠܗ ܠܛܒܐ ܕܢܒܝܘܗܝ ܠܫܘܪܐ ܠܬܘܪܬܗ. ܘܐܢ ܕܝܢ ܠܐ: ܐܢ
ܡܢܗ ܒܪ ܡܢܗ ܕܐܘܣܝܐ ܕܐܠܗܐ ܐܝܬܘܗܝ ܗܘܐ: ܗܦܟ ܗܘܐ ܠܗ
ܠܗܘܠܐ: ܡܢܬܐ ܡܢ ܫܘܪܐ ܠܡܦܩܗ: ܗܘ ܕܗܠܝܢ ܗܘܐ ܠܡܬܩܪܒܘ ܠܗ.
ܘܡܢ ܪܒܬܐ ܬܬܡܠܐ ܘܬܬܢܠܛ ܒܛܒܐ. ܐܢܒܝܐ ܗܒܝܠ ܡܢ ܒܠ ܕܘܟ
ܠܛܒܐ ܢܦܫ ܐܝܬ ܐܝܟ ܐܝܢܐ ܕܗܘܝܗ ܟܠ ܢܛܘܪܬܐ ܡܕܡ ܕܫܘܪܪܐ.
ܘܐܡܪ ܐܝܬ ܕܐܪܒܐ ܗܝ ܕܘܪܡܐ ܠܗ ܐܫܬܪܐ ܬܠܬ ܡܢܘ̈ܬܐ: ܒܪܟܐ
ܘܡܕܝܢܐ ܘܡܒܪܟܐ. ܘܡܕܡ ܢܠܠܐ ܠܢܬ ܡܢ ܠܬܝܢܬ. ܒܡܠܬܐ ܒܪܬ
ܕܠܝܢ ܡܬܢܫܝܢ ܐܢܐ ܘܐܝܟ ܕܡܛܠ ܐܢܫ ܕܡܪܫ ܠܗ ܠܗ ܡܡܠܠ ܐܢܬ.
ܘܒܬܫܒܘ̈ܚܬܐ ܫܒܝܚܬܐ ܡܫܝܚ ܗܘ ܠܗ. ܘܠܪ̈ܒܠܗܘܢ ܡܫܡܠ ܕܗܠܡܐ
ܡܕܡ ܘܩܪܫܐ ܐܦ ܡܢ ܠܬܝܢܬ ܢܫܡ ܒܠܗܘܢ. ܐܠܐ ܢܘܚܐ ܢܝܚ ܠܢܘܫܒܗ
ܗܘ ܦܐܐ ܠܐܠܗܐ: ܕܡܛܠ ܡܢܐ ܗܒܢܐ: ܡܢ ܗܘ ܡܬܒܬܫ ܒܡ ܐܠܗܐ
ܡܗܬܬܪ ܛܒܐ. „ܡܛܠ ܠܡ ܕܠܐ ܢܬܠ ܒܠܬܐ ܕܪܓܬܐ ܠܐܢܠܢܐ ܗܘ
ܒܢܫܐ ܗܘ ܕܐܝܬܘܗܝ ܒܬܝܢܬܐ: ܘܢܗܘܐ ܒܠܬܐ ܠܗܘ: ܠܗܝ ܕܢܬܪܓܪܓ

ܗܠܝܢ ܕܫܠܡ̈ܢ ܠܗܘܢ ܐܡܪܝܢ. ܐܦ ܠܒܪ ܠܗܢܐ ܕܒܗܠܝܢ ܕܐܬܬܗܝܡܢ ܠܐ
ܡܬܬܝܕܥܐ ܐܡܪܝܢ. ܡܬܝܕܥܐ ܘܡܬܚܙܝܢܐ ܡܢܝܢܐ. ܕܒܬܠܬ ܡ̈ܢܝܢ ܚܒܝܫ.
ܒܡܕܝܢܐ ܘܒܡܕܒܪܢܐ ܘܒܠܒܪܢܐ. ܘܐܡܪ „ܕܠܐ ܡܬܚܙܝܐ ܡ̇ܢ ܠܡܕܝܢܬܐ
ܬܘܒܝܢܘܬܐ. ܡܒܡܪ ܕܝܢ ܒܠܒܘܒܗ ܕܠܘܗ. ܘܒܪܝܟ ܠܐܬܪܐ ܕܠܘܗ ܒܫܘܪܝܐ
ܢܒܫܗ" ܀ ܐܠܐ ܐܦ ܐܡܝܢܐܝܬ ܠܐ ܡܬܚܙܝܢܐ ܐܝܬܘܗܝ ܗܘܐ ܒܝܢܝܐ:
ܘܗܦܟ ܡܢ ܗܘܠܐ ܗܝ ܕܒܡܝܢܘܬܐ ܬܘܒܝܢܘܬܐ ܠܐ ܡܬܚܙܝܐ: ܐܝܬ ܗܘܐ ܠܗ
ܠܡܕܪܢܐ ܡܢ ܒܝܢܐ ܕܠܘܗ ܠܐ ܡܬܚܙܝܢܐ ܘܐܠܝܨܐܝܬ ܠܐ ܡܬܬܚܙܝܢܐ.
ܢܬܪܐܝܬ ܕܝܢ ܠܐ ܡܬܒܒܫܢܐ ܐܝܬܘܗܝ ܡܢ ܒܝܫܐ. ܗܘ ܠܒܪ ܕܪܡ̇ܫܐ
ܫܘܪܐ. ܠܢܦܘܪܬܐ ܕܠܘܗ ܪܡ̇ܫܐ: ܒܪ ܕܚܙ̇ܠ ܡܢ ܦܪܒܐ ܘܗܘ̇ ܕܢܦܫܝܢ
ܡܝܗ. ܡܕܝܢ ܘܡܚܝܠܐ ܗܘ ܘܕܚܝܠܐ. ܘܕܠܠ ܫܒܝܚ̈ܘܬܐ ܡܢܦܪ̈ܫܬܐ ܦܝܫ.
ܘܠܘ ܠܐ ܦܝܫܐ ܐܝܟ ܐܠܗܐ. ܒܬܪܝܢ ܕܝܢ. ܐܦ ܠܐܬܪܗ ܢ̇ܦܩ. ܡܢ
ܐܝܪܐ ܗܘܠܐ ܢܦܫܗ. ܘܐܦ ܢܦܫܗ ܡܢ ܒܪܗ. ܒܪ ܠܐ ܐܝܬܘܗܝ ܫܘܪܐ
ܡܢ ܦܪܘܩ ܠܒܪܗ. ܦܪܘܩ ܗܒܠ ܕܢܒܪܝܘܗܝ ܠܫܘܪܐ: ܠܐ ܢܦܪܐ ܐܝܬܘܗܝ
ܗܘܐ. ܘܐܝܢܐ ܠܐ ܦܪ̇ܩ ܐܝܟ ܕܫܘܪܐ ܡܬܒܒܠܐ ܠܗ: ܕܐܠܗܐ
ܐܝܬܘܗܝ: ܘܒܝܢܝ ܡܢ ܫܘܪܝܐ. ܐܝܢܐ ܕܝܢ ܕܠܐ ܦܫܘܪܬܐ ܐܝܬܘܗ
ܗܘܬ ܗܘܠܐ ܡܕܡ. ܘܠܐ ܦ̇ܠܓܐ ܗܘܬ ܒܠ ܣܘܦܐ. ܒܗ ܕܢܦܫܪܐ
ܐܝܬܘܗܝ ܗܘܐ ܡܢ ܫܘܪܐ ܗ̇ܘ ܕܡܢ ܒܬܪ ܕܐܬܦܫܛ̇ ܕܒܒܬܐ. ܦܒܠܬ
ܐܝܟ ܫܦܪܘܬܐ ܕܠܝܟ ܐܘ ܗܘܐ. ܘܐܬܦܫܠܬ ܗܘܐ ܒܠܗ ܐܝܟ ܕܐܦ
ܬܪܝܢ ܡܢܬܐ ܡܢ ܣܘܦܐ. ܘܐܝܢܐ ܣܘܦܐ: ܒܪ ܡܫܒܚ ܗܘܐ ܕܝܢܐ ܫܘܪܐ:
ܡܢ ܗܘܠܐ ܡܕܡ ܣܘܦܬܐ: ܠܘ ܡܝܗ̇ ܕܠܘܗ̇ ܕܗܕܐ ܒܠܡܐ ܣܘܦܐ ܐܝܢܝܢ.
ܕܐܝܬ ܠܗ ܠܐ ܢܠܦܘܬܐ ܕܒܝܫܐ. ܐܦ ܕܝܢ ܫܘܪܐ ܠܐ ܗܘܠܝܢܐ
ܘܡܬܦܠܓܢܐ ܒܒܗ: ܕܗܡܪܐ ܗܘ ܕܐܝܢܐ ܗܘ ܕܡܢܟ ܕܠܐܦ̈ܘܗܝ ܠܐ

ܓܒ̈ܪܐ. ܐܠܐ ܗܘ ܠܐ ܡܫܬܡܥܢܐ: ܠܒܪ ܐܝܬܘܗܝ ܘܠܫܠܝܚܘܬ. ܘܦܓܪܐ
ܡܕܡ ܐܚܪܢܐ ܢܘܟܪܝܐ ܠܘܬ: ܘܠܐ ܫܕܪܘܗܝ ܘܠܐ ܠܫܠܝܚܘܬ ܡܢܗ. ܘܠܐ
ܒܡܫܚܐ ܕܡܠܟܘܬܐ ܕܗܠܝܢ ܬܠܬ ܡܢܘ̈ܢ. ܐܠܐ ܕܝܠܗ ܐܢܘ̈ܢ ܠܫܠܝܚܘܬ ܘܠܒܪ:
ܠܪܒܢܘܬ ܘܡܫܝܚܘܬ ܘܡܠܟܘܬ. ܘܠܝܬ ܕܐܚܕ ܠܗ ܒܬܠܬ ܡܢܘ̈ܢ.
ܐܠܐ ܐܝܬܘܗܝ ܠܢܘܗܪܗ. ܕܗܘܐ ܠ ܗܘ ܒܗ ܠܦܐܪ̈ܘܗܝ. ܘܐܝܬܘܗܝ ܒܗ
ܗܝ ܡܠܟܘܬܐ" ܀ ܘܒܪ ܟܠ ܗܠܝܢ: ܫܠܝܚܘܬܐ ܟܗܢܘܬܐ ܘܡܠܟܐ
ܐܬܬܚܝܡ: ܗܠܝܢ ܕܐܦ ܠܐ ܕܠܝܠܐ ܠܡܕܠܐ ܒܝܕܝܐ ܫܠܝܚܘܬ̈ܐ: ܒܗ ܗܝ
ܕܗܠܝܢ ܒܗ ܗܘܝܢ ܘܒܝܬܗ ܫܠܝܚܘܬ̈ܐ ܡܬܚܙ̈ܝܢ. ܘܐܝܟ ܕܒܫܡܥܘܢܐ ܡܬܒܪ̈ܟܢ:
ܐܝܟ ܗܠܝܢ ܠܒܪ ܐܝܬܘܗܝ ܫܘܠܡܐ ܕܒܫܡܥܘܢܐ. ܐܡܪ ܡܛܠ ܦܓܪܐ ܐܦ
ܗܪܐ: ܘܠܐ ܡܬܚܙܝܐ ܠܟ ܠܡܕܢܐ ܬܡܝܗܘܬܐ. ܘܗܠܝܢ ܒܗ ܡܢܗܝ ܒܐܠܝܢ
ܕܒܠܘܒܗ. ܐܠܗܐ ܠܒܪ ܢܦܘܩ ܠܕܘܟܬܐ: ܘܒܪ ܫܠܝܚܘܬ̈ܐ ܬܘܒ ܐܬܟܠܠ
ܡܢܗ ܒܡܫܝܚܘܬܐ. ܡܛܘܠ ܐܚܪ̈ܝܬܐ ܕܡܢ ܗܠܝܢ ܠܐ ܕܫܡܝܢ ܒܪܘܫܒܠܐ
ܘܐܡܪ: „ܠܐ ܡܬܚܙܝܢܐ ܐܝܬܘܗܝ ܘܢܘܗܪܗ ܘܦܓܪܗ. ܐܝܟܢܐ ܕܠܐ ܢܬܠ
ܠܠܬܐ ܕܪܓܬܐ ܠܐܢܫܐ ܒܝܫܐ ܕܐܝܬܘܗܝ ܒܡܬܚܙܝܢܐ. ܘܢܗܘܐ ܠܠܒܬܐ
ܠܗܘ ܕܢܬܚܙܝܬ ܘܢܬܬܐ ܠܡܫܪܝܘܬܗ. ܐܠܐ ܗܘ ܢܒܝܢ ܒܫܘܒܚܐ. ܘܠܐ
ܢܗܘܐ ܠܠܬܐ ܡܛܠ ܦܓܪܗ. ܐܠܐ ܢܦܪܘܗ ܒܙܕܝܩܘܬܗ. ܘܐܝܬܘܗܝ
ܒܗܢܐ ܫܒܝܚܐ ܘܐܡܝܢܘܬ ܐܝܬܘܗܝ ܒܫܝܢܐ ܕܪܒܘܬܗ. ܒܗܠܝܢ ܬܠܬ
ܡܢܘ̈ܬܐ. ܘܗܘ ܕܝܢ ܐܢܫܐ ܕܡܬܚܙܐ ܠܝܬ ܠܗ ܚܙܐ ܒܢܝܫܗ. ܘܠܐ ܦܐܪܐ
ܕܦܓܪܐ ܒܫܪܐ ܡܢ ܫܘ̈ܒܚܘܗܝ: ܘܗܘ ܐܝܬܘܗܝ ܐܡܝܢܬܐ ܒܡܬܚܙܝܢܘܬܐ ܗܝ
ܡܬܚܙܝܢܘܬܐ. ܘܗܝ ܐܝܬ ܠܗ ܐܬܪܐ ܕܝܠܗ: ܗܝ ܕܒܠܗܘܢ ܐܝܬܘܗܝ" ܀

ܫܘ ܒܒܢܐ ܢܫ̈ܕܐ ܘܫܕܐ: ܠܐܠܗܐ ܗܘ ܦܓܪܐ ܒܠܫܕܘܗܝ ܡܫܬܪܝܢ
ܕܐܬܡܫܚܘܗܝ ܗܘܘ ܕܠܫܠܝܚܘܬܐ. ܟܠܗܐ ܕܗܝ ܕܐܬܕܦܘ ܠܒܗܘ. ܕܐܦ ܠܐ

ܪܘܚܢܐܝܬ ܘܡܬܒܩܢܐܝܬ ܡܠܠܘ ܥܠ ܐܠܗܐ ܬܫܒ̈ܘܚܬܐ ܕܫܘ̈ܝܢ ܠܡܠܬܗܘܢ
ܕܥܠ ܐܠܗܘܬܐ ܡܢܬܢ. ܘܐܡ̇ܪܝܢ ܒܗܝܢ ܒܡ̈ܠܐ: ܕܗܢܐ ܥܠܗ ܐܝܬܘܗܝ
ܚܘܠܦܐ: ܘܗܘ̇ ܕܒܡܫܝܚܘܬܐ ܕܗܠܝܢ ܬܪ̈ܬܝܢ ܪ̈ܘܚܢܘܬܐ: ܐܝܟ ܕܡ̇ܠܟܐ
ܘܕܫܘܪܪܐ. ܘܗܘ̇ ܡ̇ܢ ܐܝܟ ܕܒܒܝܬ ܡܠܟܘܬܐ ܡܬܕܒܪܐ ܒܐܬܪ̈ܘܬܐ
ܕܥܠܡܐ. ܗ̇ܝ ܕܝܢ. ܒܕܡܘܬ ܫܘܪܪܐ ܡܬܕܒܪ ܥܠܐ ܒܫܘ̇ܝܐ. ܘܒܪܝܫܐ ܗܪܟܐ
ܡܬܬܪܥܝܐ ܘܡܬܬܟܫܦܐ. ܐܘ ܐܝܟ ܫܘܝܐ ܕܒܡܫܢ ܒܢܦܫܗ. ܘܕܡܢ
ܢܦܫܗܘܢ ܢܗܘܐ ܐܡܪܘ. ܘܫܘܪܪܐ ܘܫܘܝܐ. ܡܛܠ ܕܠܡܐ ܒܢܝܢ ܬܫܘ̈ܝܬܐ
ܗܠܝܢ: ܬܐܡܪ ܗ̇ܝ ܠܐ ܒܒܢܝܬܐ. ܕܐܝܟ ܗܕܐ ܕܝܢ ܦܐܝܐ ܗܘܬ
ܕܗܘܬܐ. ܘܠܗܠܝܢ ܬܬܕܡܐ: ܪ̈ܘܚܢܘܬܐ ܕܗܘܠܐ ܗ̇ܝ ܠܐ ܒܒܢܝܬܐ ܕܡܫܝ̈ܚܐ
ܗ̇ܝ ܕܡܫܝܗ ܛܒ ܒܐܝܢܘܬ ܐܡ̇ܪܝܢ ܕܗܘܘ ܗܘܝ. ܘܒܒܢܝܬܐ ܒܗܝܢ ܠܗ
ܒܗ̇ܝ ܕܐܬܬܚܝܪܘ ܒܗܘܝܗܘܢ. ܐܠܐ ܡܛܠ ܕܠܗܠܝܢ ܕܫ̈ܘܝܢ ܠܚܘܫܒܐ
ܕܫܒܬܐ ܐܪܦܐ ܠܘܬ ܗܠܝܢ ܕܛܒ ܐܠܝܨܐ ܠܡܬܚܫܘܬܐ ܐܝܬܝܗ ܠܡܠܬܐ.
ܘܫܘܫܘ̈ܫܬܐ ܡܢ ܫܘܒܚܬܗ ܛܒܥܬ̈ܐ ܕܗ̇ܘ ܕܫܒܐ. ܗ̇ܘ ܕܡܫܝܚܗ ܐܦ
ܡܫܬܡܗܝܢ ܡܫ̈ܝܚܐ ܐܚܘܟ. ܕܒܐܝܕܝܗܘܢ ܬܕܒܩܘܢ. ܐܝܕܢܐ ܠܪ̈ܘܚܢܘܬܗܘܢ
ܕܠܐ ܒܒ̈ܢܝܢ ܢܒ̇ܥܝܢ ܒܕܘܒܪ̈ܗܘܬܐ. ܐܡܪ ܓܝܪ ܒܫܘܐ ܡܢ ܒܬܒܗܘܢ ܐܪ̈ܝܢܐ.
ܬܬܪܐܝܬ ܕܝܢ ܕܫܒܒܐ ܘܛܒܝܘܬܐ ܫܘܝܢ ܕܬܫܪܘܢ ܗܕܝܐ ܀

ܗܠܝܢ ܕܝܢ: ܐܝܠܝܢ ܕܐܬܬܣܝܡܘܢ ܡܢ ܫܘܪܝܐ: ܐܡ̇ܪ ܕܝܢ ܡܛܠ ܗܘܠܐ
ܘܡܛܠ ܐܠܗܐ. ܥܠ ܚܕ ܡܢܗܘܢ ܒܒܢܝܐ ܕܝܠܗ ܐܝܬܘܗܝ. ܘܗܘܒܢܐ
ܐܝܬܘܗܝ ܐܝܠܝܐ ܕܫܡ̈ܐ ܕܡܬܟܢܝܬ ܬܡܢ ܒܒܠ ܫܘܦܪ̈ܗܘܢ. ܘܒܐܝܠܝܢ ܕܦܐ̈ܝܢ
ܘܡܠܐ ܘܫܒܝܚ ܒܒܠܗܝܢ ܛܒܬ̈ܗ: ܘܡܫܪܪ ܒܒܢܝܐ ܕܝܠܗ. ܘܐܫܘܕܐ ܐܪܒܗ
ܬܠܬ ܡܢܘܬ̈ܐ. ܗ̇ܝ ܕܒܪܒܢܐ. ܗ̇ܝ ܕܐܝܬܝܗ ܠܒܪ ܘܠܬܫܥܬ. ܘܡܕܝܫܐ
ܘܡܬܒܪܟܐ ܠܟܠ ܘܠܬܫܥܬ. ܘܠܝܬ ܡܕܡ ܕܠܬܫܥܬ ܒܡܢܝܢ. ܐܦܠܐ ܒܫܘܐ ܡܢ

ܒܒܒܢܐ ܘܡܫܪܪܐ. ܐܠܐ ܒܐܘܪܚܐ ܕܠܒ ܘܛܠܝܢ. ܕܢܠܘܬܐ ܠܘܬ ܕܦܠܓܘܬܐ
ܗܘܒܢܐ ܗܘ. ܐܢ ܕܝܢ ܡܗܝܡܢܐ ܐܢܬܘܢ ܐܦ ܦܠܓܘܬܐ: ܐܝܢܐ ܗܘ ܕܒܠ
ܐܢܬܘܢ: ܠܐ ܢܠܝܪܬܐ ܘܕܠܐ ܨܒܪ. ܡܢܐ ܕܝܢ ܒܪܡ ܐܢܬܘܢ ܗܘ ܕܒܠܐ
ܠܗܘܢ ܡܢ ܥܕܪܬܐ. ܡܛܠ ܗܝ ܕܠܐ ܫܠܝܛܐ ܢܗܘܘܢ. ܐܝܟܢܐ ܠܘܬ ܕܢܗܘܐ
ܐܢܬ ܡܕܡ ܕܠܬܬܐ: ܘܐܦ ܗܢܐ ܕܠܐ ܨܒܪܢܐ ܘܠܐ ܠܒܝܕܬܐ: ܡܛܠ
ܕܐܡܝܢܐܝܬ ܢܗܘܐ ܥܒܕ: ܠܗܘ ܠܒܐ ܘܠܗܘ ܒܝܫܐ. ܒܢܝܐ ܡܬܒܬܫܝ ܒܗ
ܥܕܪܬܐ. ܘܕܠܐ ܨܒܪܝ ܘܠܐ ܠܒܝܕܬܐ. ܡܕܝܢ ܬܠܬ ܐܢܝܢ ܕܪܫܝܘܬܐ ܘܠܘ
ܬܪܬܝܢ. ܠܗܘ ܠܘܬ ܡܥܠܝܐ. ܘܗܘ ܕܡܢ ܒܢܝܐ ܢܘܒܪܐ ܢܫܡܥܘܢܗܝ ܠܒܪ
ܡܢ ܗܠܝܢ ܬܪܬܝܢ. ܡܛܠ ܗܝ ܕܐܦ ܕܢܗܘܐ ܗܟܢ ܡܫܒܚ. ܠܗܠܝܢ ܕܗܒܝܐ
ܐܢܬܘܢܝܢ ܕܠܘܒܠܐ. ܠܥܕܐ ܡܢ ܬܪܬܝܗܝܢ ܠܘܬ: ܐܢ ܗܘ ܕܠܡܥܠܝܐ
ܢܦܪܒ: ܘܐܦ ܕܡܢ ܐܘܗܢܐ ܕܢܘܗܪܐ: ܘܐܦ ܕܡܢ ܗܝ ܕܢܫܘܒܐ ܐܡܪܝܢ
ܕܐܢܬܘܢܝ. ܬܘܒ ܠܠ ܐܝܪܢܐ ܡܥܠܝܐ ܐܢܬ ܗܘܝܘܢܐ: ܕܠܫܘܠܛܢܐ ܕܠܐ.
ܐܠܐ ܐܝܟ ܕܗܢܐ. ܫܠܝܛ ܠܗܘܢ ܠܗܘܢ ܒܪܬܐ. ܕܠܗܠܝܢ ܫܦܠܘܬܐ
ܘܠܗܕܦܐ. ܗܒܢܐ ܐܝܟܢܐ ܢܒܗܘܢ. ܘܕܠܐ ܬܘܒ ܡܫܒܚܝܢ ܠܡܗܡ ܘܡܪܝܐܝܬ
ܡܢ ܐܘܗܢܐ ܢܬܠܘܢ ܠܗ ܠܒܝܫܐ. ܘܚܫܝܚܝܢ ܠܡܘܒܠ ܠܒܢܐ ܘܢܘܗܪܐ
ܡܬܘܡܝܐ. ܠܡܐܡܪ ܕܝܢ ܠܐ ܠܒܝܕܬܐ ܠܗܘ ܡܕܡ ܕܡܘܢܝܐ ܠܝܬ ܠܗ:
ܐܢܬܘܢܝ ܕܝܢ ܗܘܠܐ: ܘܐܝܟ ܕܡܢ ܡܐܕܢܝܗܘܢ ܗܒܝܐ ܡܫܬܡܗ: ܘܠܐ
ܗܘܠܝܐ ܘܡܫܬܠܡܢܐ ܢܐܡܪܝܢܗܝ. ܘܠܗܢܐ ܬܘܒ ܢܫܒܘܢ ܘܒܕܘܒܪܬܐ
ܢܫܒܘܢ ܒܕܡܘܬܗ ܕܠܒܐ: ܘܐܡܪܝܢ: ܕܗܘ ܡܢ ܠܒܐ: ܗܘ ܕܐܦ
ܢܘܗܪܐ ܘܐܢܢܐ ܕܢܫܐ ܫܡܫܘܗܝ: ܐܬܪܘܬܐ ܕܠܘܬ ܡܕܝܢܐ ܘܡܪܒܝܐ
ܘܦܪܒܝܐ ܐܡܝܪ: ܠܗܠܝܢ ܕܝܢ ܡܕܝܢܝܬܐ ܘܬܢܝܢܝܬܐ: ܐܢܢܐ ܗܘ ܕܡܘܬܐ.
ܦܪܝܢ ܠܘܬ ܐܦ ܗܒܢܐ ܠܗܘܠܐ ܕܠܒ ܒܝܫܐ ܘܠܐ ܠܒܝܕܬܐ. ܘܒܕ ܗܒܢܐ

ܪ̈ܓܝܫܘܬܐ ܓܢܝ ܒܠܒܐ ܘܒܡܪܐ ܕܟܠ ܐܝܬܘܗ̇. ܘܠܝܬ ܠܗ̇ ܗ̇ܘ ܡܕܡ
ܕܐܬܒܛܐ-ܠܟܠ ܡܢܗ̇. ܡܛܠ ܕܬܗܘܐ ܐܝܬܘܗ̇ ܫܪܪܐܝܬ ܪ̈ܓܝܫܘܬܐ. ܡܢܐ
ܗܟܝܠ ܐܡ̈ܪܝܢ ܣܓܝ ܒܠܒܐ. ܕܢܗܘܐ ܐܝܬܘܗܝ ܗܘ̇ ܐܣܝܪܐ. ܐܝܟܢܐ
ܕܠܒܘܗܝ ܫܡܝܐ ܕܪ̈ܓܝܫܘܬܐ ܢܬܥܒܕ. ܡܕܡ ܒܝܫܐ ܗܘ̇ ܩܒܠܐ. ܐܘ
ܒܕܠܘܒܠܐ. ܗ̇ܘ ܒܝܫܐ ܡܕܡ ܩܒܠܐ. ܘܐܝܟܢܐ ܡܬܝܕܥܐ ܕܩܒܠܐ ܗܘ̇
ܕܒܐܘܣܝܐ. ܒܠܒܐ ܘܒܡܪܐ. ܘܗܘܝܐ ܕܦܘܪܫܢܗ ܕܗܘ̇ ܒܝܫܐ ܢܗܘܐ.
ܐܘ ܗܘ̇ ܒܝܫܐ ܬܘܒ: ܫܪܝܪܐ ܢܛܠ ܠܒܝܫ ܕܩܒܠܐ. ܕܗ̇ܘ ܕܡܫܬܒܠܢܐܝܬ
ܢܒܪܝܐ ܗܘ̇ ܘܕܠܘܒܠܐ. ܡܕܟܠܝܢ ܗܟܝܠ ܬܪ̈ܝܗܘܢ ܫܡ̈ܗܐ ܕܪ̈ܓܝܫܘܬܐ.
ܒܗ̇ܝ ܕܗ̇ܝ ܐܣܝܪܬܐ ܡܢ ܗ̇ܝ ܐܣܝܪܬܐ ܒܡܕܡ ܡܫܠܡܐ. „ܐܝܢ ܠܡ. ܒܠ
ܥܕܐ ܡܬܘܡܝܢ ܓܢܝ ܐܝܬܘܗ̇. ܠܐ ܒܓܘܫܡܬܐ ܘܕܠܐ ܫܘܪܝܐ. ܘܩܒܠܐ ܗܘ̇
ܕܐܝܬܘܗܝ ܢܗܘܪܐ. ܘܒܝܫܐ ܗܘ̇ ܕܐܦ ܚܫܘܟܐ ܐܦ ܗܘܠܐ ܐܝܬܘܗܝ.
ܘܠܐ ܡܫܬܟܚܐܝܬ ܐܝܬܝܗܘܢ ܠܘܬ ܥܕ̈ܬܐ”܀ ܡܢܐ ܗܟܝܠ. ܐܡܪ ܠܝ ܕܡܫܐܠ
ܐܢܐ. ܐܦ ܠܐ ܡܫܬܘ̈ܕܝܢܘܬܐ ܢܘܕܐ ܐܢܘ̈ܢ ܠܗܠܝܢ. ܠܠܐ ܐܝܠܝ̈ܕܐ ܓܢܝ
ܘܕܠܐ ܫܘܪܝܐ. ܐܦ ܠܐ ܡܫܘܚܠܦܘܬܐ ܡܢ ܒܗܘ ܢܦܫܐ. ܕܝܠܝܬܐ ܕܝܢ ܕܠܐ
ܡܫܬܘ̈ܕܝܢܐ: ܠܐ ܦܪ̈ܘܫܘܬܐ ܗܝ. ܠܐ ܦܪܫܢܐ ܕܝܢ ܕܢܦܠܐ ܕܐܦ ܡܫܬܟܠܢܐ
ܗܘ̇. ܘܐܝܟܢܐ. ܠܘ ܕܡܫܘܚܠܦܘܬ ܗܘܝܐ ܗ̇ܝ ܕܠܪ̈ܓܝܫܘܬܐ ܕܡܪܢܒܐ ܠܗܘܠܐ.
ܠܐ ܗܘܠܝܢܬܐ ܘܡܬܕܒܪܢܘܬܐ ܢܐܡܪܝܘܗ̇. ܐܢ ܕܝܢ ܠܐ ܡܫܬܘ̈ܕܝܢܐ ܐܝܬܝܗܘܢ
ܬܪ̈ܝܗܘܢ ܘܕܒܡܕܡ ܠܐ ܡܘܕܪ̈ܟܝܢ: ܐܠܝܨܐ ܡܢ ܟܠ ܦܪܘܣ. ܕܗܘܘ ܚܠܝܦܝܢ
ܗ̇ܢܘܢ ܕܩܒܠ ܫܘܘܟܠܝܢ ܘܕܠܘܒܠܐ. ܘܕܒܟܝܢܐ ܠܐ ܕܡ̈ܝܢ ܠܥܕ̈ܬܐ. ܘܠܐ
ܡܟܝܠ ܬܪ̈ܬܝܢ ܪ̈ܓܝܫܘܬܐ ܐܝܢ. ܐܠܐ ܥܕܐ ܕܡܬܝܕܥܐ ܘܡܫܬܠܛܐ. ܐܢ
ܕܝܢ ܟܠ ܥܕܐ ܡܬܘܡܝܢ ܡܦܪܫܐ: ܘܐܬܪ̈ܬܐ ܕܝܠܗ ܐܝܬ ܠܗ̇: ܡܫܬܘ̈ܕܝܢܘܬܐ
ܐܝܬܝܗܝܢ. ܗ̇ܢܝܢ ܕܝܢ ܕܢܫܬܘ̈ܕܘܢ. ܘܒܦ̈ܠܓܐ ܡܢ ܒܗܘ ܐܝܬܝܗܝܢ. ܘܐܦܢ ܠܘ

ܕܡܢܗ ܢܦܩ. ܡܛܠ ܕܐܦ ܦܘܫܩܐ ܕܫܪܪܐ ܢܘܗܪܐ ܗܘ ܕܠܐ ܡܕܓܠ
ܒܪ ܐܝܕܝܘܬ ܐܘܣܝܐ. ܠܗܘ ܕܡܢܗ ܢܦܩ. ܡܛܠ ܗܢܐ ܓܝܪ ܠܡ ܐܒܐ
ܘܒܪܐ ܡܬܡܢܝܐ ܘܡܫܬܟܚ: ܘܒܐܒܐ ܘܒܒܪܐ ܘܒܪܘܚܐ ܩܕܝܫܐ ܠܥܠܡܝܢ
ܐܡܝܢ. ܐܠܘ ܠܐ ܓܝܪ ܕܐܒܘܬܗܘܢ ܢܬܐܠܬ ܩܕܡ ܗܘܐ ܠܡ ܐܒܐ ܘܒܪܐ:
ܘܒܪ ܒܢܝܐ ܗܘ ܘܫܘܐ ܒܐܝܩܪܐ: ܘܗܡ ܗܘܐ ܕܠܡ ܒܪܢܬܐ ܢܬܬܣܝܡ:
ܘܠܐ ܢܬܩܪܐ ܠܒܢܝܐ ܗܘ ܠܐ ܒܪܢܐ. ܐܦ ܠܐ ܕܢܘܗܪܢ ܒܗ: ܐܝܟ ܕܒܐܒܐ
ܘܒܒܪܐ ܗܢܘܢ. ܒܪܬ ܡܬܩܢܘܬܐ ܗܟܝܠ ܐܝܬܝܗ ܬܠܝܬܝܘܬܐ ܩܕܝܫܬܐ
ܠܐ ܒܪܝܬܐ. ܘܫܘܝܬ ܒܢܝܐ. ܘܐܢܝܢܐ ܕܐܠܗܐ ܗܘ ܐܒܐ. ܐܠܗܐ ܗܘ
ܐܦ ܒܪܐ. ܐܠܗܐ ܗܘ ܐܦ ܪܘܚܐ ܩܕܝܫܐ. ܘܐܢܝܢܐ ܕܢܘܗܪܐ ܗܘ
ܐܒܐ: ܢܘܗܪܐ ܗܘ ܐܦ ܒܪܐ. ܢܘܗܪܐ ܗܘ ܐܦ ܪܘܚܐ ܩܕܝܫܐ.
ܘܐܢܝܢܐ ܕܒܟܠܗ ܗܘ ܘܒܟܘܕܐ ܘܐܝܟܢ ܟܠ ܢܗܘ ܐܒܐ. ܗܟܢܐ ܐܦ
ܒܪܐ ܐܦ ܪܘܚܐ ܩܕܝܫܐ. ܐܠܐ ܠܘ ܡܛܠ ܗܕܐ: ܬܠܬ ܪ̈ܝܫܘܬܐ. ܒܗܝ
ܓܝܪ ܕܡܫܬܠܛܢܘܬܐ ܠܘܬ ܐܒܐ: ܐܝܬ ܠܒܪܐ ܘܠܪܘܚܐ ܩܕܝܫܐ. ܘܗܘ
ܡܢ ܡܢܗ ܐܬܝܠܕ: ܗܘ ܕܝܢ ܢܦܩ: ܚܕܐ ܪ̈ܝܫܘܬܐ ܦܠܓܘܗ ܘܚܕ ܐܠܗܐ.
ܕܚܕܐ ܡܢ ܐܘܣܝܐ ܘܐܠܗܘܬܐ. ܒܬܠܬܐ ܕܝܢ ܩܢܘ̈ܡܐ ܠܐ ܡܬܦܠܓܐ
ܡܬܚܙܝܐ. ܛܒܐ. ܒܐܢܐ. ܕܠܒܘܠ ܡܛܠ ܒܡܝܬܦܘܬܐ ܘܒܛܒܘܬܐ. „ܛܒܐ
ܗܘ ܓܝܪ ܡܪܝܐ ܠܟܠ ܐܢܫܐ. ܘܪ̈ܚܡܘܗܝ ܥܠ ܟܠܗܘܢ ܥܒ̈ܕܘܗܝ". ܒܪ
ܓܝܪ ܕܟܒܘܕܐ ܗܘ ܕܟܠ. ܒܐܝܢܐ ܡܦܪܥ ܘܚܝܒ.

ܡܢ ܐܝܟܢܐ ܗܟܝܠ ܗܘܠܘܬ ܠܡܫܝܚܐ ܕܛܒ ܐܢܬܝ: ܕܐܬ̈ܬܝ ܪ̈ܝܫܘܬܐ
ܘܕܠܐ ܫܘܪ̈ܝ ܢܛܠܘ ܠܗܘ ܛܒܐ ܘܠܒܝܫܐ. ܠܢܘܗܪܐ ܘܠܚܫܘܟܐ. ܠܗܘ
ܕܐܦ ܗܘܠܐ ܫܡܗܘ. ܡܢܘ ܓܝܪ ܕܠܘ ܡܢ ܗܪܟܐ ܢܚܘܝܘܗܝ ܠܠܐ
ܫܘܟܒܐ. ܡܢܘ ܓܝܪ ܡܢ ܟܠܗ ܡܟܝܠܘܬܐ. ܕܠܐ ܢܒܟܐ ܥܠ ܗܘܦܟܘܬ ܗܘܢܐ.

ܘܒܒܒܐ ܗܘܘ. ܐܠܐ ܐܝܟܢܐ ܕܗܘ̇ ܕܒܪܐ: ܘܗ̇ܘ ܕܡܢ ܒܪܫܐ ܬܬܐܡܪ
ܕܐܬܐܠܗ. ܘܒܠܒܘܗܝ ܕܐܝܟ ܗܠܝܢ ܫܒܗܐ: ܒܪ ܒܢܝܐ ܡܫܘܚܝܢ ܕܗܘ
ܕܐܠܗ: ܠܗܘ̇ ܕܐܬܐܠܗ. ܗܟܢܐ ܗܘ̇ ܕܡܠܬܐ ܢܬܡܗܘ ܒܪܐ: ܠܠܐ ܢܫܐ:
ܘܠܗܘ̇ ܕܠܐ ܦܓܪ ܘܕܠܐ ܪܕܝܐ: ܘܕܡܫܪܪܐ ܡܢ ܒܠܗܘܢ ܐܝܠܝܢ ܕܒܬܫܝܢ
ܒܠܕܐ ܦܓܪܢܝܐ ܡܫܘܚܐ. ܡܠܬܐ ܠܒܪ ܠܝܕܐ ܕܠܐ ܢܫܐ ܕܗܘܝܐ ܐܝܬܝܗ
ܘܠܘ ܡܢ ܫܘܠܛܢܐ ܐܘ ܢܦܫܐ ܕܦܓܪܐ ܐܬܝܠܕܬ. ܘܒܕܡܘܬ ܡܠܟܐ
ܡܕܡܝܐ ܒܟܠ ܘܒܠܐ ܡܬܒܠܝܐ ܗܘ̇ ܕܪܫܡܬܐ. ܘܡܕܒܪܐ ܠܗ ܗܘ ܡ̇ܢ
ܕܐܝܬܘܗܝ ܐܡܪܝܢܐ ܠܒܪ ܡܢ ܗܘ ܕܐܝܬܘܗܝ ܡܠܟܗ ܡܫܘܚܐ ܠܗ ܕܝܢ
ܘܪܫܡܐ ܠܗ ܒܗ ܒܟ ܡܠܬܐ ܕܝܢ ܕܢܦܫܐ. ܘܪܘܚܐ ܡܢ ܒܗܘ ܢܦܫܐ
ܐܠܐ ܡܠܬܐ ܡܢ ܗܝ ܕܠܝܢ: ܐܝܟ ܐܝܕܐ ܕܡܢ ܗܘܝܐ ܡܫܬܡܠܝܐ ܢܦܫܐ:
ܘܒܗ ܗܘܦܟܐ ܦܓܪܢܝܐ ܒܗܦܘܟܬܐ ܘܒܠܫܢܐ ܡܫܬܡܠܝܐ ܘܡܬܛܒܠܐ.
ܡܫܚܐ ܕܢܦܫܐ ܡܫܬܪܝܐ: ܘܠܗܘܬܐ ܕܦܘܠܚܢܐ ܐܘ ܕܢܫܡܬܐ: ܒܡܗ
ܕܡܦܫܐ ܐܫܬܪܝ ܘܐܬܡܫܒܠ. ܕܐܠܗܐ ܕܝܢ ܐܒܐ. ܕܗܘܝܐ ܗܘ ܕܠܒܗܠ
ܡܢ ܟܠ: ܗܘ̇ ܕܐܝܬܘܗܝ: ܗܘ̇ ܕܡܢܟ: ܗܘ̇ ܕܐܒ ܠܐܡܪܝܐ ܗ̇ܝ ܕܝܗܘܗ
ܐܝܬܝܗܘܢ ܢܗܒ: ܕܐܝܟ ܗܟܢܐ ܘܡܠܬܐ ܘܪܘܚܐ: ܐܝܬܝܗܘܢ ܫܘܝܐ
ܘܦܝܫܐ ܘܒܒܘܕܐ ܕܒܠ: ܘܕܠܒܠ ܡܕܡ ܕܐܝܬܘܗܝ ܠܒܝܬܐ ܫܒܝܢ.
ܘܐܝܬܝܗܘܢ ܒܐܒܐ. ܐܝܟܢܐ ܕܐܦ ܐܒܐ ܒܗܘܢ. ܠܐ ܡܬܦܠܓܢܐܝܬ ܘܠܐ
ܦܓܪܢܐܝܬ. ܘܐܝܟ ܕܢܒܠ ܘܐܡܪ ܗܘ ܕܒܐܘܢܓܠܝܘܢ ܐܡܪ. „ܐܢܐ
ܒܐܒܐ. ܘܐܒܐ ܒܝ ܐܝܬܘܗܝ“. ܐܝܟܢܐ ܠܒܪ ܕܗܘ ܡܠܬܐ ܡܫܝܚܐ ܐܝܬܘܗܝ
ܘܫܒܝܚܐ ܘܡܠܟܐ ܕܦܘܩܕܢܗ ܕܐܒܐ. ܗܟܢܐ ܐܦ ܪܘܚܐ ܡܢܝܢܐ. ܪܘܚܐ
ܐܝܬܘܗܝ ܕܫܪܪܐ. ܗܘ ܕܡܢ ܐܒܐ ܢܦܩ. ܘܫܪܝܪܐܝܬ ܒܗ ܡܫܘܚܐ:
ܠܗܘ ܕܝܠܗ ܐܝܬܘܗܝ ܪܘܚܐ. ܕܡܢܗ ܒܗ ܡ̇ܢܗ ܕܐܘܣܝܐ ܐܝܬܘܗܝ. ܕܗܘ̇

ܠܘܬ ܒܪܗ ܐܡܪ. ܡܢ ܒܪܫܝܬ ܩܕܡ ܟܘܟܒ ܢܘܓܗܐ ܐܝܠܕܬܟ: ܡܛܠ
ܗܢܐ: ܠܒ ܫܦܝܪ ܗܘܐ ܬܠܬ ܡܐܐ ܘܬܡܢܬܥܣܪ: ܒܗ ܗܝܡܢܘܬܐ ܠܢ
ܡܫܠܡܝܢ ܗܘܘ. ܘܠܟܬܒܐ ܐܡܪܝܢ ܒܪܘܚܐ ܢܦܩܝܢ. ܐܡܪܘ ܡܛܠ ܒܪܐ:
ܕܡܢ ܐܒܐ ܐܬܝܠܕ ܝܚܝܕܝܐ. ܗܢܘ ܕܝܢ ܡܢ ܐܘܣܝܐ ܕܐܒܐ. ܗ̇ܘ ܕܝܢ
ܕܩܕܡ ܟܘܟܒ ܢܘܓܗܐ ܐܝܠܕܬܟ. ܗ̇ܘ ܕܩܕܡ ܟܠ ܥܠܡܐ. ܘܒܪܝܬܐ ܒܟܠܗ̇
ܡܬܚܫܒܢܘܬܐ. ܘܪܘܚܢܐ ܕܟܠܟܠ. ܘܚܝܠܐ ܠܐ ܡܘܠܕܢܐ. ܢܘܗܪܐ ܡܢ ܢܘܗܪ
ܐܘܣܝܐ ܐܝܬܘܗܝ ܐܠܗܐ ܕܒܬܠܝܘܬܐ. ܡ̈ܠܐܟܐ ܕܝܢ. ܒܗ ܡܢ ܪܚܡܗ
ܗܘ ܕܥܒܕܝܢ: ܘܐܝܟ ܐܢܫ ܢܐܡܪ ܡܢ ܪܚܡܗ. ܘܡܫܒܚܝܢ ܕܠܒܝܫܘܗܝ ܠܒܝܫܐ.
ܘܢܬܘܦ ܠܝ ܦܘܩܕܢܐ: ܗܠܝܢ ܕܡܢ ܢܘܗܪܐ ܘܡܢ ܢܒܝܘܬܐ ܡܠܝܢ. ܒܟܘܟܒܝ
ܢܘܓܗܐ ܐܝܬܝܗܘܢ. ܐܝܟ ܠܒܪܢܫܐ ܐܢܫܐ ܕܐܬܝܠܕ: ܕܡܦܫܩܐ ܗܘܐ
ܠܒܢܝܢܫܐ ܐܝܟ ܕܡܬܝܕܥܐ ܗܘܬ. ܘܒܠܐ ܠܗܠܝܢ ܠܐ ܢܬܒܠܛܐ ܕܪ̈ܚܡܐ ܘܢܒܝܐܐ
ܘܐܡܪ. ܕܒܢܝܢܫܐ ܗܘ ܫܡܐ ܢܦܫܗ ܕܐܝܟܢ ܗܘ ܡܠܟܐ: ܒܪܝܫܗ ܕܟܬܒܘܬܟ
ܢܦܫ ܡܠܬܐ: ܘܐܢܐ ܐܬܐ ܕܐܠܦܟ. ܡܛܠ ܕܐܢܬ ܠܒܪܐ ܕܐܬܝܠܕܬܐ
ܐܝܬܝܟ. ܘܐܫܬܟܠ ܒܡܠܬܐ" ܂ ܒܟܘܟܒ ܢܘܓܗܐ ܐܝܬܘܗܝ ܗܘܐ. ܘܟܕ
ܠܝܠܕܬ ܠܐܠܗܐ ܒܬܘܠܬܐ ܡܕܒܪ ܗܘܐ ܠܗܘ ܫܘܒܪܐ: ܗܘ ܕܡܫܘܕܥ
ܗܘܐ ܠܡܐܬܝܬܐ ܕܒܫܪ. ܕܢܘܗܪܐ ܗܘ ܠܐ ܡܬܡܠܠܢܐ ܘܠܠܝܐ: ܗܘ
ܕܗܘܢ ܠܗܘܢ ܕܒܫܒܐ ܘܒܛܠܠܗ ܕܡܘܬܐ ܝܬܒܝܢ: ܘܡܢ ܐܝܕܝܗ̇ܬܐ
ܐܠܗܝܬܐ ܘܢܗܝܪܬܐ: ܠܒܘܠܗ ܬܒܥ ܡܠܟܐ. ܡܢ ܒܪܬܗ ܗܘܝܬ. ܘܡܢܗ
ܕܐܘܣܝܐ. ܘܩܕܡ ܠܟܠܗ ܒܪܝܬܐ. ܘܩܕܡ ܟܠ ܟܘܟܒ ܢܘܓܗܐ: ܐܢܐ
ܝܠܕܬܗ ܠܒܪܐ. ܠܒ ܡܢ ܡܠܟܐ ܕܝܬܟܠ. ܕܡܛܠ ܟܘܟܒ ܢܘܓܗܐ ܗܢܐ
ܡܬܪ ܠܟܢܐ ܘܡܬܦܫܩܢܐ ܐܡܝܪܐ: ܐܝܟܢܐ ܕܡܢ ܒܬܪ ܗܘܢܐ ܕܫܡܝܐ
ܘܕܐܪܟܐ ܘܕܡܝܢ̈ܬܐ ܘܕܪܬܐ ܒܝܡܐ ܕܐܪܒܥܐ. ܫܡܫܐ ܘܣܗܪܐ

ܘܗܝ ܕܐܕܘܢܝ: ܐܝܢܐ ܕܫܡ̈ܗܐ ܐܝܠܝܢ ܕܠܐ ܡܬܬܦܝܣܝܢ ܠܡܫܪ̈ܝܐ
ܐܝܬܝܗܘܢ: ܘܕܟܠ ܐܠܗܐ ܒܠܫܢܗ ܡܬܐܡܪܝܢ. ܡܛܠ ܗܕܐ ܗܟܝܠ
ܘܗܢܘܢ ܕܦܫܡܘ. ܠܠ ܬܪ̈ܝܗܘܢ ܒܗ ܒܫܘܝܘܬܐ ܐܡܪܘ ܒܗ ܐܫܠܡܘ.
ܐܡܪ ܡܪܝܐ ܠܡܪܝ ܕܬܒ ܠܟ ܡܢ ܝܡܝܢܝ. ܘܟܠ ܕܠܐ ܬܬܚܒܪ: ܕܐܝܟ
ܫܦܝܪܘܬܐ ܕܝܠܗܝܢ ܬܠܡܝ̈ܕܘܗܝ ܕܢܣܛܘܪܝܣ: ܕܒܪܢܫܐ ܕܫܦܝܠܘܬܐ ܟܠ:
ܐܬܬܟܒܪ ܘܫܘܪ ܠܠ ܬܪܝܗܘܢ ܠܠܒܐ: ܘܡܫܦܠܐ ܡܫܒܚ ܐܝܟ ܡܠܬܗ
ܕܦܠܘܗ: ܠܗܝ ܕܝܗܒܐ ܒܫܘܝܘܬܐ ܕܐܠܗܐ: ܘܡܬܬܒܪ ܕܒܗ ܡܗܟܠ
ܐܒܐ ܐܡܪ ܒܝܕ ܢܒܝܐ: „ܕܫܒܚܐ ܕܝܠܝ ܠܐܚܪܢܐ ܠܐ ܐܬܠ“: ܐܘܣܦܗ
ܠܟܠܬܐ ܘܐܬܝܐ ܒܬܪܗ. „ܡܢ ܒܪܫܝ ܩܕܡ ܟܘܟܒ ܢܓܗܐ ܐܝܠܕܬܟ“.
ܘܡܛܠ ܗܕܐ ܩܪܒ ܐܢܐ: ܕܬܒ ܠܟ ܡܢ ܝܡܝܢܝ ܐܦ ܒܗ ܡܫܡܫܬ.
ܡܛܠ ܕܠܘ ܒܪܐ ܐܡܪܢܐ ܐܝܬܝܟ ܠܒܪ ܡܢ ܗܘ ܕܡܢܝ ܫܒܝܩܐܝܬ. ܘܡܢ
ܒܪܫܐ ܕܝܠܝ ܐܝܟ ܢܐܡܪ ܐܬܠܝܕ. ܐܠܐ ܥܡ ܘܗܘ ܒܗ ܗܘ. ܘܐܦ ܗܕܐ
ܕܡܢ ܒܗ ܒܒܢܝܐ ܐܢܫܐ ܡܬܝܚܕ. ܗܘܟ ܠܬܘܢܘܬܐ ܕܝܠܗܐ ܫܪܝܪܐ. ܘܐܢ
ܕܡܢ ܠܐ. ܠܗܘ ܠܐ ܡܟܫܦܐ ܐܝܟ ܒܪܫܐ ܐܝܬ ܠܗ. ܐܠܐ ܐܝܟܢܐ
ܕܠܒܫܘܕܘܬܐ ܕܝܠܝ ܒܝܕ ܐܝܕܝܐ ܡܟܒܪܝܢ ܚܢܢ: ܗܘ ܕܝܢ ܒܡܠܬܐ ܟܠ
ܡܕܡ ܡܠܟܐ ܘܡܬܚܫܚ ܒܫܡܗ̈ܐ ܕܡܟܝܢܝܢ ܠܝ: ܘܐܝܫܐܝܬ ܐܡܪ: „ܐܝܟܐ
ܟܐܝܕܝ ܫܪܪܬ ܫܡܝܐ“: ܘܚܢܢ ܠܘܬܗ: „ܐܢܬܘܢ ܟܒܪ ܠܝ ܘܓܒܠ ܠܝ“.
ܒܗ ܒܗ ܒܗ ܒܝܢܐ. ܡܛܠ ܕܝܠܕܐ ܕܠܘܬܗ ܦܓܪ̈ܢܐ ܘܟܠ̈ܝ ܒܢܝ: ܐܝܟ
ܕܟܘܓܐܐ ܡܢ ܒܪܫܐ ܐܝܬܝܗܘܢ ܐܝܢܐ ܕܒܐܫܟܢܐ ܗܘܝܐ: „ܠܡܪܐ
ܦܓܪܐ ܐܝܬܝܬܐ ܒܪܗ: ܐܘ ܗܝ ܕܠܐ ܬܪܝܨܩ ܟܠ ܒܝܬܐ ܕܒܪܫܗ“:
ܘܒܡ̈ܬܠܐ ܒܗ ܒܡܫܘܬܐ: ܡܢܐ ܒܪܗ ܕܒܪܫܝ: ܡܢܐ ܝܠܕܐ ܕܡ̈ܠܟܐ
ܕܝܠܝ. ܐܦ ܗܘ ܐܝܟ ܕܦܐܪܐ ܠܐܫܘܬܐ ܡܢ: ܛܒ ܕܝܢ ܒܪܩ ܡܪܫܐܝܬ

ܐܝܩܪܐ ܕܐܒܐ ܘܕܒܪܐ. ܕܡܫܝܚܐ ܓܝܪ ܢܫܬܒܠ ܡܛܠ ܐܠܗܘܬܐ ܘܐܒܐ:
ܗܘ ܠܐ ܡܬܚܫܒܐ ܘܠܐ ܡܫܬܘܕܝܢܐ ܡܢ ܗܠܝܢ ܥܒܘܕܘܬܐ ܐܝܬܘܗܝ. ܐܠܐ
ܡܛܠ ܕܗܕܐ ܠܘܬܗ ܡܫܘܕܥܢܘܬܐ ܗܝ ܕܐܝܩܪܐ ܗܝ ܕܡܫܬܒܚܐ ܕܡܫܝܚܐ
ܒܪ ܓܒܪܐ ܐܢܫܝܐ ܠܫܡܗܐ ܗܢܘܢ ܡܠܠܝܢܐ ܡܫܘܕܥ. ܘܐܦ ܕܝܢ ܠܐ. ܐܦ
ܐܢܫ ܒܒܪܢܘܬܗܘܢ ܕܡܠܟܐ ܢܦܘܩ. ܒܪ ܠܐ ܢܦܩ ܠܘܬ ܡܘܫܒܚܐ ܕܦܐܝܢ
ܠܐܠܗܐ. ܐܦ ܢܛܪ ܡܢ ܐܒܐ ܡܫܬܒܚ ܒܪܐ ܕܡܢܘܪ: ܐܝܟ ܐܢܫܐ ܕܡܢ
ܢܣܒܗ ܢܛܒ. ܐܠܐ ܥܕܐ ܢܣܦ ܒܬܒܐ ܕܢܘܗܪܐ: ܒܪܐ ܡܠܐ ܘܫܘܒܠܐ
ܐܝܠܝܢ ܕܠܘܬܗ ܐܝܟ ܕܐܡܪܬ ܡܬܦܫܩܝܢ. ܠܫܘܝܘܬܐ ܐܝܩܪܐ ܕܐܒܐ
ܘܕܒܪܐ. ܐܦ ܓܝܪ ܢܗܒ ܗܘܐ ܠܐܢܫܘܬܐ. ܕܡܫܝܚܐ ܐܦ ܐܢܫ ܢܠܐܠܐ
ܒܐܝܩܪܐ ܠܒܪܐ. ܠܐ ܦܠܓ ܠܗ ܠܟܠ ܡܢ ܐܒܐ ܗܘ ܕܝܠܗ. ܘܠܗܘܢܐ
ܗܘܢܐ. ܐܦ ܡܠܐ ܐܝܠܝܢ ܕܦܕܡܢ ܡܫܘܡܝܢ: ܐܝܟ ܡܡܠܠܐ ܒܒܪܢܐ. "ܐܡܪ
ܠܡ ܓܝܪ ܦܝܣ ܠܐܒܘܗܝ. ܡܪܢܐ ܠܡܪܢܐ ܕܫܠܝܚܘܬܐ." ܐܠܐ ܘܠܐ ܓܝܪ ܗܘ
ܦܪܨܘܦܐ ܗܦܝܟ ܗܘܐ. ܘܐܢܬ ܗܘܐ: ܐܡܪ ܡܪܢܐ ܕܫܠܝܚܘܬܐ ܠܡܪܢܐ:
ܐܡܫܝܚܘܬ ܐܡܪܝܢ ܗܘܘ ܐܢܫܝܢ: ܕܡܪܢܐ ܡܢ ܕܫܠܝܚܘܬܐ: ܠܐܒܐ ܐܝܟ ܐܢܫܐ
ܕܡܠܠ ܢܣܒ. ܠܗܝ ܕܝܢ ܕܡܪܢܐ: ܕܡܫܝܚܘܬ ܐܝܬܘܗܝ: ܠܟܠ ܒܪܐ ܦܫܝܛܐ:
ܐܝܟ ܐܢܫܐ ܕܡܬܬܢܝ. ܗܫܐ ܕܝܢ ܗܝ ܕܠܘܒܠܐ. ܕܟܠ ܐܒܐ ܡܢ ܗܝ
ܕܡܬܒܪܐ ܕܡܫܝܚܘܬ ܐܝܬܘܗܝ ܦܫܝܛܐ. ܗܝ ܕܝܢ ܕܡܪܢܐ ܕܫܠܝܚܘܬܐ:
ܕܗܠܐ ܥܢܝܢܐ ܡܠܠܝܢܐ. ܟܠ ܒܪܐ ܐܡܝܪܐ. ܡܛܠ ܕܫܘܦܪܘܬܐ ܐܝܬ
ܠܒܬܒܐ ܐܠܗܝܐ: ܘܠܐ ܕܫܘܪ ܡܢ ܐܒܐ ܢܣܘܒܝܗܝ ܠܒܪܐ، ܗܘ ܕܠܐ
ܡܫܒܚ ܕܠܗܠ ܡܢ ܫܘܒܚܗ ܕܐܒܐ ܢܬܡܛܐ: ܡܛܠ ܫܘܕܥܐ ܡܢܝܬܐ
ܕܡܠܐ. ܗܠܝܢ ܕܝܢ. ܐܝܟ ܕܠܦܘܬ ܦܘܫܩܐ ܕܠܫܢܐ ܢܘܢܐ ܐܡܝܪ̈. ܘܐܦ
ܠܐ. ܐܝܟ ܒܪܬ ܩܠܐ ܕܒܒܪܢܐ: ܐܢܘܢܐ ܕܦܕܡܢ ܐܡܪܝܢ. ܘܗܝ ܕܦܝܣ

ܫܡܗܐ ܗ̄ܠܝܢ.

ܡܛܠ ܗܟܝܠ ܕܒܪ ܠܒܠܗ ܡܕܒܪܢܘܬܐ ܕܡܬܒܪܢܫܘܬܐ ܡܠܝ ܡܪܢ
ܘܐܠܗܢ. ܢܣܒ ܡܫܝܚܐ ܡܢ ܒܬܪ ܩܝܡܬܐ ܕܡܢ ܡ̈ܝܬܐ ܗܠܝܢ ܡܛܫܝܬܐ
ܠܟܠ ܡܢ ܫܡܗܐ ܐܝܟ ܕܟܬܝܒ: ܒܪ ܐܠܗܐܝܬ ܘܠܐ ܦܓܪܢܐܝܬ ܒܠ ܡܠܐ
ܡܢܗ: ܡܕܝܢ ܗܘܐ ܕܝܢ ܗܘ ܠܗ ܒܫܡܐ ܠܡܗܘܬܐ: ܘܡܗܘܬܐ ܗ̇ܘ ܕܒܪܢܫ
ܘܡܦܩܐ. ܡܢ ܫܘܒܚܐ ܕܝܢ ܕܝܠܗ ܘܠܐ ܡܕܡ ܐܬܒܨܪ: ܐܠܐ ܐܦ ܒܥܫܢܐ
ܘܒܡܫܠܡܘܬܐ ܗܝ ܕܒܟܘܪ. ܘܗܝ ܕܡܢܒܝܐܝܬ ܡܒܠ: ܠܡܬܡܣܝܢܘܬܐ ܘܠܠܐ
ܫܘܫܘܬܐ ܣܘܝ: ܘܒܐܘܪ̈ܚܬܗܘܢ ܕܝܠܗܘܢ ܕܢܫ̈ܐ ܘܕܒܗܝ ܘܣܘܣܝܗ ܠܡܗܘܬܐ
ܢܡܗܘܐܝܬ. ܒܪ ܡܕܡ ܗܘܐ ܫܘܐ ܢܒܝܐ ܠܪܐܙܐ ܡܢ ܠܟܠ. ܒܬܒ ܗܘܐ:
ܐܝܠܝܢ ܕܡܢ ܪܘܫܐ ܒܕܡܘܬ ܩܝܬܪܐ ܕܡܬܝܩܫ: ܠܡܫܡܫܘ ܡܬܦܩܕ ܗܘܐ.
ܡܛܠ ܗܢܐ. ܘܠܘܬ ܢܘܦܩܐ ܕܝܠܝ ܡܟܠ ܬܫܒܘܚܬܐ: ܕܐܝܟ ܕܡܢ ܐܠܗܐ
ܘܐܒܐ ܠܘܬ ܒܪܐ ܗܘܝܐ. ܠܐ ܓܝܪ ܡܢܝܢܐ ܗܘܬ ܕܢܝܢ ܢܐܠܦܘܢܗܝ
ܠܒܪܪܐ: ܐܠܘ ܠܐ ܕܐܝܟܢܐܝܬ ܒܬܝܒܢ ܗܘܝ ܗܠܝܢ ܘܠܦܘܬ ܡܝܠܘܬܐ
ܕܝܠܝ. ܘܐܢ ܕܝܢ ܠܐ ܐܝܕܝܥܐ ܗܝ. ܕܒܝܬ ܐܘܪ̈ܚܐ ܕܝܗܒܝܢ ܘܠܐ. ܠܐ
ܡܟܠܠ ܐܠܗܐ ܗ̇ܘ ܠܐ ܦܓܪܢܐ. ܗܝ ܓܝܪ ܗܝ ܕܡܢܒܐ ܒܠܫܘܕ ܡܠܬܐ
ܐܝܬܝܗ ܕܐܠܗܐ ܐܦ ܒܪܐ ܗܘܝܢ ܐܝܟܢܐ ܒܠ ܗܝ ܕܢܫܡܥ ܡ̈ܠܐ ܗܘܝܘ
ܗܘܐ. ܗ̇ܘ ܕܗܘܝܢ ܒܪ ܗܘܝܢ ܐܦ ܢܦܠ ܐܦ ܡܢܒܐ: ܐܝܠܝܢ ܕܐܦ ܐܒܝܐ.
ܕܗܘܝܘ ܓܝܪ ܕܐܘܗܝܢܐ ܣܒܪܐ ܗܝ: ܘܗܘܝ ܗܝ ܒܪ ܗܝ ܗܝ ܕܒܟܘܠ ܡܕܡ:
ܗܦܪ ܡܢ ܗܝ: ܕܗܘ ܡܢ ܐܝܬܘܗܝ ܐܒܐ: ܗܘ ܕܝܢ ܒܪܐ: ܡܢ ܒܪܗ ܐܦ
ܡܒܝܢܐ ܣܪ ܗܘ ܘܗܘܐ ܒܪ ܗܘ. ܡܢܐ ܗܟܝܠ ܐܝܬܝܗ ܡܠܬܐ ܗܝ ܕܒܢܣܪ
ܢܒܝܐ: ܒܪ ܦܐܡܢ ܦܪܨܘܦܐ ܪܫܡ ܘܐܡܪ. „ܐܡܪ ܡܪܝܐ ܠܡܪܝ ܕܬܒ
ܠܝ ܡܢ ܝܡܝܢܝ". ܗܕܐ ܓܝܪ ܘܠܐ ܡܕܡ ܐܚܪܢܐ ܡܫܘܕܥܐ: ܐܠܐ ܫܘܝܘܬ

ܡܬܐܡܪܝܢ. ܡܛܠ ܕܐܡܪ ܢܒܝܐ ܕܗܘܐ ܘܐܡܪ. „ܗܘ ܕܠܒܒ ܡܠܐܟܗܘܢ
ܦܘܪܩܢܐ". ܐܠܐ ܠܘ ܡܢ ܥܒܕܐ ܠܗ ܟܕ ܠܗ ܡܫܒܚܝܢ ܠܡܠܐܟܐ
ܘܠܐܠܗܐ. ܗܟܢ ܟܕ ܦܘܪܫܐ ܕܒܡܫܠܡܢܘܬܐ. ܘܠܘܬ ܠܡܐܡܪ ܕܒܚܪܐ.
ܕܒܥܘܕܐ ܠܘܬ ܒܥܕܐ ܀

ܠܐ ܗܟܝܠ ܐܝܟܢܐ ܢܦܠܘ ܗܘܘ ܠܗܘܢ. ܟܕ ܠܝܠܕܐ ܘܠܝܠܕܘܬܐ ܕܦܠܓܐ
ܘܕܦܪܘܣܦܘܢ. ܠܐ ܕܢܐܬܐ ܡܫܬܟܠܝܢ ܘܡܬܝܢ ܠܡܫܝܚܘܬܐ ܘܡܫܒܚܝܢ
ܕܒܦܘܫܩܐ ܕܗܢܘܢ ܗܠܝܢ. ܕܟܠܐ ܘܠܘ ܥܒܕܐ. ܘܕܠܘ ܡܢ ܐܘܣܝܐ
ܕܐܒܐ. ܡܫܘܝܢ ܠܗ ܠܝܠܕܗ. ܠܐ ܡܬܡܠܠܢܐ ܕܒܪܐ. ܐܦܠܐ ܠܫܠܝܐ
ܕܡܫܝܚܐ ܘܕܡܫܘܕܥܐ. ܠܡܫܡܫܘܬܐ ܘܠܫܠܝܐ ܐܘܣܝܐ ܘܐܝܬܝܐ ܕܐܠܗܐ
ܘܦܘܫܩܗ. ܘܫܡܠܝܘܬܗ ܕܝܢ ܠܗܘܢ: ܟܕ ܠܫܪܪܘܬܐ ܕܝܠܕܐ ܐܠܗܝܐ ܕܒܪܐ.
ܡܨܝܪ ܘܐܡܪ ܗܟܢܐ. „ܐܡܪ ܡܪܝܐ ܠܡܪܝ ܕܬܒ ܠܟ ܡܢ ܝܡܝܢܝ. ܡܢ
ܟܪܣܐ, ܡܢ ܩܕܡ ܒܘܟܒ ܢܓܗܐ ܝܠܕܬܟ" ܀ ܘܡܛܠ ܕܠܐ ܐܢܫ ܢܫܟܚ
ܕܢܬܐܡܪܢ ܗܠܝܢ: ܡܛܠ ܡܪܝܐ ܗܘܝܘ ܐܝܠܝܢ ܕܐܝܟ ܕܒܫܘܚܠܬܐ
ܡܬܐܡܪܝܢ. ܬܪܝܢ ܡܠܟܐ ܐܢ ܬܟܒܫ: ܕܕܐܝܟ ܗܠܝܢ ܕܟܪ ܬܫܒܚܬܐ
ܥܦܪܬܐ ܘܫܘܟܢܬܐ ܕܠܘܬ ܠܗܘܢ ܦܫܛܐ. ܘܠܐ ܡܢ ܕܗܘܝܢ ܒܕܝܢ ܢܬܕܘܢܐ.
ܟܕ ܒܠܫܢܐ ܒܒܪܝܐ ܫܡܗܐ ܣܓܝܐܐ ܘܡܪܝܐ ܐܝܬܝܗܘܢ: ܘܕܠܝܬܪܝܢ ܟܠ
ܐܠܗܐ. ܘܠܘ ܟܠ ܐܢܫ ܐܝܟܢܐ. ܒܐܝܕܝܗܘܢ ܕܗܠܝܢ ܡܬܐܡܪ. ܗܘ ܕܝܢ
ܟܗܘ ܕܐܠܗܘܬܐ. ܟܗܘ ܕܒܪܐ. ܟܗܘ ܕܐܒܘܗܝ. ܐܝܠܝܢ ܕܐܦ ܡܢ ܢܦܫܗܘܢ
ܗܘܘ ܕܦܫܛܘ. ܕܒܒܪܝܬܐ ܣܓܝܐܬܐ ܫܡܗܐ ܐܝܟ ܕܠܐ ܦܫܝܛܐ. ܟܕ ܟܕ
ܗܕܐ ܠܕܝܠܝܬܐ ܘܠܐ ܫܘܬܦܘܬܐ ܕܫܡܗܐ ܡܫܘܝܢ. ܐܦ ܥܒܕܐ ܒܗܠܝܢ
ܐܬܚܙܝ ܗܘ ܢܒܝܐ. ܟܕ ܡܘܡܐ: ܐܡܪ ܦܝܪ ܠܐܒܘܗܝ: ܗܘ ܕܝܢ ܡܪܝܐ
ܠܡܪܝܐ ܕܫܠܝܛܘܬܐ. ܬܒ ܠܟ ܡܢ ܝܡܝܢܝ. ܕܗܠܝܢ ܟܕ ܐܝܬܝܗܘܢ ܡܫܘܕܥܢܐ

ܕܫܠܝ̈ܚܐ. ܐܬܠܒܫ ܒܗܘܢ ܒܟܠܗ̇ ܡܫܥܒܕܢܘܬܐ. ܒܐܬܘܬܐ ܘܬܕܡܪ̈ܬܐ
ܘܚܝ̈ܠܐ". ܗܢܐ ܠܡܫܥܒܕܢܘܬܐ ܕܚܝܠܐ ܐܠܗܝܐ. ܚܝܠܐ ܐܝܬ ܒܝ̇ܕܐ ܠܒܬܠܒܐ
ܐܠܗܝܐ ܠܡܦܪܥܐ. ܐܝܟܢܐ ܕܐܦ ܡܫܘܬܐ ܕܡܫܝܚܐ ܘܕܡܫܬܠܛܐ ܚܝܠܐ
ܪܒܐ ܐܬܐܡܪܘ. ܒܗܢܐ ܢܫܐ ܦܪ̇ܐ ܐܦ ܠܕܒܘܪ̈ܐ ܕܟܠ ܓܡ̈ܠܐ. ܗ̇ܘܢ
ܕܡܕܡ ܐܢܫ ܐܪܒܗ ܕܐܝܣܪܝܠ ܐܫܬܕܪܘ. ܘܒܪ ܐܝܠܝܢ ܕܠܒ ܘܒܘܪ̈ܝܢ
ܠܒܘܫܢܐ ܘܬܘܘܦܐ ܕܚܝܠܐ ܕܝܠܗ ܡܫܝܚܐ. ܡܛܠ ܗܢܐ ܐܦ ܐܡ̇ܪ ܗܘܐ
ܢܣܘܒ ܗܘ̇ ܟܪܝܗܘܢ ܗܘ ܕܒܬܪ ܡܘܫܐ ܪܒܐ ܐܬܐܘܗܝ ܗܘܐ ܡܕܒܪܢܐ
ܕܥܡܐ ܘܪܝܫ ܚܝܠܐ: ܒܪ ܡܢܘܗ ܠܒܢ̈ܝ ܓܡܗ: ܬܕܡܪ̈ܬܐ ܘܚܝ̈ܠܐ ܐܝܠܝܢ
ܕܠܒܪ ܐܠܗܐ. „ܘܫܒܪ ܦܪܡܢܒܘܢ ܕܒܘܪ̈ܐ: ܘܐܦܩ ܐܢܘܢ ܡܢ ܦܪܡܢܒܘܢ.
ܠܬܪܬܝܢ ܡܠܟ̈ܐ ܕܐܡܘܪ̈ܝܐ. ܠܘ ܒܚܪܒܟ ܐܦܠܐ ܒܩܫܬܟ". ܡܗܬܒܠ
ܐܝܬ: ܐܝܟܢܐ ܐܬܐܘܗܝ ܢܫܐ ܗܢܐ: ܗ̇ܘ ܕܒܗ ܚܘܬܢܝ̈ܬܐ ܫܦܝ̈ܠܬܐ
ܕܐܝܟ ܗܠܝܢ: ܠܐ ܗܘܝܐ ܕܚܝܠܗ ܕܐܠܗܐ ܢܬܚܙܐ. ܡܛܠ
ܗܢܐ ܗܟܝܠ. ܘܒܪ ܠܦܪܟܘܢ ܒܐܘܪ̈ܚܐ ܘܒܒܪ̈ܝܬܐ ܘܒܡܫܝܚܐ ܡܙܝܢ
ܗܘܐ: ܐܡ̇ܪ ܗܘܐ „ܡܛܠ ܕܐܢܫܐ ܒܟ ܚܝܠ. ܘܕܬܬܪܒܝ ܫܡܟ ܒܟܠܗ̇
ܐܪܥܐ". ܒܪܡ ܠܘ ܡܛܠ ܗܕܐ. ܗܝ ܒܪ ܗܝ ܢܫܒܚܘܢܝ ܠܡܫܝܚܐ. ܠܗܘ
ܚܝܠܐ ܘܒܢܫܐ ܐܘܫܥܢܐ ܕܐܒܐ. ܒܟ ܗܠܝܢ ܐܬܘܬܐ ܘܬܕܡܪ̈ܬܐ
ܕܒܐܝܕܘܗܝ ܡܬܥ̈ܒܕܢ. ܐܝܫܝܐ ܒܪ ܐܝܬܘܗܝ ܗܘ ܕܡܬܬܥܒܕ
ܡܢ ܗܘ ܕܥ̇ܒܕ. ܘܠܘ ܨܒܝܢܘܬ ܥܒܕ̈ܐ ܡܢ ܒܪܗ: ܠܒܢܝܢܘܢ ܕܗܘܒܝ̈ܪܐ
ܡܦܩܐ: ܠܗܘܢ ܕܠܠܘܬܗܘܢ ܡܫܬܡܗܝܢ. ܗܢܐ ܕܪܘܚܐ ܐܫܬܡܗ ܐܠܗܐ.
ܐܝܟܢܐ ܕܐܡ̇ܪ ܢܒܝܐ „ܕܪܘܚܐ ܗܘ ܐܠܗܐ". ܪ̈ܘܚܐ ܐܦ ܡܠܐܟ̈ܐ

ܐܝܟ ܕܒܝܘܡܐ ܡܛܠ ܨܘܦܬܐ ܕܚܝܝܐ. ܚܝܝܢ ܐܢܬܘܢ ܐܘܟܝܐ
ܬܠܡܝܕܘܗܝ ܕܐܪܥܘܗ ܒܗ ܠܐܠܗܘܬܐ ܐܠܗܝܬܐ ܕܒܪܐ ܡܡܪܥܝܢ. ܠܡܥܒܪܘ
ܐܝܟ ܡܦܝܣܐ. ܒܕܡܘܬܐ ܡܦܝܣܬܐ ܘܡܪ̈ܢܝܬܐ ܕܢܘܟܪ̈ܝܐ ܘܡܠܐ ܡܢܝܢ ܒܗ
ܠܐ ܦܪܨܝܢ ܕܡܢܐ ܗ̇ܘ ܗܘ ܕܗܘܝܢ ܬܘܢܝܐ ܨܒܘܬܐ ܐܘ ܡܬܝܕܥ. ܒܗ ܒܠܐ
ܡܠܝܠܘܬܐ ܡܫܡܠܝܬܐ ܢܦܠܝܢ ܗܘܘ ܕܒܛܝܠܘܬܐ ܕܗܘܢܐ. ܐܦ ܗ̇ܝ ܐܡ̇ܪܝܢ
ܡܢܐ ܬܡܝܗܐ ܐܢ ܡܫܝܚܐ ܐܡܝܪ ܚܟܡܬܐ ܕܐܠܗܐ ܘܚܝܠܐ ܕܐܠܗܐ.
ܗܐ ܓܝܪ ܐܦ ܢܘܐܝܠ ܢܒܝܐ ܟܬܒ „ܡܡܝܬܐ ܘܚܝܠܐ ܘܫܘܒܚܐ ܘܡܫܘܒܛܐ
ܚܝܠܝ ܗ̇ܘ ܪܒܐ ܗ̇ܘ ܕܫܕܪܬ ܒܟܘܢ"܀ ܐܪܐ ܗܟܝܠ ܘܡܡܝܬܐ ܘܡܫܘܒܛܐ ܡܢܗ
ܒܗ ܡܢܗ ܕܐܘܣܝܐ ܕܐܠܗܐ ܐܬܝܢܘܢ. ܕܐܬܦܪܘ ܚܠܗ ܪܒܐ ܕܐܠܗܐ.
ܗ̇ܘܘ ܕܠܗܬܗܘܢ ܡܬܐܡܪܐ ܠܒ ܒܟܘܡ: „ܠܐܝܢ ܐܢܬܘܢ ܕܠܐ ܢܕܒܪܝܢ
ܐܢܬܘܢ ܒܗܠܝܢ ܐܦ ܠܐ ܠܚܝܠܐ ܕܐܠܗܐ». ܡܫܝܚܐ ܓܝܪ: ܐܝܟ ܐܠܗܐ
ܡܢ ܐܠܗܐ. ܘܕܐܡܝܢܐܝܬ ܐܝܬܘܗܝ. ܡܢ ܗ̇ܘ ܕܐܡܝܢܐܝܬ ܐܝܬܘܗܝ. ܚܟܡܬܐ
ܘܚܝܠܐ ܐܝܬܘܗܝ. ܕܐܘܣܝܐܝܬ ܡܬܢܝܢ. ܡܫܘܚܬܐ ܕܝܢ ܕܡܡܝܬܐ ܘܕܡܫܘܒܛܐ
ܡܬܒܕܪܢܘܬܐ ܐܝܬܘܗܝ ܕܚܝܠܐ ܐܠܗܝܐ. ܕܠܘܬ ܦܘܪܫܐ ܘܡܫܠܡܢܐ
ܕܠܡܬܬܪܝܬܐ ܡܬܢܝܢ ܠܐܢܫܝܢ ܕܢܦܫܝܢ ܕܒܐܝܕܝܗܘܢ ܪܒܘܬܐ ܕܚܝܠܐ ܗܘ
ܕܐܒܒܐ ܡܬܝܕܥܐ. ܕܗܢܐ ܒܠܗ ܚܠܬܝܢܐ. ܘܐܦ ܒܗ ܡܡܝܬܐ ܘܡܫܘܒܛܐ
ܗܘܘ ܥܒ̈ܛܐ. ܠܗܠܝܢ ܕܐܦ ܦܘܠܘܣ ܒܘܟܝܢ ܡܢ ܡܬܒܕܪܢܘܬܐ ܕܚܝܠܐ. ܒܘܟܝܢ
ܕܝܢ ܚܝܠܐ ܡܪܐ ܠܗܘܢ. ܐܝܟ ܐܘܟܝܐ ܕܐܡܪ. „ܠܗܘ ܡܢ ܓܝܪ ܡܬܝܗܒܐ
ܪܘܚܐ ܒܝܕ ܪܘܚܐ ܡܠܬܐ ܕܚܟܡܬܐ. ܠܐܚܪܢܐ ܕܝܢ ܡܠܬܐ ܕܝܕܥܬܐ
ܒܗ̇ ܒܗ ܒܪܘܚܐ. ܠܐܚܪܢܐ ܕܝܢ ܗܝܡܢܘܬܐ. ܒܗ̇ ܒܗ ܒܪܘܚܐ.
ܠܐܚܪܢܐ ܕܝܢ ܡܘܗܒܬܐ ܕܐܣܝܘܬܐ. ܠܐܚܪܢܐ ܕܝܢ ܡܬܒܕܪܢܘܬܐ ܕܚܝ̈ܠܐ».
ܘܒܕܘܟܬܐ ܐܚܪܬܐ ܬܘܒ. „ܐܦܢ ܘܠܐ ܡܕܡ ܐܢܬܘ. ܐܢܬܬܐ ܕܝܢ ܒܪܬ

ܠܡܘܕܝܢܐ. ܘܠܒܪ ܡܢ ܟܠ ܢܨܝܐ. ܘܡܫܒܚܐ ܕܟܠ ܝܠܝܕܘܬܐ. ܡܕܝܢ ܗܘ̇
ܕܝܠܝܕܐ: ܦܪܫܐ ܠܝܠܝܕܘܬܗ ܕܒܪܐ ܗܘ̇ ܒܠܝܬܐ. ܡܢ ܐܝܠܝܕܘܬܐ ܕܠܝܬܝܗ.
ܗܠܝܢ ܕܝܢ ܒܬܪ ܗܘ̇. ܐܘ ܕܐܬܝܠܕܢ ܐܘ ܕܡܬܐܡܪ̈ܢ ܡܢ ܫܘܟܢܐ.
ܐܫܪܝܐܝܬ ܕܝܢ. ܐܠܘ ܗܕܐ ܒܠܚܘܕ ܒܬܪܒܐ ܗܘܬ: ܕܐܒܐ ܐܝܠܕ
ܠܒܪܐ: ܘܡܕܡ ܐܚܪܢܐ ܠܐ ܡܫܟܚ ܗܘܐ ܐܢܫ ܒܦܘܫܩܐ ܕܡܠ̈ܐ
ܕܗܕ̈ܢ. ܕܝܠܕܐ ܠܗ ܫܪܝܪܐܝܬ ܘܡܢ ܐܘܣܝܐ ܕܐܒܐ ܢܦܩ. ܐܠܐ
ܐܦ ܕܒܫܘܚܠܦܐ. ܐܦ ܕܟܠ ܡܦܪܫܐ ܘܬܠܝܐ ܘܦܪܘܣܦܠܘܣ ܘܟܠܝܕܐ.
ܡܛܠ ܕܝܢ ܕܠܘ ܒܕܡܐ ܠܗܕܐ: ܗܠܝܢ ܕܡܛܠ ܝܠܕܗ ܕܒܪܐ ܦܝܫ̈ܢ: ܘܠܘ
ܐܦ ܕܗܠܝܢ ܡܕ̈ܡܐ ܡܒܪ̈ܝܢ: ܒܫܪܐ ܡܠܬܐ ܡܬܦܫܩܢ: ܐܝܟܢܐ ܕܒܝܕ
ܦܘܫܩܗ ܡܫܠܡܐ ܕܗܕܐ: ܒܡܝܕܥܘܬܗ ܢܕ̈ܥܘܢ ܠܢ ܗܠܝܢ ܕܗܝܡܢܘܬܐ
ܢܨܠܘܢ. ܕܕܡܘܬ ܒܘܦܪܐ. ܠܘ ܕܒܐܝܬ ܡܦܪ̈ܫܢ ܠܗܝܢ ܒܡܠܐ. ܡܢܐ
ܕܝܢ ܢܐܡܪ: ܒܪ ܫܡܥܘܢ ܫܢ ܠܗ ܠܢܘܚܢ ܕܐܡܪ „ܒܪܫܝܬ ܐܝܬܘܗܝ ܗܘܐ
ܡܠܬܐ. ܘܗܘ ܡܠܬܐ ܐܝܬܘܗܝ ܗܘܐ ܠܘܬ ܐܠܗܐ. ܘܐܠܗܐ ܐܝܬܘܗܝ
ܗܘܐ ܗܘ ܡܠܬܐ". ܐܢ ܓܝܪ ܒܪܫܝܬ ܐܝܬܘܗܝ ܗܘܐ ܐܝܟ ܐܢܫܐ
ܕܐܝܬܘܗܝ. ܠܘܬ ܗܘ̇ ܕܐܝܬܘܗܝ ܘܐܝܟ ܐܠܗܐ ܠܘܬ ܐܠܗܐ. ܐܝܟܢܐ
ܡܫܟܚܢ ܫܢ ܕܝܠܕܗ ܕܐܠܗܐ ܘܕܐܟܚܕܐܝܬ ܐܝܬܘܗܝ ܠܘ ܫܪܝܪܐ
ܘܦܘܢܡܝܐ. ܘܡܬܘܡܝܐ ܢܬܒܠܒܠܘܢ: ܘܕܡܢܗ ܕܐܘܣܝܐ ܕܗܘ ܕܝܠܕܗ:
ܐܝܟ ܕܠܡܦܪܫܐ ܘܬܠܝܐ ܢܕܡܝܘܢܗ. ܐܝܟܢܐ ܕܝܢ ܠܗܠܝܢ ܡܠ̈ܐ ܟܠ
ܦܪܘܣܦܠܘܣ ܘܡܦܪܫܐ ܢܫܡܥ ܐܢܫ. ܕܗܘܘ ܡܢ ܐܠܗܐ ܐܝܟ ܒܪܐ ܐܝܟ
ܕܐܡܪܝܢ ܐܢܘܢ. ܘܐܝܟܢܐ ܠܫܡܐ ܠܡܐܡܪ ܠܢܐ ܡܢ ܗܠܝܢ. „ܘܠܐ ܐܢܫ
ܝܕܥ ܠܒܪܐ ܐܠܐ ܐܢ ܐܒܐ. ܘܠܐ ܐܢܫ ܝܕܥ ܠܐܒܐ ܐܠܐ ܐܢ ܒܪܐ.
ܘܠܡܢ ܕܐܢ ܨܒܐ ܒܪܐ ܠܡܓܠܝܘ". ܐܝܟܢܐ ܕܝܢ ܢܬܒܪ ܦܪܘܣܦܠܘܣ.

ܡܢܘ ܐܝܬܘܗܝ ܐܒܘܗܝ ܕܡܫܝܚܐ. ܡܢܘ ܕܝܢ ܐܝܬܘܗܝ ܗܘ ܕܝܠܕ ܠܦܓܪܐ
ܕܠܠܐ. ܡܢ ܒܪܘܚܐ ܕܝܢ ܕܡܢܘ ܢܦܩ ܦܪܨܘܦܗ. ܟܠܢܫܐ ܕܝܢ ܒܨܒܝܢܐ
ܡܢܘ ܐܝܠܗ": ܐܪܐ ܗܟܝܠ ܘܠܡܫܝܚܐ ܒܪ ܟܝܢܐ ܕܐܠܗܐ ܢܐܡܪܝܘܗܝ.
ܘܐܦ ܠܐܟܠܝܢܐ. ܡܛܠ ܕܥܡܗܐ ܗܠܝܢ ܕܐܟܚܐ. ܘܕܐܝܟܢܐ ܘܕܡܢ ܒܪܘܚܐ
ܢܦܩ. ܐܠܐ ܡܬܝܪܐ ܡܢ ܠܐ ܐܡܪ ܕܐܝܬܝ ܐܒܐ ܕܡܫܝܚܐ. ܐܘ
ܕܝܠܕܬ ܠܠܐ. ܐܘ ܕܡܢ ܒܪܘܚ ܢܦܩ ܦܪܨܘܦܗ. ܐܠܐ ܒܗ ܕܐ ܠܐܢܘܒ
ܕܡܒܪ ܗܘܐ ܕܡܬܚܫܒ. ܒܚܫܐ ܘܒܡ̈ܠܐ ܕܠܠܝܗܘܢ. ܡܢܐ ܗܘܐ
ܕܢܒܒܕ ܠܐ ܡܦܣܝܢܐ: ܘܚܘܫܐ ܕܟܠ ܢܕܠܬܐ ܐܝܬܝܬܐ: ܠܐ ܢܕܠܬܐ
ܡܫܝܚܝܬܐ ܐܚܝܕܐ. ܡܬܠܗܘܝܢܘܬ ܡܨܐܠ ܗܘܐ. ܕܡܫܒܚ ܐܝܬ ܠܡܐܡܪ
ܒܪ ܐܢܫܐ: ܕܡܢܘ ܐܒܘܗܝ ܕܡܫܝܚܐ: ܐܘ ܡܢܘ ܐܝܠܗ: ܗܢܐ ܒܗܠܝܢ ܦܠܓܐ
ܘܡܫܝܚܝܘܬܐ. ܠܘ ܡܛܠ ܕܝܠܕܐ ܕܗܠܝܢ ܢܫܘܐ ܐܘ ܐܝܠܕܘܬܐ. ܐܠܐ
ܡܛܠ ܕܝܠܝܕܘܬܐ ܘܠܝܠܕܐ ܐܚܝܕܐ. ܘܠܐܝܠܝܢ ܕܥܪܒܐ ܕܟܠ ܐܪܟܐ: ܘܒܢܐ
ܘܒܡܠܐ ܡܦܩ. ܡܛܠ ܗܢܐ ܐܡܪ. ܠܡܐ ܗܒܪ ܐܝܬ ܕܟܠ ܗܠܝܢ ܗܘܝܘ
ܐܢܐ: ܘܟܠ ܬܘܣܪܬܐ ܘܒܡܠܐ ܐܝܟ ܕܡܛܠ ܝܠܕܘܬܐ. ܠܗܝ ܕܠܡܝܬܘ
ܦܠܐ ܘܡܫܝܚܐ ܘܐܟܠܝܢܐ ܘܦܪܨܘܦܗ. ܘܠܘ ܕܒܡܠܝܠܘܬܐ. ܕܝܬܝܪ ܡܢ
ܕܒܡܠܬܐ: ܠܗܠܝܢ ܕܐܘܣܦ ܡܢܝܐ ܐܢܐ ܒܡܟܝܢܐ ܕܡܒܕܝܘܬܐ ܐܠܗܝܬܐ
ܡܬܝܪܐܝܬ ܕܝܢ ܒܪܡܙܐ ܒܠܚܘܕ: ܐܘ ܟܕ ܐܝܬ ܐܡܬܝ ܕܡܢ ܗܠܝܢ ܘܠܝܠ
ܕܐܝܟ ܕܟܠ ܐܠܗܐ ܠܡܐܡܪ. ܒܬܪܝܢ ܕܝܢ: ܠܥܡܗܐ ܘܗܘ ܠܡܬܚܫܒܠܘ
ܠܦܘܬ ܥܘܕܪܢܐ ܕܗܘܠܕܪܐ ܗܢܘ ܕܗܘܢ. ܘܠܘ ܒܗܝ ܕܚܫܝܫܐ ܕܡܠܝ
ܢܗܘܐ ܠܥܪܪܐ. ܐܚܝܢܝܘܬ ܟܕ ܐܝܬ ܥܡܟ: ܐܒܐ ܕܡܫܝܚܐ ܠܐܠܗܐ.
ܘܐܚܝܢܝܘܬ ܕܒܪܐ: ܘܕܗܢܐ ܐܚܝܕܢܐ. ܥܡܗ ܟܕ ܕܐܚܝܕܢܐ
ܒܚܘܝܐ. ܕܡܢ ܐܠܗܐ ܐܒܐ: ܐܠܗܐ ܡܠܬܐ ܐܬܝܠܕ ܠܚܘܕܢܐ. ܡܢ

ܡܬܝܠܐ ܠܦܠܘܓܬܐ ܠܨܠܝܒܘܬܐ. ܢܐܡܪ ܓܝܪ ܗܟܢܐ. ܐܢ ܒܪܐ ܗܘ ܐܝܠܝܕܐ
ܐܝܬܘܗܝ ܘܠܐ ܒܒܪܝܬܐ. ܐܦ ܓܝܪ „ܕܒܪܝ ܐܝܬܘܗܝ“ ܐܡܪ. ܘܠܐ ܕܗܘܐ.
ܐܢ ܕܝܢ ܕܗܘܐ ܐܡܪܝܢܐ ܗܘܬ. ܗ̇ܘ ܕܗܘܐ. ܢܦܩܐܝܬ ܡܬܡܢܐ ܒܒ̈ܪܝܬܐ.
ܡܕܝܢ ܒܪܐ ܗ̇ܘ ܕܐܝܬܘܗܝ ܘܠܐ ܗܘܐ ܥܡ ܐܒܐ ܗ̇ܘ ܕܐܝܬܘܗܝ ܘܠܐ
ܗܘܐ. ܢܬܬܟܣܘܢ ܕܡܠܠ ܡܢ ܒܠܒܗܘܢ ܐܝܠܝܢ ܕܗܘ̈ܘ. ܐܝܟܢܐ ܓܝܪ ܕܗ̇ܘ
ܐܝܬܘܗܝ ܐܡܝܢܐܝܬ ܐܒܐ: ܒܗ ܠܐ ܫܪܝ ܒܗܝ ܕܢܗܘܐ ܐܝܬܘܗܝ ܐܒܐ
ܘܠܐ ܡܫܠܡ: ܗܟܢܐ ܐܦ ܗܢܐ ܐܝܬܘܗܝ ܒܪܐ ܐܡܝܢܐܝܬ. ܘܠܐ ܫ̇ܒܩ
ܥܡܐ ܫܪܝܪܐ ܕܐܒܐ: ܕܦܘܦܐ ܢܗܘܐ ܡܬܝܠܕ ܡܢ ܒܪܐ ܫܪܝܪܐ.
ܘܟܠܢ ܡܢ ܝܠܕܐ ܥܒܝܕܐ. ܡܫܝܚܐ ܓܝܪ ܐܝܬܘܗܝ ܕܥܒܕܝܗ ܘܡܠܟܐ
ܕܦܘܡܗ ܕܐܒܐ. ܡܫܝܚܐ ܕܝܢ. ܡܢ ܗ̇ܘ ܕܡܫܝܚ ܠܗ ܘܠܐ ܒܝܕܐ
ܡܠܬܐ ܦܪܨ. ܡܘ ܕܝܢ ܠܫܡܥܐ: ܐܫܬܒܠ ܠܝ ܕܝܢ ܠܫܡܥܐ ܠܗ̇ ܠܦܪܓܠܐ
ܐܘ ܠܐܫܬܡܥܐ ܠܠܝܠܐ ܘܢܘܪܝܢܐ. ܐܘ ܗ̇ܘ ܡܢܐ ܕܐܡܪ ܐܢܫ: ܗ̇ܘ
ܕܠܝܠܘܬܐ ܡܫܕܪ. ܡܢ ܢܘܗܪܐ ܗ̇ܘ ܕܡܢܗ ܡܫܬܕܪ. ܗܘ ܓܝܪ ܡܫܝܚܐ
ܒܢܘܗܪܬܐ (1) ܐܝܟܐ ܕܗܘ̈ܝ، ܐܘ ܒܡܦܩܐ ܢܪܫܡ. ܘܐܦ ܠܐ ܓܝܪ ܗܘ ܫܡܫܐ
ܕܢܚ ܣܦܪ ܡܢ ܢܘܗܪܗ. ܘܠܐ ܗ̇ܘ ܕܡܢܗܪ ܦܪܥ ܡܢ ܗ̇ܘ ܕܡܢܗ ܐܢܗܪ.
ܒܗ ܠܐ ܪܫܝܡܐܝܬ ܗܒܠ ܘܠܐ ܦܫܝܛܐܝܬ ܡܢܗܪ ܒܪܐ. ܢܘܗܪܐ ܐܝܬܘܗܝ
ܡܢ ܢܘܗܪܐ. ܘܕܐܝܠܝܕ ܐܝܟ ܒܪܐ ܡܢ ܐܒܐ: ܐܠܗܐ ܐܝܬܘܗܝ ܡܢ
ܐܠܗܐ. ܘܕܐܝܬܘܗܝ ܐܡܝܢܐܝܬ ܥܡ ܗ̇ܘ ܕܐܝܬܘܗܝ ܐܡܝܢܐܝܬ. ܕܐܝܬܘܗܝ
ܡܢ ܗ̇ܘ ܕܐܝܬܘܗܝ ܢܬܬܘܕܐ. ܘܦܠܓ ܒܐܢܫܝܬ. ܘܟܕ ܒܢܝܐ ܕܐܒܐ، ܡܢܗ
ܓܝܪ ܒܗ ܡܢܗ ܕܐܘܣܝܐ ܘܕܒܢܝܐ ܐܝܬܘܗܝ. ܗ̇ܘ ܕܡܘܠܕ. ܘܗ̇ܘ ܕܡܬܝܠܕ.
ܘܠܐ ܐܡܪ ܐܢܫ. ܘܗܘܐ ܒܐܝܕܒ ܐܝܟ ܠܡܫܡܥ. ܠܗ ܠܐܠܗܐ ܕܐܡ̇ܪ.

(1) Cod. B ܢܘܗܪܐ

ܓܝܪ ܕܝܠܗܘܢ ܕܡܛܠ̈ܠܐ. ܡܩܒܠܝܢ ܢܡܘܣܐ ܘܠܘܚܐ ܕܢܒܝ̈ܐ: ܒܗ ܠܐܘܢܓܠܝܘܢ
ܡܬܩܒܠܝܢ ܘܗ̇ܘܝܢ ܒܗ ܗܘ ܪܘܚܐܝܬ: ܕܬܠܬܐ ܡܢ ܡܬܡܢܝܢ: ܠܘܬ ܚܕ ܕܝܢ
ܡܦܩܢܐ ܡܬܗܦܟܝܢ. ܒܝܕܐ ܢܗܘܪܬܐ ܡܓܠܝܐ ܡܒܝܠ ܘܦܘܫܩܐ ܠܗ
ܠܡܥܡܘܕܝܘܬܗ. ܡܛܠ ܕܐܦ ܒܗ ܦܘܫܩܐ. ܡܢܗܘܪܐ ܘܡܛܝܒܐ ܐܟܘܬܐ. ܐܦ
ܠܐ ܓܝܪ ܒܫܘܡܗܐ ܠܒܪ ܗܘܐ. ܐܠܐ ܒܫܘܡܐ ܢܛܪܐܝܬ. ܢܫܐ ܓܝܪ
ܐܝܬ ܠܗ. ܕܠܐ ܢܦܘܩ ܡܢ ܒܗ̇ܝ ܕܠܥܠ ܡܢ ܚܝܠܐ. ܢܗܘܐ ܕܝܢ ܒܗ̇ܝ ܕܡܫܒܚܐ
ܕܬܬܒܪܐ. ܠܝ ܠܐܝܠܝܢ ܕܠܡ ܒܗܘܪܐ ܒܕܝܢ ܫܝܢ. ܘܕܣܒܪܬܐ ܗܟܢ ܕܠܐ ܢܗܘܐ
ܘܢܛܦ ܒܪܒܘܬܐ ܕܗ̇ܝ ܕܡܫܬܦܠܐ: ܐܦ ܠܗܘ ܡܐ ܕܡܢܝܢ ܫܝܢ ܠܡܫܝܚܐ.
ܡܢܐ ܡܗܒܠ ܫܡܥܐܢܐ. ܡܢ ܒܝܕܐ ܗ̇ܝ ܕܐܦ ܡܢܗܘܪܐ ܐܦ ܦܘܫܩܐ ܡܟܕܪܢܐܝܬ.
ܒܪܬ ܩܠܐ ܕܡܫܬܡܥܐ ܘܐܡܪ ܕܡܢ ܦܪܨܘܦܗ ܕܐܒܐ ܐܬܝܐ. „ܗܢܐ
ܐܝܬܘܗܝ ܗܘ ܒܪܐ ܕܝܠܝ ܗܘ ܚܒܝܒܐ. ܕܒܗ ܐܨܛܒܝܬ". ܒܗ ܗܘܐ
ܒܪܬ ܩܠܐ ܐܚܪܬ: ܗ̇ܝ ܕܡܢ ܒܫܘܬܐ ܕܠܥܠ ܢܚܬܬ. ܘܐܦ ܠܐ ܠܗܕܐ
ܡܫܒܚ ܐܢܐ ܕܐܛܠܝ. ܘܐܢܐ ܠܘܬܝ ܐܫܘܕ ܘܠܫܘܪܐ ܠܬܬܢܬ ܐܟܪ.„ ܐܦ
ܟܕ ܒܗ ܫܡܥܘ ܠܗ ܬܠܡܝ̈ܕܐ. ܢܦܠܘ ܥܠ ܐܦ̈ܝܗܘܢ. ܘܕܚܠܘ ܛܒ".
ܘܐܫܬܘܕܝܘ ܥܠ ܢܦܘܠ ܐܦ ܒܛܘܪܐ ܕܬܬܘܪܒ ܗܘܐ ܐܚܪ ܘܡܫܘܪܡ.
ܘܕܐܬܠܒܒܘ ܘܠܐ ܬܕܚܠܘܢ ܦܩܕ. ܒܬܪ ܓܝܪ „ܕܩܪܒ ܝܫܘܥ ܘܐܚܕ
ܐܢܘܢ ܘܐܡܪ ܩܘܡܘ ܘܠܐ ܬܕܚܠܘܢ". ܘܗܘܝܐ ܒܗ ܫܥܬܐ ܐܢܫܐ ܩܘܬܐ.
ܡܢ ܩܠܐ ܗܘ ܕܐܫܬܡܥ ܡܬܠܦ ܐܢܐ. ܘܡܠܦ ܐܢܐ ܠܡܗܝܡܢܘ. ܒܝܕ
ܐܠܗܐ ܐܒܐ ܐܚܝܕ ܟܠ. ܘܒܝܕ ܡܪܝܐ ܝܫܘܥ ܡܫܝܚܐ. ܒܪܐ ܐܚܝܕܝܐ
ܘܒܪ ܒܝܬܐ ܕܐܒܐ. ܐܢ ܓܝܪ ܗܘ ܐܒܐ ܐܡܪ: „ܗܢܐ ܐܝܬܘܗܝ ܗܘ
ܒܪܝ". ܠܟܠܗ̇ ܡܠܬܐ ܕܟܠ ܐܠܗܘܬܐ ܐܝܬ ܠܗ. ܕܒܢܝܘܬܐ ܡܠܬܐ ܕܡܠ̈ܐ
ܡܢܗܪܐ ܘܒܗ ܡܬܦܬܝܐ. ܡܛܠ ܕܦܫܝܛܬܐ ܗܝ ܡܠܬܐ. ܘܕܠܠܐܝܬ

ܘܡ̈ܠܐ ܕܓܠܝܐ. ܘܐܝܠܝܢ ܕܐܝܬܝܗܘܢ ܠܫ̈ܡܗܬܐ ܠܡܫܡܫܢܘܬܐ ܕܐܝܠܝܢ
ܕܡܬܬܠܡܕܝܢ. ܐܠܐ ܡܢ ܐܝܠܝܢ ܕܩܪ̈ܝܒܝܢ: ܠܘܬ ܐܝܠܝܢ ܕܠܒ ܪ̈ܡܝܢ ܡܩܪܒ.
ܘܗ̇ܘܝܘ ܫܘܠܡܐ ܕܡܘܬܐ ܡܫܘܬܐ ܕܫܘܫ̈ܒܢܐ. ܢܣܒ ܕܝܢ ܐܦ ܦܪܨܘܦܗ
ܐܝܟ ܫܡܫܐ. ܘܢܘܗܪ̈ܘܗܝ ܗܘܝܢ ܢܘܗܪ̈ܐ ܐܝܟ ܢܘܗܪܐ. ܐܠܗܐ ܓܝܪ ܡܢ
ܫܘܒܚܐ ܕܒܢܝܗ̈ܘܗܝ. ܘܡܢ ܐܝܠܝܢ ܕܡܢ ܠܒܪ ܡܬܚܙ̈ܝܢ ܡܬܝܕܥ ܐܝܟ ܕܡܢ
ܡܐܢ̈ܐ ܒܒܢܝܢܐ. ܘܠܘ ܡܢ ܢܗܝܪܬܐ ܕܠܓܘ ܘܕܠܒܪܝܐ. ܕܐܝܟ ܐܡܝܪܐ: ܡܢ
ܫܦܝܪܐ ܘܪܒܘܬܐ ܕܒܒ̈ܪܝܐ. ܘܡܢ ܡܠܦܢܘܬܐ ܘܪܘܒܒܐ ܕܡܬܝܕܥܐ
ܒܗܘܢ. ܐܝܟܢܐ ܕܐܡܪ ܒܚܟܡܬܐ ܢܒܝܐ ܕܘܝܕ „ܒܡܐ ܪܒܘ (sic) ܥ̈ܒܕܝܟ
ܡܪܝܐ.. ܠܟܠܗܘܢ ܒܚܟܡܬܐ ܥܒܕܬ“. ܘܐܦ ܡܢ ܐܝܠܝܢ ܕܗܘ ܠܥܒ̈ܕܐ
ܕܠܗ ܡܠܠ ܓܠܝܐ. ܘܠܘ ܡܢ ܗ̇ܝ ܕܠܠܐ ܡܬܡܠܠ̈ܢܘܬܐ ܢܡܘܣ. ܘܝܒܠܐ ܕܡܝܐ
ܐܝܬܘܗܝ ܒܐܘܣܝܐ. ܗ̇ܘ ܕܠܗܠ ܡܢ ܟܠ. ܟܡܐ ܗܠܝܢ ܢܦܩܐܝܬ ܡܘܫܐ ܘܐܠܝܐ
ܐܬ̇ܝܢ ܘܡܬܚܙܝܢ. ܒܪ ܡܘܫܐ ܡ̇ܢ ܐܡܪ ܦܪܨܘܦܐ ܕܡܘܫܐ. ܐܠܝܐ ܕܝܢ
ܕܢܒ̈ܝܐ. ܘܡܫܪ̈ܪܝܢ ܒܪ ܗܠܝܢ ܕܡ̇ܕܡܝܬ ܐܡ̇ܪܬ. ܠܪܘܐ ܪ̇ܒܐ ܕܫܘܠܡܬ
ܐܠܗܐ ܕܒܡܫܝܚܐ. ܐܠܐ ܐܦ ܡܡܠܠܝܢ ܥܡ ܢܫܘܥ. ܘܫܠܡܘܬܐ ܡܡܠܠܘܬܐ
ܡܚܘܝܢ ܕܝܬܘܡܐ ܠܚܝܘܬܐ ܘܡܪ̇ܬܐ. ܕܦܠܠܘܬܐ ܘܕܫܪ̈ܪܐ. ܕܒܬܝܒܘܬܐ
ܘܕܪܘܚܐ. ܕܦܘܩ̈ܕܐ ܘܕܗ̇ܘܝܢ ܕܗ̇ܘܝܢ ܗܘܘ ܠܗܘܢ ܦܘܩ̈ܕܐ ܕܪ̈ܡܝܐ. ܘܕܗܠܝܢ
ܕܡܬܝܗ̈ܒܢ ܕܡܕܡܝܘܬ ܡܠܬܐ ܕܟܠ ܐܝܠܝܢ ܕܒܬܝܒ̈ܢ. ܘܕܢܠܗ ܕܡܦܘܢܐ
ܕܫܘܠܛ̈ܢܐ. ܗܘܕܐ ܗܘ ܓܝܪ ܗ̇ܝ ܕܡܡܠܠܝܢ ܗܘܘ ܥܡܗ ܕܢܫܘܥ ܢܡܘܣܐ
ܘܢܒ̈ܝܐ. ܒܪ ܢܡܘܣܐ ܘܐܠܝܐ. ܘܠܗܠܝܢ ܒܪ ܟܠ ܛܘܪܐ ܡ̇ܐܡܪ. ܐܢ ܕܝܢ
ܐܝܟܢܐ ܕܐܡܬܪ ܬܡܢ ܡܠܡܒܝܐܢܬ. ܘܐܫܬܪܪܬ ܕܐܡܘܪܒ ܠܗܠܝܢ
ܒܬܫܘ̈ܝܬܐ ܘܐܡܪ: „ܡܪܝ ܫܦܝܪ ܗܘ ܠܢ ܕܬܡܢ ܢܗܘܐ: ܒܐܝܐ ܐܝܬ ܕܢܥܒܕ
ܗܪܟܐ ܬܠܬ ܡܛܠ̈ܐ. ܠܟ ܚܕܐ ܘܠܡܘܫܐ ܚܕܐ ܘܠܐܠܝܐ ܚܕܐ». ܠܬܠܬܝܢ

ܘܡܬܚܛܦ ܐܢܐ. ܘܠܛܘܪܐ ܕܡܫܘܒܠܢܐ ܕ̈ܡܢܐ ܡܫ̇ܡܫ ܠܝ ܡܢ ܒܕܘ. ܢܫܘܠ
ܗܘ̇ ܡܠܬܐ ܕܐܠܗܐ. ܗܘ̇ ܚܕ ܡܢ ܬܠܝܬܝܘܬܐ. ܗܘ̇ ܬܪܥܐ ܕܣܒܪܬܐ.
ܗܘ̇ ܕܡܫܪܪܐܝܬ ܡ̇ܠܠ ܠܘܬ ܠܒ̈ܢܝܬܐ ܡ̇ܢ. ܡܬܦܪܢܣܢܘܬܐ ܕܝܢ ܒܬܐܘ̈ܪܝܐ.
ܘܛܒ ܘܣܘܪܐܝܬ ܡܦ̇ܩ. ܠܗ̇ܝ ܕܠܡܠܦܘ ܐܝܠܝܢ ܕܠܡܬܦܪܥܘ ܠܗ ܠܐ ܫܠܝܛ.
ܘܡܛܠ ܗܕܐ ܐܡ̇ܪ ܗܘܐ. „ܐܢܐ ܐܝܬܝ ܬܪܥܐ. ܒܐܝ̈ܕܝ ܐܢ ܐܢܫ ܢ̇ܥܘܠ
ܢܚܐ. ܘܢܥܘܠ ܘܢܦܘܩ ܘܪܥܝܐ ܢܫܟܚ“.

ܡܛܠ ܗܕܐ ܗܟܝܠ ܐܦ ܢܚܬ ܠܘܬܢ. ܒܟܝܢܐ ܕܡܬܒܪܢܫܘܬܐ ܦܓܪܢܐܝܬ
ܬ̈ܫܡܫܬܐ. ܘܐܝܟ ܕܠܡܐܡܪ ܘܐܦ ܥܛܦ ܗܘ ܠܗ ܠ̈ܦܓܪܐ ܕܬܪܥܝܬܢ ܗܝ̇
ܕܠܬܚܬ ܐܬܝܐ. ܡܛܠ ܕܕܪܫܬܐ ܬܗܘܐ ܐܘܪܚܐ ܠܗܘܢ ܕܠܐ ܡܫܟܚܝܢ
ܠܡܗܠܟܘ. ܒܡ ܬܪܥܐ ܗܟܝܠ. ܘܐܘܪܚܐ ܗܘ ܠܗ ܫܡܗ. ܘܒܡ ܫܘܠܦܐ
ܕܗܘܠܟܢܐ ܡ̇ܐܟ ܒܡܗܘܢ ܫܡ̈ܗܐ ܘܐܡ̇ܪ. „ܐܢܐ ܐܝܬܝ ܐܘܪܚܐ
ܘܫܪܪܐ ܘܚܝ̈ܐ. ܠܐ ܐܢܫ ܐܬܐ ܠܘܬ ܐܒܐ. ܐܠܐ ܐܢ ܒܐܝ̈ܕܝ“. ܐܢ ܗܟܝܠ
ܪ̈ܕܐ ܐܢܐ ܒܐܘܪܚܐ: ܘܐܕܪܘܟ ܠܬܪܥܐ. ܐܦ ܠܘܬ ܛܘܪܐ ܒܗ ܠܐ
ܣ̇ܟܐ ܐܢܐ ܡܬܟܠܢܐ ܐܢܐ. ܐܦ ܓܝܪ ܠܗ ܒܠܫܢܗ ܠܐܝܠܝܢ ܕܐܝܬܝܗܘܢ
ܐܝܟ ܦܛܪܘܣ ܘܝܥܩܘܒ ܘܝܘܚܢܢ. ܕܢܫܡܥܐ ܠܗ ܠܡܫܡܥܘ. ܐܠܐ ܐܦ ܠܐܝܠܝܢ
ܕܛܒ ܝ̈ܕܘܥܝܢ ܘܡܫ̇ܒܚܝܢ. ܠܗܘܢ ܡܫܡܫܢܘܬܐ ܕܫܠܝܐ ܕܟܠ ܚܕ ܡܢܗܘܢ. ܒܪܡ
ܟܠܗ̇ ܡܫܡܫܬܐ ܕܡܫܒܚܘܬܐ ܗܝ. ܘܠܐ ܒܗ̇ܝ ܕܚܝܢ ܡܫܒܚܝܢ ܚܝܢ. ܐܠܐ
ܒܗ̇ܝ ܕܗܘ ܡܫܒܚ(1). ܠܐܝܠܝܢ ܕܠܗ ܠܡܫܒܚܘܬ ܢܫܡܫܝܢ. ܐܠܗܐ ܓܝܪ „ܕܡܫܒܚ
ܐܝܬܝ ܐܡ̇ܪ. ܘܠܐ ܐܠܗܐ ܕܡܢ ܩܪܝܒܐ“. ܐܢ ܕܝܢ ܗܠܝܢ ܐܢܐ. ܡܫܬܡܠܐ(2)
ܐܢܐ ܬܠܒܒ ܡܕܡ ܐܝܟ ܗ̇ܝ ܕܐܡ̈ܝܪܐ ܒܐܘܢܓܠܝܘܢ. ܠܗ ܓܝܪ
ܐܝܟ ܐܘܪܚܐ ܐܘ ܬܪܥܐ ܗܠܝܢ ܕܡܫܒܠܝܢ ܘܐܝܟ ܡܬܠ̈ܝܐ ܐܝܬܝܗܘܢ

(1) Cod. A ܡܫ̇ܒܚ — (2) B ܘܡܫܬܡܠܐ ܐܢܐ

Cod 143 collatione fecta cum sec. cod. 256 f. 129 v.

ܬܘܒ ܕܝܠܗ ܕܗ̇ ܕܝܠܗ ܡܐܡܪܐ ܕܡܟܐ ܘܒܥܣܪ̈ܝܢ ܘܬܠܬܐ ܡܐܡܪ̈ܐ

ܕܡܫܡܠܝܘܬܐ ܕܫܬ. ܕܢܦܫܗ ܡ̣ܢ ܓ̇ܒܪ ܠܬܘܕܝܬܐ ܕܗܝܡܢܘܬܐ

ܬܪ̈ܝܨܬܐ. ܡ̇ܢܗ ܕܝܢ ܠܒ ܒܡܗܘܐܝܬ ܠܪ̈ܘܫܥܐ ܠܡ̈ܐܐ

ܕܡܢ̈ܝܢܐ ܘܡܬܕܡܪ ܟܠ ܕܠܐ ܒܚܘܫ̈ܒܢܗܘܢ ܕܗܠܝܢ ܢܦܠ.

ܟܠ ܡ̇ܢ ܕܐܦ ܐܢ̈ܫܝܢ ܢܣܒܘ ܢܦ̇ܫܗ ܕܗܕܐ

ܠܟܝܘܬܐ ܡܟܕܒܢܝܬܐ

ܟܠ ܕܒܬ̇ܪ ܐܢܐ ܕܠܡܠܬܐ ܕܡܫܡܠܝܘܬܐ ܕܡܪ̈ܬܝܘܬܐ ܐܬܩܪܒ ܡܓ̣ܒܐ

ܐܢܐ ܡܢ ܘܡܓܘܦܬܐ ܐܒܝܕܬܐ ܐܝܬ ܠܝ. ܕܒܕ ܒܫܡܗ ܕܥܘܕܪܢܐ

ܠܫܡܐܝܬ f. 146 V. ܡܬܚܫܒ ܐܢܐ. ܕܡܓܘܬܐ ܕܐܬܘ̈ܢ ܡܢ ܡ̈ܠܐ ܒܠܫܘܕ

ܐܫܘܕ. ܘܠܗܘܢ ܠܗܠܝܢ ܡܬܬܚܬܝܢܐܝܬ ܘܡܒܝܢܐܝܬ ܐܫܬ̇ܡܠ ܐܢܘܢ. ܘܠܘ

ܕܒܗܝܢ ܒܒܢܬ ܡ̈ܠܐ: ܐܬܩܪܒ ܠܡܠܬܐ ܕܟܠ ܐܠܗܘܬܐ. ܕܟܠܝܗ ܓ̇ܝܪܐ

ܠܝ ܕܐܝܬܐ ܬܘܕܝܬܐ ܕܗܝܡܢܘܬܐ. ܕܕܠܡܐ ܒܗ ܢܦ̇ܫ ܪܓܡܐ ܒܡܫܡܠܝܬܐ

ܠܐ ܡܕܪܫܬܐ. ܐܘ ܐܣܝܪܐܝܬ ܠܐ ܢܓܦܬܐ ܘܠܐ ܡܓܦܬܐ ܒܕܐܢܦ

ܗ̇ܠܝܢ. ܐܠܦܐ ܠܝ. ܕܢܬܪܐܝܬ ܒܗ̇ܝ ܕܢܬܪ ܡܫ̇ܡܠ ܐܢܐ ܥܒܪ ܐܢܐ

ܘܗܐܟ ܐܢܐ ܐܦ ܒܬܪ ܦܬ̇ܚ ܐܢܐ. ܒܗ̇ܝ ܕܡܫ̇ܡܠ ܐܢܐ ܗܘܝܐ

ܟܘܠܗ ܒܡܟܐ ܕܠܐ ܗܦܘܟܐ ܘܡܫܒܚܢܐ ܠܡܫܡܠ. ܢܗ̇ܒ ܐܢܐ ܒܬ̇ܪ ܢܗܒ ܐܢܐ

ܒܠܝܐܝܬ. ܕܗ̄ܢ ܐܦܢ ܠܒܢܝܐ ܕܬܪܒܝܬܝ ܐܫܡ̇ܪ: ܠܗܬ ܗܘܒܠܐ ܕܫܘܒܚܐ

ܐܠܗܝܐ: ܘܬܫܝܐ ܡܕܡ ܡܢ ܡܗܘܒܠܢܘܬܐ ܘܕܦ̈ܠܝܢ ܬܫܝܬ ܡܗܕܡܢܘܬܐ

ܕܠܝܢ: ܘܐܫ̇ܪܐ ܕܐܬܒܘܡܐ ܒܗ ܐܦܢ ܡܠܠ ܘܒܗܪ. ܡܬܬܪܝܡ ܐܢܐ ܒܟܠ

ܠܐܘܩܝܢܘܣ ܐܘܪܬܬ܆ ܗܘ̇ ܕܫܠܡ ܠܬܫܒܘܚܬܐ ܕܒܪܝܬܐ ܘܠܟܠܗܝܢ ܗܠܝܢ
ܐܣܟܝ̈ܡܬܐ. ܟܠ ܕܠܐ ܡܣܟܠ ܬܪܥܘܬܐ. ܕܟܡܫܚܐ ܗܘ̇ ܟܒܪ ܕܗܘ
ܕܡܬܦܪܟ ܕܟܪ ܢܦܘܪ ܡܦܩ ܒܪܘܫܐ ܐܝܟ ܗܘ ܕܠܐ ܦܬܠ. ܐܦ
ܠܐ ܟܒܪ ܐܝܬ ܐܝܟ ܕܟܘܒܐ ܠܡܫܒܚܘ ܗܪܦܘܣܐ ܕܠܐ ܐܡܪ ܡܕܡ
ܫܠܝܡܐ. ܡܢ ܐܝܠܝܢ ܕܒܪܝܬܐ ܡܗܕܪܐ. ܘܠܐ ܟܡ ܐܝܠܝܢ ܕܡܬܪܒܝܢ ܬܪܝ̈ܨܬܐ
ܡܛܠ ܗܕܐ ܡܢܝܢ ܚܢܢ ܠܗܘܢ. ܡܛܠ ܕܐܦ ܐܪܝܘܣ ܡܗܕܪܐ ܠܗ ܠܐܒܐ
ܐܒܘܢܐ ܕܐܦ ܚܢܢ ܐܠܗܐ ܐܡܪ ܟܠ. ܘܟܪܝܟ ܠܐ ܡܦܩܐ ܗܕܐ: ܕܡܢ
ܟܘܗܦܐ ܕܠܘܬ ܒܪܐ. ܢܣܘܣܗܝ ܠܗܘܢܐ ܒܪ ܢܐ̈ܪܐ. ܒܠ ܡܢܘ ܟܒܪ
ܕܡܫܬܠܦ ܒܡܢܝܬܐ ܡܕܡ ܢܠܦܢܐ ܕܢܣܒܬ ܐܠܗܐ. ܘܡܢ ܗܘ̇ ܢܗܝܡܢܘܬܐ
ܘܬܪܝܢܘܬܐ ܕܒܪܝܬܐ ܡܨܝܐ. ܘܩ̈ܪܒܐ ܕܡܪ̈ܕܘܬܐ ܘܗܕܡܐ ܐܬܟܐܪܘ ܡܛܠ
ܘܡܫܕܪ ܐܝܟ ܕܦܠܘܣ ܐܡܪ. ܠܒܪ ܡܢ ܗܘ ܡܐ ܕܡܒܠܝܢ. ܡܢ ܡܢܝܬܐ
ܕܡܪܩܘܢ ܐܘܬܝܗܘܢ. ܘܗܝ̇ ܕܡܛܠܬܗܘܢ ܗܘ ܒܪ ܗܘ ܫܠܝܚܐ ܡܪܬܐ
ܠܡܗܝ̈ܡܢܐ ܘܐܡܪ܆ ܡܛܠ ܗܕܐ ܦܘܩܘ ܡܢ ܒܝܢܬܗܘܢ ܘܐܬܦܪܫܘ ܡܢܗܘܢ
ܐܡ̇ܪ ܡܪܝܐ. ܘܠܛܡܐܐ ܠܐ ܬܬܩܪܒܘܢ ܘܐܢܐ ܐܩܒܠܟܘܢ ܘܐܗܘܐ ܠܟܘܢ
ܠܐܒܐ ܘܐܢܬܘܢ ܬܗܘܘܢ ܠܝ ܠܒܢܝ̈ܐ ܘܠܒܢ̈ܬܐ. ܐܡ̇ܪ ܡܪܝܐ ܐܚܝܕ ܟܠ.
ܠܗܘ ܕܝܠܗ ܫܘܒܚܐ ܘܐܘܚܕܢܐ. ܠܐܒܐ ܘܠܒܪܐ ܘܠܪܘܚܐ ܩܕܝܫܐ.
ܗܫܐ ܘܒܟܠܙܒܢ ܘܠܥܠܡ̈ ܥܠܡܝܢ ܐܡܝܢ ܀

ܢܣܒܝܢ ܡܢ ܬܡܢ. ܐܠܐ ܢܬܒܠܐ ܟܠ ܡܫܬܘܬܐ ܗܝ̇ ܕܒܡܦܩܢܐ ܕܓܠܠܐ.
ܘܐܝܟ ܕܐܘܫ ܠܐܠܐ ܢܫܒ ܕܫܬܝܐ ܢܫܐ. ܘܠܐܫܠܝܦ ܦܘܫܩܗܘܢ ܗܠܝܢ
ܡܫܝ̈ܚܐ ܘܫܒܝܪܐ ܦܠܒ.. ܗܢܐ ܠܪܘܚܩܐ ܢܫܒܘܩ. ܘܒܬܪ ܢܗܪܐ ܦܠܓܐ
ܢܪܗܘܦ: ܗܘ̇ „ܕܡܫܪܐ ܠܒܗ ܕܒܪ ܐܢܫܐ" ܐܝܟ ܡܠܬܗ ܕܡܙܡܪܢܐ. ܗܘ̇
ܕܐܝܬ ܠܗ ܫܘܡܠܝܐ ܕܡܠܦܢܘܬܐ ܕܐܘܪܟܠܝܘ. ܘܢܘܠܘܣܗ̇ ܠܫܘܦܬܘܬܐ
ܕܘܘܟܐ ܐܝܟ ܡܫܘܪܬܐ. ܘܢܘܠܘܣܗ̇ ܠܒܬܘܠܘܬܐ ܐܝܟ ܡܫܬܪܬܐ:
ܘܕܝܬܝܪ ܡܫܘܪܐ. ܘܕܬܬܪ̈ܝܢܘܢ ܡܒܬܪ ܠܡܠܒܘܬܐ ܕܫܡܝܐ ܢܗܪܐ܇ ܘܗ̇ܠܘ
ܡ̇ܢ ܠܐ ܢܒܠܐ. ܕܡܬ̈ܦܠܘ ܒܪ ܐܢܬܘܗ̇ ܕܢܒܠܘ ܘܘܟܐ. ܠܗܘ ܗ̇ܝ ܕܝܢ
ܢܣܦ. ܘܢܪܗܐ ܒܬܪ ܫܠܝܚܐ: ܕܠܡܬ̈ܪܢܘܬܐ ܒܬܒ ܗܒܢܐ: „ܡܕܝܢ ܘܗܘ̇
ܕܢܗ̇ܒ ܒܬܘܠܬܗ ܫܦܝܪ ܥܒܕ. ܘܗ̇ܘ ܕܠܐ ܝܗ̇ܒ ܝܬܝܪ ܦܠܐܝܬ ܥܒܕ".
ܐܦ ܒܪ ܐܡܪܬܐ ܗܝ ܕܢܒܠܐ: ܘܢܦܩܐ ܘܐܡܪ ܒܫܐܝܬ ܠܗ̇ܝ ܕܡܬܢܫܒܐ:
ܘܐܡܪܬܐ ܗܝ ܕܢܪܬܐ: ܕܬܬܟܒܐ ܣܠܩ ܦܠܓܬܐ ܗܝ̇ ܕܗܘܟܝ ܦܠܓܐ.
ܘܬܬܝܗܪ ܗ̇ܝ ܕܠܒܠ ܡܢ ܢܣܘܩܐ. ܘܬܪ ܡܢ ܗܝ ܕܡܦ̇ܣܩܐ. ܘܠܒܠ ܣܦܝܬܐ
ܕܝܢ ܒܗܘܪܗܢܐ ܕܢܦܫܐ ܢܫܘܒ. ܘܕܫܘܪܝܐ ܐܝܬ ܠܗ̇: ܡܬܬܝܕܥܢܘܬܐ
ܫܐܫܝܘܬܐ ܕܢܦܫܐ ܘܒܗܘܪܗܢܐ ܕܬܪܥܝܬܐ: ܐܦܢ ܒܙܒ ܦܟܪܐ ܢܬܬܟܒܕ
ܫܠܡܗ̇ ܕܪܟܬܐ. ܘܠܘ ܠܐܢܫܐ ܕܒܝܫܐ ܫܥܒܕܗ̇ ܠܗܕܐ ܘܠܐܝܠܝܢ
ܕܗܒܝܐ ܐܢܫܝܢ ܢܗܠܐ ܐܢܘܢ. ܘܡܝܬܘܢ ܐܝܟ ܕܡܢ ܗ̈ܦܠܘ ܬܢܐ ܠܝ.
ܐܦܢ ܡ̇ܢܬܢ ܠܡܦܩ ܒܪܘܚܐ ܡܗܝܡ ܡܗܡ ܕܫܠܡ ܠܫܘܒܚܐ ܬܪܝܨܐ
ܒܡܢܬܐ ܐܡܪܬܐ: ܘܠܘ ܒܗ̇ܝ ܕܡܬܪܗܦܝܢ. ܒܗ̇ܝ ܕܝܢ ܕܡܬܒܣܣܝܢ
ܕܡ̇ܣܬܠܝܢ. ܐܝܟ ܡܦܠܓ̈ܢܐ ܢܬܬܗܝܘܢ. ܐܦ ܠܐ ܕܝܢ ܠܐܘܦܠܓܐ
ܘܠܣܘܦܪܘܣ. ܡܟܪܙܐ ܡܢ ܐܢܝܢ ܕܬܦ̈ܝܢ ܠܗܘܢ. ܗܝ ܕܬܠܝܬܝܘܬܐ ܡܗܝܡܢܬܐ
ܢܗܘܘܢ ܫܘܬܦ ܒܢܝܐ. ܡܛܠ ܗܢܐ ܕܝܢ ܘܠܐ ܐܢܫ ܪܫܐ ܐܢܘܢ. ܐܦܠܐ

ܗܘ ܛܠܝܐ ܐܘܪܚܐ ܡܕܒܪܢܘܬܐ ܐܡܪ: ܡܠܦܢܐ ܐܢܐ ܠܟ ܠܒܛܠܢܐ ܕܡܢ
ܠܐ ܡܬܡܠܟܢܘܬܐ. ܠܡܣܒܐ ܕܫܠܝܘܬܐ: ܠܕܠܡܫܠܡܢܘܬܐ ܕܦܘܪܫܢܐ. ܒܗ
ܕܝܢ ܠܡܪܢܐ ܬܠܬ ܘܒܬܪ ܡܠܡܕ ܢܘܣܝܢ ܐܡܪ ܗܘܐ: ܡܠܦܢܐ ܐܢܐ ܠܟ
ܕܥܒܪ ܐܢܬ ܫܠܡܘܗܝ ܕܒܠܝܢܐ: ܕܢܣܒ ܐܢܬ ܠܒܠܝܢ ܠܐ ܡܣܬܒܪܘܬܐ.
ܘܗܕܪ ܐܢܬ ܠܟܠ ܐܢܫ ܠܡܠܦܢܘܬܐ ܕܥܡܪܐ". ܗܠܝܢ ܠܗ ܒܠܗ ܡܪܥܝܢܘܬܐ
ܡܠܝܢ: ܘܠܒܝܢܘܬܐ ܡܬܦܫܛܬܐ. ܥܝܪܘܬܐ ܐܘܠܝܘܗܝ ܡܕܝܢ: ܗܘ ܕܐܡܪܝܢܐ
ܠܡܠܦܐ ܘܡܪܬܝܢܐ: "ܕܒܠܐ ܕܝܢܐ ܦܪܟ ܗܘܬܐ". ܘܒܗܘܢܐ ܢܒܝܐ ܬܘܒ:
"ܘܠܐ ܢܬܥܣܘܢ ܒܫܪܟܐ ܡܛܠ ܠܐ ܡܪܕܘܬܐ ܕܠܥܘܗܝ". ܐܝܟ ܕܐܡܪ
ܒܟܠܐ ܐܬܚܠܐ: ܕܐܬܠܡܕ ܐܢܬ ܡܢ ܛܠܝܐ ܒܟܠܗ ܡܪܝܬܐ. ܐܝܟ ܕܝܢ
ܐܘܪܚܐ ܐܬܠܦ ܕܟܠܬܐ ܒܬܪܝܢ ܘܒܟܠܬ ܡܪܝܬܐ ܡܠܦܢܐ ܗܘܐ
ܢܘܣܝܢ. ܒܗ ܡܢ ܐܘܪܚܐ ܢܦܩܬ ܗܠܝܢ ܥܠܬ ܐܢܬ. ܗܘܐ ܐܝܟ ܕܐܡܪ ܒܟܠܗ
ܒܠܘܡܪ "ܡܠܦܢܐ ܗܘܐ ܠܬܠܡܝܕܘܬܐ". ܡܢܘ ܡܢ ܡܠܦܢܐ ܒܫܪܟܐ ܠܒܛܠܢܐ
ܗܘܐ ܐܟܠ ܠܕܝܬܐ. ܠܡܠܦܢܘܬܐ ܐܝܟ ܡܫܡܠܝܘܬܐ: ܗܘ ܕܡܠܦܬ ܒܫܢܐ
ܡܕܒܪܢܐ: ܡܫܝܚܐ ܗܘ ܢܗ ܡܢ ܛܠܝܘܬܐ ܒܐܟܠܐ ܘܒܫܪܟܐ ܘܒܪܘܚܐ
ܡܪܝܐ ܐܬܠܡܕ ܠܝ ܠܡܫܡܠܝܘ. ܘܡܛܠ ܗܠܝܢ ܬܠܬ ܡܪܝܬܐ ܥܘܬ ܒܫܢܐ
ܕܡܘܬܐ ܕܫܠܝܢ ܐܦ ܒܡܕܪܐ. ܗܠܝܢ ܕܒܗܘܢ ܐܦ ܡܠܬܐ ܕܐܘܪܚܬܐ
ܥܒܝܕܐ: ܘܕܡܪܘܬܗܝܢ ܡܢ ܒܟܠܗ ܡܪܝܐ. ܡܛܠ ܐܝܟ ܕܐܢܫ ܕܦܠܘܚ
ܒܗ ܠܡܘܗܒܬܐ ܒܟܠܗ ܗܘܐ ܐܡܪ: "ܡܬܦܪܫܝܢ ܗܘܝܢ ܒܟܠ ܡܕܒܪܢܐ ܢܒܝܐ
ܡܕܒܪܢܘܬܐ ܒܗ ܒܡܘܬܗ ܒܬܪܝܢ ܗܘܝܢ". ܕܬܠܬܐ ܕܝܢ ܢܘܡܘܣܝܢ ܐܘܠܝܘܗܝ
ܘܒܬܪܗ ܕܡܫܝܚܐ: ܕܒܬܪܗ ܡܘܬܐ ܒܬܠܬܐ ܒܬܪܝܢ ܕܒܡܪܝܐ: ܠܡܘܪܐ
ܡܘܣܝܢ ܗܘܝܢ. ܘܒܗ ܠܬܠܡܝܕܘܬܐ ܕܫܠܝܐ ܡܒܪܝܢ ܗܘܝܢ ܒܡܕܒܪܢܘܬܐ ܡܕܒܪܬ
ܡܪܝܐ: ܠܗܬ ܟܕ ܐܢܫܐ ܥܒܕܐ ܡܫܬܠܡܝܢ ܗܘܝܢ. ܒܗ ܕܪܘܚܢܝܐ ܕܡܘܬܐ

ܬܠܬܐ ܦܪ̈ܨܘܦܐ: ܗܝܡܢܘܬܐ ܕܡܥܒܪܐ ܘܫܘܒܩܐ. ܒܗ̇ ܒܕܡܘܬܐ ܘܫܠܡ
ܐܪܒܥܐ ܡܘ̈ܙܓܐ: ܫܚܝܢܐ ܘܩܪܝܪܐ ܘܪܛܝܒܐ ܘܝܒܝܫܐ: ܗܠܝܢ. ܐܪܒܥܐ
ܓܪ̈ܡܐ: ܚܝܠܬܢܘܬܐ ܘܚܟܡܬܐ ܘܢܟܦܘܬܐ ܘܙܕܝܩܘܬܐ. ܘܬܘܒ ܗܠܝܢ
ܒܗܪܝܢ ܘܐܪܒܥܐ ܡܪ̈ܕܐ: ܬܪ̈ܥܝܬܐ ܕܢܦܩܬ ܠܐܠܗܐ ܕܬܪܥܝܬܗ ܪ̈ܘܚܢܝ
ܐܟܡܬܐ ܘܬܘ̈ܪܓܡܐ ܫܘ̈ܬܦܐ ܕܫܠܝܚܐ" ܀ ܗܠܝܢ ܕܐܝܟ ܦܘܬܩܐ: ܕܦܓܪ̈ܐ
ܕܗܒܪ̈ܐ ܘܕܬܒܝܐ ܡܫܝܒ: ܘܡܬܒ̈ܥܬܗ ܫܪܦܐܝܬ ܡܗܦܟ. ܠܐ ܢܐܡܪ ܐܢܫ
ܒܐܝܢܐ ܕܐܬܢܝܗܝܢ ܡ̈ܠܐ: ܠܐ ܐܝܪܐ ܡܗܝܡܢ ܟܕ ܢܛܪ ܡܢ ܚܒ̈ܪܘܗܝ
ܢܦܫܗ. ܠܐ ܦܬܚܐ ܠܡܫܟܚܘ. ܟܠ ܦܬܟܪ̈ܘܬܐ ܕܡ̈ܠܐ ܕܗܒ̈ܬܐ: ܐܘ ܟܠ
ܢܦܫܘܬܐ ܕܐܫ̈ܡܗܐ ܕܗܦܟ ܐܝܬ ܠܗ ܗܘ ܕܡܫܬܒܚܘܬܐ. ܐܠܐ ܐܫܬܘܦ
ܕܝܢ ܒܕܡܟܐ ܠܦܘܫܩܐ ܢܦܩܝܢ ܗܘܘ ܗܠܝܢ ܫܒ̈ܠܐ ܕܡܢܝܢܐ ܘܕܒ̈ܠܐ. ܘܒܒܪ
ܗ̇ܘܐ ܗܘܐ ܡܫܬܒܪܢܐ ܠܗܘܢ. ܙ̈ܢܝܢ ܦܘܫܩܐ ܕܡܬܦܫܩ ܗܘܐ ܗܘܐ ܫܠܦ
ܒܠܒܐ ܐܫܪܢܐ ܕܒܝܫܐ. ܗܫܐ ܕܝܢ ܘܠܘܬ ܪܘܫܥܐ ܢܦܩ: ܡܢ ܒܠܠܐ
ܕܠܐ ܫܬܩܐ. ܐܡܪܝܢ ܟܕ ܠܡܒܬܒ: ܡܛܠ ܡܒܡܕܢܐ ܘܐܢܫ̈ܝܢ: ܘܐܝܟ
ܗܕܗܕܬܗ ܕܦܘܪܩܢ: ܪܒ ܡܢ ܒܠܗܘܢ ܗ̇ܢܘܢ ܕܒ̈ܢܝܢ ܢܨܐ ܗܕܝܢܐ:

ܕܝܠܗ: „ܘܐܝܟܢܐ ܕܗܘ ܡܪܝܐ ܒܕܡܘܬܗ ܕܗ̇ܘ ܒܪܢܫܐ ܕܠܒܫ ܐܬܐ:
ܗܟܢܐ ܐܦ ܠܢܘܚܝܢ: ܠܢܘܡܘܣ ܕܫܠܝܐ ܗܘ ܕܐܝܟ ܐܢܬܘܢ" ܀ ܘܠܗܕܐ
ܬܐܘܪܝܐ ܪܫܝܡܬܐ ܡܠܘܬ ܫܪܝܪܘܬܐ. ܘܒܗ̇ ܒܕܡܘܬܐ ܪܫܝܡܬܐ
ܘܡܪܚܬܐ ܘܐܡܪ:

ܕܪܘܡܝܐ: „ܕܒܡܫܝܚܐ ܕܬܠܬ ܕܒ̈ܢܝܢ ܐܬܠܒܫܬ ܐܝܟ ܡܢ ܦܠܓܐ: ܐܝܟܢܐ
ܕܡܢ ܢܘܚܝܢ ܡܫܝܚܐ". ܘܐܦ ܒܬܪ ܗܠܝܢ: „ܘܒܗ ܠܟܠ ܐܢܫ ܡܢ ܚܕܐ ܕܒܢܝܬܐ
ܡܟܒܕ ܗܘܐ ܢܘܚܝܢ ܐܡܪ ܗܘܐ: ܡܟܡܕ ܐܝܟܐ ܠܝ ܠܡܘܠܕܐ ܕܫܠܝܬܐ:
ܠܡܘܠܕܐ ܕܬܘܒܘܬܐ: ܠܫܘܕܥܐ ܕܫܪܪܐ. ܡܛܠ ܕܐܦ ܒܗ ܒܠ ܐܚܕ

ܕܒܬܘܪܘܣܐ ܫܪܝܪܐ ܠܘܩܕܡ ܐܬܪܘܣܘ܆ ܘܐܟܣܡ ܘܐܣܝܕܐ܆ ܒܡܠܦܢܘ̈ܬܐ
ܕ̈ܘܫܝܚܘܬܐ ܕܐܒܗ̈ܬܐ. ܟܕ ܠܒܪ ܗܠܝܢ ܕܗܘܘ ܐܡܪ ܐܢܐ ܡܫܬܒܚܗܪ
ܐܢܐ. ܘܗܟܢܐ ܠܒܢܝܐܘܬܗ ܕܦܠܝܘܬܐ ܐܦܪܘܣܐ. ܘܠܟܠܗܘܢ ܐܚܘܣܢ ܕܝ̈ܢܐ
ܕܐܝܠܝܢ ܕܡܬܐܡܪ̈ܢ. ܘܗܕܐ ܟܕ ܐܠܗܐ ܢܗܒ ܒܐܝܕܐ ܒܐܝܕܐ ܠܒܢܝܢ
ܢܝܢ. ܐܦܢ ܗܝܡܢܘܬ. ܕܟܕ ܗܠܝܢ ܫܡܥܬܘܢ ܗܦܟܝܢ ܐܢܬܘܢ ܕܟܦܘܪܝܢܐ
ܟܠܝܘܡ ܕܡܟܠܬܐ. ܗܝ ܕܠܒ ܪܫܢܐ ܘܕܫܘܢܐ ܠܟܘܡܝܐ܆ ܬܫܬܘܕܥܘܢ
ܠܫܒܪܘܬܐ ܡܫܝܚܬ ܠܟܘܡܝܐ ܕܐܟܣܢܐ܆ ܘܠܝܘܟܪܘܬܐ ܘܕܠܐ ܗܘܗܘ
ܘܐܟܣܘܣܝܬܐ ܕܒܬܟ̈ܐ ܐܠܗܝܐ ܕܟܗ. ܡܛܘ ܠܒܪ ܕܠܐ ܢܦܫܦ ܗܦܟܝܢ܆
ܡܛܠ ܕܠܗܠܝܢ ܕܪ̈ܘܫܢܐ ܕܫܒܬܐ ܐܠܒܫܪ܆ ܘܫܘܕܐ ܡܢ ܐܝܠܝܢ ܕܫܘ̈ܝܢ
ܠܟܘܡܝܐ ܐܬܠܒܗܕ. ܟܕ ܝܘܐ ܐܢܐ ܕܒܐ̈ܡܪܐ ܡܬܡܫܝܚ ܦܘܫܐ ܗܘ
ܕܒܦܪܕܝܣܐ. ܘܫܡܥ ܐܢܐ ܕܐܦ ܡܛܝܒܝܢ ܕܗܠܝܢ ܡܬܠܒܕܐ. ܡܛܠ ܕܢܡܫܝܢ
ܠܡ ܐܡ̈ܪܝܢ ܐܢܬܘܢܝ ܗܘܐ ܦܘܫܐ ܐܡܝܢܐ܆ ܗܘ ܕܒܗ ܐܢܫ ܕܫܡܗ ܗܡ̈ܝܢ
ܠܘܬ ܦܪ̈ܘܣܐ ܐܘܕܘܦ. ܐܢܒܢܐ ܕܝܢ ܠܘ ܠܒܘ̈ܪܐ ܡܫܘܢܐ ܠܗܘܢ܆ ܠܟܘ̈ܡܝܐ
ܕܒܟܝܬ ܐܫܬܟܝܢܐ ܗܝ ܬܐܘܪܝܐ. ܢܬܝܐܪܝܬ ܕܝܢ ܫܟܝܢܐ ܕܟܘܡܝܐ
ܕܐܘܬܝܪܐ ܗܝ ܕܒܝܘܢܐ܆ ܗܝ ܕܡܛܠܬܗ ܠܘܬ ܦܛܪܘܣ ܒܐܘܢܓܠܝܘܢ ܐܡܪ
ܡܪܢ܆ „ܠܐ ܠܝܡܐ ܘܐܪܡܝܐ ܒܠܘܒܦ܆ ܘܠܝܘܢܐ ܘܡܡܝܐ ܕܗܠܡ ܗܒ܆ ܘܟܕ
ܦܬܚ ܐܢܬ ܦܘܡܗ ܡܫܟܚ ܐܢܬ ܐܣܬܝܪܐ܆ ܠܗܝ ܗܒ ܘܗܒ ܠܗܘܢ.“
ܒܬܒ ܠܒܪ ܗܘ ܪܒ ܟܢܝܫܘܬ ܦܫܩܘܬܐ ܘܡܟܝܢܗ ܕܬܐܘܪܝܐ ܒܠܠܗ
ܡܬܠܟܐ܆ ܘܪܡܙܐܝܬ ܘܠܐ ܡܒܝܢܐܝܬ ܡܬܦܪܫ ܕܡܦܫܩ ܠܐܘܢܓܠܝܘܢ ܗܟܢܐ܆
ܕܪܘܡܢܐ ܀ „ܡܫܟܚ ܐܢܬ ܠܐܣܬܝܪܐ ܒܫܝܪܬܐ ܘܡܫܝܪܬܐ܆ ܠܗܡܢܝܘܬܐ
ܬܪܝܨܬ ܫܘܟܢܐ. ܢܠܦ ܡܢ ܟܪ ܐܘܫܐ ܗܘ ܠܟܘܢܐ ܘܗܘ ܒܪܢܐ܆ ܬܪ̈ܝܢ
ܗܐܡܗܢܐ܆ ܐܡܝܠܬܐ ܘܗܘܠܢܝܐ. ܢܠܦ ܕܝܢ ܪܘܫܐ ܘܦܠܓܪܐ ܘܢܦܫܐ

ܠܡܪܢܐ: ܠܗܘ ܕܡܫܝܚܐ ܒܠܚܘܕܘܗܝ ܣܓܝܐ̈ܝ: ܠܗܘ ܕܡܬܐܡܪܐ ܒܠܚܘܕܘܗܝ
ܒܪ̈ܘܚܢܝ: ܠܗܘ ܕܦܪܩ ܚܝ̈ܝ ܡܢ ܚܒܠܐ". ܠܡܢܐ ܕܝܢ ܒܗ ܫܒܩ ܐܢܬ
ܒܠܚܘܕ ܬܘ̈ܒܝܬܐ ܫܒܝܚܬܐ ܕܡܫܬܘܬܐ: ܠܘܬ ܗܘܠܐ ܒܢ̈ܫܐ ܐܘܠ ܐܢܬ.
ܐܝܟܢܐ ܗܝ ܕܡܛܠ ܕܐܝܟ ܡܫܝ̈ܚܐ: ܗܠܝܢ ܕܠܒ ܛܡܐܝܢ: ܡܗܝܡܢܘܬܐ ܠܒ
ܒܢ̈ܐ ܐܢܬ ܕܬܫܘܝܗ ܠܫܬܦܘܬܐ. ܗܢܘܢ ܕܡܛܠܬܗܘܢ ܒܗ ܒܬܪ ܫܠܝܚܐ
ܠܛܡܐܬܗܘܢ: ܘܗܟ ܐܡܪ ܗܒܝܐ: „ܪܘܚܐ ܕܝܢ ܦܫܝܩܐܝܬ ܐܡܪ ܕܒܙܒ̈ܢܐ
ܐܚܪ̈ܝܐ ܢܦܩܘܢ ܐܢ̈ܫܐ ܡܢ ܕܚܠܬ ܐܠܗܐ ܒܗ ܢܬܪܝܢ ܒܪܘܚܐ ܕܛܥܝܘܬܐ
ܘܒܝܘܠܦܢܐ ܕܫܐܕ̈ܐ ܡܡܠܠܝ ܕܓܠܬܐ ܒܢܟܦܘܬ ܒܐܦ̈ܐ. ܕܒܘܢ ܒܬܐܪܬܐ
ܕܠܗܘܢ ܘܟܠܝܢ ܠܡܙܘܓܘ". ܘܡܛܠ ܕܫܕܐ ܕܝܢ ܒܪܘܚܐ ܕܠܡܩܒܠܐ
ܦܩܪܬ ܒܬܪܒܝܬܟ. ܠܗܘ ܫܡܪܐ ܛܒܐ: ܠܗܘ ܕܡܠܦܢܘܬܐ ܕܐܘܪܚܗܘܢ:
ܠܗܘ ܟܡܪܐ: ܡܒܟܪܐ ܕܢܫܐ ܐܡܪ̈ܬܗܝ ܘܕܫܛܝܘܬܐ. ܘܠܪܫ ܗܡܟܐ:
ܠܗܘܢܐ ܗܘ ܕܐܝܟ ܛܠܠ ܘܢܦܠ ܒܢܫ̈ܐ. ܘܠܫܬܐ ܢܘܫܒܐ ܚܝܫܐ ܘܕܪ ܠܟ
ܢܫܐ. ܐܘ ܠܫܐܕܐ ܗܘ ܕܕܒܩ ܘܡܟܒܕ ܠܛܡܐܘܬܐ. ܬܘܒ ܠܪ ܒܗܘܢ
ܒܡܠܝܟ ܡܬܚܫܚ ܐܢܐ. ܐܠܐ ܠܒܕܐ ܐܢܬܘܗܝ: ܕܠܗܠܝܢ ܢܠܘܬ ܐܝܠܝܢ
ܕܒܬܪܗܘܢ. ܒܠܫܘܕ ܕܝܢ ܠܗܠܝܢ ܕܫܪ̈ܝ ܒܗܕܐ ܬܫܒܘܚܬܐ ܕܡܪܢܐ
ܕܦܬܟܡܐ ܕܐܘܪܚܘܗܝ. ܘܒܬܐܘܪܝܐ ܕܡܫܬܘܬܐ ܗܝ ܕܗܘܘܬ ܒܡܛܥܝܐ
ܕܓܠܝܠܐ: ܡܢ ܟܘܕܦܘܗܝ ܗܓܝܪ̈ܐ ܘܟܘܪ̈ܐ ܗܡܝܢ: ܡܛܠ ܢܗܘܪܐ
ܕܝܠܗܘܢ. ܡܛܠ ܕܗܝ ܕܠܗܘܢ ܢܝܫܐ: ܟܠ ܒܘܠܗ ܒܬܒܐ ܗܝܡܢܐ ܘܬܫܒܝܚܬܐ
ܡܫܡܠܝܬܐ ܘܠܫܘܕܝܬܐ. ܐܢܐ ܕܝܢ: ܒܗ ܗܟܝ ܢܚܘܗ ܐܢܐ ܠܟܠܟܘܢ. ܡܛܠ
ܘܬܪܢܐ ܕܝܠܟܘܢ: ܠܐ ܡܬܪܡܐ ܐܢܐ: ܕܐܦ ܒܠܫܘܕ ܐܫܘܡ ܐܢܘܢ ܘܗܟ
ܡܫܡܠܝܬܟܘܢ: ܠܦܘܫܩܗܘܢ ܡܫܠܦܐ ܘܒܝܬܐ ܘܗܘܒܬܐ: ܘܒܗܘ ܟܦܢܐ
ܐܝܟܒܠ ܠܡܫܡܠܝܬܟܘܢ ܘܠܦܫܩܬܟܘܢ: ܐܠܐ ܢܝܦܘܬܐ ܒܟܝܪ ܐܢܐ:

ܢܐܡܪ ܕܟܬܒܐ ܕܪܘܚܐ ܒܬܪܓܠܬܐ ܘܡܬܕܒܪܢ». ܘܐܡܪ ܒܡܠܐ ܫܒܝܪܬܐ
ܕܐܦ ܣܝܒܘܬܐ ܡܘܕܝܢ ܗܘܝܐ ܀

ܕܪܘܡܝܐ ܀ «ܒܕܒܫ ܠܡ ܡܫܝܒܪܢܐ ܘܡܬܚܣܪܢܐ ܐܝܟ ܐܢܐ ܕܠܐ ܐܫܠܡ
ܠܪܓܬܐ ܕܦܓܪܐ. ܘܡܛܝܬܐ ܒܡ ܗܠܝܢ. ܐܡܪܐ ܐܡܗ ܠܡܫܡܫܢܘܬܐ:
ܠܫܡܫܐ ܡܫܡܫܢܐ ܕܡܕܡ ܕܐܡܪ ܠܒܢ ܒܒܘ. ܠܐ ܓܝܪ ܡܫܡܫܢܐ ܕܠܐ
ܢܫܬܪܐ ܠܡܗܪܐ ܕܗܝܡܢܐ. ܡܢ ܒܗ ܛܠܒܡ ܡܢ ܗܘ ܫܡܝܐ ܡܕܡܝܐ
ܕܫܡܫܐ”. ܘܗܐ ܡܢܝܐ ܗܝ: ܕܗܘ ܕܡܒܠ ܫܡܫܐ ܒܝܫܐ ܘܕܠܘܬ
ܪܓܬܐ ܫܐܪ: ܕܒܝܕ ܫܡܫܐ ܐܫܪܝܐ ܢܦܩܐ ܢܫܪܘܗܝ ܠܗܘܝܐ: ܘܗܘܢ
ܠܘܬ ܒܕܗܐ ܠܐ ܢܬܬܐ: ܐܝܟܢܐ ܗܟܝܠ ܐܡܪ ܗܘܝܬ ܠܟܠ: ܒܗ ܢܣܒܐ
ܗܘܝܬ ܠܬܐܘܪܝܐ ܗܝ ܕܡܠܝܐ ܫܟܝܐ: „ܬܠܡܝܕܐ ܫܡܫܐ ܬܪ̈ܝܢܐ
ܘܡܬܝܪ̈ܬܐ ܐܝܬܝܗܘܢ. ܗܘܢ ܒܡܗܘܢ ܐܝܟ ܡܫܠܛ ܒܝܬܗ. ܒܗ ܕܝܢ ܠܠ
ܐܘܪܚܐ ܛܒܬܐ ܘܒܝܫܬܐ: ܕܠܐ ܒܠܬܐ ܠܘܬ ܗܝ ܕܡܢܒܐ ܪܕܐ”. ܘܐܦ
ܡܫܠܛ ܒܝܬܗ ܐܝܬܝܗܘܢ: ܘܕܠܐ ܒܠܬܐ ܠܘܬ ܗܝ ܕܡܢܒܐ ܐܬܬܐ: ܐܝܟܢܐ
ܠܐ ܡܫܡܫܢܐ ܕܠܐ ܢܫܬܪܐ. ܕܛܠܒܡ ܐܝܟ ܕܐܡܪܬ ܡܢ ܗܘ ܫܡܝܐ ܡܕܡܝܐ
ܕܫܡܫܐ. ܗܝ ܓܝܪ ܕܠܐ ܡܫܡܫܢܐ: ܠܐܫܘܡܐ ܦܪܝܫܐܝܬ ܡܘܕܝܐ ܘܠܠܐ
ܢܣܝܘܬܐ. ܐܝܟܢܐ ܕܗܝ ܕܡܫܠܛܘܬ ܢܦܫܐ: ܘܒܠܗܘܢ ܫܡܗܐ ܕܕܝܠܬܐ
ܬܪܝܨܬܐ: ܒܠܬܐ ܒܠܫܢܕ ܐܝܬܝܗܘܢ ܠܡ ܘܒܕܡܐ ܠܒܪܬ ܩܠܐ ܢܦܫܝܢ.
ܒܗܘܢ ܕܝܢ ܒܫܘܒܪܢܐ: ܫܦܝܪܬܐ ܘܦܪܝܫܬܐ ܘܒܝܫܬܐ ܡܠܠܝܢ. ܗܝ
ܕܦܠܓܗ ܐܝܟ ܕܡܒܪܬ ܠܒܝܫܬܐ ܘܠܢܒܝܫܬܐ: ܒܗ ܓܝܪ ܐܝܬ
ܠܡܫܡܠܝܬܐ ܠܐ ܡܕܪܫܬܐ. ܐܠܐ ܫܢܝ ܢܕܠܝܢ ܫܢܝ ܕܟܠ ܫܦܝܬܐ ܒܦܪܗܣܝܐ
ܗܝ ܕܦܫܐ: ܘܡܢ ܬܪܒܝܬܐ ܕܐܬܬܒܪܗܬ ܢܒܠܐ: ܐܝܟ ܕܒܝܢܐ ܐܠܗܝܐ
ܕܗܘܝ ܒܗ ܡܢܡܪ ܫܒܝܚܐܝܬ ܘܡܫܒܠܬܢܐܝܬ ܐܡܪ ܗܘܐ: „ܒܪܒܪ ܢܦܫܝ

ܠܘ ܗܘ ܡܢ ܢܦܫܗ ܦܪܘܩܢ. ܒܒܠܬ ܩ̈ܠܐ ܒܪ ܫܘܒܚ̈ܬܐ ܕܡܫܝܚ̈ܐ
ܡܬܡܪܐ ܗܘܐ. ܐܠܐ ܢܡܪܐ ܢܚܙܪ ܗܘܐ ܠܡܫܝ̈ܚܐ. ܠܐ ܒܪ ܫܡܥܝ
ܡܕܡ ܢܦܫܐ. ܠܐ ܗܦܟ ܗܘܐ ܠܗ̇ܝ ܕܫܘܪܐ ܒܡܝܪܐܝܬ ܒܬܒܥܐ ܗܘ
ܕܡܫܝܚܐ. ܐܠܐ ܐܦ ܠܐ ܗܝ ܡܫܝܚܘܬܐ ܕܒܪܢܫܘܬܐ ܒܢܝܫܬܐ: ܠܗ̇ܝ
ܕܬܬܡܠܟܐ ܕܬܦܪܘܩܢ ܡܬܡܬܚܢܐ ܗܘܬ. ܡܕܡ ܫܪܝܪܬܐ ܐܝܬܝܗ̇: ܕܐܦ
ܡܠܠܬܗ ܢܐܡܪ: ܗ̇ܝ ܕܫܡܪܐ ܠܝܬ ܠܗܘܢ. ܐܠܗܐ ܕܝܢ ܗܘ ܕܒܠܬܪ
ܒܡܘܗܒܬܗ ܠܐ ܡ̇ܗܡܐ ܡܢ ܒܢܝܐ ܕܡܠܦ ܒܫܘܪܘܬܐ ܕܠܒ̈ܬܐ.
ܫܡܪܐ ܫܘܝ ܠܝ ܕܡܢܬܪ ܡܢ ܡܕܡܢܐ. ܒܬܘܒܬܐ ܒܪ ܡܠ̈ܠܐ. ܪܘܫܐ
ܕܝܢ ܡ̇ܫܢܐ. ܘܠܫܘܡܫܐ ܡܢ ܠܝܬ ܠܗ ܗ̇ܝ ܕ ܒܡܝܪܐ ܒܠܒ̈ܬܐ. ܘܡܠܦܢ̈ܐ
ܕܝܢ ܐܠܗܝ̈ܐ ܕܡܪܕܘܬܐ ܕܐܘܪܚܠܗ ܡܫܡܠܝܬܐ ܡ̇ܠܠܝܢ ܠܗ̇ ܠܒܘܪܟܬܐ.
ܡܬܕܡܪ ܕܝܢ ܒܫܡܪܐ ܪܫ ܫܡܝܐ. ܫ̇ܒܪ ܐܝܟ ܒܪ ܕܒܠ ܫܕ ܡܢ ܐܝܠܝܢ
ܕܠܒܘܫܬܐ ܐܠܗܝܬܐ ܫܡܝܢ ܘܡܘܕܝܢ ܒܢܬܗ ܕܦܪܘܩܢ ܡܫܝܚܐ.
ܡܬܕܡܪ ܒܡܠܬܗ ܕܠܟܠ ܡܢ ܢܦܫܗ. ܠܗ ܕܝܢ ܡܕܡܢܐ ܦܘܫ ܡܫܝܚܐ
ܕܢܬܢܫܒ. ܡܛܠ ܕܐܝܟ ܡܠܬܗ ܕܦܘܠܘܣ ܘܕܡ ܠܐܒܪܐ ܕܦܠܫ ܕܡܕܡܢܐ
ܢܐܒܘܠ ܡܢ ܦܐܪ̈ܘܗܝ ܀

ܒܕ ܗܠܝܢ ܫܡܥܬܘܢ: ܠܡܢܐ ܬܘܒ ܟܠ ܒܪܬ ܩܠܐ ܕܠܝ ܗܦܟܝܢ ܐܢܬܘܢ
ܠܗ̇ܝ ܕܬܕܘܢ: ܕܗܠܝܢ ܡܢ ܩ̈ܠܕܐ ܐܢܬܘܢܗܝܢ ܕܪܘܫܐ ܡܕܡܢܐ: ܕܗܠܝܢ ܕܝܢ
ܗܘ̇ ܫܠܝܐ: ܒܠ̈ܒܐ ܕܫܐ̈ܕܐ ܕܒܕܡܘܬ ܐܦ̈ܐ ܕܕ̈ܠܘܬܐ: ܐܝܠܝܢ
ܕܡ̈ܠܐܢ ܘܡܢ ܚܝܬܐ ܡܕܡܝܬܐ ܠܐܝܠܝܢ ܕܦܠܚܝܢ ܒܗܝܢ: ܗܘܐ ܡܢ ܒܪ
ܡܠܦܢܐ ܕܫܪܪܐ: ܠܡܫܝܚܐ ܚܝܬܐ ܫܡܝܢܐ ܐܡܪ ܕܡܬܬܚܝܪ ܒܝܕ
ܡܫܬܘܬܐ: ܕܡܦܩ ܠܢܦܫܬܐ ܕܝܠܝ: ܒܗܝܡܢܘܬܐ ܕܒܗ ܘܒܒܝܬܘܬܐ.
ܗܘ ܕܝܢ ܡܫܡܫܢܐ ܕܒܠܘܬܐ ܕܠܘܒܠܐ ܐܡܪ ܀ ܕܦܪܘܩܢ ܠܦܘܫܐ

ܐܝܟܢܐ ܕܗܘ ܒܕܘܟ ܐܡܪ. ܡܛܠ ܕܠܒܢܝܗ ܕܒܪ ܐܢܫܐ ܒܕܡܘܬ ܚܛܝܐ
ܫܕܪ ܠܗ. ܘܕܝܢܗ ܠܡܒܛܠܘ: ܘܕܒܢܘ̈ܗܝ ܕܘܝܕܐ ܕܚܛܝܬܐ. ܘܒܠܬܐ ܡܢ. ܘܕܡܐܝܬ
ܐܝܟܘܬܐ ܡܛܠ ܗܕܐ ܡܬܡܪܝܐ. ܚܛܝܐ ܕܝܢ ܗܘ ܦܪܘܩܢ. ܘܡܢ ܐܝܠܝܢ
ܕܠܘܬ ܠܗܘܒܠܐ ܗ̇ܘ ܕܠܠܠ ܡܢ ܡܠܠܐ ܒܬܒܐ ܐܠܗܝܐ. ܗܘܝܐ ܕܝܢ
ܡܫܬܘܬܐ ܒܝܘܡܐ ܗ̇ܘ ܕܬܠܬܐ. ܗ̇ܘܝܘ ܕܝܢ ܒܘܟܪ̈ܐ ܐܚܪ̈ܝܐ ܕܒܠܡܐ ܗܘܐ.
ܡܚܝܐ ܒܪ ܕܬܠܬܐ: ܫܒܪܝܐ ܘܡܫܡܠܝܬܐ ܘܫܠܡܐ ܡ̇ܠܠ ܠܢ. ܗܟܢܐ ܕܝܢ
ܒܗܠܝܢ ܘܒܢܝܐ ܡܬܡܢܝܐ: ܠܗܕܐ ܡܬܚܙܝܐ ܕܕܡܝܐ: ܗ̇ܝ ܕܒܢܝ ܚܕ ܡܢ ܒܢ̈ܝܐ
ܘܕܢܫ̈ܐ ܐܡܝܢܐ: ܡ̇ܢܝܐ ܘܡܫܡܠܝܐ ܠܢ. ܢܣܠܩ ܠܢ ܒܝܘܡܐ ܗ̇ܘ ܕܬܠܬܐ.
ܘܢܘܩܡ ܘܢܚܐ ܩܕܡܘܗܝ. ܘܢܫܬܘܕܥ ܕܝܪܕܘܦ ܠܡܕܥ ܗ̇ܝ ܕܠܡܕܥ ܠܡܪܝܐ
ܐܝܟ ܨܦܪܐ ܡܛܝܒܐ ܢܫܟܚܝܘܗܝ. ܡ̇ܢܝܐ ܡ̇ܢ ܒܪ ܡܛܠ ܡܬܥܒܪܢܘܬܐ
ܕܒܐܕܡ. ܒܢܗ ܕܐܡܪ ܕܒܦܪܐ ܐܝܬ ܘܠܒܦܪܐ ܬܗܦܘܟ. ܠܗܘ ܕܝܢ
ܕܚܒܠܐ ܘܒܡܘܬܐ ܟܠܟ: ܬܘܒ ܐܡܪ ܗܘ ܒܝܘܡܐ ܕܬܠܬܐ. ܗ̇ܘܝܘ ܕܝܢ
ܠܘ ܒܘܟܪ̈ܐ ܡܕܡ̈ܝܐ ܘܠܐ ܒܡܬ̈ܠܐ: ܐܠܐ ܒܐܚ̈ܪܝܐ. ܒܗ ܡܛܠܬܗ ܗܘܐ
ܒܪ ܐܢܫܐ: ܫܠܝܡܐ ܢܘܝܗ ܠܒܢܝܐ: ܘܠܒܠܗ ܗܘ ܒܗ ܐܘܩܡ ܡܢ ܡ̈ܝܬܐ.
ܡܛܠ ܗܕܐ ܗܟܝܠ: ܡܬܡܪܝܐ ܐܦ ܪܢܝܬܐ ܕܕܡ̈ܝܐ. ܡܕܝܢ ܒܗ̇ܝ ܕܝܘܡܐ
ܗ̇ܘ ܕܬܠܬܐ ܐܡܪ: ܕܒܗ ܡܫܬܘܬܐ ܗ̇ܘܝܐ ܗܘܬ: ܘܒܢܝܐ ܐܚܪ̈ܝܐ
ܡܫܘܕܥ. ܡܘܕܥ ܕܝܢ ܐܦ ܠܗܘܒܬܐ. ܒܡܛܠܝܐ ܒܪ ܕܟܠܝܠܐ ܐܡܪ ܢܛܪ
ܕܝܢ ܬܘܒ ܪ̇ܒܡ ܢܘܠܦܢܐ ܠܗ ܒܪ ܒܐܘܪܫܠܡ ܗܘܐ ܚܕܟܐ. ܠܒܪ ܡܢ
ܢܘܗܪ ܗܘܬ ܫܒܝܚܘܬܐ ܐܝܟ ܕܒܐܬܪܐ ܕܒܡܕܡ̈ܐ ܡܬܘܒܝܬܐ. ܟܠܝܠܐ
ܒܪ ܕܒܡܕܡ̈ܐ ܐܝܬܘܗܝ ܐܝܟ ܕܢܒܝܐ ܐܡܪ. ܐܝܢܝܬܐ ܕܝܢ ܒܪܘܡ ܡܢ
ܒܗ ܐܝܬܘܗܝ ܕܒܘܫܬܐ ܡܢ ܕܝܘܕܥ̈ܝܐ ܐܝܟܢܐ ܠܚܝܐ ܕܡܢ ܫܡܝܐ.
ܘܒܠܬܗ ܕܝܢ ܘܛܒ ܡܕܢܚܐ ܒܗܬܐ ܗ̇ܝ ܕܡܢ ܒܡ̈ܕܡܐ. ܐܝܬܐ ܕܝܢ ܠܡܫܬܘܬܐ

ܗܘܬ ܠܒܣܪܐ ܐܡܪܝܢ ܥܠܝ. ܘܗܘ ܗܘܐ ܠܗ ܠܒܪ ܕܒܪ ܠܒܢܝܐ ܕܒܪ ܐܢܫܐ
ܡܫܪܬ: ܘܠܒܘܠܗ ܡܬܠܝܢ ܡܢܗܪܝܢ ܠܘܬ ܡܢܬܪܘܬܐ: ܕܠܘ ܒܠܫܘܕ ܠܗܘܢ
ܗܢܝܢ ܒܗܘ ܐܬܡܪܝܘ ܠܘܬ ܗܝ ܕܢܣܘܘܢ ܐܫܬܡܥܘܢ ܢܦܠܛ ܒܘܪܟܬܐ: ܐܠܐ
ܐܦ ܠܗܘܢ ܕܒܬܝܗܝܢ ܕܢܬܠܘܕܘܢ ܢܣܒܢ ܢܬܕܪܝܫܘܢ ܠܦܠܚܬܐ. ܘܡܕܝܢܬܐ
ܢܒܕܝܗ ܠܡܒܕܪܘܬܗܘܢ ܕܠܘܬ ܗܝ ܕܢܣܘܘܢ ܐܫܬܡܥܘܢ ܀ ܓ̅ ܘܡܒܠ ܡܦܩ
ܒܪܘܫܐ ܕܬܠܬܐ ܒܠ ܗܕܐ. „ܐܡܝܪ ܗܘܐ ܒܗܘܢ ܠܘܬ ܐܬܬܐ ܡܢ
ܐܠܗܐ ܒܒܘ̈ܬܐ ܬܐܠܕܝܢ ܒ̈ܢܝܐ. ܐܢܒܝܐ ܗܒܝܠ ܘܗܘ ܗܘܐ ܕܐܦ
ܠܗܕܐ ܠܘܠܬܐ ܢܗܪܐ ܡܢܝ. ܐܘ ܐܢܒܝܐ ܐܢܬ ܗܘܐ ܠܗܘܢ ܐܣܪܝܐܝܬ
ܠܡܒܪܡ ܡܢ ܗܝ ܕܡܫܝܚܐ ܗܘܬ ܠܢܘܟܪܝܐ. ܫܪܐ ܐܦ ܠܗܕܐ ܗܘ ܦܪܘܩ
ܕܡܪܝܡܝܐ ܗܘ. ܢܦܪܘܩ ܒܡܐܬܝܬܗ ܠܢܘܟܪܝܐ: ܗܘ ܒܗܘܡܐ ܘܫܕܘܬܐ
ܕܒܠ. ܕܡܢ ܡܘܠܕܗ ܒܢܝܐ ܠܡܕܪܘܬܐ ܡܕܡܝܬܐ ܢܛܪܘܕ: ܒܠ ܡܟܐ ܠܒܪ
ܕܒܡܫܝܚܐ ܒܪܝܬܐ ܗܘ ܚܕܬܐ ܕܐܬܝܗܒܬ̈ܐ ܠܒܪ ܠܗܘܢ ܐܝܟ ܕܦܘܠܘܣ
ܐܡܪ: ܗܘܝ ܕܝܢ ܚ̈ܕܬܬܐ" ܀

ܚܢܢܝܘܢ ܒܡܟܐ ܠܘܪܐ ܐܢܬ ܒܢܝܬ ܢܗܘܪܐ ܘܠܫܘܒܚܐ: ܠܡܟܐ ܒܢܝܬܐ
ܕܪܫܡܬ ܦܠܬܐ ܦܪܘܗ ܠܡܫܘܬܘܬܐ: ܠܡܟܐ ܬܫܘܢܝܬܐ ܕܫܒܠܐ ܕܒܦܪܕܝܣܐ:
ܘܢܦܩܐ ܫܪܪܐ ܕܐܗܒ ܘܣܘܐ. ܗܘ ܕܡܣܬܪܗܒ ܠܡܒܕܐ ܡܫܒܠ ܗܘܢܐ
ܗܘ. ܢܐܬܘܢ ܗܒܝܠ ܠܡܩܒܠܬܐ ܐܦ ܡܠ̈ܟܐ ܕܬܪܒܝܬܐ ܡܒܠܝܬܐ ܘܬܐܘܪܝܐ
ܕܡܠܦܢܐ. ܡܒܠܠ ܠܒܪ ܠܒܢ ܗܠܝܢ ܒܬܪ ܘܒܦܘ̈ܪܢܬܐ ܐܦ ܗܠܝܢ. ܒܗ
ܠܫܘܠܛܬܐ ܕܫܘܠܛ ܦܘܫܩܐ ܡܟܕܒܢܐ: ܘܕܫܒܝܠܬܐ ܘܕܫܒܝ̈ܪܘܬܐ
ܡܟܢ̈ܫܬܐ ܐܢܬ ܒܗ ܡܢ ܫܪܫܗ ܬܠܫ: ܘܡܢ ܒܢܬ ܙ̈ܘܐ ܕܒܬܒܐ ܐܠܗܝܐ
ܐܝܟ ܕܠܡܫܝܚܐ ܢܦܩ ܘܐܡܪ ܗܒܝܐ ܀

ܕܠܗ ܕܩܘܪܠܘܣ ܀ „ܢܫܬ ܗܒܝܠ ܡܢ ܫܡܝܐ ܗܘ ܡܠܬܐ ܕܐܠܗܐ:

ܠܗܕܒܬܐ ܗܕܐ ܕܐܘܪܓܢܘܢ ܡܦܫܩ ܗܟܢܐ܀

ܕܗܘܝܢ ܕܩܛܝܓܘܪܝܣ܀ „ܗܘܝܢ ܡܢ ܗܟܝܠ ܡܫܪܝܐ ܡܢ ܡ̈ܠܐ ܠܒܪ
ܡܢܗ. ܘܗܘܝܢ ܕܝܢ ܐܘܦ ܗܫܐ ܠܬܪܬܝܢܬܐ ܕ̈ܦܠܓܘܬܐ ܘܡܬܐܡܪܢ̈ܝܬܐ ܐܠܐ
ܠܡܫܠܡܘ. ܐܝܬ ܓܝܪ ܐܝܬ ܒܢ̈ܝ ܐܢܫܐ ܕܠܐ ܡܫܠܡܝܢ ܡܕܡ ܡܢ ܡ̈ܠܐ.
ܕܗܒܢܐ ܦܪ̈ܝܫܝܢ ܘܪܦܝܢ. ܕܠܐ ܡܢ ܡܬܘܡ ܐܬܦܫܛܘ. ܠܐܝܠܝܢ ܕܝܢ ܕܗܒܢܐ
ܐܬܝܗܘܢ. ܢܦܪܫ ܐܢܘܢ ܠܡܪ̈ܢܐ: ܕܠܬܪܬܝܢܬܗܘܢ ܠܒܢ̈ܝܐ ܕܡܫܪܐ ܢܫܠܦ
ܐܢ̈ܒܢܐ ܕܠܐ ܬܘܒ ܢܬܐܫܕܘܢ. ܐܠܐ ܕܐܦ ܠܗܘܢ ܘܠܐܚܪ̈ܢܐ ܢܗܘܘܢ
ܒܠܬܐ ܕܡܫܘܬܐ"܀

ܡܬܒܥܝܢ ܐܢܘܢ ܒܠܘܒܠܘܬܐ ܕܒܬܪܐ ܗܝ. ܘܕܡܫܪܪܐ ܗܘܪܒܐ:
ܐܬܬܐ ܐܬܝܬܗܘܢ ܕܡܫܠܦܢܐ ܕܠܘܬ ܡܬܪ̈ܬܐ: ܘܕܫܘܕܥܬܐ ܕ̈ܡܫܝܚܬܐ:
ܘܠܐ ܕ̈ܪܘܫܬܐ: ܐܝܟ ܢܣܒܗ ܡܘܕܥܢܐ ܕܦܣܩܗ ܕܗܘ ܩܪܒܐ: ܘܕܐܦ
ܗܘܝܢ ܡ̈ܠܐ ܠܘ ܕܗܒܢܝܬܐ ܗܪܟܐ ܘܕܪܫܡܬ ܐܠܗܐ ܐܬܝܗܘܢ ܬܫܡܫܬܐ:
ܐܠܐ ܦܪ̈ܝܫܐ ܘܪ̈ܦܝܐ ܘܕܠܐ ܦܣܩܝܢ ܘܡܫܬܦܠܝܢ܀ ܡܕܡ ܫܡܠܘ ܠܡܫܡܥܢܐ
ܘܡܕܫܢܐ ܦܘܪܥܢܗ: ܗܘ ܕܠܡܕܫܬܐ ܪ̈ܒܬܐ ܘܡܬܗܡܢܝܬܐ ܕܐܠܦܣܘܦܝܐ
ܪ̈ܒܐ. ܕܐܠܗܝܬ ܡܦܫܩ ܠܗ ܠܗܕܒܬܐ ܗܕܐ ܕܐܘܪܓܢܘܢ. ܐ̄ ܘܒܬܪ
ܗܟܢܐ. ܘܠܥܘܡܩܐ ܗܘ ܕ̈ܠܬܐ ܡܫܬܘܬܐ ܗܘܬ ܒܡܠܬܐ ܕܟܠܠܐ.
ܒܦܐܝܘܬ ܒܠܬܐ ܐܬܬܐ ܡܟܝܠ ܠܘܬ ܫܘܪܝܐ ܕܐܬ̈ܘܬܐ ܐܦܢ ܠܐ ܡܟܝܢܐܝܬ
ܡܬܬܒܪܐ ܗܘܬ ܕܡܬܘܪܐ ܠܘܬܗ ܕܫܘܪܝܐ. ܒܗ ܢܟܠܐ ܓܝܪ ܗܘ ܕܡܬܠ
ܡܫܬܘܬܐ ܡܫܬܡܠܝܐ ܗܘܬ: ܐܢܕܢܐ ܗܝ ܢܡ ܒܗܘ ܕܢܒܦܩܢܝܬ ܡܪܢܒܐ
ܗܘܬ ܐܡܗ ܕܦܪܘܡ. ܘܐܦ ܗܘ ܕܝܢ ܕܐܬܘܡܪ: ܐܝܠ ܗܘܐ ܠܡ
ܬܠܡܝܕܘܗܝ ܕܢܒܒ ܬܕܡܘܪܬܐ ܡܬܪܐܝܬ ܘܠܐ ܕܢܟܘܡ". ܒ̄ ܘܒܬܪ ܠܡ
ܗܠܝܢ: „ܕܐܦ ܠܗ ܠܫܘܪܝܐ ܢܦܩ ܕܢܠܗܘ ܕܟܪ ܐܢܫܐ. ܐܝܟ ܒܡܟܐ ܕܘܗܡܐ

ܡܦܢܝܢܘܬ ܠܒܟܘ ܕܐܡܪܝܢ ܕܗܕܐ ܐܝܬܐ ܡܕܡܢܝܬܐ ܐܡܪ ܐܘܢܓܠܝܣܛܐ
ܕܠܒܪ. ܠܘ ܚܫܝܫܐܝܬ ܐܠܐ ܒܡܦܢܝܐ ܕܟܠܝܠܐ. ܘܡܘܕܐ ܕܐܦܢ ܒܟܠܢ
ܐܡܪܝܢ: ܘܒܕܘܒܝܬܐ ܐܡܪܝܬܐ ܠܒܪ ܐܝܬܘܬܐ: ܐܦܢ ܠܘ ܠܗܘܬ ܒܠܚܘܕ: ܗܘܝܢ
ܒܪ ܗܘܝܢ ܐܘ ܕܗܘܝܢ ܠܗܘܢ. ܐܦ ܓܒܪ ܠܗܘܬ ܚܫܝܫܐ ܕܦܪܨܘܦܐ
ܘܕܘܟܝܐ ܘܕܕܘܒܝܬܐ: ܗܠܝܢ ܡܬܦܪܫܢ ܗܘܝ: ܡܦܬܟܐܝܬ ܘܫܒܝܚܐܝܬ.
ܐܡܪܝܢܐܝܬ ܡܢ: ܠܗܘܬ ܢܗܘܪܐ ܫܡܫܐ ܘܕܪܘܪܒܬܐ ܡܬܐܪܒܝܢ: ܒܠ ܗܝ
ܕܡܒܪܝܢ ܕܡܫܬܘܕܥܝܢ ܠܐܠܗܐ ܘܠܡܫܝܚܗ ܕܗܘ: ܐܡܪܝܢܐܝܬ ܕܝܢ: ܠܗܘܬ
ܐܝܠܝܢ ܕܒܢ ܫܡܪܐ ܐܢܘܢ ܡܢ ܫܡܐ ܕܐܝܟ ܗܠܝܢ. ܒܡܦܪܢ ܓܒܪ ܒܪ
ܡܛܠ ܦܘܪܫܢܗ ܕܗܘܕܘ ܠܬܡܢ ܢܣܒ ܒܪ ܫܒܪܐ ܗܘ. ܐܝܟ ܢܒܝܘܬܗ
ܕܐܫܥܝܐ: ܐܘܠ ܠܦܬܓܪܐ ܠܒܝܬܗ ܒܐܪܥܐ ܘܠܓܠܝܘܬܗ ܘܠܕܡܘܬܐ
ܕܕܝܢܐ: ܘܡܕܡܝܢ ܗܘܘ ܡܘܕܝܢ ܫܪܪܐ ܕܐܠܗܘܢ. ܘܡܦܪܫܝܢ ܕܫܬܠܒܘܢ
ܠܗ ܐܝܟ ܕܠܐܠܗܐ ܫܪܝܪܐ: ܘܡܫܝܚܗ ܕܡܘܪܒܐ ܢܦܠܝܢ ܘܡܘܕܝܢ. ܘܐܡܪܗ
ܕܝܢ ܢܠܒܬ ܠܐܠܗܐ ܒܬܠܬܝܬܐ ܐܝܟ ܡܢ ܕܡܠܟܐ ܒܗܝ ܕܫܢܝܐ ܗܘܬ
ܐܬܬܝܬܐ ܘܡܦܫܩܐ ܗܘܬ ܕܠܒܘܕܐ ܐܝܬܘܗܝ ܕܫܠܝܐ ܬܡܝܗܐ: ܐܡܪܐ
ܗܘܬ „ܕܫܡܪܐ ܠܢܬ ܠܗܘܢ“. ܡܕܝܢ ܐܝܬܐ ܡܕܡܢܝܬܐ ܗܕܐ ܢܗܒܪ. ܐܘ
ܕܗܠܝܢ ܕܒܡܦܢܝܐ ܕܟܠܝܠܐ ܗܘܝ. ܐܘ ܡܕܡܢܝܬܐ ܡܢ ܒܬܪ ܕܠܡܕ ܢܫܘܠ.
ܕܡܢܬܪܐ ܕܝܢ ܗܢܐ: ܗܘ ܕܠܬܪܝܢܬܐ ܡܦܩܠ ܒܫܘܠܠ ܦܘܫܩܐ ܡܦܢܝܢܐ:
ܠܗܘܬ ܠܒܕܦܐ ܗܘ ܕܗܦܟ ܒܫ ܢܦܩ: ܒܪ ܗܘܐ ܕܠܘܒܠܐ: ܘܕܢܫܐ
ܕܒܬܒܐ ܘܡܢܫܐ: ܘܕܗܘܢ ܕܒܗ ܒܪ ܒܗ ܒܪܘܚܐ ܦܫܘܛܗܝ ܠܗܘܢܐ:
ܡܠܦܢܐ ܕܫܪܪܐ ܘܡܘܕܒܝ ܦܢܬ ܕܐܘܐ: ܠܫܘܪܪܐ ܕܠܒܘ ܕܐܝܠܝܢ ܕܫܡܥܝܢ:
ܠܡܗܕܝܬܗܘܢ ܕܗܘܝ ܗܐܟ ܐܢܐ ܀

ܒܬܪ ܗܢܐ ܡܩܪܐ ܢܣܛܘܪܝܣ ܐܦܝܣܩܘܦܐ ܕܩܘܣܛܢܛܝܢܘܦܘܠܝܣ: ܕܗ

ܘܡܫܝܠܢܘܬܐ ܡܫܝܚܘܬܐ ܘܠܐ ܡܘܡܝܐ ܕܡܠܦܢܐ ܕܣܟܐ: ܘܕܡܟܠܬܐ
ܕܡܫܡܬܐ ܕܡܢ ܠܒܪ: ܗܝ ܕܡܬܝܕܥܐ ܘܕܒܠܥܐ: ܘܕܐܠܝܢ ܕܗܘܝܢ ܠܘܠܝܢ
ܐܝܟ ܗܝ ܕ"ܡܐܦܠܝܒܣ ܢܠܘܢ ܣܒܪܐ ܒܡܪܝܐ": ܒܝܕ ܐܫܠܝܚܐ ܠܘܬ
ܐܪܘܡܝܐ ܐܬܐܡܪܬ. ܘܐܝܟ ܗܝ ܕܒܝܕ ܐܪܡܝܐ: "ܡܐ ܠܒܝ ܘܠܐܘܪܚܐ
ܕܡܬܚܝܢ: ܠܡܫܬܐ ܡܢܐ ܡܢ ܒܝܫܘ. ܘܡܢܐ ܠܒܝ ܘܠܐܘܪܚܐ ܕܐܬܘܪܝܐ:
ܠܡܫܬܐ ܡܢܐ ܕܡܘܪܬܐ". ܘܐܝܟ ܗܝ ܕ"ܡܪܝܐ ܕܣܟܐ ܕܠܝܬ ܠܗܘܢ
ܫܪܪܐ". ܐܝܟܢܐ ܕܝܢ ܠܐ ܡܠܟܐ ܪܘܫܡܐ: ܗܝ ܕܠܐܬܐ ܡܕܡܝܬܐ ܕܐܠܗܐ
ܘܦܪܘܩܢ ܡܫܝܚܐ: ܕܠܡܪܝܐ ܗܘ ܕܐܫܬܠܡ ܡܢ ܡܢܐ ܐܝܟ ܕܦܫܐ
ܠܐܠܗܐ ܘܬܡܗܘܬܐ. ܡܫܠܦܢܐ ܢܡܪܘܗܝ: ܘܡܒܕܪܢܐ ܕܫܢܐ
ܘܕܫܠܝܘܬܐ. ܐܬܐ ܕܝܢ ܡܕܡܝܬܐ ܐܡܪܝܪܐ. ܐܦ ܒܝܪ ܗܝ ܗܕܐ
ܐܬܒܢܝܬ. ܘܐܢܫܝܢ ܡܢ ܐܡܪܝܢ ܕܠܗ ܡܕܡܝܬܐ ܠܒܪ. ܒܕ ܒܪܒܝܐ ܕܠܒܪ
ܕܡܘܡܬܗ ܦܓܪܝܢܬܐ: ܘܠܐ ܡܕܡ ܗܝ ܗܘܐ ܕܐܝܟ ܗܢܐ. ܡܛܠ ܕܠܐ
ܡܓܒܐ ܗܘܐ ܕܝܕܥܐ ܢܗܘܐ: ܡܕܡ ܕܒܝܐ ܗܘ ܕܡܬܦܪܫ ܗܘܐ. ܦܬܓܡܗ
ܒܪ ܐܦ ܢܬܪܐܝܬ ܠܐ ܡܗܝܡܢܝܢ ܗܘܘ ܠܗ ܢܡܘܗܝܐ: ܕܠܐ ܐܝܬܘܗܝ
ܗܘܐ ܒܡܘܡܬܐ ܗܝ ܕܘܕܡܐ ܠܓܒܪܐ. ܘܡܬܗܦܟܝܢ ܗܘܘ ܕܐܦ ܠܘܠܐܝܬ
ܢܡܕܡܘܢ ܢܣܒܘܢܝܗܝ ܘܢܡܒܠܘܢܝܗܝ ܒܡܠܝܒܐ. ܐܦ ܐܢ ܠܐ ܠܐ ܡܬܬܝܕܥܢܐ
ܐܝܬܘܗܝ ܗܘܐ ܠܗܘܢ: ܘܒܗ ܡܒܝܢ ܗܘܘ ܠܡܐܚܕܗ. ܡܛܠ ܗܕܐ ܘܐܦ
ܠܐ ܐܬܬܝܕܥܬ. ܐܫܠܡ ܕܝܢ ܡܒܝܢܘܬ ܗܘ ܠܗ. ܐܬܚܙܝ ܡܒܠ ܠܡ: ܕܡܢ
ܡܘܡܬܐ ܡܕܡܝܬܐ: ܡܕܡ ܗܕܐ ܬܕܡܘܪܬܐ ܐܦ ܠܐ ܣܓܝ ܐܬܐ ܠܒܪ.
ܒܠܫܘܕ ܕܝܢ "ܒܕ ܐܝܬܘܗܝ ܗܘܐ ܒܪ ܬܪܬܠܡܪܐ ܫܢܝܐ: ܐܬܒܥܬ ܠܘܡܐ:
ܕܟܐܘܪܫܠܡ ܒܡ ܦܘܪܐ ܕܝܢܘܗܝܐ ܐܝܬܒ. ܘܒܫܐܠܬܐ ܘܒܡܘܠܒܐ
ܕܦܘܢ ܦܬܓܡܐ ܐܬܡܗܘ ܐܢܘܢ. ܐܝܟ ܕܝܢ ܠܡܫܒܩ ܠܐܚܝܢܐ ܕܛܠܒ

ܠܡܫܝܚܗ ܠܢܩܦܘܬܗ. ܘܒܪ ܐܦ ܠܡܩܪܒ ܠܗ ܠܢܘܟܪܝܘܗܝ ܕܠܝܬܒܘܗܝ
ܕܗܘ ܢܝܚܘܗܝ ܠܒ ܡܩܒܠܢܘܬ. ܒܟ ܡܫܠܡܘܬ ܒܫܘܬܐ ܡܢܗܘܢ. ܗܝ ܕܝܢ
ܗܕܐ ܒܗ ܗܝ ܐܢܬ ܒܪܬܐ ܠܡܠܒܕ ܘܠܗܘܢ ܐܡܪܢܐ ܕܠܒ ܠܦܘܠܝܡܘܐܝܬ
ܡܝܩܝܢ ܠܡܕܒܪܢܘܬܗ. ܡܛܠ ܗܠܝܢ ܠܐ ܪܟܠ: ܕܠܝܠܕܬ ܠܐܠܗܐ ܒܬܘܠܬܐ:
ܠܦܘܩܕܢܐ ܕܡܪ ܟܬܒܘܬܐ ܪܫܡܬ ܪܒܬܐ ܘܠܐ ܡܬܟܫܦܢܘܬܐ
ܢܝܬܐ. ܘܡܢ ܗܝ ܕܠܘܩܒܠܐ: ܠܐܒܪܐ ܢܘܗܪܢܬܐ: ܬܫܘܢܬܐ ܕܗܘܒܢܐ
ܘܕܫܘܒܚܐ ܪܫܡ ܠܐܠܗܐ. ܘܦܠܓܐ ܠܗ ܕܐܦ ܠܡܪܝܐ: ܠܘܬ ܡܫܘܕܥܢܘܬܐ
ܕܗܢܘܢܐ: ܕܦܪܝܩܘܬܐ ܘܕܡܘܒܪܢܐ ܘܕܡ ܠܡܬܪܒܝܢܘ. ܒܥܝܢ ܡܢ ܟܝܪ
ܠܗܝܡܢܘܬܐ ܘܠܡܦܪܫܢܘܬܐ ܕܪܒܬܐ ܐܠܗܝܬܐ: ܠܘܬ ܗܘܢ ܕܡܢ ܢܫܐ
ܥܒܕܐ ܘܟܐܪܐ ܢܘܗܪܐ ܕܗܦܟܐ. ܘܢܒܥܐܢ ܘܠܐ ܬܦܢܟܐ: ܡܫܬܘܕܐ ܒܗ
ܗܠܝܢ ܐܠܗܐ ܒܐܫܒܢܐ ܢܒܝܐ ܒܗ ܡܢܠܗ: „ܐܠܝܢ ܕܗܘܝܢ ܘܠܗ ܠܡܪܝܐ".
ܘܒܐܪܡܢܐ ܬܘܒ. „ܠܝ ܥܒܘ ܡܒܘܠܐ ܕܡܪܝܐ ܢܫܐ. ܘܢܦܪܘ ܠܗܘܢ
ܠܘܒܐ ܐܪܒܢܢܐ: ܗܘܢ ܕܠܐ ܡܥܒܝܢ ܡܪܝܐ ܠܡܠܒܦ". ܘܒܐܘܟܠܝܢܘܢ
ܒܗ ܒܕܡܘܬܐ. „ܐܢ ܐܢܫ ܡܗܐ: ܢܐܬܐ ܘܢܫܬܐ. ܗܘ ܕܡܗܝܡܢ ܒܝ
ܐܝܢܐ ܕܐܡܪ ܒܬܒܐ: ܢܗܪܘܬܐ ܕܚܝܐ ܢܫܐ ܢܪܕܘܢ ܡܢ ܒܪܗܘ". ܒܥܝܢ
ܕܝܢ: ܠܗܘܢ: ܕܢܦܫܝܢ ܡܢ ܡܪܝܫܘܬܐ ܘܠܐܫܬܕܘܬܐ ܘܪܦܝܩܘܬܐ ܕܒܠܡܐ
ܢܐܫܢܐ: ܘܠܡܬܠܒܫܘܬܐ ܘܫܝܬܐ ܡܫܘܕܝܢ. ܐܝܢܐ ܕܟܫܦܪܐ ܕܒܪܝܬܐ:
ܠܘܬ ܪܘܒܠ ܐܡܪ ܢܘܡܘܣ: „ܦܫܝܐ ܡܪܝܫܐ ܡܠܟܪܬ ܐܝܟ ܡܪܝܐ. ܠܐ
ܬܪܬܝܢ. ܗܠܘܬ ܒܢܝ ܠܬܫܘܢܬܗ ܕܐܒܘܟ". ܘܐܝܢܐ ܕܢܒܝܐ ܕܗܘܐ ܐܡܪ.
„ܫܘܒܚܝ ܘܦܟܪܝ ܡܢ ܡܪܝܐ ܗܝܟܠܐ: ܡܢ ܐܪܥܐ ܕܟܝܢܐ ܢܘܗܪܢܐ". ܘܬܘܒ
„ܒܗ ܡܢܗ ܒܠܝܢ ܒܢܝ ܐܢܫܐ: ܢܛܪ ܐܪܥܐ ܒܠܒܝܢ ܗܘܘ ܠܗ: ܒܗ ܪܟܝܬ
ܢܬܗܘܢ ܒܠܝܢ: ܡܢܐ ܐܪܥܐ ܡܬܟܠܝܢ ܗܘܘ ܠܗ". ܡܫܘܕܝܢ ܕܝܢ

ܠܢ ܕܠܝܬܝܬ ܢܝܫܬ ܐܝܬ. ܘܟܕ ܡܢܘܬܐ ܐܝܬ ܬܘܒ ܠܡܫܘ. ܡܬܗܦܟܢ ܐܝܬ
ܘܬܘܒ ܢܦܠ ܐܝܬ ܘܐܬܝܢ ܠܢ ܡܘܖ̈ܝܐ ܗ̇ܝ ܕܡܬܐܡܪܐ. ܒܬܟܬ ܟܪܝ
ܐܦ ܗܠܝܢ.

ܕܪ̈ܘܡܝܐ ܀ „ܠܒܪܢܫܐ ܡܢ ܒܗܘܢܐ ܕܢܘܟܝܬܐ ܡܬܬܟܠ ܕܡܫܝܢܐ ܡܠܦܢܝܐ
ܫܒܩ ܡܢܬܐ ܢܗܪܐ ܡܢ ܢܡܫ. ܟܕ ܫܒܩ ܠܢܦܫܗ ܠܐ ܡܦܝ̈ܣܢܐ „ܘܟܠ ܠܡ
ܟܪ ܐܫܦܪܝܢ: ܘܬܘܒ ܕܬܡܢܝܢ». ܠܒܪܢܫܐ ܕܝܢ ܒܠܡܢܫܐ ܕܡܫܟܒܕ
ܠܫܘܟܬܐ ܡܢ ܢܦܩܐ ܡܬܪ̈ܢܝܬܐ: ܫܒܩ ܦܠܓܐ. ܟܕ ܐܪܦܝ ܬܪܬܝܢ ܡܢܘܬ̈ܐ
ܘܦܠܓܗ̇: ܠܐ ܡܦܝ̈ܣܢܬܐ ܘܠܒܣ̈ܝܬܐ: ܘܡܢܝܬܐ ܡܕܡ ܡܢ ܡܦܝ̈ܣܢܬܐ: ܡܛܠ
ܬܐ ܠܒܪܬܐ ܒܠܡܢܝܬܐ: ܘܐܡܪ ܐܦ ܠܗ ܘܟܠ ܒܬܪܒܬܢ. ܘܟܕ ܢܬܒ
ܐܝܬ ܒܠܗܡܝܐ ܕܦܫܘ ܫܒܪܐ: ܒܬܘܒ ܢܡܫܝܢ» ܀ ܫܒ̈ܩܐܬܐ ܡܢ ܗܘܒܠ
ܘܐܢܫ̈ܝܬܐ ܐܝܬ ܗܘܐ ܠܡܫܘܗ ܕܠܗܦܐ ܫܒܩܐ ܘܡܫܝܠܦܐ ܡܠܝܢ
ܘܡܫܟ̈ܠܝܢ ܡܢܗܘܢ ܡܢ ܫܒ̈ܩܐܬܐ ܒܠܐܝܬ. ܡܢܗܘܢ ܕܝܢ ܐܝܬ ܐܦ ܐܡܬܝ
ܕܐܦ ܡܦܫܐܝܬ. ܠܘܬ ܦܪ̈ܐܘܬܐ ܕܡܢ̈ܝܢܐ ܘܕܡܦ̈ܝܣܢܐ. ܘܠܘܬ ܗܝ
ܫܪܐ ܐܢܪܬܐ ܕܗܪܘܫ ܡܦܬܟܬ̈ܐ. ܗܠܝܢ ܕܝܢ ܒܠܫܘܕ ܐܠܝܐܝܬ ܐܢܬܝܬ
ܠܡܝܟܬܐ: ܡܛܠ ܕܬܐܠܦܘ ܕܡܦܠ ܐܢܕܐ ܒܠܬܐ ܠܒܢܬܐ ܕܪܢܫܬ
ܪܟܬܐ ܢܦܒ ܠܗ ܠܢܠܘܠܐ ܗܘ ܕܗܘܐ ܒܡܦܠܐ. ܒܢܕ ܕܠܫܘܦܠܐ
ܡܫܬܦܐ ܢܒܠܐ ܕܢܦܢܬܐ ܒܫܢܬܐ ܡܘܕܐ ܕܐܢܬܘܗܝ. ܡܕܡ ܐܦ ܟܝ
ܢܬܒܫ ܒܕܘܩ ܕܡܬܟܒܕ ܡܢ ܠܡܫܬܘܬܐ ܒܡܠܬܐ ܡܝܟ̈ܬܬܐ ܐܦܢ
ܡܦܫܬܐ ܡܫܡܗ ܠܗ ܠܢܦܫܬܐ: ܐܦܢ ܕܡܗܦܪܟ ܠܡܫ̈ܝܢܐ ܡܫܘܐ
ܐܫܒܡܐ. ܠܐ ܢܬܗܘܢ. ܡܦܫܐܝܬ ܟܪ ܐܢܬܘܗܝ ܠܗ ܡܪܬܐ. ܐܢܝ
ܬ̈ܪܒܝܬܐ ܐܠܝܢ ܕܡܢ ܡܠܘܗܝ ܐܬܟܠܝ. ܐܠܝܢ ܕܐܦ ܐܬܟܢܒ ܡܢܝ.
ܒܢܕܐ ܟܪ ܐܝܬ ܠܫܒ̈ܩܐ: ܘܡܢ ܐܠܝܢ ܕܗܠܝܢ ܕܢܦܪܘܫ ܡܬܪ̈ܒܝܢ:

ܢܣܒ݂ ܕܒܢܝܐ ܒܢܝ̈ܐ: ܘܡܣܟ̈ܢܐ. ܘܦܫܝ̈ܛܐ: ܢܛܪܐ ܐܢܬ ܕܝܢ ܛܠܝܐ ܐܢܬ: ܐܢ
ܘܠܐ ܕܗܘ̇ ܕܫܪܪܐ ܐܡܪ: ܕܡܟܠܟܠ ܐܢܬ ܠܦܘܠܚܢ ܠܐ ܡܬܦܠܓܢܐ.
ܡܫܬܡܫܝܢ ܐܝܟ ܐܦ ܐܝܠܝܢ ܕܐܝܟ ܡܠܬܟ: ܫܦܝܪܬܐ ܒܫܝܢܬܐ ܢܛܪܝܢ. ܗܕܐ
ܐܝܟ ܐܢܬܘܢ ܒܢܝܐ ܒܢܝ̈ܐ: ܕܒܘܪܗܢܐ ܦܫܝܛܐ ܐܢܬ ܠܗܘܢ. ܡܕܝܢ
ܡܬܬܦܝܢ ܐܢܬ: ܕܐܦ ܠܫܦܝܪܬܐ ܦܫܝܛܬܐ ܡܗܦܟ ܐܢܬ ܬܘܒ ܠܒܝܫܬܐ:
ܘܐܢܝܢܐ ܗܘܝܬ: ܕܐܝܟ ܕܠܘܬ ܦܫܝܛܐ ܒܠܫܢܐ ܡܫܡܗ ܐܢܬ ܠܗ̇ ܒܗܘܢܝ̈ܬܐ
ܗܘܢܝܬܐ ܦܫܝܛܬܐ. ܐܝܢܐ ܕܝܢ ܠܐ ܡܪܓܫ ܐܢܬ ܕܐܦ ܒܗ̇ ܐܝܪܬܐ
ܒܗܦܟ ܕܡܢ ܪܘܫܐ ܠܐ ܢܠܘܦܐ ܐܡܪܝܢܬ ܠܡܐܡܪ..

ܕܪܘܡܝܐ. „ܕܡܛܠ ܗܕܐ ܦܫܝܛܐܝܬ ܐܡܪ ܢܣܒ ܠܒܢܝܐ ܕܒܪ̈ܢܫܐ.
ܡܛܠ ܕܟܠ ܛܘܪܐ ܕܦܠܣܘܦܘܬܐ ܢܣܒ ܗܘܐ". ܐܢܗܐ ܐܝܟ ܐܘܣܝܘܬܐ
ܠܐ ܒܟܪ ܦܫܝܛܐܝܬ. ܐܝܢܐ ܕܝܢ ܡܢ ܐܘܢܓܠܣܛܐ ܐܟܬܒ ܡܬܝܩ: ܕܠܗܝ
ܡܢ ܒܠܫܘܢܘܬܐ: ܠܗܝ ܕܝܢ ܒܦܫܝܛܘܬܐ ܐܟܪ. ܒܠܚܘܕ ܐܝܟ ܐܢܫ ܐܠܗܐ
ܫܪܪܐ ܐܟܪ ܗܘܐ ܒܦܫܝܛܐ ܒܠܫܢܐ. ܒܠ ܐܢܗܐ ܕܝܢ ܡܫܘܚܬܐ
ܕܠܛܘܪܐ ܚܝܫ ܗܘܐ ܒܗܕܐ. ܐܘ ܠܐ ܢܕܥ ܐܢܬ ܕܡܢ ܕܝܢܬ ܡܢ
ܛܘܪܐ: ܗܝ ܒܪܬ ܩܠܐ ܕܠܘܬ ܐܝܟܐ ܐܡܪ. ܕܠܦܫܝܛܐ ܐܠܗܝܐ ܡܫܝܚܐ
ܘܠܡܟܒܕܢܘܬܐ ܩܢܘܢܬܐ ܕܗܦܟܪܐ „ܦܟܐ ܐܢܐ ܐܬܕܟܐ" ܠܗܘܢ ܐܝܟ
ܠܡܠܐ ܫܘܐ ܒܪܗܛܐ ܗܘܐ ܕܗܘܒ ܕܗܘ ܕܐܟܪܒ. ܕܗܘ ܡܢ ܐܝܟ
ܢܣܒ: ܒܟܪ ܒܠܚܘܕ ܪܫܡ ܗܘܐ ܠܝ ܛܘܦܣܐ ܕܫܢܝܐ ܕܦܠܣܘܦܘܬܐ: ܘܡܫܝܢܐ
ܗܘܐ ܠܒܘܟܬܐ ܕܫܠܝܐ ܘܡܫܠܛܐ ܗܘܐ ܫܪܪܐ ܗܝ. ܟܠ ܚܕܐ ܡܢ ܗܠܝܢ
ܕܝܢ ܠܐ ܚܝܫ ܗܘܐ: ܠܘܬ ܦܫܝܛܘܬܐ ܕܫܘܠܡܢܐ ܕܗܘܝܘ ܕܒܪܢܫܝܢ: ܐܘ
ܠܘܬ ܡܟܒܕܢܘܬܐ ܕܗܠܝܢ ܕܬܕܡܪܬܐ ܐܫܬܢܝܬܐ. ܐܝܟܢܐ ܗܟܝܠ ܒܪܚܡܘܬ
ܗܘܝ ܕܪܘܡܝܢ: ܗܟܢ ܐܢܬ ܕܠܘܬ ܕܪܓܐ ܕܗܟܠܬܐ ܩܠܝܠ ܐܢܬ. ܘܠܛܘܒܢܐ

ܕܪܘܡܝܐ

ܕܒܚܢܦܘܬܐ ܚܢܦܘܬܐ ܒܬܪܒܝܬܐ ܐܬܪܒܝܬ ܕܝܗܘܕܝ̈ܐ ܒܡܕܝܢܐ ܗܘܬ .
ܐܦ ܗܟܝܠ ܕܬܪܒܝܬܐ ܗܝ ܒܚܢܦܘܬܐ: ܚܢܦܘܬܐ ܗܝ ܡܟܝܠ ܘܠܐ ܡܫܝܚܝܘܬܐ. ܠܗܢ
ܕܝܢ ܠܟ ܗܠܝܢ ܕܦܘܠܓܐ ܡܠܦܢܐ ܘܡܫܒܚܬܐ. ܗܘ ܕܒܐܝܕܗ ܒܪܐ ܐܢܬ
ܒܠܬܐ: ܕܠܗܝ ܡܢ ܛܘܪܐ ܫܦܝܠܬܐ ܚܢܦܘܬܐ. ܠܗܝ ܕܝܢ ܡܫܝܚܝܘܬܐ. ܐܝܟ
ܕܬܬܒܪ ܒܠܝܘܗ ܕܐܡܪ ܐܢܬ ܡܫܝܚܝܘܬܐ. ܘܒܡܠܬܟ ܬܬܪܒܐ ܠܐܠܗܝܢ
ܕܦܠܚܝܢ ܒܡܠܠܟ. ܬܘܒ ܢܘܪ ܒܗ ܡܠܦܠ ܐܝܟ ܡܟܠܠ ܐܢܬ ܒܕܘܒܬܐ
ܐܚܪܬܐ: ܘܒܦܘܠܓܐ ܡܬܚܫܚ ܐܢܬ ܀

ܕܪܘܡܝܐ

ܐܡܪ ܐܢܬ ܗܟܢܐ ܒܟܠܬܐ ܕܫܬ ܐܬܬܦܝܒ ܐܝܟ ܗܝܟܠܐ ܒܝܕ
ܪܠܬܐ ܡܫܝܚܝܘܬܐ ܒܬܪ ܘܦܩܐ. ܒܟܠܬܐ ܕܫܬ: ܐܬܬܚܒܫ ܐܝܟ ܢܛܘܪܐ
ܒܚܫܒܐ ܕܡܘܬܐ. ܒܗ ܫܦܝܠܬܐ ܚܢܦܘܬܐ ܀

ܘܬܘܒ ܒܕܘܒܬܐ ܐܚܪܬܐ ܘܦܪܒܘ ܠܗ ܠܢܒܘܠ ܗܘܢ ܕܡܢ ܐܬܪܐ
ܕܠܟܘ ܘܕܠܒܪ: ܫܘܒܚܐ ܒܢܝ̈ܐ ܘܒܢ̈ܬܐ. ܕܐܢܬ ܠܒܗܘܢ ܒܢܝ̈ܐ ܗܝܟܠ̈ܐ
ܘܡܫܠܡܢܐ: ܕܒܪܝܫܘܬܐ ܡܫܝܚܝܘܬܐ. ܠܗܝ ܕܒܒܪ ܡܛܠ ܗܕܐ ܐܡܗܘܢ: ܡܛܠ
ܕܒܬܘܠܬܐ ܕܦܠܫܘܬܐ ܡܝܬܪܬܐ ܢܣܒ ܗܘܐ ܀ ܐܪܐ ܡܫܬܠܡ ܐܢܬ ܐܝܠܝܢ
ܕܐܡܪ ܐܢܬ ܐܘ ܗܝܢܐ. ܠܡܢܐ ܢܪ ܠܒܢܝ̈ܐ: ܒܦܘܫܩܐ ܡܫܠܡܢܐ ܐܡܪ ܐܢܬ:
ܐܝܠܝܢ ܡܢ ܗܠܝܢ ܐܬܬܝܗܘܢ ܒܢܝ̈ܐ: ܐܝܠܝܢ ܕܝܢ ܡܫܝܚܝ̈ܐ. ܐܝܟܢܐ ܕܝܢ ܗܘܘ
ܒܢ̈ܝܐ: ܕܪܝܫܘܬܐ ܡܫܝܚܝܘܬܐ ܐܢܬ ܠܗܘܢ. ܐܦ ܡܢ ܢܪ ܐܝܠܝܢ ܕܒܢܝܐ
ܐܢܫ ܡܬܚܫܒ: ܗܘ ܕܝܢ ܠܘܬ ܡܫܝܚܐ ܕܐܠܗܐ: ܗܘ ܢܒܥܘܗܝ ܕܒܢܝܐ
ܘܒܪܘܗܝ: ܘܫܠܝܚܢܐ ܪܢܝܢܐ ܚܠܝܡ: ܘܟܠ ܐܝܩܘܬܐ ܠܐ ܗܘܝܡ. ܡܛܠ ܕܝܢ
ܕܐܡܪܬ ܐܢܬ: ܕܟܠܗ ܒܢܝܐ ܒܪܘܚܢܐ ܡܫܝܚܝܐ ܐܢܬ ܠܗ: ܐܝܢܐ ܦܘܠܓܐ

ܐܝܢܐ ܐܬܡܢܝܬ ܒܫܠܝܚܘܬܐ. ܐܘ ܐܝܢܐ ܐܢܫܝܢ: ܡܢ ܐܝܠܝܢ ܕܐܬܡܢܝܘ
ܒܫܠܝܚܘܬܐ ܕܒܢܝܐ ܡܫܝܪܬ ܡܢ ܚܕܐ ܒܐܝܕܗ ܠܡܒܥܘܬܐ ܕܝܠܗܘܢ ܐܝܟ
ܕܐܡܪܬ. ܐܝܬ ܕܒܗܠܝܢ ܡܫܠܡܢܘܬ ܒܟܠ ܐܝܬ ܠܐܝܠܝܢ ܕܠܐ ܡܬܘܕܥ
ܕܟܗܢ ܠܫܘܕܪܐ. ܠܐܝܠܝܢ ܓܝܪ ܕܒܗ ܒܢܝܐ ܘܕܝܠܝܢ ܘܒܡܫܗ ܕܡܝܢ: ܐܝܢܐ
ܐܢܫ ܢܒܝܠ. ܐܝܕܐ ܗܝ ܕܝܢ ܐܫܝܘܬܐ ܕܥܐܕܐ ܕܝܫܘܬܐ ܐܘ ܡܢܘ
ܠܐܫܝܘܬܐ ܒܢܝ ܕܘܟܬܐ ܕܡܬܬܪܘܬܐ ܥܠܝܗ. ܒܐܝܕܐ ܕܝܢ ܚܕܐ ܗܝ ܕܡܢ
ܫܠܝܚܘܬܐ ܗܘܝܐ: ܒܪܬ ܓܢܣܐ ܕܒܢܝܐ ܡܫܬܒܚܐ. ܡܢܘ ܕܝܢ ܡܢ ܡܦܫܩܢܐ
ܐܡܪ ܕܕܢܚܐ ܗܘ ܕܝܫܘܬܐ ܐܡܪܘ ܢܫܘܕܥܐ ܕܐܝܬ ܠܡܪܢ. ܐܦ ܕܡܒܪܗ
ܓܝܪ ܘܡܕܢܚܘܬܗ: ܘܡܫܦܒܗ ܗܘ ܐܝܢܐ ܘܡܕܒܪܢܐ: ܐܦ ܦܘܡܐ
ܕܒܠܕܒܒܐ: ܘܕܗܘܢ ܕܠܡܘܒܠܐ ܗܒܪ ܗܘܐ: ܗܝ ܕܝܢ ܕܡܬܠܠܐ ܠܡ ܒܢ
ܐܢܫܐ: ܚܕܐ ܕܝܫܘܬܐ ܘܥܐܕܐ ܕܠܠܗܘܢ: ܠܐܝܠܝܢ ܒܡܬܒܥܐ ܡܗܠܟܐ
ܕܡܓܠܝܢܐ ܒܬܝܒܘܬܐ. ܘܠܗܕܐ ܐܦ ܗܝ ܕܡܢܐ. ܗܝ ܕܡܢܝܢܘܢ ܡܢ ܕܫܠܝܚܐ
ܒܢܝܐ ܢܬܐܡܪܘܢ: ܡܢܗܘܢ ܕܝܢ ܟܢܫܝܐ. ܘܗܕܐ ܒܕܘܒܪܬܐ ܡܠܐܟܘܬܐ
ܐܡܪܬ. ܒܬܒܬ ܓܝܪ ܗܢܐ: ܕܢܫܒܩܐ ܡܢ ܕܪܘܚܐ ܪܒܬܐ. ܒܒܝܢ ܐܢܫܐ
ܒܗܪܢܐ ܪܒܢܝܢ. ܫܘܬܦܘܬܐ ܕܝܢ ܕܠܠܡܘܬܐ ܒܠܠܝܢ ܢܦܫܐ ܡܫܝܚܝܢ ܀

ܬܘܒ ܕܒܢܝܘܬܐ ܡܢ ܒܢܝܘܬܐ ܢܬܪܒܝܘܬܐ ܐܪܒܥܘܬܐ ܕܢܘܗܪܐ
ܒܡܢܝܢܐ. ܪܘܫܡܐ ܕܝܢ ܗܘ ܫܠܝܚܐ ܒܬܪܒܝܘܬܐ ܡܫܡܠܝܬܐ ܕܫܦܝܐ ܡܢ ܀
ܫܐ ܐܝܬ ܐܝܟ ܡܬܬܦܝܣ ܐܝܬ ܕܠܒܘܠܗ ܫܠܝܚܘܬܐ ܒܢܝܬܐ ܐܡܪ ܐܝܬ:
ܘܠܐ ܒܠܫܘܢ ܠܗܝ ܕܒܗ ܦܓܪܐ ܡܬܠܒܒܐ: ܐܠܐ ܡܢ ܒܗܘ ܘܠܗܝ
ܕܒܬܪܒܝܬܐ ܡܫܠܡܢܐ: ܗܘ ܕܐܡܪ ܗܘܝܬ ܦܫܝܛܘܬܐ: ܫܡܥܠ ܓܝܪ
ܡܠܟܐ ܕܝܠܟ. ܐܢ ܗܘ ܕܠܐ ܠܒܪ ܐܝܬ ܢܦܫܟ ܐܝܟ ܗܘ ܕܫܪܝܐ
ܐܢܬܝܢ. ܘܠܗܘܢ ܕܡܬܦܬܚܝܢ ܕܫܡܒܠܝܢ ܐܦܝܗ ܐܡܪܬ ܓܝܪ:

„ܕܐܠܐ ܬܗܘܘܢ ܐܝܟ ܛܠ̈ܝܐ: ܠܐ ܬܥܠܘܢ ܠܡܠܟܘܬܐ ܕܫܡܝܐ": ܐܡܪܝܢܐ
ܡܛܠ ܐܝܠܝܢ ܕܒܥܒܠ ܚܒܪ̈ܐ ܐܢܬܘܢ. ܘܡܕܡ ܕܐܝܟ ܗܢܐ ܠܐ
ܡܒܠܥ ܒܗܘܢ، ܘܠܐ ܐܢܫ ܕܗܘ: ܐܠܐ „ܕܐܠܐ ܐܢ ܬܬܗܦܟܘܢ ܘܬܗܘܘܢ
ܐܝܟ ܛܠ̈ܝܐ" ܗܘ ܕܝܢ ܡܢ ܒܠܒܗ ܒܫܒܘܩܬܐ ܬܗܦܟܘܢ ܐܦܝܟܘܢ. ܐܝܟ ܗ̇ܝ
ܕܒܬܪܟܐ ܠܩܠܝܫܐ ܠܗܘܢ ܡܘܕܪ̈ܬܐ. „ܐܚܝ ܠܐ ܬܗܘܘܢ ܛܠ̈ܝܐ ܒܪ̈ܥܝܢܝܟܘܢ
ܐܠܐ ܠܒܝܫܘܬܐ ܗܘܘ ܫܒܪܝܢ: ܒܪ̈ܥܝܢܝܟܘܢ ܕܝܢ ܓܡܝܪ̈ܐ ܗܘܘ". ܡܛܠ
ܗܕܐ ܗܟܝܠ: ܠܕܐܝܟ ܗܠܝܢ ܡܟܪܙ ܐܢܬ: „ܘܪܘܚܐ ܕܝܠܘܬܐ ܐܡܪ̇
ܐܢܬ ܕܡܬܠܕܬܐ ܒܟ ܒܠܗ ܐܢܫܘܬܐ: ܘܕܛܠ̈ܝܐ ܚܒܪ̈ܐ ܘܡܢ ܗܘܘ ܢܫܐ
ܐܡܪܝܢܐ ܪ̈ܐܙܝܢ ܚܒܪܐܝܬ: ܠܡܫܒܚܘ ܘܠܡܬܡܫܒܚܘ": ܒܗ ܕܡܠܟܐ ܐܢܬ
ܠܡܫܘܘ ܒܟ ܐܘܡܢܐ ܕܠܝܢ ܘܒܒܢܝܐ: ܠܫܠܝܛܘܬܐ ܕܐܝܟ ܗܕܐ. ܒܕ ܠܒܘ
ܘܡܢ ܠܟܠ ܒܬܟܬ ܡܛܠ ܚܟܡܬܐ ܕܢܫܘܬܐ ܐܝܟ ܕܐܡܪ ܐܢܬ ܗܟܢܐ. „ܗܘ
ܕܡܛܠ ܫܦܝܪܬܐ ܘܗܡܐ ܕܐܫܝܫܘܬܐ ܠܘܬ ܒܢ̈ܝ ܐܢܫܐ ܡܢܐ". ܘܒܕܪ ܠܟܐ ܕܝܢ
ܐܡܪܝܢܐ ܕܢܐܕܐ ܕܡܫܒܚܬܟ ܗ̇ܝ ܕܫܘܕܥܘܗ. ܘܗܕܠ ܚܫܘܒܐ ܐܬܬܐ. ܡܛܫܦ
ܐܢܬ ܐܫܘܬܐ ܕܗܠܝܢ ܘܕܗܡܝܢ ܠܗܘܢ ❖

ܕܠܗ ܕܪܘܡܝܐ

„ܡܕܝܢ ܢܟܒܪ ܒܐܗܪܐ ܠܐ ܒܫܡܘܪܐ ܒܬܝܒܘܬܐ ܒܦܘܠܚܢܐ ܢܦܫܢܝܐ:
ܘܠܐ ܒܫܡܘܪܐ ܕܒܝܫܘܬܐ ܘܕܡܪܝܪܘܬܐ". ܗ̇ܘ ܕܝܢ ܒܠܒܕܐ ܒܝܫܐ
ܘܡܒܝܫܐ ܕܐܗܪ ܘܕܘܐܝܢ. ܗ̇ܘ ܕܒܐܝܕܗ ܒܠܗ ܒܟܠܬܐ ܕܒܝܫܐ ܡܝܘܬܐ
ܒܫܝܛܘܬܐ ܡܟܒܕܬ ܢܒܠܐ ܘܗܦܪܬ ܪܝܫܐ ܐܬܬܡܟܟ. ܗܠܝܢ ܐܢܬ ܗ̇ܘ
ܕܠܘܬ ܢܗܘܕܝܐ ܐܝܟ ܕܟܐܗܒܟܐ ܡܬܟܬܫ ܐܢܬ: ܕܠܘ ܒܝܫܬܐ: ܐܠܐ
ܡܟܝܫܬܐ ܐܬܬܝܗ ܫܝܛܬܐ. ܐܝܟ ܗܟܝܠ ܒܟܪܐ ܒܝܫܐ ܕܐܗܪ ܘܕܘܐܝܢ.
ܘܐܝܟܢܐ ܗܘ ܕܢܫܪ ܡܢ ܦܟܝܫܐ ܐܡܪ: ܐܝܟܢܐ ܒܪ ܒܟܠܬܐ ܕܒܝܫܐ

ܘܗܘܝ ܕܠܐ ܠܡܥܒܕ. ܗܘ̇ ܕܝܢ ܐܝܬܘܗܝ ܗܘܐ ܐܝܠܢܐ ܕܝܕܥܬܐ ܕܠܐ ܡܢ
ܨܒܝܢܐ ܐܬܝܗܒ ܒܢܨܚܢܘܬ ܘܠܐ ܡܫܟܚܢܘܬ ܐܬܐܟܠ. ܠܐ ܢܬܝܕܥܘܢ ܠܗܠܝܢ
ܠܢܨܚܢܘܗܝ. ܗܠܝܢ ܡܬܟܬܫ̈ܬܐ ܕܥܡ ܐܠܗܐ ܐܦ ܠܐ ܠܝܘܢܐ ܢܬܕܪܟܘܢ. ܐܠܐ
ܦܠܓܐ ܡܢ ܐܝܬܘܗܝ ܒܗ ܡܬܝܗܒ ܒܝܕܘܗܝ. ܬܐܘܪܝܐ ܓܝܪ ܐܝܬܝܗ̇ ܗܘܬ
ܫܠܡܬܐ: ܐܝܟ ܬܐܘܪܝܐ ܕܝܠܢ܆ ܠܗܝ ܕܕܘܒܪܘܬܐ ܐܝܬܝܗ̇ ܠܡܬܦܪܥܘ.
ܠܗܘܢ ܒܠܚܘܕܝܗܘܢ ܕܐܬܝܗܒܘܢ ܓܡܝܪ̈ܐ ܒܡܪܕܝܬܐ. ܠܐ ܦܠܓܬܐ ܕܝܢ
ܐܝܬܝܗ̇: ܠܗܘܢ ܦܫܝܛܐ ܘܡܕܪܟܬܐ ܦܠܓ ܢܣܝܢ: ܐܝܟܢܐ ܕܐܦ ܠܐ
ܡܬܐܟܠܢܘܬܐ ܚܪܝܪܬܐ ܡܟܕܪܐ ܠܗܠܝܢ ܕܡܬܟܠ ܦܠܝܢ: ܘܗܫܝܢ ܓܠ ܚܠܒܐ.
ܡܕܝܢ: ܟܠܐ ܡܬܡܠܟܢܘܬܐ ܒܠܫܘܢ ܐܝܬܝܗܘܢ ܗܠܝܢ ܕܢܦܠܗܐ: ܘܒܗܘܢ
ܕܐܘܕܝ ܠܢܦܬܦܘܬܐ ܕܢܫܒܘܬܐ ܕܦܐܪܐ ܕܠܐ ܒܝܕܘܗܝ܀ ܐܝܟܢܐ ܗܟܝܠ
ܐܝܟ ܡܠܬܟ: ܠܡܬܐܟܠܢܘܬܐ ܢܦܩܐ ܕܢܫܬܐ ܐܝܬܝܗ̇: ܘܫܘܠܛܢܐ ܕܐܝܬܝܘܬܐ
ܠܗܬ ܓܒܪܐ: ܘܡܘܕܪܢܐ ܚܒܝܪܐ ܐܝܟ ܕܐܡܝܪܬ. ܘܫܠܡܗܐ ܘܡܕܡܢܐ
ܕܢܫܘܬܐ ܐܝܬܘܗܝ. ܡܛܠ ܗܢܐ: ܘܐܦ ܕܡܬܝܠܕܐ ܒܡܗ ܐܡܪ ܐܢܬ:
ܪܘܚܐ ܦܝܫܬܐ ܕܟܠܗܘܢ ܒܟܠܗ̇ ܐܢܫܘܬܐ ܀

ܡܕܓܠ ܗܟܝܠ ܦܘܠܘܣ ܕܐܡܪ: „ܘܐܦ ܕܝܢ ܠܐ ܡܕܝܢ ܒܫܒܩܘܢ ܦܠܚ̈ܐ
ܐܝܬܝܗܘܢ: ܗܫܐ ܕܝܢ ܘܕܢܫܐ ܐܢܘܢ". ܐܝܟܢܐ ܕܝܢ ܦܠܓܐ ܚܒܪ̈ܐ ܐܡܪ
ܐܢܬ. ܒܗ̇ ܗܝ ܕܗܠܘܐ ܠܟ ܕܢܦܘܩܐ ܒܡܠܐܟܘܬ ܡܛܠܠ ܐܢܬ ܒܠܚܘܕ:
ܡܬܗܒܠ ܐܢܬ ܕܝܢ ܘܠܐ ܡܕܡ ܫܠܝܡܐ: ܕܐܦ ܡܕܡ ܡܘܡܝܬܐ ܕܘܡܝܐ
ܠܟܪ ܡܢ ܗܠܝܢ ܚܫ̈ܐ ܐܢܫܝܐ. ܠܗܬ ܢܝܫܘܬܐ ܐܝܬܝܗܘܢ ܡܢ ܦܠܓܘܢܝܬܐ.
ܡܬܚܫܒܝܢ ܓܝܪ ܕܡܦܠܓܠ ܡܬܐܟܠܢܘܬܐ ܐܝܬܝܗܘܢ. ܡܐܟܘ̈ܠܐ ܢܗܝܪ̈ܐ.
ܘܕܡܬܚܫܒܝܢ ܘܕܒܫܘܕܪ̈ܐ ܫܩܡܝܢ. ܠܢܦܩܐ ܕܝܢ ܕܦܓܪ̈ܐ ܘܠܫܩܦܘܬܐ:
ܘܡܕܡ ܗܠܝܢ ܚܫ̈ܐ ܠܐ ܡܬܘܡ ܕܐܟܠܝܢ. ܗܝ ܓܝܪ ܕܐܡܝܪܐ ܠܡܪܝܐ: ܗܝ

ܫܪܪܐ ܢܒܝܒܐ. ܒܗ ܡܦܩ ܒܗܬܐ ܠܡܪܢܐ ܪܘܚܢܐܝܬ: ܡܫܬܘܕܐ ܠܗ
ܠܗܠܝܢ ܕܡܟܝܟܘܬܐ: ܡܠܟܘܬܐ ܕܫܡܝܐ. ܗܘ ܕܝܢ ܐܝܟ ܪܘܚܐ ܡܦܫܩܢܐ
ܘܡܣܒܪܢܐ: ܒܗ ܡܦܩ ܗܘܐ ܚܘܐ ܠܐܕܡ ܒܫܘܪܝܐܝܬ: ܡܫܬܘܕܐ ܠܗ
ܦܪܘܫܬܐ ܫܘܠܦܢܗ ܕܐܠܗܐ: ܒܝܘܡܐ ܕܐܟܠܝܢ ܐܢܬܘܢ ܡܢ ܐܝܠܢܐ
ܡܬܦܬܚܝܢ ܥܝܢܝܟܘܢ ܘܗܘܝܢ ܐܢܬܘܢ ܐܝܟ ܐܠܗܐ ܝܕܥܝ ܛܒܬܐ ܘܒܝܫܬܐ:
ܕܒܗ ܒܫܘܒܗܪܢܐ ܒܗ ܥܒܕܐ ܡܠܟܐ ܢܒܠܐ ܠܡܐ ܕܒܡܗܘܢ". ܐܝ ܗܟܢ
ܗܘ ܡܢ ܡܦܠܬܐ ܒܦܪܕܝܣܐ ܐܬܚܙܝ. ܘܗܠܝܢ ܠܘܬ ܚܘܐ ܐܡܪ. ܐܦܩܗ
ܕܝܢ ܒܫܘܪܝܐܝܬ ܒܝܕ ܕܦܠܛ ܠܐܕܡ. ܘܠܫܘܒܗܪܢܐ ܡܟܒܕ ܢܒܠܐ ܐܝܟ
ܕܐܡܪܬ ܗܒܪ. ܘܝܫܘܬܐ ܗܘܐ ܢܦܠܗܐ ܘܕܡܝܐ. ܒܝܬ ܝܫܘܬܐ ܗܘܐ
ܐܝܟ ܡܠܬܟ: ܐܬܪܐ ܕܠܐ ܡܬܥܒܕܢܘܬܐ. ܐܠܐ ܐܝܪܝܐܝܬ ܡܠܟ ܠܗ
ܒܬܟܐ ܐܠܗܝܐ. ܡܢ ܒܬܪ ܗܘ ܕܐܡܪ „ܘܐܦܩܗ ܐܠܗܐ ܠܐܕܡ:
ܘܐܫܟܢܗ ܠܡܕܢܚ ܦܪܕܝܣܐ ܕܒܥܕܢܐ". ܗܘܝܢ ܐܦܩܗ. „ܐܕܡ ܕܝܢ
ܝܕܥ ܠܚܘܐ ܐܢܬܬܗ ܘܒܛܢܬ ܘܝܠܕܬ ܠܩܐܝܢ": ܗ̇ܝ ܕܐܦ ܒܗ ܡܫܘܕܥܐ
ܠܒܝܕܥܬܐ ܕܡܢ ܡܟܟܝܘܬ ܒܢܝܐ: ܘܠܡܘܬܒܐ ܕܡܢ ܡܪܕܐ ܕܚܘܫܟܐ:
ܐܡܪܬ „ܩܢܝܬ ܓܒܪܐ ܒܝܕ ܐܠܗܐ". ܗܠ ܕܝܢ ܐܝ ܩܢܝܐ ܐܢܬ: ܡܟܠܠ
ܐܝܟܐ ܒܝܬ ܠܘܬܟ ܐܝܟ ܡܩܪܒܐ: ܘܠܘܬ ܟܠ ܡܢ ܕܐܝܬܘܗܝ ܪܚܡܟ:
ܒܠܒܗܘܢ ܕܗܠܝܢ ܡܬܪܒܝܢ ܒܟ: ܘܡܛܠ ܡܐܟܘܠܬܐ ܕܡܢ ܐܝܠܢܐ.
ܡܠܦܢܐ ܕܒܕܬܐ ܘܕܫܪܪܐ ܡܠܦܝܢ: ܕܠܘܬ ܬܐܘܪܝܐ ܐܠܗܝܬܐ ܡܟܠܠܢܐ
ܗܘܬ ܡܐܟܘܠܬܐ ܗܝ. ܐܠܐ ܟܝܢܝܐ ܕܦܐܐ ܐܬܚܫܒܬ. ܒܬܟ ܒܪ
ܒܬܪܝܨܘܬܗ ܗܘ ܡܟܠܠ ܐܠܗܝܬܐ: ܒܡܐܡܪܐ ܗܘ ܕܡܛܠ ܒܝܬ ܕܝܢܐ
ܕܐܠܗܐ ܗܠܝܢ. „ܘܗܒ ܢܗܘܐ. ܡܠܘܐܐ ܠܗܘ ܫܠܝܛ ܒܝܬܗ. ܢܗܘܐ
ܕܝܢ ܐܝܬܘܗܝ ܗܘܐ: ܦܘܩܕܢܐ ܕܝܗܒܬܐ: ܕܗܠܝܢ ܡܢ ܕܠܡܗܒ ܡܬܝܗܒܝܢ.

ܟܠܠ ܕܟ̈ܒܐ. ܡܘܕܥ ܕܝܢ ܥܠ ܪܘܚܐ ܕܩܘܕܫܘܬܐ ܐܝܟ ܗܝ ܕܒܬܪܟܐ:
„ܕܐܡܪܝܢ ܗܘܘ ܕܪܘܚܐ ܛܢܦܬܐ ܐܝܬ ܠܗ». ܗܘ ܕܒܠܗܘܢ ܥܒܝ̈ܕܬܐ ܘܫܟܝ̈ܚܐ
ܒܢܫܐ: ܒܥܝܢ ܡܢ ܡܘܕܥ ܠܗܘܢ ܠܗ: ܒܥܝܢ ܕܝܢ ܕܢܫܐ. ܡܛܠ ܗܢܐ ܕܐܦ
ܪܢܝܐ ܕܗܘ̈ܝܐ ܐܬܘܗܝ ܡܬܐܡܪ. ܦܪܩ ܒܠܗܘܢ ܠܘܬ ܒܝ̈ܫܬܐ: ܗܢܐ
ܘܡܟܝܢܐ ܢܦܫܐ ܕܩܘܕܫܘܬܐ ܐܫܬܠܛ ܒܒܪ̈ܝܬܐ. ܘܒܗ ܡܢܗ ܫܡܠܝܬ ܫܘܪܝܐ
ܗܕܐ ܪܘܚܐ ܕܩܘܕܫܘܬܐ: ܥܡ ܒܠܗ ܒܢܝܐ ܐܢܫܝܐ ܡܒܝܠ: ܠܡܬܕܪܢܘܬ ܘܠܐ
ܡܬܢܓܦܢܘܬ: ܡܬܠܕܐ ܘܡܬܪܒܝܐ. ܘܐܝܬ ܠܡܐܠܦܗ ܠܗܕܐ
ܛܒ ܠܘܠܐܢܘܬ: ܡܢ ܘܡܟܬܐ ܥܒܝܕܬܐ ܗܝ ܕܫܘܒܗ̈ܪܐ ܡܢ ܕܒܠܗܘܢ
ܢܫ̈ܐ: ܐܝܟ ܕܒܡܢܘܬܐ ܡܠܝܐܬܐ ܛܒܐ ܠܗ: ܗܘ ܕܝܢ ܕܪܚܡܬ ܟܣܦܐ:
ܕܪܚܡܬ ܫܘܒܚܐ: ܕܪܚܡܬ ܢܫ̈ܐ: ܕܫܒܗܪܢܘܬܐ: ܕܢܨܚܢܐ. ܘܕܗܠܝܢ
ܕܥܪܒܐ. ܠܗܘ ܕܝܢ ܕܪܚܡܬ ܐܠܗܐ: ܘܦܪܩ ܘܒܢܐ ܗܘ ܕܘܕܩ: ܡܫܬܘܕܥܐ
ܘܡܫܒܚܐ. ܐܝܬ ܐܡܬܝ ܒܗܝ ܕܠܡܬܚܫܒܘ. ܘܐܝܬ ܐܡܬܝ ܒܗܝ ܕܠܡܫܒܚܘ.
ܠܘܬ ܐܢܫܐ ܐܢܫ ܢܛܪ. ܡܢ ܐܝܠܝܢ ܕܗܠܝܢ ܒܦܓܪܐ ܐܘ ܪܘܚܢܐ. ܘܪܥܝܢܐܝܬ
ܘܡܪܢܝܢܝܬ ܐܡܝܢ ܠܟ. ܡܢ ܡܐܟܘܠܬܐ ܠܘܬ ܢܟܝܬܐ ܘܠܐ ܡܢ ܙܢܝܘܬܐ:
ܡܢܘܐ ܒܬܟܐ ܡܕܢܚܐ: ܕܐܘܕܥ ܒܪ ܐܢܫܐ ܡܕܡܝܢܐ ܗܘܘ ܕܝܢ ܐܡܪ:
ܘܐܡܪ ܗܕܝܢܐ. „ܘܚܙܬ ܐܢܬܬܐ ܕܫܦܝܪ ܐܝܠܢܐ ܠܡܐܟܘܠܬܐ ܘܢܣܒܬ
ܡܢ ܦܐܪܗ ܘܐܟܠܬ ܘܝܗܒܬ ܐܦ ܠܒܥܠܗ̇ ܥܡܗ ܘܐܟܠ.“ ܗܝ ܕܠܘ
ܕܩܘܕܫܬܐ ܐܬܘܗܝ: ܐܠܐ ܕܪܚܡܬ ܟܪܣܐ. ܐܠܐ ܐܦ ܗܕܐ: ܥܡ ܗܠܝܢ
ܐܚܪ̈ܢܝܬܐ ܡܪܓܫ ܐܢܬ. ܘܡܢܦܫܐ ܐܢܬ ܒܫܒܠܬܟ ܡܚܠܬܐ ܐܡܪ ܐܢܬ
ܒܗ ܠܘܬ „ܕܒܗܪܢܘܬ ܐܬܘܡܦ ܐܕܡ ܒܦܪܕܝܣܐ ܠܗܘܐ». ܘܗܕܐ ܥܠܬܐ
ܐܝܬ ܕܐܬܘܗܝ ܡܐܟܘܠܬܐ ܕܡܢ ܦܘܡܐ. ܘܡܬܠܝܐ ܐܝܬ ܡܛܠ ܕܢܣܝܢ ܗܘ
ܡܠܟܘܬܐ ܘܡܛܠ ܗܕܐ ܘܒܬܪ ܐܝܬ ܗܟܝܢܐ. „ܘܗܘܝܐ ܡܢ ܐܝܟ ܪܘܚܢܐ

ܬܘܒ ܡܪܕܘܬܐ ܓܝܪ ܗܟܢ ܠܗܘܢ ܠܡܘܕܝܐ ܐܝܟ ܐܝܠܝܢ ܕܒܝܫܘܬܐ
ܟܠܗܘܢ ܐܡܪܝܢ ܠܗ̇ ܠܫܠܝܚܘܬܐ: ܘܠܐ ܐܝܟ ܦܘܠܘܣ ܗܘ ܕܟܬܒ ܡܪܢܝ
ܘܡܫܠܡ ܘܠܐ ܢܠܒܫܐ: ܠܗ̇ ܡܢ ܒܫܠܘܬܐ ܐܡܪܝܢ: ܠܗ̇ ܕܝܢ ܡܒܫܠܘܬܐ ܦܫܛ
ܬܪܒܝܬܐ ܕܝܠܗ ܒܢܨܚܬܐ ܘܐܝܟ ܫܘܡܠܝܘܬܐ ܕܟܠܒܐ ܡܪܒܒ ܠܗ
ܠܡܬܪܒܝܢܘܬܐ ܘܡܫܘܚܐ: „ܐܝܬܝܟܘܢ ܠܟ ܓܝܪ ܐܡܪܝܢ ܐܝܬܝܟܘܢ: ܡܢܐ ܐܚܪܢܐ
ܒܟܠܐ ܐܠܗܐ ܐܠܐ ܐܢ ܘܪܒܐ: ܒܗ ܡܢܐ ܕܫܠܝܚܘܬܐ ܒܢܝܫܘܬܐ ܚܘܒܐ
ܠܡܪܡܝܘܬ ܘܪܒܐ ܕܒܝܢ ܐܝܟܐ. ܗܘ ܕܡܟܒܘ ܢܠܒܟܐ". ܐܠܐ ܚܘܝܢ ܚܝܢ
ܒܐܝܠܝܢ ܕܡܢ ܠܟܠ ܐܬܐܡܪ ܐܘ ܡܬܐܪܐ. ܕܠܐ ܚܘܠܦܐ ܕܠܘܬ ܐܢܫܬܐ
ܕܟܡܘܗܐ ܡܬܝܢܝܢ ܐܝܬܘܗܝ ܫܠܝܚܘܬܐ: ܐܦ ܠܐ ܡܟܒܕܘܬ ܒܢܝܐ
ܒܗ ܒܕܡܘܬܐ. ܐܠܐ ܗܘ ܠܐ ܢܡܘܣܐ ܘܕܠܐ ܡܨܘܝܬܐ ܕܪܢܫܬ
ܪܓܬܐ: ܕܢܦܩ ܡܢ ܬܘܡܪܐ ܢܡܘܣܐ: ܘܐܠܐ. ܕܠܐ ܒܪܡ ܠܡܟܐܐ ܗܘ
ܘܪܒܐ: ܫܡܥ ܠܐܫܟܝܐ ܢܒܝܐ ܕܐܡܪ: „ܬܘܟܒܘܗܝ ܠܡܢ ܕܐܝܬ ܠܗ ܘܪܒܐ
ܒܝܡܘܗܝ: ܘܒܬܐ ܒܐܘܪܫܠܡ. ܘܬܘܒ ܢܦܩܘܢ ܬܘܒܐ ܘܪܒܐ ܐܪܥܐ ܘܒܢܐ"܀
ܘܪ ܟܘܫܐܬ ܡܬܪܝܐ ܟܠ ܢܠܗܐ ܕܒܢܝܐ. ܘܪܡܐܝܬ ܐܟܫܪܐ ܒܬܐܘܪܝܐ
ܬܫܡܝܐ: ܟܠ ܘܪܒܐ ܕܡܬܪܬܘܬܐ: ܘܕܘܠܦܢܐ ܗܘ ܪܘܫܢܐ: ܕܡܢܗ ܒܢܝܐ
ܗܓܢܐ ܗܘܝܢ ܕܡܫܬܘܕܝܢ ܠܐܠܗܐ. ܘܒܬܫܝܢ ܢܡܘܣܐ ܕܝܢ ܡܘܫܐ
ܐܡܪ: „ܒܪܢܝܢ ܢܠܗܐ ܕܒܪܘܟ". ܘܐܬܪܢܝܬܐ ܐܝܬܝܗ ܗܝ ܕܠܡܗܕܘܬܐ
ܗܓܢܬܐ ܕܡܠܠ ܗܕܐ ܐܝܬܝܗܝܢ ܢܡܘܣ. ܐܝܬ ܕܝܢ ܐܘ ܗܘܐ. ܢܒܠܐ
ܐܝܬܝܟ ܕܠܡܟܒܕܘܬ ܒܢܝܐ ܠܡܐܬܐ ܘܕܒܫܠܝܚܘܬܐ ܘܕܒܡ ܫܠܝܚܬܐ ܠܢܫܐ
ܡܘܫܐ ܐܝܬ ܠܡܟܠܘ ܐܝܟ ܐܢܐ ܢܐܡܪ ܒܕܡܘܬ ܡܫܝܚܐ ܘܡܬܠܢܝܐ ܗܘܘ
ܕܒܓܘܦܗܘܢ ܥܠܝܢ. ܒܬܒܬ ܓܝܪ ܒܗ ܒܫܒܠܬܐ ܘܗܡ ܡܠܐ ܘܠܝܠ
ܗܠܝܢ ܕܐܬܬܚܝܡ ܗܘܐ ܢܓܫܐ. ܐܡܪ ܘܡܢ ܡܢܝܢ: ܕܒܟܠܝܘܡ ܡܬܦܫܡ

ܘܕܒܢܝܐ ܐܝܟ ܕܐܡ̇ܪ ܐܢܬ. ܘܒܡܠܬܐ ܡܬܟܬܬܐ. ܘܡ̈ܠܝܐ ܐܡ̇ܪ ܐܢܬ
ܕܐܢܬܘܢ: ܡܢ ܗܠܝܢ ܕܟܬܪܒܝܬܐ ܡܬܢܣܒܝܢ. ܡܛܠ ܕܡܢ ܒܪܗ ܐܝܟ
ܡܫܝܚܐ ܐܣܒܪܬ ܕܡܢ ܡܪܬܐ ܡܪܝܡ ܡܬܝܠܕܢܝܬܐ ܐܝܬܘܗܝ ܦܓܪܐ.
ܘܡܛܠ ܗܢܐ ܡܢ ܐܢܫܐ ܒܢܝܫܬܐ ܡܬܕܒܪ ܠܘܬ ܚܛܝܬܐ. ܡܕܝܢ: ܠܒܢܝܗ
ܕܦܓܪܐ ܗܘ ܕܡܬܝܪܐܬ ܡܬܕܒܪ ܠܡܣܟܢܘܬܐ: ܫܘܒܚܐ ܡܫܬܡܠܝܐ ܗܘ.
ܘܠܐ ܒܗ ܚܝܒ ܐܢܬ ܠܗܘܢ ܕܫ̇ܡܥܝܢ ܠܡܐܡܪ. ܕܗܐ ܚܛ̈ܗܐ ܡܣܬܟܠܢܐ:
ܡܫܝܢ ܐܢܘܢ ܡܢ ܡܬܬ̈ܒܥܢܐ ܘܦܓܪܢܐ. ܠܘ ܓܝܪ ܡܛܠ ܕܚܛܝܐ: ܠܘ
ܗܘܠܢܐܝܬ ܘܦܓܪܢܐܝܬ ܚܛܐ: ܐܠܐ ܠܘ ܗܘܠܢܐܝܬ. ܗܐ ܡܢ ܒܪܗ
ܒܕܘܡܝܐ ܕܠܘܬ ܗܘ. ܘܫ̈ܠܡܗܐ ܕܟܬܪ̈ܒܝܬܐ ܕܟܠ ܐܢܫܐ: ܕܪܘܪܒܝܢ ܡܢ
ܗܠܝܢ ܕܦܓܪܐ ܡܬܝܚܕܝܢ. ܠܗܘ ܓܝܪ ܘܐܦ ܚܘܒܐ ܡܬܦܫܐ ܗܘܐ.
ܕܒܗ ܒܡܛܠܬܗܝܢ ܕܚܒܠܝܬܐ ܘܡܠܐܟܝܬܐ ܐܝܬܘܗܝ ܗܘܐ: ܒܪܡ ܠܐ
ܫܘܒܚܐ ܐܠܗܝܐ ܚܛܐ. ܗܢܐ ܕܝܢ ܟܠܗ ܡܕܡܪܢܐܝܬ ܡܪܒܒܐ ܠܟ
ܒܡܩܪܒܬܐ ܕܛܠܝܘܬܐ. ܕܐܡ̇ܪ ܐܢܬ ܒܠܬܐ ܠܘܬ ܢܣ̈ܛܘܪܐ ܐܝܟ ܗܘ
ܕܫܠܦ ܫܠܝ̈ܚܐ ܒܐܣܟܡܐ ܓܒܪ ܐܢܬ ܠܗ̇ ܠܡܠܬܐ ܕܬܘܩܐ ܘܬܬܒܕܠ
ܐܢܘܢ. ܐܝܟ ܐܝܠܝܢ ܕܠܚܛܝܬܐ ܒܢܫܝܬܐ ܐܡܪܝܢ ܠܗ ܘܠܘ ܡܒܢܫܝܬܐ:
ܒܗܠܝܢ ܡ̈ܠܐ (1). "ܡܛܠ ܗܢܐ ܗܢܘܢ ܗܘܝܢ ܕܢ̈ܝܫܐ ܕܠܒܫܘܢ: ܗܢܘܢ
ܕܒܡܫܝܚܘܬܐ ܘܒܕܘܒܪ̈ܐ ܡܢܗܪ̈ܐ: ܠܠܐ ܡܬܡܫܟܢܘܬܐ ܬܪܝܨܘ:
ܘܡܫܝܚܝܢ ܠܗܘܢ. ܕܠܘ ܒܠܚܘܕ ܠܐ ܢܕܥ ܠܗܘܢ ܡܢ ܚܛܝܬܐ: ܐܠܐ ܕܐܦ
ܡܠܦܝܢ ܐܢܬܘܢ ܕܚܝ̈ܘܬܐ ܐܝܬܘܗ̇ ܘܠܘ ܡܒܢܝܫܬܐ ܐܝܟ ܗܘ ܕܐܡ̇ܪ:
ܐܢܬܘܢ ܓܝܪ ܐܡ̇ܪܝܢ ܐܢܬܘܢ ܡܛܠ ܐܢܫܐ ܒܟܠܐ ܐܠܗܐ. ܐܠܐ ܐܢ
ܘܒܠܐ". ܡܛܘ ܕܠܐ ܢܬܡܗ ܠܘܬ ܗܠܝܢ: ܕܡܪܬܐ ܒܫܘܬܐ ܪܡܙܝܢ ܒܦܫܝܛܬܐ

(1) In margine notatur auctor hujus citationis ܢܣܛܘܪܝ

ܡܬܬܙܝܥܬ ܥܡ ܐܠܗܐ: ܕܠܦܘܠܓܐ ܗܘܐ ܕܢܦܫܬܐ ܢܛܠ. ܘܠܗܘܢ ܡܢ
ܦܪܝܫܘܬܐ ܢܐܡܪ ܒܝܫܬܐ. ܘܠܗܘܢ ܕܬܪܒܝܬܐ ܡܥܒܝܢܬܐ: ܘܐܡܪ ܗܟܢܐ.
ܡܫܘܐ: ܕܪܒܐ ܗܘ ܢܦܫܬܐ ܕܡܥܒܝܢܐ ܐܘ ܒܬܪ ܗܘ ܕܒܝܫܐ. ܘܡܫܝܪܐ
ܡܠܘܬܐ ܡܫܬܠܡܢܘܬܐ: ܡܢ ܗܘ ܕܡܬܪܥܝܢܘܬܐ. ܡܛܠ ܕܗܦܟܐ: ܡܫܪܪܐ
ܐܢܬܘܢ ܡܢ ܡܠܘܬܐ ܗܠܝܢܘܬܐ. ܠܐ ܦܪܝܫܐ ܗܘ ܒܬܪ.. ܘܐܢܫܐ ܐܢܐ
ܕܢܦܫܬܐ ܒܝܫܬܐ ܡܥܒܫ ܐܢܐ ܐܡܪ ܠܟ. ܗܘ ܕܐܡܪܬ ܕܐܢܬ. ܘܕܠܘ
ܥܘܪܐ ܡܥܒܝܢܐ ܐܢܬ ܠܗ. ܥܡܠܝܢ ܒܬܪ ܡܢ ܐܒܗܬܐ ܘܕܢܫܐ: ܕܡܠܦܝܢ
ܒܐܢܠܝܢ ܕܡܢ ܠܟܠ ܐܬܬܩܝܡ: ܕܬܪܒܝܬܐ ܐܢܬܘܢ ܡܒܝܢܐ ܕܒܠܗܘܢ
ܢܦܫܬܐ: ܕܡܬܦܩܘ ܐܢܬܘܢ: ܕܟܠ ܒܗܪܐ ܢܠܘܢ ܒܠܬܗ ܕܢܦܫܬܐ.
ܐܢܒܝܐ ܕܝܢ ܠܐ ܡܬܬܙܥ ܐܢܬ ܠܡܩܒܠ ܬܪܒܝܬܐ ܒܝܫܬܐ ܕܒܠܗܘܢ
ܒܢܝ ܐܢܫܐ: ܕܠܢܦܫܬܐ ܡܬܪܥܝܢܬܐ ܘܦܪܝܫܬܐ ܐܡܪ ܐܢܬ ܕܡܠܠܐ
ܡܢ ܗܘ ܡܫܬܠܡܢܘܬܐ ܘܕܬܪܒܝܬܐ. ܠܘ ܒܬܪ ܗܘ ܒܗ ܗܘ ܐܢܬܘܢ ܗܘ
ܕܬܬܝܣܒ ܒܪܒܝܐ ܪܒܬܐ ܕܒܘܪܐ. ܘܒܕܡܐ ܠܗܕܐ ܬܘܩܢ. ܠܗܘ
ܕܐܦ ܒܗ ܒܦܪܝܪܐ ܗܘ ܒܘܪܐ ܢܬܡܫ. ܐܦܢ ܒܬܪ ܗܘ ܡܪܝܐ: ܠܗܘ
ܕܐܢܫ ܢܣܘܪ ܒܐܢܬܬܐ ܐܝܟ ܕܢܪܒܘܗܝ: ܒܘܪܐ ܕܝܗ: ܐܠܐ ܡܦܪ ܛܘܪܐ
ܘܫܘܠܦܐ ܕܡܫܒܪܐ ܦܪܝܫܐ: ܠܦܘܬ ܡܬܬܢܝܚܘܬܐ ܕܪܘܚܐ ܪܒܬܐ
ܗܝ ܕܬܪܒܝܬܐ. ܒܕܡܐ ܘܫܘܝܐ ܗܘ ܕܐܪܒܥܝܢ ܘܬܡܢܝܐ ܕܡܬܗܦܟ
ܒܒܪܬܐ ܘܕܝܫܬܐ ܐܡܪ ܗܟܢܐ: „ܐܦ ܗܘ ܕܐܢܫ ܢܪ ܠܟ ܐܢܬܬܐ ܕܢܡܣܟ
ܒܗܘ: ܠܐ ܕܝܢ ܬܐܬܐ ܠܟܒܕܐ ܪܒܬܗ: ܡܬܛܝܒܐ ܕܡܢ ܛܒܝܘܬܐ
ܐܫܬܘܕܝ." ܡܬܬܙܥ ܐܢܬ ܗܘܠ ܥܡ ܒܬܟܐ ܡܕܢܚܐ ܐܡܪܝ ܒܪܘܚܐ:
ܘܠܡܩܒܠ ܬܫܒܘܚܬܐ ܕܡܠܦܢܐ ܒܫܪܪܐ ܘܠܡܩܒܠ ܦܘܕܪܐ ܘܫܘܝܐ ܒܕܬܢܐ
ܡܛܠ ܗܕܐ ܥܒܕܘܢܐ ܢܣܒ ܐܢܬ ܕܢܦܫܐ ܗܘܝܢ ܡܬܪܥܝܢܐ ܘܦܪܝܫܐ:

ܕܝܢ ܕܟܠ ܦܘܪܩܢܐ ܚܫܫ ܗܘܐ ܘܐܦ ܐܬܚܫܒ: ܗܘܢܐ ܗܘܐ ܡܕܝܢ ܐܬܚܫܒ».
ܘܗܕܐ ܐܬܚܫܒܬ܂ ܐܦܢ ܠܐ ܡܬܚܙܝܢ»: ܒܡܠܝܘܬܐ ܕܡܐܣܘܪܘܬܐ ܗܝ ܕܐܡܪܝܢ
ܘܒܬܚܘܝܬܐ. ܘܢܣܝܒ ܠܒ ܕܝܢ ܡܕܝܢܬܐ ܘܡܘܪܝܬܗ ܒܦܘܪܩܢܐ ܘܠܐ ܒܝܫܐ
ܢܬܠ ܠܗ ܠܫܠܝܚܐ: ܘܠܫܒܠܐ ܗܘ ܕܟܕܫ ܡܢ ܒܦܘܪܩܢܐ. ܒܪ ܕܗܘܝܐ
ܠܘ ܥܦܝܪ ܗܕܪ ܘܠܘܬ ܡܬܬܪܘܬܐ: ܠܘܒܠܐ ܒܝܫܐ ܪܘܒܠܬܐ ܕܢܣܝܒ ܒܢ.
ܢܬܪܐܝܬ ܕܝܢ ܒܗ ܡܢܗ ܐܬܕܒܪ. ܒܪ ܪܢܝܬܐ ܚܪܘܬܐ ܦܩܕ.
ܘܠܫܠܝܚܬܐ ܒܕܡܘܬ ܢܡܘܣܐ ܡܩܒܠ ܦܩܕ. ܒܬܪ ܕܝܢ ܒܐܓܪܬܐ ܡܕܡܝܬܐ
ܕܠܘܬ ܣܘܩܘܣܘܣ(1) ܗܟܢܐ: „ܐܡܪܝܢ ܚܢܢ ܗܟܝܠ: ܕܡܛܠ ܕܡܢ ܠܒܪ
ܦܘܩܕܢܐ ܗܘ ܕܐܬܐܡܪ: ܒܝܫܐ ܐܝܬܝܗ ܩܒܠ ܢܒܠܐ: ܘܡܬܚܫܒܢܐ ܗܘܬ
ܬܪܝܢܘܬܐ ܕܟܢ ܡܢ ܐܓܪܬܐ ܕܒܣܪܐ: ܗܘܐ ܕܝܢ ܡܢ ܘܒܠܐ ܢܣܝܒܬܐ:
ܐܠܝܨܐܝܬ ܗܘܬ(2) ܡܛܠ ܦܘܪܩܢܐ ܕܠܢ ܗܠܝܢ ܕܒܐܪܒܥܐ: ܗܝ ܕܐܬܒܪܝܫ
ܡܠܬܐ ܗܘ ܕܐܠܗܐ. ܡܛܠ ܕܠܒܣܪܐ ܗܘ ܐܝܬܝܗ ܕܡܬܒܥܒܪ ܠܫܒܠܐ.
ܘܐܬܒܪܗ ܒܪܘܚܗ ܪܓܬܐ ܕܠܗ ܢܒܕܘܢܗܝ. ܘܡܛܠ ܕܐܬܬܗܝ ܚܝܐ
ܘܡܣܝܢܐ. ܢܛܠ ܡܢ ܠܫܒܠܐ ܕܒܗ: ܢܒܐܐ ܕܝܢ ܒܘܒܠܐ ܢܣܝܒܐ. ܗܘ ܕܝܢ
ܒܗܘܢ ܕܪܘܚܗ ܐܓܪܬܐ. ܗܟܢܐ ܓܪ ܐܝܬ ܗܘܐ ܕܬܡܘܬ ܢܣܝܒܬܐ
ܕܒܗ. ܠܗܕܝܢ ܚܢܢ ܓܪ ܘܠܦܘܒܢܐ ܦܘܠܘܣ ܕܢܡܘܣܐ ܕܫܠܝܚܬܐ ܡܪܐ
ܠܘܒܠܐ ܗܘ ܕܐܣܝܒ ܒܢ». ܢܕܝܢܐ ܗܟܝܠ: ܕܗܝ ܕܐܬܒܪܗ ܒܪܘܚܗ
ܐܓܪܬܐ: ܘܒܗܕܐ ܢܣܒܪ ܘܒܠܐ ܗܘ ܢܣܝܒܐ ܕܒܢ: ܘܢܡܘܣܐ ܕܗܝ
ܕܢܣܝܒܐ ܢܗܘܐ: ܘܠܗܘܢܐ ܗܘ ܡܕܒܪܢܐ ܠܦܘܢܝܐ ܢܕܒܪܘܢܝ. ܗܕܐ
ܢܣܝܒܬܐ ܐܬܢܣܒ. ܠܗܝ ܕܝܢ ܕܡܢ ܒܦܘܪܩܢܐ ܓܕܫܬ: ܒܝܫܬܐ ܠܐ ܐܦܝܫ
ܐܡܪ ܡܬܘܡ. ܡܢ ܐܝܕܐ ܗܟܝܠ ܚܠܘܦ ܠܗ. ܠܗܘ ܢܓܪܐ ܕܚܫܒܠܬܐ

(1) Notatur graece Σουκκεσος (2) In margine notatur αναγκαις

ܬܬܩܪܐ: ܘܠܐ ܒܝܫܬܐ. ܘܐܡܪ ܗܟܢܐ. "ܟܠ ܡܢܘ ܕܢܫܪ ܕܥܒܕ ܒܠ
ܢܦܩܐ ܕܡܢ ܐܠܗܐ ܫܡܝܢ ܠܐܢܫܝܢ ܕܢܘܟܪ̈ܝܢ ܡܬܟܪܟ ܘܠܐ ܠܐܢܫܝܢ
ܕܡܬܚܫܡ. ܐܝܟܢܐ ܥܒܕ ܕܣܓ̈ܝܐܐ ܘܒܝ̈ܫܬܐ ܣܓ̈ܝܐܬܐ ܒܗ ܠܗ ܢܟܬܐ
ܕܡܐܟܠܬܐ ܫܒܘܩ ܠܦܐܪܐ ܐܟܠܝܢ: ܘܐܫܬ̈ܝܐ ܕܝܢ ܕܡܢ ܥܢܒܐ ܣܓ̈ܝܐܐ
ܐܫܬܝܢ: ܘܠܫܢܐ ܒܡܟܐ ܘܒ̈ܝܢ ܡܬܪܟܪܟܝܢ. ܗܟܢܐ ܐܦ ܗܠܝܢ ܠܘܬ
ܗܕܐ ܪܫܝܥܘܬܐ ܠܐ ܢܣܡܘܩܘܬܐ ܐܫܬܡܫܘ. ܐܢ ܕܝܢ ܐܡܪ ܐܢܬ:
ܡܢ ܐܝܟܢܐ ܗܕܐ ܒܝܫܘܬܗ ܕܪܘܚܐ. ܗܕܐ ܡܢ ܡܣܬܥܪܢܘܬܗ ܕܐܠܗܐ.
ܡܣܬܥܪܢܘܬܐ ܕܝܢ ܕܐܠܗܐ ܡܢ ܐܝܟܢܐ: ܡܢ ܒܠܥܕ ܕܗܘ ܕܫܒܩܗܘܢ"
ܘܒܬܪ ܟܡܐ ܕܝܢ ܕܥܡܫܐ ܒܬܪ ܗܟܢܐ: "ܡܛܠ ܗܢܐ ܗܒܠ ܠܗ ܠܐ ܐܡܪ
ܐܝܟܢܐ ܕܠܐ ܐܝܕܥܘ ܠܐܠܗܐ: ܐܠܐ ܐܝܟܢܐ ܕܠܐ ܦܪܫܘ ܕܢܐܚܕܘܢ
ܠܐܠܗܐ. ܒܫܘܕܥܐ ܕܬܪܒܝܬܐ ܡܫܒܠܬܐ ܘܫܪܝܪܬܐ ܢܬܪܐܝܬ ܡܫܘܐ
ܕܐܬܝܗ̇ ܚܛܝܬܐ. ܘܠܐ ܡܢ ܗܝ ܕܐܬܚܛܝܘ: ܘܠܘ ܕܒܡܪܐ ܐܝܟܢܐ
ܕܐܢܫܝܢ ܡܢ ܗܘܦܟܐ ܐܡܪܝܢ. ܐܠܐ ܕܬܪܒܝܬܐ ܘܕܪ ܟܬܐ ܒܫܢܬܐ
ܐܝܬܝܗܘܢ ܚܛܗܐ. ܘܡܟܢܫܐ ܕܒܝ̈ܫܬܐ ܡܢ ܬܡܢ ܐܝܬܝܗ̇. ܡܛܠ ܕܢܫܪ
ܗܘ ܗܘܢܐ ܡܫܠܢܐ ܗܘܐ: ܒܗܠܝܢ ܐܬܟܪܦ ܡܒܢܠ ܘܐܬܗܦܟ. ܒܢܪ
ܕܐܬܡܒܠ ܗܘܢܐ ܡܕܒܪܢܐ" ❖

ܗܟܢܐ ܘܦܪܝܒܘܢܘܣ ܗܘ ܡܫܠܠ ܐܠܗܘܬܐ ܒܐܦܪܝܬܐ ܕܠܘܬ
ܡܠܐܕܘܢܝܘܣ ܒܪ ܠܘܬ ܐܦܠܝܢܘܣ ܡܬܒܬܫ. ܕܐܡܪ ܕܗܘܢܐ ܠܐ
ܐܬܝܗܒ ܡܢ ܐܠܗܐ ܡܠܬܐ ܗܘ ܕܐܬܒܪܝܫ ܡܛܠܠܬ: ܘܡܛܠ ܐܝܟ
ܕܒܪ ܠܠ ܦܘܕܢܐ ܐܠܗܢܐ ܡܫܠܠ: ܗܟܢܐ ܐܡܪ: "ܗܘ ܕܢܫܪ ܕܠܦܘܕܢܐ
ܡܒܠ: ܗܢܐ ܠܢܝܫܘܬܐ ܢܬܠ. ܗܢܐ ܘܠܒܪ ܦܘܕܢܐ ܐܡܪܝܢ. ܗܘ ܕܝܢ
ܕܒܪ ܠܠ ܢܦܫܘܬܐ: ܗܢܐ ܘܟܠ ܦܘܪܩܢܐ ܚܘܝܘ ܗܘܐ ܢܬܪܐܝܬ. ܗܘ

ܠܪ̈ܗܘܡܝܐ ܟܬܒ ܗܘܐ ܐܡܪ. „ܢܗܒ̈ܬܗܘܢ ܓܒܪ ܢܠܦ ܠܚܫܝܫܘܬܗܘܢ
ܒܚܫܬܐ: ܒܗܝ ܕܠܒܪ ܡܢ ܒܝܬܐ". ܡܢܐ ܗܟܝܠ. ܠܐ ܡܬܟܝܢ ܐܢܬ: ܕܚܫܝܫܘܬܐ
ܒܚܫܬܐ ܐܡܪ: ܘܠܐ ܢܨܝܚܘܬܐ. ܘܚܫܝܫܘܬܐ ܡܢ ܕܢܣܒ̈ܬܐ ܐܝܬܝܗ̇: ܗܝ
ܕܗܘܝܐ ܒܐܝܕܗ̇ ܡܒܒܕܘܬ ܒܝ̈ܬܐ ܘܦܘܒܠܐ ܕܓܝܫܐ: ܠܘ ܪ̈ܓܬܐ ܕܓܘܪܐ:
ܗܝ ܕܢܨܝܚܘܬܐ ܐܝܬ ܠܗ̇ ܫܘܠܡܐ. ܐܠܐ ܗܝ ܢܡܘܣܝܬܐ ܕܒ̈ܕܪܐ ܘܢܫܝܐ
ܠܝܠܕܐ ܕܒܝ̈ܬܐ: ܗܘ ܕܡܛܠ ܐܡܒܝܗ ܕܗܘܐ ܒܠܡܐ ܘܦܡ. ܕܠܒܪ ܡܢ
ܒܝܬܐ ܕܝܢ: ܗܝ ܕܢܨ̈ܚܢܐ: ܐܦ ܟܠ ܕܒܪ̈ܐ ܡܫܬܚܫܝܢ ܒܗ̇. ܢܨܝܚܘܬܐ ܗܟܝܠ
ܒܚܫܬܐ ܕܢܣܒܬܐ ܠܘ ܢܨܝܚܘܬܐ ܗܝ: ܕܠܝܟܘܡܐ ܕܫܘܬܦܘܬܐ ܐܝܬ ܠܗ̇
ܗܘܐ ܓܪܘܬܐ. ܟܕ ܕܝܢ ܢܡܘܣܐ ܕܠܐ ܠܫܘܠܛܢܐ ܗܘ ܕܠܐ ܡܦܣ: ܠܕܐܝܟ
ܐܢܫܐ: ܠܗܘ ܕܠܘܬ ܫܘܬܐ ܐܘ ܐܡܪܐ: ܐܘ ܠܘܬ ܦܪܘܦܐ ܐܡܝܪܐ
ܕܐܝܟ ܗܠܝܢ: ܐܠ ܐܢܫ ܠܘܬ ܗܠܝܢ ܡܢ ܛܠܝܐ ܬܪܒܝܬܗ: ܠܗܘܢܗ
ܕܪ̈ܓܬܐ ܐܝܟ ܒܠܘܒܐ ܡܗܒܠ ܘܡܒܪ ܟܠ ܢܡܘܣܐ. ܠܘ ܕܝܢ ܡܛܠ
ܢܨܝܚܘܬܐ ܕܢܣܒܬܐ: ܠܫܘܠܦܐ ܕܡ̈ܛܝܐ ܘܠܒܗܪܘܢܐ ܕܫܘܒܚܐ ܕܡܛܝܗ
ܗܘܝܐ ܗܝ ܕܠܡܫܘܠܦܐ: ܢܨܝܚܘܬܐ ܒܚܫܬܐ ܦܪܐ ܐܝܬ. ܒܗܪܘܢܐ ܓܒܪ ܗܘܝܐ
ܕܡ̈ܛܝܐ ܗܘ ܐܝܟ ܕܐܡܪܬ. ܒܗܪܘܢܐ ܕܝܢ ܠܘ ܒܝܬܐ ܗܘܐ. ܕܢܨܝܚܘܬܐ
ܓܒܪ ܐܢܪܐ ܕܗܝ. ܬܪܒܝܬܐ ܕܦܫܬܐ: ܐܝܬܝܗ̇ ܒܗ̇ ܪܘܪܐ ܠܒܠܬܐ. ܕܐܦ
ܓܒܪ ܡܢ ܡܬܬܕܒܪܢܘܬܐ ܕܗܘܝܐ ܘܕܫܝܐ ܡܬܬܕܒܪܢܐ ܢܨܝܚܘܬܐ. ܘܡܛܠ
ܒܬܒܐ ܘܕܝܫܐ ܘܡܢ ܒܠܗܘܢ ܐܝܠܝܢ ܕܒܡܕܒܪ̈ܢܘܬܐ ܐܝܟ ܢܡܘܣܐ ܡܦܪ
ܡܬܕܒܪܝܢ ܗܟܢܐ ܢܡܘܣܐ ܐܝܬ ܠܡܐܠܦ. ܘܠܐܝ ܠܡܕܝܢܐ ܢܘܚܝܢ
ܐܦܝܣܩܘܦܐ ܕܦܘܩܝܦܝܦܠܝܘܣ ܒܕ ܠܘܬ ܓܒܪܐ ܗܘܝܐ ܕܗܫܐ ܐܬܡܒܠ
ܡܢ: ܡܦܫܩ ܟܬܒܪ ܓܒܪܐ ܕܐܪ̈ܒܒܐ ܒܕ ܡܫܝܐ „ܕܒܒܪ̈ܢܐ ܕܢܡܘܣܐ
ܕܡܢ ܬܪܒܝܬܐ ܢܦܩ ܠܢܨܝܚܘܬܐ ܢܗܒ ܒܠܬܐ: ܕܡܒܝܫܘܬܐ ܒܐܝܢܐܬ

ܒܬܪ̈ܥܝܬܐ: ܘܐܬܚܕܝܢ ܘܡܬܬܕܒܪܝܢ ܡܢܗ ܒܢ̈ܝܐ ܕܗ̇ܘ ܢܦܫܐ ܢܘܪܐ. ܡܛܠ
ܗ̇ܪܐ ܐܦ ܦܘܠܘܣ ܒܗ ܐܡܪ „ܕܐܝܬܝܟܘܢ ܗܘܝܢ ܒܒܢ̈ܝܐ ܒܢ̈ܝܐ ܕܢܘܗܪܐ"
ܐܘܟܦ ܘܐܡܪ ܠܥܒܪ̈ܝܐ: „ܕܥܒܕܝܢ ܗܘܝܢ ܡܫܡ̈ܫܢܐ ܕܟܗܢܐ ܘܬܪ̈ܥܝܬܐ".
ܗܢܘ ܕܝܢ ܕܐܦ ܦܓܪ̈ܢܝܐ ܘܒܬܪ̈ܥܝܬܐ ܢܛܝܪܝܢ ܗܘܝܢ. ܘܚܙܝ ܠܝ ܠܡܫܡܠܝܘܬܐ
ܕܬܪ̈ܥܝܬܐ ܥܠܝܡܬܐ. ܕܐܝܟܢܐ ܠܟܠ ܙܢܐ ܕܢܛܪܬܐ ܕܬܪ̈ܥܝܬܐ ܘܕܡܫܡ̈ܫܢܐ
ܕܐܬܒܪܗ ܒܪܝܫܝܬ ܦܬܓܡܐ: ܢܛܪܗ ܢܗܒ ܠܗ. ܐܦ ܥܒܪ ܗ̇ܘ ܕܢܒܥܐ
ܘܗ̇ܠܝܢ ܢܒܥܐ ܕܝܠܝܬܐ ܗ̇ܘ ܕܝܩܨܐ ܘܠܘ ܕܦܓܪܐ. ܘܒܪܝܟ: ܡܫܡ̈ܫܢܐ ܕܟܗܢܐ
ܠܢܛܪܬܐ ܦܓܪܢܝܬܐ ܥܒܕܗ ܘܡܫܘܚܐ ܕܡܢ ܬܪ̈ܥܝܬܐ ܒܥܒܝܕܬܐ ܘܦܩܥܐ
ܕܡܕܒܪܐ ܗ̇ܘ ܠܗ ܐܝܟ ܕܡܫܡ̈ܫܢܐ ܘܢܛܪܐ ܠܦܓܪܐ ܐܝܬܝܗܘܢ ܐܦ ܚ̈ܛܐ
ܐܝܠܝܢ ܕܒܗ̇ ܒܦܓܪܐ ܡܫܬܟܚܝܢ. ܕܐܝܟ ܕܝܢ ܒܥܕܢܐ ܠܒܬܒܐ ܐܠܗܝܐ:
ܕܠܒܘܕܝܗܘܢ ܕܢܫܐ ܒܢ̈ܝܐ ܕܝܠܗܘܢ ܕܚܛ̈ܝܐ ܢܘܪܐ: ܡܘܕܐ ܘܕܘܝܕ
ܕܐܡܪ ܡܒܝܐ: „ܘܒܪܗ ܕܒܘܠܐ (1) ܠܐ ܢܘܣܦ ܠܡܒܐܫܘ ܠܗ". ܘܗܘ ܕܝܢ
ܡܪܝܐ ܡܛܠ ܢܘܗܪܐ ܐܡܪ. ܘܠܐ ܐܢܫ ܡܢܗܘܢ ܐܒܕ ܐܠܐ ܒܪܗ
ܕܐܒܕܢܐ، ܘܥܠܝܡܐ ܕܝܢ. ܠܐܝܠܝܢ ܕܒܐܘܢܓܠܝܘܢ ܠܐ ܗܝܡܢܘ: ܒܢ̈ܝܐ ܕܠܐ
ܡܬܦܛܡܘܬܐ ܥܒܕܗ. ܢܛܪܬܐ ܕܝܢ ܒܚܝܘܬܐ: ܘܠܐ ܐܢܫ ܡܢ ܐܝܠܝܢ
ܕܡܬܪܒܝܢ ܬܪ̈ܣܝܬܐ ܐܫܠܡ. ܐܠܐ ܐܡܪ ܐܢܬ ܕܐܦ ܗܘ ܛܒܐ ܢܛܪܬܐ
ܒܝܫܬܐ ܠܦܓܪܢܝܬܐ ܐܝܟ ܥܒܝܕܬܐ ܥܒܕܗ. ܡܢܐ ܡܒܝܠ. ܗ̇ܘ ܢܛܪܬܐ
ܡܫܝܚܬܐ ܕܒܠܬܐ ܗ̇ܘ. ܠܡܢܗܘܢ ܡܢ ܥܒܪ ܕܢܛܪ̈ܗܐ ܐܡܪ ܒܝ̈ܫܐ.
ܠܡܢܗܘܢ ܕܝܢ ܡܫܝ̈ܚܐ. ܘܐܝܢܐ ܗܘ ܗܘܢܐ ܕܗܘܢܐ ܦܘܪܫܢܐ ܕܠܐ
ܕܠܦܘܬܐ. ܡܬܪܕܝܢ ܚܝܢ ܥܒܪ ܚܠܦ ܒܟܠ ܙܢܐ ܕܢܛܪ̈ܗܐ: ܐܝܟ ܡܢ
ܕܒܫܪܪܐ ܢܛܪܝܢ ܚܝܢ ܘܠܘ ܕܒܠܐܘܬ. ܐܝܢ ܠܟ. ܐܠܐ ܘܗܘ ܥܠܝܡܐ ܒܗ

(1) Ad marginem graece notatur : ανομια

ܒܗ ܢܦܩܐ ܗܘܬ݀ ܠܡܬܪܒܝܘ ܠܒܪ ܡܢ ܗ̇ܝ ܕܘܟܐ ܠܡܬܪܒܝܘ. ܠܗ̇ܝ ܕܗܘ
ܡܪܢܐ ܟܠ ܗܝܡܢܘܬܐ ܫܠܝܡܬܐ ܢܩܝܡܝܘܗܝ ܒܗ ܡܢܟܝܪ ܘܡܫܘܕܥ ܠܗ̇ ܡܢ
ܦܠܓܘܬܐ ܗܪܛܝܩܘܬܐ ܘܡܢ ܟܠ ܫܒܠܐ. ܐܦ ܕܝܢ ܠܡ̈ܠܝ ܓܝܪ ܐܢܬ
ܠܡܦܩܘܗܝ: ܕܫܟܚܬܐ ܡܢ ܒܗ ܦܘܩܐ ܓܝܪ ܐܢܬ ܡܢ ܗ̇ܪܟܐ ܫܒܩܬ. ܘܐܡܪ
ܕܝܢ ܕܝܠܟ: ܗܕܐ ܢܛܝܪܐܝܬ ܓܘܢ ܠܗܘܢ. ܕܠܠܐܝܬ ܓܒܪ ܕܠܐ ܐܠܗ
ܡܫܝܚܐ ܐܢܬ ܠܗ: ܐܝܟ ܐܢܫܐ ܕܐܡ̇ܪ „ܕܠܝܬ ܐܠܗܐ" ܐܠܐ ܒܗ ܕܟܡܐ
ܠܗ̇ ܠܡܕܥܐ: ܗ̇ܝ „ܕܐܡ̇ܪ ܢܒܠܐ ܒܠܒܗ": ܗ̇ܝ ܕܠܝܬ ܐܠܗܐ: ܕܢܒܠܐ ܘܠܐ
ܕܗܘܐ ܒܒܗܬܐ ܡܬܚܫܒܬܐ ܘܒܟܘܫܐ ܡܫܝܚܐ ܠܗ ܠܓܒܪܢܫ. ܡܛܠ ܕܐܦ
ܦܘܠܘܣ ܕܡܟܪܙܘܬ ܐܠܗ̈ܐ ܗ̇ܘܐ ܡܠܦܢܐ ܐܝܟ ܡܠܬܟ: ܕܐܡ̇ܪ „ܕܐܢܬ
ܐܠܗ̈ܐ ܣܓܝܐܐ ܘܡܪ̈ܘܬܐ ܣܓܝܐܐ". ܐܠܐ ܒܗ̇ܝ ܕܒܬܪ ܐܡܪ: „ܕܠܝܬ
ܐܠܗܐ ܐܠܐ ܐܢ ܚܕ". ܘܓܡܪ ܟܠ ܦܠܚܘܬܐ ܘܐܦܩܗ: „ܐܢ ܗܘ ܕܐܝܬ
ܕܡܬܐܡܪܝܢ ܐܠܗ̈ܐ". ܒܪܡ ܡܢ ܦܠܓܘܬܐ ܗܪܛܝܩܘܬܐ. ܕܡܫܠܡܬܐ
ܓܒܪ ܗ̇ܝ ܕܠܫܘܠ ܡܫܝܚܐ: ܗ̇ܘܝܐ ܓܒܪ ܪܫܡ ܒܠܗܘܢ ܕܒܬܒܐ: ܪܘܡܝܐ
ܗ̇ܘ ܡܟܫܦܢܐ ܫܠܝܚܐ: ܗ̇ܘ ܕܠܓܘܕܦ̈ܐ ܗܠܝܢ ܕܐܬܐܡܪ ܒܫܘܠܦ
ܗܘܦܟܐ ܫܢܐ: ܒܠܗ ܗܘܡܟܐ ܒܝܕ ܒܠܗܝܢ: ܠܫܘܪܘܬܐ ܕܝܠܗ. ܠܐܝܠܝܢ
ܕܦܓܠܝܢ ܒܗ ܡܫܝܚܐ. ܘܕܠܐ ܗܘܝܐ ܫܘܪܘܬܗ ܟܠ ܗ̇ܘ ܕܡܟܫ. ܐܠܐ
ܐܦ ܐܝܟ ܒܗ ܒܕܡܘܬܐ ܕܗ̇ܘ ܕܐܫܬܒܩ ܪܘܚܐ ܒܗܘܢܗ. ܘܠܫܠܛܬܐ
ܐܡܪ ܕܒܝܫܬܐ ܗ̇ܝ ܘܕܠܒܪ ܡܢ ܒܢܝܐ ܐܢܫܘܗ̇ ܫܠܝܚܐ ܡ̇ܢ ܓܒܪ ܡܛܠܬܟ:
ܐܝܠܝܢ ܕܒܝܕ ܦܠܚܘܬܐ ܕܡܬܐܬܝܐ ܕܒܟܣܪ ܕܦܪܘܩܢ ܡܫܝܚܐ ܐܬܦܪܩܢ
ܐܡܪ „ܘܐܬܝܢ ܗܘܝܢ ܒܒܝܬܐ ܒܢ̈ܝܐ ܕܪܘܓܙܐ". ܗܘܘ ܕܝܢ ܫܪܝܪܐܝܬ.
ܗ̇ܘ ܓܝܪ ܕܗ̇ܘܐ ܐܝܠܝܢ ܕܫ̇ܩܠܝܢ ܠܪܘܓܙܐ: ܒܪ ܪܘܓܙܐ ܡܫܬܡܗ. ܐܦ
ܓܝܪ ܓܒܪܐ ܐܢܬ ܠܡܬܒܐ ܐܠܗܝܐ: ܕܠܐܝܠܝܢ ܕܒܝܫܐ ܡ̇ܕܡ ܒܪܘܚܗܝܢ

ܒܗ ܟܠ ܗܘ ܕܗܘܝܐ ܒܪܐ. ܡܛܠ ܕܝܢ ܡܬܘܡ ܠܦܪ̈ܨܘܦܐ ܫܒܝܚܐ
ܘܦܪ̈ܝܫܐ ܘܠܗ ܠܡܫܝܚܐ ܒܫܘܚܠܦ ܡܠܬܐ ܕܒܪܢܫܘܬܐ ܠܝܫܘܥ. ܐܘ
ܒܚܠܘܒܠܐ ܠܒܪܝܘܬܐ ܘܠܡܫܠܡܢܘܬܐ ܕܡܛܘܠ ܠܗ̇ܝ ܕܐܝܬܘܗ̇ ܕܡܬܝܪܘܬܐ
ܘܕܫܝܐ ܢܦܩ̈ܐ. ܘܗܘ ܓܝܪ ܕܠܡܠܠܐ ܘܠܬܪ̈ܓܘܬܐ ܠܦܘܬ ܡܫܘܕܥܢܘܬܐ
ܕܦܪ̈ܨܘܦܐ ܕܡܘܕܝܢ ܢܦܫ. ܕܐܝܟ ܐܝܟܢ. ܫܡܫܐ ܕܝܘܐ ܒܟܬܒܐ ܐܠܗܝܐ.
ܒܘܟܝܢ ܡܢ ܕܒܫܘܬܐ: ܒܘܟܝܢ ܕܝܢ ܕܡܬܝܪܘܬܐ ܐܝܬܘܗܝ ܡܫܘܕܥܢܐ. ܒܘܟܝܢ
ܓܝܪ ܒܠܫܢܘܬ ܦܐܪ̈ܐ ܘܪܡܙܘܬܐ ܐܡܪ: „ܣܘܟܬ ܪܫܝܢܐ ܕܡܬܬܪܝܢ ܘܡܬܒܠܐ
ܐܝܟ ܐܪ̈ܙܐ ܕܠܒܢ“. ܒܘܟܝܢ ܕܝܢ ܡܛܠ ܒܫܡܫܘܬ ܪܘܚܐ ܘܡܫܡܫܢܘܬܐ
ܕܒܗܘܦܠܐ: ܘܫܡܝܘܬ ܗܘܦܟܐ ܘܒܠܘܬܪܐ: ܘܕܠܘܬ ܫܡܝܐ ܡܬܝܚ ܘܬܪܝܢ.
„ܘܕܢܘܩܐ ܐܝܟ ܕܠܐ ܢܦܪܘܫ ܘܐܝܟ ܐܪ̈ܙܐ ܗܘ ܕܠܒܢ ܢܣܒܐ“. ܘܫܡܪܐ
ܒܗ̇ ܒܕܡܘܬܐ. ܠܦܘܬ ܗ̇ܝ ܕܫܡܝܐ. ܒܘܟܝܢ ܡܢ ܕܪ̈ܘܚܢܘܬܐ ܐܝܬܘܗܝ
ܡܫܘܕܥܢܐ. ܐܝܟ ܐܝܟܐ ܕܐܡܪ ܦܘܠܘܣ „ܒܫܡܪܐ ܕܝܢ ܕܒܠܒܐ ܪܘܚܢ“.
ܒܘܟܝܢ ܕܝܢ ܕܝܘܠܦܢܐ ܪܘܚܢܝܐ ܐܝܟ ܕܐܝܬ ܠܡܫܒܚ ܡܛܘܠ ܒܪ ܡܛܘ ܕܐܡܝܪܐ
ܫܒܝܚܬܐ: „ܐܫܬܘ ܫܡܪܐ ܗܘ ܕܡܙܓܬ ܠܒܘܢ“. ܡܛܠ ܗܕܐ ܡܬܟܐܫ
ܠܗܘܢ ܟܠܗ ܠܐܢܫܝܢ. ܟܠ ܕܠܐ ܐܡܪ ܐܝܟ ܠܡܪ̈ܕܝܬܐ ܘܠܡܫܬܘܕܥܢܘܬܐ:
ܠܒܬܐ ܘܫܠܝܡܘܬܐ. ܐܝܟ ܕܝܢ ܪܓܐ ܗܘܬ ܠܝ ܕܐܫܐܠ ܐܝܟܘܢ ܕܡܨܒܝܢ
ܗܘܘ ܕܐܝܟ ܗܝܟ ܐܦܘܗܐ ܐܝܬܝ. ܐܝܟܢܐ ܕܡܛܠ ܚܫܐ ܕܒܟܝ ܐܝܫܐ
ܐܬܒܣܝܗܘܢ ܠܬܪܥܐ: ܐܘ ܕܠܐ ܡܢܟܐ ܐܝܟ ܕܐܦܪܘܫ ܠܝܘܠܦܢܐ ܡܫܠܡܢܐ:
ܘܕܐܘܦܒ ܠܗܘܢ ܒܕܡܘܬ ܒܒܝܪܐ: ܘܕܠܐ ܐܬܡܨܝܐ ܕܡܬܚܫܚܢܘܬ ܐܝܟ
ܬܫܡܫܬܗܘܢ ܕܦܠܚܘܗ: „ܘܠܡܒܝܢܘܬܐ ܒܡܠܦܢܘܬܐ ܫܠܝܡܬܐ. ܘܠܐܝܠܝܢ
ܕܡܬܚܫܝܢ ܐܟܘܗ“. ܐܠܐ ܗܕܐ ܘܠܐ ܡܕܡ ܐܚܪܢܐ ܐܝܬܝܗ: ܐܠܐ
ܕܠܒܕܬܐ ܘܠܦܠܓܐ. ܘܐܦ ܓܝܪ ܒܝ ܗܝ ܕܡܬܒܥܐ ܗܘܬ ܕܬܗܘܐ ܒܫܘܕܥܘܗ

ܡܐ ܠܝ ܘܠܟ. ܘܠܡܫܡܫܢܘܬܐ ܐܡܪ ܕܡܫܠܠܐ: ܠܡܘܬ̈ܒܐ ܫܡ̈ܝܢܐ: ܘܠܐܪ̈ܥܢܝܐ
ܡܢ ܗܠܝܢ ܢܫܘܕܥܘܬܐ ܕܬܕܒܝܪܬܐ ܘܕܡܘܬ̈ܒܐ ܒܢ̈ܝܐ ܘܪ̈ܘܚܢܝ. ܠܐܠܗܐ ܡܩܒܠ
ܕܐܬܝܗܒܝܢ. ܠܫܘܕܪܐ ܕܝܢ ܫܡܝܢܝܐ ܘܡܫܠܦܢܐ. ܒܡܠܘܗܝ ܓܒܪ ܕܗܘ
ܡܬܝܚܝܕ ܐܢܐ. ܘܕܡܫܬܘܕܥܘܬܐ ܦܪܐ ܠܗܘ ܕܡܢ ܡ̈ܢܐ ܐܫܬܠܚ.
ܒܡܫܘܪܝܬ ܬܕܡܘܪܬܐ ܕܐܠܗܐ ܘܦܪܘܩܢ ܡܫܝܚܐ. ܘܐܡܪ ܡܛܠ ܗܢܐ:
ܕܢܒܝܐ ܐܡܪ. ܘܝ ܠܗܘܢ ܕܪܘܡܝܢ ܠܗ ܡܢ ܫܘܕܪܐ: ܘܒܬܪ ܥܒܪܐ ܪܕܦܝܢ.
ܘܠܒܝܘܬܐ ܡܢ ܠܐ ܢܠܦܐܝܬ ܐܝܟ ܪ̈ܘܫܐ ܡܢܟܦ. ܕܡܫܠܦܐܝܬ ܗܘ̈ܝܢ.
ܒܕܘܒܬܐ ܐܚܪܬܐ ܓܒܪ ܗܘ ܢܒܝܐ ܠܗܘܢ ܕܒܬܪ ܥܒܪܐ ܪܕܦܝܢ ܢܗܒ
ܘܢܐ ܘܐܡܪ. „ܫܘܕܪܐ ܓܒܪ ܢܣܒ ܐܢܘܢ". ܘܒܕܘܒܬܐ ܐܚܪܬܐ ܘܗܢܘܢ
ܕܪܘܡܝܢ ܕܠܐ ܫܘܕܪܐ ܒܗ ܐܡܪ: „ܘܝ ܠܒܠܒܠܐ ܡܥܒܪܐ: ܐܒ̈ܪܐ ܕܛܘܪܐ
ܕܐܦܪܝܡ: ܦܪܚܐ ܕܫܘܒܚܝܐ ܗܘ ܕܢܦܠ: ܒܠ ܪܝܫ ܛܘܪܐ ܗܘ ܒܒܢܝܐ.
ܗܢܘܢ ܕܪܘܡܝܢ ܕܠܐ ܫܘܕܪܐ". ܒܟܠ ܡܢܘ ܓܒܪ ܕܪܘܡܐ ܒܫܝܢܐ. ܒܕܡܘܬ
ܗܠܝܢ ܕܡܬܠܠܗܘܢ ܡܬܢܒܐ: ܪܘܡܐ ܒܗܘܢܘܢ ܒܫܒܗܪܢܘܬܐ. ܡܦܫܩ ܕܝܢ
ܠܦܬܓܡܐ ܗܢܐ ܕܐܬܒܠܒܠ ܘܐܡܪ. ܕܠܘ ܒܠܝܘܕ ܡܛܠ ܫܛܝܘܬܐ ܒܝܫܘܬܐ
ܐܠܐ ܘܗܘܝ ܕܠܒܪ ܡܢ ܒܝܬܐ ܡܫܬܒܪܐ. ܠܐ ܡܬܠܒܒ̈ܢܘܬܐ ܐܬܝܗܒܝܢ
ܗܠܝܢ. ܠܐܘܪܚܐ ܡܫܝܢܐܝܬ ܠܡܕܦܐ ܠܐ ܫܒܩ. ܒܠ ܐܘܪܚܐ ܕܝܢ ܡܠܬܐ
ܕܠܡܘܒܠܐ ܕܡܗܦܟܝܢ ܗܢ̈ܘܢ ܕܐܬܝܗܒܝܢ ܓܠܝܬܐ. ܡܢܘ ܕܝܢ ܦܠܓܗ̇
ܠܫܛܝܘܬܐ. ܠܒܝܫܘܬܐ ܘܠܒܪ ܡܢ ܒܝܬܐ. ܗܘ̇ ܕܗܘ ܗܢܐ ܐܢܬ ܐܡܬܝ ܕܐܦ
ܡܫܝܚܘܬܐ ܐܡܪ ܠܗ̇. ܢܐܡܪܘܢܝ ܠܡܫܠܦܢܐ ܗܘ ܕܡܥܒܪܐ ܒܗ ܐܬܬܐ
ܠܡܥܒܪܬܐ. ܐܘ ܓܒܪ ܫܛܝܘܬܐ ܒܦܪܗܣܝܐ ܕܡܥܒܪܢܐ ܐܬܝܗ̇ ܐܝܟܢܐ ܕܐܦ
ܐܬܝܗ̇. ܘܒܕ ܢܦܩܝܢ ܫܡ ܒܐܝܕܝܬ ܡܬܬܕܫܝܢ ܫܡ. ܐܘ ܐܦ ܒܝܕܝܬ ܐܬܝܗ̇
ܕܒܢܝܐ. ܠܐ ܐܢܫ ܡܬܬܒܒ ܡܗܘܐ ܒܪܢܫܐ. ܠܒܠܬܐ ܕܝܢ ܡܒܠܠܐ ܠܗ̇ ܡܢ

ܗܠܝܢ ܓܝܪ ܐܝܬܘܗܝ ܬܫܘܝܬܐ ܗܘ ܚܙܝܪܐ. ܠܡܠܟܘܬܗ ܕܝܢ ܕܗܘܐ ܠܗ ܠܐ
ܡܫܝܚܐ ܗܘܬ ܕܬܬܒܥܐ ܒܢܨܚܬܐ ܕܡܘ̈ܕܝܢܐ ܗܝ ܕܗܘܝܐ: ܗܝ ܕܒܟܠܗ
ܒܢܝܐ ܡܛܠ ܡܪܚܡܢܘܬܐ: ܘܝܗܒ ܐܢܘܢ ܕܠܡܠܦܢܘܬܐ ܕܒܘܣܡܐ
ܕܡܘܠܒܘܬܐ ܢܟܝ̈ܪܬܐ ܡܫܢܝܬܐ. ܘܦܠܓܘܬܐ ܐܠܦ. ܘܒܪܝܢ ܠܐ ܐܬܒܨܬ.
ܕ̈ܝܢܐ ܡܫܒܚܗ ܕܝܢ: ܗܠܝܢ ܕܝܢ ܐܝܬܘܗܝ ܗܘܘ ܡܫܢܐ ܘܐܟܪܗܘܢ: ܡܫܢܐ
ܓܝܪ ܫܪܪܐ ܗܘܐ ܕܒܝܬܗ ܕܐܠܗܐ ܐܝܟ ܒܒܪܐ ܐܝܬܝܐ ܕܟܬܝܒ: ܒܗ
ܦܠܚܘ ܗܘܘ ܒܠܫܘܢ ܒܪܝܫ ܫܦܘܬܐ ܟܕ ܬܡ̈ܢܝܐ ܢܒܝ̈ܐ: ܐܬܝܕܥܬ.
ܠܗܘܢ ܒܠܐܢܫܬ ܕܠܫܡܪܐ ܦܠܚܐ ܕܡܠܦ̈ܢܐ ܕܐܘܠܦܢܗܘܢ ܐܚܪܢܐ ܢܛܪܗ
ܠܒܝܬܗ. ܘܒܢܝ̈ܐ ܐܚܪ̈ܢܐ. «ܐܒܪܗܡ ܓܝܪ ܐܒܘܟܘܢ: ܐܡܪ ܗܘ ܡܫܝܚܐ
ܠܘܬ ܝܗܘ̈ܕܝܐ: ܐܬܪܓܪܓ ܠܡܚܙܐ ܢܚܙܐ ܗܘ ܝܘܡܝ. ܘܚܙܐ ܘܚܕܝ». ܗܠܝܢ
ܐܝܬܝܗܝܢ ܦܠܚ̈ܬܐ ܘܡܫܡܫܢܘ̈ܬܐ ܕܠܡܠܐ ܐܠܗܘ̈ܬܐ ܢܦܩ̈ܢ. ܡܢ ܗܠܝܢ ܕܝܢ
ܕܡܦܠܓܢܐܝܬ ܐܡܪܢ ܠܐܢܫܝܢ ܘܠܬܪ̈ܝܢܘܬܐ ܫܪܪ̈ܬܐ ܘܦܪܝܫܐܝܬ ܠܘܬ ܗܠܝܢ
ܕܠܡܘܒܠܐ ܡܬܦܢܝܢ: ܘܠܘܬ ܒܕ̈ܘܦܢܐ ܡܬܚܙܝܢ: ܠܡܒܢܝܢ ܡܗܝܡܢܝ ܘܕܡ
ܘܠܡܗܦܟܘ ܐܦܝ̈ܢ. ܐܦ ܓܝܪ ܐܡܪܝܢ ܐܢܫ ܠܡܐܡܪ: ܕܡܫܬܘܬܐ ܗܕܐ
ܢܦܘܩܐ ܗܝ ܡܫܡܠܝܢܐ ܗܘ ܕܢܚܠܐ ܗܘ ܕܗܘܐ ܒܦܪܕܝܣܐ ܐܝܟ ܕܗܘ ܐܡܪ.
ܒܗܘ ܢܡܘܣܐ ܕܬܠܬܐ. ܘܒܢܝܬܐ ܕܡܫܝܚܘܬ ܚܙܐ ܘܡܫܡܠܝܐ ܕܪܦܘܝܬܐ ܦܪܐ
ܠܒܘܫܡܐ: ܗܘ ܕܠܠܘܗܝ ܐܦ ܐܬܡܫܟ ܢܨܘܠ: ܐܘ ܒܪܢܫܐ ܗܘ ܕܡܢܗ
ܒܡܠܟܗ ܕܐܠܗܐ ܐܬܦܠܓ. ܘܡܫܘܚܦ ܡܠܟܘܬܗ ܡܦܪܕܢܐܝܬ ܘܠܐ
ܘܠܦܢܝܬ ܒܗܝܢ ܒܡ̈ܠܐ: ܕܠܟܠܗ ܚܙܝܪܐ ܗܘ ܕܡܢ ܡܬܚܙܝܢܘܬܐ ܒܝܫܬܐ
ܐܫܬܝ. ܘܠܝܠܕܬ ܠܐܠܗܐ ܢܦܫܬܐ ܡܠܟ ܠܗ. ܘܗܠܐ ܡܬܒܣܡܢܐܝܬ ܢܗܦܟܬ
ܠܘܬ ܢܒܬܐ: ܘܗܐ ܐܦ ܠܡܠܟܐ ܕܡܪܢܫܘܬܐ ܕܢܚܡܬ ܢܒܬܐ ܡܡܠܠܐ:
ܘܐܡܪܐ ܚܙܝܪܐ ܠܘܬ ܠܗܘܢ. ܘܡܛܠ ܗܕܐ ܡܬܚܫܒܐ ܘܡܫܬܒܚܐ ܐܝܬܝܬܐ

ܐܝܟ ܕܚܙܐ ܠܒܢܝܐ ܒܐܝܕܘܗܝ". ܘܕܠܒܪܬܐ ܐܝܟ ܒܬܘܠܬܐ ܕܒܢܬܐ
ܒܠܬܐ ܢܬܒܥܘܪ ܠܗ. ܐܝܟ ܗܝ ܕܡܢ ܦܘܠܘܣ ܠܦܘܪ̈ܥܢܐ ܐܡܪܝܢܐ:
„ܡܟܪܬܟܘܢ ܓܝܪ ܠܓܒܪܐ ܚܕ ܒܬܘܠܬܐ ܕܕܟܝܬܐ ܠܡܩܪܒܘ ܠܡܫܝܚܐ" ܘܗ̇ܘ
ܕܡܛܠܬܗ ܐܦ ܝܘܚܢܢ ܡܥܡܕܢܐ ܐܡܪ ܗܘܐ: „ܗܘ ܕܐܝܬ ܠܗ ܟܠܬܐ
ܚܬܢܐ ܐܝܬܘܗܝ". ܘܗܘ ܕܝܢ ܡܛܠ ܬܠܡܝ̈ܕܐ ܕܝܠܗ ܐܡܪ: „ܠܡܐ ܡܫܟܚܝܢ
ܒܢܘ̈ܗܝ ܕܓܢܘܢܐ ܠܡܬܐܒܠܘ: ܟܡܐ ܕܥܡܗܘܢ ܐܝܬܘܗܝ ܚܬܢܐ".
ܡܫܬܘܬܐ ܗܟܝܠ ܢܘܗܪܐ ܐܝܬܝܗ̇ ܗܘܬ̇ ܕܡܠܟܘܬܐ ܘܢܘܦܫܘܬܐ ܗ̇ܝ
ܡܬܚܬܢܢܘܬܐ: ܗ̇ܝ ܕܝܗܒ ܢܦܫܗ ܡܫܝܚܐ ܠܥܕܬܐ ܕܝܠܗ: ܗܘ ܚܬܢܐ
ܕܒܢܝܐ ܕܥܕܬܐ ܗ̇ܝ ܕܒܦܪ̈ܘܩܗ ܡܙܡܢܐ ܗܘܬ̇ ܠܡܫܬܘܬܐ: ܗ̇ܝ ܕܠܘܬ
ܠܐܠܗܐ: ܗ̇ܝ ܒܬܘܠܬܐ: ܗ̇ܝ ܐܡܬܐ: ܘܢܝܚܐ ܗܘܬ̇ ܕܢܦܫܐ ܡܟܪܐ. ܗܘܝܘ
ܕܝܢ ܡܠܬܐ ܕܡܠܦܢܘܬܐ ܗ̇ܝ ܕܐܬܝܗܒܬ̇ ܠܒܢܝܬܐ ܕܗܝܡܢܘܬܐ: ܡܛܠ
ܕܡܛܠ ܕܐܝܬ ܡܠܦܢܘܬܗ ܕ̈ܟܝ ܒܗܘܢܐ ܘܦܪ̈ܫܢܐ: ܠܡܫܬܡܠܝܘܬܐ ܕܝܠܗܘܢ
ܫܠܝܡ ܗܘܐ. ܗܘܝܘ ܕܡܛܠܬܗܘܢ ܐܦ ܐܫܥܝܐ ܐܡܪ: „ܘܦܐܠܝܢ
ܠܚܡܪܐ ܒܡܢ̈ܝܐ ܫܠܝܡ": ܕܡܠܦܝܢ ܘܠܦܢܐ ܕܦܘܩܕ̈ܢܐ ܕܒܢ̈ܝ ܐܢܫܐ:
ܐܝܟܢܐ ܕܡܟܝܠ ܡܢ̈ܐ ܢܗܘܐ ܟܠ. ܘܟܕ ܕܝܢܐ ܕܠܘܬ ܚܢܢ ܬܪܥܝܬܗܘܢ
ܠܡܫܝܚܐ ܐܡܪܬ̇ ܠܗ ܚܡܪܐ ܠܝܬ ܠܗܘܢ. ܘܡܫܟܢܐ ܗܘܬ̇ ܠܗ ܬܘܒ
ܐܦ ܠܘܬ ܡܗܝܡܢܘܬܐ ܕܚܡܪܐ ܐܚܪܢܐ ܕܐܚܪ̈ܐ ܡܢܗܢܐ. ܡܛܠܗܢܐ ܐܡܪ
ܠܘܬܗ ܝܫܘܥ: „ܡܢܐ ܠܝ ܘܠܟܝ ܐܢܬܬܐ: ܠܐ ܥܕܟܝܠ ܐܬܬ ܫܥܬܐ ܕܝܠܝ".
ܕܠܚܡܪܐ ܕܠܐ ܡܫܬܠܝ: ܘܠܐ ܐܟܘܬ ܐܫܦܐ ܠܐ ܗܘܐ ܝܘܢܐ: ܒܕܡܝܐ
ܕܗܒܠ ܐܝܟ ܘܡܘܦܐ. ܘܠܕܡܝܐ ܕܝܠܝ ܡܢܘܦܐ ܐܝܟ. ܘܦܪܘܠܛܐ ܢܐܬܐ ܒܠ
ܗܘܝܘ ܕܒܐܪܟܐ. ܕܥܕܬܐ ܕܝܢ ܠܡܠܦܢܘܬܐ ܡܢܝܚܬܐ ܘܐܫܝܢܬܐ: ܠܘܬ
ܪܬܝܚܐ ܘܢܘܚܝܐ ܘܫܪܪܐ ܘܦܘܝܚܘܬܐ ܕܡܫܬܝܐ ܪܘܚܢܐ ܡܫܢܝܩ ܐܢܐ.

ܒܪ ܬܠܡܝܕܐ ܡܬܦܩܕܝܢ ܗܘܘ ܕܢܛܠܘܢ ܐܝܟ ܠܐܢܫܐ. ܐܠܐ ܗܘܝܘ
ܡܫܡܫܢܐ ܗܘܝܐ ܢܩܒܠܘܢܗ. ܘܕܡܢ ܚܕ ܡܢ ܒܢܝܢ ܠܐ ܡܩܒܠܝܢ ܗܘܝܘܬܐ
ܕܡܫܒ ܒܐܦܐ. ܘܐܒܢܝܐ ܠܗ ܐܝܠܝܢ ܕܗܘ: ܐܠܐ ܐܝܠܝܢ ܕܐܬܦܪܫ ܠܚܫܝܫܘܬܐ
ܕܡܢܐ ܠܒܢܝܐ ܡܚܒܐܐ. ܘܗܠܝܢ ܐܝܟ ܕܡܠܘ ܠܟ ܒܕܡܘܐ ܠܟܠ: ܐܝܟܢܐ
ܕܐܦ ܠܐ ܚܕܐ ܚܠܝܨܘܬܐ ܕܡܫܪܐ ܢܩܒܠܝܢ ܗܘܘ. ܘܗܘܝܢ ܐܡܪ ܢܫܘܒ:
„ܕܠܘ ܗܫܐ ܘܐܢܬܘܢ ܠܪܒ ܗܡܟܐ. ܘܐܢܬܘܢ". ܪܒ ܗܡܟܐ ܕܝܢ ܐܢܬܘܢ،
ܠܘ ܚܕ ܡܢ ܐܝܠܝܢ ܕܡܫܡܫܝܢ ܟܠ ܬܫܡܫܬܐ ܐܠܐ ܗܘ ܪܒܐ ܗܘ ܕܗܘ
ܕܡܬܐܡܪ ܦܪܘܠܝܚܐ. ܗܘ ܕܝܢ ܕܒܝܬܐ ܗܘ ܕܡܫܡܫܘܬܐ ܚܕ ܕܟܢܟܐ
ܐܝܬ ܠܗ. ܗܘ ܕܐܝܟ ܕܠܡܐܡܪ ܒܗ ܝܬܝܪ ܠܟܠ ܘܠܬܚܬ ܢܗܘܐ ܡܬܕܪܝ.
ܘܦܘܫ ܠܡܒܢܝܐ ܘܠܚܫܘܬܐ: ܘܒܗܠܝܢ ܡܬܠܒܫ: ܕܒܗ ܚܝܦܘܬܗ ܢܒܫܡ
ܠܡܢܝܢܐ. ܠܗܢܐ ܗܒܠ ܦܘܫ ܢܫܘܒ ܕܪܢܫܘܬܐ ܕܡܢܐ ܗܠܝܢ ܕܐܫܬܢܦܘ
ܠܫܡܪܐ ܢܬܠܘܢ. ܕܒܬܪ ܗܘܐ ܗܘܝܗ ܘܕܒܢܐ ܐܢܬܘܢ ܗܘܐ ܠܗ
ܦܘܪܫܢܐ ܕܠܒܡܬܐ. ܐܝܟܢܐ ܕܠܘ ܚܡܪܐ ܒܠܚܘܕ. ܐܠܐ ܕܐܦ ܚܡܪܐ
ܡܬܪܐ ܢܗܘܐ ܕܐܢܬܘܢ ܗܘܐ. ܒܗ ܐܡܪ ܠܚܬܢܐ: „ܟܠ ܒܪ ܐܢܫܐ
ܠܩܘܕܡ ܚܡܪܐ ܗܘ ܛܒܐ ܣܐܡ. ܘܡܢܐ ܕܪܘܝܘ ܠܗܘ ܕܒܨܝܪ. ܐܝܬ ܕܝܢ
ܢܛܪܬܘܢ ܠܚܡܪܐ ܛܒܐ ܒܕܡܘܐ ܠܗܫܐ". ܗܠܝܢ ܡܢ ܗܒܠ: ܡܛܠ:
ܦܘܫܩܐ ܦܫܝܩܐ ܕܬܕܡܘܪܬܐ ܕܫܒܝܚܘܬܐ: ܘܕܡܢ ܠܒܪ ܡܬܚܙܝܐ:
ܡܠܬܐ ܕܐܘܢܓܠܝܘܢ ܗܢܟܐ ܠܝ. ܠܗܘܢ ܕܝܢ ܕܠܘܬ ܒܡܫܘܐ ܕܬܪ̈ܬܝܢܬܐ
ܒܡܪܐܝܬ ܡܫܒܚܝܢ ܠܡܫܚܬ: ܠܘܬ ܟܠܗ ܒܪ ܬܐܘܪܝܐ ܠܐ ܐܝܫ ܗܦܘܫ:
ܠܘ ܒܡܬܪܐ ܚܫܝܒܐ ܡܫܬܒܚ. ܐܦ ܒܪ ܡܫܬܘܬܐ ܡܕܒܪܐ ܕܝܫܘܥ:
ܐܝܟ ܕܦܫܝܩܘܬܐ ܠܡܫܬܘܬܐ ܒܗ ܡܐܬܝܬܐ ܕܒܒܫܪ ܐܬܬܐ ܘܠܘܬ
ܗܘܘ ܕܟܠ ܐܪܒܐ. „ܠܐ ܒܪ ܐܬܬܐ ܕܢܕܘܢ ܠܠܡܟܐ ܐܡܪ ܐܘܢܓܠܝܘܢ:

ܢܒܥ. ܗܘ ܓܝܪ ܕܐܬܦ ܒܝܕ ܡܫܝܚܐ ܒܪܡܙܐ: ܠܛܠܝܐ ܗܘ ܕܡܢܗܝܢ ܐܫܪܝܗ
ܠܐ ܐܝܬܘܗܝ ܐܠܐ ܡ̈ܢܐ: ܠܡܫܪܝܐ ܡܫܬܠܛ. ܗܘ ܒܗ ܒܕܡܘܬܐ
ܐܝܬܘܗܝ: ܠܗ ܒܗ ܠܗ ܠܛܠܝܐ: ܘܒܐܝܠܢܐ ܕܫܘܪܝܐ ܫܪܝܐ ܢܒܥ. ܘܥܡܗ
ܕܬܬܐ ܬܬܐ. ܘܠܘܬ ܟܠ ܦܠܚܘܬܐ ܡܫܬܠܛ. ܘܐܬܒܪܝܢ ܕܐܝܢܝܐ ܠܗ
ܠܬܕܡܘܪܬܐ ܒܝܕ ܒܪܘܝܐ ܡܪܒܒܐ ܡܦܬܐ: ܘܫܪܪܐ ܠܗ ܡܠܬܗ. ܡܢ
ܟܠ ܕܗܘܐ. ܘܦܫܛ ܠܡܫܒܪܢܘܬܐ ܕܦܘܠܚܢܐ ܕܟܠܬܐ. „ܐܝܬ ܗܘܝ ܠܗܢ
ܬܡܢ: ܐܓܢ̈ܐ ܥܠ ܕܒܐܦܐ ܕܗܘܝܢ ܐܝܟ ܕܠܬܕܡܘܬܐ ܕܢܗܘܪ̈ܝܐ. ܕܒܪܝܢ
ܡܢ ܬܪܝܢ ܪ̈ܒܒܐ ܐܘ ܬܠܬܐ. ܐܡܪ ܠܗܘܢ ܝܫܘܥ ܡܠܘ ܐܝܟ ܠܐܓܢ̈ܐ
ܡ̈ܝܐ. ܘܡܠܘ ܐܝܟ ܒܪܡܙܐ ܠܟܠ". ܡܛܠ ܓܝܪ ܕܢܡܘܣܐ ܗܘ ܕܒܝܕ
ܡܘܫܐ ܦܩܕ ܗܘܐ: ܕܗܘ ܕܡܩܪܒ ܠܡܕܡ ܕܛܡܐܐ: ܢܫܝܓ ܡܐܢܘܗܝ
ܘܢܣܚܐ ܒܡ̈ܝܐ. ܡܛܠ ܐܣܝܘܬܗ ܕܗܕܐ ܬܕܒܝܬܐ: ܟܠ ܕܦܠܣܛܝܢܐ ܛܒ
ܐܝܬܝܗ ܒܝܫܬܐ. ܘܡܢ ܒܝܬܐ ܐܘ ܢܣܪܘܬܐ ܠܐ ܫܬܝܐ: ܐܠܐ ܐܘ ܡܢ
ܒܐܪ̈ܬܐ ܐܘ ܡܢ ܓܘܒܐ ܡܬܠܝܐ ܣܚܝܬܐ ܠܗܝܢ ܠܐܓܢ̈ܐ ܕܡܠܝܢ
ܘܡܛܒܢ ܠܗ ܠܡܕܐ. ܐܝܬܝܗܝܢ ܗܘܝ ܠܢܗܘܪ̈ܝܐ ܕܗܘܝܢ ܡܛܠ ܕܒܟܠܟܠ
ܢܗܘܘܢ ܡܬܕܟܝܢ. ܠܗܠܝܢ ܗܟܝܠ ܕܡܢ ܓܪܣܐ ܗܘܝܢ ܗܦܝܟܬܐ ܐܝܬܝܗܝܢ
ܗܘܝ. ܦܩܕ ܗܘܐ ܝܫܘܥ ܕܢܡܠܘܢ ܐܝܟ ܡ̈ܝܐ. ܐܝܠܝܢ ܕܡܢ ܕܒ̈ܢܐ ܗܦܝܟܬܐ
ܠܡ̈ܢܐ ܡܫܚܠܦܝܢ ܗܘܝ. ܘܕܡܕܒܪܢܘܬܐ ܕܪܘܚܐ ܕܫܡܪܐ. ܘܠܐ ܫܗܪܐ ܗܦܟ ܐܝܬ
ܗܘܐ ܒܗܝܢ. ܐܠܘ ܓܝܪ ܒܡܠܐ ܐܚܪܝܬܐ ܦܩܕ ܕܢܬܡܠܘܢ: ܡܫܟܚ
ܗܘܐ ܐܝܟ ܕܢܐܡܪ ܕܡܛܠ ܕܬܛܪܐ ܦܫ ܒܗܝܢ: ܒܗ ܢܦܠ ܒܠܒܗܘܢ ܡ̈ܝܐ
ܡܢ ܦܠܚܘܬܐ ܕܡܫܪܝܐ ܢܣܒ. ܘܒܝܕ ܕܡܢ ܒܗܘ ܪܘܚܐ ܕܡ̈ܝܐ. ܘܐܝܟ ܗܘ
ܕܒܪܘܢܘܬܐ ܡܢܝܬܐ ܐܝܬܘܗܝ ܗܘܐ ܠܗܘܢ ܦܘܪܫܢܐ ܕܦܠܚܘܬܐ: ܠܡ̈ܝܐ
ܫܪܝܐ ܐܫܒܪܘ. ܫܘܝ ܗܟܝܠ ܕܒܝܕ ܒܠܗܝܢ ܡܬܪܥܐ ܡܫܒܪܢܘܬܐ. ܠܗ

ܕܐܢܫܘܬܐ ܐܡܪ: „ܘܪܒܝܬ ܠܘܬ ܒܢܝܢܫܐ“. ܐܠܘ ܓܝܪ ܗܕܐ ܠܘ ܗܟܢܐ
ܐܝܬܝܗ̇ ܗܘܬ: ܐܝܟܢܐ ܠܐ ܗ̇ܒܪܬܐ ܗܘܬ ܕܐܦ ܕܠܐ ܡܕܡ: ܘܡܢ ܡܟܐ
ܕܠܐ ܐܝܬܘܗܝ: ܘܡܢ ܡܕܡ ܠܐ ܡܬܚܙܝܢܐ: ܫܒܪܐ ܡܫܟܚ ܗܘܐ ܢܫܘܠ
ܕܫܬܐ ܠܡܬܓܠܝܬܐ. ܐܠܐ ܡܛܠ ܕܡܕܒܪܢܐ ܗܘܬ ܕܒܢܝܐ ܗܝ ܕܗܘܝܐ
ܕܒܬܪ ܗܘܐ ܠܡܦܩ ܠܡܫܡܫܢܐ ܕܢܡܘܣ ܡ̈ܢܝܐ: ܡܛܠ ܕܗܘܝܢܐ ܠܡܢܝܢܐ
ܠܫܒܪܐ ܢܫܠܡ ܐܢܘܢ ܦܘܩܕܐ ܗܘܬ ܠܗܘܢ ܐܦ ܗܝ ܘܐܡܪܐ: „ܗܘ
ܡܕܡ ܕܐܡܪ ܠܟܘܢ ܥܒܕܘ“. ܗܟܢܐ ܓܢܝܬܐ ܐܝܬܝܗ̇ ܗܘܬ ܡܕܒܪܢܘܬ
ܐܡܗܬܐ ܕܢܫܒܠ ܘܕܝܠܗ̇: ܕܗܘ ܡܢ ܐܝܟ ܕܐܠܗܐ: ܕܗܝ ܕܝܢ ܐܝܟ
ܕܡܬܒܪܢܫܢܘܬܐ. ܐܝܟ ܒܢܝܢܫܐ. ܝ̇ܠܕܐ ܗܘܐ ܓܝܪ ܘܫܒܠ ܛܠܝܐ ܐܝܬ
ܗܘܐ ܠܗ ܕܡܢ ܟܠܗ ܡܗܝܡܢܘܬܐ ܕܦܠܚܢܐ ܢܪܒܝܘܗܝ ܠܡܕܒܪܢܘܬܐ.
ܐܠܘ ܓܝܪ ܡܢ ܡܕܡ ܕܠܝܬܘܗܝ: ܒܢܬ ܙ̈ܒܢܐ ܟܒܕܗ ܠܫܒܪܐ ܕܢܒܠ
ܘܬܚܝܬܐ ܬܡܝܗܐܝܬ: ܠܐ ܡܬܗܘܝܢ ܗܘܐ. ܘܫܘܝܐ ܕܓܠܝܐ ܡܬܚܫܒ
ܗܘܐ. ܘܡܬܠܡܕܘܬܐ ܕܒܢ̈ܝܐ ܘܡܠܦܢܘܬܐ ܘܡܝܕܥܐ ܕܕܝ̈ܢܐ. ܐܝܟ ܗܘ
ܕܐܦ ܒܢܬ ܐܫܬܟܚܢܐ ܗܘܝ ܕܒܒܗܝܢ ܬܫ̈ܡܫܬܐ ܡܕܟܝܢ. ܡܛܠ ܗܢܐ
ܡܬܠܫ ܠܗ ܠܫܡܫܘܬܐ: ܐܝܟܢܐ ܕܫܒܬܐ: ܡܪܓܫܘܬܐ ܗܘܝ ܘܡܫ̈ܝܢܐ
ܢܫܒܘܢ: ܕܟܠ ܫܒܪܐ ܚܘܫܒ. ܘܗܟܢܐ ܘܠܗ̇ ܠܡܕܒܪܢܘܬܐ ܠܐ ܢܟܒܪܘܗ̇
ܒܫܓܡܐ. ܐܠܐ ܫܦܝܐܝܬ ܢܬܠܦܘܗ̇. ܠܘ ܓܝܪ ܡܛܠ ܕܢܦܩܐ ܗܘܐ
ܠܛܦܪܬܗ̇ ܕܫܒܬܐ: ܡܛܠ ܗܢܐ ܡܬܬܗܬܐ ܗܘܐ. ܐܝܟܢܐ ܓܝܪ ܕܬܠܕ
ܗܘܐ: ܕܠܒܫܝܘܬܗ̇ ܕܫܒܬܐ ܫܘܪ: ܘܠܡܫܪܝܘܬܐ ܕܒܗܠܝܢ ܠܡܦܪܘ ܗܘ
ܒܟܘܕܗܘܢ ܕܟܠܗ̈ܝܢ. ܡܛܠ ܗܢܐ ܓܝܪ ܘܠܡ̈ܢܐ ܠܫܒܪܐ ܫܠܡ. ܘܡܢ
ܡܬܓܪܢܘܬܐ ܕܦܠܚܢܐ ܒܢܝ. ܘܒܟܘܕܐ ܕܟܠ ܡܕܡ ܠܗ ܒܟܘܕܢ ܡܢ
ܗܕܐ ܚܙܝ ܗܘ ܠܗ. ܐܦ ܘܡܢ ܗܝ ܕܠܐ ܐܝܬܘܗܝ ܠܗܝ ܕܗܘܝܐ ܠܫܒܪܐ

ܗܘܬ ܡܕܒܪܢܘܬܐ ܠܗܘܢ ܗܟܐ. ܘܠܐ ܢܦܘܩ ܡܕܡ ܡܢ ܐܝܠܝܢ ܕܐܬܡܪ̈ܝܢ
ܗܘܝ ܠܗ: ܐܝܟ ܕܠܫܒܝܚܘܬܐ ܕܐܠܗܘܬܐ. ܘܠܐ ܠܐܢܫ ܗܟܢ ܐܝܬܘܗܝ ܗܘܐ
ܡܬܬܫܪܪܐ. ܐܠܐ ܘܒܡܫܟܚܢܘܬܗܘܢ ܒܗ̇ ܪ̈ܓܫܝܢ ܠܗ ܓܒܪ ܗܘܐ. ܒܗ̇ ܕܝܢ
ܠܘܬ ܫܘܠܡܐ ܐܬ̈ܝ ܒܠܚܘܕܝܢ ܘܐܫܬܠܡ: ܘܠܘܬܗ ܕܐܫܬܐ ܐܝܟ ܐܢܫ
ܢܐܡܪ ܡܢܐ: ܐܝܠܝܢ ܕܠܗ ܠܗܘ ܕܡܕܒܪ: ܕܫܦܝܪ ܘܡܫܡܠܝܐܝܬ ܫܦܝܪ ܗܘܐ
ܕܐܬܝܗܒܝܢ: ܗܢܕܝܢ ܕܝܢ ܗܢܕܝܢ ܐܫܠܡ ܗܘ ܠܗ ܡܟܝܠܐܝܬ. ܗܘ ܕܐܡܪ
„ܫܘܠܛܢܐ ܐܝܬ ܠܝ ܕܐܣܝܡ ܢܦܫܝ. ܘܫܘܠܛܢܐ ܐܝܬ ܠܝ ܬܘܒ ܕܐܣܒܝܗ̇.
ܘܠܐ ܐܢܫ ܢܣܒ ܠܗ̇ ܡܢܝ. ܐܠܐ ܐܢܐ ܣܐܡ ܐܢܐ ܠܗ̇ ܡܢ ܨܒܘܬ ܢܦܫܝ"
ܗܠܝܢ ܕܠܐ ܐܡܪ ܗܘܐ. ܐܠܘ ܠܡܦܪܬܐ ܕܥܒ̈ܕܐ ܡܥܒܕ ܗܘܐ: ܐܝܟ ܠܐ
ܡܦܝܣܢܘܬܐ ܕܫܘܒܩܢܐ ܕܚܛ̈ܗܐ. ܗܟܢܐ ܕܐܦ ܒܗ̇ ܠܘܬ ܐܡܪܗ ܐܡܪ
ܡܛܠ ܥܠܬܐ ܗ̇ܝ ܕܐܡܪܬ: ܗ̇ܝ ܕܠܐ ܥܕܟܝܠ ܐܬܬ ܫܥܬܐ ܕܝܠܝ. ܡܫܝܚܐ
ܥܒܕܗ̇ ܠܐܬܐ ܗ̇ܝ ܕܠܐ ܐܝܬܝܗ̇ ܗܘܬ ܗܟܝܠ: ܕܗܘ ܠܡܦܪܬܐ ܕܥܒ̈ܕܐ
ܡܥܒܕ. ܒܗ̇ ܕܝܢ ܒܫܥܬܐ ܡܠܦ: ܕܐܢ̱ ܗܘ ܕܐܡܪܬܝ ܕܗܘܐ ܠܐܡܗܘܬܐ
ܕܠܒܪ ܡܢ ܙܒܢܐ ܡܕܡ ܦܩܘܕ̈ܝ: ܠܐ ܢܫܡܥ ܘܐܦܢ ܗ̇ܝ ܕܫܡܥ ܘܠܐ ܬܗܘܐ.
ܗܘ ܒܦܘܪܫܐ ܡܬܚܫܒ ܕܐܝܬ ܒܗ: ܡܫܝܚܐ ܝܫܘܥ ܐܝܟ ܥܡ ܗ̇ܝ ܕܙܕܩܐ.
ܐܦ ܒܗ̇ ܥܒܕܝܢ ܚܢ ܗܘ ܗ̇ܘ ܡܕܡ ܕܦܩܕ̈ܝ ܒܕܝܠܗ ܐܠܗܐ: ܐܦ ܒܗ̇
ܐܘܪܚܐ ܐܚܪܬܐ ܕܙܕܝܩܘܬܐ. ܘܠܐ ܡܬܗܦܟ ܢܡܘܣܐ ܡܫܝܚܝܢ. ܒܗ̇
ܡܬܬ̈ܒܝܢ. „ܝܩܪ ܠܡ ܒܪܝ ܠܐܒܘܟ ܘܠܐܡܟ ܡܛܠ ܕܢܗܘܐ ܠܟ ܫܦܝܪ
ܘܢܐܪܟܘܢ ܚܝܝܟ ܥܠ ܐܪܥܐ". ܡܫܒܚ ܕܝܢ ܐܢܫ ܒܗ̇ ܫܬܝܬܐܝܬ ܛܒ ܡܒܝܢ
ܠܗ ܠܦܬܓܡܐ ܕܠܘܬ ܠܐܠܗܐ ܠܡܥܒܕ: ܕܐܦ ܡܢ ܒܬܪ ܢܠܕܐ. ܘܡܢ ܒܗ̇
ܕܠܪ̈ܐ ܕܡܕܒܪܢܘܬܐ ܫܡܫܬ. ܡܠܝܬܐ ܐܝܬܝܗ̇ ܗܘܬ ܡܢ ܪܘܚܐ ܩܕܝܫܐ:
ܘܡܕܡܐ ܗܘܬ ܢܒ̈ܝܐ ܗ̇ܝ ܕܒܬܘܠܬܐ. ܢܒܝܐܝܬܐ ܗܘܬ ܥܒܪ ܐܝܟ

ܐܝܬܝܬܐ. „ܠܐ ܒܕܒܝܠ ܐܝܬܝܬ ܥܒܕܬܝ"܃ ܗܠܘ ܕܝܢ ܕܒܐܝܬܝܬܐ ܐܝܬܝܗܝܢ ܗܘ̈ܘ
ܡܠܐ̈ ܗܠܝܢ: ܐܠܐ ܢܣܒܐ ܡܠܦܢܘܬܐ ܡܛܠ ܗܠܝܢ ܕܠܒܪ ܐܘܕܥܬ ܗܝ ܐܡܗ
ܐܦ ܠܐ ܓܝܪ ܐܝܟ ܗܝ ܕܐܬܒܟܝ܆ ܒܗ̇ ܐܣܬܪܕܬ ܐܘ ܕܚܠܬ. ܘܐܝܟ
ܐܟܢܐ ܕܐܬܒܟܝܬ܆ ܫܠܡܐ ܐܝܬܝܬ. ܘܐܬܕܪܫ ܠܗ̇ ܡܛܠ ܡܣܪܗܒܘܬܐ.
ܐܠܐ ܡܛܠ ܕܡܦܣܐ ܗܘܬ܆ ܒܪܘܚܐ ܗܘ ܕܡܦܪܢܣ ܐܝܟ ܗܘ ܕܡܕܒܪ
ܗܦܟ ܠܐ ܐܬܐܡܪ ܠܗ̇ ܡܢ ܢܥܠܒ: ܐܡܪܐ ܠܡܫܡܫܢܐ: „ܗܘ ܡܕܡ
ܕܐܡܪ ܠܟܘܢ ܥܒܕܘ". ܘܡܛܝܒܐ ܗܘܬ ܕܡܕܡ ܪܒܐ ܘܕܠܒ ܦܐܐ ܠܐܠܗܐ
ܢܫܘܐ. ܘܠܘܬ ܬܪܒܝܬܐ ܗܘܐ: ܗܢܝ ܕܗܠܝܢ ܪܘܪܒܬܐ ܡܫܬܪܪܢ ܠܗ̇:
ܠܫܡܥܝܬ ܐܡܪ ܠܐ ܒܕܒܝܠ ܐܝܬܝܬ ܥܒܕܬܐ ܕܝܠܝ. ܗܕܪܐ ܐܢܬܝ ܠܒܪ ܠܡ
ܕܡܫܝܚܐ ܪܗܛ ܐܝܟ ܠܘܬ ܡܟܒܕܢܘܬܐ ܕܐܬܘܬܐ ܪܘܪܒܬܐ. ܐܠܐ ܕܝܠ
ܗܠܝܢ ܒܪܒܐ ܕܘܗܡܝܢ ܡܬܦܪܫܢ. ܐܝܟܢܐ ܕܐܦ ܠܐ ܡܢܝܬܐ ܕܫܒܝܬܐ.
ܠܒܪ ܡܢ ܣܘܦܘܬܐ ܘܡܕܒܪܢܘܬܐ ܕܝܠܝ ܬܦܠ. ܘܐܦ ܓܝܪ ܒܡܫܘܚܬܐ
ܕܬܪܒܝܬܐ ܕܘܡܝܬܐ ܦܓܪܢܝܬܐ ܡܫܘܚܬܐ ܐܝܬܐ ܠܐܠܗܘܬܐ ܕܝܠܝ.
ܘܡܬܬܒܪ ܐܝܟ ܕܪܒܐ ܐܝܟ ܒܝܡ ܢܒܠܐ ܥܝܪܐ ܕܘܡܝܬܐ. ܐܦ
ܒܫܡܝܬܐ ܕܟܠܒܘܬܐ: ܒܬܕܡܪܬܐ ܘܒܫܘܠܡܐ. ܒܗܝ ܕܐܝܟ ܕܦܐܐ ܡܢ
ܗܠܝܢ ܡܫܒܚ ܐܝܟܐ ܒܐܝܕܐ ܕܝܢ ܒܪܡ ܡܘܕܥ ܐܝܟܐ: ܐܝܟ ܕܗܘ
ܢܣܒܐ ܕܡܕܒܪܢܘܬܐ ܬܟܒ. ܒܕܡܝܐ ܠܦܘܪܐ ܠܐ ܡܬܦܫܘܩܐ ܕܘܒܪܐ.
ܗܠܝܢ ܓܝܪ ܕܡܕܒܪܢܘܬܐ ܐܠܗܝܬܐ ܘܠܘܬ ܐܝܠܝܢ ܕܠܒ ܡܛܝܢ ܗܘ̈ܝܢ.
ܐܦܢ ܠܐ ܢܕܝܬܐ ܐܝܬܝܗܝܢ ܗܟܝ. ܘܕܒܗܝܢ ܠܡܬܡܪܘ ܕܐܝܟ ܗܘܐ
ܪܒܢܐ܀ ܘܒܕܘܒܬܐ ܐܚܪܬܐ ܒܐܘܪܫܠܡ ܗܝܟ ܡܛܠ ܝܗܘܕܝ̈ܐ. „ܘܠܐ
ܐܢܫ ܠܡ ܐܡܪ܆ ܒܠܗܘܝ ܐܝܟܐ: ܡܛܠ ܕܠܐ ܒܕܒܝܠ ܐܝܬܝܬ ܥܒܕܬܗ".
„ܘܕܐܬܬ ܥܒܕܬܐ ܕܢܬܒܥ ܒܪܗ ܕܐܒܐ". ܒܕܡܝܐ ܓܝܪ ܕܐܬܫܬܠܡ

ܕܒܒܬܘܠܘܬܐ ܡܟܢܐ ܗܘܐ ܘܠܐ ܡܬܠܒܟܐ ܕܫܘܬܦܘܬܐ ܕܙܘܘܓܐ ܗܘ:
ܒܠܚܘܕ ܣܘ̈ܟܗ ܐܝܢܐܝܬ ܢܣܒ ܗܘܐ ܠܢܫܘܒ ܒܗ ܠܒ ܐܠܘ ܠܒܟܝܐ
ܗܘܬ݀ ܫܘܬܦܘܬܐ: ܘܕܡ ܗܘܐ ܠܗ ܠܗܢܐ ܕܒܫܬܘܩܐ ܢܒܥܘܗ̇ ܠܬܫܒܘܚܬܐ
ܕܡܫܝܚܘܬܐ: ܡܛܠ ܐܝܠܝܢ ܕܟܪ̈ܘܒܝܢ ܡܢ ܫܘܬܦܘܬܐ ܕܙܘܘܓܐ. ܘܠܘܬ
ܕܡܫܝܚܐ ܕܡܠܐܟ̈ܐ ܪ̈ܕܦܝܢ܀

ܐܠܐ ܚܙܐ ܡܢܐ ܗ̇ܝ ܐܬܬܐ ܗܝ ܕܝܫܘܥ ܒܗ ܡܢܝܢ ܠܡܫܝܚܘܬܐ ܟܒܪ.
„ܒܗ ܚܡܪ ܠܢ ܚܡܪܐ ܐܡܪܐ ܐܡܗ ܕܝܫܘܥ ܠܘܬܗ: ܚܡܪܐ ܠܝܬ ܠܗܘܢ"
ܡܢ ܗܕܐ ܡܚܘܝܐ ܕܠܘ ܡܕܡ ܪܒܐ ܐܘ ܕܦܐܐ ܠܐܠܗܐ: ܗܘ̈ܘ
ܕܡܪܐܘܗܝ ܠܡܫܝܚܘܬܐ: ܡܬܪܢܝܢ ܗܘܘ ܡܛܠܬܗ. ܠܗܘܢ ܓܝܪ ܐܦ ܕܡ
ܗܘܐ ܠܝ ܗܘ ܕܐܝܟ ܕܚܘܫܐ ܗܘܐ ܡܬܪܢܝܢ ܕܫܐܠܘܗܝ ܡܢܗ.
ܕܢܘܗܪܘܬܗ ܕܢܗܪܐ ܬܬܡܠܐ: ܡܚܘܝܢ ܓܝܪ ܠܗ ܗܘ ܕܡܛܠ ܕܐܬܘܬܗ
ܠܗ ܗܘܟܢܐ: ܠܐ ܗܘܝܘ ܠܡܗܒ. ܐܠܐ ܗ̇ܝ ܕܐܡܪܬ: ܒܗ ܕܐܫܟܚܬ
ܢܗܘܢ ܗܘܘ ܠܗ: ܠܦܪܝܫܘܬܐ ܗ̇ܝ ܕܠܡܫܝܚܘܬܐ ܟܒܪ ܠܗ: ܒܗ ܒܪܘܡܐ
ܕܐܠܗܘܬܗ ܗܘ ܠܐ ܐܚܝܕܘ: ܗ̇ܝ ܕܝܢ ܡܚܝܢ ܡܢ ܬܪܥܝܬܐ ܡܪܚܡܢܘܬܐ
ܠܘܬ ܢܗܝܪܘܬܐ ܐܬܪܥܝܬ. ܘܒܗ ܦܪܟܬܗ̇ ܠܐܠܗܘܬܐ: ܕܢܦܩ ܠܗ ܠܗܕܐ
ܕܠܐ ܢܬܦܪܫ ܕܫܒܝܚܐ ܗܘܪܡܐ ܡܢܗ. ܘܒܗ ܐܡܗ ܐܬܦܪܥ ܠܗ ܠܗܝ
ܡܫܝܚܘܬܐ. ܐܝܟܢܐ ܕܗܝ ܠܗܢ ܐܡܪܗ ܬܫܬܥܒܕ ܕܫܐܠܐ ܐܝܟ
ܕܒܐܘܡܢܐ. ܗܘ ܕܝܢ ܦܫܘܩܐܝܬ ܡܬܡܪܒ ܠܡܫܝܚܘܬܐ ܕܐܬܘܬ̈ܐ. ܒܗ
ܕܝܢ ܠܪܘܚܩܐ ܡܢ ܗܕܐ ܡܫܒܪܢܘܬܐ ܠܐܝܠܝܢ ܕܫܡܥܝܢ ܡܪܚܩ ܗܘܐ:
ܘܡܚܘܐ ܕܠܘ ܡܬܚܫܚܢܐܝܬ ܐܠܐ ܢܘܦܬܢܐܝܬ ܘܡܗܝܡܢܐܝܬ ܒܠܚܘܕ ܟܒܪ
ܒܚܝܢܐܝܬ ܠܘܬܗ ܡܦܢܝܐ ܦܬܓܡܐ. ܘܒܗ ܠܗܘܢ ܕܫܡܥܝܢ ܐܝܟ ܕܐܡܪܬ
ܡܠܦ ܗ̇ܝ ܕܫܪܪܐ: ܘܠܘ ܕܠܐܡܗ ܡܠܟܐ ܕܝܠܢ ܐܡܪ „ܡܢܐ ܠܝ ܘܠܟܝ

ܐܘܠܨܢܐ ܕܝܢ ܕܒܣܪܐ ܩ̇ܪܐ ܠܗ̇ܘܢ ܕܡܙܘܓܐ ܠܡܪܢܝܬܐ. ܘܠܥܡ̈ܠܐ
ܠܚ̈ܫܐ ܕܫܘܬܦܘܬܐ. „ܐܦ ܓܝܪ ܗܘ ܕܠܐ ܚܫܘܫ ܐܝܬܘܗܝ. ܪܓܐ ܐܡ̇ܪ
ܒܗܠܝܢ ܕܡܪܢܐ. ܕܐܢܫܐ ܢܦܫܪ ܠܡܪܢܐ. ܗ̇ܘ ܕܝܢ ܕܚ̇ܫܘܫ ܐܝܬܘܗܝ. ܪ̇ܓܐ
ܒܗܠܝܢ ܕܠܒܪܐ. ܕܐܢܫܐ ܢܦܫܪ ܠܐܒܘܬܐ". ܘܗ̇ܠܝܢ ܐܡ̇ܪ. ܠܗ ܡܛܠ
ܕܐܢܫ ܡܢ ܗܪܟܐ: ܐܝܟ ܡ̇ܢ ܕܠܒܟܐܐ ܘܠܐ ܕܒܢܐ. ܢܠܒܟܐܢܘܗܝ ܠܫܘܬܦܘܬܐ
ܗܢܐ ܓܝܪ ܒܠܗ ܢܩ̇ܕ ܠܗ ܕܒܢܝܘܬܐ. ܐܝܟܢܐ ܕܐܡ̇ܪ ܡܛܠ ܙܘܓܐ
ܕܓܒܪܐ ܠܐ ܡܗܝܡܢܐ ܘܕܐܢܬܬܐ ܡܗܝܡܢܬܐ: ܐܘ ܗܝ ܕܐܫܪܝܐܝܬ
„ܕܡܩܕܫ ܗܘ ܓܝܪ ܓܒܪܐ ܕܠܐ ܡܗܝܡܢ ܒܐܢܬܬܐ ܕܡܗܝܡܢܐ.
ܘܡܩܕܫܐ ܗܝ ܐܢܬܬܐ ܗ̇ܝ ܕܠܐ ܡܗܝܡܢܐ ܒܓܒܪܐ ܕܡܗܝܡܢ. ܘܐܠܐ
ܕܝܢ ܠܐ. ܡܕܝܢ ܒܢ̈ܝܟܘܢ ܛܡ̈ܐܐ ܐܝܬܝܗܘܢ. ܗܫܐ ܕܝܢ ܩܕ̈ܝܫܐ ܐܝܬܝܗܘܢ".
ܘܒܕܘܟܬܐ ܕܝܢ ܐܚܪܬܐ ܟܬܒ. „ܡܝܩܪ ܗܘ ܙܘܓܐ ܒܟܘܠ. ܘܥܪܣܗܘܢ
ܕܟܝܐ ܗܘ". ܒܗ ܗ̇ܘܐ ܦܩ̈ܝܐ ܠܡܙܕܘܓܘ ܒܗܘܢ ܒܫܘܠܛܢ̈ܐ ܘܠܡܠܟܘ
ܠܟܠܢܝܬ. ܕܡܩܕܫܐ ܗܝ ܫܘܬܦܘܬܐ. ܘܠܐ ܡܬܘܬܩ ܦܪܝܫܐ ܡܢ ܡܪܢܐ܀
ܘܐܦ ܗܘ ܡ̇ܪܝ ܘܐܠܗܢ ܢܣܒ ܗ̇ܘ ܡܫܝܚܐ: ܗ̇ܘ ܕܡܢ ܒܬܘܠܬܐ
ܒܒܣܪ ܐܬܝܠܕ: ܘܒܬܘܠܬܐ ܗ̇ܝ ܕܐܝܠܕܬܗ ܐܦ ܡܢ ܒܬܪ ܝܠܕܐ ܠܐ ܢܛܪ:
ܘܠܐܘܪܚܐ ܗ̇ܝ ܕܒܬܘܠܬܐ ܚܝܐ: ܘܦܬܚܗ̇ ܠܠܡܢܐ ܠܡܫܬܘܬܦܘܬܐ ܗܝ
ܕܒܡܛܝܐ ܕܠܥܠܐ ܚܕ. ܒܗ ܐܝܬ ܗܘܬ ܬܡܢ. ܐܦ ܗܝ ܒܬܘܠܬܐ ܐܡܗ
ܘܠܡܕܒܪܢܘܬܗ. ܘܐܝܢ ܗܘܘ ܓܝܪ ܒܫܘܒܚܐ ܡܕܡ. ܘܒܪܝܫܝܬܐ ܠܠܡܢܝܬܐ
ܐܝܟ ܕܢܘܠ̈ܝܗܘܢ. ܘܗܘ̇ ܕܒܠ ܡܕܡ ܒܫܡܝܐ ܚܒܪ. ܐܫܬܡܠ
ܡܕܒܪܢܘܬ ܒܪ ܡܕܒܪܢ ܠܗ̇ ܠܡܫܘܬܦܘܬܐ. ܐܝܟܢܐ ܕܐܦ ܒܗ̇ ܠܐܝܬܐ
ܘܠܬܕܒܘܪܬܐ ܕܡܕܝܢܬܐ ܢܫܬܘܪ. ܘܗܕܐ ܡܫܬܟܚܐ ܢܣܝܢ ܠܡܕܒܪܘܗܝ: ܗܘ
ܡܛܠ ܐܠܗܘܬܐ: ܠܒܪ ܡܢ ܗܠܝܢ ܐܡܪܢܐ ܐܘܢܓ̈ܠܝܣܛܐ. ܗܘ ܕܡܛܠ

ܡܛܠ. ܗܝ ܕܠܥܠܡܐ ܡܢ ܗܘܐ ܕܡܐܡܪ ܢܒܝܐ ܕܡܫܬܥܒܕܘܬ ܒܝ̈ܫܬܐ
ܘܦܘܪܩܢܐ ܕܐܠܗܐ ܗܘ ܕܐܡܝܪ ܕܦܪܩ ܘܗܝܟܠ ܘܡܫܠܡܢܐ: ܠܘܬ ܕܝܢ
ܗܘ ܕܠܘܬܗ ܡܫܝܚܐ. ܠܗܘ ܕܗܝܡܢܐ ܠܗ ܥܪܬܐ ܦܢܝܬܐ: ܒܗ ܗܘܝ
ܦܘܡ̈ܬܐ ܒܗ ܗܘܝ ܦܢܝܢ ܕܐܝܟ ܡܠܐܟ̈ܐ ܗܘܝܢ ܒܫܡܝܐ. ܘܟܠ ܒܥܒ̈ܕܝܐ
ܕܫܘܬܦܘܬܐ ܠܐ ܡܫܬܘܬܦܝܢ. ܡܛܠ ܕܡܗܘܝܢ ܐܡܝܢܐܝܬ: ܘܠܐ ܬܘܒ ܗܘܝܢ
ܘܡܬܝܢ. ܒܗ ܢܗܒ ܠܡܟܠܝܘܬܐ ܕܫܢ̈ܝܐ ܕܠܐ ܙܘܘܓܐ ܘܕܒܫܘܡܐ ܠܬܘܪܝܐ
ܐܝܟ ܐܠܗܐ ܟܠ ܐܝܠܝܢ ܕܠܫܡܝܢ ܠܫܠܐ ܕܒܝܫܐ ܕܝܠܝܢ ܗܐܡܪ ܢܦܘܫܐ.
ܘܕܘܪܫ ܠܡܛܪ ܒܬܘܠܘܬܐ: ܒܥܘܗܕܢܐ ܒܬܒ̈ܪܐ ܠܐ ܠܐ ܬܘܢܝܡ. ܐܠܐ
ܕܡܫܝܚܐܝܬ ܬܬܛܠܝܢ ܛܒܬܐ ܗܝ ܕܗܝܡܢܘܬܐ. ܘܠܘܬ ܫܘܝܘܬܐ ܕܡܠܐܟ̈ܐ
ܡܬܝܢܐ. ܘܡܛܒܐ ܡܢ ܠܐ ܬܒܥ ܕܝܢ. ܕܒܝܫܬܐ ܢܛܝܪܐܝܬ ܢܚܙܐ. ܘܠܘ
ܕܒܗܘܢ ܢܦܘܫܐ ܒܐܢܫܐ: ܠܘܬ ܗܕܐ ܢܚܫܐ. ܠܐܝܠܝܢ ܓܝܪ ܕܢܦܘܫܐܝܬ
ܐܬܬܗܝܡܢ. ܒܟܠ ܐܢܫܐ ܙܕܩ ܠܡܟܒܪ. ܠܗܠܝܢ ܕܝܢ ܛܝܒܐ ܘܕܠܥܠ ܡܢ
ܢܦܘܫܐ. ܕܐܝܠܝܢ ܕܡܫܝܚܐܝܬ ܠܒܝܫܝܢ ܐܝܬܝܗܘܢ ܀

ܡܛܠ ܗܢܐ ܦܘܠܘܣ. ܟܕ ܠܡܫܝܚܐ ܕܐܠܗܗ ܘܡܠܦܢܗ ܡܬܛܦܝܣ. ܠܘ
ܡܦܪܐܝܬ ܐܠܐ ܒܝܫܐ ܕܡܠܒܫܐ. ܠܡܪܬܝܢܘܬܐ ܕܡܛܠ ܗܕܐ ܒ̇ܬܒ.
ܘܡܫܬܠܐ ܡܪܬܝܢܘܬܐ ܗܟܢܐ. „ܡܛܠ ܕܝܢ ܒܬܘ̈ܠܬܐ ܦܘܩܕܢܐ ܡܢ ܡܪܢܐ
ܠܝܬ ܠܝ. ܡܠܟܐ ܕܝܢ ܝܗܒ ܐܢܐ. ܘܐܝܢܐ ܡܠܟܐ ܝܗܒ ܐܢܬ. ܐܡܪ.
ܛܒ ܗܘ ܠܓܒܪܐ ܕܠܐܢܬܬܐ ܠܐ ܢܬܩܪܒ. ܘܬܘܒ ܛܒ ܠܓܒܪܐ ܕܗܟܢܐ
ܢܗܘܐ. ܐܣܝܪ ܐܢܬ ܒܐܢܬܬܐ. ܠܐ ܬܒܥܐ ܫܪܝܐ. ܫܪܐ ܐܢܬ ܡܢ
ܐܢܬܬܐ. ܠܐ ܬܒܥܐ ܐܢܬܬܐ. ܐܢ ܕܝܢ ܘܫܩܠ ܐܢܬ ܐܢܬܬܐ. ܠܐ ܚܛܐ
ܐܢܬ ܘܐܦ ܗܘ ܕܒܬܘܠܬܐ ܬܗܘܐ ܠܓܒܪܐ ܠܐ ܚܛܝܐ. ܐܘܠܨܢܐ ܕܝܢ
ܒܒܣܪܐ. ܢܗܘܐ ܠܗܘܢ ܕܐܝܟ ܗܠܝܢ. ܐܢܐ ܕܝܢ ܥܠܝܟܘܢ ܚܐܣ ܐܢܐ".

II

[Ex cod. syr. Vatic. 143 f. 107 v. — 129 v.]

Severi Antiocheni contra Romanum quemdam haereticum

ܬܘܒ ܕܝܠܗ ܕܒܗ ܕܝܠܗ ܡܐܡܪܐ ܕܡܟܐ ܘܐܬܟܬܒ ܡܛܠ ܡܫܐܠܬܐ ܗܝ
ܕܐܬܒܥܬ ܠܘܬܢ ܐܢܛܝܘܟܝܐ ܗܝ ܕܗܘܬ ܒܡܦܩܬܐ ܕܓܠܝܠܐ ܕܒܗ ܗܘ
ܡܫܝܚܐ ܐܫܬܒܚ ܘܠܡܪܢܐ ܫܠܝܚ ܠܡܘܪܐ. ܘܕܡܫܝܚ ܗܘ ܘܐܘܟܠܐ ܀
ܘܠܘܬ ܐܢܫ ܪܗܘܡܝܐ ܕܡܚܪܦܢܘܬ ܘܠܡܘܒܠܢܘܬ ܫܠܝܦܗ
ܠܦܬܓܡܐ ܕܡܠܬܐ ܕܗܘ ܕܡܢ ܠܠ ܫܘܡ ܒܐܘܪܫܠܡ

ܡܛܠ ܕܝ ܐܢܫ ܟܠ ܪܗܘܡܝܘܬܐ ܕܒܬܟܐ ܐܡܪܢ ܒܪܘܡܝܐ ܡܬܬܘܣ
ܗܘܝܘ. ܘܐܬܪܥܝܬ ܟܠ ܗܘ ܕܐܘܪܫܠܡ ܡܕܝܢܬܐ ܡܫܒܚܐ ܐܘܪܬܕܘܟܣܝܬܐ
ܗܝܡܢܘܬܐ. ܠܗܝ ܕܫܦܝܪ ܚܙܐ ܘܕܒܠܗܘܢ ܠܘܬ ܐܠܗܐ ܡܬܝܢ. ܘܕܡܠܝܢ
ܡܗܝܡܢܘܬܐ. ܘܕܠܘܬ ܗܝ ܕܒܬܘܠܬܐ ܡܟܬܒܢ̈. ܘܠܫܡܐ ܕܠܟܠܢ ܡܬܝܒܢ. ܗܕܐ
ܗܝ ܓܝܪ ܗܝ ܕܫܦܝܪ ܐܢܫ ܚܙܐ ܗܝ ܕܠܐ ܢܦܠ ܡܢ ܐܠܗܐ. ܢܫܒܘܪ ܕܝܢ
ܕܫܡܥ ܠܗܝ. ܕܟܕ ܐܘܪܚܐ ܕܒܢܐ ܢܬܠܠ ܠܘܬ ܒܠܗܘܢ ܐܝܠܝܢ ܕܟܠܝܢ
ܠܡܫܡܥ ܗܟܢܐ: ܘܗܟܘ ܟܠ ܐܘܪܚܘܬܐ ܘܫܘܝ. ܘܫܐܠܘ ܟܠ ܫܒܝܠܘܗܝ
ܕܡܪܝܐ ܕܠܟܠܢ. ܘܫܘܝ ܐܘܪܚܐ ܐܘܪܚܬܗ ܐܘܪܚܐ ܠܒܝܬܐ. ܘܗܠܟܘ ܒܗ̇.
ܘܬܫܟܚܘܢ ܡܢܝܚܘܬܐ ܠܢܦܫܬܟܘܢ. ܗܕܐ ܓܝܪ ܡܠܬܐ ܗܘ ܕܐܠܗܐ ܘܐܟܢܐ
ܗܘ ܕܟܕ ܢܒܝ̈ܐ ܡܠܠ ܡܢ ܩܕܝܡ. ܒܫܪܪܬܐ ܕܝܘܒܠܐ ܒܗ ܐܬܟܬܒ
ܘܐܬܟܪܙ: ܠܐ ܡܬܬܠܠܢܘܬ ܡܢ. ܠܐ ܡܫܬܘܕܝܢܘܬ ܕܝܢ ܐܟܚܕܐ
ܘܫܪܝܪܘܬ. ܡܢ ܪܗܘܡܝܐ ܡܕܝܢܬܐ: ܘܡܕܝܢܬܗ ܕܐܘܪܫܠܡ ܕܡܗܝܡܢܘܬܐ ܠܘܬ
ܠܐܠܗܐ ܘܒܬܘܠܬ ܕܒܠܝܢ ܡܪܝܢ. ܘܠܐܘܪܚܐ ܕܒܬܘܠܬܐ ܡܢ ܗܪܟܐ

ܐܝܬܘܬܐ. ܐܠܐ ܒܕܡܘܬܐ ܐܬܚܙܝ ܕܒܠܒܫܐ ܘܠܐ ܒܫܪܪܐ ܗܘ ܕܡܬܚܙܐ
ܗܘܐ. ܡܛܠ ܕܠܦܓܪܐ ܕܒܪܐ ܢܣܒ ܠܗ. ܘܠܐ ܐܡ̇ܪܝܢ ܕܐܝܬ ܠܗ
ܡܫܚܬܐ. ܘܠܐ ܡܘܕܐ ܒܕܝܢܐ ܕܠܬܠܬ ⁘

ܡܢܗ ܓܝܪ ܕܗܢܐ ܢܦܩܘ ܠܟܠܗܘܢ ܗܪ̈ܣܝܘܛܐ ܕܡܢ ܒܬܪܗ ܐܬܚܙܝܘ
ܒܥܠܡܐ ܘܫܠܡܘ ܠܪܘܫܥܗ. ܘܒܕܝܠܝܬܐ ܦܪܫܘ ܡܢܗ. ܠܟܠܗܘܢ ܓܝܪ ܕܦܪ̈ܝܢ
ܒܦ̈ܠܓܢ ܕܐܬܦܠܓܘ ܒܪ ܐܠܗܐ. ܘܠܐ ܐܡ̇ܪܝܢ ܕܗܘܐ ܒܪܢܫܐ. ܘܠܐ ܬܘܒ
ܒܡܫܝܚܐ ܡܘܕܝܢ. ܘܫܡܥܝܢ ܠܬܪܝܢ ܒܢ̈ܝܢ ܒܕܡܘܬ ܐܝܟܐ ܕܠܗܘܢ ⁘

ܬܘܒ ܕܡܪܩܝܘܢ

ܬܘܒ ܕܝܢ ܘܡܢ ܒܬܪ ܗܠܝܢ ܐܝܬ ܠܡܫܝܚܐ ܘܠܦܠܘܓܝܘܬܗ ܠܦܠܓܐ ܕܡܪܩܝܘܢ (1)
... ܕܠܒܠܐ ܘܐܪܒܥ ܐܝܟ ܢܒ̈ܝܘܗܝ: ܗܢܐ ܓܝܪ ܐܡ̇ܪ ܕܡܢ ܩܕܡ
ܕܗܘܐ ܒܠ ܬܠܬܐ ܠܦܪ̈ܘܐ ܐܝܬ ܗܘܘ ܠܒܢܐ ܘܒܝܫܐ ܒܝܢ ܒܐܢܐ...
(ܒܝܫܐ?) ܓܝܪ ܠܗܝܠܐ ܐܡ̇ܪ. ܘܒܐܢܐ ܠܐܠܗܐ ܢܡܘܣܐ. ܘܡܨܥܝܐ
ܒܝܗ. ܬܠܬܐ ܥܡܝܐ ܐܡ̇ܪ ܕܐܝܬ ܒܠܝܐ (2) ....

---

(1) Unum vocabulum obliteratum est — (2) Deest continuatio.

ܠ

ܘܒܝܐ ܗܘ ܡܒܝܠ ܕܠܘܬ ܢܦ̈ܠܘܢܐ ܕܡܗ̈ܝܡܢܘܬܐ ܕܒܬܪ ܡܐܬܝܬܗ
ܕܡܪܢ ܘܗܠܝܢ ܕܠܥܠܡܐ ܐܬܚܙܝܘ ܢܐܡܪ:

ܢܦ̈ܠܘܢܐ ܕܡܗ̈ܝܡܢܘܬܐ ܕܗܠܝܢ ܚܦܝܬ ܡܢ ܒܬܪ ܗܠܝܢ
ܕܡܪܢ ܕܠܥܠܡܐ ܒܦܠܓ ܐܬܝܬܗ

ܒܒܕ ܓܝܪ ܡܪܟܐ ܒܢ ܐܪܒܥܝܢ ܕܟܠܡܐ ܘܒܟ݁ܠ ܥܡܠܝܗ ܘܐܠܦܢ
ܣܒܪܬܗ ܠܒ̈ܪܢܫܐ. ܘܒܡܘܬܗ ܩܛܠܗ ܠܡܘܬܐ. ܘܒܩܝܡܬܗ ܐܩܝܡܗ
(ܠܓܒܢ؟). ܘܫܠܡ ܠܥܠܡܐ ܕܩܛܝܒ ܐܬܪܐ ܐܝܟ ܕܗܘ ܐܡܪ ܠܬܠܡܝ̈ܕܘܗܝ.
ܐܠܐ ܕܝܢ ܕܠܡܘܟܠܐ ܘܟܠܠܕܒܒܗ ܕܓܒܝܢ (ܚܘܝ؟) ܠܬܠܡܝܕܘܬܗ ܗ̇ܝ ܕܟܠܒܐ
ܠܚܦܘܬܐ ܒܦܪ̈ܘܦܐ ܘܡܥܒܐ ܕܐܡܪ̈ܐ ܘܕܝܘ̈ܐ ܒܗ ܡܢ ܠܓܘ ܕܐܒ̈ܐ
ܚܦ̈ܐ ܐܬܚܝܒܘ ܐܝܟ ܕܗܘ ܡܫܝ݁ܚ ܒܗܘ܀

(ܗܝܡܢ ܚܪܫܐ)

ܘܕܡܝܬ (ܗܦܟܐ ܒܒܕ) ܠܗ ܒܡܡܪܐ ܠܦܡܐܐ ܕܥܘܐ ܠܦܬܓܡܗ
ܗܝܡܢܘ (ܚܪܫܐ) ܗ̇ܘ ܕܒܝܒܝܐ ܕܥܠܝ̈ܡܐ ܡܠܠ ܦܬܓܡܐ ܕܐܦܐ ܠܗܘܒܠ
ܦܬܪܗ ܪܢܫܐ ܕܥ̈ܠܝܡܐ. ܒܡܕ ܕܝܢ ܗܘ ܗܢܐ ܡܢ (ܦܬܪ)ܗܘ ܥܠܝܡܐ ܐܝܟ
ܕܡܫܘܕܥ ܠܢ ܒܦܪܒܗܝ ܕܥܠܝܡ̈ܐ܀
ܗܘ ܓܝܪ ܐܡܪ ܥܠ ܢܦܫܗ ܕܗܘܘ ܚܠܠܗ ܪܒܐ ܕܐܠܗܐ. ܘܒܕܐ
ܕܬܪܝܢ ܪ̈ܢܫܐ ܒܒܘܕܗܝ ܕܟܠܡܐ: ܦܒܐ ܠܢ ܕܐܘܠܕ (ܪ̈ܘܚܬܐ) ܘܒܢܫܐ
ܕܡܢܗ ܗܘܘ ܦܓܪܐ. ܐܡܪ ܕܝܢ ܕܡܫܝ݁ܚ ܠܐ ܠܒܫ ܦܓܪܐ ܘܠܐ ܐܬܠܒܫ

ܘܡܬܝܪܢܐ. ܘܡܢ ܚܒܒܐ ܠܢܘܢܐ ܒܢܫ ܒܝ̈ܬ ܡܠ̈ܐ ܘܛܡܪ ܒܒܢܝܢ ܫܡ ܡܬܘܬܐ
ܘܐܘܒܠ ܠܡܚ̈ܠܘܫܐ ܐܝܟ ܠܡܐܡܪ ܕܠܐ ܢܕܠܝܢ ܡܢܗܘܢ ܕܐܡܪܝܢ. ܘܠܐ
ܡܕܡ ܕܒܟܠ ܪܒܘܬܗ ܀

ܗܢܐ ܓܝܪ ܪܘܫܥܗ ܟܠܢܐ ܐܬܘܬܗܝ. ܗܘ ܕܗܐܡܢ ܠܗܘܕܡ ܠܬ(ܠܬܐ)
ܒܥܠܕܒܒܐ ܕܝ̈ܢܐ ܕܗܢܐ ܚܕ ܥܠܡܐ. ܗܘܪܡܙܕ ܘܐܗܘܪܡܙܕ ܘܗܦܟܐ ܕܐܡܪ
ܕܡܢ ܪܘܚܗ ܐܠܗܐ ܢܠܕܝܢ. ܘܡܦܠܓ ܒܝ̈ܪܬܐ ܠܗܠܝܢ ܕܐܡܪ ܢܘܗܪܐ
ܠܗܘܪܡܙܕ: ܘܚܫܘܟܐ ܠܐܗܘܪܡܙܕ. ܘܚ̈ܝܐ ܠܗܘܪܡܙܕ: ܘܡܘܬܐ ܠܐܗܘܪܡܙܕ
ܘܚܠܝܡܢܐ ܘܒܣܝܡܘܬܐ ܠܗܘܪܡܙܕ: ܘܟܘܪܗܢܐ ܘܡܟܐܒܢܘܬܐ ܠܐܗܘܪܡܙܕ.
ܘܚܘ̈ܬܐ ܬܘܒ ܗܘ ܕܒܕܡܘܬܐ ܠܗܢܐ (ܘܠܗܘ?) . ܡܦܠܓ ܓܝܪ ܒܚܝ̈ܘܬܐ
ܘܚܘܬܐ ܡܢܗܝܢ ܠܗܘܪܡܙܕ: ܘܚܘ̈ܘܬܐ ܘܥܩ̈ܪܒܐ ܘܟܒܘ̈ܫܐ ܘܦܘ̈ܪܬܥܢܐ
ܘܕܒ̈ܒܐ ܘܪܚܫܐ ܟܠܗ ܕܐܪܥܐ ܠܐܗܘܪܡܙܕ. ܗܠܝܢ ܕܒܗܝܢ ܛܒ ܢܛܪܐܢܬ
ܡܦܣܬ ܕܡܫܪ ܕܟ̈ܪܐ ܘܢܩܒ̈ܬܐ ܐܠܗܐ. ܘܠܟܠ ܚܕ ܡܢ ܢܡ̈ܘܣܐ ܕܕ̈ܝܢܐ
ܐܠܗܐ ܐܚܪܢܐ ܕܐܬܘܬܗܝ ܒܗ ܡܫܪܝܐ ܡܢ ܗܘܪܡܙܕ ܡܕܡܝܢܐ. ܘܗܟܢ ܬܠܬܝܢ
ܐܠܗܐ. ܘܐܡܫܦܣܢ̈ܕܐ ܢܘܪܐ ܘܡ̈ܝܐ ܘܐܪܥܐ ܘܐܐܪ ܐܠܗ̈ܐ ܐܡܪ
ܕܐܝܬܝܗܘܢ ܕܠܒܘܪܝܢ ܒܪܒܘܬܗܘܢ ܘܐܠܗܘܬܗܘܢ ܡܢ ܐܠܗܐ ܐܚܫܘܡܪ
ܘܦܚܘܡܪ ܘܪܘܡܪ ܘܪܬܗ. ܦܚܘܡܪ ܕܐܘܠܕܗ ܠܗܘܪܡܙܕ ܀

ܬܠܡܝ̈ܕܘܗܝ ܕܝܢ ܕܡܦܠܓܝܢ ܟܠܗܘܢ ܕܠܐ ܐܡܪܝܢ ܕܗܘܪܡܙܕ ܘܐܗܘܪܡܙܕ
ܡܢ ܚܕ ܐܠܗܐ ܢܠܕܝܢ ܐܝܟ ܕܗܘ (1) .... ܬܠܬܐ (2). ܕܐܢܬܘܬܐ ܘܡܘ̈ܒܠܐ
ܘܒܥܠܕܒܒܐ ܕܫܕ̈ܗܐ ܒܝܡ . . . (3) ܒܚܝܠܐ ܐܚܪܢܐ ܠܡܚܗܘܢ ܐܦ ܛܘܒܢܝ
ܕܒܠܕܢ̈ܐ ܒܡܫܓܕܬܐ ܕܢܘܗ̈ܪܐ ܘܒܥܕܐ ܘܦܘܫܘܢܐ. ܗܢܘ ܒܕܢܐ
ܕܛܠܝܘܬܗܘܢ.

---

(1), (2), (3) Locis obliteratis substituuntur puncta .

I

[Ex cod. syr. Vat. 190 f. 2]

Fragmentum anonymi de haeresibus

(ܛܥܝܘܬܐ ܕܟܠܕܝܘܬܐ)

.... (1)

ܘܒܪܟܢ ܬܠܬܐ ܪ̈ܫܐ ܡܬܝܚܐ ܕܡܪܕܒ... (2) ܝܘܬܐ ܗܘܠܐ ܘܐܕܫܐ

ܘܠܝܘܬܐ ܗܘܠܐ ܕܡܬܠܒܒܐ ܘܐܕܫܐ... (3) ܝܘܬܐ ܠܘ ܐܝܟ ܕܡܢ

ܡܕܡ ܗܝ ܡܣܝܡܐ ܐܠܐ ܠܗܝ ܕܡܢ... (4) ܢܗܒܬ..... (5) ܘܠܟܠܗ

ܕܘܟܪܐ ܕܝܣܐܪܘܬܗ ܕܟܪܝܫܐ... (6) ܘܡܠܘܫܐ ܗܡܣܘܗܝ ܒܕ

ܐܡܪܝܢ ܕܟܠ ܕܦܣܩ ܗܘ ܗܘ ܘܟܠ ܕܣܝܡ ܗܘ ܗܘ ܡܫܬܡܠܝܐ ܘܠܐ

ܡܬܕܟܠ ܦܣܘܩܝܐ ܐܦܠܐ ܡܢ ܡܪܘܕܝܢ ܡܪܐ ܐܠܗܐ ܗܘ ܕܐܡܪܝܢ

ܕܗܘܝܘ ܠܟܠ ܡܢ ܟܠܗܘܢ ܐܠܗܐ. ܫܡܫܐ ܘܣܗܪܐ ܘܫܪܒܐ ܕܐܝܪ̈ܝܐ

ܒܘܟ̈ܒܐ. ܕܡܫܡܫܝܢ ܠܗܘܢ ܐܪܝܣ ܘܗܪܡܝܣ ܘܟܝܠ ܘܟܠܬܝ ܘܟܐܘܢ ܀

ܗܕܐ ܗܝ ܐܪܟܐ ܕܛܥܝܘܬܗܘܢ ܗܦܟ ܡܢ ܘܣܘ̈ܣܝܐ ܕܟܠ ܡܠܘ̈ܫܐ

ܒܬܝܗܘܢ ܕܗܠܝܢ ܒܘܟ̈ܒܐ ܕܡܟܠܐ ܛܥܝܘܬܗܘܢ ܀

ܥܠ ܛܥܝܘܬܐ ܕܡܓ̈ܘܫܐ

ܐܦ ܗܠܝܢ ܕܝܢ ܕܐܚܝܕܘ ܢܡܘܣܐ ܒܫܠܛܢܐ ܕܡܓܘܫܐ ܘܡܟܠܝܢ ܗܘ

ܠܛܥܝܘܬܗܘܢ ܡܢ ܙܪܕܘܫܬ ܡܓܘܫܐ... (7) ܕܐܬܪܒܝ ܒܠܫܢܐ ܠܫܢܐ ܒܒܪܝܐ

(1) Prima linea folii vix legi potest — (2) Unum aliudque vocabulum nequeunt legi (3) Duae voces haud facile leguntur — (4) Vocabulis obliteratis puncta substituimus — (5), (6), (7), Item.